

Thiếu Hiệp Hành

Contents

Thiếu Hiệp Hành	2
1. Cảnh Hoang Tàn Trên Ngọn Núi	2
2. Xác Chết Nhuộm Máu Đào	4
3. Đại Huyết Chiến Thiếu Lâm Tự	9
4. Hồ Ly Mặt Ngọc	13
5. Hộc Huyết Châu	21
6. Một Thân Thế Lạ Lùng	26
7. Huyết Chiến Phong Lâm Độ	30
8. Một Mối Tuyệt Tình Không Quên	32
9. Trận Huyết Chiến Huyết Châu Hồn	33
10. Ngàn Dặm Theo Gót Mỹ Nhân	37
11. Trận Giao Đầu Kinh Hồn	62
12. Khí Hận Mờ Trời	88
13. Máu Đắm Lôi Đài	96
14. Biển Hận Vô Biên	110
15. Một Đoạn Tình Sầu	132
16. Cảnh Hoang Tàn Trên Ngọn Núi	159
17. Thần Tăng Lâm Nạn	188
18. Thất Hổ Lệnh Kỳ	202
19. Một Mối Tình Ma	232
20. Toà Nhà Thần Bí	239
21. Lao Tù Đen	250
22. Thiếu Nữ Thần Bí	258
23. Tiên Lâu Huyền Bí	268
24. Sát Kiếp Trùng Trùng	284
25. Người Đàn Bà Âm Cung	300
26. Lâu Đài Chết Chóc	308
27. Minh Chủ Huyết Châu Hồn	317
28. Đoạn Tình Phụ Tử	324
29. Minh Chủ Huyết Châu Hồn	326
30. Hận Chồng Như Núi	330
31. Đột Biến Bất Ngờ	339
32. Tam Bảo Liên Minh	351
33. Đơn Thân Phó Hội	369
34. Thần Bí Phu Nhân	377
35. Quần Ma Tan Lạc	393
36. Huyết Châu Đại Hội	402
37. Lầu Huyết Châu	410
38. Mẫu Tử Huyết Lệ	421
39. Cửu Cửu Huyền Công	429
40. Hận Thế Môn	439
41. Bức Bản Đồ Kho Tàng Võ Công	454

42. Thủy Động Thần Bí	469
43. Phần Diện Đào Hoa	484
44. Ác Tăng Đền Tội	503

Thiếu Hiệp Hành

Giới thiệu

Thạch Phá Thiên tươi vui:- Vậy thì chúng ta lên đường cho sớm. Rồi thì từng cặp thi triển khinh công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-hiep-hanh>

1. Cảnh Hoang Tàn Trên Ngọn Núi

Mùa thu đã tàn...

Lá rừng ngập đỏ.

Từng cơn gió ào ào thổi lên. Cảnh sắc núi Đông Bách trông ra xơ xác khô tàn. Trong đêm ấy trăng sáng lạnh lùng.

Từ trên cao đỉnh núi đã trông thấy một chiếc bóng đứng ngoài gió sương chẳng hiểu bao giờ.

Nhìn kỹ lại thì đó là một thiếu niên tuấn tú, tuổi trạc mười bảy, vận áo lam, đang phóng hai luồng xạ nhõn sáng rực xuống chân đồi hình như đang chờ đợi một người.

Chập lâu chàng khe khẽ thở dài:

- Hỡi ơi! Sư phụ ta tuyệt tích đã hai ngày, đây là điềm lành hay dữ? Dư âm tiếng nói của chàng chưa kịp dứt đột nhiên nghe có luồng gió mạnh bạo từ trên cao ào ào tới.

Thiếu niên áo lam giựt mình hướng mắt nhìn qua. Cùng trong ánh chớp thời gian có một chiếc bóng bắn xuống cách chàng khoảng năm trượng.

Một thân pháp quả nhiên vô lượng giang hồ.

Thiếu niên áo lam vô cùng khiếp hãi trở mắt xem đó là ai. Bất giác chàng kêu to:

- Kìa sư phụ?

Quả nhiên chiếc bóng vừa hiện ra chính là lão nhân quen thuộc. Râu tóc bạc phơ, trên vai vác một chiếc bao nặng, chỉ dùng cặp động nắp dưới cội tùng rậm bóng.

Thiếu niên áo lam hết sức kinh lạ trước cử chỉ quái dị của sư phụ. Nhưng chàng không dám hỏi, chỉ lả»ng lạng đi sau lão nhân vào động cốc. Nháy mắt thì hai người đã vào đến nơi. Lão nhân quăng chiếc bao nặng nề trên mặt đất rồi thản nhiên ngồi xuống tảng đá.

Thiếu niên áo lam lo ngại trong lòng, ngập ngừng giây lâu mới bật thành tiếng:

- Thưa sư phụ...

Thế nhưng lão nhân đã trợn cặp mắt thần quát to:

- Câm mồm lại, kể từ nay ngươi vĩnh viễn không được gọi ta là sư phụ nữa, nếu trái lệnh ta sẽ quật chết ngươi đấy!

Thiếu niên áo lam sửng sốt một hồi lâu ấp úng:

- Thưa ... sư phụ...

Lão nhân thịnh nộ đưa chưởng ầm ầm vang cả tòa bí động!

- Thạch Bảo Kỳ! Ngươi muốn chết rồi đấy!

Thiếu niên áo lam chính là Thạch Bảo Kỳ hốt hoảng tháo lùi nửa trượng mồm há hốc ra, nhưng mãi không thốt được lời nào.

Chàng không thể nào tưởng tượng được tính tình thay đổi quá đột ngột của lão nhân.

Bởi vì cách đây ba hôm, sư phụ chàng đáng mạo hiểm từ đạo cốt bao nhiêu, thì giờ đây, trông càng hung hăng ác hiểm bấy nhiêu.

Một ý niệm chớp lòa qua trí óc Thạch Bảo Kỳ.

Chàng bỗng quết mắt nhìn chiếc bao dưới đất. Bất giác chàng đã phải biến sắc, vì trông chiếc bao đầm máu khô đặc từ lâu.

Thạch Bảo Kỳ hoang mang đến tột độ trước sự tình khủng khiếp đó. Tại sao chiếc bao lại đầm máu?

Sư phụ chàng giết người chẳng?

Trong lúc lão nhân đã cất giọng lạnh trầm sắc mùi máu tanh:

-Ngươi hãy mở chiếc bao ra cho ta

Thạch Bảo Kỳ không dám chậm trễ xê mình lại gần chiếc bao đầm máu. Chàng lẹ làng mở bao lôi ra ba món vật bốc mùi tanh ói.

Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ, kinh hãi hô to:

- Ba chiếc đầu người!

Thực vậy, ba món vật mà Thạch Bảo Kỳ vừa lấy trong bao chính là ba chiếc đầu đầm máu.

- Hãy im mồm! Mau lấy bầu rượu trong đó cho ta.

Qua một giây trấn áp cơn hãi hùng, Thạch Bảo Kỳ lại thò tay vào chiếc bao lôi ra một vò rượu vấy máu.

Chàng run lên đưa cho lão nhân.

Sư phụ chàng cầm lấy vò rượu gióng lên một trận cười hết sức quái gở rồi uống một hơi cạn sạch.

Trong lúc Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ ba chiếc đầu đầm máu, nhận ra đó là ba vị lão tăng, bất giác chàng kêu lên:

- Trời sư phụ!...

Lão nhân ném vò rượu không xuống đất, dựng đôi lông mày bạc phều phào to:

- Thạch Bảo Kỳ ngươi muốn chết.

Lão hất cánh tay áo rộng, luồng kinh khí nặng như núi lở... Bình!...

Thạch Bảo Kỳ hứng nhằm ngọn chưởng loạn choạng tháo lùi về phía sau cả trượng mới đứng vững.

Các đạo huyết quản chàng cảm thấy sôi trào lên. Đó là quái nhân chỉ vận dụng có ba phần nội lực giá nếu không Thạch Bảo Kỳ đã vong mạng rồi.

Chờ cho Thạch Bảo Kỳ đứng vững lão nhân mới thò tay vào lòng lấy ra một mảnh ngọc hình rồng tỏa màu ánh sáng lạnh cảm hờn, ném sang phía chàng vừa quát:

- Hãy cầm lấy vật này rồi nghe lão phu nói.

Thạch Bảo Kỳ lệ làng thò chưởng chụp mảnh Ngọc Long Bình, ngạc nhiên nhìn lão nhân chờ đợi. Lúc bấy giờ lão nhân mới trầm giọng xuống:

- Tiểu tử, lúc trước ngươi thường hỏi lão phu đến cái thân thể mờ mịt của ngươi, nay ngươi hãy cất lấy mảnh Ngọc Long Bình này để ngày sau tìm đến song thân trong chốn giang hồ, vì đây là món bảo vật duy nhất đeo trên mình ngươi lúc ta giải cứu ngươi khỏi chết dưới ngọn Ma Phong, đồng thời chỉ biết ngươi dòng họ... Thạch...

Nhưng kể từ đây, ngươi hãy hết sức thận trọng, giữ gìn mới được vì nếu để món vật này lọt vào mắt vô lâm, tai họa to lớn sẽ đến cho ngươi.

Thạch Bảo Kỳ nghe mấy lời căn dặn của lão nhân mà rúng động đáy lòng. Chàng có cảm tưởng đó là những lời trời trần của sư phụ.

Thân hình chàng khẽ run lên.

Thật lâu, Thạch Bảo Kỳ khích động hỏi lão nhân:

- Sư phụ...

Lão nhân phát ngọn chưởng:

- Cầm mồm lại, tình nghĩa thầy trò giữa ta và ngươi đã đoạn tuyệt từ đây, vậy hãy rời hang động tức khắc.

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ bây giờ đã tái nhợt, mồ hôi chàng đã rịn ướt cả vũ y...

Chàng vô cùng sửng sốt trước cái quyết định tàn khốc của sư phụ. Thành linh Thạch Bảo Kỳ quỳ thụp xuống khẩn thiết:

- Trời! Sư phụ ...

Lão nhân rống to sấm:

- Ngươi muốn chết rồi đấy! Đơn chưởng của lão ta tức thì giơ lên. Một luồng kinh đạo nặng to búa thiên lôi quật tới Thạch Bảo Kỳ, bề thẻ không thể tránh né.

Bình ...

Trong một tiếng rú khe khẽ, thân hình Thạch Bảo Kỳ đã bị lực đạo chưởng phong tống ngoài động cốt.

Lúc đó chàng mê man không còn hay biết gì cả.

2. Xác Chết Nhuộm Máu Đào

Khi Thạch Bảo Kỳ tỉnh dậy thì tất cả đều biến đổi. Tòa bí động mà chàng và lão nhân cùng ẩn trú mười mấy năm trời giờ đây đã sụp đổ tan tành. Thạch Bảo Kỳ rất đỗi hãi hùng phóng tới kêu to :

- Sư phụ đâu rồi?

Toàn thể núi đồi im lặng như tờ. Bóng dáng lão nhân tuyệt nhiên không còn trông thấy nữa.

Lúc bấy giờ trời đã khuya. Vầng trăng mờ nhạt soi xuống mái đồi hoang sơ lạnh lẽo.

Thạch Bảo Kỳ gọi to mấy lượt chấn động cả khu rừng dưới chân ngọn Đông Bách nhưng chẳng hề nghe tiếng đáp lại.

Cang trường chàng dường như có trận lửa đốt trong đó. Ai đã phá tòa bí động?

Còn lão nhân hiện ở chốn nào?

Hoàn toàn bí mật.

Thạch Bảo Kỳ đứng chết lặng trước cảnh trạng thảm biến một hồi lâu. Chợt chàng dời cặp nhãn quang nhìn qua phía tả, cách tòa bí động bị phá vỡ chừng mười trượng, thấy có nổi lên một gò đá mới.

Một mối nghi ngờ vụt hiện lên trong trí óc, Thạch Bảo Kỳ phóng tới đưa mắt nhìn xem. Chàng nhận ra đó là một ngôi mộ đá mới đắp, phía trước đó dựng tấm bia đề hàng chữ màu máu rợn người :

“Tam Lão Tăng Đầu Thiếu Lâm Nghịch chi mộ”

Hai ánh kỳ quang của Thạch Bảo Kỳ chớp lóe lên một sự hiểu biết. Chàng chép miệng :

- Ờ ! đây là ngôi mộ của ba chiếc đầu lâu đẫm máu lúc ban nãy, nhưng ai đã chôn cất, tại sao lại gọi là ba kẻ phản nghịch môn phái Thiếu Lâm

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ một chập, chàng vụt hiểu ra đây chính là hành động của lão nhân chứ chẳng còn ai nữa cả.

Ba chiếc thủ cấp lúc nãy đã do bàn tay sư phụ chàng chôn cất, đồng thời khắc hàng chữ máu để lưu lại mai sau.

Nhưng do đâu lão nhân lại gọi ba lão tăng là phản nghịch? Mặc dù hiểu một cách lơ mờ nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng đoán hiểu chắc chắn ngày xưa có một nguyên nhân bí ẩn nên sư phụ chàng mới hành thủ khủng khiếp như vậy.

Bởi vì tuy sống với lão nhân mười mấy năm rồi, nhưng Thạch Bảo Kỳ tuyệt nhiên chưa hề biết danh hiệu của lão nhân. Luôn cả cái hành tung của sư phụ chàng cũng vô cùng bí mật, không sao đo lường được.

Giờ đây tình hình quá rõ rệt. Hiển nhiên ba lão tăng thọ nạn dưới ngôi mộ phải là kẻ huyết thù mà lão nhân tìm hạ sát xách về tòa bí động khi nãy. Vậy xưa kia ba lão tăng môn phái Thiếu Lâm đã có mối hận thù gì mà sư phụ chàng trả thù một cách độc địa như thế?

Còn ai đã phá tòa bí động?

Nếu không phải là lão quái nhân thì nhân vật nào dám động thủ? Thế nhưng lão nhân hành động như thế để làm gì?

Bí mật bao trùm !

Thạch Bảo Kỳ hoang mang trong lòng vô tả, chàng ngẩn ngơ trước thảm cảnh thật lâu, chợt phóng mình xuống núi.

Thạch Bảo Kỳ đi tìm lại lão nhân.

Chàng nhắc bổng mình lên cao ba trượng, chợt phát giác thân hình nhẹ tựa sợi lông, bất giác sững sốt lên :

- Là này. Tại sao ta không bị thương tích do ngọn chưởng phong của sư phụ? Trái lại nội lực còn gia tăng gấp mấy lần? Hay là ...

Nhưng thời giờ đã quá khẩn bách, Thạch Bảo Kỳ cắt ngang ý niệm đó, cứ theo con cở đạo xuyên bay mau như vệt khói lam mờ.

Công lực chàng quả nhiên tốt bậc hơn xưa, thân pháp mau tựa chớp giật lưng trời.

Thạch Bảo Kỳ đi mãi theo con cở đạo đến lúc trời quá khuya. Tới một khúc quanh co kia đột nhiên Thạch Bảo Kỳ chợt nghe can trường rúng động mấy lần.

Chàng lệ làng đáp xuống cây cổ thụ bên đường. Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua một lượt.

Rừng già trầm mặc lạnh lẽo đến hãi hùng.

Cũng trong giờ phút đó. Cặp mắt thần của Thạch Bảo Kỳ bỗng bắt chợt thấy dưới gốc cổ thụ một điều lạ lùng.

Thì ta lão nhân đầu cúi xụi xuống, ngồi xếp bằng dưới đó. Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo nhìn đến xem.

Bỗng chàng thét lên hãi hùng.

- Sư phụ sao thế này?

Chàng ôm xác lão nhân khóc cho tới rỏ máu hai con mắt vẫn chưa chịu thôi.

Một chớp trôi qua. Chợt nghe một giọng trầm khèn trỗi lên :

- Tiểu tử, khóc bấy nhiêu đó tưởng cũng đủ rồi, hãy đứng dậy mau. Giọng nói âm thầm quái gở này làm cho Thạch Bảo Kỳ buông xác lão nhân vùng đứng dậy.

Chàng đưa mắt nhìn qua chỗ phát âm. Phát giác được một vị hòa thượng tuổi trạc trung niên đang đứng yên lặng phía sau gốc cây cổ thụ, rọi hai luồng tinh quang sáng rực vào mặt mình.

Thạch Bảo Kỳ hơi rung động trong lòng nhưng cố trấn áp :

- Các hạ đây là ai?

Vị hòa thượng trung niên nghiêm nghị :

- Bần đạo danh hiệu là Minh Không Đại Sư, môn đồ Thiếu Lâm đạo phái. Nghe nói tới Thiếu Lâm đạo phái, Thạch Bảo Kỳ vội đề cao cảnh giác, ngấm ngầm vận công quát :

- Thế ra người chính là môn đồ Thiếu Lâm đạo phái đây sao?

Minh Không Đại Sư khe khẽ gật đầu :

- Đúng vậy, còn danh hiệu tiểu tử có phải là Thạch Bảo Kỳ chăng? Thạch Bảo Kỳ lui lại hai bước dựng song chưởng lên :

- Quả chẳng hề sai nhưng sao người lại biết rõ tên ta?

Minh Không Đại Sư trở cái xác chết của lão nhân như ngậm ngùi :

- Chính lão tiên sư lúc này đã từng bảo bần đạo điều này.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị trở cặp mắt thần :

- Lời người vừa thốt có đúng chăng?

- Mô Phật bần đạo là kẻ tu hành đâu dám mang tội vọng ngữ. Trong lòng Thạch Bảo Kỳ vẫn còn chứa một mối nghi ngờ, rọi hai luồng kỳ quang vào mặt Minh Không Đại Sư thật lâu mới hỏi :

- Thế trước kia sư phụ ta có cùng người quen biết chăng?

- Chẳng những quen biết lệnh sư mà lại còn là đồng môn với bần tăng nữa.

Thạch Bảo Kỳ càng thêm kinh ngạc :

- Nghĩa là sư phụ ta...

- Sư phụ người tên gọi là Phục Hư Tôn Giả, xưa kia chính thật một trong hai vị cao tăng của Thiếu Lâm đạo phái.

Mấy lời tiết lộ của Minh Không Đại Sư làm cho Thạch Bảo Kỳ đến phải ngơ ngác như vừa tỉnh cơn trường mộng, giây lâu lại hỏi :

- Người lão sư phụ ta trước kia là Phục Hư Tôn Giả nhưng tại sao người không đeo đuổi việc tu hành, lại vứt áo cà sa đi tìm chốn thâm cốc mai ẩn suốt mười mấy năm trời?

Minh Không Đại Sư chợt buông tiếng thở dài :

- Sự tình có nhiều bi đát, lại uẩn khúc khôn lường, khiến Phục Hư đạo huynh phải phủi áo tu hành, ẩn tích mai danh cho đến ngày nay.

- Câu chuyện bi đát ấy như thế nào người có thể thuật rõ cho ta nghe chăng?

Trầm đi một chập, Minh Không Đại Sư vẫn bằng một giọng thê lương : - Cách đây 15 năm về trước, sau khi chấm dứt trận giao đấu đoạt Huyết Châu Hồn tại ngọn đồi Diệt Ma Sơn, vị chủ môn của Thiếu Lâm Tự là Pháp Tuệ Chân Nhân có phát giác ra một vị cao đồ đã dự vào cuộc huyết sát, từng quật chết Hàn Tuyên Cư Sĩ, giật một trong bảy hạt thần châu. Trong cơn giận dữ, Pháp Tuệ Chân Nhân đem vị cao thủ ấy hành hình trước mặt đông đảo chúng đạo, đồng thời thu lấy hạt Huyết Châu Hồn. Đâu ngờ họa căn từ kiếp trước, một hôm lão Chân Nhân có việc xuống núi bỗng nhiên chết một cách bí mật tại khu rừng già...

Đến đây Thạch Bảo Kỳ bật nói :

- Quái lạ thật, tại sao Pháp Tuệ Chân Nhân có thể chết một cách dễ dàng như vậy được?

Minh Không Đại Sư chưa nghe lọt lời nói của Thạch Bảo Kỳ mà trầm tiếp :

- Kẻ cường địch quật chủ môn hạ sát lão Chân Nhân vỡ cả chiếc đầu, khó nhận ra dung mạo.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Nhân vật đó là ai?

- Hung thủ đến nay vẫn chưa hiểu ra tung tích, nhưng có điều đáng nói, lão Chân Nhân đã chết vì ngọn Kim Cang Thần Công, một tuyệt chiêu bất truyền của phái Thiếu Lâm.

Thạch Bảo Kỳ bỗng hét :

- Ô ! Không lẽ trong tòa Thiếu Lâm Tự lại có nội gian. Giọng nói của Minh Không Đại Sư vẫn rất trầm :

- Lúc ban sơ, từ mấy vị Trưởng Lão trong môn phái Thiếu Lâm cho đến chúng môn đồ đều nghi là hành thủ của Phục Hư lão huynh...

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Thạch Bảo Kỳ dựng ngược :

- Kẻ hành thủ là sư phụ ta, có lẽ nào như vậy được ! Minh Không Đại Sư phát chưởng :

- Tiểu tử chó có nóng nảy, hãy nghe bản đạo kể tiếp đây :

- Sở dĩ tất cả mọi người đều hoài nghi như vậy là vì kẻ kế vị cho Pháp Tuệ Chân Nhân không ai khác hơn là Phục Hư đạo huynh, cứ theo chúng môn đồ Thiếu Lâm thì đạo huynh hành động như vậy để sớm nắm quyền chủ môn mà sinh sát. Còn một điều nữa, cũng chính đạo huynh đã phát giác cái chết của Chân Nhân và mang về chùa khiến cho sự nghi ngờ đã thành sự thật, bởi ai ai cũng đều quả quyết đạo huynh hành động như vậy để che lấp sự hiểu biết của chúng môn đồ.

Tâm thần Thạch Bảo Kỳ hoang mang tột độ.

- Rồi sau đó sự tình biến đổi như thế nào, người hãy mau kể nốt. Thần sắc Minh Không Đại Sư từ trầm mặc bỗng lạnh lùng xuống :

- Sau đó các vị Trưởng Lão cùng chúng môn đồ quả quyết Phục Hư đạo huynh là thủ phạm, đồng thời đem ra chùa xử “Lăng Trì”.

Hai luồng nhân lực của Thạch Bảo Kỳ tỏa hào quang :

- Bọn chúng đồ Thiếu Lâm xử lăng trì sư phụ ta à? Nhưng sao người còn được sống sót đến ngày nay.

- Phục Hư đạo huynh còn được sống sót trên cõi đời này là do bản đạo.

Thạch Bảo Kỳ rất đỗi hải hùng :

- Do nơi các hạ à?

- Đúng như vậy, bởi vậy theo bản đạo nhận xét Phục Hư đạo huynh không thể bị hành thủ như thế được, bởi có hai lẽ :

Thứ nhất, đạo huynh là một nhân vật võ công cao thâm thần quỹ khó nổi đo lường, có thể hơn vượt hẳn Pháp Tuệ Chân Nhân thời bấy giờ, đạo huynh nếu muốn thông ngự môn phái Thiếu Lâm quả là một sự hết sức dễ dàng, có lẽ nào đưa hai tay chịu trời cho chúng môn đồ xử lăng trì.

Thứ hai, lúc còn tu niệm tại chùa, đạo huynh là một cao tăng đạo đức khác thường, tính tình khoáng đạt dung minh mẫn, làm sao có thể hành động ám muội dường đó.

Do những điều ấy mà trước đêm đem đạo huynh xử lăng trì, ta đã cùng hai vị đạo hữu giải thoát cho đạo huynh rồi cùng lìa khỏi chùa Thiếu Lâm, âm thầm theo dõi kẻ hung đồ.

Bằng một giọng hoan hỉ Thạch Bảo Kỳ kiên khum tay thi lễ :

- Xin Lão đại sư xá tội tại hạ bất kính từ nầy đây, quả thật hành vi cao thượng của đấng chân tu. Thưa đại sư, hiện tình phát triển như thế nào?

Cặp tinh quang của Minh Không Đại Sư sáng rực lên màu oán hận :

- Chúng ta ngấm ngầm theo chân hung thủ từ mười mấy năm nay, biết bao gian khổ, quả nhiên trời chẳng phụ lòng người, phẳng tìm Mụi Hình Tôn Giả vị cao đồ thứ nhì của Pháp Tuệ Chân Nhân.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ thét lên :

- À, thế ra Mụi Hình Tôn Giả là thủ phạm giết chết Pháp Tuệ Chân Nhân. Minh Không Đại Sư lắc đầu :
- Cũng không đúng như thế, nhân vật hành thủ lại là một nữ ma đầu, còn Mụi Hình Tôn Giả chỉ là kẻ chủ mưu thôi.

Thạch Bảo Kỳ ồ lên một tiếng khùng khiếp lại bật nói :

- Quái lạ thay, tại sao nữ ma đầu lại hạ sát Chân Nhân và do đâu lại biết ngón võ công Kim Cang Thần Công để thi hành thủ đoạn.

Minh Không Đại Sư hậm hực :

- Theo bản đạo được biết cũng vì sắc dục tuyệt vời của ả Hồ Ly Mặt Ngọc, Mụi Hình Tôn Giả đem lòng phản bội, đánh cắp hai hạt Huyết Châu Hồn đem về cho ả mua chuộc truy hoan đồng thời tranh đoạt ngôi vị chưởng môn với Phục Hư đạo huynh.

- Danh hiệu Nữ Quái Hồ Ly là gì?

- Điều này cho tới nay hãy còn trong vòng bí mật, chỉ biết ả có cái nhan sắc mê hồn không thể có một nghị lực nào chống nổi... hơn nữa tính tình hiểm độc bậc nhất trên đời.

- Còn số phận Mụi Hình Tôn Giả?

- Vì một lần lần từ lúc ban đầu, bọn bản đạo đã tôn Mụi Hình Tôn Giả lên ngôi vị chưởng môn nhân, nhờ đó mà lão dùng cái quyền uy tối thượng của tổ sư lưu lại, bức tử Phục Hư đạo huynh.

Cặp mắt thần của Thạch Bảo Kỳ sáng rực lên :

- Mụi Hình Tôn Giả đã xử tử sư phụ tại hạ? Nhưng sự tình trải qua như thế nào?

- Cách đây Phục Hư đạo huynh theo vết Nữ Quái Hồ Ly Mặt Ngọc, tình cờ gặp bốn tên môn đồ tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả, vì chúng đã vô lễ bị đạo huynh quật chết ba tên. Sau cùng tên cao thủ còn lại lấy Tử Ngọc Thần Trượng lệnh vật duy truyền của tổ sư ra rồi truyền đặt tử vụ của Mụi Hình Tôn Giả buộc đạo huynh hãy tự quyết trong rừng sâu.

Thạch Bảo Kỳ nghe tới đây vùng thét lên một tiếng kinh hoàng, vội xê mình lại xem xét Phục Hư Tôn Giả. Chàng trông thấy có dấu chưởng quật nhằm linh đài huyệt của sư phụ liền hiểu rõ sự tình đã xảy ra.

Giây lâu Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng cắn hờn :

- Bọn ác đạo quả nhiên thâm độc nhưng tại sao sư phụ tại hạ biết thế mà vẫn bó mình chịu chết?

- Tiểu tử chưa hiểu rõ cây Liễu Ngọc Thần Trượng lệnh vật di truyền của tổ sư lưu lại là một lệnh tuyệt đối, Phục Hư đạo huynh chỉ vì không muốn phá hủy các quy cũ của tiền nhân nên đành cam tự quyết.

Trước khi hành động, đạo huynh thừa lúc người mê man tận truyền toàn bộ nội lực, nay người có thể liệt vào hàng quái thủ giang hồ rồi.

Mấy lời tiết lộ của Minh Không Đại Sư khiến cho Thạch Bảo Kỳ sửng sốt một hồi chàng như người vừa tỉnh cơn ác mộng. Giọng chàng khích động bồi hồi :

- Như thế là Đại Sư đã gặp sư phụ tại hạ trước giờ lâm chung?
- Đúng vậy, Phục Hư đạo huynh đã kể rõ mọi việc của tiểu tử cho bản đạo nghe và trở trăn lại mấy lời.
- Điều gì xin Đại Sư nói rõ.

Minh Không Đại Sư bỗng trầm lặng đáp :

- Thứ nhất trục xuất tiểu tử ra khỏi danh nghĩa môn đồ Thiếu Lâm Tự. Sắc diện Thạch Bảo Kỳ bỗng tái nhợt, lời nói hơi run run :
- Còn điều gì nữa Đại Sư hãy bảo nốt.
- Điều thứ hai, đạo huynh dẫn dò tiểu tử trên đường đi tìm thân thể hãy nên lưu ý đến râu chuỗi Huyết Châu Hồn vì hình như dĩ vãng người có liên hệ đến bảo vật đó.

Tâm trường của Thạch Bảo Kỳ không ngừng rung động lại hỏi :

- Còn điều gì khác nữa chăng?

Minh Không Đại Sư trầm lặng một chập, nghiêm trọng thốt :

- Còn một điều hết sức hệ trọng là đạo huynh giao cái sứ mạng nặng nề cho tiểu tử hãy mưu đồ khôi phục lại Thiếu Lâm chính phái.

Hào khí bốc lên đầy mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Tại hạ xin tuân lệnh dù chết cũng chẳng hề từ nan. Thần sắc Minh Không Đại Sư tươi hẳn lên. Chợt vòng tay thì lễ trước mặt Thạch Bảo Kỳ :
- Tiểu hiệp đại nghĩa vô biên, thật là hiếm có ở trên đời, vậy xin nhận một lễ bái của bản đạo rồi sẽ đàm đạo thêm.

Thốt xong Đại Sư quỳ thụp xuống.

Thạch Bảo Kỳ hốt hoảng né tránh sang bên :

- Tiểu hiệp ạ, sự tồn vong của môn phái Thiếu Lâm từ đây chỉ trông cậy vào tiểu hiệp mà thôi, bản đạo có chết cũng cam đành nhắm mắt.

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ thở dài : - Đại Sư đã khen tặng quá lời. Hiện nay sư thúc có diệu kế gì phục hận chăng?

- Phục hận đây à? Quả tình bản đạo chưa tính toán gì cả, nhưng ta định mang thi thể của đạo huynh về Thiếu Lâm Tự rồi tùy theo thể mà hành động.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu tán đồng :

- Vậy thì hay lắm, chúng ta hãy lên đường cho sớm. Đoạn vác xác Phục Hư Tôn Giả lên vai cùng với Minh Không Đại Sư nhắc mình phóng đi tợ chớp.

3. Đại Huyết Chiến Thiếu Lâm Tự

Khi ánh dương vừa tắt, Thạch Bảo Kỳ và Minh Không Đại Sư cũng vừa đến chùa Thiếu Lâm, hai người dừng bước trước cửa chùa. Bỗng có tiếng quát lồng lộn từ trong vọng ra. Tiếp đó là bốn lão đạo sĩ phóng ra dàn thành thế trận.

Trông thấy Thạch Bảo Kỳ vác trên vai một cổ quan tài, lão đạo sĩ râu dài kinh dị :

- Tiểu thí chủ tới đây có dụng ý gì ?

Thạch Bảo Kỳ trầm lặng :

- Tại hạ muốn gặp Mụi Hình Tôn Giả.

Lão đạo sĩ lùi lại hai bước, trở cặp mắt tinh quang :

- Tuổi tác thí chủ hãy còn quá nhỏ, cũng nên thận trọng một chút. Thạch Bảo Kỳ cười lạnh lẽo :

- Chớ có đông dài, bây giờ các người có chịu tránh sang cho ta vào gặp Chương môn nhân hay là tự tiện hành thủ ?

Chúng đạo sĩ đồng quát :

- Không thể được !

Thạch Bảo Kỳ cười lớn :

- Ha... Ha... không thể được cũng không làm sao được. Hãy lui ra. Dứt câu chàng vác cổ quan tài bước tới.

Bốn lão đạo sĩ thịnh nộ quát :

- Người muốn chết đấy !

Tức thì một loạt kinh khí ào ào bay tới... Bình... Bình ...

Một loạt kinh khí trúng nhằm Thạch Bảo Kỳ nhưng chẳng thấy hề hấn gì cả.

Chàng vẫn ung dung vác cổ quan tài thẳng tới. Bốn lão đạo sĩ vô cùng sửng sốt cả lên. Tất cả không thể nào ngờ được võ công của Thạch Bảo Kỳ lại thâm hậu dường đó.

Ngay lúc ấy.

Hồi chuông báo động ngân vang từ trong chánh điện Thiếu Lâm Tự. Tiếp đó, có lối hàng trăm chúng đạo cao thủ phóng mình ra dàn thành thế trận vô cùng hùng liệt.

Thạch Bảo Kỳ biết đã biến động liền ngừng chân lại. Chợt thấy từ trong một lão hòa thượng mình mặc chiếc áo cà sa thêu kim tuyến lông lánh, tay cầm Tử Ngọc Thiền trượng, vẻ mặt âm hiểm, tà dâm, khác với dáng điệu kẻ chân tu.

Thoạt tiên Thạch Bảo Kỳ đã hiểu ngay lời nói của Minh Không Đại Sư chẳng sai chút nào. Chàng biết lão hòa thượng chính là Mụi Hình Tôn Giả, đi cạnh lão Mụi Hình Tôn Giả còn có tám vị Hồng Y Lão Tăng, cặp mắt xạ quang biểu lộ một bầu nội lực cao thâm tột độ.

Sau khi đối diện Thạch Bảo Kỳ và Minh Không Đại Sư độ khoảng bốn trượng, Mụi Hình Tôn Giả cặp mắt sáng rực tỏa ánh tà dâm nhìn Minh Không Đại Sư khẽ cau mày. Lão hòa thượng lại dạy nhìn Thạch Bảo Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi dừng lại chiếc quan tài trên vai chàng thiếu niên.

Bầu không khí sân trường khẩn trương cùng độ. Tuy vậy ai nấy đều im phăng phắc chẳng hề rỉ một lời, đến cả con muỗi vẫn còn nghe.

Giây lâu giọng nói của Mụi Hình Tôn Giả trầm lặng xuống :

- Tiểu thí chủ định tìm bản Chương Môn à ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đúng như vậy !

Mụi Hình Tôn Giả hơi khó chịu :

- Người tìm bản Chương Môn có điều gì ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng như băng giá :

- Để nói về Phục Hư Tôn Giả !

Cặp tinh quang lẫn lộn tà dâm của Mụi Hình Tôn Giả sáng rực lên. Lão hòa thượng im lặng một chập mới hỏi :

- Hiện giờ Phục Hư Tôn Giả đang ở đâu ?

Thạch Bảo Kỳ buông thõng :

- Ở trong chiếc quan tài !

Mụi Hình Tôn Giả sững sốt :

- ở trong chiếc quan tài à ?

- Quả chẳng hề sai.

Sắc diện Mụi Hình Tôn Giả hiện lên một sự hoan hỉ chấp lâu cười khà. - Ha ... Ha ... Tốt lắm ! Hắn đã biết cái tội hại sự phản đạo của mình và tự quyết như vậy cũng hay.

Cơn lửa giận cháy rực trong lòng Thạch Bảo Kỳ. Chàng nói lớn :

- Những kẻ hại sự phản đạo không phải là Phục Hư Tôn Giả mà là một kẻ khác.

Cặp mắt tinh quang của Mụi Hình Tôn Giả xạ thẳng vào mặt của Thạch Bảo Kỳ.

- Tiểu thí chủ người bảo sao ? Kẻ hại sự phản đạo không phải là Phục Hư Tôn Giả, nhưng là ai ?

Thạch Bảo Kỳ trở ngón tay vào mặt Mụi Hình Tôn Giả :

- Kẻ đó chính là người.

Cả sân tràng đều báo động nhưng sau đó im đi. Mụi Hình Tôn Giả giận dữ quát.

Thình lình trong lúc ấy có tiếng quát :

- Khoan đã !

Một chiếc bóng người bắn tới, đó là Minh Không Đại Sư. Mụi Hình Tôn Giả hỏi :

- Minh Không có chuyện gì hay không ?

Minh Không Đại Sư cung kính :

- Bạch Chương môn nhân, Phục Hư Tôn Giả đã tự tử đi rồi.

- Hừ, như vậy người đã phạm quy củ bổn tự, vậy cũng nên theo đó thi hành.

Minh Không Đại Sư sững sờ rồi nổi giận :

- Mụi Hình đạo tặc, ta dù có chết cũng theo bắt hồn người thôi.

- Ha... Ha... bắt hồn ta à. Người tới số rồi.

Lão ta toan tiến tới giết Minh Không Đại Sư thì Thạch Bảo Kỳ đã chặn lại.

- Lão ác tăng, người quả thật là một tên độc tăng ác hiểm bậc nhất trên cõi đời này.

Mụi Hình Tôn Giả nổi giận :

- Tiểu quỷ, đó là tại người hết muốn sống mà thôi. Lão toan huy động song chương tấn công Thạch Bảo Kỳ, thì bọn Hồng Y tiến lên :

- Chương môn nhân hãy để mặc bọn thuộc đồ thu nạp chúng.

Rồi bọn Hồng Y vây chặt Thạch Bảo Kỳ và Minh Không Đại Sư vào chính giữa.

Thạch Bảo Kỳ thình nộ quát :

- Hãy nằm xuống cho ta.

Đạo kinh như núi lở của chàng quật tới một lão Hồng Y. Một tiếng bình chấn động. Lão Hồng Y bị tung ra ngoài vỡ sọ chết tốt. Ba vị Hồng Y còn lại đều kinh hãi. Cả Mụi Hình Tôn Giả cũng sững sờ lên.

Bởi vì sau khi Phục Hư Tôn Giả truyền nội lực cho Thạch Bảo Kỳ, công phu của chàng cao thâm tột đỉnh, bọn chư tăng không phải là đối thủ của chàng.

Mụi Hình Tôn Giả rống :

- Đợi ta trừ đi lão tặc này trước cái đã. Liền đó một đạo kinh khí nặng như núi lở áp tới đỉnh đầu Minh Không Đại Sư khiến lão không tài nào tránh né cho kịp.

Bình !

Minh Không Đại Sư trúng nhằm chưởng lực bay ra ngoài bốn trượng rớt xuống đất, chết liền tại trận.

Thạch Bảo Kỳ xê mình tới thì lão đại sư đã tắt thở đi rồi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi có tới hai vị đại sư bị giết, tất cả đều do một tay Mụi Hình Tôn Giả.

Thạch Bảo Kỳ căm thù vô tả, rống to một tiếng phóng tới tung chưởng quật vào người Mụi Hình Tôn Giả. Mặc dù võ công rất cao cường nhưng Mụi Hình Tôn Giả cũng phải kinh hoàng nhảy tránh đi nơi khác.

Quần hùng xôn xao một lúc khá lâu. Bây giờ Mụi Hình Tôn Giả mới sững sờ nhìn Thạch Bảo Kỳ rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi là gì của Phục Hư Tôn Giả ?

Thạch Bảo Kỳ căm hận nghiêng răng ken két :

- Điều này ngươi chẳng cần phải biết tới làm gì.

- Thế tạo sao ngươi biết sử dụng võ công Thiếu Lâm Tự của bốn môn?

- Hừ, Phục Hư Tôn Giả đã truyền lại cho ta ngón võ công đó.

- Vậy tại sao ngươi chưa chịu quỳ gối xuống chịu cái quy luật của bốn môn ?

Thạch Bảo Kỳ cười lớn :

- Ha... Ha... ngươi chó có điên cuồng. Phục Hư Tôn Giả dù truyền lại võ công cho ta nhưng ta vẫn đứng ngoài môn phái.

- Kể bộ sư phản đạo Phục Hư Tôn Giả đã dám cậy vào sức ngươi...

- Câm miệng lại, hãy trông ngọn chưởng đoạt lang của thiếu gia đây. Lời vừa kịp dứt, Thạch Bảo Kỳ đã lẹ như làn chớp quật tới Mụi Hình Tôn Giả một đạo kinh quang nặng như núi lở.

Mụi Hình Tôn Giả rống lên một tiếng vung chưởng đón nghênh. Ầm !

Sấm chưởng phát nổ vang rền.

Thạch Bảo Kỳ lắc lư thân hình vài cái rồi đứng yên. Trái lại Mụi Hình Tôn Giả phải tháo lui bốn năm bước, sắc mặt tái ngắt.

Thắng bại hai đảng đã thấy phân minh.

Mụi Hình Tôn Giả bị va mạnh vào tai, thịnh nộ quát to : - Tiểu tử, nay ngươi cũng có vài ngón võ công đáng kể, nhưng rồi ngươi cũng phải nể gót hai tên phản đạo vào quỹ môn quan.

Đương khi nói, Mụi Hình Tôn Giả quay vòng tròn ngọn chưởng, đưa ra đạo kinh lực áp tới Thạch Bảo Kỳ.

Phát giác chiêu thức này, Thạch Bảo Kỳ đã không sợ lại còn bắn tới bên mình Mụi Hình Tôn Giả. Ngọn chưởng chàng vỗ vào ngọn chưởng của lão hòa thượng lẹ như sét giạt từng mây. Nháy mắt Mụi Hình Tôn Giả bị

Thạch Bảo Kỳ kèm chặt huyết đạo.

Mụi Hình Tôn Giả kinh hoàng rống lên một tiếng, quật ra năm đạo kinh vào đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ vẫn không chịu buông, gờ chưởng lên chống đỡ luôn năm đường chiêu đó.

Bình... Bình ... Bình ...

Theo đó có hai tiếng rú ghê hồn nổi lên lồng lộng. Thạch Bảo Kỳ tháo lui gần một trượng, từ nơi cửa miệng đã thấy vòi máu ứa ra. Lão hòa thượng không còn dậy nổi nữa.

Hai vị Hồng Y lão tăng trông thấy tình hình này thét một lượt :

- Tiểu ma đầu, hãy nộp mạng cho mau.

Bốn ngọn chưởng liền đổ quật xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ.

Vì trong mình hiện đang mang vết thương khá nặng nên Thạch Bảo Kỳ không có đón đỡ loạt chiêu này. Chàng xê mình tránh qua bên hữu thật lẹ làng. Tuy vậy Thạch Bảo Kỳ vẫn bị kinh khí của Hồng Y lão tăng bên trái quét nhằm, rung động toàn thân.

Cơn thịnh nộ nổi lên chàng thét :

- Hãy coi đây !

Một đạo kinh Hồi Long Chưởng áp tới Hồng Y lão tăng bên trái. Lão tăng nhân hải hùng quát lên một tiếng đưa chưởng ra chống đỡ. Bình ! ...

Một tiếng rú thê thảm nổi lên. Lão tăng nhân đã bị trúng nhằm ngọn chưởng đó, bay ra ngoài bốn trượng, hồn bước vào quỹ môn quan. Trông thấy công lực của Thạch Bảo Kỳ quá cao cường, quần hùng sợ hãi không dám đơn phương tiếp đấu. Trong một loạt tiếng quát họ áp vào vây chặt Thạch Bảo Kỳ vào chính giữa.

Tức thì một trận giao đấu khốc liệt diễn ra. Liền đó Mụi Hình Tôn Giả cũng đứng dậy được quát :

- Tiểu súc sinh, hôm nay số mạng của ngươi đã cùng tận rồi. Theo đó lão hòa thượng băng mình tới gần Thạch Bảo Kỳ vung chưởng toàn bộ quật xuống.

Thạch Bảo Kỳ thấy mặt Mụi Hình Tôn Giả nổi giận đưa chưởng lên chống đỡ.

Ầm !...

Áp khí bắn ngược ào ào lên cao bốn năm trượng. Làn khói trắng nổi lên tại sân tràng. Hai bóng người vừa chạm vào nhau liền dang ra lập tức.

Mụi Hình Tôn Giả bị hất ra ngoài ba trượng, miệng phun ra vòi máu tươi, tình hình thương tích quá nặng nề.

Thạch Bảo Kỳ cũng bị thương không nhẹ, thân hình lão đảo đứng hết còn muốn vững.

Quần hùng đồng thanh :

- Hãy giết chết tên tiểu ma đầu này. Nhiều luồng kinh khí áp vào vị trí của Thạch Bảo Kỳ. Bình ... Bình ... Bình ...

Thân hình Thạch Bảo Kỳ bị nhiều đạo kinh đẩy lên cao mười trượng, tung xuống ngọn núi Thiếu Thất.

4. Hồ Ly Mặt Ngọc

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời gian. Thạch Bảo Kỳ từ từ mở bừng hai mắt ra. Chàng bắt chợt thấy một lão Hòa Thượng tóc râu nửa bạc đứng cánh chổ chàng chừng mười trượng.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Lão Hòa Thượng chính là ai đây ?

Lão Hòa Thượng vẫn đứng nguyên một chổ :

- Huyền Thông Hòa Thượng chính là ta đây.

- Lão Hòa Thượng có điều chi chỉ giáo hay không ?

- Lúc này bản tăng đứng phía ngoài chợt thấy tiểu thí chủ bay ra ngoài lão tăng liền đón lấy.

Thạch Bảo Kỳ chợt ngồi dậy bước xuống đất nắm lấy tay lão Hòa Thượng :

- Thế ra lão Hòa Thượng đây là vị ân nhân của tại hạ. Trọn đời tại hạ xin ghi công lao.

- Không cần lắm, bản tăng chỉ muốn hỏi tiểu thí chủ một điều.

- Xin lão Hòa Thượng cứ hỏi.

- Ta muốn biết Phục Hư Tôn Giả chết cách nào ? Thạch Bảo Kỳ rung động :

- Lão Hòa Thượng đây là ?

- Ta là sư huynh của Phục Hư Tôn Giả.

Chợt Thạch Bảo Kỳ quỳ xuống bái lễ :

- Vậy là sư bá của tiểu đệ đây mà không hề hay biết. Huyền Thông Hòa Thượng khoát tay :

- Hãy đứng dậy nói rõ nguyên nhân cái chết của Phục Hư sư đệ cho lão phu nghe thử.

Thạch Bảo Kỳ đứng lên vòng tay :

- Sư phụ của tiểu đệ vì mạng lệnh Tử Ngọc Thiên Trượng của Mụi Hình Tôn Giả nên đã tự vận cách đây không lâu.

Huyền Thông Hòa Thượng rơi nước mắt :

- Thật là đau thương cho lão sư đệ của ta.

Thạch Bảo Kỳ rung động :

- Sư bá, tình hình như thế, đối với Mụi Hình Tôn Giả chú phải làm như thế nào đây ?

Huyền Thông Hòa Thượng gạt nước mắt :

- Bọn bản tăng chỉ phải ẩn nhẫn chờ thời cơ sắp đến coi thế nào rồi mới có quyết định.

Thạch Bảo Kỳ nóng nảy :

- Như vậy lời của sư bá sai rồi, theo tiểu đệ thì sư bá nên quy tụ số cao thủ chánh phái trong Thiếu Lâm Tự tập luyện cho thuần thực, rồi kéo lên Thiếu Thất tranh hùng với lão ác tăng kia một phen chứ đợi thời cơ thì biết đến bao giờ.

Huyền Thông Hòa Thượng thở dài :

- Lời của thiếu hiền đệ đây rất hữu lý, nhưng tại vì cái qui củ của bốn môn đã làm trở ngại mà thôi. Tiểu hiền đệ chớ nên trách móc bản tăng cảm thấy rất đau lòng.

Thạch Bảo Kỳ cảm thương dịu giọng :

- Sư bá, chuyện ra như thế, còn vụ ả Hồ Ly Mặt Ngọc, sư bá có nghe tới hay chưa ?

- Bản tăng đã nghe rồi.

- Sư bá có biết ả Hồ Ly Mặt Ngọc danh hiệu là gì chẳng ?

- Bản tăng chưa rõ danh hiệu nữ hồ ly đó.

- Vậy thì trước hết chúng ta cũng nên dò hỏi xem ả hồ ly tên gì, rồi sau đó sẽ tùy cơ ứng biến có được chăng ?

Huyền Thông Hòa Thượng gật đầu :

- Như thế càng hay, hãy tìm hiểu coi ả tên gì, võ công thế nào rồi sau đó mới quyết định được.

Huyền Thông Hòa Thượng tiếp :

- Nếu muốn phục thù cho Phục Hư Tôn Giả thì chúng ta phải tìm cho được Đãng Ma Tôn Giả.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Đãng Ma Tôn Giả là bậc trưởng thượng của Thiếu Lâm Tự à ?

- Đúng như vậy.

- Sư bá, hiện nay Đấng Ma sư thúc ở nơi nào ?

Giọng nói của Huyền Thông Hòa Thượng trở nên ngậm ngùi:

- Kể từ ngày Tiên Sư viên tịch tới nay, Đấng Ma Tôn Giả từ biệt Thiếu Lâm Tự đi cho tới bây giờ nên chẳng rõ tung tích ra như thế nào.

Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Nếu trời chẳng phụ lòng người thì một ngày nào đó không xa, tiểu diệt sẽ tìm được Đấng Ma Tôn Giả và tiểu diệt sẽ quật chết Mụi Hình Tôn Giả để trả thù cho sư phụ.

Huyền Thông Hòa Thượng vô cùng cảm khoái :

- Ta mong hiền diệt sẽ hoàn thành mọi việc, giờ chúng ta hãy nên chia tay, hẹn gặp lại.

Dứt tiếng, lão Hòa Thượng biến mình đi mất dạng. Thạch Bảo Kỳ thấy cũng không nên lưu lại lâu làm gì vì còn trong vùng núi thiếu thớt, chàng liền lên đường ngay.

Chàng chạy nhanh một mạch cả trăm dặm tới cánh rừng tre xanh thắm nọ.

Thình lình Thạch Bảo Kỳ phác giác ra có hơn hai mươi người đang trở thuật khinh công mà đi.

Tâm niệm chợt nảy trong đầu óc chàng, Thạch Bảo Kỳ đi tới ẩn hiện như bóng ma để coi bọn người kia là ai.

Lát sau, Thạch Bảo Kỳ đã bắt kịp bọn người kia, chàng len vào trong rừng chạy tới ẩn trong bụi rậm, nhìn kỹ thì thấy có một lão tăng hình như rất quen thuộc .

Thạch Bảo Kỳ nhận ra vị tăng nhân đó, bất giác kêu thầm :

- Mụi Hình Tôn Giả !

Đúng vậy, lão tăng nhân có bộ mặt hung hiểm kia chẳng ai khác hơn là Mụi Hình Tôn Giả.

Động tánh hiếu kỳ, Thạch Bảo Kỳ quyết đi theo Mụi Hình Tôn Giả xem lão ta đang tới nơi đâu. Vì nghĩ như thế nên Thạch Bảo Kỳ thi triển thân pháp kỳ diệu theo sát bên bọn người phía ngoài.

Bọn Mụi Hình Tôn Giả mãi đi ở phía trước, chẳng hề hay biết chi cả. Thạch Bảo Kỳ vẫn như tàng hình ở sau lưng chúng tăng, cách khoảng vừa tầm nhìn.

Độ nửa giờ sau. Bọn Mụi Hình Tôn Giả đã tới một cánh rừng tàng lá xanh um, có mọc nhiều kỳ hoa dị thảo.

Thấp thoáng phía trước khuất sau mấy cội tùng đã thấy một tòa lầu dài sơn son, thếp vàng hiện ra. Tòa lầu dài tuy không lớn nhưng vô cùng nguy nga diễm lệ, chạm trổ rất khéo léo, tân kỳ.

Đang đi, bỗng Mụi Hình Tôn Giả truyền lệnh :

- Sắp đến nơi rồi, các người hãy giữ sự trang nghiêm cho bốn tọa.

Chúng đạo nhân đồng thanh :

- Xin tuân lệnh Chương Môn nhân.

Tất cả bọn giáo đồ Thiếu Lâm Tự đều đi chậm lại, hàng ngũ ngay thẳng hết sức trang nghiêm.

Ở phía sau nghe lọt vào tai, Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Ô ! Lão ác đạo sắp đến nơi đây ? Giữa rừng già u tịch sao lại mọc lên tòa nhà nguy nga tráng lệ này ?

Mỗi nghi ngờ càng tô đậm trong óc Thạch Bảo Kỳ. Chẳng hiểu nghĩ sao, chàng vượt lên chỗ bụi rậm ở phía bên mặt chúng tăng Thiếu Lâm Tự. Thạch Bảo Kỳ vừa chui vào đám cây lá um tùm thì thình lình có một tăng nhân rẽ hàng ngũ tiến về phía chàng. Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động. Chàng ngỡ tăng nhân này phát giác ra chàng và xông đến bụi cây để bắt sống. Nhưng sự tình trái ngược lại. Giữa lúc Thạch Bảo Kỳ lo sợ hành tung chàng bị bại lộ, nép sát vào bụi rậm, đồng thời song chưởng đưa cao tận ngực, vận công chờ đối phó, thì tăng nhân kia dừng lại.

Thì ra vị tăng nhân tìm chỗ để phóng uế. Thạch Bảo Kỳ không khỏi bật cười thầm. Liền đó, một ý định nảy lên trong đầu óc Thạch Bảo Kỳ. Chàng tự nhủ thầm :

- Ô ! Hay ta điểm huyết tên ác đạo này rồi hóa trang thành hần gia nhập bọn kia, xem chúng làm gì.

Nghĩ vậy rồi Thạch Bảo Kỳ lia khỏi bụi cây lá rậm, nhắm ngay vị tăng nhân phóng tới. Chiếc bóng chàng bay mau như làn khói. Nháy mắt đã tới trước mặt tăng nhân.

Bất ngờ thấy có kẻ đến sát bên mình, tăng nhân hốt hoảng há hốc mồm định quát to để báo động.

Nhưng lệ như tia xẹt, Thạch Bảo Kỳ giơ cánh tay nhắm ngay yếu huyết của tăng nhân búng ra đạo chỉ phong cực kỳ sắc bén.

Một tiếng “Bịch” nổi lên. Tăng nhân đứng trơ phỗng ra như pho tượng bằng đồng. Hiển nhiên đạo sĩ vừa bị Thạch Bảo Kỳ điểm huyết, bế tất cả sự hoạt động. Lệ như chiếc bóng quỷ mị, Thạch Bảo Kỳ xót lấy tăng nhân phóng vào bụi rậm.

Chàng đặt tăng nhân nằm ngay trên mặt đất chẳng thấy cửa quây chi hết. Tuy bị kèm hãm nhưng tăng nhân vẫn còn tri giác, trở mắt kinh dị nhìn Thạch Bảo Kỳ.

Trong ánh mắt dường như tăng nhân muốn hỏi chàng thiếu niên “Người là ai, hành động như thế với dụng ý gì ?”

Lẳng lẳng chẳng thốt một lời, Thạch Bảo Kỳ thò tay vào trong lòng lấy ra một gói bột đủ màu.

Chàng nhìn kỹ tăng nhân rồi thoa lên mặt chất thuốc màu đỏ. Giây phút đã thấy Thạch Bảo Kỳ biến thành bộ mặt khác. Bộ mặt y hệt tăng nhân.

Tăng nhân thấy thế mở trừng cặp mắt gần rướm máu, biểu lộ sự căm hận Thạch Bảo Kỳ.

Trước sao không nói nửa lời. Thạch Bảo Kỳ lột bộ đạo phục của tăng nhân mặc vào. Chàng lại chít lên đầu một chiếc khăn đạo sĩ bốn màu sắc sỡ.

Bây giờ trông Thạch Bảo Kỳ đã giống hệt tăng nhân như hai giọt nước, dù cho nhỡn lực có cao thâm đến đâu cũng khó mà phát giác.

Hiểu ra ý định của Thạch Bảo Kỳ, tăng nhân vô cùng căm tức, nhưng đành nằm yên mà chịu. Xong xuôi Thạch Bảo Kỳ nhìn tăng nhân cười khẩy !

- Người hãy nằm đó mà làm bạn với loài trùng đế, tiểu gia mượn đỡ cái lót này theo ác đạo Mụi Hình Tôn Giả xem hần làm gì.

Nói rồi Thạch Bảo Kỳ mau lẹ trở ra ngoài. Chàng nghiễm nhiên là một vị tăng nhân đạo mạo.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn sang thấy chúng đạo sĩ đã đứng thành hàng ngũ trước tòa lâu đài diễm lệ. Mừng thầm, Thạch Bảo Kỳ đi nhanh tới. Cả bọn tăng nhân thấy Thạch Bảo Kỳ liền nhao nhao lên. Còn Mụi Hình Tôn Giả thì đang đứng trên bậc thềm lót chân ngọc óng ánh nói chuyện với một gã lưng gù.

Thạch Bảo Kỳ gia nhập vào hàng ngũ môn đồ Thiếu Lâm Tự, quét mắt nhìn về phía Mụi Hình Tôn Giả và lão lưng gù.

Chỉ thấy Mụi Hình Tôn Giả thò tay vào áo đạo bào lấy ra một thỏi vàng độ mười lượng trao cho lão lưng gù, nói những lời gì không thể nghe được rõ. Lão lưng gù nhận lấy thỏi vàng cười hềnh hếch, rồi xê bước vào trong tòa lâu đài. Mụi Hình Tôn Giả đứng dưới bậc thềm chờ đợi.

Thạch Bảo Kỳ thì thầm một mình :

- À ra lão ác tăng đút lót cho lão lưng gù kia để nhờ cậy gì đây. Chàng trầm tĩnh đứng yên theo dõi từng cử chỉ của Mụi Hình Tôn Giả. Dù vậy Thạch Bảo Kỳ phải dấu đi ánh sáng rực rỡ của hai luồng tình nhỡn vì sợ bọn Thiếu Lâm Tự phác giác hành tung của chàng là mọi việc hỏng mất. Chẳng bao lâu đã thấy lão lưng gù quay trở ra. Lão nói gì với Mụi Hình Tôn Giả không rõ nhưng liền sau đó lão tăng hoan hỉ phất cánh tay áo rộng truyền lệnh :

- Các người hãy vào trong.

Chúng tăng đồng thanh hô lên “Xin tuân lệnh” rồi kéo thành hàng tiến vào tòa lâu đài.

Thạch Bảo Kỳ đi theo ở sau. Ngang qua lão lưng gù, Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn lão một cái để chứng tỏ sự khinh bỉ của chàng.

Lạ lùng thay, lão lưng gù không một chút giận mà lại nhìn Thạch Bảo Kỳ như lo âu hộ cho chàng. Cử chỉ này không thoát khỏi cặp mắt của Thạch Bảo Kỳ, chàng đâm hoang mang cả lòng.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ chưa kịp suy nghĩ thì tất cả đã lọt vào tới bên trong. Ở đây có hai ả nữ tỳ vận màu xanh thắm đã chực sẵn miệng nở nụ cười tươi như hoa.

Mười chín tăng nhân đều cúi gằm đầu không một ai dám ngó cái nhan sắc diễm lệ mê hồn của hai ả nữ tỳ.

Chỉ có Mụi Hình Tôn Giả cười cợt như không, cặp mắt thâm tà vô độ của lão gắn chặt vào bộ bông sơn của ả nữ tỳ bên mặt, rồi lại đi lần xuống khỏi bụng nàng. Bây giờ cặp mắt của hắn mới chịu ngừng lại đắm đuối một nơi. Một trong hai ả nữ tỳ nhoẽn nụ cười thần bí :

- Nữ chủ xin mời đại gia và quý vị bước vào phía bên trong dầm đạo. Vậy xin theo bọn tiểu nữ.

Dứt câu hai nàng thước tha đi trước. Thoáng nhìn ngó đó là hai con bướm xanh khổng lồ đang xập xè bay.

Bọn người vào trong sân tòa lâu đài. Thạch Bảo Kỳ đưa mắt quan sát thật kỹ phía trong tòa lâu đài huyền bí này.

Ả giai nhân mặt ngọc vẫy tay :

- Bốn phận hai người đã tròn, vậy hãy lui ra phía ngoài chờ ta chốc lát.

Cặp thiếu nữ hô to “Xin tuân lệnh” rồi cùng tháo bước trở lại. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại hai người. Mụi Hình Tôn Giả và ả giai nhân mặt ngọc.

Ả giai nhân mặt ngọc chợt quay sang cầm lấy tay Mụi Hình Tôn Giả cất giọng thâm ô :

- Chúng ta vào đây cho mau.

Mồm thốt, nàng vừa lôi lão Chuởng Môn Nhân vào cánh cửa bí mật. Phía trong là nẻo đường tối om dẫn tới một gian thạch thất rộng độ khoảng ngoài ba mươi trượng. Trong thạch thất có kê sẵn chiếc giường ngà trên trải nệm, lại đặt sẵn hai cái gối thêu Long Phụng. Phía dưới đất có lại có cái bồ đoàn để khi quỳ cho khỏi phải dính bụi cát. Bên trên có ánh sáng do bốn lỗ thông chiếu vào, chẳng hiểu đang ở trên mặt đất hay dưới địa đạo.

Lúc ấy bọn tăng nhân Thiếu Lâm Tự và Thạch Bảo Kỳ đều nằm bất động trên mặt đất. Gần đó, một đồng hồ cát lâu ngày, tất cả có chừng trên hai trăm cái bay mùi nồng nặc hôi tanh vô cùng khó chịu.

Chẳng hiểu bọn người đã biến thành đồng hồ cát khổng lồ đó là ai, sao lại phơi xương ở chốn ấy.

Âm khí trong gian thạch thất thật lạnh lùng, u tịch chẳng khác nào dưới cõi a tỳ, khiến cho ai lọt vô đây cũng phải rùng mình rợn gáy.

Ả giai nhân mặt ngọc nhận chiếc nút gần giường đóng kín cánh cửa bí mật lại. Cánh cửa vừa đóng xong, Mụi Hình Tôn Giả đã phóng tới chộp lấy ả giai nhân mặt ngọc vào lòng, bàn tay lia lịa không ngừng.

Ả giai nhân mặt ngọc như hổ cái đói mồi lông lộn lên. Ả này khoe trọn tuyệt điểm trước cặp mắt long lên đỏ ngầu vì khát vọng lâu ngày thánng của lão Chuởng Môn Nhân.

Thạch Bảo Kỳ tuy bị điểm huyết nhưng vẫn sáng suốt như thường, thấy cảnh trái mắt bắt đầu giữa Mụi Hình Tôn Giả và ả giai nhân mặt ngọc, chàng sững sốt cả người, thẳm nhủ :

- À thì ra lão ác đạo tới đây để làm điều ô nhục cùng ả Hồ Ly Mặt Ngọc này.

Chúng tăng nhân cũng rúng động khi thấy Chuởng Môn Nhân của mình và ả giai nhân mặt ngọc như vậy.

Sau một chập, Ả giai nhân mặt ngọc bảo Mụi Hình Tôn Giả :

- Ô kìa ! Sao lại gấp thế, chúng ta hãy lên kia có hay hơn không. Mụi Hình Tôn Giả cười hềnh hếch :

-Ồ ! Chốc nữa lão phu quên khuấy mất điều ấy

Vừa nói, Mụi Hình Tôn Giả vừa “hừ” một tiếng bẻ lấy ả giai nhân mặt ngọc phóng tới chiếc giường.

Màn phủ lụa điều.

Giường tơ gấm vóc. Ánh sáng tỏa mờ mờ.

Cả một công trình khiến tạo cho cuộc vui thú nghiêng trời, lệch đất giữa ả hồ ly tu luyện ngàn năm thành hình giai nhân tuyệt sắc và lão ác đạo thâm ô.

Rồi một trận phong vũ sẽ mở màn.

Giường ngà xao xuyên.

Màn nhung lất phất.

Giọng cười sắc sảo tựa hồ ly. Toàn cả âm thanh hỗn độn tạo thành một bản nhạc chưa từng có trong chốn trần gian này. Chúng tăng nhân nhìn cảnh tượng diễn ra tức giận đến sa máu lệ.

Có người lòng thành chánh đạo, tâm niệm từ bi cúi mặt xuống đất không dám ngó thấy bức màn lay động. Bởi vì cả hai tuy đã khuất bên trong nhưng tấm màn là vật ác nghiệt để mà hình dung.

Cho tới bây giờ chúng tăng nhân mới tỉnh bằng cơn ác mộng. Họ không ngờ Mụi Hình Tôn Giả có thể hành động ti tiện như vậy.

Cũng có một vài tăng nhân căn cơ tu hành hãy còn quá nông cạn, tục niệm chưa phai nên trông thấy cảnh này khiến cho tâm hồn điên đảo căng thẳng.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ cảm nghe giòng nhiệt huyết căm thù nổi cuộn cuộn bên trong.

Chàng trở mắt nhìn về phía tấm màn che khuất Mụi Hình Tôn Giả và ả giai nhân mặt ngọc chẳng hề chớp.

Một ý niệm chợt loé qua trí óc Thạch Bảo Kỳ :

- À thì ra chính ả hồ ly này là thủ phạm trong việc ám hại sư phụ ta chứ chẳng còn ai nữa cả.

Tức thì Thạch Bảo Kỳ vận công lên để giải tỏa các huyết đạo đang bị bế tắc. ý định của Thạch Bảo Kỳ là khi giải huyết xong sẽ phóng tới quật chết Mụi Hình Tôn Giả và ả giai nhân mặt ngọc kia.

Thế nhưng thủ pháp của ả giai nhân mặt ngọc quả cực kỳ lợi hại. Thạch Bảo Kỳ vận hành nội lực đã trải qua ba mươi sáu vòng nhưng chưa thể giải tỏa huyết đạo bị điểm.

Lòng chàng khẩn trương lên.

Phép giải tỏa huyết đạo của Thạch Bảo Kỳ đã trở nên vô hiệu, ả giai nhân mặt ngọc đã dùng thứ ma thuật gì ?

Giờ chàng phải làm sao để thoát thân nếu chậm trễ hậu quả sẽ không thể nào đo lường trước được.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ dường có lửa đốt, mưu tính của chàng lúc này không thành tựu trái lại sắp rước lấy tai họa vào mình.

Lúc bấy giờ. Màn sóng gió giữa Mụi Hình Tôn Giả và ả giai nhân mặt ngọc cũng vừa chấm dứt.

Hai người trở lại như cũ. ả giai nhân mặt ngọc nắm lấy tay Mụi Hình Tôn Giả lôi xuống giường.

Màn nhung từ từ kéo lên. ả giai nhân mặt ngọc nũng nịu :

- Tình lang ! Giờ đây chí khí âm dương đã hòa hiệp. Tiểu nương phải luyện thành công lực kéo trẻ không còn hiệu quả nữa. Tình lang nghĩ thế nào ? Mụi Hình Tôn Giả vuốt ve chiếc lưng nõn nà tợ ngọc của ả giai nhân mặt ngọc đáp :

- Vâng. Tiểu muội cứ hành công, ta ở đây chờ đợi đến lúc tựu thành. Bây giờ hãy giam bớt mười tên, chỉ để lại chín tên đủ rồi.

ả giai nhân mặt ngọc gật đầu :

- Đúng vậy.

Tức thì một cánh cửa bí mật khác mở ra. Ả giai nhân mặt ngọc dùng kinh lực lừa mười tăng nhân vào đó rồi đóng lại.

Giờ chỉ còn lại vồn vẹn chín người.

Tình linh Mụi Hình Tôn Giả chớp lấy cánh tay của một tăng nhân đang nằm bất động vì bị điểm huyết, kéo vào.

Ả giai nhân mặt ngọc tùm tùm nụ cười hồ ly, nắm lấy tăng nhân đó.

Trước nhất. Ả này hất lão tăng nhân đặt nằm trên chiếc gối tròn gần chân giường. Ả giai nhân mặt ngọc vận công lên song chưởng xoa nhẹ khắp trên thân mình của tăng nhân một chập lâu.

Hải hùng thay !

Chừng trông kỹ lại. Đã thấy mình mấy tăng nhân dần dần khô đét, da thịt nhăn nhú lại. Chẳng mấy chốc chỉ còn trơ trọi một bộ hài cốt trắng phếu phơ bày trên mặt đất.

Bộ hài cốt trông đến kinh hoàng. Mà lúc ấy màu da hồng phấn của ả hồ ly mặt ngọc lại càng xinh tươi hơn trước.

Ả như đóa hoa vừa hứng lấy hạt sương buổi sáng tinh mơ. Trên đầu ả giai nhân mặt ngọc lại hiện lên một làn hơi khói mờ mờ bao trùm chu vi nửa trượng, hơi lạnh thấu xương.

Hạt “Sanh Mỹ châu” đeo ở trước ngực ả giai nhân mặt ngọc này lại càng sáng rực thêm chói lọi hào quang lạnh lẽo.

Thạch Bảo Kỳ nằm đằng xa đưa mắt trông sang thấy sự tình diễn ra rõ ràng trước mặt. Chàng ngấm ngầm kinh hãi vì lối luyện công của ả giai nhân mặt ngọc.

Thạch Bảo Kỳ chợt hiểu ra ả giai nhân mặt ngọc này chính là người đã từng tạo biết bao nhiêu thảm trạng cho quần tăng Thiếu Lâm Tự chứ chẳng còn ai nữa cả.

Giữa lúc tâm niệm hải hùng của Thạch Bảo Kỳ chưa kịp dứt thì ả giai nhân mặt ngọc kia buông bộ hài cốt ra.

Ả trở ra một loạt tiếng cười nghe rợn tóc gáy.

Thạch Bảo Kỳ vội vàng vận công lên thì lạ thay không còn điều hành được nữa.

Trong lòng chàng rung động vì không hiểu ả giai nhân mặt ngọc đã dùng thứ công phu ma quái gì điểm huyết không còn vừng vẩy nổi như vậy.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ kêu thảm trong bụng :

- Mạng ta nay đã hỏng rồi !

Ngay trong giờ phút đó, Mụi Hình Tôn Giả lại tóm thêm một tăng nhân đem lại cho ả hồ ly mặt ngọc.

Ả giai nhân mặt ngọc liền vỗ lấy tên tăng nhân này, cũng theo cái thủ pháp vừa rồi.

Nháy mắt tăng nhân đã trở thành bộ hài cốt trắng hếu. Kế đó tới nạn nhân thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu rồi lần lượt chỉ còn lại một mình Thạch Bảo Kỳ mà thôi.

Tử thần đã xuất hiện trước mặt chàng rồi, làm cho chàng cực kỳ hải hùng. Liền đó ả giai nhân mặt ngọc toan thốt lời nhưng lão nhân đã nói mau:

- Tình nương, ta muốn một chuyện này chẳng hay tình nương có khứng chẳng ?

Ả giai nhân mặt ngọc hỏi :

- Tình quân muốn nói chuyện gì hãy nói ra.

- Lúc trưa nay ta có giao tranh với một gã thiếu niên nhưng đánh không lại gã, lòng ta tức bực vô cùng, vậy ta muốn tình nương chỉ dạy cho ta cách hành công đó.

- Nghĩa là tình lang muốn dùng chất âm dương của tiểu muội để phát triển công lực cho mình ?

- Quả đúng như thế !

- Vậy thì rất hay. Tình lang hãy ngồi xếp bằng rồi tiểu muội chỉ cho. Mụi Hình Tôn Giả liền nghe theo ngồi xếp bằng trước mặt ả giai nhân mặt ngọc.

Bốn ngón chưởng nhập lại vào nhau. Hai người khởi đầu vận âm dương công.

Cơ hội ngàn năm đã tới, Thạch Bảo Kỳ chẳng dám trễ nãi vội vàng vận hành công lực lên.

Tai ác thay chàng vận công như cũ, Thạch Bảo Kỳ tuyệt vọng vô biên. Chợt nghe có hai tiếng bịch bịch khô khan. Tự nhiên các huyết đạo trong người của Thạch Bảo Kỳ đều được giải tỏa.

Quả thật lạ lùng, nhân vật nào vừa bí mật cởi mở huyết đạo cho chàng đây ?

Không cần phải suy nghĩ lâu, Thạch Bảo Kỳ lệ làng phóng mình đứng lên, vừa đảo mắt nhìn quanh một cái.

Trước sau tuyệt nhiên không có thêm bóng người nào nữa. Mụi Hình Tôn Giả và ả giai nhân mặt ngọc vẫn còn hành âm dương công ở trên giường.

Giai nhân chẳng khác chi đoá hoa trắng khổng lồ kiều diễm tuyệt vời làm chết cả lòng người.

Thạch Bảo Kỳ vùng thét to :

- Mụi Hình ó tăng, ngươi hãy đền tội ác cho mau.

Song chưởng của chàng đẩy ra hai đạo kinh ào ào tới Mụi Hình Tôn Giả nặng như trái núi.

Cũng trong thời khắc đó, Mụi Hình Tôn Giả cũng vừa hành công xong xuôi đứng phắt lên. Song dù thế nào lão tăng cũng chẳng còn trở tay kịp nữa, ngón chưởng đã tới sát bên mình.

Bình !

Lão ác tăng rú lên thảm khóc, toàn thân bay ra ngoài rớt xuống bất tỉnh. ả giai nhân mặt ngọc phóng người dậy thét :

- Tiểu tử ngươi quả là ai đây ?

Hai ngón chưởng trắng như ngọc của ả cũng vừa huy động tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ quay lại đưa song chưởng tiếp nghinh chưởng lực ma mụi của ả giai nhân mặt ngọc.

Tức thì một trận đấu kinh thiên động địa diễn ra trong tòa bí thất hành công.

Lúc này Mụi Hình Tôn Giả cũng vừa tỉnh lại, đứng lên lắc mình tới quát :

- Ngươi chính là ai đây ?

Thạch Bảo Kỳ tháo lui vài bước rồi lặng lẽ gơ tay phải một cái để lộ bộ mặt đẹp tuyệt thế.

ả giai nhân mặt ngọc trông thấy bộ mặt thật của Thạch Bảo Kỳ thì chợt à lên một tiếng nhìn chàng trân trối.

Trong tia mắt ả tia ra thứ ánh sáng kỳ thâm tột bậc, lẫn sự si mê trước cái vẻ đẹp tuần tú của chàng thiếu hiệp giang hồ.

Mụi Hình Tôn Giả trầm giọng :

- Tiểu quỳ, bây giờ ngươi định lẽ nào đây ?

- Lấy cái sanh mạng của ngươi báo thù cho sư phụ. Liền đó chàng huy động đơn chưởng nhắm ngay lão ác tăng quật tới ào ào như núi lở.

Nhưng cùng lúc đó ả giai nhân mặt ngọc cũng vừa thét lạnh lãnh :

- Chớ có thương hại đến ngài.

Một đạo hàn phong lạnh buốt như gió từ địa ngục ào tới trùm lấy Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi thu hồi ngọn chưởng nhảy qua tránh né. Mụi Hình Tôn Giả rống :

- Hãy giết cho bằng được gã tiểu ma đầu này.

Tức thì trận đấu dữ dội diễn ra giữa Thạch Bảo Kỳ và hai đối thủ võ công cao thâm tột bậc.

5. Hộp Huyết Châu

Tình thế cực kỳ nguy ngập cho Thạch Bảo Kỳ !

Thình lình trong giờ phút đó có tiếng thét :

- Hãy ngưng tay lại !

Trong lúc đó Mụi Hình Tôn Giả rút lên kinh hoàng, toàn thân bắn vọt đi. Ả giai nhân mặt ngọc hét lạnh lãnh :

- Là người đây sao ?

Theo tiếng hét ả giai nhân mặt ngọc bắn vọt thân mình kiêu diễm ra ngoài để tìm người thần bí nọ.

Mụi Hình Tôn Giả cũng vừa đứng giậy, gương gao chạy theo ả giai nhân mặt ngọc.

Giờ trong gian bí thất chỉ còn một mình Thạch Bảo Kỳ mà thôi. Chàng đứng ngơ ngác chưa biết phải làm sao thì chợt thấy một lão quái nhân xuất hiện chớp lấy bề xốc lên vai.

Lão này liền phóng vọt ra ngoài trở thuật khinh công rẽ sang cây cầu Túy Nguyệt Hiên.

Sau hết lão này dừng lại một lùm cây kín đáo đặt Thạch Bảo Kỳ xuống đất. Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua chợt kêu khẽ :

- Thế ra là lão đây sao ?

Thì ra lão nhân chính là lão lưng gù gác cổng tòa Túy Nguyệt Hiên của ả giai nhân mặt ngọc.

Lão nhân cười khà :

- Đúng vậy, chính là lão phu đây.

- Đại danh lão tiền bối là gì ?

- Danh tánh của lão phu đã quên đi rồi, thiếu hiệp cần biết làm gì ? Sự buồn bã của lão nhân lưng gù cũng khiến cho Thạch Bảo Kỳ lay theo. Chàng ngấm ngấm giây lâu lại nói :

- Lúc này các hạ do từ ngã nào dùng chỉ phong giải tỏa cho tại hạ ?

Lão nhân lưng gù có vẻ ngạc nhiên :

- Thiếu hiệp bảo sao ? Lúc này lão phu giải tỏa huyết đạo cho thiếu hiệp à ?

- Đúng vậy, chính trong lúc tại hạ sắp bị ả hồ ly bắt luyện ma công thì có một đạo chỉ phong từ ngoài bắn vào, không phải là các hạ à ?

Lão nhân lưng gù càng kinh dị thêm hơn :

- Thiếu hiệp đã lầm ! Ta không hề dùng chỉ phong giải tỏa huyết đạo cho người bao giờ cả. Đây có lẽ nào.

Thạch Bảo Kỳ sững sờ :

- Lại thật ! Tại sao có chuyện quái dị này ? Lúc này nhân vật nào đã bắn chỉ phong giải tỏa cho tại hạ ?

Đột nhiên trong giờ phút đó. Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng di động nổi lên từ phía trước mặt không xa.

Lão lưng gù cũng đã phát giác ra điều đó, giật mình nói thật mau : - Có lẽ con bé Phượng Oanh đã tới đằng kia, thiếu hiệp hãy đứng đây mà chờ. Ta còn chút việc phải đi.

Chữ đi vừa chấm dứt, lão lưng gù đã bắn mình mau như cây tên buông khỏi dây.

Nháy mắt, lão già kỳ dị này hút dạng trong cánh rừng um tùm lá. Còn lại một mình, Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác chưa biết phải tính sao.

Chợt từ phía kia xuất hiện một chiếc bóng lao về phía Thạch Bảo Kỳ mau tợ chớp. Chiếc bóng với tốc độ khá mau, chỉ còn cách Thạch Bảo Kỳ không đầy hai mươi trượng.

Chàng đành phải đứng yên chờ đợi, song chướng ngấm ngấm vận lên tám phần tiềm lực sẵn sàng đối phó với mọi tình thế xảy ra. Bởi Thạch Bảo Kỳ biết rõ nơi này còn trong vòng vây của bọn người Túy Nguyệt Hiên, dĩ nhiên kẻ sắp đến phải là một cao thủ tà đạo.

Phút chốc, chiếc bóng đáp xuống trước mặt Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua. Tâm trường chàng rung động lên. Đã thấy đó là một ả thiếu nữ tuyệt đẹp, mình vận áo xanh bằng lụa mỏng phát phối theo chiều gió như một tiên nữ giáng trần.

Thạch Bảo Kỳ hiểu ngay thiếu nữ chính là Phụng Oanh mà lão lưng gù vừa bảo.

Trong khi thiếu nữ áo xanh vừa đáp xuống đất bất chợt gương mặt tuần tú của Thạch Bảo Kỳ, nàng cũng sững sốt cả người lên.

Đôi thiếu niên nam nữ nhìn nhau một chập. Giây lâu thiếu nữ áo xanh lên tiếng trước :

- Các hạ chính là ai đây ?

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ rung động, nếu chàng nói thật tên mình cho ả thiếu nữ áo xanh biết thì hậu quả trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đáp dối :

- Tại hạ là một kẻ giang hồ không tên tuổi, cô nương chẳng cần biết tới làm gì cho bận lòng, nhưng cô nương đây là ...

Thiếu nữ áo xanh nhanh mồm :

- Tiểu nữ tên là Phụng Oanh, nữ tỷ trong tòa Túy Nguyệt Hiên này. Thạch Bảo Kỳ rung động tận đáy lòng, thì ra cái lai lịch của thiếu nữ quả đúng như chàng đã nghĩ. Nàng chính là Phụng Oanh, môn đệ của ả giai nhân mặt ngọc.

Dù vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn giữ gương mặt trầm lặng, làm như chẳng hề kích động. Chàng vẫn nhìn nàng bằng đôi mắt dịu ngấm ánh sáng không để bộc lộ công phu võ công.

Lúc ấy Phụng Oanh đã hỏi :

- Chẳng hay các hạ đến đây có điều gì hệ trọng chẳng ? Hơi lúng túng một chút, nhưng Thạch Bảo Kỳ đã nói :

- Tại hạ vốn kẻ giang hồ, hôm nay lỡ bước tới đây bất ngờ gặp cô nương chứ không có điều gì hệ trọng cả.

Phụng Oanh không chút nghi ngờ, trái lại nàng đưa cặp mắt tình tứ nhìn Thạch Bảo Kỳ chẳng hề thấy chớp, chợt đôi má lại ửng lên như quả anh đào.

Nét kiều mị của Phụng Oanh làm cho Thạch Bảo Kỳ đắm bối rối, bẽn lẽn vô cùng, chỉ lấy mắt nhìn trả lại nàng mà không thốt thêm một lời nào nữa cả.

Còn Phụng Oanh cũng chẳng hơn gì, cứ khẽ nở một nụ cười xinh tươi như đóa hoa, lát lại hơi cúi mặt tỏ vẻ ngượng ngùng.

Một mối cảm tình kỳ lạ len lén chen vào hôn cặp thiếu niên nam nữ. Lát lâu Phụng Oanh hỏi :

- Các hạ nhìn tiểu nữ gì dữ thế ?

Thạch Bảo Kỳ ấp úng rồi lặng thinh.

Phụng Oanh hỏi dồn :

- Ê ! Sao các hạ không trả lời ? Các hạ khinh bỉ tiểu nữ đây chăng ? Dứt lời Phượng Oanh làm như bước đi.

Thạch Bảo Kỳ hốt hãi : - Kia... cô nương ...

Phượng Oanh dừng lại cười nụ.

Thạch Bảo Kỳ hiểu rõ Phượng Oanh đánh lừa mình, chàng đỏ cả mặt . Thành linh giữa phút giây đó.

Có tiếng gió kia ào ào tới.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi toan bỏ chạy đi vì ngờ Mụi Hình Tôn Giả trở lại tìm chàng.

Nhưng chàng đã dừng lại bởi chàng hiểu làm như thế sẽ lộ hành tung của mình đối với Phượng Oanh.

Vì vậy Thạch Bảo Kỳ cứ đứng nguyên chỗ cũ, hướng về phía có tiếng gió ào ào.

Chính Phượng Oanh cũng giật mình day mặt sang phía ấy. Chớp mắt đã nhận ra chiếc bóng từ trong lùm cây lá rậm rạp đằng xa phóng tới.

Chiếc bóng ngưng lại trước mặt cặp thiếu niên nam nữ. Chừng xem kỹ lại thì chẳng ai khác hơn là lão lưng gù mà Thạch Bảo Kỳ từng gặp lúc nãy.

Thạch Bảo Kỳ kêu thầm :

- Ê ! Lão gù đây rồi !

Trong lúc lão nhân lưng gù làm như chưa nhận ra Thạch Bảo Kỳ, mà chỉ ngó Phượng Oanh, vừa hổn hển bảo :

- Lão phu đi tìm cô nương đã hết hơi!

Phượng Oanh cau cặp lông mày vòng cung :

- Lão tìm ta đây à ?

Lão nhân lưng gù khẽ gật :

- Quả đúng như vậy.

Phượng Oanh bồn chồn :

- Lão tìm ta có chuyện gì chăng ?

Bộ mặt già nua của lão lưng gù chợt thấy khẩn trương lên cực độ :

- Để báo cho cô nương cái tin khẩn cấp.

Cặp mắt phượng của Phượng Oanh trợn trừng :

- Cái tin khẩn cấp ! Nhưng là tin gì đây ?

- Nữ chủ nhân trong lúc luyện công chợt bị một lão ma đầu lén tập kích suýt đã phải bỏ mạng, nên truyền lệnh cho cô nương cùng Mạnh Đồ Kiếm Khách đi tìm bắt hung thủ.

Phượng Oanh hoảng hốt :

- Lão gù, quả thật có chuyện này sao ? Lão nhân lưng gù gật đầu :

- Lão phu chẳng hề nói dối cô nương bao giờ. Phượng Oanh thấy sắc mặt băng khuâng thốt :

- Là thật ! Chốn Túy Nguyệt Hiên là nơi cấm địa canh phòng hết sức cẩn mật từ xưa đến nay chưa hề có một nhân vật nào dám đặt chân tới đây, nhưng tại sao hôm nay lại có một lão ma đầu lọt vào được phía trong toan ám hại chủ nhân. Hiển nhiên hẳn phải là một kẻ bạo gan chưa từng có, đồng thời võ công cũng phải là tối thượng giang hồ nữa.

Ngừng một giây lâu, nàng lại hỏi lão nhân lưng gù :

- Lão gù, sự tình trải qua như thế nào đây ?

Lão nhân lưng gù đáp :

- Sự tình diễn ra trong tòa thạch thất của nữ chủ, lão phu chưa được rõ gì, có điều được biết là hiện nay nữ chủ đang đuổi theo lão ma đầu rất gấp. Tâm tình Phương Oanh cũng khẩn trương hơn. Nàng day qua ngó Thạch Bảo Kỳ, rồi nhìn lại lão lưng gù, giọng khích động mạnh :

- Vậy thì tiểu nữ phải đi tìm nữ chủ nhân ngay từ giờ mới được. Hẹn chốc lát trở lại đây.

Câu nói cuối cùng của Phương Oanh có hơi to, dường như để nhấn gởi Thạch Bảo Kỳ.

Hội ý, Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn nàng như ngấm ngấm hứa hẹn cùng nàng cuộc hội ngộ sắp tới.

Như yên lòng, Phương Oanh khẽ mỉm cười với Thạch Bảo Kỳ rồi cất mình lên phóng đi tợ chớp.

Những lời trần tình của Đãng Ma Tôn Giả làm cho Thạch Bảo Kỳ đã phải sững sờ lên :

- Lão tiền bối, thế ra trong Huyết Châu Hồn có ghi trước tác võ công à - Đúng như vậy ! Theo lão phu được biết thì hiện nay Phi Hồ Mỹ Nhân được một hạt tên là Sanh Mỹ Châu.

- Lão tiền bối, như thế hiện nay Phi Hồ Mỹ Nhân đang luyện thứ võ công gì ?

- Đó là Cửu Cửu Huyền Công.

- Quả đúng như vậy. Hiện nay, ả Phi Hồ Mỹ Nhân phải thu hút chín mươi chín nam đồng trình thì mới thành tựu ngón võ công kia được.

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ lạnh trầm xuống :

- Lão tiền bối, như thế bao giờ ả hồ ly luyện xong lối ma công đó ? Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Như thế thì nguy cho võ lâm, cứ theo như lão tiền bối, có cách nào trị nổi ả hồ ly chẳng ?

- Chỉ có cách thu thập cho bằng được sáu hạt châu hồn kia, luyện thành công phu tuyệt kỹ thì mới mong thắng nổi Cửu Cửu Huyền Công của hồ ly. Thiếu hiệp hãy mau tìm cho ra tung tích sáu hạt châu rồi tập trung lại tức tốc luyện thành cho kịp với thời gian.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hùng khí :

- Tại hạ tuy tài hèn sức mọn nhưng nhất định sẽ thi hành cho kỳ được vậy.

Đãng Ma Tôn Giả buông trầm :

- Chí khí thay những lời nói đó, thiếu hiệp, vậy thì hãy nên hàng động cho mau để chặn đứng ả hồ ly mặt ngọc, đồng thời giết bọn chúng báo thù cho Phục Hư Tôn Giả sư huynh.

Nghe nhắc tới Phục Hư Tôn Giả, Thạch Bảo Kỳ sôi máu hận trong lòng lên sùng sục.

Đó là tâm niệm của chàng trước sau cũng phải bầm thây Mụi Hình Tôn Giả để báo thù cho sư phụ.

Chẳng còn chối từ được nữa, Thạch Bảo Kỳ cầm lấy hộp Huyết Châu Hồn khích động mạnh.

- Tại hạ xin nhận lãnh lời chỉ giáo của lão tiền bối. Tại hạ xin được biết hiện nay sáu hạt Huyết Châu Hồn có thể thất lạc chốn nào đây ?

- Lão phu chưa được rõ tung tích năm hạt kia, chỉ có một hạt ả Phi Hồ Mỹ Nhân chiếm được đó thôi. Thiếu hiệp, giờ đây, mọi sự đã quá khẩn cấp, ta và thiếu hiệp hãy chia tay.

Thạch Bảo Kỳ vòng tay :

- Xin tuân lệnh lão tiền bối, về phần hành tung của Mụi Hình Tôn Giả, xin lão tiền bối lưu tâm.

Đãng Ma Tôn Giả vừa quay mình định bước đi chợt như phát giác ra điều gì, trở tay lên cành cổ thụ quát :

- Kể nào rình rập đây ?

Liền đó hai đạo kinh cũng vừa ào lên cành cây khiến cho hai vật nặng nề rơi xuống.

Coi kỹ lại thì đó là hai gã cao thủ vận toàn đen, trên ngực gắn bởi cặp thanh long có thêu đóa mây trắng. Cả hai người này vừa đứng vững liền toan tháo lui mà chạy.

Đặng Ma Tôn Giả quát tởm sấm :

- Đứng lại !

Hai gã cao thủ kia vì tiếng quát đó đành ngừng bước. Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối, là hai kẻ nào đấy ?

- Tên cao thủ có gắn cặp rồng xanh đó là Thanh Long Bảo, còn tên kia là Bạch Vân Bảo.

Lúc đó hai tên kia chợt bỏ phóng đi, nhưng chỉ nghe bình bình hai tiếng khô khan, cả hai phơi thây tại sân tràng.

Lão nhân vừa thi triển lối võ công tuyệt kỹ giết chết hai gã cao thủ. Đặng Ma Tôn Giả giết xong hai tên kia rồi gấp rút bắn mình đi mất dạng. Thạch Bảo Kỳ toan phóng đi qua ngõ khác, thành linh thấy một chiếc bóng trên tàng cây nhảy chắn lối bước chàng.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi :

- Ngươi là ai đây ?

Người kia đáp lạnh lùng :

- Trung Nguyên Nhất Kiếm.

Hiển nhiên Trung Nguyên Nhất Kiếm đã trông thấy tất cả mọi sự tình rồi. Thạch Bảo Kỳ chép miệng :

- Nếu để lão này sống sót rất tai hại cho Đặng Ma Tôn Giả chứ chẳng không.

Chàng trầm giọng :

- Ngươi đến đây với lai ý gì ?

- Hãy trao chiếc hộp Huyết Châu Hồn cho lão phu.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Chớ có điên cuồng, hôm nay ngươi phải chết. Trung Nguyên Nhất Kiếm quay lại :

- Các ngươi đâu, sao chưa chịu hiện thân ?

Lập tức bốn cao thủ áo đen phóng tới sân tràng bao vây Thạch Bảo Kỳ vào chính giữa.

Thạch Bảo Kỳ tâm niệm rất nhanh :

- Nếu hôm nay không thu thập được bọn này, ngày mai tai vạ không phải nhỏ.

Thầm nghĩ như vậy, chẳng thốt một lời, Thạch Bảo Kỳ huy động song chưởng tấn công hai cao thủ bên trái.

Bình... bình ...

Hai tên cao thủ tránh né không kịp liền phơi thây tại sân tràng. Trung Nguyên Nhất Kiếm kinh hoàng sững sờ một lúc rồi tuốt trần thanh kiếm thét :

- Các ngươi hãy xông lên !

Hai tên cao thủ còn lại rống vang lừng rồi xê mình tới tiến chiêu từ hai phía.

- Các ngươi hãy nằm xuống đó !

Bình ... Bình ...

Tức khắc hai tên cao thủ bị chưởng lực hùng mạnh của Thạch Bảo Kỳ tung bổng lên cao rồi rơi xuống, hồn vào quỷ môn quan.

Sự tình khiến cho Trung Nguyên Nhất Kiếm vô cùng khiếp đảm, vừa căm thù vô tả, quát như sấm :

- Tiểu quý hãy đền mạng cho mau !

Tả chưởng của Trung Nguyên Nhất Kiếm huy động một đạo kinh nặng như núi lửa. Thạch Bảo Kỳ đưa chưởng chống đỡ, nổ lên một tiếng sấm sét vang trời.

Thân hình Trung Nguyên Nhất Kiếm bay ra ngoài bốn trượng rồi trở xuống, trong khi Thạch Bảo Kỳ cũng phun ra một giọt máu đào.

Chàng cố gượng vận công lại bắn xẹt tới kết liễu tánh mạng của Trung Nguyên Nhất Kiếm, đúng lúc lão cũng vừa bắn mình chạy đi.

Phút chốc lão ta đã mất dạng.

Thạch Bảo Kỳ hãy còn băng khuâng chợt nghe giọng âm trầm nổi lên: - Hắn đã chạy xa rồi thiếu hiệp còn tìm làm gì.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt tìm chẳng thấy một ai cả trong lòng nghi ngại: - Nhân vật nào đây sao không xuất hiện ?

- Minh Nữ ! Chỉ vì âm dương cách trở nên không thể xuất hiện được. - Tại hạ muốn gặp Minh Nữ một lần được chăng ?

- Thiếu hiệp muốn gặp lắm à ?

- Muốn gặp lắm.

- Vậy thì hãy coi đây.

Liền đó một đạo hành phong điểm nhẹ vào huyệt làm cho Thạch Bảo Kỳ không còn cử động được nữa. Kế đó chàng chẳng còn hay biết gì nữa cả. Chừng mở mắt ra, chợt thấy trước mắt chàng có một ả đeo giây tiền vàng bạc âm khí nặng nề.

Thạch Bảo Kỳ khích động rùng mình :

- Cô nương là Minh Nữ đó chăng ?

- Đúng như vậy!

- Minh Nữ cô nương đưa tại hạ tới đây làm gì ?

- Trao tặng cho thiếu hiệp viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn để phòng thân sau này.

Nói xong Minh Nữ đưa chiếc bình ngọc trắng sáng ngời ra. Thạch Bảo Kỳ từ chối :

- Tại hạ chưa từng có quen biết cũng như ân huệ với Minh Nữ cô nương, làm thế nào dám nhận cho được.

- Đây chỉ vì tiểu nữ mang cái sứ mạng của gia sư đó thôi, thiếu hiệp chớ nên chối từ.

Thấy khó mà từ chối được, Thạch Bảo Kỳ đáp ứng :

- Tại hạ xin đáp ứng nhưng chẳng hiểu có điều kiện gì không ?

- Không điều kiện gì cả...

6. Một Thân Thế Lạ Lùng

Minh Nữ khích động :

- Ta chân thành có lời khen ngợi thiếu hiệp là trang thiếu niên anh hùng, vậy thì nay thiếu hiệp hãy uống đi một hoàn trước kéo nội thương trầm trọng hơn nguy mất.

Nàng cũng vừa dùng chỉ phong giải tỏa huyệt đạo cho Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ vùng dậy lấy một hoàn linh đơn ra uống. Xong xuôi chàng hỏi :

- Giờ Minh Nữ cô nương còn điều gì dặn bảo nữa chăng ?

- Còn một chuyện rất hệ trọng đối với thiếu hiệp.

- Đó là món vật Long Hình mà thiếu hiệp đang đeo trên cổ.

Tâm tình Thạch Bảo Kỳ chấn động mãnh liệt.

Tại sao Minh Nữ lại biết trên cổ chàng có đeo báu vật Long Hình mà chính chàng cũng chưa rõ cái lai lịch của nó.

Chỉ là Phục Hư Tôn Giả có bảo chàng đó là món vật của mẫu thân chàng thể thôi.

Nay tại sao Minh Nữ lại hiểu như vậy ?

- Vì sao Minh Nữ cô nương lại rõ như thế ?

- Điều này cũng do nơi gia sư nói mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ chợt à lên một tiếng :

- À ra thế, còn nhân vật giải huyết cho tại hạ trong tòa Túy Nguyệt Hiên phải chăng chính là ...

- Sự thật tiện nữ cũng từng theo dõi thiếu hiệp nhưng không có hân hạnh giải huyết lần đó.

- Là nhân vật nào đây ?

- Nhân vật nào cũng chưa được rõ, chỉ biết võ công hần cao thâm đến không thể nào tưởng tượng được.

Thạch Bảo Kỳ nghe thế hơi thất vọng vì chính chàng cũng muốn biết nhân vật cứu tử chàng để sau này tiện bề đền đáp công ơn.

Thình lình Minh Nữ kêu lên :

- Chết rồi trời sắp sáng ra, tiểu nữ xin cáo biệt thiếu hiệp, hẹn sẽ gặp lại.

Liền đó có đạo âm phong thổi nhẹ thoáng đi tợ bóng hồn từ bên kia cõi u minh.

Thạch Bảo Kỳ hoang mang trong lòng vô tả. Minh Nữ thuộc về nhân vật thần bí gì đây ?

Chàng lặng lẽ cất chiếc bình Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn vào túi toan cất bước thì chợt nghe tiếng quát tợ sấm :

- Tiểu tử, dừng bước lại.

Một loạt chiếc bóng người phóng xuống đứng cách Thạch Bảo Kỳ chừng ba trượng.

Đó là bốn người to lớn, vận phục có phù hiệu Thanh Long Bảo.

Một lão nhân cao thủ tiến lên trước đối diện cùng Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ nhìn qua buồng trầm xuống :

- Phải chăng ngươi là kẻ từng bỏ chạy phải không ?

Lão ma đầu cười khà :

- Kể ra ký ức của ngươi cũng linh động lắm, chính thật là ta đây. Thạch Bảo Kỳ nghiêng thẳm :

- Giết. Bây giờ ta phải giết cho sạch bọn này mới nghe.

Liền đó, chẳng thêm lời nào, Thạch Bảo Kỳ huy động ngọn chưởng đưa ra một đạo kinh nặng như núi lở.

Bình !

Gã cao thủ trung niên trúng nhằm chưởng lực của chàng bay ra ngoài võ sọ chết tươi.

Tình hình này khiến cho bọn cao thủ hết sức kinh hoàng, tháo lui liền trở lại.

Bầu không khí trên sân tràng khẩn trương tột độ. Thạch Bảo Kỳ đã tâm niệm dứt khoát từ lâu, nên chẳng thềm thốt lời lại quát tới gã cao thủ đứng bên trái một luồng kinh hùng mạnh.

Lại thêm một tiếng bình khô khan, tên này tắt thở tại trận. Lẹ như chớp sau khi giết tên nọ rồi, Thạch Bảo Kỳ phóng tới chụp nắm cổ tên cao thủ đứng bên phải.

Ngọn chưởng chàng bóp mạnh lại. Tên này chỉ kịp kêu trời một tiếng, chiếc cổ bị Thạch Bảo Kỳ bóp bẹp dí máu tuông ròng ròng.

Rồi vẫn chưa chịu dừng tay, Thạch Bảo Kỳ bắn ra hai đạo chỉ phong vào ngực tên đứng giữa ngã quy xuống. Máu đào tung toé trên mặt sân cỏ.

Giết xong bọn Thanh Long Bảo, Thạch Bảo Kỳ toan quay mình bước đi thì lại nghe giọng già giận nổi lên :

- Tiểu tử, hãy dừng chân lại !

Thạch Bảo Kỳ rúng động trong lòng, quay sang thấy một lão nhân vận áo đạo bào xanh đứng cách chàng hai trượng từ bao giờ không hề hay biết.

Có điều thân hình lão nhân này đường đường chánh chánh chứ không tà khí như bọn khác.

Kế đó lão nhân buông trầm :

- Có phải bốn nạn nhân kia là kiệt tác của ngươi chăng ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Chính tại hạ vừa giết bọn chúng đấy, nhưng bọn này đều đáng chết cả.

- Ha ha ... chớ có nói bướng, có phải chỉ vì tiểu tử sợ hành tung của Đãng Ma Tôn Giả bị bại lộ mà hành thủ hay chăng ?

Thạch Bảo Kỳ thẳng thốt kêu lên :

- Thế ra lão tiền bối đã rõ cả rồi à ?

Vẫn với giọng trầm trầm, lão nhân áo bào xanh nói :

- Chẳng những thế thôi, lão phu còn biết cả toàn bộ câu chuyện trải qua của ngươi từ khi rời khỏi ngọn núi Đồng Bách kia nữa.

Thân hình Thạch Bảo Kỳ khe khẽ rúng động.

Thần tình của chàng chợt khẩn trương lên. Chàng nghĩ thật nhanh trong trí óc :

- Lão nhân này là ai ? Tại sao lại biết rõ cái lai lịch của ta như vậy ? Chàng nhìn thẳng vào hai luồng tinh nhơn sáng rực của lão nhân áo bào xanh liền dội lại.

Thạch Bảo Kỳ hiểu rõ nội lực của đối phương càng cao thâm hơn mình một bậc.

Giây lát, chàng hỏi lão nhân :

- Có phải lão tiền bối ngấm ngấm theo tại hạ từ trong bóng tối bí mật chăng ?

- Đúng vậy, lão phu theo mãi sau lưng ngươi đấy.

- Nghĩa là gồm luôn cả trong phòng luyện dâm công của Phi Hồ Mỹ Nhân nữa ?

- Dĩ nhiên là như vậy rồi !

Hai luồng dị nhơn của Thạch Bảo Kỳ sáng rực lên. Cho tới bây giờ, Thạch Bảo Kỳ mới hiểu ra là lão nhân mặc áo bào xanh này là ai rồi. Nếu không phải là nhân vật thần bí đã từng bắn ngọn chỉ phong giải tỏa huyết đạo cho chàng trong tòa Túy Nguyệt Hiên thì còn ai nữa.

Vì vậy Thạch Bảo Kỳ đã xê mình lên cung tay thì lễ trước mặt lão nhân áo bào xanh :

- Tiểu sinh xin tạ cái công ơn cứu tử của lão tiền bối, nếu không đã bị ả hồ ly mặt ngọc sát hại đi rồi.

Lão nhân áo bào xanh phát cánh tay áo rộng :

- Tiểu tử hãy yên lòng, không chút công mọn chẳng có gì đáng kể.

Thạch Bảo Kỳ thẳng người lên, nhưng vẫn hết sức cung kính :

- Tiểu sinh muốn biết rõ cái nguyên nhân mà lão tiên bối dời theo tiểu sinh từ ngọn núi Đông Bách đến đây, cũng như chuyện giải cứu nơi tòa Túy Nguyệt Hiên.

Lão nhân vẫn giọng trầm trầm :

- Đây là một chuyện có nhiều bí ẩn, bởi lão phu muốn chứng tỏ một việc đã qua.

- Lão tiên bối muốn chứng tỏ điều gì đây ?

- Xem tiểu tử có đúng là đứa con trai thất lạc của đại hiệp Thạch Phá Thiên chăng ?

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động. Chàng nhìn thẳng vào mặt lão nhân :

- Lão tiên bối ! Rồi sự chứng tỏ ấy kết quả như thế nào .

Giọng nói của lão nhân dường như kích động :

- Kết quả tiểu tử quả thật là đứa hài nhi của đại hiệp Thạch Phá Thiên năm xưa.

Tâm tình của Thạch Bảo Kỳ khấn trương đến cực độ. Đây là lần thứ ba chàng nghe một nhân vật quả quyết với chàng như thế.

Vậy chàng có đúng là con trai của cặp vợ chồng đại hiệp Thạch Phá Thiên và Bồ Đề Phu Nhân chăng ?

Nếu không, tại sao Đãng Ma Tôn Giả, luôn cả Minh Nữ và lão nhân áo bào xanh đều cùng bảo như nhau.

Sững sốt giây lâu, Thạch Bảo Kỳ bật nói :

- Lão tiên bối, có lẽ nào...

Lão nhân áo bào xanh cắt phăng câu nói của Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử ! Trên cổ của ngươi có đem món bảo vật gì chăng ? Nếu có hãy trao cho lão phu xem thử.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Thừa lão tiên bối, tiểu sinh có món vật này đây.

Mồm thốt, chàng vừa đưa tay lên cổ lấy mảnh ngọc Long Hình trao cho lão nhân mặc áo bào xanh.

Lão nhân cầm lấy mảnh ngọc Long Hình xem qua. Đột nhiên, lão nhân mặc áo bào xanh kêu lên :

- Quả đây rồi ! Chính là Đại huynh đây, mảnh di vật Long Hình đây, đúng thật cậu bé đây.

Chàng ngơ ngác nhìn lão nhân một chập sau mới lên tiếng hỏi :

- Lão tiên bối vừa thốt những lời gì, tiểu sinh không hề biết chi hết. Mảnh ngọc ấy có gì lạ lùng chăng ?

Lão nhân mặc áo bào xanh trao mảnh ngọc Long Hình trả lại cho Thạch Bảo Kỳ, tươi sắc nét mặt :

- Tiểu tử, quả đúng thật chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Ngươi chính là con trai của Thạch Phá Thiên mà bao nhiêu năm nay ta đã ra công tìm kiếm.

Lại một lần nữa, Thạch Bảo Kỳ rung tận đáy lòng :

- Lão tiên bối căn cứ vào đâu mà quả quyết tiểu sinh là đứa con trai của đại hiệp Thạch Phá Thiên?

Lão nhân chỉ mảnh ngọc Long Hình trên tay Thạch Bảo Kỳ :

- Lão phu căn cứ vào món di vật này của vợ chồng Thạch Phá Thiên và Bồ Đề Phu Nhân.

Đồng thời, người hãy cho ta biết một điều cuối cùng này :

- Có phải ngươi được Phục Hư Tôn Giả vớt lên từ dưới lòng suối cách ngọn Ma Phong không xa lắm chăng ?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật đầu :

- Cứ theo lời gia sư kể lại thì quả đúng như vậy, lão tiền bối ạ ! Mảnh Ngọc Long Hình này là bảo vật của đại hiệp Thạch Phá Thiên à ?

- Quả đúng như vậy.

Toàn thân Thạch Bảo Kỳ khe khẽ rung lên. Một cơn xúc động mãnh liệt tràn ngập trong lòng chàng.

Xem qua lão nhân mặc áo bào xanh là một nhân vật chánh đạo và hình như có mối thâm giao gì với Thạch Phá Thiên năm xưa, dĩ nhiên lời nói không giả dối bao giờ.

Cái thân thể lạnh lùng nay đã rõ rệt.

Thạch Bảo Kỳ không thể nào ngờ được mình là con trai của một đấng đại hiệp lừng lẫy giang hồ, cho nên Thạch Bảo Kỳ cảm thấy tâm thần bàng hoàng như người nửa mê nửa tỉnh.

Chợt nhớ tới cái chết của Thạch Phá Thiên và Bồ Đề Phu Nhân do sư phụ kể lại năm xưa, Thạch Bảo Kỳ kích cảm đến để hai hàng lệ tuôn rơi.

Bất giác chàng bật thốt :

- Gia phụ, gia mẫu, con là Thạch Bảo Kỳ đây, ngày nay con lớn khôn thì người không còn nữa.

Nói xong Thạch Bảo Kỳ khóc lớn hơn trước. Lão nhân áo bào xanh cũng rơi hai dòng lệ xuống má.

Sau đó Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối danh hiệu gọi là gì đây ?

- Tiêu Diêu Khách, tiểu hiền điệt cứ gọi như thế. Hiền điệt, ta đây chính là người sư đệ thứ ba, còn một người nữa tên là Phong Lâm Cư Sĩ, người gọi là nhị sư thúc đó.

- Quả thật như thế à, vậy Phong Lâm nhị sư thúc đang ở chốn nào ?

- Nhị sư thúc đang ở Phong Lâm Độ, năm xưa có giao ước với thân phụ người, nếu sanh con trai sẽ là bằng hữu, nếu một bên sanh trai, bên sanh gái sẽ kết thành sui gia, và nhị sư thúc đã cho ra đời một cô con gái.

7. Huyết Chiến Phong Lâm Độ

Thạch Bảo Kỳ đỏ bừng cả mặt không nói gì. Tiêu Diêu Khách bảo :

- Trong tình thế này tiểu hiền điệt hãy cùng đi với ta sang Phong Lâm Độ một chuyến xem sao.

Rồi hai người cùng thẳng tới Phong Lâm Độ.

Qua hôm sau nữa là Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ đã đến nơi xin vào yết kiến Phong Lâm Cư Sĩ.

Tiêu Diêu Khách đem câu chuyện ngày xưa nói lại thì Phong Lâm Cư Sĩ nghiêm lạnh :

- Đây chẳng phải tại nơi ta, vì năm xưa Thạch đại ca có hứa sẽ đem sính lễ bằng sáu hạt Huyết Châu Hồn, nhưng sau đó không coi trọng lời hứa, bắt đi luôn, vậy thì làm thế nào ta đáp ứng cuộc hôn phối Thạch hiền điệt cho được.

Rồi Phong Lâm Cư Sĩ thò tay vào lòng lấy ra một nén vàng cho Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ chấy phừng lửa giận cầm nén vàng ném mạnh xuống đất :

- Xin đa tạ, nhưng món tiền vô nghĩa này tại hạ không nhận được.

Ngừng lại một chút, Thạch Bảo Kỳ thò tay lên cổ lấy chiếc ngọc Long Hình ném trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ :

- Vậy thì từ đây họ Thạch và họ Phong coi như chấm dứt mối liên hệ.

Thế nhưng Phong Lâm Cư Sĩ vẫn không thay sắc giận, lại còn cười khà :

- Ha ha... Hiền điệt tử quả có chí, vậy hiền điệt cũng nên tự tạo cho mình cái sự nghiệp hiển hách ở sau này.

Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh, rồi bảo Tiêu Diêu Khách :

- Tam sư thúc, chúng ta đi thôi.

Tiêu Diêu Khách mặt đầy sát khí thét :

- Phong Lâm đạo tặc, từ nay ta với người coi như hai kẻ tử thù, đừng nhìn mặt nhau nữa.

Liền đó lão nhân bắn ra một đạo chỉ phong lẹ như làn chớp. Đây chính là lối võ công Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ lừng lẫy một thời.

Phong Lâm Cư Sĩ thét vừa tránh :

- Tiêu Diêu Khách, người đã quá hỗn hào thì đừng trách ta sao ác độc. Lão ta rút thanh trường kiếm ra ứng chiến. Tức thì một trận đấu diễn ra cực kỳ ác liệt.

Một bên dùng Truy Hồn Tam Kiếm, một đằng xử dụng Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ quyết tiêu diệt nhau.

Thình lình trong lúc đó có chiếc bóng kiêu diễm bắn tới thét :

- Gia phụ ngưng tay, tam sư thúc ngưng thủ lại.

Chiếc bóng chính là Lý Tiểu Bình, ả con gái cưng của Phong Lâm Cư Sĩ. Cũng trong thời gian đó Tiêu Diêu Khách bị trúng làn kiếm đứt tiện hai ngón tay, còn Phong Lâm Cư Sĩ cũng bị trúng chỉ phong ngay ngực, máu ra có vòi.

Thạch Bảo Kỳ phóng tới đỡ lấy Tiêu Diêu Khách, nhìn Phong Lâm Cư Sĩ bằng cặp mắt hận thù :

- Phong Lâm đạo tặc thù này nếu chưa trả được ta thề chẳng làm người. Sau đó Thạch Bảo Kỳ dìu lấy Tiêu Diêu Khách đi thẳng ra ngoài, tới khu rừng trầm mặc.

Hai người ngồi xuống gốc cây nghỉ ngơi. Thạch Bảo Kỳ lấy một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn trao cho Tiêu Diêu Khách :

- Sư thúc hãy uống viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn này xem sao. Tiêu Diêu Khách cầm viên thuốc kinh dị :

- Hiền đệ thế ra đã từng gặp Minh Cung Nữ Quỷ rồi à ?

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác rồi thuật lại câu chuyện cho Tiêu Diêu Khách nghe.

Tiêu Diêu Khách đã uống xong viên thuốc, gật đầu liên liên :

- Thật là kỳ quái, ầu cũng là duyên số đây.

Rồi lão nhân chuyển sang chuyện khác :

- Tiểu hiền đệ, nay chú cháu chúng ta cũng nên chia tay đi tìm sáu hạt Huyết Châu Hồn kia cho mau, kéo lỡ thời cơ nguy mất.

Trước nhất hãy tìm một quán ăn, chúng ta ăn uống một hồi cho no, rồi tìm một nơi để ta truyền Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ cho hiền đệ. Hai người đi mãi tới thị trấn, ăn uống xong tìm nơi vắng tĩnh nghỉ ngơi giây lát rồi Tiêu Diêu Khách bắt đầu truyền dạy cho Thạch Bảo Kỳ. Chẳng bao lâu Thạch Bảo Kỳ đã luyện thành thực ngón Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ của lão nhân.

Kế đó hai người chia tay.

Tiêu Diêu Khách bắn mình đi qua hướng Bắc. Còn Thạch Bảo Kỳ thì nhắm hướng Tây mà đi.

Thình lình có giọng thanh tao nổi lên :

- Thiếu hiệp hãy ngưng bước.

Thạch Bảo Kỳ dừng lại đưa mắt nhìn qua thấy chiếc bóng đã đáp xuống sân tràng cách không đầy ba trượng. Coi lại thì chiếc bóng chính là Lý Tiểu Bình, vị hôn thê của chàng. Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hừ lên một tiếng rồi quay gót bỏ đi...

8. Một Mối Tuyệt Tình Không Quên

Lý Tiểu Bình lắc mình tới chắn ngang :

- Thạch tiểu lang, xin chàng ngừng bước cho em nói vài lời. Thạch Bảo Kỳ lạnh nhạt :
- Giữa ta và cô nương đã hết tình, hết nghĩa, chẳng còn gì phải nói nữa cả. Lý Tiểu Bình rơi lệ :
- Thạch tiểu lang, chẳng lẽ nào anh oán hận em đến trọn đời hay sao ?
- Đúng như thế ! Ta thề trong cõi đời này không bao giờ gặp nhau một lần nào nữa, cô nương hãy trở lại là hơn.

Thốt xong, Thạch Bảo Kỳ bằng thân pháp kỳ diệu bắn mình đi như vệt khói, chỉ nghe Lý Tiểu Bình khóc gọi vô cùng thê thảm.

Chàng đi một mạch đến chiều hôm đó, qua tới hôm sau vẫn chưa được tung tích chi hết.

Buồn lòng, Thạch Bảo Kỳ vào thành Hứa Xương, tới chỗ đám đông có lão bốc sư đang xử quẻ. Lão ta lim dim cặp mắt, hoang hoang :

- Lão phu gọi là Vạn Bát Tiên Sinh, biết cả chuyện quá khứ vị lai và những điều bí mật chưa từng tiết lộ trên chốn giang hồ, đồng thời nhận lãnh đi tìm thù rửa hận, nếu có ai cần đến lão phu sẽ thọ giáo bất cứ lúc nào.

Nghĩ đây là thầy bói nói chuyện quàng xiên, Thạch Bảo Kỳ bỏ đi nơi khác, lát lâu trở lại ngoài thành.

Lạ thay, chợt thấy Vạn Bát Tiên Sinh kia lóe lóe theo sau lưng chàng. Động tánh hiếu kỳ, chờ lão ta tới, Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Vạn Bát Tiên Sinh, nay lão có mang Huyết Châu Hồn theo bên mình không ?

Vạn Bát Tiên Sinh đáp tự nhiên :

- Tự nhiên là có rồi, bằng không thể nào buôn bán cho được.
- Giá cả thế nào ?
- Năm.

Vừa dứt lời, chợt thấy một người từ đằng sau chạy tới như bay, miệng vừa la cầu cứu :

- Vạn Bát Tiên Sinh, hãy cứu tại hạ.
- Bao nhiêu bạc ?
- Năm trăm lạng?
- Cứu người thôi phải chăng ?
- Xin giết luôn tên ác đạo đang rượt theo tại hạ đó.
- Một ngàn lạng chẵn, không thiếu một hào, được thì ta làm, không thì thôi.

Trong khi có một người rượt nhanh phía sau làm người kia hốt hoảng: - Vậy thì được, xin tiên sinh giúp cho.

- Người cứ chạy về phía trước đi.

Người nọ trở thuật khinh công chạy thật nhanh, trong khi người kia cũng vừa tới ngang qua Vạn Bát Tiên Sinh. Chợt nghe tiếng rú kinh hoàng, người đó vỡ sọ ngã ra mà chết.

Thủ pháp giết người của Vạn Bát Tiên Sinh làm cho Thạch Bảo Kỳ đã phải lạnh cả người.

Sau đó Vạn Bát Tiên Sinh và người kia thanh toán tiền bạc với nhau. Thạch Bảo Kỳ chờ người kia đi rồi liền bước tới.

Vạn Bát Tiên Sinh hỏi :

- Thạch Bảo Kỳ, người đang muốn tìm Huyết Châu Hồn à ?

Thạch Bảo Kỳ rung động tháo lui :

- Do đâu lão tiên bói biết tiểu danh của tại hạ ?

- Chẳng những biết người mà biết cả sư phụ người Phục Hư Tôn Giả nữa. Thạch Bảo Kỳ càng kinh hoàng tột độ chưa kịp gì cả thì thấy Tiêu Diêu Khách phóng xuống đất :

- Vạn Bát Tiên Sinh, hãy định lại xem giá cả hạt Huyết Châu Hồn là bao nhiêu.

- Với đại hiệp thì ta ra giá bốn ngàn lượng mà thôi.

- Tiên sinh có thể cho ta xem thử hay chăng ?

- Sao lại không có thể.

Rồi lão nhân trao hạt Huyết Châu Hồn sáng lòa cho Tiêu Diêu Khách, rõ lại thì đó là hạt Khu Thủy Châu.

Tiêu Diêu Khách mừng rỡ :

- Tiên sinh có thể cho ta nhận trước rồi tiền bạc tính sau chăng ?

- Cũng có thể như thế chứ, nhưng theo ta thì Huyết Châu Hồn có cả bảy hạt chứ không phải sáu đâu.

- Bảy hạt à ?

- Đúng vậy. Và hiện nay sáu hạt còn trong tay Càn Khôn Lục Tuyệt có những tên như sau : Cuồng Trung Thánh, Tiểu Diện Diêm La, Mã Trung Quân, Tà Trung Vương và Phi Hồ Mỹ Nhân.

Tiêu Diêu Khách lẫn Thạch Bảo Kỳ đều sững sờ lên vì không ngờ Vạn Bát Tiên Sinh lại hiểu rõ một cách tường tận như thế :

- Vạn Bát đại huynh, điều này có đúng như thế chăng ?

- Đúng như vậy, song có điều cần nói, chẳng những Huyết Châu Hồn có bảy hạt mà có tới mười bốn hạt đấy.

Tiêu Diêu Khách, Thạch Bảo Kỳ đồng thanh :

- Mười bốn hạt Huyết Châu Hồn à ?

- Đúng thế. Số còn lại : ba hạt Huyết Châu Hồn ở trong tay Phong Lâm Cư Sĩ, còn bốn hạt kia chưa rõ tung tích của nó. Nhưng Phong Lâm Cư Sĩ có cái ý đồ to lớn đó là lập Lôi Đài mang tên Lôi Đài Huyết Châu Hồn Chiêu Thân, dùng ả con gái đẹp tên Lý Tiểu Bình để tuyển chọn khách đông sàng, với dụng tâm đoạt tất cả mười một hạt còn lại.

Hai người sững sờ vô tả như vừa trên mây rơi xuống đất. Sau đó Tiêu Diêu Khách hẹn ngày trao vàng cho lão ta rồi trao hạt Huyết Châu Hồn cho Thạch Bảo Kỳ cất giữ, sau cùng chia tay.

9. Trận Huyết Chiến Huyết Châu Hồn

Trên đường đi, Thạch Bảo Kỳ quen thân cùng gã thiếu niên tên là Lam Kiến Xương. Hai người cùng vào một hắc điểm nọ. Lúc ấy cũng có cặp thiếu niên nam nữ bước vào quán ăn. Thạch Bảo Kỳ và Lam Kiến Xương uống cạn hai tuần rượu thành linh nhận thấy bàn bên cặp thiếu niên nam nữ thức ăn văng lên tung tóe.

Vì mới rồi tên tiểu nhị mặt đen đã ngấm ngầm vận nội công làm động mạnh thức nhẩm và rượu đổ tháo ra ngoài.

Một tiếng bốp khô khan nổi lên.

Tên tiểu nhị mặt đen lão đảo tháo lui ba bốn bước vì vừa bị gã thiếu niên quật một chưởng vào mặt.

Song tên tiểu nhị không chút sợ hãi, cười khàn :

- Xin lỗi công tử và tiểu thư, chỉ vì tại hạ vô ý đó thôi.

Gã thiếu niên thét :

- Hãy lấy hai bộ quần áo cho chúng ta thay.

Tên tiểu nhị mặt đen vâng dạ, chạy lại quầy hàng chỗ lão chủ quán thì thăm chi đó.

Chỗ ngồi của Thạch Bảo Kỳ và Lam Kiến Xương rất gần chỗ quầy hàng lão chủ quán.

Hơn nữa công lực Thạch Bảo Kỳ quá thâm hậu nên nghe được tất cả, nhưng chẳng có nói ra vì chuyện của người.

Một lát, tên tiểu nhị mặt đen từ trong đem ra hai bộ áo quần ra trao cho cặp thiếu niên nam nữ :

- Xin nhị vị vào trong thay áo.

Gã thiếu niên công tử hừ lạnh rồi cùng thiếu nữ bước vào trong thay bộ y phục.

Một lát chợt nghe tiếng rú thảm khóc vắng vắng trong đó. Thạch Bảo Kỳ kinh hãi :

- Chuyện gì đây ?

Lam Kiến Xương thì thăm :

- Hãy rời khỏi chốn này cho mau. Thạch Bảo Kỳ biết có nguyên nhân nên theo Lam Kiến Xương. Hai người tiến về phía quầy hàng chỗ lão chủ tiệm đang ngồi bưng vò rượu uống ừng ực từng hồi, sắc mặt bình thản như không thấy chuyện gì xảy ra cả.

Thạch Bảo Kỳ định gọi lão tính tiền rượu thì tên tửu bảo mặt đen thăm lúc này đã chạy trở ra.

Trông thấy Thạch Bảo Kỳ và Lam Kiến Xương đến quầy hàng, hắn xê mình lại, cười tươi :

- Nhị vị công tử lên đường à ?

Thạch Bảo Kỳ chưa vội đáp, quét mắt nhìn khắp trên mình tên tửu bảo. Hắn nhận ra trên tay hắn có mấy vết máu chưa khô, trong lòng liền chấn động lên.

Thạch Bảo Kỳ hiểu chuyện gì đã xảy ra phía sau tửu quán rồi. Dòng máu chính khí chợt sôi lên cuộn cuộn, Thạch Bảo Kỳ toan có một động tác đối với tên tửu bảo.

Nhưng Lam Kiến Xương đã lạnh mắt nhận ra điều đó, gã nói với tên tửu bảo :

- Đúng vậy ! Người hãy tính tiền rượu thật để anh em ta còn phải lên đường.

Tên tiểu bảo vẫn với nụ cười âm hiểm :

- Tất cả sáu lượng bạc !

Không đợi dứt câu, Lam Kiến Xương thò tay vào lòng lấy một đỉnh bạc trao cho tên tửu bảo rồi nắm lấy tay Thạch Bảo Kỳ đi ra khỏi cửa.

Lúc ấy lão chủ tiệm cũng vừa uống xong vò rượu, hướng mắt nhìn ra. Hai luồng nhơn quang của lão sáng như tia chớp đủ biết nội lực thông huyền vũ trụ rồi.

Nhưng lão chủ tiệm là ai đây ?

Bao trùm khủng bố.

Cũng trong giờ phút ấy.

Thạch Bảo Kỳ và Lam Kiến Xương đã ra khỏi tửu điểm Chánh Dương Lâu. Hai người chạy một lúc ra khỏi thị trấn cách tửu điểm có tới sáu bảy dặm đường.

Bấy giờ Lam Kiến Xương mới nói :

- Chúng ta hãy dừng lại đây chốc lát Thạch huynh ạ ! Dứt lời gã thiếu niên đã thu hồi thân pháp.

Thạch Bảo Kỳ cũng ngưng bước theo hắn.

Tự nhiên hai người đã đối diện nhau.

Thạch Bảo Kỳ kích động :

- Tiểu đệ cảm tạ cái ân tình của Lam tiểu huynh ...

Lam Kiến Xương vừa cười , vừa vỗ vai Thạch Bảo Kỳ :

- Chuyện rất nhỏ nhen, Thạch huynh nhắc đến làm gì cho nhọc, nếu cứ thế mãi, chúng ta phải xa lìa nhau liền đây.

Thạch Bảo Kỳ vì lời nói của Lam Kiến Xương mà im luôn, chàng nhìn đối phương để dò xét xem đó là lòng thành chân thành thật sự hay chỉ là lớp nghi trang ở bên ngoài.

Bởi dù sao chàng chỉ mới gặp Lam Kiến Xương lần đầu tiên, đâu có thể được cảm tình nồng nhiệt như thế.

Hơn nữa, giờ đây nhìn kỹ lại, tuy Lam Kiến Xương cũng là trang thiếu niên tuấn tú, nhưng cặp mắt sắc bén, tiềm tàng âm hiểm, không thể gọi là con người chánh đạo được.

Vì vậy chàng đâm ra dè dặt từ phút giây ấy. Chốn giang hồ ngày nay vô cùng quỷ quyệt, biết đâu mà đo lường trước kẻ gian tà.

Chàng hỏi Lam Kiến Xương :

- Hiền huynh chưa đáp lời tiểu đệ. Kẻ đáng sợ ở trong tửu điểm lúc này danh hiệu là gì ?

Bây giờ Lam Kiến Xương mới đáp :

- Tửu Trung Tiên !

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Tửu Trung Tiên nào ? Có phải Tửu Trung Tiên này chính là một trong nhân vật thành danh giang hồ mang cái hiệu là Lục Tuyết chăng ?

Lam Kiến Xương gật đầu :

- Đúng, chẳng hề sai. Chính là cái lão chủ điểm ngồi uống rượu lúc này đây.

Thạch Bảo Kỳ càng sững sốt hơn :

- Thật tiểu đệ không thể nào ngờ được, hèn nào cặp mắt của lão xem ra quả khác thường.

Lam Kiến Xương tiếp :

- Thực tình mà bảo, giá lúc này tiểu đệ không ngăn cản để cho hiền huynh xông vào sau tửu điểm thì giờ này đã hóa ra người thiên cổ rồi.

Đồng thời, tính mạng của tiểu đệ cũng khó thể bảo tồn.

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm trong lòng :

- À cũng chỉ vì ngươi sợ chết mà cản ngăn không cho ta hành động chứ chưa phải là kẻ hào khí võ lâm.

Nghĩ vậy, nhưng Thạch Bảo Kỳ chẳng hề để lộ ra ngoài. Chàng hỏi Lam Kiến Xương :

- Lam huynh có biết tại sao lão Tửu Trung Tiên lại lập quán rượu này không ?

Khẽ lắc đầu, Lam Kiến Xương đáp :

- Điều này thú thật tiểu đệ cũng không được rõ gì, có điều đáng nghĩ là chắc chắn lão lập tửu điểm phải có một mục đích gì đó chứ không thể băng qua được, bởi lão thuộc một trong sáu nhân vật Lục Tuyết, có đời nào lại chịu làm chuyện tầm thường ấy.

Chợt nhớ đến cặp thiếu niên nam nữ lúc này, Thạch Bảo Kỳ băng khuôn :

- Lam huynh ! Như vậy tiểu đệ e cho hai người thiếu niên nam nữ lúc này tánh mạng sẽ khó mà bảo tồn nếu quả tình dụng tâm của lão Tửu Trung Tiên là độc hiểm.

Cặp mắt sắc bén của Lam Kiến Xương chớp ngời :

- Đó là một sự thật. Qua những loạt tiếng hỗn độn phía trong tử điểm, chẳng cần phải nghĩ lâu cũng đủ rõ khó mà thoát khỏi quỷ vô thường được đi.

Chính tiểu đệ trông thấy tận mắt trước đó có ba tên cao thủ võ nghệ khá cao cường đã bị hủy diệt, đồng thời thì hài biệt tích luân.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động lên, chàng chưa kịp hỏi thêm thì Lam Kiến Xương đã nói tiếp. Lần này giọng gã có vẻ nặng trầm hơn :

- Cứ theo ý nghĩ của tiểu đệ thì chuyện giết người của lão Tử Trung Tiên có liên quan tới một việc ...

- Việc gì hở Lam huynh ?

- Đó là việc Phong Lâm Cư Sĩ vừa truyền rao trong chốn giang hồ lập lời đài Huyết Châu Chiêu Thân.

Thăng thốt cả người đi một phút, Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Lam huynh đã lầm chẳng ? Chuyện Phong Lâm Cư Sĩ lập lời đài Huyết Châu Chiêu Thân có liên hệ gì đến chủ điểm Chánh Dương Lâu này đâu mà lão Tử Trung Tiên phải giết người ?

Chẳng lẽ hai lão thất phu có mối liên hệ.

Lam Kiến Xương cười bí hiểm.

Bỗng chàng nhìn thẳng vào mặt Lam Kiến Xương :

- Lam Huỳnh ! Tiểu đệ muốn biết rõ về hiền huynh một điều này.

Lam Kiến Xương làm vẻ nghiêm chỉnh :

- Thạch huynh cứ hỏi. Nếu không có gì trở ngại, tiểu đệ sẽ làm vừa ý hiền huynh ngay.

- Tiểu đệ muốn biết Lam Huỳnh có ý định dự trận phó hội Huyết Châu Chiêu Thân chẳng ?

- Đó là sở nguyện của tiểu đệ. Bởi vì từ ngày Thạch Phá Thiên đại hiệp bị nạn tại ngọn Ma Phong đến nay thì Phong Lâm Cư Sĩ đã nghiêm nhiên trở thành một nhân vật nổi bật tiếng tăm, khắp cả giang hồ ai lại chẳng muốn kết thân.

Rồi mới đây, cái tin Phong Lâm Sơn Trung có ba hạt Huyết Châu Hồn càng thu hút thêm sự hiếu kỳ của quần hùng cao thủ bốn phương.

Lại nữa, trong cuộc phó ước này lại có một đóa mỹ nhân tuyệt sắc Lý Tiểu Bình với cái vẻ đẹp như nàng tiên từ cung quần xuống trần gian, tuổi trẻ như chúng ta có ai mà không muốn tới đây để chiêm ngưỡng cái dung nhan đó.

Đến đây như sực nhớ điều gì, Lam Kiến Xương bỗng im đi.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ khê rung động.

Chàng nhủ thầm :

- À ra gã này cũng vì cái tham vọng hạt Huyết Châu Hồn và sắc đẹp của Lý Tiểu Bình mà đến.

Chợt nghe Lam Kiến Xương hỏi :

- Thạch huynh ! Chắc hiền huynh cũng trên đường đến Phong Lâm Độ để trở thân oai với mục đích Huyết Châu Hồn và nàng Lý Tiểu Bình ?

Mấy lời này khiến cho Thạch Bảo Kỳ trong lòng cảm thấy vô cùng khó

chịu, nhưng khó thể nói ra vì chàng sợ bại lộ hành tung có thể gặp điều nguy hiểm.

Cho nên chàng gắng gượng cười :

- Thực tình tiểu đệ cũng có ý định tới Phong Lâm Độ xem cảnh náo nhiệt ấy coi thế nào, nhưng không có dự tính tranh hùng trên lôi đài với kỳ vọng chiếm lấy Huyết Châu Hồn và mỹ nhân Lý Tiểu Bình, mà chỉ muốn mở rộng kiến văn trên chốn giang hồ thôi.

Cặp lông mày đang cau của Lam Kiến Xương bỗng trở lại bình thường Gã lăm thắm trong mồm :

- Ô ! Thế cũng là may cho người đấy. Nếu người có ý định chiếm Huyết Châu Hồn và giai nhân Lý Tiểu Bình, tiểu gia sẽ đưa hồn người về dị cảnh cho rồi.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng gã không thể để lộ thần sắc ra ngoài để Thạch Bảo Kỳ đoán hiểu tâm địa độc hiểm của gã.

Nhưng Lam Kiến Xương vốn thuộc môn phái nào ? Tại sao gã muốn giết Thạch Bảo Kỳ vì hạt Huyết Châu Hồn và mỹ nhân Lý Tiểu Bình ?

Bao trùm bí mật !

10. Ngàn Dặm Theo Gót Mỹ Nhân

Bây giờ tuy trong lòng Lam Kiến Xương nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười như thường.

Gã nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch huynh ! Cơ hội tốt đẹp trong chốn nhân gian này không có nhiều lần, nếu phen này thắng được thì cả Huyết Châu Hồn và mỹ nhân đều thuộc về tay mình, trăm năm không thể có một lần thứ hai như vậy.

Nếu hiền huynh không đến tham dự chỉ e uổng phí một thời xuân xanh lắm hay sao ?

Lời nói của Lam Kiến Xương tuy như thành thật nhưng ngầm chứa sự hiểm độc vô tả.

Mồm vừa thốt, cặp mắt âm hiểm của gã vừa loáng sang Thạch Bảo Kỳ. Hình như gã muốn dò thăm sắc diện thay đổi trên gương mặt tuấn tú của đối phương để đoán biết tâm trạng hiện thời.

Vốn đã thận trọng từ trước, Thạch Bảo Kỳ càng hết sức dè dặt với Lam Kiến Xương.

Chàng thản nhiên đáp :

- Tiểu đệ chân thành cảm tạ sự lưu tâm quý báu của hiền huynh, nhưng theo ý tiểu đệ thì : tuy rằng hạt Huyết Châu Hồn là vật dị bảo, hiếm có ở trong chốn giang hồ hiện nay nhưng đó là món không lành, kẻ cầm giữ nó gánh lấy nhiều tai hại.

Còn mỹ nhân Lý Tiểu Bình dù sắc đẹp đáng say mê ca tụng, nhưng trăm năm sau cũng chỉ thành một đồng hài cốt trắng hếu mà thôi. Thủy chung cũng về với lòng đất lạnh, vẫn là món vật kinh tởm cho người đời sau.

Kiếp con người trải qua có khác nào giấc mộng dài, quả tình tiểu đệ không có hứng thú trong việc chiếm đoạt Huyết Châu Hồn và mỹ nhân. Chuyện này xin nhường lại cho các cao nhân dị khách có nhiều mối hy vọng.

Hai luồng mắt âm độc của Lam Kiến Xương sáng rực lên niềm hy vọng và cỏi mở.

Gã hy vọng vì đã biết Thạch Bảo Kỳ không muốn tham dự vào trận Huyết Châu Chiêu Thân. Bởi vì Lam Kiến Xương tự biết Thạch Bảo Kỳ là một đối thủ rất lợi hại cho gã. Nếu đến đây buộc phải giao đấu với nhau thì gã khó mà thắng nổi Thạch Bảo Kỳ. Cho nên gã đã ngao ngán trước mà ước thử ý định của chàng thiếu niên.

Thạch Bảo Kỳ trả lời sẽ đến dự cuộc phó hội là gã sẽ theo chàng tìm cách hạ sát.

Nhưng giờ đây, Thạch Bảo Kỳ đã cho biết rõ ràng chàng không có ý định chiếm đoạt Huyết Châu Hồn và mỹ nhân, luồng sát khí ẩn hiện trên gương mặt của Lam Kiến Xương liền dịu hẳn.

Mặc dù vậy, gã vẫn tươi cười :

- Thạch huynh nói thế tiểu đệ chỉ sợ e cho mất đi cái phong độ hào hùng của tuổi trẻ như chúng ta chẳng ?

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Cũng không đúng như thế. Sự thật giữa hiền huynh và tiểu đệ người nào có chí ấy, xin hiền huynh chớ hoài nghi cái ý định của ta.

Cặp mắt đầy tham vọng của Lam Kiến Xương quét sang Thạch Bảo Kỳ một cái như để dò xét lần sau cùng, rồi vỗ vai chàng :

- Thực tình, tiểu đệ hết sức khâm phục cái hào khí thoát trần của Thạch huynh, chính tôi cũng không thể nào sánh kịp rồi đây ...

Thạch Bảo Kỳ đỏ bừng cả mặt :

- Lam huynh khen quá lời, quả thực tiểu đệ không bao giờ dám nhận điều này.

Bỗng Lam Kiến Xương nói thật mau : - Hiền huynh ! Giờ tiểu đệ còn nhiều việc phải làm, xin giả biệt hiền huynh.

Thạch Bảo Kỳ cung tay :

- Vâng ! Lam huynh hãy tự tiện lên đường. Hẹn lần tái ngộ chúng ta sẽ đàm đạo nhiều hơn.

Lam Kiến Xương cũng thi lễ :

- Xin tái kiến !

Gã quét cặp mắt âm hiểm nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái thật nhanh, rồi nhấc mình lên cao ba trượng, chuyển đi qua hướng Tây tợ chớp.

Thạch Bảo Kỳ đứng lặng nhìn theo chiếc bóng của Lam Kiến Xương đến khi hút mờ trong màn đêm, rồi lẩm bẩm một mình :

- Gã này là ai, sao trông có vẻ đáng nghi ngờ như thế ?

Tần ngần một lát, Thạch Bảo Kỳ do một con đường khác đi chậm chậm, vừa ngẫm nghĩ.

Lòng chàng bấy giờ ngổn ngang trăm mối, trí óc không ngớt quay cuồng vì nhiều ý nghĩ phức tạp diễn ra.

Chàng hết sức phân vân không hiểu hiện giờ mình có nên trở lại tử điểm để gặp Tử Trung Tiên dò xét lão hay không.

Đồng thời, cũng tìm biết số phận của cặp thiếu niên nam nữ lúc này.

Thạch Bảo Kỳ hết sức băng khoăn, nửa muốn trở lại, nửa muốn không. Cuối cùng, chàng thấy trở lại cũng không đem ích lợi gì, trái lại còn có thể bị bại lộ hành tung là đằng khác.

Và như thế cái hậu quả khó mà đo lường trước được.

Chàng còn nhiều sứ mạng hết sức nặng nề cần phải đắn đo từng hành động. Hơn nữa giờ dù có gặp Tử Trung Tiên cũng chẳng ích lợi gì, có bao giờ lão nhận mình có hạt Huyết Châu Hồn trong mình.

Chàng nhớ lại lời của Vạn Bát Tiên Sinh đã bảo Tử Trung Tiên có một hạt Huyết Châu Hồn.

Vậy thì chàng để yên đấy, chờ ngày nào luyện thành võ công tuyệt thế sẽ tìm tới hỏi tội lão. Sự tình đã quá rõ chàng còn hỏi làm gì. Chàng đã biết rõ tung tích của kẻ thù là đủ rồi, chuyện báo hận sau này sẽ hay.

Cho nên, Thạch Bảo Kỳ bỏ qua ý định trở lại tử quán để gặp Tử Trung Tiên.

Đến đây, Thạch Bảo Kỳ chợt nhớ đến cuộc phó hội Huyết Châu Chiêu Thân.

Phong Lâm Cư Sĩ lập ra lời đãi này chắc chắn phải là khủng khiếp lắm. Dù lão này có thể thành công nhờ quỷ kế đã sắp đặt từ trước, quần hùng nào có ngờ dụng tâm nguy hiểm của hắn.

Đến như Lam Kiến Xương tính tình gian xảo đường đó còn không hiểu tí ti nào.

Nếu như tam thúc chàng, Tiêu Diêu Khách đến đây trước chỉ sợ e rằng không khỏi lâm nguy. Thạch Bảo Kỳ hết sức băng khuâng lo ngại.

Giờ chàng phải gấp rút đến Phong Lâm Độ sẽ không kịp nữa. Đường từ đây đến đó có gần ngàn dặm, phải mất suốt đêm ngày mới tới. Tâm tình Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên đến cực độ.

Liền đó chàng thi triển khinh công thần ảo chạy mau như vệt khói lam mờ.

Vượt qua cánh rừng rậm có độ một trăm dặm đường Sơn Khê. Đột nhiên Thạch Bảo Kỳ trông thấy một chiếc bóng từ đằng kia phóng tới nhanh như sao sa.

Thạch Bảo Kỳ chợt rung động trong lòng vì nhận ra đó là thiếu nữ áo xanh mà chàng đi đường gặp tại tửu quán Chánh Dương Lâu lúc nãy.

Khấp thân hình của nàng đầy dẫy máu me, trông thật là khủng khiếp. Hiển nhiên vừa rồi nàng đã trải qua một trận giao đấu kinh khủng cùng bọn cao thủ tại tửu điểm.

Thiếu nữ áo xanh chỉ đi có một mình. Không cần suy nghĩ Thạch Bảo Kỳ cũng hiểu gã thiếu niên kia đã bị hại rồi. Còn ả thiếu nữ này thoát khỏi vòng vây của kẻ thù mà bỏ chạy đến đây.

Động tính hiếu kỳ, chàng âm thầm chuyển mình đuổi theo phía sau lưng thiếu nữ áo xanh.

Hai người cứ cách khoảng năm mươi trượng.

Thạch Bảo Kỳ sợ bại lộ hành tung nên dùng không thân pháp kỳ ảo chợt ẩn chợt hiện như bóng ma.

Cái thân pháp mà chàng vừa học của Tiêu Diêu Khách. So sánh hồi còn ở với Sư phụ, khinh công của chàng nay đã đến cõi siêu kỳ.

Hai người đuổi nhau một lúc. Tới cánh rừng già kia. Thành linh thiếu nữ áo xanh chui vào đấy.

Thạch Bảo Kỳ theo bèn gót nàng.

Chạy được một quãng nữa giữa rừng cây rậm rạp.

Trước mắt bỗng hiện lên một tòa nhà nguy nga, đồ sộ, sơn son thếp vàng. ả thiếu nữ áo xanh liền ngưng bước.

Thạch Bảo Kỳ cũng dừng lại, nấp mình vào bụi cây dây đặc lá nhìn chăm chú về phía thiếu nữ áo xanh. Chàng xem nàng định làm gì?

Chỉ thấy trước tòa nhà đồ sộ này có cái tấm biển to lớn đề bốn chữ : “Thiên Mã Phiêu Cuộc”.

Thạch Bảo Kỳ lạ lùng chưa biết tòa nhà Thiên Mã Phiêu Cuộc này là của ai và thuộc môn phái gì mà đề bốn chữ dị kỳ dường đó.

Nó không phải danh từ của một môn phái nào cả.

Thiếu nữ áo xanh đứng tần ngần một lúc. Chợt ả xê mình tới đẩy cánh cửa tòa nhà đồ sộ ra. Toàn thể đều lặng lẽ như tờ.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn vào trong. Không bóng dáng nào xuất hiện cả.

Bỗng thiếu nữ áo xanh cất tiếng gọi to :

- Có ai trong Thiên Mã Phiêu Cuộc này không ? Chưa nghe có tiếng đáp lại. ả thiếu nữ gọi luôn không thấy đáp lời liền lách mình vào trong.

Lập tức Thạch Bảo Kỳ rời bỏ đám cây rậm rạp. Thân mình chàng như cây tên vừa buông khỏi giàn bắn theo ả thiếu nữ áo xanh.

Vừa lọt vào cửa, Thạch Bảo Kỳ chợt nghe có tiếng động mạnh từ trong tòa nhà đồ sộ đưa ra. Biết có người ra đến, chàng lẹ làng xê mình ẩn vào trong bóng tối dây đặc gần đó.

Chàng đứng cách thiếu nữ áo xanh không đầy năm mươi trượng. Hình như nàng cũng đã nhận ra tiếng động đó nên ngưng bước lại.

Cũng lúc ấy, chợt thấy một chiếc bóng to lớn từ phía đại sảnh phóng ra. Cho thấy đó là một người cao thủ tuổi trạc trung niên cặp mắt có vẻ hiểm độc.

Thiếu nữ áo xanh nhìn thẳng vào mặt người cao thủ trung niên vừa hỏi

- Các hạ có phải là chủ nhân Thiên Mã Phiêu Cuộc tên gọi là Hứa Chí Bằng phải không ?

Người cao thủ trung niên gật đầu :

- Đúng vậy ! Chính là lão phu đây. Chẳng hiểu cô nương tới đây có chuyện gì cần kíp chẳng ?

Thiếu nữ áo xanh đáp ;

- Tiểu tử có việc cậy nhờ đến các hạ, nhưng không hiểu các hạ có bảo đảm được không ?

Hứa Chí Bằng cười tươi :

- Nhưng là chuyện gì, xin cô nương nói cho lão phu được rõ.

Giọng của ả thiếu nữ áo xanh như khích động :

- Ta muốn nhờ quý cuộc bảo hộ cho một người.

- Một người à ? Người ấy là ai đây ?

Thiếu nữ áo xanh chỉ vào ngực mình :

- Chính là tiểu nữ đây.

Hứa Chí Bằng tươi cười :

- Chính là cô nương ! Nhưng nhân vật nào đang làm phiền cô nương đây ?

- Tửu Trung Tiên !

Bất giác Hứa Chí Bằng tháo lui một bước. Sắc mặt của hắn tái xanh trông thấy rõ rệt.

Hình như cái danh hiệu Tửu Trung Tiên quá khủng khiếp nên khi nghe đến là Hứa Chí Bằng đã biến cả thần sắc.

Chập lâu, Hứa Chí Bằng mới hỏi :

- Tửu Trung Tiên đang đuổi theo cô nương tới đây ?

- Vâng, lão ta cũng sắp đến đây rồi.

Bất giác Hứa Chí Bằng khoát tay lia lịa :

- Tưởng là ai chứ đối với lão Tửu Trung Tiên thì lão phu đây không dám can dự vào. Xin cô nương tìm nhân vật khác bảo vệ cho là hay.

Thiếu nữ áo xanh cau mày :

- Vì sao vậy ?

- Vì Tửu Trung Tiên là một nhân vật tăm tiếng giang hồ, không dễ gì mà chế ngự lão, có khi còn thiệt đến tánh mạng là đằng khác.

Ả thiếu nữ áo xanh bỗng “hử” lên một tiếng lạnh lẽ rồi thò tay vào lòng. Nháy mắt nàng đã lấy ra một món vật chớp lòa ánh sáng màu đỏ lạnh lùng. Thiếu nữ áo xanh chìa món vật ra trước mắt Hứa Chí Bằng, hỏi :

- Các hạ có biết món vật này là vật gì chẳng ?

Từ trong bóng tối, Thạch Bảo Kỳ ngó thấy món vật trên tay thiếu nữ áo xanh, suýt phải kêu to lên :

- Huyết Châu Hồn !

Quả thật vậy, món vật chói lòa trên tay ả thiếu nữ áo xanh chính là một trong mười lăm hạt Huyết Châu Hồn.

Bây giờ, Hứa Chí Bằng cũng đã nhận ra hạt Huyết Châu Hồn như nhãn rồng trên tay ả thiếu nữ áo xanh.
Hắn bật kêu to !

-Ồ ! Trị Thương Châu đây rồi !

Thì ra hạt Huyết Châu Hồn kia có tên gọi là Trị Thương Châu chớp màu sáng như máu huyết.

Ả thiếu nữ áo xanh gật đầu :

- Đúng vậy, hạt Huyết Châu Hồn này mang tên Trị Thương Châu, bất kỳ đao, kiếm, chưởng, chỉ, gây thương tích đều trị lành dễ dàng.

Các hạ đã biết rõ ràng lai lịch của nó chứ.

Hứa Chí Bằng chớp ngời ánh mắt tham lam ti tiện :

- Rất rõ ràng, nhưng bây giờ cô nương định thế nào đây ? Mồm thốt, cặp mắt thanh lam của Hứa Chí Bằng chăm chú vào hạt Trị Thương Châu biểu lộ một sự thèm thuồng vô tả.

Thiếu nữ áo xanh bình thản :

- Nếu các hạ chịu bảo hộ cho ta đến một nơi thì ta sẽ giao tặng hạt Trị Thương Châu này.

Hạt Huyết Châu Hồn là một bảo vật vô giá trong chốn giang hồ, đời nào Hứa Chí Bằng lại chịu bỏ qua khi đã trông thấy nó.

Cho nên hắn cười hềnh hếch :

- Cô nương muốn lão phu bảo vệ đến đâu ?

- Đưa ta đến Phong Lâm Độ.

Núp trong bóng tối, Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên. Chàng thầm nhủ :

-Ồ ! Nàng này cũng lại đến Phong Lâm Độ đây.

Lúc ấy đã nghe Hứa Chí Bằng hỏi ;

- Cô nương định bao giờ lên đường ?

- Liền từ phút giây này. Các hạ bằng lòng chăng ? Hứa Chí Bằng gật đầu :

- Lão phu xin nhận, nhưng có điều cô nương hãy nán chờ chốc lát ta đi gọi thêm người hộ tống cho cô nương được chăng ?

Thiếu nữ áo xanh tán đồng :

- Được rồi, nhưng các hạ hãy đi cho mau. Hứa Chí Bằng ứng thình một tiếng, rồi nhắm phía ngoài phóng ra như tên. Một ý niệm chớp nhanh qua trí óc. Thạch Bảo Kỳ bằng một thân pháp kỳ diệu như ma quỷ lác ra ngoài.

Đang lúc Hứa Chí Bằng gọi thủ hạ thẳng ngựa để cùng hộ tống ả thiếu nữ áo xanh lên đường.

Nhưng vì thiếu người nên hắn có vẻ bối rối. Hứa Chí Bằng ngó dáo dác ngoài rừng xem có một cao thủ lảng vảng hay không để nhờ giúp sức hộ vệ ả thiếu nữ áo xanh rồi sau đấy sẽ cùng chia mỗi lợi.

Giữa khi Hứa Chí Bằng còn đang bối rối chợt trông thấy mặt một gã thiếu niên từ sau thân cây chạy tới mặt mũi vô cùng anh tuấn.

Đó chính là Thạch Bảo Kỳ vừa từ trong tòa nhà nguy nga lên ra rồi trở lại. Chàng trở lại vì chợt thấy Hứa Chí Bằng dáo dác dường có vẻ tìm kiếm ai. Đang lúc thiếu người bỗng thấy Thạch Bảo Kỳ xuất hiện, Hứa Chí Bằng mừng rỡ tiến lên :

- Tiểu anh hùng chính là ai ? Cao danh gọi là gì ? Sao lại hiện thân đến gia trang lão phu trong giờ phút này ?

Thạch Bảo Kỳ cung tay thi lễ :

- Tại hạ tiểu danh là Thạch Nhứt Minh, vô ý dạo bước đến đây làm khuấy nhiễu sự thanh nhàn của các hạ. Xin lượng thứ cho.

Hứa Chí Bằng khoác tay :

- Tiểu anh hùng chớ ngại, chẳng có gì đáng gọi là phiền phức cả, thực tình lão phu muốn bàn bạc cùng tiểu anh hùng một chuyện đây.

Nhưng không hiểu người có thuận chăng ?

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ ngấm ngầm hoan hỉ vì chàng đã hiểu Hứa Chí Bằng định nói gì rồi.

Tuy vậy chàng vẫn giữ vẻ bình thản :

- Chuyện gì các hạ nói nghe thử.

- Hiện giờ Tiêu Cuộc của lão phu nhận một mối hàng to tác, nhưng vì thiếu người nên chưa biết phải tính sao.

Giờ ta muốn nhờ tiểu anh hùng giúp cho một tay, ta sẽ hậu tạ sau này. Vừa nói, Hứa Chí Bằng vừa thò tay vào lòng lấy ra một nén bạc độ ba mươi lượng trao cho Thạch Bảo Kỳ :

- Bây giờ trước hết tiểu anh hùng hãy nhận chút ít tiền lộ phí này, rồi sau khi xong việc sẽ hay.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác lên, chưa biết có nên nhận số bạc của Hứa Chí Bằng hay không.

Ngay lúc, Hứa Chí Bằng đã lẹ làng xê mình tới dúi ba mươi lượng bạc vào tay áo Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ toan tháo lui nhưng lại thôi, vì hạt Trĩ Thương Châu của ả thiếu nữ áo xanh đã hấp dẫn được chàng.

Chàng cần phải hiểu thiếu nữ kia chính là ai mà lại làm chủ món bảo vật của gia phụ chàng Thạch Phá Thiên.

Đồng thời hiện nàng đang trên đường đến Phong Lâm Độ thuận tiện cho chàng biết bao.

Vậy tại sao chàng không lợi dụng cơ hội này để đến nơi phó hội Huyết Châu Chiêu Thân và theo dõi hành tung ả thiếu nữ áo xanh.

Cho nên sau một phút ái ngại, Thạch Bảo Kỳ nói với Hứa Chí Bằng :

- Được các hạ trọng đãi như thế này, tại hạ đâu có thể từ chối cho được. Vậy xin theo giúp một tay trong chuyến đi này.

Hứa Chí Bằng vô cùng hoan hỉ :

- Tiểu anh hùng quá khiêm nhượng. Sự thật tài cao mà dửng vào chuyện nhỏ, lỗi lớn tại lão phu xin lượng thứ.

Lúc ấy tám tên trợ thủ đã dắt một cỗ xe ngựa tới, đồng thanh nói với Hứa Chí Bằng :

- Xe ngựa đã sẵn sàng, xin đợi lệnh chủ nhân.

Hứa Chí Bằng vẫy tay ra hiệu :

- Hãy chờ lão phu chốc lát.

Thốt xong, Hứa Chí Bằng toan trở vào trong tòa nhà nguy nga đồ sộ. Thành linh thiếu nữ áo xanh từ trong phóng trở ra.

Hứa Chí Bằng dừng lại :

- Ô ! Cô nương đã ra đây.

Đang lúc thiếu nữ áo xanh đã dừng bước trước mặt Hứa Chí Bằng nhìn hẩn một cái, rồi nhìn qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Cặp lông mày thu liễm của nàng có hơi cau lại biểu lộ sự kinh dị vì sự có mặt của Thạch Bảo Kỳ ở chốn này và nhất là tại sao chàng lại là nhân vật hộ tống cho nàng.

Nhưng vì sự có mặt của Hứa Chí Bằng khiến cho thiếu nữ áo xanh ngập ngừng không nói gì cả.

Thạch Bảo Kỳ cũng im lặng nốt.

Bấy giờ Hứa Chí Bằng mới bảo thiếu nữ : - Xin mời cô nương lên xe để chúng ta lên đường cho sớm. Thiếu nữ áo xanh lẳng lặng ném mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái rồi leo lên cổ độc mã.

Trước lúc lên đường, Hứa Chí Bằng dặn dò :

- Cô nương ! Tửu Trung Tiên tánh tình kỳ quặc lại công lực cao thâm tột độ, vậy tốt hơn trong lúc đi đường cô nương nên ẩn mình trong màn xe là hay hơn hết, đừng lộ diện ra ngoài sợ e có điều bất trắc chẳng may Thiếu nữ áo xanh trợn mắt :

- Chớ có dài dòng, hãy lên đường cho mau, nếu để lão Tửu Trung Tiên đuổi theo kịp bản cô nương sẽ phải giết người trước đấy.

Nghe mấy lời này, bất giác Hứa Chí Bằng đã phải sợ hãi lên, liền ra lệnh cho toàn thể hộ tống chiếc xe độc mã lên đường.

Trông thấy thế, Thạch Bảo Kỳ không sao khỏi bật cười vì tính nhát gan của Hứa Chí Bằng. Nhưng bề ngoài chàng giữ vẻ bình thản không để lộ hành tung cho ai biết cả.

Chàng tự hiểu để bọn người kia rõ cái lai lịch của mình sẽ có thể gặp trở ngại nguy hiểm cho chàng chứ chẳng không.

Con tuần mã sắc hồng mang chiếc xe bịt bùng màn kiệu chạy trước như bay. Hai bên là mười tám người cao thủ hộ vệ dùng thuật khinh công như gió. Sau hết là Hứa Chí Bằng và Thạch Bảo Kỳ theo cổ xe bạch mã bén gót. Thịnh thoảng thiếu nữ áo xanh hé màn kiệu nhìn Thạch Bảo Kỳ tủm tỉm cười. Nụ cười của nàng hàm chứa tình tứ và sâu sắc.

Bất giác nhiều phen Thạch Bảo Kỳ đã phải băng khuâng cả người lên. Con tuần mã quả là loại ngựa thần mang cổ xe chạy đi như bay hốt bụi cát tung mù mịt.

Bọn người kẻ trước người sau hộ vệ hai bên dùng thuật khinh công tột bậc kèm theo.

Chiều hôm ấy bọn người và ngựa đã tới địa phận Phong Lâm Cư. Hứa Chí Bằng họ to :

- Hãy ngưng bước !

Tên cao thủ đánh xe liền giữ cương ngựa lại. Con tuần mã hí lên mấy tiếng rồi dừng bước bên con cổ đạo chạy thẳng vào Phong Lâm Cư.

Bọn người thu hồi thân thủ đáp xuống đất.

Hứa Chí Bằng lắc mình tới đằng trước cổ xe, cung tay nói với thiếu nữ áo xanh :

- Cô nương ! Phong Lâm Độ này vốn là một vùng hiểm địa trong chốn võ lâm, không dễ gì mà tự do đi lại, nay nếu cô nương nhứt định phải vào tận trong ấy thì tốt hơn hãy ở đây chờ lão phu gặp viên Tổng quản trong giây lát rồi cô nương sẽ vào.

Lúc bấy giờ ả thiếu nữ áo xanh đã xuống xe đối diện cùng Hứa Chí Bằng. Nàng quét mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái rồi day qua Hứa Chí Bằng :

- Khỏi cần ! Đến đây cũng được rồi.

Hứa Chí Bằng mừng khôn tả, toan phóng lên ngựa.

Thình lình thiếu nữ áo xanh hét :

- Khoan đã !

Hứa Chí Bằng kinh ngạc dừng lại.

Lệ như tia chớp, thiếu nữ áo xanh đã vồ lấy cườm tay Hứa Chí Bằng kìm chặt.

Chuyện này diễn ra quá đột ngột khiến cho ai nấy thấy đều kinh hãi lên. Nhứt là Hứa Chí Bằng dù sao cũng thuộc hàng cao thủ tầm tiếng trong chốn võ lâm, nay đột nhiên bị ả thiếu nữ chế ngự một cách dễ dàng như vậy làm sao hấn khỏi sững sờ cả người.

Thủ pháp của ả thiếu nữ áo xanh mau lẹ và quái dị đến không sao lường trước được.

Trông thấy thế Thạch Bảo Kỳ cũng đã tỏ ra vô cùng khó chịu nhưng chưa thốt ra lời nào, cũng chưa có phản ứng chi cả. Chàng còn muốn biết sự tình diễn ra bởi chàng ngờ chắc phải có nguyên nhân nào đây chứ chẳng không.

Chợt ả thiếu nữ áo xanh thò tay vào áo Hứa Chí Bằng lấy ra hạt Trĩ Thương Châu mà nàng đã từng trao cho hấn.

Nàng bỏ vào áo gọn gàng.

Bất giác Hứa Chí Bằng nổi cơn thịnh nộ quát to :

- Ầ ra ngươi chỉ là một ả nữ ma đầu hèn hạ đây. Bộp ... Bộp ...

Mấy tiếng kêu chát chúa cả tai mọi người. Đã thấy trên mặt Hứa Chí Bằng sừng vù lên. Đồng thời dòng máu rướm ra từ nơi khóe miệng của Hứa Chí Bằng.

Hấn loạn choạng tháo lùi hơn nửa trượng. Thì ra vừa rồi Hứa Chí Bằng đã bị thiếu nữ áo xanh tát cho mấy tát như sấm sét.

Khuôn mặt xinh tươi của nàng bốc mờ sát khí :

- Lời nói của ngươi hãy nên thận trọng một chút, nếu còn tái phạm thì đừng trách bản cô nương đây.

Hứa Chí Bằng hậm hực :

- Nữ ma đầu, ngươi cậy nhờ bọn ta hộ tống từ ngàn dặm đến đây biết bao chuyện hiểm nghèo có thể nguy tới tính mạng bất cứ lúc nào, giờ lại chiếm đoạt hạt Huyết Châu Hồn như vậy không phải là nữ đạo tặc à ? Nộp ... Bộp ...

Hứa Chí Bằng rú lên một tiếng lớn, thân hình quay đi như chiếc vù. Đến chừng ngưng lại đã thấy máu mồm của hấn tuôn lai láng, rụng mất bốn cái răng cửa.

Tên cao thủ đánh xe ngựa thấy giận dữ :

- Ầ nữ tỳ này gan thật.

Mồm quát, hấn vừa phóng tới gần thiếu nữ áo xanh quật xuống đỉnh đầu nàng một ngọn chưởng nặng tợ núi đổ.

Ngờ đâu tên cao thủ kia mạnh bạo dường đó mà ả thiếu nữ áo xanh làm như không thấy gì. Nàng giở ngọc thủ lên chộp nắm ngọn chưởng của hấn kèm thủ cứng. Kinh lực theo đó tiêu tan.

Thiếu nữ áo xanh hét :

- Hãy qua đây !

Liền đó tên cao thủ đã lão đảo chúi tới trước mặt ả thiếu nữ áo xanh. Nàng lại thét :

- Cho ngươi nghỉ giấc ngàn năm.

Tức thì một đạo chỉ phong trắng như sợi khói âm hồn bắn ngay vào thiên linh tử của tên cao thủ.

Bộp !...

Một tiếng rỗng lộng tràng soi lên.

Thân hình tên cao thủ ngã xuống, máu họng chảy khắp mặt cổ xanh trên cổ đạo.

Hấn phơi thây tại trận.

Một sự trạng xảy ra trong nháy mắt. Bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt đến tận cùng. Bây giờ Thạch Bảo Kỳ không còn có thể nhẫn nại được nữa, chàng xô mình tới đối diện cùng ả thiếu nữ áo xanh khoảng hai trượng.

Chàng lạnh lùng thốt :

- Cô nương, hành động này không thấy quá đáng hay sao ? Cô nương giải thích như thế nào đây.

Thiếu nữ áo xanh lấy cặp mắt đa tình nhìn Thạch Bảo Kỳ. Cái nhìn thật sâu thẳm.

Rồi nàng êm đềm bảo chàng :

- Công tử nói thế không thấy đắc tội với giang hồ chánh đạo à ? Thấy thiếu nữ áo xanh vẫn hí hửng với mình, Thạch Bảo Kỳ nghiêm giọng :

- Chẳng lẽ cô nương lại có một lý lẽ nào để biện bạch cho cái hành động tàn khốc của mình ?

Thiếu nữ áo xanh khe khẽ gật đầu :

- Đương nhiên là phải có.

- Vậy thì cô nương kể ra xem.

Trầm đi một lúc, thiếu nữ áo xanh bắt đầu kể :

- Cách đây mười mấy năm về trước, có một đôi vợ chồng kia giàu có muôn hộ, từ thị trấn định mang tài sản to tác đó cùng đứa con gái mới ba tuổi. Muốn bảo đảm cuộc hành trình xa xôi này, cặp vợ chồng phú hộ ấy có nhờ đến một phiêu cuộc trợ giúp trở về quê.

Ngờ đâu chủ nhân phiêu cuộc này thấy tiền bạc lớn lao động lòng tham, dọc đường lên hạ thủ giết chết cặp vợ chồng kia, đoạt hết tài sản to tác ấy, còn đứa con gái ấy ném vào rừng rậm.

Nghe tới đây một cảm giác mới mẻ nảy lên trong óc Thạch Bảo Kỳ. Bất giác chàng hỏi thiếu nữ áo xanh :

- Người hộ tống phiêu cuộc đó có phải là Hứa Chí Bằng không ? thiếu nữ áo xanh khẽ gật đầu :

- Quả đúng vậy !

- Vậy thì cô nương chính là gái nhỏ đã từng thoát khỏi tử thần năm xưa

- Hoàn toàn chẳng hề sai chạy chút nào cả.

Bất giác, gương mặt anh tuấn của Thạch Bảo Kỳ đỏ bừng lên vừa chấp tay :

- Sự tình đã ra như thế này, thật tại hạ đắc tội cùng cô nương rồi đây.

Ả thiếu nữ áo xanh cười tươi :

- Thiếu hiệp chớ quá khiêm nhượng, miễn sao đừng cho hành động vừa rồi của tiểu nữ là quá đáng là đủ rồi.

Dứt câu, nàng quay mình trở lại Hứa Chí Bằng thét to lên :

- Lão tặc, lời ta nói này giờ ngươi đã nghe rõ đấy chứ ? Hứa Chí Bằng tái xanh cả mặt, mồ hôi đọt thấm ướt chiếc áo đang mặc, đứng chết lạng cả người, không thốt ra được một lời nào nữa cả. Thiếu nữ áo xanh lấy lòng sát khí :

- Hứa Chí Bằng ! Nay ngươi đã nhận tội bằng sự im lặng cũng hay. Vậy bản cô nương cũng nể cái công một nhọc của ngươi đưa ta từ ngàn dặm đến đây mà ban cho ngươi một cái chết an toàn.

Lời chưa kịp dứt, cánh ngọc chưởng trắng như màu tuyết của thiếu nữ áo xanh đã lẹ làng giở lên.

Một đạo tiềm lực nặng như núi lở tức thì áp tới giữa ngực Hứa Chí Bằng. Bình !...

Hứa Chí Bằng chỉ kịp ré lên nửa tiếng, thân hình đã bị tống ra ngoài năm trượng rớt xuống đất. Lòng ngực của hắn vỡ ra từng mảnh, máu đào văng tung tóe trên mặt cỏ.

Hứa Chí Bằng chết liền tại chỗ. Động tác của thiếu nữ áo xanh mau lẹ tợ chớp, thủ pháp quá cao cường khiến cho Hứa Chí Bằng không thể trở tay cho kịp.

Giết xong Hứa Chí Bằng, ả thiếu nữ áo xanh lạnh lùng đưa cặp mắt rực ngời lửa hận quét nhìn qua sân trảng một lượt.

Cái nhìn sắc mùi khủng bố máu tanh.

Sau đó, thiếu nữ áo xanh nặng trề nói với bọn thuộc hạ của Hứa Chí Bằng :

- Oan nợ hận thù trả vay đều có chủ, bản cô nương không muốn giết kẻ vô tội làm gì, vậy các người hãy mau trở về bảo lại cùng lão Giám Hộ Thiên Mã Phiêu Cuộc rằng nay ta đã giết Hứa Chí Bằng, đồng thời kỳ hạn cho lão một thời gian mau lắm là ba tháng, chậm lắm là nửa năm, ta sẽ đến tiêu cuộc mà đòi món nợ năm xưa.

Bọn cao thủ nghe vậy lòng vẫn khắp khởi vì tự biết như nhau, nếu thiếu nữ áo xanh ra tay e chẳng còn một tên nào toàn mạng trở về.

Vì vậy, cả bọn cùng hô to lên một tiếng rồi áp lại khiến thi thể Hứa Chí Bằng vất lên cổ độc mã, quất ngựa chạy như bay.

Cuộc phục thù của thiếu nữ áo xanh khiến cho Thạch Bảo Kỳ xúc cảm

nhiều điều. Trước mắt, chàng thấy thiếu nữ áo xanh đã rửa xong mối hận cho cha mẹ mình một cách vô cùng mãn nguyện.

Nàng đã hoàn thành cái sứ mạng thiên liêng của một người con chí hiếu. Còn chàng chưa làm được như nàng, quả là một điều vô cùng hổ thẹn. Gương mặt ngọc của chàng ửng đỏ lên.

Một chập sau đó, Thạch Bảo Kỳ mới lấy lại sự bình tâm. Chợt nhớ ra một điều, chàng hỏi thiếu nữ áo xanh :

- Cô nương, tại hạ vừa nhớ tới một điều này.

Thiếu nữ áo xanh day lại :

- Thiếu hiệp nhớ chuyện gì ?

- Người thiếu niên cùng đi với cô nương lúc nãy hiện giờ ở nơi đâu ? Thiếu nữ áo xanh như ngậm ngùi :

- Hắn đã chết rồi !

Cặp chân mày của Thạch Bảo Kỳ dựng ngược :

- Đã chết rồi ! Thế ra võ công tên tửu bảo mặt đen cao thâm đến dường đó à ?

Thiếu nữ áo xanh gật đầu :

- Thực vậy, võ công tên tửu bảo mặt đen khá cao thâm, nhưng ngoài ra còn có một số đông cao thủ phục sẵn ở phía trong, cho nên đấu nhau chưa tới ba hiệp thì Sư huynh bị hại, riêng tiểu muội lâm nạn suýt đã bỏ mình.

- Nhưng cô nương làm thế nào thoát khỏi tay bọn Tửu Trung Tiên ?

- Đương khi trông thấy Sư huynh của tiểu muội bị giết, tiểu muội bất chấp nguy hiểm triển ra một trận lưu huyết phục thù.

Tiểu muội quật ngã ba tên thì chợt lão ma già Tửu Trung Tiên xông vào. Vốn không phải là địch thủ của lão, nên tiểu muội đành ôm mối hận với vết thương vừa rồi, chạy tới Thiên Mã Tiêu Cuộc tạm nhờ đưa về tới đây.

Thạch Bảo Kỳ nhíu mày :

- Cô nương muốn báo thù cho Sư huynh thì cũng có thể chờ đợi sau này gặp dịp khác, tại sao phải cật nhừ Hứa Chí Bằng đưa tới đây làm gì cho phiền phức ?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười :

- Thiếu hiệp quên rồi. Nếu lúc này tiểu muội không cậy nhờ Hứa Chí Bằng cho ngựa đến đây thì chắc chắn Tửu Trung Tiên đã rượt theo kịp mà hạ sát đi rồi, còn đâu đứng trò chuyện cùng thiếu hiệp.

Đến đây, Thạch Bảo Kỳ mới chợt hiểu ra, chàng tặc lưỡi khen :

- Quả thật cao kiển. Trí độ của cô nương bọn thiếu niên không bì kịp.

Chàng nhìn thiếu nữ áo xanh một chập, hơi ngập ngừng, rồi mới hỏi : - Tử này gặp gỡ cô nương nhưng tại hạ hãy còn chưa rõ quý danh hiệu để lưu niệm ở sau này.

Thiếu nữ áo xanh vân vê tà áo tỏ vẻ e lệ một chút rồi đáp :

- Tệ danh của tiểu muội là Viên Thu Dung, cái tên thật không thanh nhã chút nào.

Thạch Bảo Kỳ đỡ lời thiếu nữ :

- Không phải thế đâu. Quý danh của cô nương đây nghe thật thanh tao, chẳng khác gì dung mạo của người như hiện giờ.

Viên Thu Dung nghe lời khen của Thạch Bảo Kỳ, gương mặt xanh tươi ửng hồng chẳng khác đóa hoa vừa bị nắng tấp.

Lòng nàng theo đó rung động, bồi hồi đưa đôi mắt tình tứ nhìn chàng giây lâu như muốn coi thấu tận tâm hồn người trai anh tuấn.

Thạch Bảo Kỳ nhìn trả lại, không nói gì thêm. Không hiểu quả tim chàng có rung động như nàng chăng mà sao cặp dì quang chợt ngăm ánh sáng. Một thứ ánh sáng tình yêu lẫn lộn.

Như chợt nhớ ra một điều. Viên Thu Dung hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Thiếu hiệp cũng từng quen với gã Lam Kiến Xương đấy à ? Thạch Bảo Kỳ như giựt mình :

- Đúng vậy. Tại hạ vừa quen thân với Lam Kiến Xương qua vài chung rượu trong tửu điểm Chánh Dương Lâu, kể gặp Viên cô nương tới.

Viên Thu Dung như hậm hực :

- Gã họ Lam thật là đáng trách, tiểu muội vốn quen biết hắn từ lâu, không ngờ giữa lúc anh em ta lâm nguy hắn lại làm ngơ, chẳng hề ra tay tế độ, thật là một kẻ nhát gan, hiểm độc, đáng giết bỏ thân.

Nói xong thiếu nữ trợn mắt, dững mày, biểu lộ một sự căm hờn vô tả. Theo dõi từng cử chỉ của Viên Thu Dung, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới nhận rõ nàng là một thiếu nữ nhiệt tình, ngay thẳng, chứ không xảo quyệt như lúc ban đầu chàng đã nghĩ lầm.

Một niềm hảo cảm từ đâu chợt nghe len lén vào hồn Thạch Bảo Kỳ. Chàng thấy gần gũi Viên Thu Dung hơn bao giờ hết.

Ngược lại chàng đâm ra oán ghét Lam Kiến Xương khi biết rõ hắn chỉ là một gã thiếu niên xảo quyệt, hèn hạ, không xứng đáng là một cao thủ chánh đạo.

Chàng nghĩ từ nay cần phải hết sức đề phòng mỗi khi gặp Lam Kiến Xương.

Chợt Thạch Bảo Kỳ hỏi thiếu nữ :

- Viên cô nương, gã Lam Kiến Xương thuộc môn đệ của hạng người võ lâm nào đây, cô nương có rõ chăng ?

Viên Thu Dung đáp ngay :

- Hắn vốn là môn đồ của một vị lão ma đầu tăm tiếng giang hồ. - Lão ma đầu ấy tên gì ?

- Ma Trung Quân !

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Ma Trung Quân nào đây ? Có phải lão ma đầu này đứng vào hàng thứ tư trong Lục Tuyệt chăng ?

- Đúng chẳng hề sai.

Tâm thần Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên. Chàng thầm nhủ :

- À ! Hèn nào bộ mặt của gã phảng phát một nét độc hiểm, tà khí. Đang khi ấy, Viên Thu Dung bỗng ngược mặt lên trời thấy bóng dương đã xế hẳn về phía Tây, nàng giật mình dường như tới một sứ mạng chi đó.

Nàng nghiêm nghị nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Thời giờ đã hết, tiểu muội còn phải gấp rút đến Phong Lâm Độ để hội kiến cùng Sư phụ. Hẹn có phen tái ngộ cùng thiếu hiệp.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã lanh trí nghĩ thầm, chàng vừa bảo Độc Thủ Thư Sinh mình là kẻ công lực tầm thường, nếu nay thi triển khinh pháp cao siêu chỉ sợ hành tung sẽ bại lộ. Như vậy có thể tạo nên điều nguy hiểm cho chàng mà luôn cả Đãng Ma Tôn Giả luôn. Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã vờ lúng túng đi một cách hết sức vụng về.

Nháy mắt Độc Thủ Thư Sinh đã chụp lấy cườm tay của Thạch Bảo Kỳ nắm chặt, Thạch Bảo Kỳ giả vờ vùng vẩy ít cái rồi đứng yên như mất cả tự chủ. Cử động này của Thạch Bảo Kỳ làm cho lòng hoài nghi từ phút đầu của Độc Thủ Thư Sinh tiêu tan đi cả.

Hắn buông chàng thiếu niên ra, vùng cất tiếng cười khà :

- Ha ha ... tưởng sao, bản lãnh võ công chỉ chừng có đường ấy, đâu có thể xuống động đến phó hội trận Huyết Châu Hồn. Người cũng biết lượng lấy sức mình đấy chứ.

Thạch Bảo Kỳ tháo lui mấy bước, tỏ bộ sợ sệt nhưng chẳng nói năng chi cả.

Mặc dù vậy, cặp dì quang của chàng chốc lát loáng chừng về phía cổ xe màn che trường phủ.

Bấy giờ chợt thấy tấm màn lay động, người trong chiếc kiệu sắp xuất hiện. Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên, chú mắt về phía tấm màn xanh di động. Một bóng mỹ nhân lộng lẫy hiện ra. Sắc đẹp của ả làm mờ cả cánh vườn đang độ nở hoa.

Mỹ nhân không ai khác hơn là chủ nhân tòa Túy Nguyệt Hiên, từng làm Thạch Bảo Kỳ run sợ.

Đó là Phi Hồ Mỹ Nhân.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động không ngừng. Sự xuất hiện của Phi Hồ Mỹ Nhân làm cho Thạch Bảo Kỳ biến sắc. Nhưng chàng vẫn cố giữ nét mặt bình thản sợ bại lộ hành tung sẽ nguy mất.

Phi Hồ Mỹ Nhân quét cặp mắt đẹp lạnh lùng nhìn ua một lượt, dừng lại trên mặt Thạch Bảo Kỳ. Sau đó mỹ nhân mặt ngọc cất tiếng hỏi Độc Thủ Thư Sinh :

- Độc Thủ đồ đệ ! Người đương trò chuyện với ai ?

Độc Thủ Thư Sinh trả Thạch Bảo Kỳ :

- Thưa Sư phụ, đồ đệ nói chuyện cùng gã tiểu tử xa lạ này đây.

Phi Hồ Mỹ Nhân lại nhìn Thạch Bảo Kỳ một chớp, day qua bảo Độc Thủ Thư Sinh :

- Đồ đệ, chúng ta xuất ngoại hiện đang thiếu một người sai chuyện lật vạt, vậy người cũng nên nhân dịp này mà thu nhận gã cho rồi.

Thạch Bảo Kỳ rung tận đáy lòng khi nghe Phi Hồ Mỹ Nhân đòi mang chàng đi.

Chàng chưa kịp nghĩ gì thì Độc Thủ Thư Sinh đã ứng thỉnh :

- Tuân lệnh sư phụ.

Hắn quay sang Thạch Bảo Kỳ nói như truyền lệnh :

- Tiểu tử ! Kể từ nay ngươi là kẻ hầu hạ sư phụ ta, phải ở bên cạnh cho người sai khiến, nếu người dám bỏ trốn đi thì hãy coi chừng cái đầu ngươi đấy.

Hãy mau đến ngồi với lão lưng gù đánh ngựa kia.

Những lời khinh mạng, hống hách của Độc Thủ Thư Sinh khiến cho bầu máu nóng trong huyết quản của Thạch Bảo Kỳ sôi lên cuộn cuộn. Gương mặt tuấn tú của chàng đỏ bừng, cơn thịnh nộ bắt đầu nổi dậy. Chàng toan phát động song chưởng quật sang Độc Thủ Thư Sinh mấy đường chiêu. Nhưng Thạch Bảo Kỳ chợt thấy Đãng Ma Tôn Giả dùng mặt âm ra hiệu cho chàng nên nghe theo lời hắn.

Chàng liền gắng gượng bước đến leo lên lưng ngựa ngồi kề cận Đãng Ma Tôn Giả.

Tuy rằng ngồi ở trên lưng ngựa nhưng trong lòng Thạch Bảo Kỳ cứ ái ngại không giây phút nào yên.

Nghĩ cũng buồn cười, lúc này chàng đã từng làm nhân vật hộ tống cho lão Hứa Chí Bằng, giờ đây lại làm thuộc hạ kẻ huyết thù phải trả.

Tâm trạng Thạch Bảo Kỳ nôn nao thật khó chịu vô cùng. Mặc dù vậy, chàng hơi vững lòng vì sự có mặt của Đãng Ma Tôn Giả.

Có lẽ lão sắp đặt mưu đồ gì đây nên mới bảo chàng nhịn nhục như vậy. Trong lòng ngấm hiểu như thế nhưng Thạch Bảo Kỳ lẳng lặng không dám hở môi.

Chàng âm thầm hoài nghi mãi mà thôi.

Lúc ấy, Phi Hồ Mỹ Nhân truyền lệnh cho bọn người lên đường. Đãng Ma Tôn Giả lẳng lẽ ra roi. Con tuấn mã phóng mau, cát bụi bay mù. Trải qua một đoạn đường dài, đã tới vùng ngoại ô của Phong Lâm Độ. Phong Lâm Độ !

Từ xa nhìn vào, đường các lâu đài lộng lẫy nguy nga chiếm một khoảng đất rộng lớn, xem qua chẳng khác cung đền của vị tiểu vương.

Phía ngoài Phong Lâm Độ cách hơn trăm trượng, xây cất một cái Khải Hoàn Môn, có tám biển thật to, chữ đỏ tợ màu máu :

Huyết Châu Chiêu Thân !

Bên trái Khải Hoàn Môn là một cái sân rộng lắm, có đến hàng ngàn chỗ ngồi.

Lôi đài cao độ hai trượng được cất chính giữa, vô số bọn người đương xây cất.

Nhìn ngay phía trước thấy có nhiều gian thất xá thật lộng lẫy để chứa khách giang hồ. Trong đó đã có rất nhiều người tới lui tấp nập, hình như họ là những cao thủ tới trước chờ giờ phó hội trận hhh luôn cả mỹ nhân Lý Tiểu Bình nữa.

Bọn người Thạch Bảo Kỳ tiến tới. Phi Hồ Mỹ Nhân ngồi ẩn trong chiếc kiệu xe, không hề lộ dạng. Hình như ả hồ ly ẩn mặt sợ bọn cao thủ võ lâm nhìn thấy trước.

Ngay lúc, ở phía sau Thạch Bảo Kỳ có nhiều tốp người ngựa phóng tới như bay. Đó là bọn cao thủ võ lâm đến dự trận Huyết Châu Chiêu Thân đoạt bảo vật.

Khi ấy, bọn người Thạch Bảo Kỳ đã tới trước cánh cửa Khải Hoàn Môn. Đãng Ma Tôn Giả cùng bọn người Độc Thủ Thư Sinh đồng dừng ngựa ngay cửa.

Chợt một người Quần Đốc Phong Lâm Cư từ trong chạy ra cung tay lễ phép hỏi :

- Xin hỏi chư vị có phải tới đây dự cuộc phó hội Huyết Châu Chiêu Thân chăng ?

Độc Thủ Thư Sinh lướt tới trước dáng bộ rất hống hách ngang tàng không coi ai ra sao cả. Hắn dựng cặp lông mày to đậm, nói tiếng ồ ồ như đồng la bể :

- Đúng như vậy :

- Môn phái tiểu anh hùng là ...

Độc Thủ Thư Sinh ngạo nghễ :

- Gia sư là Phi Hồ Mỹ Nhân !

Người cao thủ như giật mình trước lời báo danh của Độc Thủ Thư Sinh. Hắn đưa mắt nhìn qua chiếc kiệu rồi tươi cười :

- Chẳng biết Phi Hồ tiền bối có giá lâm chăng ?

- Dĩ nhiên là phải có.

Người cao thủ liền hướng về chiếc kiệu cung tay :

- Tệ chứ không hay nữ tiền bối giá lâm thật đáng trách, xin thay mặt chủ nhân tỏ lòng tôn kính tiền bối.

Thạch Bảo Kỳ ngồi phía sau người nghe vậy nghĩ thầm :

- Kể ra thanh danh của ả hồ ly mặt ngọc này không phải nhỏ, giang hồ đều khiếp sợ ả đây.

Chợt thấy màn xanh hé mở.

Phi Hồ Mỹ Nhân xuất hiện đẹp như tiên nữ giáng trần. ả cười lạnh lẽo :

- Miễn lễ cho người ! Nếu gặp quý chủ nhân thưa lại nay có lão thân đến thăm. Hiện giờ ta muốn quý quan đốc cho biết hạn đài trận Huyết Châu Hồn mở vào lúc nào đây ?

Người cao thủ cung kính :

- Thưa nữ tiền bối ! Giờ phước hội đúng vào buổi sáng mai này.

- Có nơi nào thầy trò ta trú ngụ được chăng ?

Người cao thủ trở ngay dãy thất xá lộng lầy :

- Thưa nữ tiền bối ! Dãy nhà kia chính là nơi chiêu đãi khách anh hùng

- Vậy thì người đưa bọn ta vào.

Người cao thủ hô “Vâng” một tiếng. Hắn dạy bảo một tên cao thủ thiếu niên dẫn đường cho bọn Phi Hồ Mỹ Nhân vào trong.

Thạch Bảo Kỳ lẳng lặng theo bọn Phi Hồ Mỹ Nhân, mắt chàng cứ ngó chừng vì sợ Phong Lâm Cư Sĩ xuất hiện bất ngờ ngó thấy. Hành tung của chàng bại lộ nguy hiểm.

Chẳng bao lâu bọn người Phi Hồ Mỹ Nhân vào đến bên trong dãy thất xá. Tên cao thủ đưa bọn người vào một ngôi nhà nguy nga thật rộng rãi. Hắn vừa lui ra chợt thấy một người bưng cỗ bàn từ ngoài bước vào đặt trên bàn.

Đặng Ma Tôn Giả đưa mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ ra hiệu.

Hội ý, Thạch Bảo Kỳ bước đến cung tay :

- Xin mời nữ tiền bối dùng bữa.

Phi Hồ Mỹ Nhân nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái, khẽ gật :

- Để mặc ta.

Rồi ả ngồi xuống cùng với Độc Thủ Thư Sinh và ả Phượng Oanh dùng bữa ngon lành.

Thạch Bảo Kỳ uất ức trong lòng vì phải hầu hạ kẻ tử thù như tên nô lệ. Nhưng chàng đã cố dằn, điềm tĩnh đứng hầu bên cạnh Phi Hồ Mỹ Nhân. ăn xong, Phi Hồ Mỹ Nhân, Độc Thủ Thư Sinh và Phượng Oanh đi nằm dưỡng thần.

Bấy giờ Đặng Ma Tôn Giả và Thạch Bảo Kỳ mới lên dùng bữa vì bụng đói như cào. Hai người ngồi ăn mà không ai dám thốt ra lời nào.

Lát sau, Thạch Bảo Kỳ và Đặng Ma Tôn Giả ăn xong đứng dậy chờ lệnh Phi Hồ Mỹ Nhân.

Phi Hồ Mỹ Nhân nhìn Thạch Bảo Kỳ :

- Giờ đây không còn chuyện gì nữa, vậy hãy cùng lão lưng gù sang phòng bên kia nghỉ cho sớm.

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp đáp thì Đãng Ma Tôn Giả đã vòng tay thi lễ :

- Chúng tại hạ xin tuân lệnh !

Dứt câu, hần cầm bàn tay Thạch Bảo Kỳ kéo đi ra ngoài. Hai người vào căn phòng đối diện đóng kín cửa lại.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới nhìn Đãng Ma Tôn Giả cất giọng âm thầm hỏi :

- Lão tiền bối, nay chúng ta toan tính kế hoạch gì đây ? Tại sao lão tiền bối bảo tại hạ gia nhập làm tôi tớ hầu hạ nữ hồ ly mặt ngọc. Theo thâm ý tại hạ thì chúng ta hãy quật chết cả bọn là hay hơn hết.

Đãng Ma Tôn Giả nghiêm sắc mặt :

- Tiểu tử đừng nên xúc động, sự thực chỉ vì công lực chúng ta chưa thể so sánh cùng Phi Hồ Mỹ Nhân nên mới chịu nhịn nhục đây thôi.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Chẳng lẽ Phi Hồ Mỹ Nhân đã luyện xong chiêu thức Cửu Cửu Huyền Công rồi ? Mà không tại sao chúng ta lại sợ ả ?

Đãng Ma Tôn Giả lắc đầu :

- Cũng không đúng vậy, nhưng kể từ khi tiểu tử đi rồi, thì có tin cho biết Phong Lâm Cư Sĩ lập trận Huyết Châu Chiêu Thân

Thạch Bảo Kỳ cướp lời :

- Chuyện này có liên hệ gì đến ả hồ ly ?

Đãng Ma Tôn Giả trầm giọng :

- Tiểu tử chưa rõ. Chuyện rất liên hệ chứ không như ngươi tưởng đâu. Bởi vì sau khi ngươi đi rồi, thì có tin cho biết Phong Lâm Cư Sĩ lập trận Huyết Châu Hồn đưa nhau tranh giành bảo vật.

Ả nghe qua vô cùng mừng rỡ, quyết định đến dự để thu đoạt tất cả những hạt Huyết Châu còn sót lại. Bởi thế nên ả đã tận lực tập luyện một thứ Ma Công khẩn cấp để tự thành hơn “Cửu Cửu Huyền Công” tên gọi là “Cửu Âm Dương Chưởng”.

Sau ngày thành công chiêu thức khủng khiếp ấy, hào khí của ả càng nổi bật lên hơn cả bao giờ hết. Cho nên, nếu chúng ta khinh địch, sơ xuất để lộ chân tướng chắc chắn hậu quả sẽ không sao đo lường trước được.

Do đó, lão tăng mới bảo ngươi hãy nên nhẫn nhục làm kẻ hầu hạ của ả để chờ cơ hội.

Nghe xong những lời trần tình sau trước của Đãng Ma Tôn Giả, bất giác Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên. Chàng tự biết khinh địch là một yêu bà võ công quán thượng siêu phàm không dễ gì chế ngự, khắp mặt giang hồ khó có người đối địch.

Tự nhiên, Thạch Bảo Kỳ dăm ra ngao ngán, mỗi huyết cừu biết bao giờ trả cho xong, con đường phục hận hãy còn xa thăm thẳm.

Chàng cảm thấy bùi ngùi tác dạ khi nghĩ đến vong hồn của Thạch Phá Thiên bên lạc cảnh hãy còn uất hận chưa nguôi.

Trãi qua một chập bùi ngùi, Thạch Bảo Kỳ đem câu chuyện từ khi rời khỏi Túy Nguyệt Hiên, bị lão ma đầu Trung Nguyên Nhất Kiếm phát giác, đến gặp U Minh Yêu Nữ tặng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn, rồi Tiêu Diêu Khách nói rõ cái thân thể của mình liên hệ tới Phong Lâm Cư Sĩ thế nào đều kể cho Đãng Ma Tôn Giả nghe không sót một điều.

Chàng cũng không quên nói rõ Lý Tiểu Bình là vị hôn thê của chàng, nhưng nay đã bị Phong Lâm Cư Sĩ bội ước, đồng thời chàng đã đoạn tuyệt, xem như một kẻ xa lạ.

Đãng Ma Tôn Giả lắng nghe Thạch Bảo Kỳ kể chuyện, sắc mặt biến đổi từng hồi, biểu lộ sự đồng tình xúc động cùng tốt.

Giây lâu, lão nhân run giọng :

- Tiểu tử ! Bần tăng nghe qua mọi sự việc thật khó mà ngăn cản được sự khích động.

Tuy sự tao phùng của người gặp nhiều điều không may mắn, nhưng thân thể nay đã rõ ràng rồi. Đáng thân sinh vốn là đại hiệp Thạch Phá Thiên danh tiếng lừng lẫy một thời, nay đã khuất đi do bàn tay Nhị Vị Long Mộc Đảo Chúa cùng âm mưu độc hiểm của bọn ác đạo giang hồ, thiết nghĩ kẻ đại thù của người đầy khắp võ lâm, tưởng cũng nên thận trọng cho lắm để khỏi mang thêm niềm ân hận ở sau này.

Thạch Bảo Kỳ không cầm được nước mắt nghẹn ngào :

- Đa tạ thịnh tình lão tiên bối đã quan tâm đến tại hạ, nguyện sẽ ghi tạc vào lòng.

Đăng Ma Tôn Giả tiếp :

- Nay chúng ta đến Phong Lâm Độ dự trận Huyết Châu Chiêu Thân, đây cũng là một cơ hội cho tiểu tử tìm cách thu hồi hạt Huyết Châu Hồn, trước tác võ công của tiên phụ, vậy người nên nắm lấy thời cơ, đừng bỏ qua uổng phí.

Thạch Bảo Kỳ sáng rực dị quang :

- Nghĩa là lão tiên bối muốn cho tại hạ lên lời đài giao đấu một phen à Đăng Ma Tôn Giả gật gù :

- Đúng vậy. Chứ lần này di không phải tiểu tử mang ý định đăng đàn giao đấu để thu hồi trước tác võ công của tiên phụ sao ?

Thạch Bảo Kỳ khẽ lắc :

- Thật vậy, tại hạ tới đây không hề có ý định dự trận Huyết Châu Chiêu Thân này.

Tại hạ cũng chẳng hề muốn thu đoạt Huyết Châu Hồn trong cơ hội đến đây.

Đăng Ma Tôn Giả sững sờ :

- Tiểu tử ! Vì sao người có ý niệm lạ lùng này ?

- Rất giản dị, chỉ vì một lời tiết khí nên tại hạ như định không dự cuộc. - Có phải chỉ vì Phong Lâm Cư Sĩ đã cự tuyệt hôn nhân cùng tiểu tử chăng ?

- Đúng chẳng hề sai. Đăng Ma Tôn Giả thở nhẹ :

- Nhưng theo lão tăng thì đây là một dịp tốt như ngàn năm khó gặp cho tiểu tử chiếm lại mười lăm hạt Huyết Châu Hồn của tiên phụ.

Ta khuyên người xét lại tận tường.

Thạch Bảo Kỳ sắt đá :

- Tại hạ chỉ có một lời, dù chết cũng không bao giờ đổi dời nữa là chuyện này.

Nhưng thú thật sau này tại hạ có cách chiếm lại những hạt Huyết Châu Hồn mà không cần phải dự vào trận giao đấu, để cho lão Phong Lâm đạo tặc chê cười nuốt lời đã thốt hôm nọ.

Hơn nữa lão có thể làm tướng tại hầy hầy còn mê say cái nhan sắc diễm kiều của con gái lão mà trở lại đây.

Đăng Ma Tôn Giả nghe giọng nói cương quyết của Thạch Bảo Kỳ biết không có gì lay chuyển nổi ý của chàng trong thời gian ngắn nên chỉ thở than mà không nói thêm lời nào nữa cả.

Hai người im lặng một hồi.

Cả hai để tâm hồn chìm lắng xuống. Qua một chập dường như lãnh ngộ được một điều gì hệ trọng, Đăng Ma Tôn Giả bảo :

- Tiểu tử ! Người hãy ở trong phòng giây lát để lão tăng đi xem bọn Phi Hồ Mỹ Nhân đang làm gì rồi sẽ quay vào liệu toan.

Ta còn nhiều việc phải nói với người. Nói xong Đấng Ma Tôn Giả xô cửa bước ra ngoài, nháy mắt biến dạng. Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác nhìn theo cái bóng Đấng Ma Tôn Giả khuất dần. Chàng chưa biết phải tính sao.

Có nên chạy theo Đấng Ma Tôn Giả chẳng ?

Giữa lúc, chợt thấy một chiếc bóng kiêu diễm từ ngoài lác mình vào. Thạch Bảo Kỳ há hốc mồm kinh dị. Chàng đưa mắt coi đó là ai.

Chẳng ai khác hơn là Phượng Oanh.

Thạch Bảo Kỳ rúng động ngỡ từ nãy Phượng Oanh đứng ngoài nghe rõ câu chuyện của chàng và Đấng Ma Tôn Giả. Nhưng khi Phượng Oanh tủm tỉm cười, Thạch Bảo Kỳ hiểu ngay câu chuyện chưa hề bị lộ.

Chàng cảm thấy yên lòng.

Lúc ấy Phượng Oanh đã bước lại gần Thạch Bảo Kỳ nhìn sâu vào đáy mắt chàng. Mắt nàng nẩy lửa tình nồng đượm càng tăng thêm vẻ đẹp mê hồn. Sau đó nàng cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :

- Thật là oan ức cho công tử, đường đường là một đấng nam nhi mà phải hầu hạ lệnh Sư phụ. Công tử có oán hận chẳng ?

Thấy Phượng Oanh vui vẻ, Thạch Bảo Kỳ không sao lạnh lòng được. Chàng đáp lời nàng.

- Chứ cô nương xem đâu còn cách nào khác hơn được. Lệnh Sư đồ công lực cao thâm đến quỷ thần run sợ, có muốn đấu thì chẳng thấy hơn, cãi lệnh thì mất mạng, tốt hơn chịu thua là hay. Phượng Oanh đang tươi cười nghe Thạch Bảo Kỳ nói thế bỗng ngưng đi.

- Đây là sự khôn khéo của công tử mà thôi, chính nhờ nhẫn nại mà người đã lọt qua con mắt của Sư phụ và Sư huynh, chứ tiểu muội thì thấy có khác.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ lại rúng động :

- Cô nương thấy khác thế nào ?

- Theo tiểu muội thì võ công của công tử cao thâm tốt độ, chưa chắc gì kém hơn ai, đồng thời cũng có thể là ...

Đến đây nàng bỏ dở câu nói nhìn thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ mà không cười nữa.

Cái nhìn này làm cho bầu không khí đương vui tươi bỗng trở nên căng thẳng.

Thạch Bảo Kỳ băng khoảng trong lòng khôn tả. Chàng hoài nghi nàng đã hiểu rõ tung tích của chàng rồi mới thốt ra lời đó.

Nhưng chàng vẫn giữ nét trầm tĩnh hỏi :

- Cô nương bảo có thể là như thế nào sao không nói nốt ?

Do dự một giây, Phượng Oanh đáp :

- Cứ như tiểu muội suy nghĩ thì công tử đây chính là nhân vật đã từng phá vỡ phòng luyện công tại Túy Nguyệt Hiên của gia sư ...

Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng vì sự phát giác nguy hại của Phượng Oanh.

Chàng nghe nàng nói tiếp :

- Bởi vì trong lúc gia sư bị tập kích rượt theo nhân vật bắn chỉ phong thì lúc ấy chỉ có một mình công tử là kẻ lạ mặt trong tòa Túy Nguyệt Hiên, nơi mà dù cho kẻ nào có tháp cánh cũng không tài nào thoát khỏi. Nếu không là công tử thì còn ai vô đây.

Có một điều chẳng kém phần quan trọng là theo lời gia sư tiết lộ thì có một gã tiểu tử đã giả hình một vị tăng nhân lọt vô phòng luyện công, đồng thời gã này đã phát chiêu đánh trọng thương một vị lão tăng.

Nghe Phượng Oanh nói đến đây, Thạch Bảo Kỳ hốt hoảng trong lòng không ít. Chàng ngấm ngấm vận công lên dự phòng đến lúc tấn công tiêu diệt Phượng Oanh.

Sát khí lầy lùng trên gương mặt tuấn tú của Thạch Bảo Kỳ. Chàng có thể giết người trong nháy mắt. Mặc dù vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn bình tĩnh nói :

- Ta xin cô nương chớ nên đùa cợt làm gì, thực tình lúc ấy chỉ vì tại hạ trông thấy tòa Túy Nguyệt Hiên phong cảnh tốt tươi nên bị lôi cuốn thả bách bộ vào xem qua một lần cho biết, ngoài ra không hề có mục đích gì khác lạ, cũng không dám phá phách phòng luyện công như lời cô nương đã bảo.

Xin cô nương chớ hoài nghi như thế.

Phượng Oanh nghiêm nghị bồng bật cười, nàng không có gì ác ý với chàng cả.

Nàng êm đềm thốt :

- Công tử chớ lo ngại, thực tình tiểu muội chẳng hề có ác ý, dù cho nhân vật đó đúng là công tử đi nữa, tiểu muội cũng không bao giờ hờ môi nói một lời cùng gia phụ.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Phượng Oanh ! Do đâu cô nương bảo thế ? Phượng Oanh đỏ ửng má ngà :

- Thưa công tử ... cũng bởi vì ...

- Bởi vì như thế nào hử cô nương ?

Phượng Oanh quá thẹn cúi gằm mặt xuống, giây lâu ngẩng lên nhìn Thạch Bảo Kỳ bằng đôi mắt chan chứa một trời tình.

Giọng nàng nhỏ và có hơi run :

- Vì công tử là một thiếu niên tài hoa mà từ lâu tiểu muội chưa từng gặp.

Thốt xong nàng đỏ ửng má đào trông càng xinh đẹp hơn xưa.

Đến đây Thạch Bảo Kỳ mới chợt hiểu ra, chàng đâm ra lúng túng. Nhưng Thạch Bảo Kỳ chưa kịp nói thêm một lời nào cả thì chợt nghe có tiếng di động ở bên ngoài.

Chàng giật mình hướng mắt ra. Phượng Oanh cũng nhìn về phía cửa. Bỗng nghe tiếng nói của Phi Hồ Mỹ Nhân vọng vào :

- Phượng Oanh ! Con bé này trốn đi đâu.

Phượng Oanh tái hân sắc mặt, nói thật mau :

- Công tử, hẹn tái kiến.

Chưa dứt câu, Phượng Oanh xê mình lại gần cánh cửa sổ phóng ra ngoài chớp mắt biến dạng.

Lo ngại trong lòng, Thạch Bảo Kỳ bước lại đứng chỗ cánh cửa sổ, hé mắt nhìn qua phía đông. Chàng thấy Phượng Oanh đảo một vòng như từ đằng kia tiến lại trước sân cỏ. Hình như Phượng Oanh đánh lạc hướng sự nhận xét của Phi Hồ Mỹ Nhân.

Lúc ấy đã thấy hai chiếc bóng người bắn tới sân cỏ tợ chớp. Cả hai đáp xuống im lặng đến một hạt bụi chẳng hề thấy bay.

Người đứng trước chính là Phi Hồ Mỹ Nhân. Gã phía sau không ai khác hơn là Độc Thủ Thư Sinh.

Chẳng hiểu Phi Hồ Mỹ Nhân nói những gì không rõ, Phượng Oanh cúi đầu hô “vâng” rồi theo hai người tiến vô dãy thạch thất.

Dường như bọn người về phòng riêng.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng vô hạn. Chàng còn đang trầm tư thì chợt nghe luồng gió thổi nhẹ vào phòng.

Thạch Bảo Kỳ hoảng hốt quay phắt lại. Chàng ngỡ kẻ địch thủ đi tìm mình rửa hận.

Nhưng sự thật đã trái lại.

Một nhân vật xuất hiện chính là Đãng Ma Tôn Giả. Lão tăng bước lại gần chàng thăm khê :

- Tiểu tử ! Phải chăng Phượng Oanh vừa vào phòng này gặp người ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Thưa lão tiên bối, đúng vậy.

- Phượng Oanh hỏi điều gì ?

- Nàng cất ván tại hạ và dường như nàng đã rõ tung tích của tại hạ nữa Cặp lông mày Đãng Ma Tôn Giả hơi nhướng lên nhưng lại cất giọng bình thản :

- Dù sao theo ta thì Phượng Oanh đối với tiểu tử chẳng hề có ác ý, có đúng vậy chăng ?

- Quả đúng như vậy. Chính từ cửa miệng nàng đã thốt ra lời đó, đây thật là một chuyện hết sức quái gỡ. Tại hạ không hiểu tại sao nàng lại bảo chẳng hề tiết lộ với ả hồ ly.

Đãng Ma Tôn Giả buông trầm :

- Chẳng có gì quái gỡ cả, sự thật chỉ vì Phượng Oanh đã thầm yêu tiểu tử ngay từ buổi gặp ban đầu. Nàng phải bảo vệ cho người bất cứ giá nào.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Lão tiên bối nói đùa chăng ? Đãng Ma Tôn Giả quả quyết :

- Bần tăng đùa cợt với tiểu tử làm gì. Sự thật, sau khi người rời khỏi tòa Túy Nguyệt Hiên rồi, Phượng Oanh nhiều lần tâm sự cùng ta, nàng tỏ ra yêu mến người và mong có ngày tìm gặp người. Vì vậy ta mới quả quyết như vừa rồi.

Nghe Đãng Ma Tôn Giả bảo vậy, Thạch Bảo Kỳ cảm thấy rung động trong lòng, một niềm man mác chợt len nhẹ vào hồn, gieo nổi băng khuâng khó tả.

Chàng không hiểu mình có yêu nàng chăng mà sao trái tim như dâng trào một thứ cảm tình nhẹ nhẹ.

Nhưng lúc ấy một ý niệm khác vụt chớp lờ qua trong đầu óc của Thạch Bảo Kỳ. Chàng bỗng hỏi Đãng Ma Tôn Giả :

- Lão tiên bối ! Lúc này ả Phi Hồ Mỹ Nhân cùng tên đồ đệ Độc Thủ Thư Sinh đi đâu ?

- Đi giết người !

Thạch Bảo Kỳ dừng cặp lông mày lưỡi kiếm :

- Đi giết người à ? Đây có ý nghĩa gì hả lão tiên bối ? Đãng Ma Tôn Giả cất giọng trầm :

- Chẳng có gì lạ cả. Chỉ vì Phi Hồ Mỹ Nhân muốn cho Độc Thủ Thư Sinh chiếm lấy Huyết Châu Hồn và người đẹp nên ả mưu toan nội trong đêm nay phải giết cho sạch những cao thủ nào có ý ngày mai lên vô đài tranh đoạt châu báu.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Ờ ! Lại có chuyện này nữa sao ?

Đãng Ma Tôn Giả chợt nói mau :

- Tiểu tử, chúng ta hãy nên tạm gác lại câu chuyện này, người và ta rời phòng cho kịp.

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên :

- Chúng ta đi đâu lão tiên bối ?

Giọng nói của Đãng Ma Tôn Giả trầm hẳn :

- Trước hết, chúng ta hãy lập kế làm thế nào hủy diệt tên tiểu tử Độc Thủ Thư Sinh vì hắn là một nhân vật công lực cao cả trong đám thiếu niên đến dự trận Huyết Châu Chiêu Thân này.

Chính Phi Hồ Mỹ Nhân cũng đã truyền dạy chiêu thức “Cửu Âm Dương Chương” cho hắn, lại còn được thụ học thêm Vô Định chương nữa.

Bần tăng tự biết hiện giờ bọn thiếu hiệp trong chốn võ lâm không ai đương đầu nổi hắn, nếu người muốn dợm lòi dài thì nghiêm nhiên hắn là kẻ cường thù đáng ngại của người rồi.

Vì vậy cách hay nhất khỏi nguy hiểm là nên tiêu diệt hắn nội trong đêm nay.

Thạch Bảo Kỳ sáng rực ánh mắt :

- Lời của tiền bối thật chí lý, thực vậy, theo tại hạ nghĩ thì tên ác ma như Độc Thủ Thư Sinh cũng nên diệt trừ cho bớt tai họa cho võ lâm.

Đăng Ma Tôn Giả nói :

- Tốt lắm, nay người đã hiệp ý ta rồi thì có chuyện gì dù khó khăn đến đâu mà không thành tựu.

Vậy ta cũng muốn nhân thời giờ còn dư lại cho người đường chiêu Vô Dịch Chương để đối phó cùng tên ác ma Độc Thủ Thư Sinh kia.

Thạch Bảo Kỳ trở mắt :

- Sao đấy ! Lão tiền bối cũng biết đường chiêu Vô Dịch Chương nữa à Đăng Ma Tôn Giả điềm nhiên :

- Đúng vậy, đường chiêu Vô Dịch Chương này thật bần tăng học trộm của ả Phi Hồ Mỹ Nhân lúc ả luyện võ công cho Độc Thủ Thư Sinh.

Ngưng lại một giây, Đăng Ma Tôn Giả đưa mắt nhìn ra cửa sổ như tìm xem có ai rình rập lão và Thạch Bảo Kỳ chăng.

Không thấy gì khả nghi, Đăng Ma Tôn Giả tiếp :

- Tiểu tử : Người đã học được chiêu thức Huyết Tủy Giang Hồ, giờ nếu luyện thêm ngón võ công Tình Thiên Nan Bổ thì dù cho không sớm tiêu diệt gã tiểu ma Độc Thủ Thư Sinh thì khi giao tranh cũng có thể chuyển bại thành thắng.

Thâm tâm Thạch Bảo Kỳ tuy không muốn dợm trận Huyết Châu Chiêu Thân tranh đoạt báu vật và người đẹp vì sợ Phong Lâm Cư Sĩ và Lý Tiểu Bình hiểu lầm chàng. Nhưng chàng cũng không muốn làm mếch lòng Đăng Ma Tôn Giả nên không nỡ từ chối.

Chàng gắng gượng gật đầu :

- Xin tuân lệnh lão tiền bối. Đăng Ma Tôn Giả thò tay vào lòng lấy ra một chiếc mặt nạ da người trao cho Thạch Bảo Kỳ.

Trong cuộc hành trình này đầy nguy hiểm, chúng ta hãy dấu tung tích cho khéo léo mới mong thành đạt được mọi điều toan tính. Vậy người hãy mang chiếc mặt nạ này phòng khi ả Phi Hồ Mỹ Nhân bắt gặp.

Chiếc mặt nạ được chế tạo rất công phu, trừ khi có kẻ biết trước mới bị lộ liễu, bằng không thì dù cho đứng trước một nhân vật thần kỳ đến đâu cũng không nhìn ra bộ mặt thật.

Chính bần tăng đây cũng nhờ nó mà đánh lừa được ả Phi Hồ Mỹ Nhân an toàn cho đến hôm nay.

Thốt xong, Đăng Ma Tôn Giả tự tay chộp lên mặt một cái. Tức thì lão nhân để lộ một bộ mặt hiền từ, nghiêm chỉnh, khác xa bộ mặt già nua trá hình hằng ngày của lão.

Đăng Ma Tôn Giả cho Thạch Bảo Kỳ xem bộ mặt thật của mình xong rồi lại hóa trang như cũ.

Lão nhân tươi cười :

- Tiểu tử thấy sự khéo léo chăng ?

Thạch Bảo Kỳ tấm tắc :

- Thật là kỳ diệu.

Rồi chàng đón lấy chiếc mặt nạ da người trên tay Đăng Ma Tôn Giả mang lên.

Đăng Ma Tôn Giả đưa mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ thấy chàng có vẻ lão thành hơn xưa.

Lão nhân cười ha hả :

- Hay lắm. Vậy chúng ta hãy mau đi tìm gã Độc Thủ Thư Sinh tiêu diệt cho rồi.

Thạch Bảo Kỳ tán đồng :

- Tại hạ xin tán đồng. Đấng Ma Tôn Giả phóng mình qua cửa sổ đi trước. Thạch Bảo Kỳ lệ làng như con én theo sau.

Ra tới bên ngoài, hai người dừng lại định hướng.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Thầy trò Phi Hồ Mỹ Nhân lia khỏi nơi đây cũng đã lâu rồi, biết bọn chúng đi hướng nào mà tìm kiếm hả lão tiên bối ?

Lại nữa, ả hồ ly cùng tên môn đồ chung đường làm sao ứng phó ? Đấng Ma Tôn Giả lắc đầu :

- Không phải vậy đâu. Hai thầy trò Phi Hồ Mỹ Nhân chẳng đời nào đi chung đường, bởi bản tăng nghe chúng sắp đặt trước rồi.

Cứ như chỗ ta được biết thì Độc Thủ Thư Sinh nhắm hướng Nam, còn Phi Hồ Mỹ Nhân nhắm phía Đông, chúng ta tiến mau sẽ rượt kịp hắn.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Vậy thì chúng ta hãy tiến qua hướng Nam. Hai chiếc bóng nối liền nhau phóng đi tợ chớp. Vượt qua những dãy nhà lác đác trong thôn trang Phong Lâm Độ, Đấng Ma Tôn Giả và Thạch Bảo Kỳ trở thuật khinh công thần ảo đi mau như vệt khói đen mờ.

Sang qua một gò đất, Thạch Bảo Kỳ phát giác trên tòa nhà có một chiếc bóng đen đang núp thấp thò, hình như đang tìm kiếm mục tiêu gì vậy. Thạch Bảo Kỳ lẩm bẩm :

- Gã kia thật giống Độc Thủ Thư Sinh.

Đấng Ma Tôn Giả nhìn rồi nói :

- Quả đúng vậy, gã đang làm chuyện gì mờ ám đây, chúng ta sang bên kia thử xem.

Chưa kịp dứt lời, Đấng Ma Tôn Giả đã bắn mình đi tợ chớp. Đột nhiên, từ phía trong có tiếng quát lồng lộng nổi lên :

- Tên đạo tặc nào đây. Sao lại dám tới tò mò rình rập. Hãy mau lia khỏi chốn này, bằng không chó trách ta sao hạ độc.

Gã kia, đúng là Độc Thủ Thư Sinh, đang lom khom bỗng đứng phắt người dậy. Hắn kinh hãi cất mình lên hai trượng, đảo nửa vòng tròn như con đại bàng vỗ cánh rồi phóng ngay xuống bụi tre cách đó không xa.

Động tác của Độc Thủ Thư Sinh mau lẹ đến khiếp người, quả thật đáng nể. Vô tình Đấng Ma Tôn Giả và Thạch Bảo Kỳ cũng phóng về hướng bụi tre, hai người ẩn mình phía sau. Cả hai cùng quét mắt nhìn qua.

Chỉ thấy giữa khoảng đất trống đám tre có một lão già mặt mũi hung tợn, cụt một chân, tay cầm thanh bằng sắc, trợn cặp mắt tinh quang nhìn Độc Thủ Thư Sinh vừa phóng xuống đứng trước mặt lão.

Cạnh bên lão là một gà thiếu niên mặt vàng lợt nhưng am hiểm hống hách lạ thường. Trông qua gã này cũng là cao thủ võ công cao cường.

Sau một phút nhìn từ đầu đến chân Độc Thủ Thư Sinh như để đoán hiểu thuộc hạng người gì, lão nhân cụt chân trầm giọng :

- Người là ai đây ?

- Độc Thủ Thư Sinh. Xin các hạ cho biết danh hiệu.

- Danh hiệu của lão phu là Sương Long Bảo Chủ.

Độc Thủ Thư Sinh giật mình :

- À thì ra Sương Long Bảo Chủ tiếng tăm chấn động giang hồ bấy lâu nay đây.

Cứ theo lời đồn đãi thì có phải chiếc chân cụt của các hạ là do Thạch Phá Thiên đã chặt đứt đi trong trận chiếm đoạt Huyết Châu Hồn chẳng ?

Quả thật là một chuyện không ngờ. Bất giác Thạch Bảo Kỳ rung động lên vì câu nói của Độc Thủ Thư Sinh.

Thì ra lão già cụt chân kia danh hiệu Sương Long Bảo Chủ cách đây mười bảy năm về trước đã từng dự trận vây đánh tiên phụ của chàng Thạch Phá Thiên để chiếm đoạt Huyết Châu Hồn.

Luồng sát khí chợt nổi bật trên gương mặt, Thạch Bảo Kỳ toan phóng mình ra khỏi đám tre, một phen huyết đấu cùng Sương Long Bảo Chủ. Như đoán biết ý định của Thạch Bảo Kỳ, lập tức Đãng Ma Tôn Giả thò tay chụp nắm lấy tay chàng kéo lại nói thầm :

- Tiểu tử chớ có kinh động mà hỏng việc to. Hãy đứng yên đây sẽ có nhiều điều kỳ lạ.

Không dám cãi lời Đãng Ma Tôn Giả, Thạch Bảo Kỳ đứng yên chỗ cũ tuy trong lòng ngọn lửa gia thù ngàn ngạt cháy.

Đang lúc ấy tại sân cỏ Sương Long Bảo Chủ nổi trận lôi đình vì những lời cuồng ngạo của Độc Thủ Thư Sinh.

Lão cụt chân quát :

- Tiểu tử chớ khoe miệng lưỡi, hãy nghe lão phu hỏi một điều này trước đã :

- Có phải ngươi đến Phong Lâm Độ này để dự trận Huyết Châu Chiêu Thân mong chiếm đoạt lấy bảo vật và mỹ nhân Lý Tiểu Bình chẳng ?

Độc Thủ Thư Sinh vênh mặt :

- Đúng vậy, giờ lão muốn gì đây ?

Sương Long Bảo Chủ bỗng trầm mặt xuống, luồng sát khí bốc mờ trên gương mặt hung ác.

Lão chưa vội, chỉ dậm sang nói với gã thiếu niên :

- Đào Minh ! Con hãy dạy cho gã cuồng đồ này một bài học đích đáng.

Đào Minh cung tay hô to :

- Tuân lệnh phụ thân !

Gã xê mình tới đối diện cùng Độc Thủ Thư Sinh.

Không đợi Độc Thủ Thư Sinh kịp nói, Đào Minh thét :

- Cho ngươi nằm xuống !

Đơn chưởng Đào Minh theo tiếng thét dựng lên một đạo kinh lực nặng tựa núi lở.

Thâm tâm Độc Thủ Thư Sinh cố ý muốn tiêu diệt Đào Minh, nay thấy thế càng vui mừng ra mặt. Hắn cười khà lên :

- Ngươi tự tìm lấy cái chết đây !

Đang khi nói, Độc Thủ Thư Sinh lệ làng huy động song chưởng đẩy ra hai luồng âm lực mạnh đến khiếp người đón lấy thể công kẻ thù.

Âm lực hữu chưởng của Độc Thủ Thư Sinh thuộc dương cương, uy lực cực kỳ mạnh bạo. Còn tả chưởng của hắn lại là âm nhu, rét lạnh đến tâm can. Hai đạo kinh nóng lạnh này đi song song tạo thành một thể mạnh vô địch. Đãng Ma Tôn Giả âm thầm nói bên tai Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử ! Đây chính là Cửu Cửu Âm Dương Chưởng vô cùng độc hiểm, ngày sau hãy lưu tâm mới được.

Trong khi Đãng Ma Tôn Giả nói thì sân tràng đã có biến cố xảy ra. Một tiếng ré thảm khóc nổi lên.

Đào Minh trúng nhằm Cửu Cửu Âm Dương Chưởng bắn tung ra ngoài ba trượng rớt xuống. Gã đánh huych vào tảng đá xương thịt nát tan, máu đào vung vãi.

Đào Minh chết một cách thê thảm.

Mặc dù Đào Minh cũng có phần khinh địch, không đề phòng trước nên bị hại bất ngờ nhưng chiêu thức Độc Thủ Thư Sinh vừa thi triển quả thật khiếp người, đáng ngại vô cùng.

Trông thấy cảnh tượng hãi hùng diễn ra, bất giác Thạch Bảo Kỳ đã phải rúng động mấy lần. Chàng cảm thấy ngọn Cửu Cửu Âm Dương Chưởng thật linh động, không dễ gì chế ngự.

Đứng ngoài trông thấy cái chết thảm khốc của con mình, Sương Long Bảo Chủ trợn trừng hai mắt biểu lộ nỗi kinh hoàng vô tả.

Nhưng liền đó luồng sát khí tỏa mờ trên bộ mặt hung tàn của lão nhân, chừng như muốn ăn tươi nuốt sống Độc Thủ Thư Sinh mới hả dạ.

Sương Long Bảo Chủ rống hận thủ :

- Tiểu cuồng ma gan dạ thật, ngươi đã dám dùng tà công quật chết con ta thì thanh cổ băng này nhứt định đánh tan xác ngươi ra.

Vụt ! Thanh cổ băng trên tay Sương Long Bảo Chủ tức thì cuốn lên tạo thành một trận cuồng phong mạnh như thác đổ đầu ghềnh, nhắm ngay đỉnh đầu Độc Thủ Thư Sinh chụp tới.

Thanh cổ băng đã dài lại nặng, quả khó mà né tránh. Lại nữa, Sương Long Bảo Chủ thuộc hàng quái thủ thượng lưu, dù cho Độc Thủ Thư Sinh có tài cao hơn thế nữa cũng không dám đón nhận chiêu thức nặng như quả núi từ trên trời rớt xuống, khiến hắn toát mồ hôi, hét to lên phóng ra ngoài tám thước tránh xa áp khí.

Bùng !

Cát bụi tung bay mù mịt.

Mặt đất rung chuyển cả một vùng. Đã thấy bày ra một lỗ thủng sâu có tới nửa trượng đen ngòm. Chưa chịu ngưng tay, Sương Long Bảo Chủ huy động thanh cổ băng đánh ra liên tiếp sáu chiêu sấm sét.

Tình hình căng thẳng đến tột độ, bắt buộc Độc Thủ Thư Sinh phải vận toàn lực giao đấu chứ không thể lùi bước được.

Tức thì một trận sanh tử quyết diễn ra giữa Độc Thủ Thư Sinh và Sương Long Bảo Chủ.

Một đẳng vì nóng trả thù con, phát ra toàn chiêu độc hiểm, mạnh bạo Một bên muốn bảo toàn sanh mạng, thi triển những tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại.

Thấy tình hình ở sân tràng, Đãng Ma Tôn Giả khẽ thăm bên tai Thạch Bảo Kỳ :

- Đêm nay là đêm dài nhứt cũng lại là đêm hiểm nghèo nhứt, nhưng đây chỉ là màn đầu thảm họa vô lâm, rồi còn nhiều biến cố xảy ra ngoài sức tưởng tượng vậy.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu tán đồng :

- Lời lão tiên bối rất có lý, chắc chắn nội trong đêm nay xảy ra nhiều trận lưu huyết hãi hùng chó chẳng không. Tất cả tội ác đều do Phong Lâm Cư Sĩ bày ra, hắn sẽ hứng lấy cái hậu quả đó.

Đãng Ma Tôn Giả vừa toan thốt lời thì đột nhiên nghe có tiếng hét lanh lảnh :

- Hãy ngưng đấu !

Một làn bóng từ kia bắn tới sân tràng mau như luồng chớp trên mây. Làn bóng ấy lòa qua rồi im đi, để lộ một ả đàn bà cực kỳ diễm lệ.

Cũng ngay trong giờ phút đó, một âm thanh vang lên xé tan bầu không khí nặng nề. Một vệt đen bay bổng lên cao ngoài mười trượng rớt xuống cắm ngay xuống đất.

Đó là khúc cây cổ băng của Sương Long Bảo Chủ.

Ngay lúc, lão nhân loạng choạng tháo lui về sau mấy bước mới đứng vững. Lão nhân quá đỗi khùng khiếp, trợn mắt ma nhơn nhìn xem đó là ai mà có bộ võ công kinh hồn như vậy.

Độc Thủ Thư Sinh thoát hiểm, lui ra xa mắt nhìn hình bóng diễm kiều. Hấn kêu lên :

- Sư phụ đây rồi !

Thật vậy, làn bóng vừa xuất hiện chẳng ai khác hơn Phi Hồ Mỹ Nhân. Ả hồ ly vừa đáp xuống tràng, cũng vừa đánh bật cây cổ bảng của Sương Long Bảo Chủ văng ra xa, giải nguy cho Độc Thủ Thư Sinh.

Quả thật một thân thủ siêu phàm, khắp chốn giang hồ khó gặp người đối địch.

Trên mặt đất làm thành một lỗ thủng thật sâu.

Sương Long Bảo Chủ loạng choạng tháo lui ba bước lắc lư mấy cái mới đứng vững.

Độc Thủ Thư Sinh thoát nạn, tháo lui nửa trượng, mồm bật thốt to :

- Sư phụ !

Sương Long Bảo Chủ sững sốt :

- Thế ra Phi Hồ Mỹ Nhân đó sao ?

Phi Hồ Mỹ Nhân sắc mặt lầy lừng sát khí :

- Đúng vậy, chính là Bản nương đây.

Sương Long Bảo Chủ trở Độc Thủ Thư Sinh :

- Gã này là môn đồ của nữ hiệp ?

- Đúng, chẳng hề sai.

Rồi Phi Hồ Mỹ Nhân thét :

- Sương Long Bảo Chủ ! Nay ta muốn hỏi tại sao ngươi toan giết chết môn đệ ta ?

Sương Long Bảo Chủ hậm hực :

- Phi Hồ Mỹ Nhân ! Gã đồ đệ của ngươi đánh chết con ta, vậy ngươi phải tính sao đây ?

Phi Hồ Mỹ Nhân day qua Độc Thủ Thư Sinh :

- Đồ đệ ! Lời của Bảo Chủ có đúng như vậy chẳng ?

Độc Thủ Thư Sinh gật đầu :

- Chính tặc đồ đã giết hấn, nhưng cũng tại hấn quá hống hách, ra tay hiểm độc quyết tiêu diệt tặc đồ nên bắt buộc phải mạnh tay cùng hấn. Chẳng ngờ công phu luyện tập của gã này còn quá yếu kém nên vong mạng.

Phi Hồ Mỹ Nhân quay sang Sương Long Bảo Chủ :

- Bảo chủ chớ nên ngậm máu phun người, nếu con của lão không có ý hạ môn đệ ta, thì làm sao tặc đồ ta ra tay được.

Còn chuyện giao tranh võ công sao phân biệt, giờ việc cũng đã lỡ ra tìm việc làm gì.

Phi Hồ Mỹ Nhân trông thấy môn đồ của mình đã đạt mục đích, không muốn làm phí mất thời giờ, nên dịu giọng cho Sương Long Bảo Chủ nguôi đi cơn hận thù trong lòng.

Nhưng Sương Long Bảo Chủ bị chết một đứa con, máu hận thù sôi lên cuộn cuộn, đâu có thể bỏ qua một cách dễ dàng được.

Lão quát to lên :

- Đâu có thể yên xong một cách dễ dàng như vậy được.

Phi Hồ Mỹ Nhân hỏi :

- Bây giờ Bảo Chủ tính sao ?

- Nợ máu phải trả bằng máu đúng theo luật công bằng của võ lâm.

Phi Hồ Mỹ Nhân cười âm độc :

- Nếu thế thì người đã muốn xúc phạm đến ta rồi.

Sương Long Bảo Chủ giận dữ :

- Vậy thì người hãy đón chiêu đây.

Chiếc chân độc nhưt của Sương Long Bảo Chủ chấm đất, xê mình ra ngoài bảy thước rồi huy động thanh cổ băng cuốn tới Phi Hồ Mỹ Nhân một luồng áp khí cực kỳ mạnh bạo.

Phi Hồ Mỹ Nhân nghĩ thầm :

- Nay ta muốn diệt trừ lão này cũng chẳng có gì khó khăn cho lắm. Nhưng Sương Long Bảo Chủ vốn có liên hệ mật thiết với hai Bảo kia đang độ thịnh thế lấy lòng, nếu gây tổn thương cho lão, chắc chắn bọn kia sẽ ứng phó quyết liệt, một mình ta khó mà đương cự lại số đông.

Vậy ta hãy chờ sau khi tựu thành ngón võ công “Cửu Cửu Âm Dương Chưởng” rồi sẽ liệu toan.

Nghĩ vậy rồi, Phi Hồ Mỹ Nhân lắc mình xê ra ngoài tránh đượng chiêu khốc liệt của Sương Long Bảo Chủ vừa quật tới.

Bùng !

Bụi cát tung bay mịt trời.

Mặt đất bày thành một cái hố sâu.

Sương Long Bảo Chủ công huyệt chiêu đầu quát hận thù :

- Phi Hồ Mỹ Nhân ! Ta chết hay người chết.

Thanh cổ băng trên tay Sương Long Bảo Chủ chọt huy động. Phi Hồ Mỹ Nhân hét :

- Khoan đã !

Sương Long Bảo Chủ nặng trầm :

- Người còn có lời trối trăn gì đây ?

Phi Hồ Mỹ Nhân thấp giọng :

- Lão Bảo Chủ, xin người chớ vì bọn tiểu bối mà để tổn thương đến tình cảm của chúng ta, có thể gây nên một cuộc huyết đấu chẳng lợi gì.

Bởi nếu lão Bảo Chủ không dẫn được cơn nóng giận cùng ta sanh tử quyết, chắc rồi sẽ có kẻ thọ thương, phần lợi Huyết Châu sẽ thuộc về tay người khác. Ta mong lão chủ nghĩ lại là hơn.

Còn chuyện oán thù phải trả kia hãy để dịp khác ta nguyện xin lãnh giáo vào bất cứ lúc nào.

Lúc này Sương Long Bảo Chủ ngờ đâu đường chiêu vừa thi triển đã có thể gây thương tích cho Phi Hồ Mỹ Nhân, nào ngờ ả hồ ly mặt ngọc này tránh né rất dễ dàng.

Chỉ nội cái thân pháp này lão nhân tự biết đã gặp cường thù đáng sợ, rất khó mà chế ngự. Chẳng những thế, Sương Long Bảo Chủ lại còn hiểu rõ nếu xảy ra một cuộc giao tranh sau cùng sự thất bại sẽ thuộc về lão. Cho nên Sương Long Bảo Chủ đã hơi do dự, không quyết giao đấu sanh tử cùng Phi Hồ Mỹ Nhân.

Giờ bỗng nghe Phi Hồ Mỹ Nhân bảo thế Sương Long Bảo Chủ như giải tỏa trong lòng.

Lão chột cười âm hiểm :

- Lời nói của nữ hiệp rất có lý. Nếu hiện giờ chúng ta triển ra một trận huyết đấu, phần lợi chỉ thuộc về tay kẻ khác mà thôi. Vậy nay ta cũng tạm gác mối cựu thù này, chờ sau trận Huyết Châu Chiêu Thân này rồi sẽ định liệu.

Vừa chấm dứt câu nói, Sương Long Bảo Chủ đã xê mình tới chộp xác chết nhầy nhụa của Đào Minh bắn đi như làn chớp.

Chờ cho Sương Long Bảo Chủ đi xa rồi, bấy giờ Phi Hồ Mỹ Nhân mới trở lên cười lạnh lẽo, bộ ngực như hai quả đồi của ả rung rinh.

Ả nói với Độc Thủ Thư Sinh :

- Đồ đệ, xong chuyện này trở về Túy Nguyệt Hiên ta sẽ gả Phượng Oanh cho người tha hồ mà vui sướng. Bây giờ con phải gấp rút lên đường diệt vài ba nhân vật đáng kể khác nữa.

Độc Thủ Thư Sinh hớn hờ :

- Xin tuân lời Sư phụ !

Rồi hai thầy trò ả hồ ly mặt ngọc cùng lướt bắn mình ra khỏi đám tre.

11. Trận Giao Đầu Kinh Hồn

Từ nãy đứng trong đám tre, Thạch Bảo Kỳ rình nghe mọi việc, thấy Phi Hồ Mỹ Nhân và Độc Thủ Thư Sinh lên đường, chàng gấp rút :

- Lão tiên bối, chúng ta hãy đuổi theo hai thầy trò ả hồ ly cho mau.

- Tiểu tử, chớ nên đuổi theo nữa.

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên :

- Vì giờ đây hai thầy trò Phi Hồ Mỹ Nhân đã liên kết lại, thật khó mà ra tay. Hãy chờ cơ hội khác.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ băng khuâng.

- Vậy bây giờ chúng ta làm những gì đây ? Ngẫm nghĩ một chập, Đãng Ma Tôn Giả đáp :

- Bây giờ chúng ta ...

Lời nói của Đãng Ma Tôn Giả còn chưa kịp dứt, chợt nghe phía sau lưng có tiếng chuyển động khác thường.

Hai người cùng giật mình quay lại. Thạch Bảo Kỳ nhận ra thiếu nữ chính là Viên Thu Dung mặt tươi như hoa bừng nở. Chàng liền cúi chiếc mặt nạ da người cho nàng dễ nhận chàng.

Lúc ấy Viên Thu Dung đã tới trước mặt Thạch Bảo Kỳ và Đãng Ma Tôn Giả.

Nàng nhận ra Thạch Bảo Kỳ liền nở một nụ cười :

- È ! Thế ra Thạch công tử ở đây, làm tiểu muội tìm mãi mới được gặp đây. Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Cô nương tìm tại hạ có điều gì chỉ giáo chẳng ?

- Gia sư đang muốn gặp công tử để bàn bạc một câu chuyện rất quan hệ. Thạch Bảo Kỳ nhú cặp lông mày lưỡi kiếm :

- Bình nhật tại hạ chưa hề quen biết lệnh Sư phụ lần nào, nay muốn bàn chuyện gì cô nương có rõ chẳng ?

Viên Thu Dung khẽ lắc đầu :

- Điều này tiểu muội không được rõ, công tử hãy đến gặp gia sư rồi sẽ hay.

- Nhưng lệnh Sư phụ danh hiệu là gì, xin cô nương nói cho tại hạ được biết.

- Việc này gia sư cấm ngặt tiểu muội không được tiết lộ, công tử tới đó rồi sẽ hiểu sau.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Thế thì tại hạ không thể tuân theo lời Viên cô nương được.

Viên Thu Dung sưng sốt :

- Thạch công tử ! Có lẽ nào đã cùng tiểu muội quen biết nhau một lần, giờ lại chẳng niệm tình nhau hay sao ?

- Việc này không phải ở nơi tại hạ quá vô tình, mà chỉ vì cô nương tỏ ra rất thần bí khiến ta cảm thấy hoang mang.

- Vậy trong hoàn cảnh nào công tử có thể tới gặp gia sư ?

- Chẳng có gì khó khăn cả. Chỉ cần cô nương cho biết danh hiệu của lệnh sư là gì, tại hạ hứa sẽ theo cô nương đến đâu tức thì.

Viên Thu Dung cười gằn gượng :

- Công tử quả thật là sâu sắc, thiếu nữ tự thấy không thể đối phó rồi đây.

- Xin cô nương chớ ca ngợi quá lời. Giờ hãy cho biết danh hiệu lệnh Sư phụ là ta đi ngay.

Ngừng đi một chập cho bầu không khí nặng trĩu, Viên Thu Dung khẽ giọng :

- Gia sư của tiểu muội tên gọi Cuồng Trung Thánh, nhân vật đứng đầu trong Càng Khôn Lục Tuyệt, chắc công tử đã nghe đến từ lâu...

Nghe lọt ba tiếng “Cuồng Trung Thánh”, Thạch Bảo Kỳ rúng động cả tâm hồn.

Chàng liền đổi ngay ý định, day sang Đãng Ma Tôn Giả nói :

- Xin lão tiên bối trở về, chờ tại hạ đến gặp lão Cuồng Trung Thánh chốc lát.

Rồi chàng quay qua Viên Thu Dung :

- Viên cô nương ! Chúng ta hãy lên đường. Viên Thu Dung mừng rỡ :

- Vâng, chúng ta nên đi cho kịp kéo Sư phụ mong chờ.

Hai người nhắm hướng Đông phóng tợ chớp.

Đãng Ma Tôn Giả không kịp ngăn cản, chỉ lấy mắt nhìn theo cặp thiếu niên nam nữ cho tới khi hút dạng.

Về phần Thạch Bảo Kỳ và Viên Thu Dung thì triển khinh công bay mau về phía trước. Không bao lâu, hai người đã tới một ngôi tịnh xá sơn son phết vàng nguy nga.

Viên Thu Dung trở tay vào phía trong :

- Gia sư đang ở trong này.

Hơi do dự một giây, Thạch Bảo Kỳ theo gót Viên Thu Dung tiến vào tịnh xá.

Phía trong nhà đã có sẵn một lão nhân tuổi trác sáu mươi, khí phách kiêu hùng, tướng mạo oai nghi, đang đứng chờ đợi hình như đã lâu rồi.

Vừa thấy Thạch Bảo Kỳ, lão nhân chiếu cặp tinh quang nhìn kỹ một hồi. Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ bỗng nổi bật lên luồng sát khí nồng hậu, máu thù chảy cuộn cuộn trong huyết quản nhưng chàng cố trấn áp trở xuống. Nhìn Thạch Bảo Kỳ xong xuôi, lão nhân quay qua Viên Thu Dung trầm giọng :

- Nữ đồ đệ, có phải gã tiểu tử này trên gọi Thạch Bảo Kỳ chăng ?

Viên Thu Dung khe khẽ gật đầu :

- Thưa gia sư, đúng vậy. Công tử đây tên thật Thạch Bảo Kỳ mà con đã nói trước.

Lão nhân cười lớn :

- Quả thật là một đóa kỳ hoa trong giới võ lâm, thật hài lòng ta vậy. Không đợi cho lão nhân kịp chấm dứt câu, đột nhiên Thạch Bảo Kỳ hỏi lớn :

- Danh tánh các hạ có đúng là Cuồng Trung Thánh chăng ? Cặp lông mày nửa bạc của lão nhân nhú lại tỏ vẻ giận dữ, nhưng sau đó chẳng hiểu nghĩ thế nào mà lão dẩu dụi, tươi cười đáp :

- Quả đúng như vậy, chính lão phu là Cuồng Trung Thánh đây, tiểu tử ngươi cũng từng nghe qua một lần chứ ?

Thù khí bốc mờ trên gương mặt của Thạch Bảo Kỳ :

- Tại hạ đã từng nghe qua, nhưng chẳng hiểu các hạ dời ta đến đây có điều gì chỉ giáo ?

Cuồng Trung Thánh trầm giọng xuống :

- Chẳng cần dông dài lắm chi cho mất thời giờ. Sự thật lão phu có một gã môn đồ đến dự trận Huyết Châu Chiêu Thân này, không may bị lão Tử Trung Tiên hãm hại tại tử quán Dương Lô mất đi cơ hội.

Nay ta trông thấy ngươi căn cốt lạ thường, chắc chắn trở thành một đóa kỳ hoa ở sau này, nên muốn thu nhận ngươi làm môn đệ, ra oai trên chốn lôi đài một phen, chẳng hiểu ngươi có khứng chịu chăng ?

Không chút nghĩ ngợi, Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Điều này không thể được.

Cuồng Trung Thánh kinh dị :

- Vì sao vậy ? Tiểu tử đã có một lần bái sư rồi chẳng ?

- Đúng như vậy !

Cuồng Trung Thánh cau mày ngẫm nghĩ giây lát, chợt hân hoan nói : - Cũng không sao. Bây giờ lão phu chẳng cần tiểu tử phải bái sư mà làm gì, ta chỉ muốn tuyệt truyền cho ngươi đường chiêu “Vô Định Chương” để ngày mai ngươi lên võ đài dành lại chút thể diện cho ta là đủ rồi.

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Không thể được !

Cuồng Trung Thánh vô cùng sôi sục, trở hai luồng tinh nhãn nhìn Thạch Bảo Kỳ như nhìn con quái vật.

Lão nhân không hiểu tại sao chàng thiếu niên lại có cử chỉ lạ lùng vậy. Trong thiên hạ này đâu có ai đi chối từ người khác truyền dạy võ công cho mình, nhất là Vô Định Chương, một đường chiêu thần kỳ tối thượng. Chính Viên Thu Dung cũng lấy làm kinh ngạc trước tính tình cường ngạo của Thạch Bảo Kỳ. Đồng thời vẻ mặt nàng hiện lên nét ưu tư vì lo sợ Sư phụ nàng nổi giận sẽ khó cho Thạch Bảo Kỳ.

Lúc bấy giờ, Cuồng Trung Thánh nặng trầm xuống :

- Tiểu tử ! Ngươi không muốn học tuyệt chiêu Vô Định Chương à ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Quả đúng vậy. Cho dù các hạ có truyền dạy cho tại hạ mười chiêu thức Vô Định Chương, chắc chắn ta sẽ từ chối.

Lại thêm một phen sôi sục, Cuồng Trung Thánh dằn mạnh từng tiếng

- Thạch Bảo Kỳ ! Lão phu đã có lòng tốt sai nữ đồ đệ dời ngươi tới đây có ý trọng đãi ngươi, chớ nên bỏ qua cơ hội mà ân hận ở sau này.

Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Ha ha ? thanh tình các hạ thật đáng cảm tạ vô cùng, nhưng tại hạ không hề có ý cao vọng sâu xa.

Đến đây, Cuồng Trung Thánh nổi giận quát :

- Tiểu tử ! Ngươi đang ở trước mặt lão phu, nay không nhận lời cũng chẳng xong đâu.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng quá độ :

- Sao đó ? Có phải hiện giờ các hạ định cưỡng bách tại hạ chăng ? Ha ha ? thế lại cũng may, giữa ta và ngươi sớm muộn gì cũng có một trận sinh tử quyết, làm sao tránh được.

Cuồng Trung Thánh hết sức lạ lùng vì câu nói cuối cùng của Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân tạm dần cơn nóng giận, dịu giọng :

- Tiểu tử ! Nghe qua lời nói vừa rồi của ngươi hình như là xưa kia ngươi đã có một thành kiến gì sâu sắc đối với lão phu ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Tại hạ không cần phải dài dòng làm gì thêm phí thời giờ vô ích. Hơn nữa chính miệng các hạ đã thốt ra sẽ làm vừa lòng.

- Vậy sự tình diễn biến ra sao ? Ngươi có mối hận thù gì cùng lão phu đây ?

Chưa vội đáp lời Cuồng Trung Thánh, Thạch Bảo Kỳ chỉ hỏi :

- Ta muốn biết hiện nay trên mình của các hạ có hạt Huyết Châu Hồn nào không ?

Cuồng Trung Thánh kinh dị :

- Lão phu có một hạt mang theo, nếu không làm sao dự trận Huyết Châu Chiêu Thân.

Cặp mắt Thạch Bảo Kỳ sáng rực :

- Có đúng hạt Huyết Châu Hồn này các hạ đã chiếm được tại ngọn Ma Phong cách mười bảy năm trước đây chăng ?

Sắc diện Cuồng Trung Thánh có hơi biến đổi :

- Cũng có thể bảo như vậy.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Vậy thì các hạ vốn là một trong nhiều tên hung thủ từng hiệp sức cùng hai lão ác ma Long Mộc Đảo Chúa sát hại Thạch Phá Thiên đại hiệp chăng ?

Nghe hỏi lời này, bất giác Cuồng Trung Thánh kinh hãi lên, sắc mặt lão tái đi thấy rõ.

Lão tiến tới ba bước quát :

- Tiểu tử ! Ngươi quả thật là ai đây ?

Thạch Bảo Kỳ bốc cao thù khí :

- Trước khi muốn biết tại hạ là ai, các hạ hãy nên trả lời câu hỏi trước. Do dự một giây, Cuồng Trung Thánh gật đầu :

- Đúng vậy. Chính lão phu là một trong số quần hùng đã trợ giúp nhị vị Long Mộc Đảo Chúa quật ngã Thạch Phá Thiên năm xưa.

Đột nhiên, Thạch Bảo Kỳ thét lớn :

- Vậy thì ta cũng tự nguyện nói rõ cho các hạ biết rằng : Ta chính là đứa con trai của Thạch Phá Thiên năm xưa. Đã từ lâu ta có ý tìm ngươi không ngờ đêm nay lại gặp.

Mấy lời tiết lộ của Thạch Bảo Kỳ khiến cho Cuồng Trung Thánh rất là khiếp hãi. Lão nhân tháo lui hai bước, trở cặp tình quang nhìn Thạch Bảo Kỳ như một quái nhân.

Từ này đứng ngoài nghe, Viên Thu Dung quá đổi hãi hùng, theo dõi hành động của Thạch Bảo Kỳ để xem tình hình sắp tới.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ lại hỏi :

- Cuồng Trung Thánh ! Nếu lấy theo sự công bình của võ lâm thì ngươi phải tính sao đây ?

Cuồng Trung Thánh chưa ngớt kinh hoàng :

- Tiểu tử ! Ngươi định thế nào đây ?

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ sặc mùi máu tanh :

- Đã vay nợ máu thì phải trả bằng máu, theo luật giang hồ xưa nay. Cuồng Trung Thánh, ta thề chưa giết được người chẳng thềm đứng làm người ở trong cõi đất trời này.

Cuồng Trung Thánh thịnh nộ :

- Thạch Bảo Kỳ ! Chốn thiên đường sao ngươi không đi, lại tìm nơi địa ngục, nay đã lọt vào tay lão phu rồi thì chỉ e khó còn mạng sống mà trở về đây.

Nhưng trước hết ta có điều cần nói với ngươi?

Thạch Bảo Kỳ bốc cao thù khí :

- Còn lời gì trời trần hãy nói nốt để ta đưa linh hồn ngươi về địa lộ cho rồi.

- Nếu ngươi chịu vâng theo lời lão phu vừa bảo thì tánh mạng ngươi sẽ được an toàn. Ta hứa chắc với ngươi như vậy.

- Bằng không thì sao ?

- Thì thân xác của ngươi sẽ hóa thành tro bụi.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Chớ có cậy mình. Hãy xông lên sẽ biết rõ đâu là lợi hại của tiểu gia. Cuồng Trung Thánh dừng mảy :

- Ngươi nhất định không nhận lời ta sao ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Hãy phát chiêu tranh hùng, hồi đông dài làm gì vô ích, vì ta và ngươi là kẻ tử thù.

- Tiểu tử, ngươi quả thật điên cuồng, ngu ngốc, sẽ phải hối hận ở sau này.

- Lão cuồng ma, ngươi chết hay tiểu gia chết, chỉ có thể thôi.

Cuồng Trung Thánh quát :

- Câm mồm lại ! Ngươi còn hồ đồ, lão phu sẽ quật chết ngươi tại đây. Thạch Bảo Kỳ ngạo mạn :

- Chớ có khoác lác, ngươi không thể dùng lời dọa nạt nổi tiểu gia đâu. - Im ngay ! Lão phu quật chết ngươi đây !

Vụt? Vụt ?

Lẹ như chớp, Cuồng Trung Thánh triển ra hai chiêu cực kỳ mạnh bạo. Hai luồng kinh lực nhắm ngay Thạch Bảo Kỳ nặng như quả núi.

Sát khí bốc mờ trên gương mặt của Thạch Bảo Kỳ, vốn đã quyết tâm giết chết Cuồng Trung Thánh để trả thù cho gia phụ nên khi trông thấy đối phương xuất chiêu chẳng thềm tháo lui.

Chàng liền huy động chiêu thức “Hồi Long Chưởng” gồm mười phần nội lực nghênh đón thế công của kẻ thù.

Bùng ? Bùng ?

Hai tiếng sấm chưởng nổ long trời.

Thạch Bảo Kỳ vẫn được cái bí truyền của Phục Hư Tôn Giả, lại thêm sau này Tiêu Diêu Khách và Đãng Ma Tôn Giả dạy cho chàng mấy ngón võ công tuyệt thế, cho nên nội lực đã đến chỗ cao thâm.

Huống nay, Cuồng Trung Thánh chỉ vì tự thị quá cao, ỷ lại mình là bậc tiền bối, phát chiêu chỉ có bảy phần nội lực nên quật ra hai chưởng không thắng nổi Thạch Bảo Kỳ.

Cả hai vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ.

Cuồng Trung Thánh sững sờ lên. Lão nhân không ngờ được nội lực Thạch Bảo Kỳ lại thâm hậu dường đó.

Xưa nay Cuồng Trung Thánh tánh tình cường bạo không xem ai ra gì cả, kiêu ngạo vô cùng, nay lại bị một kẻ hậu sinh chống trả lại hai chiêu không thắng bại, khiến lão khó chịu trong lòng.

Lão coi đây là mối nhục lớn lao. Cho nên Cuồng Trung Thánh đã buông trầm giọng :

- Tiểu tử đừng tự thị, lão phu thấy ngươi tuổi tác hãy còn quá trẻ không nỡ sát hại nên mới nương tay, nhưng nay ngươi đã dám hống hách trước mặt ta thì đừng hòng còn mạng sống trở về.

Quát xong, Cuồng Trung Thánh vận lên mười hai thành công lực, đẩy tới hai đường chiêu mạnh như nước vỡ bờ. Lão nhắm ngay đỉnh đầu chàng thiếu niên quật xuống.

Đứng ngoài xa, Viên Thu Dung ngó thấy Cuồng Trung Thánh quyết hạ độc thủ, trong lòng nàng hết sức hãi hùng.

Nàng ré lên hai tiếng báo nguy :

- Sư phụ ?

Tiếng ré này làm cho Thạch Bảo Kỳ giật mình. Lòng chàng kinh hãi tột độ. Lúc ấy kinh lực ào tới như biển động, chỉ cách Thạch Bảo Kỳ nửa trượng. Chàng thét lên một tiếng, mau lẹ búng ra một đạo “Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ” ngay hiểm huyết của Cuồng Trung Thánh.

Chiêu thức này vốn là võ công thần kỳ của Tiêu Diêu Khách truyền dạy cho Thạch Bảo Kỳ, cứ mỗi lần thi triển là có kẻ thù thương vong.

Nhưng thân pháp Cuồng Trung Thánh quả đến cao thâm tột độ, không thể làm hại được.

Chiêu thức “Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ” của Thạch Bảo Kỳ vừa bắn tới lưng chừng thì chưởng lực của Cuồng Trung Thánh đã đẩy tới.

Ngọn chưởng này mạnh như thần công, nặng như núi lở từ đỉnh cao đổ ập xuống ầm ầm chấn động.

Thạch Bảo Kỳ không chịu đựng nổi, tháo lui về sau nửa trượng tránh né. Nhưng “bình” một tiếng khô khan.

Thạch Bảo Kỳ rú lên kinh hoàng, toàn thân bị đẩy ra ngoài tòa tịnh thất. Tuy vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn bình tĩnh trong cơn nguy cấp, chàng nương theo đó phóng mình lên cao rồi lộn trở xuống lẹ như con chim đại bàng. Chàng đáp xuống mặt đất, thân hình hơi lắc lư mấy cái mới đứng yên. Đã thấy nơi mép mồm của Thạch Bảo Kỳ ứa ra hai giọt máu đào. Dĩ nhiên chàng đã bị thương.

Thạch Bảo Kỳ đưa tay chùi mép, sát khí lại lẫy lừng hơn trước. Chàng hét to :

- Cuồng Trung Thánh ! Ngươi phải chết !

Mồm thét, chàng vừa toan bắn mình trở vào tịnh thất , một phen sanh tử quyết với Cuồng Trung Thánh để rửa nỗi nhục.

Đột nhiên, trong giờ phút đó, từ bên kia có một chiếc bóng phóng tới tợ chớp. Thân pháp chiếc bóng cao thâm không sao tưởng tượng được.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng, thu hồi thủ pháp nhìn xem đó là ai. Chiếc bóng đáp xuống mặt đất để hiện một lão nhân xấu xí lưng gù. Chiếc bóng chính là Đãng Ma Tôn Giả.

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ kêu to :

- Lão tiên bối đây rồi !

Chẳng đợi chàng thiếu hiệp dứt câu, Đãng Ma Tôn Giả nói thật mau : - Tiểu tử, hãy theo lão tăng chạy cho mau, đừng lưu luyến nữa, bởi hiện người chưa phải là kinh thủ của lão Cuồng Trung Thánh.

Thạch Bảo Kỳ nghiến răng hờn :

- Nhưng lão ma đầu Cuồng Trung Thánh ? Đãng Ma Tôn Giả cắt ngang :

- Hãy chạy cho mau kéo không kịp nữa.

Mồm thốt, Đãng Ma Tôn Giả vừa chớp mắt lấy tay Thạch Bảo Kỳ cùng phóng mình đi

Hai người trở thuật khinh công thần ảo chạy về hướng thạch thất.

Đến khi Cuồng Trung Thánh phóng ra ngoài thì hai chiếc bóng đã khuất dạng từ lâu.

Lão nhân hậm hực :

- May cho người đấy ! Nếu không ta đã đưa linh hồn người qua cõi khác rồi.

Rồi Cuồng Trung Thánh cùng Viên Thu Dung trở vào tịnh xá yên nghỉ. Về phần Thạch Bảo Kỳ và Đãng Ma Tôn Giả chạy một mạch về hướng Đông. Vừa chạy, Thạch Bảo Kỳ vừa thốt cảm hờn :

- Lão tiên bối ! Hãy để tại hạ trở lại giết chết lão ma đầu Cuồng Trung Thánh rửa sạch oán cừu.

- Tiểu tử chó quá khích động, thực tình ngươi chưa có thể đương đầu nổi lão Cuồng Trung Thánh, chó nên liều linh mà hại cho thân.

Ngưng lại một giây, lão nhân tiếp :

- Lúc này, sau khi tiểu tử đi rồi thì lão tăng lo ngại trong lòng không phút nào yên, vì biết võ công của Cuồng Trung Thánh cao thâm tột độ hơn người một bậc nên ta chạy đi tìm người đấy.

Thạch Bảo Kỳ hậm hực :

- Nhưng tại hạ còn đường chiêu “Huyết Tủy Giang Hồ” chưa từng dùng tới?

Đãng Ma Tôn Giả cắt ngang :

- Tiểu tử đừng vội quá mà gặp điều nguy hiểm, chính lão Cuồng Trung Thánh cũng biết xử dụng đường chiêu Vô Định Chương, đồng thời lại còn nhiều bí pháp cực kỳ lợi hại khác.

- Đành rằng vậy, nhưng mối gia thù sâu tợ bể, chẳng lẽ tiên bối bắt buộc tại hạ phải ngưng tay ở nơi đây ?

Đãng Ma Tôn Giả trầm nghị :

- Đó là tiểu tử nóng nảy trả thù cho Thạch Phá Thiên đại hiệp mà nói vậy, chứ thực tình lão tăng không có ý định đó.

Cứ theo ta, chuyện gia cừu tiền hậu không phải một ngày, một lúc mà tựu thành, với kẻ cường địch võ công cao thâm quỷ thần vô lượng.

ít nhất người cũng phải học qua đường chiêu “Tĩnh Thiên Nan Bồ” rồi sẽ bắt đầu hành động dự trận Huyết Châu Chiêu Thân thu lấy thắng lợi, còn hơn là đánh nhau cùng lão Cuồng Trung Thánh.

Thạch Bảo Kỳ cau đôi mày lưỡi kiếm :

- Có phải lão tiên bối cương quyết buộc tại hạ phải dự trận Huyết Châu Chiêu Thân chăng ?

- Cũng không đúng hẳn thế, nhưng lão tăng chủ hy vọng tiểu tử sẽ không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm có này mà dự trận tranh hùng đoạt báu. Bởi vì, thứ nhất, những hạt Huyết Châu Hồn đó đều là di vật của Thạch Phá Thiên đại hiệp, bốn phận làm con phải thu nhận nó bất cứ giá nào. Một điều nữa, người phải chiếm lấy báu vật đừng để lọt vào tay Phi Hồ Mỹ Nhân, nếu trái lại, hậu quả vô cùng trầm trọng.

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Lão tiên bối ! Xin thứ tha cho tại hạ điều này vì tại hạ tới đây chỉ đứng ngoài nhìn vào sự tình xảy ra trong cuộc phó hội Huyết Châu Chiêu Thân, chứ chẳng hề có ý tham dự bao giờ.

Đãng Ma Tôn Giả có vẻ sững sốt rồi cười khắc khở :

- Thế cũng được, nhưng lão phu mong rằng tiểu tử đừng làm cho ta quá tuyệt vọng.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Lát sau, Đãng Ma Tôn Giả và Thạch Bảo Kỳ đã tới dãy cư thất hãy còn nhiều căn phòng trống chưa có bóng ai.

Đột nhiên, Đãng Ma Tôn Giả nói mau :

- Tiểu tử ! Chúng ta hãy tạm dừng lại đây, vào một phòng căn phòng bỏ trống tập luyện võ công rồi mọi sự sẽ toan liệu sau.

Vừa nói, Đãng Ma Tôn Giả vừa lôi Thạch Bảo Kỳ phóng vào một căn phòng bỏ trống.

Lão nhân khép kín cửa lại cẩn thận.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới hỏi :

- Lão tiên bối có biết ngón võ công Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng chẳng ? Đãng Ma Tôn Giả lắc đầu :

- Lão phu không hiểu ngón võ công này vì nó là một loại tà độc nguy hiểm đến tinh thần kẻ sử dụng nên ta không học nó.

Dừng một phút, Đãng Ma Tôn Giả gấp rút bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Thời giờ nay đã quá khẩn bách, vậy tiểu tử hãy bắt đầu luyện tập kéo trể. Tức thì Đãng Ma Tôn Giả đọc câu khẩu quyết “Tình Thiên Nan Bỏ” cho Thạch Bảo Kỳ nghe rồi sau đó cùng chàng ngồi xuống vận hành chân khí truyền dạy ngón võ công tuyệt thế ấy.

Thạch Bảo Kỳ định thần, tĩnh trí, đem óc sáng suốt phi thường vào cuộc luyện công.

Qua tới đầu canh ba.

Thạch Bảo Kỳ đã học xong đường chiêu Tình Thiên Nan Bỏ một cách thần kỳ.

Chàng vận công thi triển chiêu pháp lần cuối cùng cho Đãng Ma Tôn Giả xem.

Đãng Ma Tôn Giả thấy kết quả như mong muốn, mừng rỡ bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử ! Giờ đã đến canh ba, ngươi hãy ở lại đây nghỉ một giấc bồi dưỡng sức lực, để sáng mai còn phải ứng phó nhiều chuyện to tát xảy ra. Còn lão phu cần phải trở lại, nếu không hai thầy trò hồ ly Phi Hồ Mỹ Nhân nghỉ ngơi sẽ có điều bất tiện.

Vậy, ta đi đây ...

Chưa kịp dứt lời, Đãng Ma Tôn Giả đã mở cửa sổ phóng đi mất dạng. Thạch Bảo Kỳ không kịp thốt một lời, đành lấy mắt trông theo bóng hình Đãng Ma Tôn Giả chìm trong màn sương khuya mờ ảo.

- Quả thật là một lão tăng chí khí kiên cường.

Chợt nhớ tới Cuồng Ma Thánh sát khí lại tỏa mờ trên gương mặt tuấn tú của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng toan quay lại tòa tịnh thất lúc nãy diễn ra một trận sanh tử quyết cùng Cuồng Trung Thánh.

Nhưng sức nhớ lại mấy lời khuyên nhủ của Đãng Ma Tôn Giả vừa rồi, Thạch Bảo Kỳ dần ngọn lửa thù hận xuống, tạm gác qua chuyện đó. Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ lại chuyển sang chuyện phó hội lời đài Huyết Châu Chiêu Thân.

Chàng hết sức băng khoăn lo ngại, không hiểu rồi cuối cùng có bị lôi cuốn vào trận đấu hay không ?

Đúng như lời Đãng Ma Tôn Giả đã bảo trận giao đấu giành mỹ nhân và Huyết Châu Hồn này rất có liên hệ đến vận mệnh của chàng.

Giờ đây đối với Lý Tiểu Bình thì không còn gì nữa. Chỉ có thù hận mà chẳng có thương yêu, nàng dù thuộc về tay ai chàng vẫn không màng. Thế nhưng nếu tất cả những hạt Huyết Châu Hồn mà lọt vào tay Phi Hồ Mỹ Nhân thì tai họa không phải nhỏ cho chàng và cả võ lâm.

Ả hồ ly tóm râu được, luyện thành trước tác võ công vô địch đó thì chốn giang hồ Bạch đạo quả đến giờ tận mặt.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ buông tiếng thở dài, tâm tình trầm nặng khác thường.

Lúc bấy giờ trời cũng đã quá khuya, cảnh vật chìm mình vào bóng tối âm thầm, bên ngoài chẳng nghe một tiếng động trừ tiếng gió đêm thổi vì vèo. Mỗi một, Thạch Bảo Kỳ ngả lưng trên giường phút chốc chàng thiếp đi trong giấc ngủ.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu giờ khắc.

Thạch Bảo Kỳ đang ngủ, đột nhiên cảm thấy mình rơi vào một hoàn cảnh cực kỳ huyền ảo.

Chàng vùng mở choàng hai mắt thì thấy cảnh vật chung quanh mập mờ, lạnh lẽo khó thể phân biệt rõ ràng.

Gian phòng như phiêu phiêu, phưởng phưởng, chùng chùng như ở trên một động tháp cao sơn, bồng bênh vô định.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh ngạc quét mắt ngang qua một lượt tìm hiểu sự tình.

Hình như ở góc kia gian phòng có đặt một chiếc quan tài sơn đen bóng nhoáng.

Thạch Bảo Kỳ rất đỗi hãi hùng thầm kêu :

- È ! Cái quan tài của ai đây ?

Chàng toan đứng dậy tiến lại gần cổ quan tài thì cảm thấy nội lực rã rời, tản mát không thể nào quy nguyên về một mối.

Thạch Bảo Kỳ chưa ngớt kinh hoàng trước sự trạng lạ lùng diễn ra, thình lình nghe một giọng cười lãnh lút nổi lên nữa như tiếng ngọc khua, nửa lạnh lùng như băng giá.

Giọng cười của ả con gái nghe quen thuộc một lần nào rồi, nhưng sao như người từ cõi u minh hiện về.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn qua phía đó. Đã thấy một chiếc bóng vận toàn trắng tợ khói sương xuất hiện tự bao giờ chẳng hề hay biết.

Chiếc bóng chính là một thiếu nữ diễm kiều mà Thạch Bảo Kỳ đã từng gặp tại cánh rừng già đạo trước.

Nhận ra thiếu nữ áo trắng, Thạch Bảo Kỳ bỗng bật kêu lên ;

- À, Minh Nữ đây !

Thật vậy, thiếu nữ áo trắng chẳng ai khác hơn là Minh Nữ, đã trao tặng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cho chàng.

Bàng hoàng một chập, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Thế ra cô nương đây sao ? Cô Nương đến vào phòng tại hạ tự bao giờ ?

Minh Nữ tủm tỉm nụ cười thần bí :

- Đúng vậy. Chính là tiểu muội đây. Tiểu muội đến đây từ lâu rồi. Hiện đang nói chuyện với linh hồn của Thạch công tử đây.

Nghe đến hai tiếng “linh hồn” Thạch Bảo Kỳ không khỏi rùng mình lên mấy lượt.

Chàng nhớ lại cái đêm gặp gỡ Minh Nữ buổi ban đầu hồn phách chàng cũng phiêu diêu như thế này.

Cứ theo lời Minh Nữ thì hiện chung chỉ là cái linh hồn trước một bóng ma.

Nhưng chàng đã trấn áp tinh thần nói với Minh Nữ :

- Minh Nữ ! Cô nương chớ nhắc tới chuyện linh hồn mà làm gì và tại hạ thấy có hơi nghi ngại trong lòng ít nhiều.

Minh Nữ vẫn với nụ cười thần quái :

- Thạch công tử muốn nói điều gì đây ?

- Dù bất cứ hoàn cảnh nào tại hạ cũng không thể nào tin được cô nương từ cõi âm hiện về.

- Công tử tin hay không đó là quyền của người, tiểu muội không có ý ép buộc, nhưng sự thực vẫn là như thế.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Vậy cô nương là ai ?
 - Nữ quỷ !
 - Cho dù là cô nương đúng là ma quỷ, lúc sanh tiền cũng phải có tên, vậy quý danh gọi là gì ?
- Minh Nữ gật đầu :
- Đúng vậy. Tiểu muội vốn có tên họ, lúc còn sống gọi là Châu Uyển Linh !
 - Ờ ! Châu Uyển Linh. Còn lệnh sư danh gọi là gì ?
 - Xin công tử thứ lỗi, điều này gia sư đã có căn dặn không thể tiết lộ được. Ngẫm nghĩ giây lâu, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi :
 - Cứ theo thiên ý của tại hạ, thì có thể lệnh sư phụ Châu cô nương cùng gia tộc tại hạ ngày trước có mối liên hệ gì với nhau chăng ?
 - Điều này rất rõ ràng. Cả hai bên xưa kia rất nên mặt thiết với nhau. Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động :
 - Chắc cô nương không thể nói rõ hơn sự liên hệ giữa lệnh sư và gia phụ ta nữa hay sao ?
 - Không thể được, gia sư phụ có dặn tiểu muội đừng bao giờ nói rõ cái thân thế đó.
 - Lời của cô nương có đúng chăng ?
 - Kể phàm trần còn bày điều quỷ quyệt, láo khoét hại người, nhưng chốn âm phủ phải giữ đúng qui luật chẳng hề một mảy may dối trá.
 - Ờ ! Sao cô nương cứ nhắc chi cái chuyện ma quỷ ở chốn cõi âm như thế ?
 - Bởi vì căn bản tiểu muội là nữ quỷ thì làm sao nói khác hơn được.
 - Dù cho cô nương có nói cách nào tại hạ cũng khó mà tin có chuyện ma quỷ trên cõi dương trần này.
 - Nhưng đây là một sự thật hiển nhiên, chẳng những thế, hiện nay Thạch công tử cũng là một hình ma bóng quỷ như tiểu muội, đồng thời chúng ta đang ở trong một ngôi cổ mộ xa xưa.
- Lời này của Minh Nữ khiến cho Thạch Bảo Kỳ đã phải rung mình lên. Chàng đang ở trong cổ mộ ?
- Đâu có thể được lạ lùng như vậy được. Rõ ràng lúc này, sau khi Đãng Ma Tôn Giả ra đi, chàng mỗi một nằm xuống giường rồi thiếp đi trong giấc ngủ, tại sao bây giờ lại có thể ở trong ngôi cổ mộ ?
- Thạch Bảo Kỳ định ngồi dậy để quan sát tình hình, nhưng chẳng hiểu có một thứ ma lực từ đâu làm cho chàng bủn rủn tay chân không sao chuyển động được.
- Đồng thời, nội lực của chàng cảm thấy tản mát, tiêu tan, khó mà đem về một mối.
- Cho nên đã mấy lần Thạch Bảo Kỳ vận công lên nhưng thấy đều vô hiệu. Chàng hết sức hải hùng, dù vậy, vẫn lấy can đảm :
- Tại hạ không tin như thế, rõ ràng lúc này ta chia tay lão tiên bối tại gian phòng Phong Lâm Gia Trang, đâu có thể lạ lùng như vậy.
 - Tin hay không chốc lát nữa đây khi trở về cảnh dương trần, công tử sẽ hiểu rõ ngay.
- Mồ hôi Thạch Bảo Kỳ đầm ướt cả áo mặc dù lúc ấy phía ngoài từng trận âm phong thổi vào lạnh đến thấu hồn.
- Giây lâu, chàng bảo nàng :
- Chúng ta hãy tạm gác lại chuyện này, bây giờ tại hạ muốn biết rõ cái mục đích của cô nương đêm nay tới đây để làm gì ?
- Hai luồng mắt đẹp lạnh lùng âm u của Minh Nữ chiếu thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ :
- Tiểu muội tới đây định khuyên ngăn Thạch công tử một điều ?

- Điều gì xin cô nương cứ bảo ?

Minh Nữ nói :

- Công tử hãy nên dự trận tranh đoạt Huyết Châu Chiêu Thân mới được.

- Tại sao cô nương khuyên tại hạ điều đó ?

- Bởi vì Lý Tiểu Bình là vị hôn thê của công tử, hiền thực xinh tươi như đóa hoa, không thể để lọt vào tay kẻ khác được.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Điều này tại hạ không hề quan tâm đến.

- Vì sao vậy ?

- Vì tại hạ đã hủy bỏ cuộc hôn nhân này trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ rồi.

Cặp lông mày Minh Nữ hơi nhíu lại :

- Đành vậy, nhưng Lý Tiểu Bình rất yêu thương công tử, có thể nàng chết cùng người, chẳng lẽ nào lại nhẫn tâm để mặc nàng sầu khổ hay sao ?

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động lên.

Chàng không hiểu do đâu Minh Nữ lại hiểu câu chuyện giữa chàng và Lý Tiểu Bình tận tường như vậy ?

Có lẽ nào Minh Nữ theo sát chàng như cái bóng ảnh vong linh từ trước đến giờ ?

Nếu không tại sao nàng thốt ra mấy lời đó.

Mặc dù vậy, chàng vẫn trầm tĩnh nói :

- Dù sao đối với Lý Tiểu Bình giờ đây chẳng còn liên hệ gì đến tại hạ nữa. Ta không thể can dự vào tâm sự của nàng.

Minh Nữ thở dài :

- Công tử hành động như thế hóa ra một thiếu niên bạc bẽo hay sao ? Thạch Bảo Kỳ lãnh đạm :

- Dù cô nương có nói thế nào chẳng nữa, tại hạ cũng không thay đổi ý định được.

Thất Vọng Nương Tử lắc đầu :

- Chẳng lẽ luôn cả những hạt Huyết Châu Hồn của tiên phụ công tử bỏ qua không thu hồi lại luyện võ công tuyệt thế ?

- Điều này tại hạ đã có cách riêng không cần phải dự trận Huyết Châu Chiêu Thân làm gì.

- Tiểu muội mong sao Thạch công tử hồi tâm chuyển ý đừng phụ lòng người xưa đã kỳ vọng.

- Xin đa tạ cái thâm tình của cô nương nhưng bất cứ một ai cũng không thể lay chuyển được tại hạ.

- Quả thật công tử tuyệt tình đến thế sao ?

- Đây chỉ là cái hậu quả do sự bạc tình của Phong Lâm Cư Sĩ gây ra, lỗi không ở tại hạ.

- Nhưng theo tiểu muội thì có thể Phong Lâm Cư Sĩ cũng đang hoài bảo một mối khổ tâm riêng khó nói ra.

Thạch Bảo Kỳ uất hận :

- Cô nương khéo nói đó thôi, thực tình đứa trẻ lên ba cũng đã nhận rõ việc này. Tại hạ đã có lời thề độc địa, chỉ có thù hận mà thôi.

Cô nương đừng khuyên nữa vô ích.

Thấy Thạch Bảo Kỳ quá kiên cường, Minh Nữ băng khuâng một hồi lâu. Nàng khe khẽ bảo chàng :

- Bất cứ một hoàn cảnh nào chẳng nữa, Lý Tiểu Bình cũng là một người con gái đáng thương. Nàng là kẻ vô tội bị liên lụy trong cuộc tranh hùng quỷ quyệt của bọn ma đạo giang hồ.

Tiểu muội xin công tử nghĩ lại.

- Điều này có thể bảo là một sự thật.

- Vậy thì công tử hãy tìm cách an ủi Lý Tiểu Bình, có thể thương yêu nàng trở lại.

- Vì tư cách con người vô lâm không thể cho tạ hạ hành động như vậy được.

Minh Nữ thở than :

- Hỡi ơi ! Công tử quả thật là một con người toàn hảo, nhưng chỉ vì tính tình quá ngạo cường không làm sao lay chuyển được.

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được, nhưng lòng ta đã quyết định rồi, dù núi lở đá mòn cũng không thể nào thay đổi.

Minh Nữ như tuyệt vọng :

- Thạch công tử đã bảo thế thì tiểu muội đâu còn gì để nói thêm nữa. Vậy xin giã từ công tử.

Dứt tiếng, chỉ còn nghe Minh Nữ buông tiếng thở dài buồn bã rồi như con chim én Minh Nữ cất cánh bay đi mất dạng.

Thạch Bảo Kỳ sững sờ đưa mắt nhìn theo.

Dư âm Minh Nữ càng đi xa càng nghe như trận âm phong lạnh lùng thoang thoảng.

Đầu óc Thạch Bảo Kỳ lại như mơ hồ xoay chuyển.

Chàng không hiểu rõ bóng nàng đi về hướng nào, chỉ thấy chìm mờ trong bầu trời u mịt.

Và sau khi Minh Nữ mất dạng rồi thì Thạch Bảo Kỳ trở vào giấc mộng Chàng thiếp đi một lúc khá lâu.

Trải qua thời gian chẳng biết bao lâu rồi cuộc Thạch Bảo Kỳ cũng giật mình tỉnh giấc.

Chàng mở choàng hai mắt quét nhìn qua một lượt xem mình đang ở đâu. Quả nhiên thấy mình nằm trên một ngôi mộ, bên cạnh lại có cái quan tài. Quan tài ấy đã hư lâu ngày, sơn màu đen trông đến rùng mình sờn gáy ! Hơi ướt từ dưới đất bốc xông lên khiến cho Thạch Bảo Kỳ buốt lạnh cả xương.

Bất giác, trong lòng Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên, chàng ngồi phất dậy. Thạch Bảo Kỳ hồi tưởng lại câu chuyện vừa rồi giữa chàng và Minh Nữ. Những điều lạ lùng xảy ra trong giấc mộng chàng hãy còn nhớ một cách rõ ràng.

Thạch Bảo Kỳ lạnh cả người lên.

Chàng nhớ rõ lúc này mình nằm ngủ không căn nhà trống, tại sao bây giờ lại đến nơi này ?

Phải chăng chàng đã bị ả Minh Nữ dùng một thứ tà thuật gì đó làm cho chàng mê mang đi rồi dẫn tới ngôi mộ ?

Hay là ngôi nhà lúc này chỉ là một ngôi mộ khi vào chàng không để ý ?

Nếu cho trong căn nhà trống thì tại sao Minh Nữ lại còn thi triển tà thuật để dẫn dắt chàng đi đâu nữa ?

Còn nếu cho đây là một ngôi mộ thì chuyện xảy ra đáng khiếp người. Tầm lòng không tin ma quỷ của Thạch Bảo Kỳ bắt đầu lay chuyển. Sau cùng chàng nghĩ Minh Nữ có thể quả thật là một ả Nữ Quỷ như nàng đã bảo.

Nữ Quỷ !

Một cái tên quá khủng khiếp. Đồng thời, một ngôi mộ cũng là một nơi âm u đáng sợ, khiến Thạch Bảo Kỳ toát cả mồ hôi, tâm trường rung động không ngừng.

Chàng vụt đứng lên định tìm ngõ rời khỏi ngôi mộ hãi hùng. Cũng trong thời gian ấy.

Phía ngoài ngôi mộ đưa vào một loạt tiếng khóc của người con gái. Tiếng khóc nghe qua rất là thê thảm rơi vào như giọng u minh. Thạch Bảo Kỳ nghi ngại trong lòng quay nhìn thấy có cánh cửa nhà mồ mở sẵn.

Chàng liền phóng ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ vừa ra khỏi ngôi nhà mồ, quét mắt nhìn bầu trời một cái. Lúc ấy mặt trời đã mọc về hướng đông, gió rừng thổi từng hồi mát lạnh. Nhận kỹ ra thì chàng đang đứng trên cái gò cao nhiều ngôi mộ rải rác. Ngó qua Phong Lâm Gia Trang thì cách độ ba bốn dặm đường mà thôi. Trong lòng Thạch Bảo Kỳ chưa ngớt băng khuâng, cảm giác kỳ lạ vô cùng. Chợt bên tai Thạch Bảo Kỳ lại nghe tiếng khóc người con gái lúc nãy trỗi lên.

Lần này nghe càng thảm thiết hơn nhiều, hình như có niềm tập sự gì u uất. Động tính hiếu kỳ, Thạch Bảo Kỳ xê mình tới chỗ phát ra tiếng khóc đó. Chàng quét mắt nhìn qua.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng vì người con gái đó chẳng ai xa lạ :

Nàng chính là Lý Tiểu Bình !

Thật vậy, Lý Tiểu Bình đang thụp xuống ngôi mộ khóc xướt mướt. Hình như người trong mộ ấy có liên quan mật thiết với nàng. Nhưng người trong mộ là ai ?

Sao Lý Tiểu Bình lại ra đây mà khóc ?

Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ ngôi mộ, chợt khẽ thầm :

- Ê ! Đây là ngôi mộ mẫu thân nàng.

Lúc ấy đã nghe Lý Tiểu Bình khóc kể :

- Mẹ ơi ! Đây là đứa con mồ côi của mẹ đã từng bị bỏ rơi hồi mười mấy năm về trước.

Từ ngày mẹ lìa đời bỏ con ở lại chốn dương trần tới nay, tánh tình của phụ thân con đã thay đổi rất nhiều, con vô cùng khổ sở.

Chẳng hạn mối thù của nhà họ Thạch vốn có liên hệ đến Phong Lâm Gia Trang mà không nghe phụ thân nhắc nhở đến một lần nào cả.

Trái lại phụ thân còn hay lui tới với bọn ma đạo gian tà trong chốn vô lâm tạo ra nhiều tai tiếng cho Phong Lâm Cư này.

Phụ thân đã bày ra chuyện Huyết Châu Hồn tuyệt hôn cùng Thạch tình lang một cách hết sức vô tình khó hiểu.

Sau đó người còn đánh nhau với Tiêu Diêu tam thúc gây vết trọt thương và tạo thành mối hận thù từ đó.

Hiện giờ phụ thân nhứt định không nghe theo lời khuyên nhủ của con lại còn đem những Huyết Châu Hồn và con ra mà lập lời đài, lấy tên là Huyết Châu Chiêu Thân.

Phụ thân đã có tham vọng muốn dùng con và ba hạt Huyết Châu sẵn có để tóm thâu tất cả các hạt Huyết Châu khác của dòng họ Thạch.

Đồng thời, người con muốn mình trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân nữa. Mẹ ơi ! Ngày trước con đã có cuộc hôn phối với nhà họ Thạch, nay con còn sống cũng thuộc về Thạch lang quân, mà nếu con có chết con nguyện tấm lòng không thay đổi.

Nhưng nghĩa cả sanh thành rộng sâu hơn bề, con cũng không thể nào dám cãi lời phụ thân, vì con biết người chỉ hy vọng ở con để mưu đồ cơ nghiệp mà người toan tính.

Thật con hết sức đau lòng tiến thối thấy ra là đã khó khăn lắm rồi. Huống chi hiện nay Thạch Bảo Kỳ đã bỏ cuộc hôn ước giữa hai họ, khiến con lâm vào cảnh vô cùng bị đất.

Hỡi mẹ ! Trong hoàn cảnh tình này con biết phải làm sao ? Con phải xử sao cho vẹn cả đôi đường. Hay con phải ...

Đến đây, Lý Tiểu Bình ngưng lại buông tiếng khóc náo nùng thê thiết làm sao.

Nàng gục đầu xuống ngôi mộ, thân hình kiêu diễm từng chập run lên.

Những lời kể lể của Lý Tiểu Bình bao gồm mối tình thương tâm tẩm lòng thành thật vô tà my, đối với tình cảnh này ai lại không cảm xúc, mà cùng nàng rơi hai giọt lệ đồng tình.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian ấy, tâm tình Thạch Bảo Kỳ trầm lặng xuống.

Khí thù theo đó dịu lại trong lòng chàng. Đột nhiên một niềm kính yêu len nhẹ vào hồn Thạch Bảo Kỳ. Nàng chỉ là một thiếu nữ đáng thương hơn đáng ghét.

Nàng là nạn nhân của một toan tính thâm độc hiểm sâu của Phong Lâm Cư Sĩ.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng khôn tả, nhưng chưa biết có nên tìm lời để an ủi Lý Tiểu Bình chăng ?

Do dự một chập, một luồng ý niệm khác chạy vụt qua óc Thạch Bảo Kỳ. Chàng lại nghĩ đến tính tình quỉ quyết và con người đầy mưu cơ của Phong Lâm Cư Sĩ mà nghĩ đến một chuyện khác.

Phải chăng đây chỉ là quỉ kế của Phong Lâm Cư Sĩ bày ra để gạt gẫm chàng. Lão sai Lý Tiểu Bình dò theo dấu chàng tới đây khóc kể thê thảm cho

chàng nghe lọt vào tai tường tận, để rồi đó dùng quĩ kế thứ hai hủy diệt chàng.

Lão phải giết cho kỳ được chàng mới yên tâm thực hiện mưu đồ đã vạch sẵn.

Bởi nghĩ vậy, ngọn lửa hận thù đang tắt ngấm nay vụt cháy mãnh liệt trong lòng Thạch Bảo Kỳ.

Mọi sự tình bỗng đổi khác mau chóng.

Chàng tỏ ra khinh bỉ Lý Tiểu Bình vì nghĩ nàng đã làm một chuyện giả dối.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ khẽ “hừ” lạnh lẽo rồi xê mình ra ngoài ba trượng định phóng đi.

Đột nhiên, Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng Lý Tiểu Bình gọi to lên :

- Thạch công tử, khoan vội đi đã. Hãy ngưng bước cho tiểu muội nói vài lời.

Thạch Bảo Kỳ bắt buộc phải dừng chân lại vì lúc ấy Lý Tiểu Bình đã bước tới chặn ngang bước tiến của chàng.

Quét mắt bốc lửa hận thù nhìn chàng một cái Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng:

- Người muốn nói gì đây ?

Lý Tiểu Bình lau sạch nước mắt còn sôi động trên má, vòng tay lại tươi cười :

- Thật là vạn hạnh. Nay công tử đã nghe theo lời khuyên của tiểu muội lúc trước mà trở lại Phong Lâm Gia Trang này.

Nàng thiếu nữ, bởi mừng gặp lại Thạch Bảo Kỳ đến rơi nước mắt. Trái lại Thạch Bảo Kỳ “hừ” lên một tiếng lạnh lùng thốt :

- Lý Tiểu Bình chớ nhiều mồm mép, hôm nay ta đến Phong Lâm Độ này đâu phải vì nghe theo lời khuyên nhủ của người như người vừa mơ tưởng.

Lý Tiểu Bình ngơ ngác :

- Thế công tử quay lại Phong Lâm Độ này với ý định gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ trầm lặng xuống :

- Đó là chuyện riêng của ta chẳng cần người tìm hiểu làm gì cho nhọc. Lý Tiểu Bình thiết yếu ;

- Xin công tử đừng bảo thế. Sự thật dù cảnh ngộ nào đi nữa, công tử và tiểu muội cũng đã có tiếng định ước hôn nhân với nhau rồi, chuyện hai thành một, có lẽ nào không liên hệ đến nhau.

Tiểu muội thành khẩn mong công tử hãy lên dự lời đài Huyết Châu Chiêu Thân, chớ để lỡ cơ hội mà mang hận suốt đời.

Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Xin đa tạ cô nương có lời chỉ dẫn nhưng ta không có hứng thú gì với chuyện dự loi đài Huyết Châu Chiêu Thân này cả.

- Công tử quyết định dứt bỏ câu chuyện đoạt lại Huyết Châu Hồn hay sao ?

- Việc này ta sẽ có cách khác khỏi cần người lưu tâm đến.

Lý Tiểu Bình khở sở :

- Như vậy công tử nở nhần tâm đứng ngoài nhìn kẻ khác đổ máu trên loi đài sao ?

Lý Tiểu Bình cau mày :

- Nhân vật nào đổ máu trên loi đài này ?

- Chính là tiểu muội.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Là cô nương ?

- Đúng vậy ?

Băng khuâng một chập, Thạch Bảo Kỳ trở lại vẻ mặt lạnh lùng như xưa :

- Tại sao người lại đổ máu trên loi đài ?

- Tiểu muội sớm đã là người của nhà họ Thạch, nếu không thể nào yêu thương được công tử, mà đem gả cho người khác thì có một con đường duy nhất là cái chết mà thôi.

Chính đây là cái nguyên nhân mà tiểu muội khẩn cầu công tử tới dự loi đài Huyết Châu Chiêu Thân may ra còn có thể cứu vãn lại được tình hình, nếu công tử khấn khấn quyết chối từ thì đó là định mệnh an bài.

- Nghe qua mấy lời vừa rồi, hình như nhà người quyết tâm giữ một mối tình chung thủy với nhà họ Thạch của ta chẳng ?

Lý Tiểu Bình gật đầu :

- Đây là một sự thật, gái trinh không lấy hai chồng. Lý Tiểu Bình chỉ có hai đường, một là được công tử chiếu cố dự hội, hai là kết thúc mối hận tình này.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

Đã biết như thế, tại sao người không đi khuyên can Phong Lâm Cư Sĩ hủy bỏ chuyện làm đám cưới kia ?

Lý Tiểu Bình thở than :

- Gia phụ tánh rất kiên cường, đã lắm phen tiểu muội đã khuyên can, nhưng người nhất quyết chẳng chịu nghe.

Ngẫm nghĩ một giây, Thạch Bảo Kỳ tiếp :

- Nếu không khuyên can được thì cô nương đừng ra mặt tại loi đài Huyết Châu Chiêu Thân xem Phong Lâm Cư Sĩ sẽ trả lời thế nào với các vị cao nhân đi phó hội hôm nay.

Lý Tiểu Bình lắc đầu :

- Lệnh cha nặng như núi, tiểu muội dù chết cũng không thể trái mệnh được.

Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Đã muốn giữ tròn chữ hiếu, lại mong thủ được tiết trinh, ta chỉ e trong đời không ai làm vậy được. Người không thấy đây là một sự trái ngược hoàn toàn sao ?

Lý Tiểu Bình rơi lệ :

- Cũng bởi cảnh tình trái ngang khó xử như thế nên tiểu muội mới chẳng quản gì gian lao, cực khổ mà ra đi tìm cho bằng được Thạch công tử để mời đến dự lời đãi Huyết Châu Chiêu Thân, mang tài sức ra đánh ngã bọn người kia.

Như vậy, hai chàng đều toàn vẹn, tiểu nữ không nghịch mạng cha. Công tử đường đường chính chính, hy vọng đôi ta sẽ được kết duyên trăm năm. Chẳng hiểu công tử nghĩ thế nào ?

Thạch Bảo Kỳ cười lớn :

- Ha ha ? Lời nói nghe hay lắm, mồm mép quả thần tình nhưng thú thật cùng người, ta sớm đã cho biết trước, đối với chuyện dự trận Huyết Châu Hồn đoạt báu vật và mỹ nhân, ta chẳng có hứng thú chi cả.

- Quả tình công tử muốn đứng ngoài vòng xem tiểu muội tự quyết hay sao ?

- Cái quyền chết hay sống, hành động thế nào, tùy đều do nơi người, chẳng hề có chút liên hệ gì đến tiểu gia cả. Người đừng hòng đem chuyện này dọa nạt ta vô ích.

Lý Tiểu Bình uất ức :

- Nhưng công tử không thấy tiểu muội tử quyết đây chỉ vì người hay sao ? Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Ha ha ? vì ta à ? Người nói dễ nghe lắm, miệng mồm xảo quyết đến thế là cùng.

Lý Tiểu Bình sửng sốt :

- Vậy công tử nghĩ sao về cái chết của tiểu muội ? Thạch Bảo Kỳ thôi cười, buông trầm giọng :

- Cái chết của người nếu có cũng chỉ là quỷ kế của lão Phong Lâm Cư Sĩ mà thôi.

Nghe mấy lời này, Lý Tiểu Bình muốn ngất xỉu đi tại chỗ, toàn thân nàng run rẩy chẳng khác cành cây trước gió.

Nàng rơi lệ thốt trong ghen ngào :

- Thạch công tử ! Bây giờ tiểu muội phải làm thế nào người mới tin ở tấm lòng thành son sắt của tiểu muội đây ?

Xin công tử nói rõ ?

Cặp lông mày liễu kiếm của Thạch Bảo Kỳ dựng đứng lên. Chàng lạnh lùng nói :

- Làm thế nào ! Điều này đã sẵn có, chỉ sợ người không làm nổi đó thôi.

Lý Tiểu Bình lau hai giong lệ chảy dài xuống má, nàng trấn tĩnh tinh thần hỏi :

- Điều ấy như thế nào, xin công tử nói ra cho tiểu muội được biết ?

Gương mặt tuấn tú của chàng bốc mờ sát khí :

- Trước nhứt ta hỏi người, trận giao đấu đẫm máu giữa phụ thân ta và vị Long Mộc Đảo Chúa năm xưa có đúng là cha của người bày sẵn ra không ? Lý Tiểu Bình lắc đầu :

- Điều này thực tình tiểu muội không được rõ gì.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Người mà không biết à ? Làm sao ta có thể tin theo lời nói của người được.

Lý Tiểu Bình tha thiết :

- Công tử chớ nên nóng nảy. Hãy nghe lời tiểu muội phân trần đây, câu chuyện đẫm máu tại ngọn Ma Phong xảy ra gần mười tám năm trước mà tiểu muội chưa đầy mười bảy tuổi, làm sao biết rõ được. Công tử không nghĩ thế sao ?

Thạch Bảo Kỳ chợt nhớ ra điều này, thấy hàm oan cho Lý Tiểu Bình. Nhưng bây giờ máu thù sôi sùng sục trong huyết quản, tình cảm bi đát ngấm trong lòng nên Thạch Bảo Kỳ chỉ thấy án hận đầy trời thôi. Cho nên chàng lại hỏi :

- Cũng được, nhưng hiện giờ Phong Lâm Cư Sĩ mang ba hạt Huyết Châu Hồn trong mình chẳng ?

Điều này không lẽ người không hiểu ?

Lý Tiểu Bình chua xót :

- Chuyện này tiểu muội mới vừa hay được mà thôi. Cặp mắt Thạch Bảo Kỳ sáng rực :

- Nghe ta hỏi : Trong ba hạt Huyết Châu Hồn, trong đó có hạt Sanh Mỹ Châu là của gia phụ ta trao tặng, còn hai hạt kia do đâu mà có ?

Lý Tiểu Bình khẽ lắc đầu :

- Điều này tiểu muội không được rõ.

- Không rõ à ! Có phải hai hạt Huyết Châu Hồn đó Phong Lâm Cư Sĩ đã chiếm được tại chân núi Ma Phong năm xưa chăng ?

- Tiểu muội xin công tử bình tĩnh, đừng xét đoán một cách mơ hồ, quá đáng như vậy.

- Nhưng ta muốn người trả lời lập tức.

- Thực tình điều này tiểu muội không được nghe nói tới do đâu mà gia phụ có hai hạt Huyết Châu.

Thạch Bảo Kỳ hậm hực :

- Tại sao người không hỏi Phong Lâm Cư Sĩ về điều này ?

- Tiểu muội cũng đã từng hỏi qua vài lần nhưng gia phụ không chịu nói.

Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Ha ha ? bấy nhiêu cũng đủ chứng tỏ lòng gian xảo của người như thế nào rồi.

- Tiểu muội nghĩ công tử không nên phán đoán một cách nông nổi như thế.

- Nhưng người cũng không thể ngăn cản ta nghĩ đến sự tình xảy ra như thế này.

- Lâu ngày sẽ rõ được lòng người gian xảo hay là chân chính. Tiểu muội hy vọng công tử nhẫn nại chờ một thời gian rồi mọi việc sẽ an bài, chớ nên định tội quá sớm.

- Tiểu muội vừa nghĩ tới điều ấy, bởi bình nhật tính tình gia phụ không phải là kẻ vô ơn bạc nghĩa.

- Chỉ tiếc vì người không thể nào mang chứng cứ ra cho được minh bạch phải chăng ?

- Đúng thế, tiểu muội cũng vì vậy mà cảm thấy lòng mình đau khổ muôn phần.

Một ý niệm mới mẻ vụt lòe qua óc Thạch Bảo Kỳ.

Chàng ngẫm nghĩ rồi bảo nàng :

- Bây giờ không cần phải khổ tâm làm gì, ta có một cách để người xử liệu đây.

- Cách gì thừa công tử ?

- Nếu người chịu từ bỏ tình cha con cùng Phong Lâm Cư Sĩ, lời đài Huyết Châu Chiêu Thân thì ta nguyện sẽ thu hồi ý định trước, nhìn nhận cuộc hôn nhân xưa kia, bỏ Phong Lâm Độ này, cùng nhau như chim liền cánh đi khắp chốn giang hồ. Ta sẽ gác chuyện oán cừu cùng cha người.

Lý Tiểu Bình mở to cặp mắt đầy lệ :

- Bằng không thì sao ?

Hai hàm răng Thạch Bảo Kỳ nghiến lại :

- Thì chứng tỏ rằng cha con người đã thông đồng âm mưu với nhau, toan bẫy cạm ta để đưa vào chỗ chết, diệt khẩu ở sau này.

Nói thật, Thạch Bảo Kỳ này mà ngày nào còn sống ở thế gian, nhứt định không để cho cha con người được an nhàn thụ hưởng đâu.

Lý Tiểu Bình nghe Thạch Bảo Kỳ nói tới đây, bưng lấy mặt khóc nức nở :

- Trời ! ?

Rồi nàng im bất chẳng thốt ra lời nào nữa cả.

Hình như Lý Tiểu Bình uất ức tột cùng. Nàng mang một tâm trạng nặng nề bi đát.

Thạch Bảo Kỳ ?hử? lạnh lẽo :

- Sao đó ? Người không trả lời à ? Chỉ một lời nói của người giải quyết tất cả.

Lý Tiểu Bình gào lên :

- Hỡi ơi ! Trước thánh thần minh chứng cho ta. Tại sao tất cả mọi người đều dồn ép ta vào ngõ bí ? Chẳng lẽ kiếp trước ta phạm lỗi tày trời gì mà buộc ta phải khổ sở thế này.

Nàng nhìn Thạch Bảo Kỳ thút thít :

- Hôm trước gia phụ tiểu muội buộc phải dứt tình cùng công tử, mối sầu khổ ấy chưa thấy một phút nào nguôi, giờ công tử lại buộc ta từ bỏ tình cha con với lão phụ, một chuyện lớn bằng trời.

Sao các người đều nhẫn tâm đến thế ? Các người xô đẩy ta đến cùng cực cuộc đời ? Có lẽ các người muốn cho ta không còn có mặt ở chốn thế gian này nữa chẳng ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Lý Tiểu Bình ! Dù cho người có mồm mép tới đâu, xảo quyết đường nào, nhứt định không để gì lừa gạt nổi tiểu gia đâu.

Giờ ta chỉ nói dứt khoát hai điều. Một là người chịu đáp ứng như mấy lời ta vừa bảo thì đâu đó vẹn toàn, ân tình nổi lại, bằng trái lại, đường ai nấy đi, chúng ta chỉ có thù chớ không còn tình nghĩa ? Người nghe rõ đấy chứ ?

Lý Tiểu Bình càng khóc to hơn. Nàng nói :

- Không thể được, nhứt định không thể nào thế được. Tiểu muội không thể để mặc cho gia phụ bày trí hãm hại công tử trong trận Huyết Châu Chiêu Thân, hay bất cứ ở chốn nào. Đồng thời cũng không dễ dàng vâng theo công tử để làm một người con bất hiếu, miệng đời chê bai.

Hiện nay tiểu muội mặc nhiên là hôn thê của công tử, lại cũng là con gái của gia phụ, giữa cha và chồng phải vẹn tròn cả hai chứ chẳng mất đi người nào ?

Nghe Lý Tiểu Bình nói vậy, lòng Thạch Bảo Kỳ nóng như lửa thiêu, chờ nàng dứt câu bỗng chàng thét to lên :

- Hãy im ngay ! Người muốn thế thì hãy xem cái hậu quả thảm khốc của nó, còn dài dòng làm gì vô ích. Chưa kịp dứt lời, Thạch Bảo Kỳ đã theo một thân pháp mau lẹ bắn mình đi.

Đến khi Lý Tiểu Bình muốn cản lại thì đã muộn rồi, chiếc bóng Thạch Bảo Kỳ đã xa ngoài một trăm trượng.

Nàng sững sờ đưa mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ mà hai dòng lệ thấm tuôn trào. Sau đó, Lý Tiểu Bình quay lại ngó mộ mẫu thân nàng, quỳ thụp xuống, kêu thê thảm :

- Mẹ ơi !

Chỉ gọi được hai tiếng, Lý Tiểu Bình nghẹn ngào cứ úp mặt mà khóc.

Về phần Thạch Bảo Kỳ ra đi mang niềm oán hận vô biên, ngọn lửa thù cháy lên ngùn ngụt.

Trong lòng chàng lúc ấy chỉ biết có thù hận mà thôi. Đi một đổi, sức nhớ lại mình đã lộ nguyên chân tướng, Thạch Bảo Kỳ thò tay vào lòng lấy chiếc mặt nạ da người trùm lên.

Chàng chuyển mình chạy qua hướng Đông chứ không trở về cư xá. Đang chạy, chợt Thạch Bảo Kỳ trông thấy có một chiếc bóng từ xa phóng tới.

Chiếc bóng có vẻ quen thuộc.

Thạch Bảo Kỳ định thần nhìn kỹ chiếc bóng ấy xem đó là ai. Nhận rõ người đó, Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ bám tới đón đầu kêu to :

- Tam thúc đây rồi !

Chàng đáp ngay xuống đất.

Lúc ấy chiếc bóng cũng thu hồi thân pháp để hiện diện một vị lão nhân quen thuộc.

Lão nhân chính là Tiêu Diêu Khách.

Ngó thấy kẻ lạ ngăn cản bước tiến của mình lại gọi mình bằng “tam thúc”, bất giác Tiêu Diêu Khách sửng sốt cả người lên.

Lão nhân trở mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ mãi mà chưa biết đó là ai. Bởi lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đã đeo tấm mặt nạ da người biến chàng trở thành một thanh niên khá xấu xí, nên không thể nhận ra.

Tiêu Diêu Khách từ xa tới làm sao biết được đó là Thạch Bảo Kỳ hóa trang. Nên lão nhân đã sửng sốt thật lâu rồi hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là ai đây ?

Thạch Bảo Kỳ cười khẩy một tiếng không vội đáp, đưa tay lên gỡ chiếc mặt nạ ra.

Tiêu Diêu Khách mừng rỡ :

- Thạch hiền đệ đó à ?

- Vâng, chính thật tiểu đệ đây, cái mặt nạ này là do Đãng Ma Tôn Giả trao tặng cho tiểu đệ. Tam thúc xem thế nào ?

Chàng trao cho Tiêu Diêu Khách.

Tiêu Diêu Khách cầm lấy chiếc mặt nạ ngắm nghía một chặp, tấm tắc khen :

- Quả thật kỳ diệu, giá nếu hiền đệ không lột chiếc mặt nạ này ra, vẫn dễ nguyên đứng trước mặt ta, thì khó mà nhận được.

Nói xong, Tiêu Diêu Khách đưa chiếc mặt nạ da người lại cho Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ cất chiếc mặt nạ vào túi rồi hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Tam thúc đến Phong Lâm Gia Trang này từ bao giờ sao tiểu đệ không gặp ?

Tiêu Diêu Khách đáp :

- Lão phu đến đây vào lúc trời mờ sáng, có đi tìm hiền đệ nhưng không thấy.

- Tam thúc đã gặp Phong Lâm Cư Sĩ chưa ?

- Ta đã gặp qua, đã dùng cách thuyết phục lão bỏ cuộc lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân.

- Lão trả lời ra sao ?

- Lão cương quyết không hủy bỏ và hiện lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân đã mở từ lâu.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi, trở mắt nhìn Tiêu Diêu Khách :

- Tam thúc, trận lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân đã mở màn rồi à ? Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Quả đúng vậy. Trận lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân đã mở màn từ lâu rồi.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Kết quả ra sao tam thúc ?

- Người lên đài đầu tiên là Trịnh Chánh Trung, Thiếu Bảo Chủ của Đàng Vân Bảo, tên này công lực khá thâm hậu; liên tiếp đánh ngã ba tên cao thủ rồi xuống đài.

Bọn người Đàng Vân Bảo thấy vậy ngỡ đâu Thiếu Chủ mình sẽ toàn thắng, vỗ tay cổ vũ thật kịch liệt?

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Trịnh Chánh Trung thắng cuộc à ?

Tiêu Diêu Khách lắc đầu :

- Không đúng vậy, chẳng bao lâu Trịnh Chánh Trung chết vì đường chiêu Vô Địch Chưởng của kẻ khác.

- Là ai đây ? Nhân vật nào lại biết đường chiêu Vô Địch Chưởng ?

- Đó là môn đệ Cuồng Trung Thánh vừa phát chiêu đầu đã giết chết đối phương.

Thạch Bảo Kỳ hết sức kinh dị :

- Tam thúc, sao có chuyện lạnh lùng này. Cứ theo chỗ tiêu diệt biết thì gã Cuồng Trung Thánh đã bỏ mình nơi tử điểm Chánh Dương Lâu rồi, chỉ còn một nữ môn đồ tên là Viên Thu Dung.

Có lẽ nào ả này lại lên đài tranh đoạt giai nhân và vật báu ?

- Quả đúng như vậy, chính ả Viên Thu Dung này đã cải dạng một gã thiếu niên lên đài đấu cùng môn đồ Tử Trung Tiên tên là Trương Đại Sơn.

Thạch Bảo Kỳ nóng nảy :

- Rồi kết quả thế nào tam thúc ?

- Kết quả Viên Thu Dung bị Trương Đại Sơn vạch bộ mặt thật bằng cách khi hai người cùng đấu với nhau một chiêu Vô Địch Chưởng thì gã này đã thò tay móc rách mảnh áo trước ngực nàng, để lộ cặp núm hoa.

Nàng liền bị lão chủ khảo vô đài là Côn Luân lão nhân đuổi xuống đài hũy bỏ tư cách trong cuộc giao đấu.

Nghe qua Thạch Bảo Kỳ nhú cặp lông mày lưỡi kiếm rồi bỗng bật cười :

- Rõ thật buồn cười.

Ngưng lại, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi :

- Tam thúc, vô đài lại có thêm chủ khảo tên Côn Luân lão nhân nữa à? - Đúng vậy. Phong Lâm Cư Sĩ nghĩ ra một kế hoạch thật là chu đáo, chẳng những lão mời Côn Luân lão nhân làm chủ khảo cho trận Huyết Châu Chiêu Thân mà luôn cả Tịnh Huyền Đạo Trưởng, chưởng môn nhân phái Hoa Sơn, Thiện Lâm Đạo Trưởng, chưởng môn nhân phái Vũ Dương, giúp đỡ cho lão mọi bề.

Chính ba nhân vật này hiện nay tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, quần hùng đều kính nể, cho nên dù có ai muốn mưu đồ độc kế toan cướp Huyết Châu Hồn trong khi giao đấu cũng chẳng dám hành động. Đây thật là một cách an toàn.

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ biến đổi :

- Tam thúc, cứ theo như sự phụ tiểu diệt Phục Ma Tôn Giả nói lại, thì ba môn phái Côn Luân, Hoa Sơn và Vũ Dương đều là những nhân vật quang minh chính đại trước kia chưa hề mang tiếng tầm dĩnh lú đến chuyện mưu đồ hãm hại phụ thân chiếm lấy Huyết Châu Hồn tại chân núi Ma Phong, nhưng tại sao nay lại bằng lòng theo lời Phong Lâm Cư Sĩ tới đây bảo vệ lời đài ?

Tiêu Diêu Khách hơi bàng khuâng :

- Chuyện này chắc chắn có nhiều uẩn khúc, đương nhiên trong cuộc phải có một chuyện gì phi thường lắm chứ chẳng không, chính ta cũng hết sức hoang mang về điều này.

Thạch Bảo Kỳ để hiện diện trên gương mặt tuần tú nét ưu tư, kinh dị, một chập mới hỏi :

- Thừa tam thúc, sau đó kẻ nào lên đài tranh cuộc cùng Trương Đại Sơn ?

- Một gã tiểu tử tên Lam Kiến Xương vừa lên đài chẳng bao lâu thì quật chết Trương Đại Sơn. Hiền đệ biết rõ hẩn không ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Rất rõ, võ công Lam Kiến Xương khá cao cường, tiểu đệ đã từng gặp qua tại Chánh Dương Lâu, nhưng tên này có thể nửa tà, nửa chánh, rất thâm độc.

- Quả chẳng hề sai, Lam Kiến Xương là môn đồ của lão Ma Trung Quân, một nhân vật trong Lục Tuyệt.

Sự thật võ công của gã không cao hơn gì Trương Đại Sơn bao nhiêu, nhưng rất mưu quỷ. Trước hết gã vờ chống trả không nổi Trương Đại Sơn làm cho tên này sanh ra lòng khinh địch không đề phòng để bất ngờ gã quật mạnh một chưởng chết liền tại chỗ.

- Tam thúc, rồi sự tình diễn ra ?

- Lam Kiến Xương lại bị kẻ khác phé bỏ một cánh tay.

- Là kẻ nào đây ?

- Độc Thủ Thư Sinh !

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- À, ra lại là hẩn. Theo lời Đãng Ma Tôn Giả thì hiện nay Độc Thủ Thư Sinh là kẻ võ công cao cường nhất trong đám anh hùng thiếu niên đi dự lời đài, bởi vì ngoài sự am tường Vô Dịch Chưởng, Phi Hồ Mỹ Nhân lại còn truyền dạy cho hẩn ngón Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng, một thứ ma chiêu đáng khiếp, làm sao gã Lam Kiến Xương chống cho lại.

Tiêu Diêu Khách thất vọng, nói như thở than :

- Lời hiền đệ không sai. Võ công của gã Độc Thủ Thư Sinh này quả nhiên cao thâm tốt độ, chẳng những gã phé bỏ cánh tay của Lam Kiến Xương mà liên tiếp quật chết thêm ba người thiếu niên cao thủ khác, tung hoành ngang dọc trên lời đài, xem thế này nếu không có sự thay đổi phi thường, chắc chắn là kẻ chiếm lấy Huyết Châu Hồn và Lý Tiểu Bình.

Nghe qua mấy lời này, bất giác Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên liền bật thốt :

- Nguy mất rồi ! Nếu để cho ả hồ ly Phi Hồ Mỹ Nhân hiệp tác cùng lão Phong Lâm Cư Sĩ, lập thành một khối ma đạo thì sau này thật khó cho chúng ta trong cuộc diệt trừ, đồng thời nguy hiểm cho Bạch đạo nữa. Tiêu Diêu Khách lo lắng :

- Đúng như vậy, chính ta cũng đã nghĩ ra điều đó. Nếu lão Phong Lâm Cư Sĩ và Phi Hồ Mỹ Nhân liên kết với nhau, luyện hết toàn chiêu trong Huyết Châu Hồn thì mạng võ lâm sẽ tới hồi mạt vận.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt một hồi nói :

- Đã biết vậy sao tam thúc không tìm cách ngăn chặn lại chuyện khiếp người này ?

- Ta đã từng gặp Phong Lâm Cư Sĩ nói qua chuyện này, can ngăn lão, nhưng không đem lại kết quả nào.

- Nghĩa là lão không chịu đình chỉ lời đài ?

- Đúng như vậy.

- Thế rồi tình hình diễn biến ra sao ?

- Trong cơn nóng giận không sao dằn được, ta đã cùng Phong Lâm Cư Sĩ triển ra một trận đấu.

Cặp mắt Thạch Bảo Kỳ sáng rực :

- Phải chăng tam thúc đã đánh bại lão Phong Lâm Cư Sĩ nên mới còn mạng đến đây.

Tiêu Diêu Khách thở thâm :

- Chuyện không đơn giản như thế, sự thật ta đấu cùng lão hơn một trăm chiêu nhưng sau cùng thất bại vì đường chiêu Vô Định Chương của Phong Lâm Cư Sĩ.

Suýt nữa Thạch Bảo Kỳ đã dựng người lên :

- Lão Phong Lâm Cư Sĩ cũng biết xử dụng Vô Định Chương nữa à ?

- Đây là một sự thật hiển nhiên, bởi Phong Lâm Cư Sĩ đang có trong ba hạt Huyết Châu Hồn, lẽ nào hắn không luyện được đường chiêu Vô Định Chương.

Ngớ ngẩn một hồi, chợt Thạch Bảo Kỳ nhớ tới một điều hệ trọng, liền hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Tam thức, có phải nhân vật nào muốn dự lời đài Huyết Châu Chiêu Thân đều phải giao nộp cho lão Phong Lâm Cư Sĩ một hạt Huyết Châu Hồn chẳng ?

Chiếc đầu Tiêu Diêu Khách gật mạnh :

- Quả nhiên chẳng hề sai, đây chính là cái qui củ mà lão Phong Lâm Cư Sĩ đã định sẵn từ trước.

Tự nhiên luồng sát khí bốc mờ trên gương mặt tuần tú của Thạch Bảo Kỳ. Đột nhiên chàng thốt giọng cảm hờn :

- Nếu thế, tất cả những kẻ dự cuộc lời đài Huyết Châu Chiêu Thân này năm xưa đều có tham dự vào âm mưu sát hại vong phụ tiểu diệt.

- Kiến thức hiền diệt khá cao, chính bọn này đã giúp tay cho hai lão Long Mộc Đảo Chúa quật ngã Thạch đại huynh, chia nhau giành những hạt Huyết Châu Hồn năm xưa.

Rồi Tiêu Diêu Khách kể lại từng môn phái và chương môn nhân của những nhân vật có hạt Huyết Châu Hồn cho Thạch Bảo Kỳ nghe. Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm ghi nhớ từng tên một của kẻ gia thù, rồi cùng Tiêu Diêu Khách tới Phong Lâm Gia Trang.

Đi được một khoảng, bỗng Thạch Bảo Kỳ hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Thừa tam thức, hiện nay trong tay Phong Lâm Cư Sĩ có tất cả mấy hạt Huyết Châu Hồn ?

- Cứ theo chỗ ta thấy lúc rời khỏi chốn lời đài thì Phong Lâm Cư Sĩ đã có tất cả được mười hai hạt Huyết Châu Hồn.

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Như thế, nếu tính luôn hạt Huyết Châu trên mình tiểu diệt đây thì chỉ còn một hạt chưa xuất hiện nữa là đủ số phải chăng tam thức ?

- Đúng vậy !

- Thật là nguy hiểm đây. Mười hai hạt Huyết Châu Hồn lọt vào tay Phong Lâm Cư Sĩ quả là đại họa cho giang hồ.

Tiêu Diêu Khách khẩn trương :

- Thật vậy, hiện nay tình hình biến chuyển quá nghiêm trọng, sự tồn vong võ lâm và vận mệnh của chúng ta đang ở phút giây này, cho nên lúc này ta không muốn liều sống chết cùng Phong Lâm Cư Sĩ để ôm hận ngàn đời một cách oan uổng, mà đi tìm hiền diệt để chú cháu chúng ta liên hiệp lại ứng phó mọi sự tình?

Hào khí bốc mờ trên gương mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Kế hoạch tam thức như thế nào đây ?

- Cảnh ngộ quá trầm trọng buộc chúng ta chỉ còn chọn lấy một trong hai con đường.

- Xin tam thức cho biết rõ ?

- Thứ nhất, hiền diệt phải đến lời đài gấp rút quật ngã Độc Thủ Thư Sinh, phá hỏng cái âm mưu liên kết của lũ ma đầu.

- Còn điều thứ hai ?

- Hãy đưa Lý Tiểu Bình ra khỏi Phong Lâm Gia Trang để cho danh nghĩa của cuộc lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân chẳng còn giá trị gì nữa, làm cho Phong Lâm Cư Sĩ nhục nhã trước quần hùng, sau đấy chúng ta tìm cách chiếm lại mười hai hạt Huyết Châu Hồn.

Nghe xong mấy lời hơn thiệt của Tiêu Diêu Khách, bất giác Thạch Bảo Kỳ phấn chấn cả tâm thần.

Chàng sáng bừng ánh mắt.

- Kế này quả nhiên tuyệt diệu. Vậy thì chú cháu ta cứ theo kế đó mà thi hành.

- Nhưng hiện giờ chúng ta biết Lý Tiểu Bình ở đâu để tìm gặp mà mang đi ?

- Tiểu diệt biết chỗ Lý Tiểu Bình. Ắ đang quì khóc trước mộ mẫu thân cách đây không xa.

Tiêu Diêu Khách mừng rỡ :

- Vậy à ! Hiền diệt hãy dẫn ta đi gặp Lý Tiểu Bình cho mau. Hai chiếc bóng cùng lướt phóng đi tợ chớp.

Cả Tiêu Diêu Khách lẫn Thạch Bảo Kỳ đều có vẻ khẩn cấp như nhau.

Thạch Bảo Kỳ cùng Tiêu Diêu Khách thì triển bộ khinh công thần ảo

nhắm hướng một địa điểm.

Nháy mắt đã tới nơi, hai người đồng đáp xuống đất im lặng tợ bóng quỉ. Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua, thấy trống vắng chẳng còn ai nữa cả. Bất giác chàng rung động trong lòng.

Lý Tiểu Bình đã biến đi đâu rồi.

Nếu không tìm được nàng, mọi sự dự tính đều sẽ hỏng mất. Bâng khuâng, Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua phía bên kia mộ địa. Chợt chàng thấy có bốn chiếc bóng đang tiến về phía Phong Lâm Cư.

Thạch Bảo Kỳ định thần nhìn kỹ. Chàng rung động vì nhận ra ả thiếu nữ đi đầu chẳng ai khác hơn là Lý Tiểu Bình.

Kế đó là một vị đạo nhân đi kèm.

Sau hết là hai ả nữ tỳ xinh đẹp. Chính lúc Tiêu Diêu Khách cũng vừa phát giác, nói thật mau bên tai Thạch Bảo Kỳ :

- Hình như Lý Tiểu Bình kia !

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đúng, chẳng hề sai, chú cháu ta đuổi theo cho mau, hình như lão kia dẫn nàng về lôi đài chi đó.

Một trẻ, một già như hai mũi tên bắn tới mau như làn chớp trên mây. Nháy mắt Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách đã bắt kịp bọn Lý Tiểu Bình. Hai người đưa mắt nhìn nhau ra hiệu.

Lập tức, Thạch Bảo Kỳ vạch từ bên trái phóng vút qua bọn người, đáp xuống mặt đất im lặng đến hạt bụi không bay.

Đồng thời, Tiêu Diêu Khách cũng dùng một thân pháp kỳ ảo vượt qua đứng chắn ngang trước mặt Lý Tiểu Bình.

Khiến cho Lý Tiểu Bình và hai ả nữ tỳ đang đi phải thu hồi thân thủ. Bốn người đưa mắt xem là ai mà lại ngang tàng như vậy.

Lý Tiểu Bình sững sờ kêu lên :

- Thạch công tử, tam thúc đây. Lão nhân cũng vừa nhận ra Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách, sững sờ lên.

Sau đó lão này xê mình tới đối diện Tiêu Diêu Khách trầm giọng :

- Tiêu Diêu Khách ! Lúc này ngươi nào lo lắng lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân, khiến chủ gia một phen nhọc sức, giờ ngăn cản bọn ta làm gì ? Tiêu Diêu Khách dừng cặp lông mày nửa bạc :

- Người nói dễ nghe quá.

- Lão già định làm gì ?

- Ta muốn người để mặc Lý Tiểu Bình lại.

Vương tổng quản tháo ra hai bước.

- Sao đó ? Tiêu Diêu Khách ! Người định bắt tiểu thư của ta lại à ? Tiêu Diêu Khách khẽ gật đầu :

- Quả đúng vậy, các người cứ tự tiện trở về Phong Lâm Cư, còn Lý Tiểu Bình hãy để yên đó mặc cho lão phu định liệu.

- Tại sao người làm như vậy ?

- Tại sao à ? Tại vì lão phu quyết đập tan cái âm mưu hiểm độc, cáo lời đài Huyết Châu Chiêu Thân của Phong Lâm lão tặc.

Vương Tổng Quản kinh hãi vô cùng nhưng đã quát :

- Chẳng quản người định hành động những gì ám muội, giờ ta có bốn phận đưa tiểu thư trở về gia trang thì không thể bỏ qua được.

Tiêu Diêu Khách thịnh nộ :

- Sao đấy ? Người định ngăn cản việc làm của lão phu à ?

Vương Tổng Quản quả cảm :

- Nếu người nhất quyết bắt Lý tiểu thư thì ta buộc lòng phải ra tay hộ vệ.

Nghe qua mấy lời này, bất giác Tiêu Diêu Khách cháy phừng lửa giận, quát to :

- Vương Đại Niên. Người quả thật bạo gan, nay dám dùng lời vô lễ trước mặt lão phu, chẳng lẽ ta không răn dạy người để làm gương cho kẻ khác hay sao ?

Chưa kịp dứt lời, Tiêu Diêu Khách đã bằng thân pháp thần diệu, bắn mình tới.

Đồng thời, lão nhân quát liên tiếp ba chiêu cực kỳ mạnh bạo.

Thế công của Tiêu Diêu Khách mạnh như biển động, núi lở. Vương Tổng Quản võ công tuy cao cường nhưng chưa phải là địch thủ làm sao chống nổi ba chiêu cực kỳ khốc liệt đó.

Lão nhân gượng gạo đưa chưởng chống trả.

Bình ? Bình ?

Vương Tổng Quản lão đảo tháo lui cả trượng. Chưa chịu ngưng tay, Tiêu Diêu Khách theo sát lão nhân bắn ra một đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ thần tốc.

Chiêu thức này thi triển ra dù cho quỷ thần cũng chưa dễ gì lẩn tránh, huống chi kẻ phàm.

Vương Tổng Quản chỉ kịp rú lên một tiếng hải hùng, toàn thân bay bổng lên cao, rồi rớt xuống đất như điều đứt dây.

Lão nhân chết liền tại chỗ.

Lý Tiểu Bình hét :

- Trời, tam thúc.

Hai ả nữ tỳ luống cuống.

Lệ như tia chớp, Thạch Bảo Kỳ lách mình tới gần hai ả nữ tỳ búng một loạt chỉ phong.

Bịch ? Bịch ?

Hai ả bị trúng huyết đạo, không còn động đậy nữa, đứng trơ trơ như pho tượng.

Sự tình diễn ra trong nháy mắt.

Lý Tiểu Bình hết sức kinh hoàng, chỉ trở mắt mà nhìn chứ chưa biết đối phó làm sao.

Tiêu Diêu Khách nói mau :

- Thạch hiền đệ hãy dẫn Lý Tiểu Bình đi trước cho mau ! Thạch Bảo Kỳ hô to :

- Xin tuân lệnh tam thúc.

Lý Tiểu Bình cất giọng thảm thiết :

- Tam thúc sao lại hành động như thế này ? Tiêu Diêu Khách nói :

- Lý Tiểu Bình, sự thật bọn lão phu chẳng có ác ý gì với cháu cả. Nay hãy theo ta rời khỏi Phong Lâm Gia Trang này.

Lý Tiểu Bình rơi lệ :

- Thật tình tiểu nữ chẳng biết tam thúc vốn chẳng có gì ác ý, nhưng nếu cháu lìa khỏi gia trang thì sẽ làm khổ cho lão phu, lại mang lấy cái tội bất hiếu. Vậy xin tam thúc nghĩ lại.

Nói xong, Lý Tiểu Bình òa khóc.

Thạch Bảo Kỳ cười lạnh lẽo :

- Hiện tình đã quá cấp bách, tam thúc chớ có nói chuyện nhiều cùng ả nữa, trước hết hãy để tiểu đệ chế ngự huyết đạo, rồi dẫn khỏi Phong Lâm Gia Trang là yên xong.

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Chuyện đã như thế thì ta hãy tạm hành động, sau này sẽ hay. Lời vừa kịp dứt đã thấy Thạch Bảo Kỳ lắc mình qua Lý Tiểu Bình giở ngón chỉ điểm ngay huyết đạo của nàng mau tợ chớp.

Chợt trông thấy biến cố xảy ra, Lý Tiểu Bình vùng phóng ra ngoài một trượng tránh ngón chỉ phong của Thạch Bảo Kỳ, thảm thiết kêu lên :

- Thạch tình lang, xin chớ ?

Chữ chớ hãy còn chưa kịp dứt, lẹ như chớp, Tiêu Diêu Khách đã xé qua điểm ngay huyết đạo của Lý Tiểu Bình ngã quay xuống đất.

Nàng hôn mê chẳng còn hay biết gì nữa cả.

Tiêu Diêu Khách gấp rút :

- Thạch hiền đệ, thời giờ đã quá cấp bách, không thể tính thể nào được cả, vậy ngươi hãy mau lẹ bế Lý Tiểu Bình rời khỏi chốn này, chạy cho xa, càng xa càng tốt, còn bọn Phong Lâm Cư Sĩ đã có ta đối phó, đồng thời trước sau gì cũng chiếm cho được Huyết Châu Hồn.

Thạch Bảo Kỳ biết rõ thì giờ nguy ngập, ở đây cách Phong Lâm Gia Trang chỉ vài dặm, bọn Phong Lâm Cư Sĩ có thể hiện tới bất cứ lúc nào nên không dám chần chờ thêm nữa, chỉ hô “vâng” một tiếng rồi phóng tới chộp xách cái thân hình bất động của Lý Tiểu Bình toan chạy đi.

Chợt trong khi ấy, có tiếng quát :

- Hãy dừng lại !

Vừa dứt tiếng đã thấy một bóng người to lớn từ trên cao phóng xuống sân tràng.

Thạch Bảo Kỳ ngưng bước nhìn qua coi đó là ai ? Đã thấy Phong Lâm Cư Sĩ hiện ra giữa sân tràng, bộ mặt bốc mờ sát khí. Thạch Bảo Kỳ rúng động khê thâm :

- À, ra lão thất phu này.

Đang lúc đó lại có thêm năm chiếc bóng nữa từ kia phóng tới sân tràng.

Đó là một lão đạo sĩ vận áo xanh và bốn người tay cầm trường kiếm oai nghiêm.

Tiêu Diêu Khách khích động tột độ, xê lại gần nói khê với Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch Bảo Kỳ, lão đạo sĩ áo xanh kia chính là Tịnh Huyền Đạo Trưởng. Chưởng môn nhân của phái Hoa Sơn võ công rất cao cường, không dễ gì xúc phạm, người hãy trừa cơ hội lên đường cho mau, đừng chờ nữa, bọn chúng đã có ta lo liệu rồi.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp :

- Xin tuân lệnh tam thúc.

Thốt xong, chàng liền quay bước thi triển khinh công chạy đi như bay. Nhưng Tịnh Huyền Đạo Trưởng đã hét :

- Vô lượng thọ phạt !

Mồm quất, lão Đạo Sĩ vừa bắn mình tới ngăn chặn trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Đồng thời lão hất cánh tay đạo bào lên.

Một luồng kinh khí cực kỳ mạnh bạo ào ào áp tới Thạch Bảo Kỳ. Phát giác chiêu này, Thạch Bảo Kỳ sững sốt, thấu hồi thân thủ trở về vị trí cũ. Công lực của Tịnh Huyền Đạo Trưởng quá thâm hậu, khiến cho Thạch Bảo Kỳ đến phải ngơ ngác cả người lên.

Phong Lâm Cư Sĩ dăm dăm nhìn Thạch Bảo Kỳ một lúc hậm hực thét :

- Thạch Bảo Kỳ, người dám xê mình đi một bước, lão phu sẽ giết người.

Nghe qua mấy lời đó, Thạch Bảo Kỳ nổi giận, dựng cặp lông mày lưỡi kiếm lên, sát khí tỏa mờ trên gương mặt tuấn tú của chàng.

Chàng chưa kịp trả lời thì Phong Lâm Cư Sĩ đã quay qua Tiêu Diêu Khách :

- Tam đệ ?

Tiêu Diêu Khách quát :

- Câm mồm lại. Tình nghĩa anh em giữa ta và người sớm đã dứt rồi, chỉ còn lưu lại mối hận thù thôi, từ nay đừng gọi ta bằng tam đệ nữa.

Phong Lâm Cư Sĩ nhú cặp lông mày nửa bạc nhìn xác chết của Vương Tổng quản và hai ả nữ tỳ bất động trên mặt đất, lạnh lùng hỏi :

- Tiêu Diêu Khách, có phải người đã ra tay hạ ba người này chăng ?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Chính là ta đó .

- Vương Tổng Quản tội gì ?

Tiêu Diêu Khách trầm lạnh :

- Vương Tổng Quản thốt lời điên cuồng nhục mạ lão phu, ta nổi giận chỉ dạy cho hắn một chút màu sắc võ công, chẳng ngờ hắn không chịu nổi mà vong mạng.

Người không bằng lòng à ?

Bộ mặt như vành trăng của Phong Lâm Cư Sĩ hiện lên đầy sắc giận.

- Tiêu Diêu Khách, nay lão phu cần nói rõ cho người biết, đây là Phong Lâm Gia Trang qui luật hãn hòi, không phải để mặc cho người làm mưa làm gió đâu. Lúc nãy ở tại lôi đài ta đã cho người biết trước phải lập tức lìa bỏ chốn này, bằng không chớ trách ta hạ thủ chẳng niệm tình. Nay đâu ngờ người lại còn bạo gan tới đây, lại toan hãm hại con gái ta, làm sao ta dung tha cho được.

Lời nói ngạo cuồng của Phong Lâm Cư Sĩ vừa thốt làm cho Tiêu Diêu Khách nghe qua cháy phừng cơn lửa giận.

Luồng sát khí tỏa mở trên gương mặt lão nhân.

Lão quát chấn động :

- Phong Lâm Cư Sĩ ! Lão phu nhắc lại lời sau cùng này : Trừ phi ngươi chịu bỏ cuộc tranh hùng Huyết Châu Chiêu Thân, ta nguyện sẽ tự ý rút đi chẳng hề luyến tiếc, bằng không ta thề cùng ngươi một phen sanh tử tại tràng này.

Phong Lâm Cư Sĩ cố dần thịnh nộ :

- Tiêu Diêu Khách ! Cuộc lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân này có chỗ nào không đúng chẳng ?

- Hừ, trong lòng ngươi chứa đầy âm mưu quỷ quyệt chớ có giả vờ trước mắt ta.

Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt :

- Câm mồm lại. Lão phu buộc ngươi phải rời bỏ chốn này ngay. Cặp lông mày Tiêu Diêu Khách dựng ngược :

- Đâu có chuyện dễ dàng như thế được. Bây giờ trừ ra ngươi hãy bỏ lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân, truyền rao cùng quần hùng bãi cuộc giao tranh đẫm máu và đem nộp tất cả những hạt Huyết Châu Hồn đã có cho lão phu thì lão phu sẽ đi ngay, bằng trái lại, ta sẽ bắt con mi để làm con tin. Ngươi chớ cuồng vọng.

Phong Lâm Cư Sĩ giận run người :

- Ngươi quả thật là độc hiểm.

Tiêu Diêu Khách cười lạnh lẽo :

- Chính ngươi mới là một kẻ vô tình vô nghĩa hơn ai hết. Tâm địa ngươi hiểm sâu, quỷ quyệt khó nổi đo lường. Ngày trước Thạch huynh đã lầm ngươi.

Phong Lâm Cư Sĩ buông trầm :

- Cuộc lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân đã phát động, lão phu đâu có thể vì ngươi mà ngưng lại được.

- Nếu ngươi không chịu bãi bỏ, lão phu thề phá tan Phong Lâm Cư này.

- Ngươi dám bạo gan đến thế sao ?

- Có gì không dám, lão phu thề giết sạch bọn đệ tiện trong Phong Lâm Cư.

Dưới cơn thịnh nộ, Tiêu Diêu Khách không còn suy nghĩ lợi hại nữa, chợt thấy huy động ngọn chưởng lên, nhắm ngay tên cao thủ cầm thanh trường kiếm quật tới một chiêu sấm sét.

Chiêu lạ thường đẩy ra, tiếp đó có tiếng ré thảm khốc chấn động cả sân tràng.

Thân hình tên cao thủ bay ra xa ba trượng, chết liền tại chỗ.

12. Khí Hận Mờ Trời

Phong Lâm Cư Sĩ trông thấy Tiêu Diêu Khách ra tay hiểm độc, sát khí bốc mờ trên mặt.

Lão trầm lặng thét :

- Hãy tiến lên ! Giết hai tên cuồng đồ này, đừng chừa một tên nào. Hai ả nữ tỳ cầm thanh trường kiếm chực chờ từ này, nay nghe lệnh thét:

- Xin tuân lệnh lão gia !

Chẳng ai bảo ai, cả hai người đồng phóng qua Thạch Bảo Kỳ. Ngay giờ Thạch Bảo Kỳ đứng nghe cuộc đối đáp giữa Tiêu Diêu Khách sát khí bốc cao ngàn trượng nhưng cố dần nén đến phút cuối cùng.

Chàng hét chấn động :

- Các ngươi muốn chết thì cứ xông vào, hôm nay ta thề làm sạch cỏ Phong Lâm Gia Trang.

Sắc máu thù đang chảy trong các đạo huyết quản, Thạch Bảo Kỳ theo tiếng hét vận lên mười hai thành công lực.

Chàng run tay một cái lẹ như chớp nháng quật ra hai chiêu Hồi Long Chương.

Bộp ... Bộp ...

Hai thanh trường kiếm của hai ả bị chưởng lực của Thạch Bảo Kỳ quật trúng trở ra.

Chúng lão đảo tháo lùi mấy bước.

Mấy giọt máu đào từ nơi khoe mồm của hai ả ứa ra. Hiển nhiên chúng đã bị tổn thương khá nặng trong huyết đạo. Lòng tràn khí hận, Thạch Bảo Kỳ nào chịu ngừng tay, chàng thét lên lồng lộng cả sân tràng :

- Nằm xuống cho mau !

Cánh hữu chưởng của Thạch Bảo Kỳ giở lên bùng ra một đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ.

Luồng chỉ phong này nhắm ngay tâm huyết ả cầm kiếm ở phía trái. Xẹt bắn tới mau hơn tia sét.

Cho dù một quái khách hay dị nhân trước thế công này vẫn còn khó bề đối phó đừng nói đến võ công tầm thường như ả cầm kiếm.

Ả luồng cuống đưa thanh trường kiếm chống đỡ.

Bộp ... soảng ... !

Tiếp theo một tiếng rú kinh hoàng từ cửa mồm của ả đứng phía trái. Thanh trường kiếm của ả bị Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ đánh nhằm bay vút lên cao.

Thân hình của ả như cánh diều đứt dây bay ra ngoài bốn trượng rớt xuống đất.

Chừng trông lại thì nơi chính giữa ngực ả thủng một lỗ khá sâu, máu đào tuôn lai láng, giẫy giụa ít cái rồi im bất đi.

Trông thấy thảm trạng diễn ra quá chớp nhoáng ngoài sức tưởng tượng của mình, Phong Lâm Cư Sĩ cũng sở lên.

Lúc ấy lão đã trao đổi ba đường chiêu cùng Tiêu Diêu Khách chưa phân thắng bại.

Giờ thấy gia nhân bị giết, Phong Lâm Cư Sĩ nổi giận để hiện một bầu sát khí.

Lão thét to lên :

- Tên tiểu cuồng ma này quả nhiên độc hiểm khôn lường, lão phu phải giết chết ngươi.

Mồm thét, Phong Lâm Cư Sĩ vừa chuyển mình theo bề thế phóng qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Theo đó một luồng kinh khí nặng như núi lở áp đè xuống đầu chàng thiếu niên.

Tiêu Diêu Khách phát giác kịp lúc, trong lòng chấn động lên, quát to sấm nổ :

- Chớ có thương hại hiền đệ !

Bằng một thân pháp mau lẹ đến kinh dị, Tiêu Diêu Khách bắn mình theo Phong Lâm Cư Sĩ.

Đồng thời lão nhân quật một chiêu về phía đối phương với nội lực bình sanh.

Đang lúc Phong Lâm Cư Sĩ sắp đến gần Thạch Bảo Kỳ thì chợt nghe luồng kinh khí áp tới bên mình.

Dù thân pháp của lão nhân có cao thâm tột độ cũng không còn tránh né đi đâu kịp nữa.

Phong Lâm Cư Sĩ rất đổi kinh hoàng, vội thu hồi đơn chưởng yểm trợ trước ngực.

Bình !

Một tiếng nổ rung rinh cả sân tràng. Phong Lâm Cư Sĩ loạng choạng qua bên trái mấy bước mới đứng vững trở lại.

Lão phun ra một vòi máu tươi.

Cặp mắt Phong Lâm Cư Sĩ lóe lên đỏ rực hận thù.

Thấy thế, Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ hét lên :

- Cho lão ma già khốn kiếp này xuống địa ngục ! Cùng trong tiếng hét, chàng thiếu hiệp đã vận đủ mười hai thành công lực nhắm đỉnh đầu Phong Lâm Cư Sĩ quật tới một chiêu Hồi Long Chưởng.

Thạch Bảo Kỳ phát chiêu bất ngờ lại nhằm lúc Phong Lâm Cư Sĩ mang vết thương trong huyết đạo khó bề tránh né hoặc đón đỡ.

Thình lình trong phút giây nặng trĩu đó có tiếng quát từ bên mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Chớ có tổn hại gia chủ !

Một đạo cuồng khí lạnh buốt người thấu tới bên hông phải của chàng thiếu hiệp.

Thoáng nhận có kẻ tấn công bất ngờ, Thạch Bảo Kỳ thu hồi ngọn chưởng, xoay theo bề thế, triển ra một chiêu lúc người đó vừa tới.

Bộp !

Một tiếng kêu “trời” lồng lộng, người ấy bị tống ra xa ba trượng, mình đầm ướt máu đào.

Hắn run rẩy như cành cây yếu ớt trước cơn gió mạnh bạo tàn. Coi kỹ lại người ấy chính là tên cao thủ đứng phía mặt của Thạch Bảo Kỳ. Hắn toan báo thù cho đồng bọn, đồng thời để cứu Phong Lâm Cư Sĩ. Khí thù bốc cao muôn trượng, Thạch Bảo Kỳ quát :

- Cho người cùng theo tên kia cho có bạn.

Hắn bị quật văng lên cao hai trượng rồi xuống chết liền tại chỗ. Phong Lâm Cư Sĩ ngó thấy nổi giận lôi đình toan muốn phát chiêu tấn công Tiêu Diêu Khách.

Nhưng Tịnh Huyền Đạo Trưởng chưởng môn nhân của phái Hoa Sơn sớm đã biết hai người là anh em kết nghĩa với nhau, không muốn thấy cuộc tương tàn vô nghĩa, nên lướt tới đứng giữa nghiêm giọng thốt :

- Phong Lâm đại hiệp đừng nên phát động cuộc tương tàn ! Hai người xưa kia là chỗ anh em kết nghĩa đồng sanh tử, có chuyện gì dù trọng đại đến đâu cũng nên dần cơn nóng giận mà bỏ qua, chớ sát phạt nhau mà vô lâm cười.

Bộ mặt nhăn nheo của Tiêu Diêu Khách hầm hầm sát khí :

- Tịnh Huyền Đạo Trưởng. Có lẽ ngươi hãy còn chưa rõ vụ xảy ra như thế nào nên mới thốt ra những lời khuyên can ấy !

Sự thực lão phu sớm đã đoạn tuyệt tình huynh đệ cùng hắn từ trước rồi, nay chỉ còn klưu lại một mối hận thù phải trả mà thôi.

Ta xin đạo trưởng tránh qua một bên để cho ta hủy diệt tận gốc bọn vô nghĩa này.

Vừa dứt lời, Tiêu Diêu Khách đã lắc mình một cái, vòng qua Tịnh Huyền Đạo Trưởng mau lẹ tạt cái bóng vong linh.

Lão nhân nhắm chỗ Phong Lâm Cư Sĩ phóng tới. Đồng thời, một luồng kinh lực từ chưởng trung của Tiêu Diêu Khách quật tới.

Nhưng Tiêu Diêu Khách đã mau, Tịnh Huyền Đạo Trưởng lại càng mau hơn. Lẹ như điện chớp, Đạo trưởng quay một vòng tròn đảo lại chắn ngang trước mặt Tiêu Diêu Khách.

Liền đó lão đạo nhân phát ra một chiêu ngăn chặn luồng ám lực kia. Bộp !

Lão nhân thình nộ hét :

- Tịnh Huyền Đạo Trưởng ! Ngươi làm như thế có ý nghĩa gì ?

Tịnh Huyền Đạo Trưởng mặt không đổi sắc :

- Bần đạo hy vọng lão anh hùng hãy bình tâm suy nghĩ lại cho kỹ để khỏi hối tiếc ở sau này.

Tiêu Diêu Khách lạnh trầm :

- Nay trừ khi Phong Lâm lão tặc chịu hủy bỏ cuộc lôi đài này, giao nộp cả những hạt Huyết Hồn Châu cho lão phu, nếu không thì câu chuyện hôm nay sẽ không thể dứt khoát.

- Nhưng hiện giờ mọi việc đã an bài như thế, lôi đài cũng đã mở màn từ lâu, đâu có thể đột nhiên bỏ đi, lão anh hùng tưởng đã hiểu rõ hậu quả của nó chứ ?

Luồng sát khí nổi bật trên gương mặt nhăn nheo của Tiêu Diêu Khách.

- Dù không thể bãi bỏ được cũng phải làm, nếu trong người của lão họ Phong kia hãy còn lưu chút hình bóng năm xưa của Thạch đại huynh và lão phu thì hẳn nên cương quyết mà hành động.

Tịnh Huyền Đạo Trưởng chau mày :

- Nhưng hiện nay mọi sự tình đã tiến triển đến mức này, theo bần đạo thì thật khó mà làm theo ý muốn của lão anh hùng.

Vậy lão anh hùng cũng nên nhân nhượng một phần nào, tạm thời lìa khỏi Phong Lâm Gia Trang rồi chúng ta sẽ bàn bạc sau.

Cặp lông mày nửa bạc của Tiêu Diêu Khách dựng ngược lên :

- Sao đó. Đạo trưởng toan bắt buộc lão phu rời bỏ chốn này à ?

- Đây là cái hy vọng hiện giờ của bần đạo, đồng thời lại cũng là bốn phận của Phong Lâm đại huynh nữa. Mong lão anh hùng hiểu cho.

Thù khí bốc mờ trên mặt Tiêu Diêu Khách nhưng lão nhân cố dần nén xuống :

- Các vị có bốn phận gì, xin cho biết rõ.

- Bốn phận phải giữ cho lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân được cái kết quả tốt đẹp, không để cho ai khuấy phá nó.

- Như thế Đạo trưởng cho lão phu là kẻ tới đây khuấy phá lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân đó chăng ?

- Sự thật là như thế, lão anh hùng bắt Lý Tiểu Bình mang đi, khiến cho cuộc lên đài Huyết Hồn Châu sắp phải vỡ tan, có lẽ nào nghĩ khác hơn như thế được.

Không còn dần được cơn thịnh nộ nữa, Tiêu Diêu Khách trầm lặng thét :

- Tịnh Huyền Đạo Trưởng ! Xưa nay ngươi là một Chưởng môn nhân của một môn phái tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, đường đường chánh chánh một đấng cao thủ, hôm nay ngờ đâu ngươi đã không tự trọng, giúp tay cho Phong Lâm Đạo tặc làm chuyện ác độc phi nghĩa, quả thật là một lũ cuồng đồ.

Mấy lời nặng nề của Tiêu Diêu Khách khiến cho Tịnh Huyền Đạo Trưởng đỏ bừng cả mặt lên.

Lão Đạo Trưởng nổi giận :

- Tiêu Diêu Khách, Bần đạo khuyên lão hãy hết sức thận trọng lời nói, đừng vô tình làm tổn hại đến thanh danh của người khác, tốt hơn hết xin mời lão rời khỏi chốn này càng sớm càng hay.

Tiêu Diêu Khách trầm nặng quát :

- Bằng nếu lão phu không theo lời thì sao ?

Tịnh Huyền Đạo Trưởng cười nhạt :

- Thì bắt buộc Bần đạo phải làm tròn bốn phận của mình, bảo vệ tận cùng cho tới kết quả cuộc lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân.

- Nghĩa là ngươi sẽ dùng võ lực ?

- Cũng có thể gọi như thế.

Tiêu Diêu Khách cảm nghe dòng máu hận thù cuộn cuộn chảy trong tim, quát chấn động.

- Nay cho bọn ác đạo, tà môn của bọn người được rõ : Phàm những kẻ nào đã chịu làm tay sai nô bộc cho lão già Phong Lâm Cư Sĩ thì cứ tụ họp đến đây, ta sẽ không ngần ngại gì dạy cho bọn người một bài học đích đáng. Chữ “đáng” hãy còn chưa kịp dứt, Tiêu Diêu Khách đã phóng mình lên, song chưởng huy động, nhắm ngay giữa ngực Phong Lâm Cư Sĩ quật tới. Ào... Ào ...

Liền khi đó, đòn chưởng của chàng thiếu hiệp giở lên định võ xuống đỉnh đầu tên cao thủ đang bị thương trầm trọng.

Chợt mắt chàng nhận ra tên cao thủ thứ ba đang phóng mình tới chỗ Lý Tiểu Bình.

Giật mình, Thạch Bảo Kỳ thét lên một tiếng xê mình chạy qua cản ngay bước tiến của tên cao thủ đó.

Tên cao thủ này hốt hoảng tháo lui vì hắn tự lượng sức mình không phải là đối thủ của Thạch Bảo Kỳ.

Giữa lúc Thạch Bảo Kỳ giao đấu cùng hai tên cao thủ cầm kiếm thì đằng kia sân tràng, Tiêu Diêu Khách không để cho Phong Lâm Cư Sĩ rảnh tay có cơ hội phóng tới chỗ chàng như lúc này.

Hơn nữa lão nhân cũng muốn giết chết Phong Lâm Cư Sĩ cho rồi nên vận đủ mười hai thành công lực búng vào ngực kẻ địch một loạt Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ.

Ngờ đâu, một biến cố lại xảy ra.

Tịnh Huyền Đạo Trưởng quát to :

- Người bạo gan !

Lão đạo sĩ giơ song chưởng võ vào đỉnh thiên linh tử của Tiêu Diêu Khách. Nếu giữ nguyên tình trạng này, Phong Lâm Cư Sĩ sẽ bị Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ bắn trúng tim vong mạng, đổi lại Tiêu Diêu Khách cũng chết vì ngọn chưởng bạo vũ của Tịnh Huyền Đạo Trưởng.

Khiến Tiêu Diêu Khách kinh hãi, mau lẹ dùng thân pháp kỳ ảo xê mình né tránh.

Nhưng cũng chậm đi một ánh chớp thời gian, ngọn chưởng của Tịnh Huyền Đạo Trưởng quét trúng một nửa bên ngực của Tiêu Diêu Khách. Lão nhân cảm nghe khí huyết sôi động, mở miệng phún ra một giọt máu đào.

Sát khí lầy lùnh trên gương mặt già nua của Tiêu Diêu Khách. Lão nuốt trôi cuộn máu cuối cùng vừa trào lên, rồi bạo thét :

- Lão ác đạo ! Số người đã tận rồi.

Liền khi đó, Tiêu Diêu Khách huy động ngọn đòn chưởng tiến ra một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ.

Luồng kinh khí còn lại của Tịnh Huyền Đạo Trưởng không thể tiến tới, trái lại bề khí của lão đạo vô cùng nguy ngập.

Huyết Tủy Giang Hồ ào ào tới Tịnh Huyền Đạo Trưởng như biển động Phong Lâm Cư Sĩ thoáng thấy kêu thất thanh :

- Đạo Trưởng tránh cho mau !

Vừa thét, lão nhân vừa bắn mình qua quật xéo. Đạo tiêm lực mạnh bạo cản ngăn đường chiêu Huyết Tủy Giang Hồ.

Nhưng tất cả đều đã muộn.

Bình !...

Một tiếng rống hãi hùng từ nơi cửa mồm của Tịnh Huyền Đạo Trưởng. Toàn thân lão đạo sĩ bị tống ra ngoài một trượng rớt ngay xuống đất. Chừng trông rõ lại thì bộ ngực của Tịnh Huyền Đạo Trưởng vỡ ra từng mảnh máu me lai láng.

Cà hai tai, mũi, mắt đều trào máu thâm đen, giẫy giụa mấy cái rồi im hẳn đi.

Lão đạo sĩ chết liền tại trận.

Oai lực “Vô Địch Chưởng” quả nhiên mạnh bạo đến quỷ thần không lường nổi.

Cái chết của Tịnh Huyền Đạo Trưởng khiến cho mọi người có mặt tại sân tràng thấy đều ngơ ngác lẫn sự kinh hoàng vô tả.

Luôn cả Tiêu Diêu Khách cũng phải đứng ngây người như pho tượng tại sân tràng.

Lão nhân lộ vẻ hối hận vô cùng, đột nhiên buông tiếng thở dài buồn bã. Thực ra thâm tâm của Tiêu Diêu Khách chẳng hề muốn giết chết Tịnh Huyền Đạo Trưởng bao giờ cả.

Nhưng lão nhân không ngờ đường chiêu Vô Địch Chưởng của lão thi triển lại mạnh bạo đến thế.

Sân tràng im đi một chập.

Bầu sát khí tỏa mờ.

Sau khi đưa cặp tinh quang chứa đựng sự hận thù nhìn Tiêu Diêu Khách một lúc thật lâu, Phong Lâm Cư Sĩ trầm giọng khác thường :

- Tiêu Diêu Khách ! Hành thủ của ngươi quả nhiên vô cùng độc hiểm, cả gan sát hại người của Phong Lâm Cư Sĩ, lẽ nào dung thứ cho ngươi được. Lời vừa kịp dứt, Phong Lâm Cư Sĩ đã giơ hai cánh tay áo rộng cuốn tới hai chiêu tuyệt học trong Vô Địch Chưởng.

Đó là đường chiêu Huyết Tủy Giang Hồ và Long Phi Phụng Vũ kinh lực mạnh như biển động.

Từ trước, đối với Phong Lâm Cư Sĩ, Tiêu Diêu Khách đã chất chứa trong lòng một mối hận thù cao như đỉnh núi, đã quyết chí liều một phen sống chết cùng lão nhân này, giờ lại thấy kẻ thù hạ độc thủ thì đâu có thể lui bước được.

Cho nên Tiêu Diêu Khách đã quát :

- Lão phu thề chết sống với ngươi.

Hữu chưởng của lão nhân theo tiếng quát quát ra một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ mười hai thành công lực.

Trong khi tả chưởng bắn hai đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ như làn chớp vào chính giữa ngực Phong Lâm Cư Sĩ.

Ngón vô công “Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ” tuyệt diệu trong chốn võ lâm, còn “Huyết Tủy Giang Hồ” lại là chiêu thức độc tôn của Thạch Phá Thiên ngày trước, khi thi triển oai lực vô song.

Thạch Bảo Kỳ ngó thấy trong lòng kinh hãi, hiểu ngay tam thúc chàng quyết liều chết với Phong Lâm Cư Sĩ ở chiêu này.

Đột nhiên, chàng thét lên một tiếng bắn mình tới định giúp sức cùng Tiêu Diêu Khách.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Một sức chấn động kinh hồn.

Hai luồng âm lực của Phong Lâm Cư Sĩ và Tiêu Diêu Khách đã chạm vào nhau dữ dội.

Ầm !... Ầm !...

Mấy tiếng nổ đất trời rung chuyển.

Cả vùng cát bụi tung bay mịt mù.

Trong vòng diện tích năm trượng đều lâm vào một tình trạng cực kỳ hỗn độn.

Chiêu thứ nhứt, hai người đều dùng chiêu thức Huyết Tủy Giang Hồ nội lực bằng nhau nên không thấy ai hơn kém cả.

Nhưng chiêu thứ nhì, Phong Lâm Cư Sĩ xử dụng Long Phi Phụng Vũ, uy lực vô cùng kinh khiếp sức thần tốc không gì đỡ nổi, hiệu quả bất ngờ đem lại cho lão.

Chỉ nghe Tiêu Diêu Khách ré lên một tiếng thảm khóc, toàn thân bay ra ngoài bốn trượng, rớt xuống đất như cánh diều đứt dây.

Lão nhân bất tỉnh tại sân tràng. Đổi lại, Phong Lâm Cư Sĩ cũng bị hai ngọn Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ bắn nhằm máu đào phun lai láng.

Phong Lâm Cư Sĩ phải đưa tay bụm lấy ngực mình, lão đảo tháo lui cả trượng.

Thần sắc của lão nhân tái hẳn đi, thương tích khá nặng nề. Trông thấy cảnh này, máu thù sôi trào trong huyết quản của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng rống to lên :

- Tam thúc, tiểu đệ sẽ báo thù đây. Mồm rống, chàng vừa phóng tới trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ đối diện cách ba trượng.

Thạch Bảo Kỳ căm hận :

- Phong Lâm lão tặc hãy nạp mạng cho mau.

Lúc ấy Phong Lâm Cư Sĩ đã đứng vững, ngó thấy Thạch Bảo Kỳ phóng tới liền quát to :

- Tiểu tử ! Ngươi đâu còn cơ hội nữa.

Hành động của Phong Lâm Cư Sĩ quá mau, trong khi luồng khí của Thạch Bảo Kỳ chưa tới thì lão đã bắn người lên cao.

Đồng thời, lão quát ngay một chưởng xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ. Chưởng lực của Phong Lâm Cư Sĩ quả nhiên hùng vĩ vô cùng, mạnh bạo như thác đổ.

Bùng !...

Song phương chạm nhau dữ dội.

Thạch Bảo Kỳ không chịu nổi luồng kinh lực đó, tháo lui lại hơn trượng, các đạo khí huyết trong cơ thể đều nghe sôi trào lên.

Thế nhưng Thạch Bảo Kỳ là một trang thiếu niên anh hùng bất khuất, có đời nào chịu nhường bước một ai, hơn nữa Phong Lâm Cư Sĩ là kẻ thù không đội trời chung, nên dù biết võ công của mình hãy còn kém kẻ địch một bậc, nhưng chàng quyết liều một trận sanh tử quyết.

Chàng rống căm hờn :

- Phong Lâm Cư Sĩ ! Ngươi chỉ là một kẻ vô ơn bạc nghĩa, không xứng đáng là một nhân vật quan trọng trong chốn giang hồ. Thạch Bảo Kỳ này thề dù còn một chút tàn hơi cũng không tha mạng sống cho ngươi đâu.

Bị sỉ nhục, cặp mắt Phong Lâm Cư Sĩ đỏ rực lửa hận cừu xạ thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân nặng trẩm quát :

-Thạch Bảo Kỳ ! Với công lực hãy còn non kém của ngươi làm sao có thể đội đá vá trời. Biết điều hãy quì xuống cho lão phu dắt về Phong Lâm Gia Trang trị tội, bằng nghịch lại...

Sát khí bốc mờ trên gương mặt tuần tú Thạch Bảo Kỳ thét ngang cắt đứt câu nói của Phong Lâm Cư Sĩ :

- Lão đạo tặc đừng khoe mồm mép. Hãy cùng ta sống chết trên ngọn võ công đây.

Thét dứt, cánh hữu chưởng của Thạch Bảo Kỳ huy động một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ với uy lực mạnh như núi lở, đất động, nhắm ngay giữa ngực Phong Lâm Cư Sĩ ào ào tới.

Phong Lâm Cư Sĩ cười lên lạnh lẽo, cánh tay áy giữ ra một cái. Tức thì đường chiêu Huyết Tủy Giang Hồ cuốn cuộn tới đón nghênh kinh lực của Thạch Bảo Kỳ.

Ầm ! ...

Một tiếng nổ rung chuyển cả sân tràng, mặt đất tựa đang hồi địa chấn lắc lư không ngừng.

Trong tiếng rú thảm khóc, đã thấy thân mình Thạch Bảo Kỳ bị tống ra khỏi sân tràng bốn trượng rớt xuống đất im lìm.

Trải qua không biết bao nhiêu thời khắc. Đến khi Thạch Bảo Kỳ tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Chàng lồm cồm bò dậy đưa mắt nhìn quanh.

Không thấy Phong Lâm Cư Sĩ và Lý Tiểu Bình ở nơi đâu cả. Luôn hai cái thi thể của Vương Tổng Quản và Tịnh Huyền Đạo Trưởng cũng bị khiêng đâu mất.

Một tiếng thở dài phía sau lưng Thạch Bảo Kỳ vừa nổi lên làm chàng giật mình ngó lại.

Chàng nhận ngay đó là Tiêu Diêu Khách.

Lão nhân đang cúi đầu sâu thẳm.

Thạch Bảo Kỳ mừng quá kêu to :

- Tam thúc đây rồi !

Mồm kêu, chàng liền xê mình lại Tiêu Diêu Khách.

Lúc ấy Tiêu Diêu Khách đã ngược lên trong vẻ mặt vô cùng thiếu não. Lão nhân chép miệng đau khổ :

- Hiền đệ đã tỉnh rồi đây.

Rồi Tiêu Diêu Khách thở dào áo nảo lạng thỉnh luôn.

Trông thấy Tiêu Diêu Khách quá thê thảm, Thạch Bảo Kỳ nghe lòng chua xót vô hạn.

Chàng tự nghĩ cũng vì mình mà lão nhân mới ra nông nổi đó. Đột nhiên máu hận thù sục sôi trong các đạo huyết quản của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng nghiêng hai hàm răng kèn kẹt :

- Lão đạo tặc Phong Lâm Cư Sĩ quả thật đáng căm thù, tiểu đệ nhứt định lóc thịt uống máu lão, đồng thời sang bằng Phong Lâm Gia Trang này mới thỏa lòng căm hận mới nhục do lão gây ra.

- Hiền đệ chí lý, ta thù hận lão đạo tặc kia còn sâu hơn biển, cao ngút trời xanh đây.

Vừa nói, lão nhân vừa đứng dậy.

Thạch Bảo Kỳ đứng lên theo.

Chàng hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Tam thúc ! Lão Phong Lâm Cư Sĩ hiện ở đâu rồi ? Tiêu Diêu Khách đáp :

- Có thể lão đạo tặc đã đi rồi.

- Lão đi đâu ?

- Chắc chắn lão trở về lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân vì hiện nay cuộc giao đấu đã gần chấm dứt. Lúc này lão không kịp giết chú cháu chúng ta cũng do thời giờ đã quá cấp bách, không còn cho phép lão lưu lại thêm phút giây nào nữa, nếu không tính mạng của chúng ta sẽ khó mà tồn tại được như bây giờ.

Mấy lời của Tiêu Diêu Khách khiến cho Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi. Chàng lại hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Tam thúc tỉnh dậy hồi nào đây ?

- Sau khi lão Phong Lâm Cư Sĩ lìa khỏi đây chẳng bao lâu.

- Vậy thì hiện giờ chú cháu chúng ta toan liệu thế nào đây ? Tiêu Diêu Khách ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Bây giờ chú cháu chúng ta hãy đến chốn lôi đài đứng ngoài xa xem tình hình trận Huyết Châu Chiêu Thân diễn biến ra sao, rồi sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Ngưng lại, lão nhân nghiêng răng :

- Hôm nay, thà rằng cái đầu ta rơi xuống đất chứ không thể nào để yên cho lão Phong Lâm Cư Sĩ tha hồ hành động tham lam.

Sực nhớ một điều, Thạch Bảo Kỳ thất vọng :

- Tam thúc ! Chú cháu chúng ta đều mang vết thương trong mình rất nặng, làm sao có thể tới trận Huyết Châu Chiêu Thân cho kịp.

Tiêu Diêu Khách khẽ gật :

- Có thể kịp chứ chẳng không. Lúc này ta đã có cho hiền đệ uống ba hoàn Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn, chờ một chập sau sẽ bình phục như thường, bởi thuốc này rất công hiệu, giang hồ có một không hai.

Vậy chúng ta đi cho mau kéo trễ.

Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Vâng ! Chú cháu ta lên đường mau. Hai chiếc bóng cùng phóng đi.

Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ song song nhau trở thuật khinh công lẹ tợ làn khói.

Dọc đường, Tiêu Diêu Khách cất giọng vô cùng cảm khái nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Lúc này chú cháu chúng ta hành động có hơi muộn màng, không mang con Lý Tiểu Bình đi để phá vỡ cuộc lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân của lão đạo tặc Phong Lâm Cư Sĩ, lại gây thêm một nghiệp chướng vô cùng trầm trọng, đó là quật chết Tịnh Huyền Đạo Trưởng, một bậc tôn sư của đại môn phái Hoa Sơn.

Sự thật không phải sợ việc có thể bị báo thù ở sau này, mà chỉ vì Tịnh Huyền Đạo Trưởng rất được sự kính trọng của các môn phái khác, thực tình chủ tâm ta không có ý muốn giết chết lão, nhưng đường chiêu Vô Dịch Chưởng oai lực ngoài sức tưởng tượng, ta không kèm hãm được. Chuyện này về sau sẽ gây nhiều phiền phức khó mà xử sự cho xong.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hùng khí bởi trong lòng sẵn cảm hận bất cứ nhân vật nào của Phong Lâm Cư Sĩ. Chàng nói lớn :

- Tam thúc chớ quá phiền não mà nhọc tâm trí chẳng ích lợi gì.

Chính lão Tịnh Huyền Đạo Trưởng cũng đã cam chịu làm tay chân bộ hạ cho Phong Lâm Cư Sĩ thì đâu có phải là một nhân vật đường đường chánh chánh đáng cho ta nề trọng.

Vậy dù ta có giết lão đi cũng là một chuyện đâu phải là quá đáng huống chi lúc này do lão đã tự ra tay trước với chúng ta.

- Thạch Bảo Kỳ ! Cháu chưa rõ mọi việc liên hệ giang hồ của lão Tịnh Huyền Đạo Trưởng.

Sự thật hành động của lão Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn này xưa nay quang minh chánh đại, được tiếng khen của cả võ lâm, nay lại chủ tọa cuộc Huyết Châu Chiêu Thân này, có lẽ tại vì khó mà chối từ mối thanh tình của Phong Lâm Cư Sĩ cho nên mới dự vào.

Hôm nay mọi việc đã lỡ rồi ta chỉ e có việc phiền muộn ở sau này chứ chẳng không.

Ta sợ một khi phái Hoa Sơn tìm thù đến, chẳng hiểu phải nói sao cho suông.

Nhứt là trong lúc này sức mạnh của phái Hoa Sơn thật khiếp người đáng nề.

Hơn nữa Tịnh Huyền Đạo Trưởng tên là Tam Thánh Thượng Nhân lại là một đương kim thủ, nếu phái ấy mà không lượng thứ cho thì mối thù này quả cao tợ núi.

Cuộc báo thù của chúng ta, cùng thâm hồi mấy hạt Huyết Châu Hồn sẽ gặp một trở ngại hết sức lớn lao.

13. Máu Đẫm Lôi Đài

Thạch Bảo Kỳ nghe qua mấy lời Tiêu Diêu Khách giải bày, tâm tình

chàng chợt thấy trầm nặng một cách khác thường. Chàng tự biết sự tình nay đã phát triển đến mức độ cực kỳ nghiêm trọng. Kể từ đây, nếu muốn lấy lại cho đủ mười bốn hạt Huyết Châu Hồn và báo phục mối thù cho Thạch Phá Thiên phải trải qua biết bao nhiêu gian lao, trở ngại, có thể nguy đến tánh mạng nữa là đằng khác.

Hai người đều im lặng mà tiến lên.

Hình như tất cả sự căm hờn đều đổ dồn về phía Phong Lâm Gia Trang. Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách nóng lòng tới Huyết Châu trận để đập phá cái âm mưu của Phong Lâm Cư Sĩ.

Sau một chặp trải qua cuộc hành trình, Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ đã tiến trở vào nội địa của Phong Lâm Gia Trang.

Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ đồng quét mắt nhìn qua một lượt. Hai người trông thấy quần hùng đông nghệt đã tụt trước lối đài Huyết Châu Chiêu Thân.

Tình hình thật là náo nhiệt.

Quần hùng bao vây tứ phía, không còn một chỗ nào trống. Tất cả có hơn hai ngàn người đến tham dự trận tranh đoạt dị bảo và giai nhân này.

Mọi người thấy đều mở tròn hai mắt chăm chăm nhìn lên phía lối đài Huyết Châu.

Có khi bọn người này vỗ tay chăm chap la hét vang lừng tạo thành một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, náo nhiệt.

Thạch Bảo Kỳ đứng xa nhìn về phía lối đài thấy có hai người giao đấu với nhau vô cùng ác liệt.

Nhưng chàng chưa nhận rõ đó là ai và cuộc chiến đấu như thế nào. Chợt Tiêu Diêu Khách chụp nắm lấy tay Thạch Bảo Kỳ thúc giục :

- Hiền đệ, chú cháu ta hãy mau tiến lại gần lối đài Huyết Châu Chiêu Thân xem tình hình ra sao.

Hai người mau lẹ cải trang như trước rồi phóng tới lối đài Huyết Châu. Quanh qua một đám đông người đi dự, hai người tiến đến phía tả lối đài tranh đấu.

Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ cùng vụt nhanh mà bước lên. Đến bên trong phía tả của lối đài, hai người vận chân lực vào ngọn chướng toan đẩy cửa xông vào thì bỗng nghe ngoài trước phát ra một loạt cười cực kỳ âm hiểm.

Tiếp đó, có tiếng quát :

- Mã Kiệt ! Ngày tàn của ngươi nay đã đến rồi, đừng hòng chạy thoát. Liền đây, lại nghe nhiều luồng gió vùn vụt của chướng lực quát tới. Thạch Bảo Kỳ ngưng tay lại, đưa mắt nhìn qua kệt cửa coi hai người đang giao đấu trên lối đài là ai.

Chàng nhận ra người bên trái lối đài chính là Độc Thủ Thư Sinh, gã đệ tử của ả Phi Hồ Mỹ Nhân.

Còn gã thanh niên cao thủ giao đấu cùng Độc Thủ Thư Sinh mặt mũi cực kỳ gian xảo đúng là tên Mã Kiệt.

Ngoài ra, phía bên hữu lối đài Huyết Châu Chiêu Thân còn có ba người ngồi trên ghế thật trang nghiêm, nhìn chòng chọc vào trận đấu.

Đang lúc ấy, trận đấu diễn ra cực kỳ sôi động.

Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ thì thấy người ngồi giữa chính là Phong Lâm Cư Sĩ. Phía trái, một lão nhân râu dài uy nghi tột độ.

Bên mặt, một lão mặc đạo bào có cặp mắt sáng như điện. Thạch Bảo Kỳ chưa biết hai lão nhân ấy là ai.

Lúc ấy, Tiêu Diêu Khách đã ghé mồm khê thăm thì bên tai Thạch Bảo Kỳ.

- Hiền đệ ! Lão nhân râu dài kia tên là Côn Luân Lão Nhân, được Phong Lâm Cư Sĩ giao phó việc Giám Hộ lối đài này.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm :

- Còn lão mặc đạo bào ?

- Lão mặc áo đạo bào kia là Thiên Tân Đạo Trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Dương.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Hừ ! Thì ra chúng toàn là một loài ma đạo như nhau đây. Chàng định xô cửa.

Tiêu Diêu Khách kéo tay chàng lại :

- Hiền đệ đừng nóng nảy. Hãy chờ một chút xem sao, rồi sẽ tính chuyện đối phó.

Thạch Bảo Kỳ không dám cãi, dừng lại đứng yên bên cạnh Tiêu Diêu Khách.

Hai người ngó vào kẹt cửa. Đang khi ấy, từ trong lối đi năm ả thiếu nữ bước ra. ả đi giữa chính là Lý Tiểu Bình vận y phục rực rỡ xinh đẹp như một đóa hoa.

Hai bên là bốn ả nữ tỳ xinh tươi như nhau đi kèm theo Lý Tiểu Bình. Đến chiếc ghế cao, Lý Tiểu Bình ngồi xuống, vẻ mặt u sầu.

Bốn ả nữ tỳ đứng hầu hai bên.

Bất giác, Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng, tim chàng đập mạnh. Chàng cố hết sức chấn áp mới đè nén được cơn xúc cảm đang dâng trào. Chàng lại thấy có hai mươi kiếm thủ, tay hờm sẵn thanh trường kiếm đứng dàn ra hai bên lối đi, oai hùng tốt bụng.

Riêng trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tân Đạo Trưởng có đặt một cái bàn.

Trên bàn bày ra cái mâm ngọc, chạn trổ rất là công phu. Trong mâm ngọc đã thấy mười ba hạt Huyết Châu Hồn đỏ rực, óng ánh. Lại có những hạt màu vàng như kim quang tỏa ra cực kỳ quái dị.

Nội cái màu sắc của Huyết Châu Hồn cũng đủ khơi lòng tham vọng của mọi người rồi, đừng nói tới việc mỗi hạt Huyết Châu còn ghi một chiêu thức võ công tuyệt thế, làm sao khỏi đem lòng mong muốn chiếm đoạt để trở thành một cao thủ vô địch giang hồ.

Chính Thạch Bảo Kỳ cũng đã rung động cả tâm hồn. Hai mắt chàng nhìn chăm chú về phía cái mâm hạt Huyết Châu Hồn. Đột nhiên.

Thạch Bảo Kỳ gỡ ngón hữu chưởng lên.

Chàng định đẩy cửa xông vào.

Nhưng một bàn tay đã nắm chặt lấy Thạch Bảo Kỳ lôi lại. Đó là Tiêu Diêu Khách.

Lão nhân khẽ thăm bên tai chàng :

- Hiền đệ khoan động thủ, nay chưa phải đến lúc chú cháu chúng ta dự vào.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Tam thúc ! Giờ chú liệu sao đây ?

Giọng nói của Tiêu Diêu Khách càng nhỏ :

- Chúng ta hãy chờ xem lối đi diễn biến ra sao rồi sẽ ra tay cũng chẳng muộn màng.

- Cũng được. Vầy chú cháu chúng ta cứ chờ.

Hai người nhìn vào trận đấu.

Bỗng Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Tam thúc ! Gã thiếu niên có tên Mã Kiệt này là môn đồ của ai ?

-Tiêu Diêu Khách hạ giọng :

-Mã Kiệt là con trai thương yêu của Mã Hy Bình, danh hiệu là Thiết Diện Thần Ưng.

Thạch Bảo Kỳ lại hỏi tiếp :

-Có phải Thiết Diện Thần Ứng là Thần Ứng Bảo chứ không ?

-Chẳng hề sai. Hơn nữa, hiện lão Thiết Diện Thần Ứng có liên quan đến Tam Bảo nữa.

Thạch Bảo Kỳ khản trương :

- Tam thúc ! Vậy thì hạt Huyết Châu Hồn thứ mười ba chính Mã Kiệt đã nộp lên.

- Đương nhiên như thế. Vì lúc nãy, trước khi ta rời khỏi chốn này thì trên lôi đài chỉ có mười hai hạt Huyết Châu Hồn mà thôi.

Vậy nếu hạt thứ mười ba không phải Mã Kiệt giao nộp thì còn ai nữa. Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Xem thế này, lão Thiết Diện Thần Ứng vốn là một trong những kẻ huyết hải thâm cừu của tiểu diệt dây, phải chăng tam thúc ?

Tiêu Diêu Khách lẳng lặng gật đầu.

Nhưng lão nhân chưa kịp thốt thêm lời nào thì ngoài lôi đài đã biến động. Một tiếng nổ long trời.

Cả lôi đài đều chấn động.

Kinh khí ào ào trong gió.

Thì ra tại trên lôi đài. Độc Thủ Thư Sinh vừa vận lên mười phần công lực Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng.

Và gã đẩy tới khí thể cực kỳ mạnh mẽ.

Mã Kiệt thấy thế vô cùng kinh hãi, huy động toàn bộ chân khí đón đỡ. Một bên tấn công thâm khốc. Một đằng liều chết tử đấu nên tạo thành tiếng sấm nổ như vừa rồi. Kết quả trận đấu, Mã Kiệt đã phải lao đảo cả người tháo lui hơn năm bước. Từ cửa mồm gã phún ra một vòi máu tươi.

Sau cùng, không còn chịu đựng nổi nữa, Mã Kiệt gục xuống sân lôi đài. Gã không thể gượng dậy được.

Về phần Độc Thủ Thư Sinh tuy thắng thế nhưng cũng bị chấn động đến phải lui về sau gần một trượng.

Thần sắc gã biến đổi mau chóng.

Trong khi từ nơi mép mồm của Độc Thủ Thư Sinh ứa ra hai dòng máu đỏ ngầu.

Thế nhưng chỉ một phút sau.

Tánh sài lang của Độc Thủ Thư Sinh nổi dậy. Gã xê mình tới hét :

- Mã Kiệt, nộp mạng cho ta ! Người phải chết vì đường chiêu Vô Địch Chưởng này.

Cánh tay của Độc Thủ Thư Sinh tức thì huy động đạo kinh khí nặng như núi lở.

Đó là đường chiêu Tình Thiên Nan Bồ mang theo mười phần nội lực. Độc Thủ Thư Sinh ra tay lẹ như luồng sét trên mây khó bề chống đỡ.

Lại nữa, Mã Kiệt hãy còn nằm mẹp dưới sàn đài làm sao vùng dậy cho kịp. Cho nên gã kinh hoàng thét :

- Quả thật là ác độc.

Theo đó, Mã Kiệt lăn ra ngoài.

May đâu gã lẹ làng tránh khỏi.

Nhưng vẫn bị đạo lực Vô Địch Chưởng quét nhằm bay xuống lôi đài. Mọi người hô to lên tạo thành một cảnh tượng ồn ào, chấn động cả vùng rộng lớn.

Ai cũng ngỡ Mã Kiệt phải vong mạng.

Nào có ngờ đâu, khi rớt xuống lôi đài khoảng nửa trượng, Mã Kiệt đã vận chân khí chuyển mình phóng rở lên.

Gã đứng sững trên lôi đài.

Quần hùng sững sốt im bất không còn la hét náo nhiệt như trước nữa. Chính Độc Thủ Thư Sinh cũng phải sững sờ.

Hắn không ngờ Mã Kiệt lại có cái thân pháp cao cường như vậy. Khi ấy Mã Kiệt đã thét :

- Thằng quỷ sống, ta thề một phen sống chết với ngươi tại lôi đài này. Luồng sát khí bốc mờ trên gương mặt của Độc Thủ Thư Sinh.

Hắn gầm to :

- Mã Kiệt, ngươi phải chết !

Độc Thủ Thư Sinh vận toàn bộ công lực nhắm ngay đỉnh đầu Mã Kiệt quật xuống một chiêu Vô Địch Chưởng, nặng tựa quả cổ sơn...

Phần thì mang vết trọng thương, phần lại yếu thế, làm sao Mã Kiệt chống nổi đường chiêu Vô Địch Chưởng của kẻ thù.

Gã gượng gạo gỡ ngọn chưởng chống đỡ. Ầm !

Một tiếng ré thảm khóc nổi lên.

Tiếng hét chưa dứt, Mã Kiệt bị kinh lực bắn tung lên cao bốn trượng rớt xuống đài.

Huych !

Chừng xem lại thì Mã Kiệt đã im lìm. Chiếc đầu của gã vỡ nát, máu me đỏ ngòm trông đến phải khiếp. Quần hùng tham dự hội ngộ thấy thấy đều kinh hãi trước cái chết quá thảm khốc của Mã Kiệt.

Lần này mọi người không hô hào như lúc nãy nữa, trở mắt nhìn cái xác đầy máu tươi của Mã Kiệt.

Thạch Bảo Kỳ cũng vì cái chết của Mã Kiệt mà kinh hoàng vô tả. Chàng không ngờ chưởng lực của Độc Thủ Thư Sinh lại khốc liệt đến thế. Giá nếu hiện giờ diễn ra một trận giao đấu, chàng chưa rõ có thủ thắng hẳn hay không.

Vô Địch Chưởng của Độc Thủ Thư Sinh quả nhiên vô cùng kỳ diệu. Lúc ấy, trên đài Độc Thủ Thư Sinh ngó xuống quần hùng, cất giọng ngạo nghễ :

- Còn ai lên đây thù tạc cùng tiểu gia một vài đường chiêu nữa không ? Sân tràng im phăng phắc.

Không nghe một tiếng đáp lại. Độc Thủ Thư Sinh càng thêm kiêu hãnh :

- Lần chót, có vị nào lên đây cùng tại hạ trao đổi một vài chiêu thức chăng ?

Vẫn im lặng không có tiếng đáp.

Bấy giờ, Độc Thủ Thư Sinh mới quay qua phía Lý Tiểu Bình cất giọng cười khà ố :

- Ha ha ... đây là số trời đã định, nào tại hạ có dám ước vọng chi đâu. Cùng lúc ấy.

Từ dưới đài, một chiếc bóng phóng lên với cái thân pháp vô cùng kỳ ảo. Chiếc bóng ngưng lại để lộ nét diễm kiều của một ả thiếu phụ.

Đó chính là Phi Hồ Mỹ Nhân.

Thạch Bảo Kỳ thềm bên tai Tiêu Diêu Khách :

- Lại là ả Phi Hồ Mỹ Nhân đây.

Tiêu Diêu Khách siết tay Thạch Bảo Kỳ ra dấu chàng im lặng theo dõi sự diễn biến trên lôi đài.

Cặp mắt lão nhân hết nhìn Phi Hồ Mỹ Nhân đến nhìn mười ba hạt Huyết Châu Hồn đặt trên mâm, rồi lại dời sang Phong Lâm Cư Sĩ như tìm hiểu về bọn họ.

Liền trong khi ấy, lại có hai chiếc bóng khác từ dưới phóng lên lôi đài. Người bên trái là Phượng Oanh.

Người bên phải chính là Đãng Ma Tôn Giả.

Khi đã lên lôi đài, lão nhân này quét cặp mắt sáng ngời nhìn quanh quần hùng một lượt.

Hình như lão muốn tìm ai vậy.

Lúc ấy Phi Hồ Mỹ Nhân đã tới trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ thi lễ :

- Đại hiệp, cuộc lôi đài đến đây đã chấm dứt, tệ đồ đã may mắn thắng trận. Giá mà hai tộc Túy Nguyệt Hiền và Phong Lâm Gia Trang kết thành sui gia, đồng thời chịu thành thật hiệp tác với nhau, chắc chắn ngôi vị Độc Bá Võ Lâm sẽ cầm chắc trong tay.

Đại hiệp có thấy thế chẳng ?

Câu nói này của Phi Hồ Mỹ Nhân lọt vào tai Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách.

Khiến cả hai bối rối vô cùng.

Riêng phần Đãng Ma Tôn Giả đứng trên lôi đài cũng biểu lộ những nét lo âu.

Lão nhân cau mày bối rối.

Mắt lão cứ quét nhìn xuống quần hùng. Đến đây, Thạch Bảo Kỳ đã rõ Đãng Ma Tôn Giả đang tìm bóng chàng. Có lẽ lão muốn chàng lên lôi đài giao đấu cùng Độc Thủ Thư Sinh. Trước đây, Thạch Bảo Kỳ không hề có ý định lên đài giao đấu cùng Độc Thủ Thư Sinh.

Nhưng nay thấy vậy chàng hơi bàng hoàng.

Nhứt là sự có mặt u sầu của Lý Tiểu Bình làm cho chàng động cả tâm tình. Thạch Bảo Kỳ theo dõi sự tình diễn biến ở trên lôi đài từng giây từng phút. Cũng trong thời gian ấy.

Vẫn chưa nghe Phong Lâm Cư Sĩ đáp lời Phi Hồ Mỹ Nhân.

Lão day qua Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng thì thầm một hồi.

Ba người nói những gì không rõ.

Sau đó, đã thấy Phong Lâm Cư Sĩ đứng dậy nói với Phi Hồ Mỹ Nhân. - Kính nữ đại hiệp, như nữ hiệp đã thấy, Huyết Châu Hồn có tất cả mười bốn hạt. Hiện giờ trên Phong Lâm Cư ba hạt không kể vào, thì còn lại mười hạt. Vậy tính ra thiếu mất một hạt, chắc chắn phải còn một người. Vậy nếu tuyên bố chấm dứt lôi đài, lão phu chỉ e là điều quá sớm.

Phi Hồ Mỹ Nhân cau mày :

- Vậy thì theo ý định của Phong Lâm đại hiệp phải tính sao đây ?

- Xin chờ một chút nữa.

Phi Hồ Mỹ Nhân trợn mắt :

- Hừ ! Lại cũng phải đợi chờ.

Thôi được, nếu một chập nữa, Phong Lâm đại hiệp cố ý bỏ cuộc hôn phối này thì đừng trách bản nương sao ra tay hành động.

Côn Luân Lão Nhân đỡ lời :

- Phi Hồ Nữ Hiệp chớ quá lo âu, sự thực Phong Lâm đại hiệp không phải là hạng người gian tà xảo trá như vậy đâu.

Lão phu xin nhận lãnh trách nhiệm này.

Phi Hồ Mỹ Nhân lạnh lùng “hừ” lên một tiếng rồi bước lại chiếc ghế bên góc lôi đài ngạo mạn ngồi xuống đó đợi chờ.

Dáng điệu của ả oai hùng biết bao.

Trên lôi đài bao trùm một bầu không khí nặng nề. Không một ai cử động.

Tất cả những cặp tình quang đều dồn xuống đám quần hùng chờ đợi. Đang khi ấy, Tiêu Diêu Khách đã khẽ thâm bên tai Thạch Bảo Kỳ :

- Hiền diệt ! Sự tình đã diễn biến một cách bất ngờ, chỉ còn một phương pháp mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ khẩn trương :

- Cách nào hử tam thúc ?

- Chỉ còn cách duy nhất là hiền diệt hãy lên đài quật ngã Độc Thủ Thư Sinh để vãn cứu lại tình hình nguy ngập.

Dù sao chúng ta cũng không nên để cho Lý Tiểu Bình lọt vào tay Độc Thủ Thư Sinh được.

Đồng thời mười ba hạt Huyết Châu Hồn kia cũng rơi vào tay Phi Hồ Mỹ Nhân nữa.

Bởi vì nếu chờ Phong Lâm Gia Trang và Túy Nguyệt Hiền liên hiệp lại, chúng ta chỉ còn một cách duy nhất là lên trời mà ở đó thôi. Vậy hiền diệt hãy nên vì đại cuộc dẹp bỏ đi mối thành kiến hẹp hòi trước, chung lo vãn cứu cái mối vong nguy của võ lâm ngày nay.

Những lời trần tình lợi hại của Tiêu Diêu Khách làm cho Thạch Bảo Kỳ đã phải kinh hoảng lên.

Chàng khẩn cấp hỏi :

- Tam thúc ! Quả tình hiền thúc muốn cho tiểu diệt dự cuộc lôi đài này sao ?

Tiêu Diêu Khách nghiêm nghị : - Quả đúng vậy, nhất định hiền diệt phải lên lôi đài tranh hùng cùng gã Độc Thủ Thư Sinh, phá tan cái mưu liên kết của ả Phi Hồ Mỹ Nhân, không thể có giải pháp khác hơn được.

- Nhưng mà tiểu diệt đã từ bỏ hôn nhân của Lý Tiểu Bình từ trước rồi, chẳng lẽ cháu lại có thể làm chàng rể tương lai của một kẻ thù không đội trời chung ?

- Hiền diệt, phạm chuyện gì xử sự trong chốn võ lâm muôn mặt ngày nay cũng phải tùy cơ ứng phó cho kịp thời, chớ nên khăng giữ lấy cái định kiến hẹp hòi như thế. Thực tình trước đây chú chẳng hề có ý buộc cháu phải lên lôi đài giao đấu cùng Độc Thủ Thư Sinh để mang lấy tiếng tăm ở sau này.

Nhưng sự tình đã diễn biến một cách quá nguy cơ cho tiền đồ của võ lâm và sự tồn vong của chính bản thân của người và ta nữa, nên dù bất cứ giá nào người cũng phải phá vỡ cái âm mưu quỷ quyệt của lão ma đầu ác đạo hôm nay, nếu không hậu quả sẽ không sao đo lường trước được.

Bình sinh phẩm chất của Thạch Bảo Kỳ vốn thông minh tột độ nên khi nghe mấy lời tận tường của Tiêu Diêu Khách, chàng tỉnh mộng ngay. Mà thật vậy, nếu để cho Túy Nguyệt Hiền cùng Phong Lâm Cư liên kết lại quả là một đại họa chẳng những cho Bạch đạo giang hồ mà còn cả cho chàng và Tiêu Diêu Khách nữa.

Chừng ấy dù có ăn năn cũng là điều quá muộn.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã nhủ thầm :

- Lời của tam thúc rất có lý. Giờ ta cũng nên tạm gác bỏ cái thành kiến kia, lên lôi đài đánh ngã Độc Thủ Thư Sinh. Một là ta phá vỡ cái âm mưu liên kết của ả hồ ly Phi Hồ Mỹ Nhân, hai là ta đoạt lấy mười ba hạt Huyết Châu Hồn kia để lấy toàn bộ võ công tuyệt thế. Sau đó sẽ đi tìm thù mà rửa hận. Biết đâu, đây chẳng là cơ hội ngàn năm bỏ qua sẽ gặp điều hối tiếc.

Nghĩ rồi, hào khí bốc cao lên ngàn trượng, Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh nói với Tiêu Diêu Khách :

- Tiểu diệt xin vâng lệnh tam thúc, quyết lên lôi đài quật ngã tên Độc Thủ Thư Sinh hống hách kia.

Nhưng cháu xin chú cho phép nói trước một điều.

Tiêu Diêu Khách vô cùng hoan hỉ :

- Điều gì, hiền diệt cứ nói ra, ta không hề từ chối cùng người đâu.

- Nếu may ra tiểu diệt quật ngã Độc Thủ Thư Sinh rồi, thì cháu xin tam thúc toàn quyền xử sự với hai cha con Phong Lâm Cư Sĩ, chẳng hay tam thúc có bằng lòng không ?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Điều này chẳng gì khó khăn cả, miễn sao hiền điệt chịu lên võ đài đánh ngã tên cuồng đồ Độc Thủ Thư Sinh, phá tan cái âm mưu liên kết giữa Phi Hồ Mỹ Nhân và Phong Lâm Cư Sĩ, ít nhất trong thời gian này là quá đủ rồi. Còn mọi việc sau đó đều không quan trọng.

Thạch Bảo Kỳ vui mừng :

- Vậy bây giờ tiểu điệt lên võ đài giao đấu cùng tên Độc Thủ Thư Sinh, tam thúc hãy ở đây đợi chờ ứng phó.

Tiêu Diêu Khách hấp tấp :

- Mọi việc đã có ta, hiền điệt chớ lo, hãy lên võ đài mau lên. Thạch Bảo Kỳ vâng dạ, toan xô cửa phóng mình lên lôi đài. Sực nhớ một điều, chàng dừng lại nói :

- Vết thương của tam thúc lúc này khá nặng, sợ e chưa bình phục hẳn, vậy chú hãy uống thêm một hoàn Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn đây.

Chàng thò tay vào lòng lấy bình ngọc trút ra một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn trao cho Tiêu Diêu Khách.

Tiêu Diêu Khách cầm lấy linh đơn bỏ vào mồm nuốt chửng đi, rồi giục Thạch Bảo Kỳ :

- Hiền điệt lên đây cho mau, chỉ có thành công chứ không thể thất bại nhục nhã.

Thạch Bảo Kỳ cương nghị :

- Tiểu điệt thà chết chứ không đời nào chịu nhục trước kẻ thù. Vừa dứt tiếng, chàng đã xô cửa lách mình chen vô đám đông người tiến tới võ đài Huyết Châu Chiêu Thân.

Trong khi ấy, Phi Hồ Mỹ Nhân không còn chờ đợi một cách tử lạnh nữa rồi, ả đứng lên, quay sang Phong Lâm Cư Sĩ lạnh lùng :

- Phong Lâm đại hiệp ! Hiền lôi đài đã đến phút chót, chẳng còn ai dám lên đây giao đấu cùng tặc đồ nữa, vậy đại hiệp hãy theo qui củ của lôi đài mà làm, chớ nên điều trì hoãn.

Bảo thật, nếu có gì âm mưu quỷ quyệt thì đừng trách sao Bản Nương hạ thủ chẳng niệm tình.

Những lời hăm dọa của Phi Hồ Mỹ Nhân khiến Phong Lâm Cư Sĩ phải biến sắc.

Lão nhân chưa biết phải trả lời ra làm sao cả, vì sự thực hạn đài đã chấm dứt từ lâu.

Đột nhiên trong lúc ấy.

Lý Tiểu Bình đang ngồi trên ghế bồng đứng vụt lên.

Nàng thò tay chop một cái đã chiếm đoạt lấy thanh trường kiếm của ả nữ tỳ đứng bên cạnh.

Đoạt xong kiếm báu, Lý Tiểu Bình hướng về phía Độc Thủ Thư Sinh chiếu xạ đôi mắt căm thù vào bộ mặt hung hăng của hắn.

Tình hình dường như nàng quyết một phen sống chết cùng Độc Thủ Thư Sinh chứ không chịu khuất phục trước sức mạnh của kẻ thù.

Ngờ đâu, Lý Tiểu Bình chưa kịp hành động thì Côn Luân Lão Nhân đã nói lớn.

- Lão phu xin nữ đại hiệp hãy kiên nhẫn nán chờ một chút nữa xem sao.

- Từ nay Bản Nương kiên nhẫn đã nhiều rồi, đến nay không thể nào chờ đợi hơn nữa.

Nếu bọn người cố duy trì tình trạng thì bắt buộc ta phải đơn phương hành động, thu hồi mười ba hạt Huyết Châu Hồn trước, rồi mọi việc sẽ tính sau. Lời chưa kịp dứt, Phi Hồ Mỹ Nhân đã xê mình lại gần chiếc mâm đựng Huyết Châu Hồn.

Quần hùng đến phó hội thấy đều rúng động.

Hàng ngàn cặp mắt đổ dồn lên võ đài xem tình hình đột biến có thể diễn ra.

Mọi người đều biết trước sẽ có cuộc giao tranh không thể tránh được giữa Phi Hồ Mỹ Nhân.

Vì mười ba hạt Huyết Châu Hồn là vật báu ngàn năm khó gặp, đâu thể ai nhường cho ai.

Phần Phi Hồ Mỹ Nhân nhứt định phải chiếm lấy Huyết Châu vì mặc nhiên Độc Thủ Thư Sinh đã thắng trận.

Nhưng Phong Lâm Cư Sĩ cũng đâu có dễ gì chịu để cho Phi Hồ Mỹ Nhân mang bảo vật đi một cách dễ dàng như vậy.

Nên bầu không khí căng thẳng tột độ.

Giữa lúc ấy thì ?

Một sự đột biến xảy ra.

Có tiếng thét chấn động cả bầu không khí nặng trầm :

- Các người khoan vội đã. Có tại hạ đây.

Liền đó, một chiếc bóng từ dưới đài bắn lên đáp xuống im lặng tợ bóng quỳ.

Cái thân pháp quả nhiên tột bậc giang hồ.

Quần hùng ngó thấy chiếc bóng cuối cùng xuất hiện có bộ võ công thần kỳ đồng võ tay hoan hô vang rền tợ sấm nổ.

Khắp cả sân đài náo nhiệt hồi lâu mới lặng im trở lại.

Phi Hồ Mỹ Nhân thấy vậy ngạc nhiên day qua nhìn. Bọn Phong Lâm Cư Sĩ vô cùng hoan hỉ, ngó lại coi đó là ai. Riêng Lý Tiểu Bình cũng đưa mắt nhìn chiếc bóng vừa mới xuất hiện. Nhận ra người ấy, Lý Tiểu Bình vô cùng khổ sở.

Bởi thoát đầu nòng ngờ Thạch Bảo Kỳ lên lôi đài nên trong lòng hoan hỉ vô biên.

Thế nhưng sau đấy xem lại thì đó là một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, đáng tởm.

Lý Tiểu Bình muốn ngất xỉu đi.

Vì nếu gã thiếu niên xấu xí ấy thắng trận thì đâu có khác gì Độc Thủ Thư Sinh.

Ước vọng nòng chỉ mong Thạch Bảo Kỳ đến tham dự cuộc lôi đài này. Giờ đã trái ngược, làm sao Lý Tiểu Bình khỏi hoàn toàn thất vọng, mà hai giòong lệ nóng chảy ra.

Lúc ấy, Côn Luân Lão Nhân đã đứng dậy, lệ làng xê mình lại gần gã thiếu niên xấu xí.

Lão nhìn chàng trầm giọng :

- Danh hiệu tiểu anh hùng là gì đây ? Gã thiếu niên xấu xí chẳng ai khác hơn Thạch Bảo Kỳ đã hóa trang ra, nghe Côn Luân Lão Nhân hỏi, chàng sôi máu hận.

Nhưng chàng cố dằn lòng đáp :

- Tiểu danh của tại hạ gọi là Lâm Tinh.

- Lâm Tinh ! Tiểu anh hùng thuộc môn phái nào ? Lệnh Sư là ai đây ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Tại hạ không sư phụ, cũng không có môn phái.

Côn Luân Lão Nhân cau cặp lông mày bạc :

- Lạ thật ! Chẳng lẽ võ công của tiểu anh hùng tự nhiên mà có, không học của ai ?

- Cũng có thể cho là như vậy.

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ vừa lạnh lùng, vừa ngạo mạn chẳng còn xem ai ra gì, đã khiến cho Côn Luân Lão Nhân sinh lòng bất mãn.

Lão nhìn vào mặt chàng trầm ngâm một chập như để nghĩ suy, rồi khẽ gật đầu :

- Thôi cũng được, nhưng phải có một điều này tiểu anh hùng mới có thể dự cuộc được.
- Điều gì đây ?
- Tiểu anh hùng có mang hạt Huyết Châu Hồn theo bên mình đây không ?
- Dĩ nhiên là phải có, nếu không làm sao tại hạ có thể dám xông lên đây dự cuộc.
- Vậy thì tiểu anh hùng hãy giao nộp hạt Huyết Châu Hồn, rồi sau đó sẽ đấu nhau cùng vị tiểu anh hùng kia phân cao thấp.

Chẳng chút do dự, Thạch Bảo Kỳ thò tay vào lòng lấy ra một hạt Huyết Châu trao cho Côn Luân Lão Nhân, không thốt thêm lời nào nữa cả. Côn Luân Lão Nhân cầm lấy hạt Huyết Châu Hồn xem kỹ một lúc, cẩn thận bỏ vào trong mâm ngọc đặt trước bàn.

Khi ấy dưới lời đài chột có một giọng nói ồ ồ nổi lên thấu vào tai Thạch Bảo Kỳ :

- Ê ! Bây giờ mười bốn hạt Huyết Châu Hồn đã tề tựu cả rồi, chỉ còn tìm cái hộp Huyết Châu là tức khắc phát giác được cái kho tàng của bộ võ công vô tận Thạch Phá Thiên đại hiệp.

Lời người kia vừa dứt, khiến gây ra một loạt náo động trong quần hùng. Có một số người mở toang cặp mắt tham vọng chiếu thẳng lên lời đài.

Lại có một số cao thủ nóng tình vận công chuẩn bị đến giờ phóng lên đài cướp lấy Huyết Châu.

Tình hình bỗng trở nên khẩn trương tột độ.

Một trận lưu huyết kinh hồn nhất định không có thể tránh khỏi tại lời đài này trong giờ phút sắp tới.

Bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân, Thiên Tân Đạo Trưởng và Phi Hồ Mỹ Nhân nghe lọt vào tai mấy lời của bọn người dưới đài, thấy đều nổi giận và khẩn trương lên.

Bọn họ vận công lên chờ đợi mọi sự biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Các nhân vật trên lời đài đều là những đấng tuyệt thủ võ lâm, nếu họ cùng liên hiệp lại đối phó với quần hùng phía dưới lời đài, thì phần thắng sẽ về họ.

Điều này cũng khiến cho quần hùng dù có tham vọng cũng chưa dám xông lên làm hỗn, mà tất cả đều lặng lẽ chờ thời cơ thuận tiện thôi.

Khi ấy, lại nghe Côn Luân Lão Nhân trầm giọng bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Lâm tiểu anh hùng cũng cần nhớ rõ một điều hệ trọng cuối này. Nếu sau khi nộp hạt Huyết Châu Hồn rồi mà không thắng trận thì bảo vật kia sẽ tùy thuộc Phong Lâm đại hiệp xử dụng.

Tiểu anh hùng có bằng lòng không ?

Thạch Bảo Kỳ rít thù hận trong lòng :

- Quả là một bọn gian tà, tiểu gia thề ngày sau quét sạch trong chốn giang hồ.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thạch Bảo Kỳ vẫn giữ vẻ điềm nhiên không hề để lộ ra ngoài.

Hơn nữa, chiếc mặt nạ da người đã che kín được nét biểu lộ của chàng rồi. Chàng lạnh lùng đáp :

- Chuyện này tại hạ đã rõ từ lâu nhưng chẳng biết nếu khi tại hạ được thắng trận sau cùng thì Phong Lâm đại hiệp sẽ xử trí thế nào đây ?

- Thứ nhất : Phong Lâm đại hiệp sẽ gả Lý Tiểu Bình cho tiểu anh hùng, đồng thời đem cả mười bốn hạt Huyết Châu Hồn để làm món lễ vu quy. Nhưng phải nhớ một điều là tiểu anh hùng phải ở lại làm rể trong gia đình Phong Lâm Gia Trang.

Người đã rõ đấy chứ ?

Thạch Bảo Kỳ gật mạnh đầu :

- Tại hạ đã nghe rõ.

- Như vậy hiện giờ còn điều gì làm trở ngại cho tiểu anh hùng chăng ?

- Tại hạ nhận rõ mọi điều trong qui củ lôi đài, ngoài ra không có trở ngại chi hết.

Côn Luân Lão Nhân ngó qua Độc Thủ Thư Sinh rồi dạy lại bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Vậy thì tiểu anh hùng đã có thể khởi đầu cuộc giao đấu cùng Độc Thủ tiểu anh hùng rồi.

Nói dứt câu, Côn Luân Lão Nhân xê mình sang bên phải võ đài đứng đấy. Sự xuất hiện bất ngờ của Thạch Bảo Kỳ đã làm cho Độc Thủ Thư Sinh sửng sốt đến vô cùng tức giận.

Nên khi nghe Côn Luân Lão Nhân thốt xong, hắn liền quát lên chấn động :

- Hay a, nhận chưởng của ta đây.

Chưa dứt tiếng thét, Độc Thủ Thư Sinh đã vận công lên đơn chưởng đẩy tới như cái thoi.

Một đạo kinh khí nặng tựa ba đào ào ào tới giữa tâm huyết của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Động tác của các hạ khá mau !

Mồm thốt, chàng vừa vận nội lực lên đơn chưởng quay ra một tiềm lực bạo vũ.

Bùng !

Cả mặt sân đài rung rinh, áp khí phóng lên không trung ù ù như gió lốc. Nội lực song phương bằng nhau, chưa thấy tổn thương chi cả.

Độc Thủ Thư Sinh sửng sờ một giây rồi găm to lên, đồng lượt đẩy ra ba chiêu sấm sét.

Thân thủ Độc Thủ Thư Sinh quá mau, uy lực mạnh không thể tả, khiến cho Thạch Bảo Kỳ đã phải rúng động trong lòng.

Giá nếu để ba chiêu này đánh trúng, tức khắc Thạch Bảo Kỳ sẽ tan xác mà chết liền tại chỗ.

Trong lúc tình cấp trí sanh, Thạch Bảo Kỳ chợt nhớ đến ngón võ công tối thượng của sư phụ.

Chàng liền thi triển ra “Đạt Ma Bộ Pháp” lắc lư thân mình một cái xê qua nửa trượng.

Bóng ảnh của Thạch Bảo Kỳ lẹ như quỷ mị, khó thể phân biệt hướng tiến của chàng.

Chỉ thấy cái bóng của Thạch Bảo Kỳ lắc qua một cái rồi mất dạng luôn. Chừng chàng hiện ra đã ở bên phía trái của Độc Thủ Thư Sinh không đầy một trượng.

Nhận được thân pháp này, bất giác Côn Luân Lão Nhân đã phải sửng sờ lên.

Bởi chiêu thức “Đạt Ma Bộ Pháp” là ngón võ công tuyệt diệu của môn phái Thiếu Lâm, chẳng hiểu tại sao gã thiếu niên lạ mặt này lại biết sử dụng một cách thần tình như vậy.

Lão nhìn Thạch Bảo Kỳ không hề chớp mắt.

Lúc ấy Đấng Ma Tôn Giả đứng gần bên Phi Hồ Mỹ Nhân cũng vừa nhận ra Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân ngăm ngăm hoan hỉ đưa mắt qua phía Thạch Bảo Kỳ ra hiệu cho chàng nhứt định phải thủ thắng Độc Thủ Thư Sinh.

Thạch Bảo Kỳ khẽ gạt đầu kín đáo tỏ ý đã hiểu ý muốn của Đấng Ma Tôn Giả.

Về phần Phi Hồ Mỹ Nhân trông thấy võ công của Thạch Bảo Kỳ quá lợi hại, tỏ bộ băng khoăn.

Ả hồ ly thâm bảo Độc Thủ Thư Sinh :

- Độc Thủ Thư Sinh ! Đồ đệ chớ có nương tay, hãy thi triển võ công tuyệt học quật chết gã tặc tử ngang tàng kia, không thể thua trận được.

Độc Thủ Thư Sinh khẽ đáp :

- Sự phụ chờ lo, con nguyên quật chết tên tiểu tử vô danh này.

Lời nói vừa dứt, Độc Thủ Thư Sinh đã vận lên mười phần nội lực “Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng” sắp tấn công kẻ thù lợi hại.

Nhận rõ chiêu pháp này, Thạch Bảo Kỳ gấp rút gỡ song chưởng lên bằng ngực.

Tay mặt chàng đã xử dụng Sương Long Xuất Hải, tay trái Cửu Long Thăng Thiên chờ đợi đón nghênh thế công của địch.

Hai ngón võ công này đều là môn tuyệt học trong bộ Hồi Long Chưởng của Phục Hư Tôn Giả.

Ầm? Ầm ?

Mấy tiếng sấm chưởng người nổ vang rền làm chuyển rung cả võ đài. Tiềm lực Hồi Long Chưởng quá mạnh bạo đẩy ngược Độc Thủ Thư Sinh về một góc lôi đài.

Quần hùng phía dưới ồn ào lên, tạo thành một bầu không khí cực kỳ hỗn độn.

Nhiều người reo mừng lên cổ võ tinh thần Thạch Bảo Kỳ chiến thắng Độc Thủ Thư Sinh.

Khiến chàng cảm thấy vô cùng phấn khởi, hùng khí bốc cao muôn trượng. Cuộc diện xảy ra làm cho Phi Hồ Mỹ Nhân nổi giận, trợn mắt dửng dưng. Ả hồ ly xạ cấp mắt đẹp lạnh lùng, nhưng pha đầy ma quái nhìn chòng chọc vào mặt Thạch Bảo Kỳ dường như muốn ăn tươi nuốt sống lấy chàng. Thừa thế, Thạch Bảo Kỳ không để lỡ cơ hội, lắc sang Độc Thủ Thư Sinh nhắm ngay ngực hắn quật luôn hai đạo kinh nặng như núi lở.

Thế nhưng Độc Thủ Thư Sinh quả là một tiểu ma tinh vô cùng hiểm độc, hấn cười khà :

- Người muốn chết rồi đây !

Tức thì Độc Thủ Thư Sinh liên tiếp phát động ba đường chiêu trong ma pháp Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng.

Đó là Phong Âm Thập Địa, Liệt Dương Đương Đầu và Âm Dương Diệu Đà, bề thế như bão táp, động tác mau như điện quang.

Ầm ? Ầm ?

Một loạt rtiếng chưởng âm nổ vang trời.

Thạch Bảo Kỳ không còn chịu nổi âm lực Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng ré lên một tiếng, tháo lui đến bảy tám bước vẫn chưa đứng vững.

Tự nhiên, Thạch Bảo Kỳ cảm nghe hai luồng điện lực chạy rần vào người, một nóng như lửa thiêu, một lạnh tựa băng hà, vô cùng khó chịu.

Chàng cố gắng đứng vững trở lại, vận chân khí ngăn cản hàn tà xâm nhập. Phi Hồ Mỹ Nhân ngó thấy mừng rỡ, hét to :

- Đồ đệ hãy quật ngã tên cuồng ma cho mau.

Độc Thủ Thư Sinh húng chí cười lớn :

- Tiểu tử nằm xuống đó.

Ngọn ma công không từ hai cánh tay Độc Thủ Thư Sinh tức thì đẩy tới trùn chụp lấy Thạch Bảo Kỳ.

Chiêu này hắn quyết tâm tiêu diệt kẻ thù.

Thạch Bảo Kỳ trông thấy chuyện chẳng lành, liền thi triển ngay Đạp Ma Bộ Pháp lắc mình đi nơi khác tránh luồng ma lực vừa ào tới.

Độc Thủ Thư Sinh thấy thân pháp của Thạch Bảo Kỳ quá huyền bí, hốt hoảng thu hồi song chưởng để đối phó cùng chàng.

Ngay trong lúc ấy, Thạch Bảo Kỳ đã hiện thân bên phía hông trái của Độc Thủ Thư Sinh.

Ngon chỉ của chàng vận lên mười phần bí pháp Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ bắn xạ vào mình Độc Thủ Thư Sinh mau như điện chớp.

Ngon võ công tuyệt diệu của Thạch Bảo Kỳ vừa đưa ra đã thấy công hiệu tức thì.

Bấy giờ Độc Thủ Thư Sinh có cái thân pháp quỷ thần vô lượng cũng khó có thể mà tránh né hay chống đỡ ngọn Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ cho kịp. Bởi Thạch Bảo Kỳ chỉ cách hấn có nửa trượng, lại chỉ lực mau như làn chớp, loáng mắt thì đã tới sát bên mình.

Độc Thủ Thư Sinh hét một tiếng lách mình qua.

Bịch? Bịch ?

Nhưng đã muộn rồi, một đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ đã bắn trúng cánh tay của Độc Thủ Thư Sinh.

Liền đó, ngọn chưởng của hấn buông thông xuống, cả huyết đạo. Ai cũng tưởng Độc Thủ Thư Sinh vì thọ thương trầm trọng không còn có thể giao đấu nữa.

Nào ngờ sự tình đã trái lại.

Sắc diện Độc Thủ Thư Sinh vẫn bình tĩnh như thường, chứng tỏ có một sức chịu đựng vô tả.

Hấn hét cảm thù : - Lâm Tinh ! Hãy đỡ chưởng đây.

Vụt ! Một chiêu Vô Dịch Chưởng từ cách tay còn lại của Độc Thủ Thư Sinh quật tới đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ.

Lần này Thạch Bảo Kỳ không tháo lui như trước, ngọn chưởng mặt của chàng chọt đẩy ra một đường chiêu Huyết Tẩy Giang Hồ với mười phần nội lực.

Ầm !

Lại một tiếng nổ xé nát cả bầu không gian tạo áp khí từ bốn hướng dội lại ào ào.

Có tiếng rú thảm khóc từ cửa mồm Độc Thủ Thư Sinh.

Chỉ vì từ nãy Độc Thủ Thư Sinh đã chịu đựng quá nhiều thời gian giao đấu, sinh lực đã mỏi mòn, lại thêm mang vết thương xui hết một cánh tay thì làm sao có thể chống nổi đường chiêu sấm sét của Thạch Bảo Kỳ. Cùng trong một tiếng sấm chưởng chấn động đó, Thạch Bảo Kỳ đã phải loạng choạng tháo lui bốn bước, khí huyết trong người sôi nổi lên.

Đổi lại Độc Thủ Thư Sinh bị tiềm lực bạo vũ quật nhằm hấn văng về một góc lồi đài, cuối cùng quỵ xuống, chân khí rã rời.

Nhưng sau đấy, hấn gượng gao đứng lên, sắc mặt tái nhợt như thây ma chết.

Thấy Độc Thủ Thư Sinh đã tổn thương khá nặng, Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ, xê mình trở lên, vận công lên song chưởng bạo thét :

- Độc Thủ Thư Sinh ! Đây là giờ phút cuối cùng của ngươi rồi !

Trong luồng gió vùn vụt, Thạch Bảo Kỳ đã quật ra một đường chiêu “Tình Thiên Nan Bồ” trong bộ võ công Vô Dịch Chưởng.

Chàng quyết tâm kết liễu tánh mạng của Độc Thủ Thư Sinh để trừ họa sau này.

Độc Thủ Thư Sinh ngó thấy luồng kinh đạo quá mạnh bạo của Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi.

Hấn liền vận công lên ngọn chưởng, dùng ngay chiêu thức Tình Thiên Nan Bồ chống lại kẻ thù.

Nhưng lúc ấy Độc Thủ Thư Sinh đã kiệt sức không còn có thể chịu đựng nổi nữa.

Lại thêm một tiếng nổ tợ trời gầm.

Hai chiếc bóng người nhập lại rồi dang ra. Có tiếng rú thảm khóc từ cửa mồm của Độc Thủ Thư Sinh. Thân hình của hấn bay vút qua một góc lồi đài.

Một tiếng “bùng” chấn động. Độc Thủ Thư Sinh chạm nhằm cây cột lõi đài bị văng trở xuống ngay góc đài. Đã trông thấy máu đào tuôn ra trước ngực của Độc Thủ Thư Sinh, trong khi hai tay buông xụi, nằm sóng soài trên mặt lõi đài.

Hắn thở hấp hối, bình tình quá trầm trọng.

Quần hùng phía dưới lõi đài quát tháo vang trời, tạo thành bầu không khí cực kỳ hỗn độn.

Đặng Ma Tôn Giả vui mừng tưởng chừng đã xông tới chụp lấy Thạch Bảo Kỳ.

Đứng dưới đài, Tiêu Diêu Khách vô cùng hoan hỉ nhìn Thạch Bảo Kỳ mỉm cười.

Tuy vậy, lão nhân đã ngấm ngầm vận công lên song chưởng chờ biến cố xảy ra.

Phi Hồ Mỹ Nhân tái hân sắc mặt. Ả hồ ly nhìn Độc Thủ Thư Sinh đến sững sốt chẳng thốt ra lời. Bởi Phi Hồ Mỹ Nhân không ngờ Thạch Bảo Kỳ lại có bộ võ công cao thâm tột độ đến thế.

Đang cơn hận ngút trời, Thạch Bảo Kỳ chưa chịu ngừng tay, phóng tới chỗ Độc Thủ Thư Sinh dùng một chân dè vào ngực hắn.

Chỉ một cái ấn nhẹ của chàng là Độc Thủ Thư Sinh mất mạng tức khắc. Sự tình này khiến cho Phi Hồ Mỹ Nhân kinh hãi, xê mình đến gần Thạch Bảo Kỳ giờ ngọn ngọc chưởng lên cao.

Ả hồ ly nghiêng răng kèn kẹt :

- Lâm Tinh ! Giờ ngươi định hành động gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ cầm hận :

- Ta muốn giết gã cuồng ma này.

- Đố ngươi dám hành động.

- Sao lại không dám. Hãy coi đây.

Thạch Bảo Kỳ toan ấn gót chân vào hiểm huyệt trên ngực đầy máu me của Độc Thủ Thư Sinh.

Ngay khi Phi Hồ Mỹ Nhân dậm võ ngọc chưởng xuống đầu chàng thiếu hiệp.

Ngay lúc đó, Côn Luân Lão Nhân đã lách mình tới đứng giữa hai người, trầm nghị thét :

- Phi Hồ nữ hiệp, hãy dừng tay. Lâm tiểu anh hùng chớ nên hạ thủ. Nay đối phương đã thua trận rồi, phần thắng đã về ngươi, giết một mạng người chỉ tạo thêm thù hận mà thôi.

Những lời của Côn Luân Lão Nhân khiến cho Thạch Bảo Kỳ đã phải ngừng lại

Chàng tháo lui ra ngoài ba bước, quét mắt căm thù nhìn qua Phi Hồ Mỹ Nhân.

Phi Hồ Mỹ Nhân cũng chiếu cặp mắt lạnh lùng băng giá vào mặt Thạch Bảo Kỳ, dường muốn ăn tươi nuốt sống lấy chàng.

Vì bởi thâm tâm của Phi Hồ Mỹ Nhân đến dự lõi đài hôm nay là tham vọng chiếm lấy mười bốn hạt Huyết Châu Hồn để tìm kho tàng võ công tuyệt thế của Thạch Phá Thiên còn thất lạc trong chốn giang hồ, hy vọng sắp tựu thành thì bị Thạch Bảo Kỳ xuất hiện phá hỏng đi, làm sao ả hồ ly khỏi đâm ra oán hận.

Bất giác Phi Hồ Mỹ Nhân hét :

- Gã cuồng tử họ Lâm kia. Ngươi vốn thật là ai đây ? Do đâu ngươi hiểu được thân pháp Đạt Ma Bộ Pháp và Hồi Long Chưởng của phái Thiếu Lâm Cổ Tự ?

Cho đến cả chỉ lực Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ của lão Tiêu Diêu Khách và Vô Địch Chưởng người cũng biết xử dụng nốt ?

- Vậy ngươi là môn đồ của ai ?

Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng :

- Điều này ta thấy không cần tốn phí thời giờ để trả lời cùng người. Hãy chờ dịp khác.

Phi Hồ Mỹ Nhân nổi giận :

- Lâm Tinh ! Người hãy nhìn cho kỹ coi ta là ai. Nếu trái mạng ta sẽ giết người.

Thạch Bảo Kỳ sôi trào máu hận :

- Ả hồ ly dâm tiện đừng khoe khoang mồm mép, nếu tiểu gia đã có sợ người thì đâu có dẫn thân đến chốn lôi đài này.

Mấy lời ngạo cuồng của Thạch Bảo Kỳ khiến cho Phi Hồ Mỹ Nhân không còn dằn lòng nổi nữa.

Ả hồ ly vùng hét to lên :

- Tiểu cuồng ma, dưới mắt người đâu còn ai nữa. Bản Nương không giết người làm sao răn trị những kẻ hậu bối ở sau này.

Ngọn ngọc chuông của Phi Hồ Mỹ Nhân theo đó giơ lên khỏi đầu. Một đạo kinh lực ào đến Thạch Bảo Kỳ.

14. Biển Hận Vô Biên

Thạch Bảo Kỳ ngó thấy Phi Hồ Mỹ Nhân đột nhiên ra tay hiểm độc,

chàng cháy phừng lửa giận, bắn mình ra nửa trượng, đơn chuông đẩy tới một lực đạo sanh bình nghênh đón thể công kinh thủ.

Đột ngột trong giờ phút ấy Phong Lâm Cư Sĩ hét to lên :

- Hãy dừng lại cho ta !

Cùng theo tiếng hét, Phong Lâm Cư Sĩ đã phóng mình tới chính giữa Thạch Bảo Kỳ và Phi Hồ Mỹ Nhân.

Tả chuông lão hất sang Thạch Bảo Kỳ tạo một luồng tiềm lực mạnh bạo, trong khi hữu chuông quật qua phía Phi Hồ Mỹ Nhân đạo khí lực như cuồng phong bạo vũ.

Ầm ... Ầm ...

Mấy tiếng sấm chuông chạm nhau phát nổ long trời. Thạch Bảo Kỳ, luôn cả ác phụ Phi Hồ Mỹ Nhân chưa kịp thử chiêu nhau đã bị tiềm lực chuông phong đẩy lùi đến mấy bước mới đứng vững.

Sự tình này càng khiến cho Phi Hồ Mỹ Nhân nổi giận, trở tay vào mặt Phong Lâm Cư Sĩ quát :

- Phong Lâm Cư Sĩ ! Hôm nay Bản Nương cùng người thử thù tạc vài chiêu xem sao.

Lời chưa kịp dứt, Phi Hồ Mỹ Nhân đã lắc mình chớp qua tợ cái bóng vong linh đến trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ.

Ngọn chuông của ả hồ ly quật tới giữa ngực lão nhân một đạo kinh lực nặng như núi lở.

Không để thất thế ở chiêu đầu, Phong Lâm Cư Sĩ vùng cười khà lên : - Phi Hồ nữ hiệp đừng tự thị, hãy trông đây.

Theo tiếng cười, Phong Lâm Cư Sĩ đã trụ hình tợ quả cổ sơn, gỡ ngọn chuông nghênh đón.

Hai luồng chuông lực mau như sét giạt gặp nhau nửa đường rồi phát nổ tợ trời gầm.

Áp khí phóng lên cao có tới mười trượng, khắp cả võ đài đều rung chuyển rầm rập.

Hai thân hình đều lắc lư nhiều lượt như nhau, chưa thấy bên nào thắng bại.

Cả hai có vẻ đồng sức với nhau.

Lúc ban đầu Phi Hồ Mỹ Nhân ngỡ rằng chỉ vì ả vội vàng ra tay bên bị đối phương đẩy hất về phía sau thành linh chứ nội lực kẻ thù thua sút ả.

Nhưng giờ rõ lại võ công của Phong Lâm Cư Sĩ quả nhiên cao thâm tốt độ, không thể xem thường.

Bởi vì đường chiêu vừa rồi Phi Hồ Mỹ Nhân đã thi triển toàn lực, nhứt định thủ thắng Phong Lâm Cư Sĩ, nào ngờ lại hỏng đi.

Cho tới bây giờ ả hồ ly mới biết danh tiếng của đối phương quả thật không sai chút nào.

Sự tình xảy ra khiến cho Phi Hồ Mỹ Nhân đã phải ngơ ngác cả người. ả hồ ly đứng sững như pho tượng.

Lòng tự thị của ả từ nãy chợt tiêu tan đi.

Bây giờ Phong Lâm Cư Sĩ đã xê mình tới đối diện cùng Phi Hồ Mỹ Nhân. Lão nhân cười khà :

- Phi Hồ nữ hiệp ! Chuyện thắng bại trong chốn giang hồ là thường tình, lưỡng hổ tranh nhau cuối cùng phải có một con vật bị thương, nay lão phu xin nữ hiệp đừng làm khó dễ cho hiền tể tương lai của ta mà làm gì.

Đứng gần đấy, Thạch Bảo Kỳ nghe Phong Lâm Cư Sĩ gọi mình là hiền tể tương lai, bất giác ngấm ngầm cười khinh thị rồi nghiêng thềm :

- Quả thật là một lão già vô liêm sỉ đây !

Tuy vật Thạch Bảo Kỳ không để lộ ra ngoài để có thể kẻ khác trông thấy sự hân học của chàng.

Vì chàng còn chờ biến cố diễn ra. Đang lúc ấy, Côn Luân Lão Nhân đã vội xê mình tới, trầm giọng bảo Phi Hồ Mỹ Nhân :

- Lời nói của Phong Lâm đại hiệp bảo rất đúng. Nay lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân đã kết thúc, xin Phi Hồ nữ hiệp chớ nên ra tay với kẻ hậu bối làm gì. Giờ bản đạo thay mặt chủ nhân mời quý khách cùng nhau đến Phong Lâm Cư thù tạc vài chung rượu mừng, có điều gì không hài lòng sẽ bàn bạc sau chẳng muộn màng gì.

Nữ hiệp có thấy thế chẳng ?

Côn Luân Lão Nhân vừa dứt lời thì Thiên Tâm Đạo Trưởng đã tiến lên đứng bên cánh tả của Phong Lâm Cư Sĩ.

Đạo Trưởng nở một nụ cười nghiêm nghị :

- Thật vậy, cuộc diện lôi đài đến đây đã chấm dứt, lão phu cũng có lời kính mời nữ hiệp hãy cùng nhau vào Phong Lâm Cư đàm đạo với nhau.

Mặc dù thấy ba vị lão nhân đầy nét tươi cười trên gương mặt nhưng đã ngấm ngầm vận công để kịp thời đối phó với Phi Hồ Mỹ Nhân.

Vốn là một nữ hồ ly từng trải giang hồ, làm sao Phi Hồ Mỹ Nhân không hiểu rõ điều này.

Phi Hồ Mỹ Nhân thâm nghĩ, võ công của ba lão nhân đều cao thâm tốt độ, một mình khó mà đương cự, thà rằng tìm cách lìa khỏi chốn này rồi ngày sau sẽ liệu toan.

Cho nên Phi Hồ Mỹ Nhân đã lạnh lùng “hừ” lên một tiếng, cất giọng đầy oán độc.

- Xin đa tạ tam vị lão anh hùng, chén rượu thù tạc của Phong Lâm Cư xin hẹn lại một ngày khác. Nay Bản Nương còn nhiều chuyện khác phải cáo từ, sẽ gặp lại chư vị ở nửa năm sau.

Dứt câu, ả hồ ly day qua Đăng Ma Tôn Giả :

- Hãy mang Độc Thủ đồ đệ theo ta.

Đăng Ma Tôn Giả lặng lẽ cúi xuống bồng lấy xác quần quai của Độc Thủ Thư Sinh, đảo mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái thật nhanh dường ra dấu giả từ.

Hội ý, Thạch Bảo Kỳ khe khẽ gật đầu như ngầm hẹn sẽ gặp lại lão nhân. Sau đó, Đăng Ma Tôn Giả liền phóng xuống lôi đài cùng Phượng Oanh đi thẳng ra phía ngoài Phong Lâm Cư.

Phi Hồ Mỹ Nhân cũng lẳng lẳng quét nhìn ba vị lão nhân rồi nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái, rồi như vệt khói mỏng, phóng đi như bay.

Cái thân pháp của ả hồ ly quả nhiên cao tột giang hồ. Bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng nhìn theo ả mà trong lòng bàng hoàng.

“Hẹn gặp nhau ở nửa năm sau” !

Câu hứa hẹn này ẩn chứa một hàm nghĩa sâu xa. Chỉ có Thạch Bảo Kỳ là kẻ hiểu rõ hơn cả.

Chàng biết Phi Hồ Mỹ Nhân ám chỉ đến ngón võ công Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng trong nửa năm sau ả sẽ tựu thành một cách hoàn hảo.

Chừng ấy, Phi Hồ Mỹ Nhân sẽ đi tìm lại những kẻ thù mà phục hận. Nhưng kẻ đó chính là Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân, Thiên Tâm Đạo Trưởng và Thạch Bảo Kỳ.

Phi Hồ Mỹ Nhân đã chỉ bốn người trước khi ả lìa chốn lôi đài này. Thạch Bảo Kỳ trầm nghĩ :

- Cho dù bất cứ giá nào, ta cũng phải tìm cách giết ả hồ ly trước khi tựu thành ngón Cửu Cửu Huyền Âm Chưởng, tạo nên một kiếp vận sát thảm khốc cho giang hồ.

Lúc bấy giờ bọn Phi Hồ Mỹ Nhân đã khuất dạng ngoài kia rặng cây Phong Lâm Cư.

Bọn Phong Lâm Cư Sĩ còn băng khuâng trước câu hăm dọa kín đáo của Phi Hồ Mỹ Nhân.

Thình lình một tiếng “soẹt” khô rợn nổi lên.

Mọi người đồng giật mình quay lại nhìn coi chuyện gì đã xảy ra. Đã thấy Lý Tiểu Bình tay cầm thanh trường kiếm bước ra võ trường, mặt đầy sát khí.

Nàng âm thầm thét :

- Thưa gia phụ, trước hết con xin gia phụ cho phép con giao đấu cùng gã Lâm Tinh này.

Phong Lâm Cư Sĩ rung động trong lòng, vì sự sĩ diện trước mặt quần hùng. Lão nhân nghiêm nghị thốt :

- Sao đây ? Con không ưng thuận chàng Lâm thiếu hiệp đó à ?

Lý Tiểu Bình lạnh lùng đáp :

- Xin gia phụ đừng hỏi tiểu nữ có ưng thuận chàng kia hay không, bởi trong điều lệ lôi đài có câu “Nếu sau đó trong lòng con gái của chủ lôi đài không phục kẻ thắng trận, thì nàng có thể xuất hiện giao đấu cùng đối phương, nếu thắng được làm hôn lễ, nếu bại đuổi ra khỏi chốn này” vậy xin gia phụ đừng ngăn cản.

Nghe Lý Tiểu Bình nói thế, bất giác Phong Lâm Cư Sĩ đã sững sốt cả người lên.

Lão nhân trầm nghĩ bảo nàng :

- Lý Tiểu Bình ! Thực tình không phải ta không muốn đáp điều khẩn cầu tha thiết của con, nhưng chỉ vì Lâm thiếu anh hùng đây là người đến sau và đã được Côn Luân lão Giám Hộ truyền rao thắng cuộc với mọi người, nếu nay ta lại diễn ra trận đấu, chẳng may bị con đánh bại, làm sao ta khỏi bị quần hùng trong chốn võ lâm bảo là bày mưu quỷ quyết đi chiếm trọn mười bốn hạt Huyết Châu Hồn cho Phong Lâm Cư.

Con hãy ngoan ngoãn nghe theo ta là hơn.

Lẳng tai nghe những lời của Phong Lâm Cư Sĩ, Thạch Bảo Kỳ âm thầm khinh bỉ rồi nói một mình :

- Giờ ngươi lại phô bày rõ ràng cái tâm sự đê tiện rồi đây.

Tuy nghĩ vậy nhưng Thạch Bảo Kỳ cố dằn lòng chứ không để lộ ra ngoài cho kẻ thù đoán biết tâm tư thâm kín.

Lúc ấy, Lý Tiểu Bình cương quyết :

- Thưa gia phụ, chuyện hậu lai thì tùy nơi người quyết định, nhưng nay con thấy tự mình phải giao đấu cùng gã Lâm Tinh này một trận cao thấp chứ không thể nào khuất phục được.

Phong Lâm Cư Sĩ lo lắng :

- Nhưng con nên nhớ trong trường giao tranh đao kiếm rất vô tình, không chừa bỏ một ai, ta chỉ e trận này có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn của mọi người, chừng ấy ăn năn cũng là điều quá muộn.

Lý Tiểu Bình rít cảm hờn :

- Gia phụ ! Lòng con đã quyết, dù cho đất trời nổi cơn sấm sét cũng không thể nào đổi thay được.

Còn gã Lâm Tinh kia, ai bảo tham lam bảo vật, đắm mê nhan sắc tới đây, nếu có bại trận cũng là một điều càng thêm đáng ghét mà thôi.

Riêng con, nếu chẳng may thảm bại, thề sẽ tự sát giữa chốn lôi đài này để được tìm mẫu thân nơi chín suối.

Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt :

- Lý Tiểu Bình con ! Mấy lời của con nói càng lúc càng thêm phi lý, ta đâu có thể nào bằng lòng để con tự mình toan tính những điều tổn hại như vậy được.

Đột nhiên, nước mắt từ trong khóe của Lý Tiểu Bình chảy ròng ròng xuống hai má anh đào mơn mớn.

Nàng quì xuống trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ kêu gào :

- Nếu lời khẩn cầu của con không được gia phụ thuận cho, thì con sẽ tự nguyện hủy mình. Con không thể nào sống trong tủ nhục, khổ đau được.

Lời vừa kịp dứt, Lý Tiểu Bình đã vụt đứng dậy quay ngược mũi thanh

trường kiếm rồi nhắm cổ họng mình thốc mạnh vào.

Hành động bất ngờ táo bạo của Lý Tiểu Bình khiến cho Thạch Bảo Kỳ sửng sở lên.

Cho tới bây giờ chàng mới hiểu nàng đã vì chàng mà đâm hủy mình như thế.

Một niềm hối hận cảm thương chỗi dậy trong lòng của Thạch Bảo Kỳ. Chàng muốn phóng tới đỡ lấy kiếm của Lý Tiểu Bình, nhưng vì quá xa, hơn nữa nàng hành động mau như làn chớp, khó mà đoán trước, chỉ còn cách trở mắt nhìn mũi thanh trường kiếm đang thốc vào cổ nàng.

Tình cờ trong phút lạng trầm đó, một tiếng “bùng” nổi lên vang dội. Tranh trường kiếm trên tay của Lý Tiểu Bình tung bắn lên không trung mất dạng.

Thì ra vừa rồi, Phong Lâm Cư Sĩ đã quật ra một đạo kinh khí cứu nguy cho Lý Tiểu Bình.

Lão nhân thịnh nộ quát lên :

- Nghịch tử ! Ta nuôi ngươi khôn lớn đường này, giờ ngươi trở lại chống ta sao ?

Không đợi Lý Tiểu Bình kịp phản ứng, Phong Lâm Cư Sĩ lẹ làng bắn ra một đạo chỉ phong ngay hôn huyết của nàng như luồng chớp.

Bịch ! Động tác của lão nhân quá mau, lại xuất phạm, làm cho Lý Tiểu Bình không sao tránh né.

Nàng bị điểm trúng hôn huyết rồi ngất đi không còn biết gì nữa cả. Bây giờ, Phong Lâm Cư Sĩ quay sang lão Tổng Quản cất giọng trầm trầm :

- Lão Tổng Quản hãy đưa tiểu thư về phòng, chờ lão phu xử trí sau.

Lão Tổng Quản cung tay thi lễ :

- Xin tuân lệnh lão Bảo Chủ.

Rồi lão Tổng Quản ra lệnh cho bọn nữ tỳ bồng xóc cái thân hình bất động của Lý Tiểu Bình theo lão bước xuống lôi đài, thẳng về Phong Lâm Gia Trang.

Sự tình đột biến diễn ra làm cho quần hùng dưới đài vô cùng sửng sốt, trở mắt nhìn lên mà không ai thoát lời nào cả.

Bầu không khí nặng trĩu bao trùm khắp cả lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân.

Lúc ấy, Thạch Bảo Kỳ chợt nảy ra hai ý niệm trái ngược lẫn nhau.

Thứ nhất : chàng bỏ bộ mặt giả hiệu Lâm Tình để đấu nhau một trận sinh tử quyết cùng Phong Lâm Cư Sĩ.

Hoặc là chàng cứ nhẫn nại thêm một thời gian nữa xem tình thế ra sao rồi sẽ tùy thuộc theo đó mà ứng phó kịp thời.

Trong khi ý niệm của chàng chưa dứt khoát, chợt nghe Phong Lâm Cư Sĩ cười khà !

- Ha ha ... Hiền tể ! Chỉ vì lâu nay tiểu nữ quen thói chiều chuộng nên mới phát sinh tính tình nông nổi như vừa rồi. Vậy xin người đừng để tâm câu chuyện nhỏ nhặt ấy mà làm gì.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Tại hạ đâu dám thế, xin lão tiền bối chớ ngại ngần điều ấy mà hao tổn tâm thần.

Phong Lâm Cư Sĩ âm hiểm :

- Vậy thì tốt lắm. Giờ hiền tể cùng bọn lão phu đến tậ thất rồi đàm đạo. Nghe vậy, tâm hồn của Thạch Bảo Kỳ chợt nghe trầm lạnh một cách lạ thường.

Chàng không hiểu có nên vâng theo lời Phong Lâm Cư Sĩ hay không. Đến đây sẽ còn chuyện gì xảy ra.

Chợt nghe Phong Lâm Cư Sĩ giục chàng :

- Hiền tể đã nghe chứ ? Chúng ta hãy về Phong Lâm Cư dự tiệc mừng đêm nay.

Bấy giờ, Thạch Bảo Kỳ mới nhủ thầm :

- Hay ta cứ theo lão đến Phong Lâm Cư xem còn giở trò quỷ quyết gì, rồi sẽ tùy cơ hội mà hành động cũng chẳng muộn gì.

Nghĩ vậy rồi, Thạch Bảo Kỳ cung tay : - Xin tuân lệnh lão tiền bối.

Phong Lâm Cư Sĩ tỏ vẻ hài lòng, day xuống lôi đài cất giọng tự sấm nổ - Hạng lôi đài đến đây đã chấm dứt, phiên liệt vị hãy trở về, lão phu xin hẹn tái ngộ sau này.

Tiếng nói của lão nhân vừa chấm dứt thì dưới đài nổi lên một loạt ồn ào. Sau đó, quần hùng kéo nhau ra về như từng đàn ác điệp bay rợp cả cánh rừng.

Chờ cho hơn hai ngàn cao thủ phó hội đã đi xa rồi, bấy giờ Phong Lâm Cư Sĩ mới day sang Thạch Bảo Kỳ âm hiểm :

- Hiền tể hãy theo bọn ta.

Chấm dứt câu, Phong Lâm Cư Sĩ phóng mình đi trước về hướng gia trang. Kế đó là bọn lão nhân bay mau như những vệt khói với thân pháp siêu phàm.

Đến chót hết là Thạch Bảo Kỳ thi triển khinh công tột bậc để theo kịp chúng lão nhân.

Chàng quyết liều một phen để tìm hiểu rõ cái âm mưu thâm độc của Phong Lâm Cư Sĩ.

Rồi sau đó chàng sẽ tùy thuộc theo cảnh ngộ mà ra tay hành động. Thạch Bảo Kỳ mím chặt vành môi dưới tổ sự can trường, phóng mình theo bọn Phong Lâm Cư Sĩ.

Vừa đi chàng vừa thầm tính cách đối phó cùng Phong Lâm Cư Sĩ trong giờ phút sắp tới.

Chẳng mấy chốc, bọn người Phong Lâm Cư Sĩ đã tới trước cửa cổng Phong Lâm Cư.

Tất cả đều đáp xuống mặt đất.

Thạch Bảo Kỳ cũng thu hồi thân pháp đứng ở phía sau lưng Thiên Tâm Đạo Trưởng.

Đột nhiên giữa giờ phút ấy.

Có tiếng hét lồng lộng cả không gian. - Phong Lâm lão hiệp khoan vào đã. Lẹ như tia chớp, một chiếc bóng từ trên cao bắn xuống sân tràng, thân thủ cực kỳ ảo diệu.

Mười tên cao thủ đi dàn hầu hai bên Phong Lâm Cư Sĩ thấy thế đồng thanh quát :

- Người là ai đây ?

Lập tức chúng cao thủ xê mình lên cản ngang chiếc bóng vừa xuất hiện. Trên tay chúng lăm lăm thanh trường kiếm toan phát động tấn công kẻ lạ mặt.

Nhưng mười tên cao thủ chưa ra tay thì chiếc bóng ấy đã quạt ra hai làn đạo kinh khí bề thế mạnh bạo như núi lở.

Bình ... Bình ... !

Không kịp đón đỡ, có hai tên cao thủ bị chưởng lực quạt ngằm bay ra ngoài bốn trượng, thương tích đầy mình.

Một khoảng trống liền đó chừa ra.

Chiếc bóng ấy lắc mình một cái, tợ vong linh tiến tới trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị đưa mắt nhìn coi nhân vật vừa xuất hiện là ai. Nhận ra người ấy chính là vị lão nhân chủ quán Chánh Dương Lâu mà chàng đã gặp đêm nọ, bất giác Thạch Bảo Kỳ kêu thầm :

- È ! Tửu Trung Tiên !

Thực vậy, nhân vật vừa mới xuất hiện chẳng ai khác hơn là Tửu Trung Tiên, đang đứng chắn trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ, mặt đầy sát khí. Trên vai lão này vẫn mang một cái bầu rượu như tự muôn đời.

Phong Lâm Cư Sĩ là kẻ từng trải giang hồ, lẽ tự nhiên đã nhận được đối phương là ai rồi.

Lão sừng sốt một giây rồi cười lạnh lùng : - Tửu Trung Tiên ! Hôm nay lão huynh tới đây với dụng ý gì ? Sao lại gây thương tích cho chúng gia nhân ?

Cặp mắt sáng rực như điện quang của Tửu Trung Tiên dời sang cái mâm hạt Huyết Châu Hồn đang ở trên tay Thiên Tâm Đạo Trưởng.

Lão nhân nhìn một chặp, rồi day sang Phong Lâm Cư Sĩ cất giọng trầm khàn :

- Lão phu muốn xem những hạt Huyết Châu Hồn ấy thử coi thế nào cho biết.

Phong Lâm Cư Sĩ rung động : - Nhưng hiện giờ lão huynh đã trông thấy rồi, hình dạng như thế đó, đâu có gì khác hơn nữa.

- Lão phu mong được cầm nó ở trên tay, chứ chỉ nhìn thì làm sao rõ giá trị của nó.

Từ Phong Lâm Cư Sĩ đến Thiên Tâm Đạo Trưởng và Côn Luân Lão Nhân thấy đều trợn mắt.

Đứng phía sau, Thạch Bảo Kỳ cũng rung động trong lòng, nhưng chàng vẫn nhẫn nại đợi chờ biến cố.

Bấy giờ Phong Lâm Cư Sĩ đã xê mình lên một bước, trầm nặng hỏi : - Tửu Trung Tiên ! Nay ngươi muốn những gì ? Hãy nói ngay, đừng lòng vòng nữa phí mất thời giờ vô ích.

Tửu Trung Tiên đảo cặp mắt tham lam sang mâm Huyết Châu Hồn kia. Sắc diện Phong Lâm Cư Sĩ tỏa đầy sát khí :

- Sao đó ? Ngươi định chiếm lấy một nửa Huyết Châu Hồn à ?

- Đúng vậy ! Ngươi không bằng lòng giao nộp bảy hạt Huyết Châu Hồn chẳng ?

- Dĩ nhiên như vậy rồi. Ta đâu có thể làm theo cái tham vọng của ngươi được.

Tửu Trung Tiên trầm giọng thét : - Phong Lâm Cư Sĩ. Cái mưu đồ xảo trá của ngươi có thể qua mắt được quần hùng chứ đâu có thể đánh lừa nổi cặp mắt của lão phu.

Ngươi đã dùng ba hạt Huyết Châu Hồn và đứa con gái xinh đẹp kia làm mồi gạt gẫm bọn giang hồ ngu ngốc mang thân tới đây tranh giành với nhau, rốt cuộc thấy đều vong mạng.

Đến cả môn đồ của ta, gã Đạt Sơn vì chút non dạ cũng đã bị giết trong vụ này.

Nay người đã chiếm đoạt toàn thể Huyết Châu Hồn với mưu đồ sau này lên ngôi Đệ Nhất Thiên Hạ thì làm sao bọn ta ngồi yên lấy mắt mà nhìn được.

Cơn lửa giận đang cháy phừng phừng trong tim gan Phong Lâm Cư Sĩ vì những lời nhục mạ của Tử Trung Tiên.

Nhưng lão nhân cố dần lòng : - Tử Trung Tiên ! Lần sau chót, lão phu có lời khuyên người chớ nên ngậm máu phun người mà khi hồi hận sẽ là điều quá muộn.

Ta bảo cho người biết, nay ta đã chọn gã Lâm Tinh đây làm con rể, đồng thời có quyền xử dụng ba hạt Huyết Châu Hồn kia, điều này tất cả giang hồ đều hay biết chứ không hề có cái âm mưu đen tối như người tưởng. Tử Trung Tiên nói :

- Hừ ! Gã tiểu tử họ Lâm kia vốn là một nhân vật ngoài sức tưởng tượng, một người đến cả tung tích của gã giang hồ còn chưa rõ.

Biết đâu đây chỉ là một quỷ kế của người sắp bại từ trước và gã kia chính là một trong những kẻ đồng lõa hành sự với người.

Chuyện làm của người toàn là xảo trá, thâm độc, ai mà tin được. Phong Lâm Cư Sĩ giận tràn hông, nhưng chưa kịp nói gì thì Tử Trung Tiên tiếp :

- Giờ lão phu tạm nghĩ rằng gã họ Lâm kia không phải do người sắp đặt, thì rồi đây gã cũng bước vào con đường tử vong, vì trước sau gì người cũng thủ tiêu gã một cách bí mật.

Người sẽ giết tất cả những người có liên hệ đến người để cuối cùng đoạt lấy toàn bộ Huyết Châu Hồn.

Những lời của Tử Trung Tiên làm cho khắp cả sân tràng đều rung động. Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ nghe lọt vào tai, ngấm ngấm rít qua hai hàm răng cắn chặt :

- Lời của lão Tử Trung Tiên quả chẳng sai, có thể Phong Lâm đạo tặc sẽ tìm mưu kế hủy diệt ta trong nội đêm nay hay một vài ngày sau chứ chẳng không.

Tốt lắm, ta sẽ dạy cho lão một bài học đích đáng để rửa mối nhục ngày xưa. Chợt khi ấy Phong Lâm Cư Sĩ đã nghiêm nghị thốt :

- Chớ có nhiều lời, hành động của lão phu xưa nay đường đường chính chính, không hề xảo trá bao giờ, nếu không tin thì ta xin dời người cùng vào tệt thất dự cuộc hôn lễ là hiểu rõ mọi sự tình.

Tử Trung Tiên cất tiếng cười ngạo nghễ : - Ha ha ... Mục đích của lão phu tới đây chỉ vì mười bốn hạt Huyết Châu Hồn này chứ không có hứng thú gì mà dự tiệc cùng bọn người.

Cặp lông mày của Phong Lâm Cư Sĩ dựng ngược : - Vậy người toan liệu sao đây ?

- Chia cho lão phu bảy hạt Huyết Châu Hồn thì đâu đấy êm xuôi, bằng nghịch lại thì ta sẽ đeo đuổi mục đích đến cùng.

Đến đây, Phong Lâm Cư Sĩ không nhịn nhục nổi nữa, liền bạo thét :

- Tử Trung Tiên ! Quả thật người là một kẻ điên cuồng quá độ, nếu lão phu không chứng tỏ cho người thấy một chút màu sắc võ công thì chắc người chưa từ bỏ ý định phiêu lưu, tham lam kia.

Chữ kia hãy còn chưa kịp dứt, Phong Lâm Cư Sĩ đã đề cao song chưởng lên bằng ngực, đẩy tới hai đạo lực ào ào như biển động.

Chẳng chút chậm trễ, Tử Trung Tiên lẹ làng hất hai cánh tay áo rộng. Ầm ... Ầm ...

Chưởng âm phát nổ tợ trời gầm. Áp khí ù ù chuyển vận trên không gian hốt theo một đám bụi cát bay mù. Song phương hiệp lại rồi chia ra tức khắc.

Xem lại Phong Lâm Cư Sĩ và Tử Trung Tiên đồng sức nhau, không ai hơn kém.

Trong lòng Phong Lâm Cư Sĩ càng thêm giận dữ, thi triển ra một chiêu Vô Dịch Chưởng.

Bất ngờ một biến cố mới lại diễn ra.

Theo trận gió ào ào từ trên cao phóng xuống sân tràng một chiếc bóng to lớn.

Chiếc bóng ngừng đi để lộ ra nhân vật quen thuộc, chính là Cuồng Trung Thánh.

Vừa thấy mặt Tử Trung Tiên, Tử Trung Tiên quát tợn sấm nổ : - Lão men già, ta tìm người đã khắp chốn, may sao lại gặp tại đây, quả thật trời không phụ lòng người vậy.

Nay chuyện ở Chánh Dương Lâu ta cùng người nói dứt khoát chốn này. Cùng trong tiếng quát, Cuồng Trung Thánh đã vận toàn bộ nội lực lên, song chưởng đẩy ra.

Sự xuất hiện thành linh của Cuồng Trung Thánh khiến cho Tử Trung Tiên sửng sờ lên.

Chợt nghĩ ra một kế, Tử Trung Tiên khoát chưởng : - Lão huynh khoan vội đã.

Cuồng Trung Thánh dừng cặp lông mày nửa bạc : - Người còn trời trăng điều gì đây ?

Tử Trung Tiên âm thầm giọng : - Lão huynh ! Hiện giờ trước mặt ta là những kẻ đại thù đang đe dọa tiểu đệ bất cứ lúc nào, tại sao chúng ta lại không chịu hiệp sức cùng nhau chống lại bọn chúng. Hơn nữa có lẽ nào cầu xé lẫn nhau để mặc cho bọn Phong Lâm Cư Sĩ thu đoạt tất cả mười bốn hạt Huyết Châu Hồn.

Vậy hãy cùng lão huynh chung sức với nhau chiếm lấy bảo vật kia, rồi sau đó sẽ nói tới chuyện hận thù khác.

Chẳng hiểu lão huynh tính lẽ nào ?

Ma lực quyền rũ của mười bốn hạt Huyết Châu Hồn quả thật vô cùng huyền diệu khiến cho vì tham vọng mà Cuồng Trung Thánh quên ngay mối hận thù.

Lão nhân nhìn sang chiếc mâm đựng Huyết Châu Hồn trên tay Thiên Tâm Đạo Trưởng thật lâu như biểu lộ một sự khát vọng vô tả.

Sau đấy, Cuồng Trung Thánh quay lại Tử Trung Tiên đổi liền ý niệm: - Lời này rất hay. Lão phu cũng niệm một chút tình mà tạm gác chuyện kia lại, chờ yên xong mọi việc, chúng ta thanh toán cũng không có muộn. Nghe qua mấy lời đối đáp của hai vị lão nhân. Phong Lâm Cư Sĩ vô cùng kinh hãi trước cái mưu đồ hiểm độc của đối phương.

Bởi vì nếu Cuồng Trung Thánh và Tử Trung Tiên liên kết với nhau thì họa không phải nhỏ rồi đây.

Cặp mắt sáng ngời âm hiểm của Phong Lâm Cư Sĩ chợt quét Thiên Tâm Đạo Trưởng và Côn Luân Lão Nhân như ngằm ra hiệu cho hai người. Đồng thời, Phong Lâm Cư Sĩ vận công lên song chưởng chục bát ngờ quật ngã một trong hai kẻ cuồng liệt đáng khiếp.

Đột ngột giữa giây phút nặng trĩu trầm áy.

Từ tận nửa lừng trời một loạt tiếng tợ chuông đồng ngân vang khắp cả sân tràng :

- Hãy nhận chiêu đây !

Vụt... Vụt ... Vụt ...

Nhiều đạo kinh lực nặng như núi lở từ trên cao đáp xuống đỉnh đầu của Phong Lâm Cư Sĩ, Thiên Tâm Đạo Trưởng, Côn Luân Lão Nhân, Tử Trung Tiên và luôn cả Cuồng Trung Thánh nữa.

Sự tình diễn ra thật là khiếp đảm, kinh hồn, bởi vì năm người hiện trong sân tràng đều là những nhân vật võ công cao thâm tột bậc, mà bị đồng loạt tấn công.

Cả năm người đều rung động, giở chưởng lên đón đỡ kinh lực của kẻ thù. Ầm ... Ầm ... ầm ...

Sấm chưởng nổ vang cả sân tràng.

Bọn Phong Lâm Cư Sĩ đã phải loạng choạng tháo lui đến mấy bước mà thân hình hãy còn lắc lư.

Cùng lúc ấy, một người lạ mặt từ trên không trung bắn xuống đứng vững giữa sân tràng.

Người ấy để hiện một vị lão nhân tướng mạo cực kỳ oai nghi, tóc râu đều bạc phều.

Lão nhân bảy tuổi tác có đến chín mươi, hai luồng mắt sáng như điện chớp.

Nhưng lão nhân tóc bạc là ai mà quần hùng không một ai được rõ. Bọn Phong Lâm Cư Sĩ và Tử Trung Tiên đồng sức sớt cả người. Năm vị cao thủ lão thành này đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi tung tích của đối phương.

Tất cả đều kinh dị lẫn hải hùng về lão nhân tóc bạc.

Điều càng kinh dị hơn nữa là chiêu thức mà lão nhân tóc bạc vừa thi triển chính là ngọn võ công tuyệt thế Vô Dịch Chưởng của Thạch Phá Thiên đại hiệp.

Hiện nay trong giang hồ chỉ có Phong Lâm Cư Sĩ đã luyện được ba chiêu, còn kỳ dư hầy còn kém xa.

Thế nhưng nay lão nhân tóc bạc này lại sử dụng đến năm chiêu, trội hẳn Phong Lâm Cư Sĩ.

Một chuyện ngoài sức tưởng tượng của quần hùng.

Bao sao năm vị lão nhân không khiếp đảm trong lòng.

Lão nhân tóc bạc là ai mà võ công lại thần kỳ quái lạ dường đó ? Bầu bí mặt bao trùm khủng bố đè nặng khắp cả sân tràng, chưa thấy một ai cử động hay nói năng chi hết.

Những luồng mắt sáng ngời của quần hùng đều chiếu thẳng vào lão nhân tóc bạc.

Lại còn một chuyện nguy ngập hơn nữa, chính giữa lúc mọi người hầy còn kinh hoàng trước đột biến diễn ra thì thấy chiếc bóng người lòa qua một cái, lão nhân tóc bạc đã như quỷ muội hiện hình xê đến ngay trước mặt Thiên Tâm Đạo Trưởng.

Nhận ra kẻ địch tới bên mình, Thiên Tâm Đạo Trưởng hoảng hốt chưa biết phải ứng phó thế nào thì chợt nghe một luồng áp lực đã đến giữa ngực.

Thiên Tâm Đạo Trưởng hét lên một tiếng lão đảo lui về phía sau hơn mười bước, máu đào phún ra lai láng, bệnh tình hết sức trầm trọng.

Soạt một tiếng khô khan.

Tức thì cái mâm đựng mười bốn hạt Huyết Châu Hồn đã rơi vào tay lão nhân tóc bạc.

Thủ pháp huyền bí này quả thật cái thế vô song, chưa từng thấy trong chốn giang hồ.

Trừ Thạch Phá Thiên đại hiệp và nhị vị Long Mộc Đảo Chúa thì không còn một ai xử dụng được.

Quần hùng lại càng sững sốt thêm hơn, đứng trơ ra như những pho tượng bằng đồng.

Đến đây Phong Lâm Cư Sĩ không còn có thể nhẫn nại được nữa, chột quát to :

- Lão vô lại kia. Ta thề sống chết với ngươi phen này. Hầy nhận chiêu.

Lời vừa kịp dứt, Phong Lâm Cư Sĩ phóng tới chỗ lão nhân tóc bạc. Đơn chưởng của Phong Lâm Cư Sĩ tức thì giở lên toan quật ra một đạo kinh lực hạ ngay đối thủ.

Động tác của Phong Lâm Cư Sĩ tuy mau, nhưng thân thủ lão nhân kia lại càng mau hơn.

Chỉ một cái lắc mình lão đã ra khỏi vòng vây của quần hùng có tới ngoài một trượng.

Phong Lâm Cư Sĩ vô cùng kinh hãi quát : - Lão cáo già danh hiệu gì đây ?

Lão nhân tóc bạc âm thầm : - Huyết Châu Lão Nhân !

Bốn tiếng “Huyết Châu Lão Nhân” âm ỉ trên không trung một hồi lâu, trong khi lão nhân tóc bạc đã phóng đi ngoài trăm trượng.

Thân pháp của lão quỷ thần vô lượng giang hồ có một không hai. Năm vị lão nhân đồng thét :

- Chớ cho lão chạy.

Luôn cả Thiên Tâm Đạo Trưởng, Côn Luân Lão Nhân, Tử Trung Tiên, và Cuồng Trung Thánh đồng lực thi triển khinh công tột độ đuổi theo Huyết Châu Lão Nhân như nước vỡ bờ.

Đằng kia sân tràng lại có một chiếc bóng người bắn theo với động tác khẩn cấp, lướt đi tọt lòn khói mỏng lơ mờ.

Chiếc bóng ấy chính là Tiêu Diêu Khách hóa trang thành một lão già lạ mặt.

Một số quần hùng có ẩn mình trong những lùm cây rậm rạp, thấy thế ùn ùn kéo nhau rượt theo phía sau lưng trông như bầy kiến mồi.

Bọn cao thủ này cũng chỉ vì tham vọng Huyết Châu Hồn mà ra. Bởi vì mười bốn hạt Huyết Châu Hồn nay đã qui tụ lại rồi, bất cứ lọt vào tay kẻ nào cũng có thể tạo thành một cuộc diện tranh giành thảm khốc. Bấy giờ, Phong Lâm Cư Sĩ dạy qua Thạch Bảo Kỳ vẫy tay áo rộng :

- Hiền tể, chúng ta đuổi theo lão cho mau.

Thâm tâm Thạch Bảo Kỳ đã quyết chí thu hồi mười bốn hạt Huyết Châu Hồn nên khi nghe Phong Lâm Cư Sĩ bảo liền đáp nhanh :

- Đúng như vậy !

Hai người một già một trẻ song song phóng theo bốn vị lão nhân và quần hùng ở phía sau.

Động tác hai người tuy thần tốc nhưng chẳng may Huyết Châu Lão Nhân đã chạy trước lại thủ pháp siêu phàm, thoáng cái đã hút dạng.

Đồng thời bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Thiên Tâm Đạo Trưởng, Tử Trung Tiên, Cuồng Trung Thánh cũng vừa khuất hẳn qua những đám cây lá rậm. Giờ chỉ còn đông đảo quần hùng chạy ở phía sau, phóng qua các gò đá lởm chởm, chia nhau tứ tán tìm dấu vết Huyết Châu Lão Nhân.

Nhưng không có ai phát giác Huyết Châu Lão Nhân đang tiến về hướng nào.

Đến cả Phong Lâm Cư Sĩ và Thạch Bảo Kỳ đuổi theo một chập đã lạc dần Huyết Châu Lão Nhân.

Chẳng ai bảo ai, hai người cùng đáp xuống đứng sững trên cái gò cao có đám cây chi chít lá.

Phong Lâm Cư Sĩ mặt mày biến sắc, lòng nóng tợ lửa thiêu, trợn mắt dững mày không ngớt.

Thạch Bảo Kỳ tuy tâm trường sôi nổi nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình thản như thường.

Chợt trong lúc ấy, hai người trông thấy Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng quay lại.

Phong Lâm Cư Sĩ nóng nảy xé mình lên hỏi Côn Luân Lão Nhân : - Đạo Trưởng ! Cái lão ác ma kia đã chạy đi đâu rồi, sao hai người trở về đây ?

Côn Luân Lão Nhân than thở :

- Lão già ấy đã chạy xa rồi. Không phải Bản Đạo chê bọn mình bất tài, nhưng quả tình khinh công như bọn ta khó mà sánh kịp lão đó.

Lúc nãy chỉ có một lần nhờ lão đứng chờ, bọn ta mới được gặp qua rồi biệt dạng luôn.

Vì vậy bọn ta mới trở về đây.

Thạch Bảo Kỳ nghe xong ngớ ngẩn cả tâm hồn, thâm phục võ công thần kỳ của Huyết Châu Lão Nhân.

Phong Lâm Cư Sĩ hỏi mau : - Đạo Trưởng đã gặp Huyết Châu Lão Nhân à ? - Quả đúng như vậy.

- Lão ác ma chờ Đạo Trưởng làm gì ?

Không vội đáp, Côn Luân Lão Nhân thò tay vào lòng lấy ra một món vật óng ánh tợ máu trao cho Phong Lâm Cư Sĩ, rồi hỏi :

- Phong Lâm Cư Sĩ biết vật này không ?

Phong Lâm Cư Sĩ cầm vật ấy, đáp ngay : - Huyết Châu Hồn !

Côn Luân Lão Nhân gật gù : - Thật vậy, nhưng đây chỉ là Huyết Châu Hồn giả hiệu mà thôi. Bất giác Phong Lâm Cư Sĩ tháo lùi lại :

- Huyết Châu Hồn giả à ?

Côn Luân Lão Nhân khe khẽ gạt đầu, bộ mặt già nua trầm lặng khác thường.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi, toan hỏi Côn Luân Lão Nhân vài lời. Đang trong lúc đó, Côn Luân Lão Nhân đã lấy hạt Huyết Châu Hồn trở lại rồi bảo Phong Lâm Cư Sĩ :

- Phong Lâm đại hiệp hãy trông đây thì rõ.

Lão nhân vận công lên hai ngón chỉ bóp mạnh lại.

Soẹt... Soẹt ... !

Hạt Huyết Châu Hồn bị ngón tay của Côn Luân Lão Nhân nghiền nát như cám vụn.

Cả Phong Lâm Cư Sĩ và Thạch Bảo Kỳ ngó thấy đều sửng sốt lên, trở mắt nhìn không chớp.

Chập lâu Phong Lâm Cư Sĩ mới thẳng thốt : - Lão phu vốn đã phòng ngừa trước, tạo ra ba hạt Huyết Châu Hồn giả hiệu bỏ vào chiếc mâm lúc nãy bởi sợ kẻ đạo tặc thừa cơ hội xông vào lôi đài tình cờ chiếm lấy.

Nào ngờ, cũng có kẻ làm Huyết Châu Hồn giả hiệu, thật ngoài sức tưởng tượng của ta đây.

Ngưng lại một giây, Phong Lâm Cư Sĩ tiếp : - Nhưng chẳng lẽ mười một hạt Huyết Châu Hồn kia đều giả mạo như thế sao ?

Côn Luân Lão Nhân lắc đầu :

- Cũng không đúng như vậy, tất cả mười một hạt Huyết Châu Hồn thì đã có mười hạt giả hiệu. Còn lại một hạt chính hiệu mà thôi.

Hai luồng mắt của Phong Lâm Cư Sĩ sáng rực niềm hy vọng : - Phải chăng Đạo Trưởng đã thu hồi hạt Huyết Châu Hồn chính hiệu đó ? Côn Luân Lão Nhân buồn bã :

- Quả thật là một điều hổ thẹn, vì sau khi Huyết Châu Lão Nhân phân trần xong, lão bỏ ra tất cả mười ba hạt Huyết Châu Hồn giả hiệu, chỉ cất đi một hạt kia thôi.

Xong hết lão bỏ chạy đi mất dạng, ta đuổi theo không kịp nên trở về đây. Đến đây sắc diện Phong Lâm Cư Sĩ trầm nặng khác thường, niềm tuyệt vọng hiện rõ rệt trên bộ mặt oai nghiêm của lão.

Trầm tư một lúc, Phong Lâm Cư Sĩ cất giọng trầm trầm bảo Côn Luân Lão Nhân :

- Trước kia lão phu cũng từng kế hoạch bày ra vô cùng chu đáo, chỉ có quỷ thần mới mong lường nổi mà thôi.

Nay không ngờ kết quả lại có khác, ta bị quần hùng gặt gấm một cách hết sức nhục nhã như thế này thì còn mặt mũi nào dám hiện thân ra chốn giang hồ nữa.

Chợt nhớ một điều hệ trọng, Phong Lâm Cư Sĩ đổi giọng khác thường : - Ờ ! Tại sao quần hùng lại biết rõ hình thù của những hạt Huyết Châu Hồn ấy mà làm ra thứ giả hiệu. Điều này thật đáng nghi ngờ.

Côn Luân Lão Nhân, Thiên Tâm Đạo Trưởng và Thạch Bảo Kỳ cùng sửng sốt lên vì sự phát giác đó của Phong Lâm Cư Sĩ.

Giây lâu, Côn Luân Lão Nhân hỏi : - Phong Lâm đại hiệp ! Lão phu nghe rằng ba hạt Huyết Châu Hồn của đại hiệp mua từ tay của Vạn Bát Tiên Sinh đúng chẳng ?

Phong Lâm Cư Sĩ khẽ gạt đầu : - Đây là một sự thật !

Nghe lọt vào tai, bất giác Thạch Bảo Kỳ rúng động lên.

Trước nay chàng đinh ninh Phong Lâm Cư Sĩ đã chiếm đoạt ba hạt Huyết Châu Hồn trong trận đại huyết chiến giữa phụ thân chàng Thạch Phá Thiên và quần hùng tại ngọn Ma Phong.

Nhưng nay sự thật lại khác hẳn, Phong Lâm Cư Sĩ chỉ mua ba hạt Huyết Châu Hồn từ trong tay Vạn Bát Tiên Sinh mà thôi.

Vậy sự tình đã diễn ra như thế nào ?

Thạch Bảo Kỳ hãy còn hoang mang thì chợt nghe Côn Luân Lão Nhân nói :

- Phong Lâm đại hiệp ! Theo lão phu nghĩ mười một hạt Huyết Châu Hồn kia đã làm giống như khuôn đúc là cũng do tay Vạn Bát Tiên Sinh bán ra đấy chẳng ?

Khẽ cau mày một cái, Phong Lâm Cư Sĩ trầm nghĩ :

- Rất có thể như thế lắm. Vì lão Vạn Bát Tiên Sinh là một nhân vật quần thông kim cổ, hành vi lại thần bí vô cùng, lão đã bán cho ta ba hạt Huyết Châu Hồn thì có lẽ nào mười một hạt kia lão không biết đến để thủ lợi. Chỉ tiếc vì cơ mưu của ta không thành tựu bởi không kịp thời phân biệt giả chân.

Thốt xong mấy lời này, Phong Lâm Cư Sĩ buông tiếng thở dài sầu não. Côn Luân Lão Nhân khuyên nhủ :

- Sự tình nay đã diễn ra như thế, Phong Lâm đại hiệp cũng đừng quá ư thương cảm mà làm gì, tuy phen này bị bọn kia lường gạt không thể tựu thành sứ mạng, nhưng theo bản đạo thì tất cả những bộ mặt Huyết Châu Hồn đã phát giác đây rồi.

Cặp lông mày Phong Lâm Cư Sĩ dựng ngược : - Đạo Trưởng bảo phát giác như thế nào đây ? - Cứ như bản đạo nghĩ thì tất cả bọn thiếu niên lên lời đài giao đấu vừa rồi, lệnh sư của chúng đều có hạt Huyết Châu Hồn trong tay, chẳng hạn như Phi Hồ Mỹ Nhân, Cuồng Trung Thánh, Tử Trung Tiên...

Vì mười bốn hạt Huyết Châu Hồn của Thạch Phá Thiên đại hiệp chia làm bảy sắc khác nhau, mà cứ mỗi sắc là hai hạt, nếu kẻ muốn làm Huyết Châu giả mà không có Huyết Châu thật trong tay thì làm sao có thể nhờ kẻ khác chạm trở giống cho được.

Mấy lời trần tình của Côn Luân Lão Nhân làm cho cặp mắt Phong Lâm Cư Sĩ sáng loáng tia hy vọng.

Đến cả Thiên Tâm Đạo Trưởng cũng vỗ tay :

- Quả thật chí lý, lời nói của đạo huynh thấy chẳng sai chút nào.

Những lời đối đáp này của ba vị lão nhân khiến cho Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi.

Chàng không thể nào ngờ sự tình lại có thể diễn ra như thế. Cũng chỉ vì mười mấy hạt Huyết Châu Hồn giả hiệu mà quần hùng giao đấu nhau một trận tử sinh.

Nếu không nhờ Huyết Châu Lão Nhân khám phá thì cuộc diện sẽ còn hứa hẹn vô cùng khốc liệt.

Nhưng Huyết Châu Lão Nhân thuộc hạng gì đây ?

Con người thần bí này xem ra võ công cao thâm quỷ thần vô lượng, nhưng chưa rõ chánh tà.

Sực nhớ lại Vạn Bát Tiên Sinh, Thạch Bảo Kỳ cảm thấy lòng chàng băng khuâng lên.

Lão già này có dính líu gì đến vụ ngọn Ma Phong ngày xưa chẳng ? Tại sao lão lại có thể làm những hạt Huyết Châu Hồn giả hiệu đem bán cho quần hùng ?

Chính đang lúc Thạch Bảo Kỳ còn đuổi theo ý nghĩ viển vông thì Phong Lâm Cư Sĩ đã dùng cách “Truyền Âm Nhập Mật” hỏi Côn Luân Lão Nhân : - Đạo Trưởng ! Hiện giờ chúng ta sử trí gã họ Lâm như thế nào đây ?

Lạnh lùng quét mắt qua nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái, Côn Luân Lão Nhân cũng dùng bí pháp “Truyền Âm Nhập Mật” đáp :

- Cứ theo ý bản đạo thì cũng nên thi hành theo kế hoạch mà chúng ta đã bàn bạc từ trước, nhưng đối lại một chút là yên xong.

Rồi lão thâm thì một chập với Phong Lâm Cư Sĩ.

Phong Lâm Cư Sĩ âm thầm :

- Thật là kỳ diệu ! Vậy để lão phu ra lệnh cho hần cùng trở về Phong Lâm Cư.

Chẳng ngờ những cử chỉ của Côn Luân Lão Nhân và Phong Lâm Cư Sĩ lại bị lọt vào mắt của Thạch Bảo Kỳ khiến chàng đâm ra hoài nghi.

Chàng hiểu ngay hai lão nhân đang bàn tính mưu quỷ gì chứ chẳng không. Bởi cứ theo lời Tử Trung Tiên đã nói lúc nãy thì trước sau gì chàng cũng bị Phong Lâm Cư Sĩ hủy diệt.

Có lẽ hai người đang bàn tính với nhau.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng cằm hờn :

- Hừ ! Để ta xem hai người âm mưu quỷ quyết gì với nhau cho biết. Chợt nghe Phong Lâm Cư Sĩ nói lớn :
- Hiền tể ! Hãy theo lão phu về tề thất.

Rồi lão nhân cùng Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng phóng mình đi về hướng Phong Lâm Cư.

Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ theo sau không thốt một lời nào.

Tâm trí chàng đang nghĩ tìm cách đối phó cùng ba vị lão nhân trong giờ phút sắp tới đây.

Chẳng mấy chốc bốn người đã tới Phong Lâm Gia Trang. Bốn người lần lượt tiến vào trong sảnh đường.

Đến sảnh đường, Thạch Bảo Kỳ trông thấy trên cổ bàn vừa bày la liệt, số người dự tiệc khá đông đã chực sẵn tự bao giờ.

Bốn người đến ngồi xuống ghế để trống mà gia nhân đã sắp đặt từ trước. Sau mấy lời cảm tạ thân bằng, cố hữu và cao thủ đến dự tiệc, Phong Lâm Cư Sĩ day qua phía Thạch Bảo Kỳ cất giọng âm hiểm :

- Hiền tể ! Cuộc phó hội Huyết Châu Chiêu Thân hôm nay chẳng may bị bọn ma đầu tráo trở và Huyết Châu Lão Nhân đến phá phách vỡ tan, thật vô cùng hối tiếc.

Nhưng có điều quan hệ là chúng ta đã rõ được cái tung tích của mười hạt Huyết Châu Hồn, vậy lão phu xin hẹn trước sau gì cũng thu hồi tất cả để cho Lý Tiểu Bình và hiền tể làm lễ thành hôn.

Còn bây giờ, trước hết ta trao cho hiền tể chiếc Ngũ Long Bội này để người nhận lấy, đồng thời đổi lại một món vật tương xứng như thế.

Thốt xong, Phong Lâm Cư Sĩ thò tay vào túi lấy chiếc Ngũ Long Bội trao cho Thạch Bảo Kỳ.

Vừa trông thấy món bảo vật ấy, Thạch Bảo Kỳ cảm nghe như bị một mũi kiếm bén nhọn xuyên thủng vào trái tim đau nhói.

Sát khí liền nổi bật trên gương mặt hóa trang thành gã Lâm Tinh của chàng.

Chàng thò tay chớp lấy Ngũ Long Bội rồi ném mạnh xuống đất. Bộp !

Chiến Ngũ Long Bội vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ lả tả trên mặt đất. Sự tình diễn biến hết sức bất ngờ khiến cho quần hùng dự tiệc thấy đều sững sốt.

Mọi người trở mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ như nhìn một con quái vật. Bầu không khí theo đó khản trương lên.

Nhưng chưa một ai hiểu rõ tại sao Thạch Bảo Kỳ lại hành động điên cuồng như thế.

Riêng Phong Lâm Cư Sĩ cũng phải sững sốt cả người vì tình hình đột biến xảy ra.

Lão nhân nổi trận lôi đình thét : - Hiền tể ! Mảnh ngọc Ngũ Long Bội này là món bảo vật gia truyền quý báu của Phong Lâm mà ta trao cho người để giữ gìn làm kỷ niệm. Nay người hành động như thế có ý nghĩa gì ?

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh : - Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, cũng bởi mảnh ngọc Ngũ Long Bội này đã nhơ bẩn quá rồi thì còn để nó mà làm gì.

Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt dữ dội : - Những lời này có ý nghĩa gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ ngạo nghễ :

- Có nghĩa là tiểu gia không còn thấy thích cái món vật mà người đã khước từ trước, đồng thời cũng chẳng màn đến ả con gái mà họ đã từng bãi bỏ cuộc hôn nhân một lần rồi.

Bất giác Phong Lâm Cư Sĩ sửng sờ : - Lâm Tinh ! Người quả thật là ai đây ? Mồm thốt, cặp mắt tinh quang sáng như điện chớp của Phong Lâm Cư Sĩ chiếu thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ như để dò xét cái tung tích của chàng.

Nhưng vì Thạch Bảo Kỳ hóa trang rất khéo léo nên chỉ thấy chàng là một gã thiếu niên xấu xí mà thôi.

Lão nhân khó lòng nhìn thấu lớp da người đang bao trùm trên gương mặt chàng.

Thạch Bảo Kỳ không vội đáp câu hỏi của Phong Lâm Cư Sĩ mà chỉ bảo : - Phải chăng nay các hạ muốn cho tiểu gia trao ra một món tín vật ?

- đương nhiên là như thế rồi, cuộc hôn lễ nếu không có tín vật gì thì sao thành tựu được ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng : - Vậy à ? Nếu thế thì ta trao tặng cho người một món tín vật này đây. Nói dứt, Thạch Bảo Kỳ thò tay lên mặt của mình chộp một cái.

Chiếc mặt nạ da người đang che trùm trên gương mặt của chàng tức thì bị lột trần ra.

Thạch Bảo Kỳ liền hiện nguyên hình. Định thần nhìn rõ bộ mặt thật của Thạch Bảo Kỳ, liền giận đến run rẩy cả thân mình.

Quần hùng xôn xao lên tạo thành một bầu không khí hỗn loạn vô cùng. Chập lâu bầu không khí mới lặng im trở lại.

Một sự im lặng nặng nề đến ngạt cả thở.

Phong Lâm Cư Sĩ chợt thét :

- Thạch Bảo Kỳ ! Người dám to gan cải dạng Lâm Tinh đánh lừa bọn lão phu à ?

Hào khí tỏa mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Thạch Bảo Kỳ. Chàng cất chiếc mặt nạ da người trở vào mình rồi cất giọng căm hờn đáp : - Đúng vậy ! Chính tiểu gia đây là Thạch Bảo Kỳ, đứa con trai duy nhất của Thạch Phá Thiên đây.

Quần hùng càng thêm rúng động.

Phong Lâm Cư Sĩ bạo thét :

- Tặc tử ! Hôm nay người dám tới đây dùng quỷ thuật trào lộng cùng bọn lão phu sao ?

Thạch Bảo Kỳ chẳng chút kiêng sợ : - Ha ha ... đó chỉ là người quá tự phụ, đề cao cái danh hiệu Phong Lâm của mình, chứ thực tình đâu có xứng đáng để cho tiểu gia trào lộng.

Trái lại, chuyện xảy ra do người tự trào lộng mình đấy thôi. Phong Lâm Cư Sĩ vốn là một nhân vật tầm tiếng giang hồ, địa vị khá cao, đâu có thể chịu đựng nổi những lời nói chứa đầy ngạo nghễ của Thạch Bảo Kỳ, vốn là một hậu sinh thấp kém.

Cho nên lão nhân đã rống to lên : - Bảo Kỳ ! Nay dưới mắt của người coi không có người, vậy có thể nào lão phu dung thứ được.

Thét dứt, Phong Lâm Cư Sĩ vận công lên ngọn hữu chưởng đẩy tới ào ào như cái thoi.

Ào... Ào ...

Hai đạo kinh khí nặng như núi lửa áp tới giữa ngực Thạch Bảo Kỳ. Tình hình khẩn trương đến tột độ.

Thấy thế, Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí, quát to : - Tốt lắm. Tiểu gia sẽ cùng người quyết đấu sinh tử một phen. Lời chưa chấm dứt, Thạch Bảo Kỳ đã quay tròn hữu chưởng một vòng rồi đẩy tới như một cái thoi.

Suýt đồng trong lúc đó, Côn Luân Lão Nhân đã xê mình đứng giữa hai người, trầm nghị thét :

- Hãy ngưng tay !

Tả chưởng lão nhân đưa qua Thạch Bảo Kỳ trong khi hữu chưởng về phía Phong Lâm Cư Sĩ.

Ầm ... Ầm ...

Hai tiếng nổ rung chuyển cả tòa sảnh đường, kinh khí ào ào, bát đĩa tung bay vỡ kêu lẳng rớt bầy la liệt trên mặt đất.

Cả Phong Lâm Cư Sĩ và Thạch Bảo Kỳ đồng tháo lui mấy bước. Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt :

- Côn Luân Lão Nhân làm gì đây ?
- Bần Đạo xin đại hiệp hạ thủ lưu tình.

Phong Lâm Cư Sĩ buông trầm :

- Đây là chuyện riêng của lão phu, mong Đạo Trưởng đừng dưng phần vào. Côn Luân Lão Nhân niệm phật một tiếng rồi nghiêm lạnh bảo Phong Lâm Cư Sĩ :
- Phong Lâm đại hiệp ! Chuyện đã dĩ lỡ như thế rồi, tốt hơn bây giờ chúng ta hãy hành động theo sự thật xảy ra là hơn.

Cặp lông mày to rậm của Phong Lâm Cư Sĩ nhướng lên, sát khí lẩy lừng : - ý nghĩ của Đạo Trưởng là ...

- Đem Lý Tiểu Bình mà gả cho Thạch Bảo Kỳ để duy trì lời cam kết cùng võ lâm khỏi bị thiên hạ có thể bảo mình thất tín.

Phong Lâm Cư Sĩ dừng bộ râu dài : - Không thể được. Lão phu nhất định chẳng đời nào gả Lý Tiểu Bình cho tên tặc tử hèn hạ đó.

- Đại hiệp đã sai rồi. Thạch Bảo Kỳ là kẻ chiến thắng cuối cùng trong trận Huyết Châu Hồn, không thể nuốt lời cùng bọn giang hồ được.
- Nhưng tên tặc tử này đã giấu diếm bộ mặt thật, xảo trá quỷ quyệt vô ngần, hành vi lại ti tiện đáng khinh, lão phu không thể nhìn nhận gã là một vị hiền tế được. Đạo Trưởng chớ bận lòng vô ích.
- Vậy cứ theo ý đại hiệp phải xử trí với Thạch Bảo Kỳ thế nào đây ? - Hãy giết gã là xong !

Côn Luân Lão Nhân bất bình định nói tiếp, chợt Thạch Bảo Kỳ đã lướt tới : - Lão chớ có dọa nạt ai vô ích, nếu tiểu gia sợ người thì không bao giờ dám bước chân vào tòa nhà như bần này. Giữa ta và người chưa có một kẻ chết, chưa chịu ngưng tay.

Chữ ngưng tay vừa kịp dứt, Thạch Bảo Kỳ đã giở ngọn hữu chưởng lên quay nhanh nửa vòng đẩy tới tâm huyết Phong Lâm Cư Sĩ một luồng kinh khí nặng như núi lở.

Phản ứng của Côn Luân Lão Nhân cực kỳ nhanh lẹ, vừa trông thấy Thạch Bảo Kỳ phát chiêu đã hất cánh tay áo rộng đưa ra một đạo tiềm lực tuy âm thâm nhưng vững như vách sắt thành đồng, cản ngăn luồng kinh lực xô non bạt núi của Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân nói lớn :

- Thạch Bảo Kỳ ! Xin thiếu hiệp chớ nên giận dữ, có thể dừng lại lắng nghe một vài lời của Bần Đạo chăng ?

Thạch Bảo Kỳ thu hồi đơn chưởng : - Điều gì, xin lão tiên bối nói mau ? - Bần Đạo muốn thiếu hiệp hãy cố mà nhẫn nại, đừng gây thêm rối rắm cho Phong Lâm Cư nữa.

Thạch Bảo Kỳ trợn cặp dị quang : - Sao đó ? Lão tiên bối bảo tại hạ phá phách à ? Có phải người muốn lão già vô liêm sĩ kia giết chết ta chăng ?

Côn Luân Lão Nhân lắc đầu : - Bần Đạo không hề có ý định đó, nhưng hiện nay ta đã lãnh chức Hộ Giám cho lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân thì trước sau gì cũng quyết thu đoạt kết quả tốt đẹp của nó.

Khẽ “hừ” một tiếng lạnh lẽo, Thạch Bảo Kỳ trầm nghị : - Phải chăng lão tiên bối nhất định phải uống cho bằng được chén rượu hôn lễ trong Phong Lâm Gia Trang này ?

- Đó chính là cái ước vọng của Bần Đạo. - Nhưng con người bất nghĩa kia đã hủy hôn ước đi rồi, hơn thế nữa, nước đã đổ đi làm sao hốt lại ?

Côn Luân Lão Nhân nghiêm nghị : - Thạch thiếu hiệp đừng nên thốt ra lời ấy, hai họ đôi bên đã từng giao hảo...

Lão nhân chưa kịp dứt lời thì Thạch Bảo Kỳ đã nổi cơn thịnh nộ, hét vang :

- Chớ có nguy biện vô ích, nếu lão Phong Lâm đạo tặc còn tưởng nhớ đến cha ta thì hẳn đã không từ hôn lần trước, huống nay lão vừa thốt ra những lời sỉ nhục đến ta, lẽ nào nhịn nhục cho được.

Còn lão tiên bối là kẻ tu hành đường đường chánh chánh sao lại đi luồn cúi nịnh bợ bọn gian tà, xảo trá, chuyện này thật đáng khinh.

Những lời cuồng ngạo của Thạch Bảo Kỳ làm cho Côn Luân Lão Nhân không thể nào nhịn nhục nổi nữa, chợt rống to lên :

- Thạch Bảo Kỳ ! Ngươi quả một tên tiểu tử điên cuồng, chẳng còn biết đến trời cao đất dày là gì cả, lẽ nào Bần Đạo dung thứ cho ngươi được.

Rống dứt, Côn Luân Lão Nhân đã đề cao ngọn hũu chưởng bằng ngực, vận mười phần công lực quật tới một đạo lực cực kỳ mạnh bạo.

Thoáng thấy chưởng lực như núi lở ào tới, Thạch Bảo Kỳ lắc mình đi nơi khác tránh né, bạo hét :

- Bọn người là một lũ người quá đông đảo lại lòng dạ sài lang, gian xảo, tiểu gia không thể lưu lại được, vậy hẹn các người hôm khác chúng ta sẽ tái ngộ trên bãi chiến trường.

Chànhg xạ cặp mắt cháy rực lửa căm thù vào mặt Phong Lâm Cư Sĩ tiếp :

- Còn lão già gian ác kia cũng nên cố mà giữ lấy ba hạt Huyết Châu Hồn, tiểu gia sẽ đến thu nhận nó trong một ngày không xa.

Rồi Thạch Bảo Kỳ ngang lại, quét cặp dì quang ngang qua quần hùng một lượt đồng dục nói :

- Tại hạ hẹn cùng liệt vị sẽ còn gặp gỡ để chứng kiến một phen trừng trị những kẻ gian tà.

Dư âm tiếng nói hãy còn ngân thì Thạch Bảo Kỳ đã bằng một động tác thần quái, xé mình một cái vượt qua mặt quần hùng rồi phóng đi như cây tên vừa bắn khỏi dãn.

Hành động của Thạch Bảo Kỳ quá đột ngột, lại nhanh như điện chớp, khiến không một ai cản ngăn cho kịp.

Nhưng ba vị lão nhân Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng đồng thanh quát :

- Chớ để tên tiểu tử chạy thoát.

Cùng trong tiếng quát đồng loạt đó, ba chiếc bóng của Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng bắn theo Thạch Bảo Kỳ. Đang lúc Thạch Bảo Kỳ đã chạy ra ngoài gặp ngay một toán có trên năm mươi cao thủ cản ngang trước mặt chàng.

Một người trong bọn quát : - Thạch Bảo Kỳ chớ mong chạy thoát, hãy để mạng lại đây. Thét xong, người cao thủ ấy huy động trên năm mươi đồng bọn áp tới vây chặt Thạch Bảo Kỳ.

Sát khí tỏa mờ trên gương mặt tuấn tú, Thạch Bảo Kỳ rống lên một tiếng hận thù, rồi quay tròn song chưởng xông vào đám cao thủ quật liên tiếp mười hai luồng tiềm lực sanh bình.

Đó là hai chiêu thức : Hồi Long Chưởng và Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ, phát đi cực kỳ lợi hại, không thể đo lường.

Bịch ... Bịch ...

Tiếp theo người tiếng rú thê thảm là ba bóng người bay tung ra khỏi sân tràng chết liền tại chỗ.

Nháy mắt đã có tới tám tên cao thủ trúng nhằm chưởng chỉ Thạch Bảo Kỳ hồn về địa cảnh.

Trước mặt Thạch Bảo Kỳ chừa một khoảng trống đầy vết máu tươi. Lẹ như quỷ mị, Thạch Bảo Kỳ phóng mình qua khoảng trống chạy như làn khói lam mờ.

Chàng tiến ra ngoài phía cửa cổng Phong Lâm Cư.

Lúc bấy giờ bọn Phong Lâm Cư Sĩ cũng vừa rượt tới. Trông thấy cảnh tượng thảm khốc bày ra, Phong Lâm Cư Sĩ cháy phừng lửa giận, thi triển khinh công thần tốc đuổi theo Thạch Bảo Kỳ.

Ra khỏi cổng, lão nhân bắt kịp Thạch Bảo Kỳ, vùng thét lớn : - Tặc tử, chạy đi đâu cho khỏi.

Bằng một thân pháp kỳ ảo, Phong Lâm Cư Sĩ bắn vọt qua khỏi Thạch Bảo Kỳ, xoay theo bề thế quay lại như luồng chớp đã cản ngang trước mặt chàng thiếu hiệp.

Sự trạng này làm cho Thạch Bảo Kỳ đã phải thu hồi thân thủ, kinh hãi trong lòng vô tả.

Phong Lâm Cư Sĩ giận run người, từ từ bước tới trước mặt Thạch Bảo Kỳ toan ra tay hiểm độc.

Thình lình trong giờ phút đó, một chiếc bóng màu tía đằng xa phóng tới đứng trên mặt đất, một hạt bụi chẳng hề thấy bay.

Chiếc bóng màu tía khi ngưng hẳn để hiện một lão nhân sắc diện rất oai nghiêm, chòm râu nửa bạc cản ngang trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ.

Nhận ra lão nhân áo tía, Phong Lâm Cư Sĩ cau mày : - Tử Y Tú Sĩ, lão định làm gì đây ?

Lão nhân áo tía chính là Tử Y Tú Sĩ trầm nghị vô cùng : - Lão phu tới đây muốn có vài lời khuyên nhủ đại hiệp. - Lão khuyên nhủ điều gì đây ?

Trở tay sang Thạch Bảo Kỳ, Tử Y Tú Sĩ đáp : - Lão phu xin đại hiệp buông tha gã tiểu tử này. Ngở mình nghe lầm, Phong Lâm Cư Sĩ hỏi vặn : - Lão bảo sao ? Buông tha cho tên tiểu tặc này thông thả ra đi à ? - Quả đúng vậy, lão phu hy vọng đại hiệp sẽ hành động như thế cho hợp với chánh đạo giang hồ.

Bởi vì sự từ chối hôn nhân của đại hiệp đang làm cho bọn vô lâm nhiều

tiếng thị phi rồi, giờ nếu đại hiệp giết gã tiểu tử này đi thì quả thật đại loạn. Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt :

- Im mau. Nay lão phu đã nhứt định giết gã cuồng đồ này, đừng hòng ngăn cản được.

- Lão phu mong đại hiệp chớ nên hành động như thế, khiến cho bọn giang hồ cười chê.

- Hãy dang ra, lão phu đã quyết định rồi, không có cách nào thay đổi được, người chớ khua mồm vô ích.

- Phong Lâm đại hiệp đừng vì tiểu khí mà quên đi một chuyện ngàn thu, trước kia đại hiệp cùng Thạch Phá Thiên vốn là anh em kết nghĩa, sanh tử không hề phân ly, nay sá gì những hạt Huyết Châu Hồn bé nhỏ kia mà bỏ đi cái nghĩa lớn hay sao.

Lão phu xin đại hiệp hồi tâm lại.

Tới đây, Phong Lâm Cư Sĩ không còn nhẫn nại nổi nữa, chợt thét to lên : - Lão tặc, người bảo lão phu chớ vì những hạt Huyết Châu Hồn mà sanh lòng tham vọng đấy à ?

Tử Y Tú Sĩ lạnh lùng : - Sự thật đã hiển nhiên trước mắt như ban ngày, đại hiệp có muốn chối cãi cũng không thể được.

Mấy lời khinh thị của Tử Y Tú Sĩ khiến cho Phong Lâm Cư Sĩ cháy phừng lửa giận, thét như chuông đồng.

- Tử Y Tú Sĩ, nay người đã dám đương nhiên sỉ nhục lão phu, thì phải chết. Tiếng thét vừa dứt, Phong Lâm Cư Sĩ đã vận công nhắm ngay đỉnh đầu Tử Y Tú Sĩ quật ra một chưởng nặng tựa ba đào.

Tử Y Tú Sĩ trông thấy ngọn chưởng khổng lồ áp tới, lách mình một cái tránh qua phía tả nửa trượng.

Lão nhân nổi giận quát : - Phong Lâm Cư Sĩ, nay lão phu đã rõ bộ mặt thật gian xảo quỷ quyệt của người rồi, lúc ban sơ ta muốn cho người hồi tâm chuyển ý nên mới dùng những lời hơn thiệt, chẳng ngờ người chỉ là một lão già thâm độc, tàn ác trong đời, vậy kể từ hôm nay, ta xin tuyệt giao cùng người, xau này gặp lại trên đường huyết chiến.

Chữ chiến còn văng vẳng thì Tử Y Tú Sĩ đã thi triển bộ thân pháp kỳ ảo phóng mình đi như làn khói nhẹ.

Lúc ấy, bọn Côn Luân Lão Nhân, Thiên Tâm Đạo Trưởng thấy đều sững sốt, nhưng có muốn đuổi theo cũng chẳng còn kịp nữa. Chiếc bóng của Tử Y Tú Sĩ đã mờ sau rặng cây ngoài kia Phong Lâm Độ.

Côn Luân Lão Nhân nhìn theo Tử Y Tú Sĩ cho tới khi hút dạng, day lại trầm giọng bảo Phong Lâm Cư Sĩ :

- Đại hiệp, nay Tử Y Tú Sĩ đã chạy xa rồi, Bần Đạo chỉ sợ e sẽ có cái hậu hoạn rồi đây.

Phong Lâm Cư Sĩ hậm hực : - Lão thất phu đó thật quá tự thị, nhưng lão đã sợ mà bỏ chạy thì bọn ta cũng chẳng nên rượt theo mà làm gì.

Thiên Tâm Đạo Trưởng chen vào : - Đã đành lão Tử Y Tú Sĩ sợ mà bỏ chạy, nhưng hiện nay lão ta hiểu rõ mọi sự tình trong Phong Lâm Gia Trang này, không may đem ra đồn đãi trong chốn giang hồ thì hậu quả thật là nghiêm trọng, chuyện này đại hiệp không nên coi thường được.

Sắc diện Phong Lâm Cư Sĩ theo lời nói của Thiên Tâm Đạo Trưởng nổi bật lên một luồng sát khí trông đến khiếp người, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao, hần vung cười khà :

- Ha ha ... không có gì phải lo ngại cả, nếu Tử Y Tú Sĩ dám phản bội chúng ta, đem câu chuyện bí mật trong Phong Lâm Cư này truyền bá trong chốn giang hồ thì đích thân ta tìm lão mà tiêu hủy.

Cho tới bây giờ, sự thật đã quá rõ ràng, Thạch Bảo Kỳ vùng “hừ” lạnh lẽo lên thét :

- Rõ một bọn ác ma tà đạo.

Mồm thét, Thạch Bảo Kỳ vừa quát liên tiếp ba luồng tiềm lực mạnh tợ ba đào, chia ba phía tấn công bọn Phong Lâm Cư Sĩ.

Động tác bất ngờ của chàng làm cho Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo Trưởng không kịp đề phòng, bị đẩy lùi ra phía sau mấy bước tránh né.

Thừa dịp đó, Thạch Bảo Kỳ đã như luồng điện chớp, bắn mình lên cao, thi triển võ công “Đạt Ma Bộ Pháp” bay như làn khói nhẹ.

Phong Lâm Cư Sĩ ngó thấy, quát tợ sấm rền : - Tặc tử chạy đi đâu.

Lão nhân phóng mình đuổi theo.

Kể đến Côn Luân Lão Nhân và sau cùng là Thiên Tâm Đạo Trưởng thi triển khinh công tột bậc đuổi theo về hướng Thạch Bảo Kỳ vừa biến dạng. Bọn cao thủ gần năm mươi người thấy thế cũng ùn ùn chạy theo ở phía sau, chẳng khác một bầy ác quỷ khổng lồ.

Nhưng lúc đó Thạch Bảo Kỳ đã biến đi đằng nào không rõ làm bọn cao thủ ngơ ngác đi tìm táo tác.

Đồng thời, Phong Lâm Cư Sĩ, Côn Luân Lão Nhân và Thiên Tâm Đạo

Trưởng cũng chia nhau rượt bắt Thạch Bảo Kỳ.

Cũng trong giờ phút khẩn trương đó, Thạch Bảo Kỳ nhắm ngay hướng Phong Lâm Độ mà thi triển khinh công thần tốc.

Chàng toan vượt ra khỏi vùng Phong Lâm Gia Trang để thoát thân trong một thời gian ngắn ngủi.

Nào ngờ, vùng Phong Lâm Độ quả thật là rộng lớn, Thạch Bảo Kỳ chạy đã năm dặm mà hãy còn trong địa phận Phong Lâm Cư.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đã lọt vào một cánh vườn hoa đang khi nở rộ, muôn xanh ngàn tía tươi đẹp vô cùng.

Thạch Bảo Kỳ dừng lại, quét hai luồng dị quang nhìn đảo đảo, chợt thấy có một tòa nhà lục giác khá xinh.

Không hiểu tòa nhà lục giác của ai, Thạch Bảo Kỳ đương hoang mang trong lòng thì bất chợt hai chiếc bóng từ trong nhà tiến ra.

Thạch Bảo Kỳ trông rõ lại bất giác rúng tận đáy lòng.

Thì ra hai chiếc bóng ấy, người con gái bên tả chính là Lý Tiểu Bình, còn ả kia vận áo nữ tỳ xinh đẹp.

Hai nàng vừa trò chuyện với nhau vừa tiến tới chỗ Thạch Bảo Kỳ đứng. Sợ Lý Tiểu Bình ngó thấy, Thạch Bảo Kỳ vội vàng lẫn mình vào trong đám hoa rậm rạp giắt kín mình.

Khi đó, Lý Tiểu Bình và ả nữ tỳ đã đi tới.

Thạch Bảo Kỳ nghe ả nữ tỳ bần khoản bảo Lý Tiểu Bình : - Tiểu thư à ! Xin tiểu thư hãy nhanh chân tới đó cứu chàng, chậm trễ còn e nguy mất.

Lý Tiểu Bình gắt : - Lạ thật ! Người bảo ta tới đó làm gì nữa, phụ thân ta đã không hỏi tâm chuyển ý thì ta chỉ còn biết cách cuối cùng là tự tử mà thôi. Ta sống làm gì cho thêm tủi nhục.

Ả nữ tỳ tắc lưỡi : - Tiểu thư không rõ nên mới liều lĩnh như thế, chứ kỳ thật gã Lâm Tinh kia là ...

Lý Tiểu Bình giận nói : - Chớ có nói lếu, nay ta không cho người được nhắc nhở tới cái gã Lâm Tinh háo sắc tham lam đó nữa. Ta vốn là người nhà họ Thạch, không thể đem gả cho kẻ khác được.

Ả nữ tỳ lớn tiếng :

- Tiện nữ hãy còn chưa hết lời, xin tiểu thư hãy nghe đây, gã Lâm Tinh chỉ là một kẻ khác giả dạng ra thôi.

Nghe tới đây, Lý Tiểu Bình ngưng bước, rung đôi mắt đẹp tuyệt vời : - Người bảo sao ? Kẻ nào giả dạng Lâm Tinh đây ?

- Thạch công tử. Đồng thời Lý Tiểu Bình chụp lấy cánh tay ả nữ tỳ, nói giọng vô cùng sững sốt :

- Sao đó ! Người bảo Thạch công tử cải trang gã Lâm Tinh à ?

Ả nữ tỳ khẽ gật :

- Đúng như vậy.

Đã sững sốt, Lý Tiểu Bình càng thêm sững sốt hơn :

- Đào Hoa, người đã trông thấy rõ ràng chăng ?

- Rất rõ ràng, chính mắt con thấy gã Lâm Tinh lột chiếc mặt nạ để lộ ra gương mặt thật là Thạch công tử, đồng thời lại còn đập chiếc Ngũ Long Bội của đại gia vỡ tan tành.

Lý Tiểu Bình như người tỉnh mộng, đứng chết lặng một hồi, rồi bật thốt : - Chết rồi ! Nếu đúng như thế thì có thể thân phụ ta nổi cơn thịnh nộ mà giết chàng rồi đây.

Ả nữ tỳ mau miệng nói :

- Lời tiểu thư quả chẳng sai chút nào, lúc nãy con thấy đại gia giận dữ quá la inh ỏi, hăm dọa giết Thạch công tử nên con mới mau chân về đây báo tin cùng ...

Không đợi ả nữ tỳ kịp dứt câu, Lý Tiểu Bình gấp rút : - Hãy theo ta cho mau kéo tánh mạng chàng khó thể bảo toàn. Thốt dứt, Lý Tiểu Bình phóng thẳng về hướng tòa nhà Phong Lâm Cư. Ả nữ tỳ khẩn cấp chạy theo sau.

Đứng trong bụi hoa rậm lá, nghe thấy mọi sự rõ ràng, Thạch Bảo Kỳ vô cùng xúc động trước mối tình thầm thiết của Lý Tiểu Bình đối với chàng. Thì ra, nàng đã vì chàng cam chịu nhiều đắng cay, sầu khổ mà từ lâu chàng không hề hay biết, trái lại còn đâm thù oán nàng, cho rằng nàng là người con gái xảo quyệt độc hiểm.

Giờ thì sự thật đã quá rõ ràng. Lý Tiểu Bình chỉ là một cô gái đáng yêu chứ không như chàng tưởng từ trước.

Trong phút giây ngắn ngủi này, hình như mối hận thù của chàng bỗng tiêu tan đi đâu cả, nhường lại cho một mối cảm thương tràn ngập trong hồn.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ há miệng chực cất to tiếng gọi Lý Tiểu Bình quay lại để cùng chàng tâm sự.

Nhưng chàng lại thôi đi, cố dằn nén tình niệm xuống tận đáy lòng mình đang bỗng bật dâng cao.

Thạch Bảo Kỳ chép miệng : - Lý Tiểu Bình ! Anh xin lỗi em, đã hiểu lầm em từ bấy lâu nay và đã xử sự quá tệ bạc cùng em, ngày sau gặp lại nhau anh sẽ giải bày tự sự.

Thầm nhủ như vậy rồi, Thạch Bảo Kỳ không dám chần chờ, rời khỏi bụi hoa, phóng mình đi về hướng bắc.

Chàng tìm đường ra khỏi Phong Lâm Độ, một vùng bao la. lát sau, Thạch Bảo Kỳ tới một cái ao đầm chu vi rộng chừng mười trượng, phía dưới một vùng đen thẫm thẫm không thấy đáy.

Còn bên kia là dãy núi chập chùng chắn cả lối đi, quả thật cùng đường tuyệt lộ.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng đang định tìm qua ngã khác, thình lình nghe có tiếng niệm phật giữa trời.

Chàng giật mình quay lại coi đó là ai. Đã thấy một chiếc bóng nhắm ngay chàng bắn tới tợ chớp. Thạch Bảo Kỳ kinh hãi tránh sang bên trái.

Chiếc bóng ấy tức thì đáp xuống sân tràng, một hạt bụi không hề thấy bay. Thạch Bảo Kỳ nhận ra chiếc bóng chẳng ai khác hơn là Thiên Tâm Đạo Trưởng đương đứng uy nghi trước mặt chàng.

Khê hơi cau mày khó chịu, Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi xoay mình theo bề thế phóng qua hướng khác mà đi.

Thâm tâm chàng không muốn gây sự cùng Thiên Tâm Đạo Trưởng làm gì. Nào ngờ, Thiên Tâm Đạo Trưởng đã bằng một thân pháp cực kỳ nhanh lẹ đã lách mình cản ngang bước tiến của Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân quát : - Thạch Bảo Kỳ chớ chạy.

Lửa giận cháy phừng, Thạch Bảo Kỳ thu hồi thân thủ nhưng vẫn bình tĩnh hỏi :

- Đạo Trưởng có điều gì chỉ giáo tại hạ chăng ?

Thiên Tâm Đạo Trưởng lạnh trầm : - Tiểu tử hãy mau trở lại Phong Lâm Cư. Thạch Bảo Kỳ hết sức khó chịu :

- Trở lại Phong Lâm Cư làm gì đây ?

- Tiểu tử đến đây rồi sẽ biết mọi việc.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Có phải Đạo Trưởng giúp tay cùng lão già Phong Lâm Cư Sĩ giết cho tuyệt dòng họ Thạch chăng ?

Thiên Tâm Đạo Trưởng dừng mày : - Tiểu tử chớ nghĩ quanh quẩn, bọn Bần Đạo cùng Phong Lâm đại hiệp vốn không phải hạng người như thế.

Thạch Bảo Kỳ bủi môi : - Chứ bọn người tưởng các người là hạng người gì đây ? - Tiểu tử hãy nói cho ta nghe ?

- Bọn người chỉ là những lão già vô tình vô nghĩa, lại lòng tham lam độc hiểm khôn lường.

- Thạch Bảo Kỳ ! Bần Đạo khuyên người hãy nên thận trọng trong lời nói một chút.

- Thận trọng à ? Nói thật tiểu gia xử sự như thế đã là quá lễ phép lắm rồi. Thiên Tâm Đạo Trưởng giận dữ :

- Thạch Bảo Kỳ ! Nếu người còn dám dùng lời hỗn xược đối với bọn Bần Đạo nữa thì

- Thì người định thế nào đây ?

- Bần Đạo sẽ bầm thây người ra mà rửa hận.

Thạch Bảo Kỳ vùng cười khinh mạn :

- Ha ha # Hãy nghe đây : Ta bảo bọn người chỉ là một lũ ma già tham tàn ác độc, đáng chê trách, phỉ nhổ

Không đợi Thạch Bảo Kỳ dứt câu, Thiên Tâm Đạo Trưởng quát lớn :

- Người tới số rồi đây.

Đơn chưởng của lão nhân cũng theo tiếng quát quay vòng mảo nguyệt đẩy tới Thạch Bảo Kỳ một luồng kinh khí thế mạnh tợ ba đào.

Trông thấy kẻ thù đột nhiên hạ độc thủ, giòng máu hận cừu chảy cuộn cuộn trong huyết quản, Thạch Bảo Kỳ bạo thét lên :

- Đừng tự thị, hãy coi đây.

Ngọn hữu chưởng của chàng vận lên mười phần thành công lực, lệ làng huy động một đạo phong vũ tiếp nghênh thế công của kẻ thù.

Một tiếng sấm chưởng phát nổ long trời tợ núi kéo theo trận mưa cát bụi mịt mờ.

Song phương sáp lại rồi bỗng chia ra lập tức, cách nhau có hơn ba trượng. Nhưng chưa bên nào thắng bại, cả hai vẫn còn đứng vững trên mặt sân tràng, thần sắc vẫn như xưa.

Chân vừa chấm đất, quét cặp tinh quang nhìn sang Thạch Bảo Kỳ một cái, thấy chàng vẫn trợ trợ, Thiên Tâm Đạo Trưởng như lửa chế thêm dầu, rống to một tiếng, vận công lên ngọn đơn chưởng :

- Thạch Bảo Kỳ đây là cơ hội chót, ngươi có chịu theo Bần Đạo trở về Phong Lâm Cư hay cam đành vong mạng ?

Lời nói hống hách của lão nhân càng khêu thêm hào khí cho Thạch Bảo Kỳ, chàng nghạo nghễ :

- Chớ có nhiều lời, hãy lấy võ công ra mà quyết định trận giao đấu giữa ta và ngươi.

- Vậy thì ngươi buộc Bần Đạo phải ra tay rồi đó. - Sao đấy ? Ta buộc ngươi à ? Ha ha cứ ra tay đừng lẩn thẩn nữa phí mất thời giờ vô ích.

Can trường Thiên Tâm Đạo Trưởng dường như có ngọn lửa thiêu, xê mình lên hai bước quát :

- Đó chỉ tại nơi ngươi, đừng trách Bần Đạo ra tay độc hiểm.

Mồm thốt, Thiên Tâm Đạo Trưởng đã nhắm ngay tâm huyết của Thạch Bảo Kỳ quét tới một chiêu nhanh như luồng điện chớp.

Thoáng thấy thế chiêu hiểm ác này, Thạch Bảo Kỳ “hừ” một tiếng, lách mình đi nơi khác tránh né.

Luồng kinh khí trượt qua ào vào không gian tan biến trong vô hình. Nổi giận Thạch Bảo Kỳ thét to lên :

- Đạo Sĩ, tiểu gia khuyên ngươi chớ nên quá trung thành một cách đại dột để biến thành tôi tớ cho lão ma già Phong Lâm Cư Sĩ, mà đến khi hối hận sẽ không còn kịp nữa.

Thiên Tâm Đạo Trưởng giữa ta và ngươi xưa nay không thù chẳng oán, tại sao lại quyết tâm triển ra cuộc giao đấu sanh tử này ?

Thiên Tâm Đạo Trưởng lạnh trầm : - Lâu nay Bần Đạo cùng Phong Lâm đại hiệp vốn chỗ thân bằng mật thiết, sống chết có nhau trong chốn giang hồ, thì có lẽ nào trong cơn hữu sự ta lại làm ngơ. Một lần cuối cùng, ta hỏi ngươi có chịu tuân theo lời ta trở về Phong Lâm Cư chăng ?

Nghe qua những lời đối đáp của Thiên Tâm Đạo Trưởng, bất giác Thạch Bảo Kỳ run rẩy cả người vì thịnh nộ.

Bấy giờ chàng mới hiểu rõ bọn Thiên Tâm Đạo Trưởng vốn những kẻ có nhúng tay vào vụ Huyết Châu Hồn năm xưa, có thể cùng lão kia hãm hại gia phụ chàng cũng nên.

Cho nên chàng hậm hực thốt : - Quái đạo sĩ, hãy cứ tiến lên, Thạch Bảo Kỳ này cùng ngươi quyết đấu một trận, không chết chưa tan. Ta giết ngươi trước rồi tới lão ma Phong Lâm Cư Sĩ.

Trong cơn thịnh nộ, Thạch Bảo Kỳ vận đủ mười phần thành công lực nhắm đỉnh đầu Thiên Tâm Đạo Trưởng quét tới một chiêu sấm sét. Thiên Tâm Đạo Trưởng mau lẹ vô cùng, chưởng lực Thạch Bảo Kỳ chưa tới, lão đã xê mình sang trái tránh khỏi, đột nhiên quét vào hông kẻ địch đạo kinh khí bạo vũ.

Thạch Bảo Kỳ lở đả ứng biến không kịp, kinh hãi phóng mình qua chỗ khác tránh chiêu.

Tưởng Thạch Bảo Kỳ kém thế, Thiên Tâm Đạo Trưởng vui mừng quá: - Tiểu tử, nằm xuống cho ta.

Lão đạo lách mình theo sát Thạch Bảo Kỳ, o bất ngờ huy động một đạo cương khí xuống đầu chàng.

Thấy Thiên Tâm Đạo Trưởng hạ độc thủ, bất giác Thạch Bảo Kỳ nảy sanh tử đấu, không thềm tránh né đi đâu cả, vụt phóng mình lên tả chưởng, thi triển đường chiêu “Song Long Xuất Hải” trong khi hữu chưởng đẩy tới ngọn “Cửu Long Thăng Thiên” thế tợ ba đào.

Phát chiêu này Thạch Bảo Kỳ quyết tâm đánh ngã Thiên Tâm Đạo Trưởng rửa hận vừa rồi.

Đâu ngờ sự tình diễn ra có khác, hai đường chiêu tuyệt học đó đã không chế ngự nổi Thiên Tâm Đạo Trưởng mà còn trái lại là đằng khác, trong một tiếng nổ long trời, đã thấy Thạch Bảo Kỳ lão đảo tháo lui năm sáu bước gượng đứng lại.

Thần tình chàng biến đổi nhanh chóng.

Ngược lại, Thiên Tâm Đạo Trưởng hãy còn tro tro như tòa cổ thành, chẳng việc gì cả.

Không thắng nổi kẻ thù, luồng sát khí tỏa ngùn ngụt trên gương mặt tuần tú của Thạch Bảo Kỳ, vội xê mình trở về vị trí cũ, hữu chưởng giở lên bắn ra bốn ngọn Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ mau như làn chớp.

Thoáng thấy chỉ pháp này, sắc diện Thiên Tâm Đạo Trưởng liền biến đổi, chợt thi triển ngay thân pháp kỳ ảo, lắt lư một cái biến đi đâu mất.

Tình hình xảy ra làm cho Thạch Bảo Kỳ đã phải kinh hoàng lúng túng chưa biết Thiên Tâm Đạo Trưởng đang ở phương hướng nào mà đối phó. Thành linh trong giờ phút đó, Thạch Bảo Kỳ phát giác từ phía sau lưng chàng có tiếng di động.

Hết sức hãi hùng, Thạch Bảo Kỳ vùng quay mình lại, song chưởng cùng lướt vận công.

Thế nhưng chẳng còn kịp nữa, Thiên Tâm Đạo Trưởng đã đứng sát bên cạnh chàng quật một chưởng nặng tợ núi lở.

Không còn tránh né đi đâu kịp, Thạch Bảo Kỳ hét lên một tiếng, vận chân khí bẻ tắc các đạo hiểm huyết trong mình.

Bình # !

Kình lực đánh trúng Thạch Bảo Kỳ tổng ra ngoài bốn trượng rồi trở xuống đất.

Chàng lồm cồm đứng dậy hết muốn vững, máu đào từ trong cửa miệng phún ra thành vòi, cực kỳ khiếp đảm.

Thấy Thạch Bảo Kỳ đã mang vết thương khá nặng, Thiên Tâm Đạo Trưởng mừng rỡ quát lớn :

- Mau nộp mạng cho ta.

Lão nhân lại phóng tới gần chàng, ngọn chưởng to lớn giở lên toan vỗ xuống đầu chàng.

Đến đây, Thạch Bảo Kỳ không thể còn nhân nhượng được nữa, sự tồn vong chỉ ở trong giây phút cuối cùng này, chàng liền cắn chặt hai hàm răng lại không cho máu phún ra nữa.

Đồng thời song chưởng của bk lẹ làng đẩy ra hai đường chiêu tuyệt thể “Huyết Tủy Giang Hồ” và Tình Thiên Nam Bổ”.

Đây là hai chiêu thức kỳ diệu trong Vô Địch Chưởng, không thể có một thứ võ công nào chống đỡ nổi, hơn nữa, Thạch Bảo Kỳ lại phát chiêu giữa cơn thanh nộ, khí hận tràn đầy tâm can, oai lực càng tăng thêm gấp bội, dù cho Thiên Tâm Đạo Trưởng có nội lực cao thâm đến đâu cũng không sao đương cự lại.

Nên lão nhân đã phải luống cuống đề song chưởng lên yểm trợ tâm huyết một cách yếu ớt.

Bình # Bình #

Hai tiếng nổ long lộng cả sân tràng.

Tiếp đó, có tiếng rú thê thảm từ nơi cửa môn Thiên Tâm Đạo Trưởng, đồng thời một chiếc bóng to lớn bay đi.

Chiếc bóng chính là Thiên Tâm Đạo Trưởng.

Lão nhân rớt xuống đất chẳng khác nào cánh diều bị đứt dây. Chỉ thấy Thiên Tâm Đạo Trưởng gãy giữa ít cái rồi im hẳn. Chừng trông kỹ lại thì nơi giữa ngực Thiên Tâm Đạo Trưởng đã bị chưởng lực quật vỡ nát, bày trợn trái tim ra ngoài.

Đương cơn thịnh nộ, Thạch Bảo Kỳ chưa chịu ngưng tay, vùng xê tới gần cái xác chết của Thiên Tâm Đạo Trưởng vụt thêm hai đạo kinh khí cho rã thành mảnh vụn.

Xong hết, Thạch Bảo Kỳ đưa tay chùi sạch máu mồm, cắn hờn qua hai hàm răng rít chặt :

- Đạo tặc, đây là giá rất đắt cho những kẻ nào chạy theo làm tôi tớ cho lão ma già Phong Lâm Cư Sĩ.

Dứt lời, Thạch Bảo Kỳ chợt quay mình tìm một lối đi khác. Chợt nghe tiếng gió nổi lên vùn vụt phía sau lưng.

Tiếng gió liềm im sau đó.

Thạch Bảo Kỳ day trở lại, thì đã trông thấy Phong Lâm Cư Sĩ đang đứng trước mặt chàng.

Tiếp đó, lão Hộ Pháp Đường Chủ Phong Lâm Cư cũng phóng tới lẹ như ánh sao sa.

Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng, tự hiểu chuyện không lành sắp xảy tới cho chàng rồi.

Mặc dù vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn giữ vẻ điềm nhiên lẳng lẳng nhìn Phong Lâm Cư Sĩ.

Bầu không khí nặng trĩu muốn ngạt cả thở.

Phong Lâm Cư Sĩ lẳng lẳng xạ cặp mắt cắn hờn nhìn Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ cũng lạnh lùng nhìn trả lại, sát khí tỏa mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Trải qua một thời gian trầm nặng đáng sợ, Phong Lâm Cư Sĩ chợt rống hận thù :

- Thạch Bảo Kỳ, phải chăng đây là cái thủ đoạn quá hiểm độc của ngươi mà ra ?

Vẫn với cái giọng lạnh lẽo như nhà mồ, Thạch Bảo Kỳ đáp : - Quả đúng chẳng hề sai.

Phong Lâm Cư Sĩ nghiêng rằng : - Xưa nay ngươi cùng Thiên Tâm Đạo Trưởng đã có mối hận gì đến phải giết người một cách quá thảm khốc dường đó ?

15. Một Đoạn Tình Sầu

Thạch Bảo Kỳ lãnh đạm :

- Chẳng cần oán thù gì cả. Cứ hể kẻ nào là đồng bọn của ngươi là tiểu gia thể sẽ giết sạch không tha.

Lửa giận cháy bùng, Phong Lâm Cư Sĩ bạo quát : - Tiểu cuồng ma, tuổi tác ngươi hãy còn quá trẻ mà mồm mép lại quá bạo tàn, không xem trời đất ra sao cả. Nhưng ta bảo thật, nay ngươi đã lọt vào trong Phong Lâm Cư này rồi thì đừng mong có mạng sống mà rời khỏi chốn này.

Cánh chưởng của lão nhân theo đó từ từ giở lên bằng ngực, bề thế xem ra cực kỳ mạnh bạo.

Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh lẽo : - Phong Lâm Cư Sĩ, sự thật tại hạ cũng muốn gác qua câu chuyện hận thù trong một thời gian ngắn ngủi, ngờ đâu ngươi lại cố tình đuổi theo ta đến tận cùng, thủ đoạn của ngươi cực kỳ hèn hạ, khiến cho ta dù có nhẫn nại tới đâu cũng không còn được nữa. Vậy hôm nay giữa ta và ngươi hãy kết liễu mối huyết cừu ở tại mộ tràng này. Ngươi chết hay là ta, chỉ thế thôi. Phong Lâm Cư Sĩ trừng cặp mắt tỏa tinh quang :

- Hay lắm. Tiểu cuồng ma còn lời gì thì nói mau ra, lão phu sẵn sàng cho ngươi một cơ hội cuối cùng trước khi nhắm mắt.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí : - Im mồm, tiểu gia muốn hỏi ngươi những hạt Huyết Châu Hồn thực tình do đâu mà có ?

Lão phu không tiện nói ra. - Ngươi không nói chứng tỏ ngươi chỉ là một lão đạo tặc, nên hành vi mờ ám như vậy.

- Ngươi muốn nói gì cũng được, lão phu không hề ép bức ngươi vì ngươi đâu còn sống sót bao lâu thời gian nữa.

Thạch Bảo Kỳ đứng mầy nhưng cổ dần nén cơn lửa giận : - Chớ có khoác lác, bây giờ tiểu gia muốn người giao nộp ba hạt Huyết Châu Hồn thì đâu đấy yên xuôi, nếu không ta thề lấy máu người để rửa sạch oán cừu cho gia phụ.

Phong Lâm Cư Sĩ thịnh nộ : - Giao nộp cho người à ? Tiểu cuồng ma này lão thật, lão phu thề cắt lưỡi người xem dài thế nào cho biết.

Khí giận tràn hông, Thạch Bảo Kỳ trầm lặng thét :

- Nhưng Huyết Châu Hồn là món di vật của phụ thân tiểu gia, nhứt là hạt Sanh Mỹ Châu năm xưa cha ta trao cho người để làm sính lễ, nay người đã từ hôn thì phải giao hoàn món vật ấy lại cho ta.

Phong Lâm Cư Sĩ chợt cười khà : - Ha ha ... hạt Sanh Mỹ Châu do Thạch Phá Thiên đại hiệp tự tay trao tặng cho con Lý Tiểu Bình, lão phu phải giữ lấy nó làm kỷ niệm, không tiện trao lại cho người, chớ hoài công vô ích.

Lời nói ngạo cuồng của Phong Lâm Cư Sĩ khiến Thạch Bảo Kỳ sôi trào máu hận, nhưng vẫn câm lì :

- Thế bây giờ người định giao hoàn hạt Sanh Mỹ Châu lại cho ai ?

- Thạch Phá Thiên đại hiệp. - Nhưng gia phụ ta đã bị bọn người âm mưu ám hại từ lâu. Phong Lâm Cư Sĩ lạnh trầm :

- Vậy thì chuyện này đã chẳng may cho người rồi, lão phu phải giữ hạt Sanh Mỹ Châu chứ đâu có thể để người lập mưu chiếm đoạt được. Không còn nhịn nhục nổi nữa, Thạch Bảo Kỳ quát to :

- Lão ma đầu, người quả thật là một kẻ vô liêm sỉ.

Phong Lâm Cư Sĩ nổi bật luồng sát khí ! - Thạch Bảo Kỳ, ta khuyên người ... Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã như con thú dữ bị thương, lồng lộn quát : - Câm mồm lại, Phong Lâm đạo tặc, giữa tiểu gia cùng người đã đoạn tình nghĩa từ lâu, chẳng còn gì phải nói nữa, giờ chúng ta hãy tìm cuộc thắng bại trên mặt võ công là hay.

Chữ “hay” còn chưa dứt, Thạch Bảo Kỳ đã lẹ làng bắn ngay giữa ngực Phong Lâm Cư Sĩ một đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ cực kỳ nguy hiểm nhanh như luồng chớp.

Trông thấy chiêu đầu Thạch Bảo Kỳ đã hạ độc thủ, sắc mặt Phong Lâm Cư Sĩ buông trầm xuống thét to :

- Võ học Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ của lão Tiêu Diêu Khách kẻ cũng khá lợi hại, nhưng tiếc gì công lực của người hãy còn kém thấp, hãy thu hồi là hay.

Đang lúc thét, Phong Lâm Cư Sĩ đã lẹ làng quật ra một đạo tiềm lực nhẹ nhàng nhưng vô cùng mạnh bạo đối diện ngọn Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ của Thạch Bảo Kỳ.

Chỉ nghe một tiếng “bộp” âm trầm.

Luồng chỉ phong Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ tự khắc tan biến trong khoảng không vô định lưng chừng đường.

Giữa lúc Thạch Bảo Kỳ còn chưa đứng vững thì chợt thấy Phong Lâm Cư Sĩ quay tròn hữu chưởng liên tiếp quật ra ba đường chiêu Đồ Long Chưởng mười phần công lực.

Xưa nay Đồ Long Chưởng của Phong Lâm Cư Sĩ có tiếng là một mối võ công tuyệt truyền trong chốn võ lâm, hơn nữa lão nhân sử dụng quá tài tình nhanh như luồng điện chớp, khó thể chống đỡ hay tránh né.

Nên khi Thạch Bảo Kỳ toan thi triển chiêu thức Vô Địch Chưởng đón nghinh thì đã muộn rồi, đạo tiềm lực đã tới mình.

Hốt hoảng Thạch Bảo Kỳ vận lên một bầu chân khí, đề cao song chưởng bằng ngực che kín tâm huyết.

Bình ?

Cũng may Thạch Bảo Kỳ chỉ bị chấn động tháo lui hơn trượng, khí huyết sôi trào chứ chưa tổn thương.

Chàng ngã người qua phía lão Hộ Pháp Đường Chủ Phong Lâm Cư. Thấy vậy, Phong Lâm Cư Sĩ hét lớn :

- Hộ Pháp Đường Chủ mau bắt hẩn cho ta.

Lão Hộ Pháp Đường Chủ hô “tuân lệnh” rồi vỗ tới Thạch Bảo Kỳ. Sát khí tỏa mờ trên gương mặt, Thạch Bảo Kỳ lặng trầm quất :

- Người tận số rồi đây.

Ngọn hữu chưởng của chàng cùng trong tiếng quất, vận lên sức lực sanh bình nhắm ngay lão Hộ Pháp Đường Chủ quất tới một chiêu Vô Định Chưởng.

Kinh khí vừa khởi đã nghe bên kia một tiếng rú thảm khốc thoát ra từ nơi cửa mồm của lão Hộ Pháp Đường Chủ.

Toàn thân lão nảy tung bổng lên cao năm trượng, lộn nhào nhiều lượt rồi rớt xuống mau lẹ.

Bình ?

Thân hình lão Hộ Pháp Đường Chủ run rẩy mấy cái rồi im bặt đi, mặt đất chuyển động một vùng.

Chừng coi kỹ lại thì lão Hộ Pháp Đường chủ đã tắt thở từ bao giờ, tất cả ngũ quan đều bị chấn nát, không còn nhìn ra lão nữa.

Cái chết của Hộ Pháp Đường Chủ quả thật là thê thảm không khác gì cái chết của Thiên Tâm Đạo Trưởng.

Đến như Phong Lâm Cư Sĩ, một bậc cao nhân võ công tối thượng, từng trải giao tranh, vẫn còn rúng động trong lòng không ít.

Nhưng sau đó Phong Lâm Cư Sĩ đã thét căm thù : - Tiểu cuồng ma, hành thủ của ngươi quá độc hiểm bạo tàn, lẽ nào lão phu dung thứ cho ngươi được.

Vụt ? Vụt ?

Hai cánh tay áo rộng của Phong Lâm Cư Sĩ liền đó hất ra cuộn tới Thạch Bảo Kỳ đạo kinh khí nặng như núi lở, thế tựa ba đào, không thể có sức nào chống nổi.

Đó là chiêu thức Vô Định Chưởng, trong lúc nóng giận Phong Lâm Cư Sĩ triển ra quyết lấy mạng Thạch Bảo Kỳ.

Tiếng Thạch Bảo Kỳ sớm đã quyết tâm liều một phen sống chết cùng Phong Lâm Cư Sĩ rửa sạch oán cừu nên tuy biết ngọn Vô Định Chưởng vô cùng lợi hại, nhưng chẳng chút lùi liên nghiêng chặt hàm răng lại, vận lên toàn phần công lực đẩy tới một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ tiếp đạo kinh vũ kẻ thù.

Ầm ?

Khắp cả sân tràng run chuyển như đang hồi địa chấn. Kinh khí ù ù, bụi cát tung bay mù mịt.

Chợt thấy toàn thân Thạch Bảo Kỳ bắn vọt lên cao bốn trượng rồi rớt trở xuống.

Phong Lâm Cư Sĩ chưa chịu ngưng tay, bạo thét lên : - Cho ngươi về châu Diêm Chúa.

Lão nhân cắn răng huy động huyệt chưởng bổa thêm một chiêu tuyệt học Long Trường Phụng Vũ sấm sét.

Thạch Bảo Kỳ vừa rớt nửa chừng trúng ngay luồng khí bạo vũ đó kêu “bình” một tiếng bay vọt qua phía kia.

Nhưng cũng may, Thạch Bảo Kỳ đã ngấm vận một bầu chân khí hộ thân nên không đến vỡ tan lồng ngực, chỉ ọc ra một vòi máu tươi phún vào không gian.

Chàng nhào ngược trở xuống đất không còn đứng dậy nổi nữa. Lúc bấy giờ Phong Lâm Cư Sĩ xê mình đến Thạch Bảo Kỳ, trở tay vào mặt chàng oán độc :

- Thạch Bảo Kỳ. Lâu nay, lão phu vốn chưa muốn đoạn tuyệt mối hậu tự của nhà họ Thạch, nên mới nương tay cùng ngươi trong bấy nay, nhưng tưởng ngươi tự biết rõ cái thân phận mà lánh xa đường bao giờ đến quấy rối Phong Lâm Cư nữa, nào ngờ ngươi quá bạo tàn ngang ngược quật chết

hàng loạt người nhà, lại còn đem thù hận trút cho ta, thì có chết cũng

đừng oán trách.

Soẹt ? ! Đã thấy thanh trường kiếm sáng ngời rút ra khỏi vỏ bên lưng Phong Lâm Cư Sĩ.

Lão nhân vụt đâm thẳng xuống ngực chàng. Đột ngột giữa giờ phút cuối cùng đó.

Có tiếng thét trong trẻo : - Xin gia phụ ngưng tay.

Dư âm tiếng thét còn vang động thì đã thấy từ trên cao phóng xuống một chiếc bóng bé nhỏ.

Chân vừa chấm đất, chiếc bóng đã thò tay chộp vào thanh trường kiếm trên tay Phong Lâm Cư Sĩ.

Phong Lâm Cư Sĩ nhìn lại thấy đó chính là Lý Tiểu Bình. Nàng vừa thở hổn hển vì mệt, vừa vận công nắm chặt thanh trường kiếm lại.

Nhận rõ Lý Tiểu Bình, bất giác Phong Lâm Cư Sĩ hét to lên : - Lý Tiểu Bình, con làm gì đây ?

Lý Tiểu Bình tuân hai giòng lệ thảm, cất giọng khẩn thiết : - Gia phụ, con xin cha hãy dung thứ cho Thạch Bảo Kỳ một phen. Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt :

- Dung thứ à ? Không thể được, ta phải giết tên tiểu cuồng ma nội trong hôm nay mà thôi.

Nhứt định ta phải trừ tận gốc nhà họ Thạch, nếu không sẽ di họa về sau. Những lời này lọt vào tai Thạch Bảo Kỳ, một bầu máu hận thù sôi lên sùng sục, chàng muốn ăn tươi nuốt sống Phong Lâm Cư Sĩ mới vừa lòng. Thế nhưng vì vết thương mang trong thân mình quá nặng, Thạch Bảo Kỳ không thể đứng dậy được, chỉ nghiêng răng ứa từng giọt máu đào.

Chợt nghe Lý Tiểu Bình thảm thiết nói : - Gia phụ, ngày xưa Thạch Phá Thiên đại hiệp đối đãi cùng nhà ta rất là hậu nghĩa, giờ đây gia phụ ra tay hạ sát Thạch Bảo Kỳ, chỉ e giang hồ hay được sẽ chê bai, khinh bỉ ngàn đời không cách gì rửa cho sạch mối nhục ấy.

Phong Lâm Cư Sĩ trừng mắt : - Lý Tiểu Bình ! Con dạy khôn ta đấy sao ? Lý Tiểu Bình rút nước mắt :

- Thưa gia phụ, con đâu dám thế. Con chỉ mong gia phụ dần cơn nóng giận, tạm gác thi hành thủ đoạn hiểm độc đối với Thạch Bảo Kỳ thôi. Xin cha nhận lời của con.

Phong Lâm Cư Sĩ trầm giọng : - Không thể được. Ta không thể thứ tha cho tên tiểu cuồng ma này. - Nhưng cuộc lôi đài vừa qua, sau cùng Thạch Bảo Kỳ thắng trận, trước sau con cũng là vị hôn thê của chàng, duyên trời đã định như vậy rồi, không thể cải lại được.

Phong Lâm Cư Sĩ nổi giận quát : - Câm mồm lại. Nay con không được nhắc lại vụ lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân nữa. Ta sẽ tìm một chàng trai phong lưu khác cho con.

Lý Tiểu Bình uất nghẹn : - Thưa gia phụ, cổ nhân có câu : Ngựa tốt không dùng hai yên, gái lành không lấy hai chồng. Nay bảo thật, thà con làm một đứa con bất hiếu, cam lỗi với phụ thân chứ con không hề vâng lệnh cha tái hôn một lần nào nữa cả.

Phong Lâm Cư Sĩ sững sốt rồi hỏi : - Lý Tiểu Bình. Giả như Thạch Bảo Kỳ bị giết chết thì con định lẽ nào đây ? Lý Tiểu Bình ngửa mặt lên trời :

- Con sẽ tự tử để bảo toàn tiết giá của giòng họ Phong Lâm này.

Phong Lâm Cư Sĩ mặt đầy sát khí nghiến răng :

- Lý Tiểu Bình. Xưa nay thiên hạ nói rằng, gái lớn không nên để ở nhà, câu này quả thật chẳng sai ngoa một chút nào. Ta không ngờ con lại vì cái tên tiểu cuồng ma vô danh, hèn mạt kia, cứ ngổ nghịch hại cha già, thật là

đáng trách.

Lý Tiểu Bình quì thụp xuống : - Thưa gia phụ, con xin cha chớ nên nóng giận, con hãy còn mấy lời chưa nói dứt?

Bộp ?

Tới đây, Phong Lâm Cư Sĩ không còn dần nổi cơn thịnh nộ nữa, gờ ngọn chưởng tát vào mặt Lý Tiểu Bình.

Nàng loạng choạng chực té nhào xuống đất, nơi mép mồm dòng máu đỏ thắm đã ứa ra.

Sự thực, vết thương bề ngoài chẳng có gì đáng kể đối với Lý Tiểu Bình, chỉ có sự tổn thương trong trái tim là trầm trọng hơn cả.

Bất giác, Lý Tiểu Bình lão đảo đứng lên, đưa tay chùi giọt máu còn sót đọng nơi mép miệng, cất giọng hết sức bi thương :

- Gia mẫu ! Tại sao mẹ phải chết trong khi con hãy còn quá ấu thơ ? Con biết lấy ai an ủi trong cõi đời này ?

Thốt dứt những lời thương tâm đó, Lý Tiểu Bình để mặc cho hai hàng lệ thảm tuôn trào xuống má.

Trông thấy cảnh tượng đau thương này, Phong Lâm Cư Sĩ đã chẳng chút động lòng mà hình như còn giận dữ hơn.

Lão nhân quát to : - Loài tiện nữ, người chỉ là một đứa con gái dê hèn, phản nghịch, lại còn khóc lóc trước mặt ta.

Nay ta cho người biết : Phải lập tức rời khỏi Phong Lâm Gia Trang này, đừng bao giờ trở lại nữa, nếu trái lệnh, ta sẽ không dung thứ cho người đâu.

Thấy Phong Lâm Cư Sĩ trong cơn thịnh nộ dứt tình phụ tử như thế, Lý Tiểu Bình sững sốt quì xuống :

- Con xin gia phụ?

Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt : - Câm mồm lại. Ai là gia phụ của người. Hãy đi cho chóng, để bản mắt ta. Lý Tiểu Bình thụp lạy :

- Trời ! Gia phụ !

Đương cơn nóng như lửa thiêu, Phong Lâm Cư Sĩ không còn dằn lòng nổi nữa, chột hét lên chấn động, đơn chương liền huy động, một luồng kinh khí quật tới Lý Tiểu Bình.

Vừa ngẩng mặt lên, Lý Tiểu Bình bất chợt đạo ám lực ào tới, hết phương tránh né.

Nên nàng chỉ kêu lên hai tiếng “gia phụ” liền bị chương phong trúng nhằm bay ra ngoài như cánh diều đứt dây.

Nàng rớt xuống đất im lìm chẳng biết chết sống như thế nào. Phong Lâm Cư Sĩ quét cặp tinh quang lạnh lùng nhìn qua cái thân hình bất động của Lý Tiểu Bình một cái rồi quay qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân từ từ tiến lại gần chàng thiếu hiệp, rút kiếm huy động vòng tròn thét :

- Cho hồn người về âm phủ.

Theo tiếng thét, Phong Lâm Cư Sĩ phóng thẳng mũi kiếm xuống cổ họng Thạch Bảo Kỳ nhanh như luồng chớp.

Tình hình hết sức nguy ngập.

Tính mạng Thạch Bảo Kỳ chẳng khác chiếc lá khô treo trên cành chờ ngọn gió ngắt đi.

Đột nhiên một biến cố bất ngờ diễn ra.

Một tiếng “soảng” khô rợn nổi lên.

Thanh trường kiếm trên tay Phong Lâm Cư Sĩ bật văng ra ngoài, còn lão nhân tháo lùi mấy bước.

Cùng lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đã phóng người dậy gọn gàng. Hai luồng dị quang chứa đựng cả một bầu trời thù hận của chàng chiếu thẳng vào mặt Phong Lâm Cư Sĩ.

Sự tình đột biến này khiến cho Phong Lâm Cư Sĩ rất đổi hãi hùng, trở mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ như nhìn con quái vật.

Thì ra, trong lúc Phong Lâm Cư Sĩ chuyện trò cùng Lý Tiểu Bình , Thạch Bảo Kỳ đã ngấm ngấm vận công chữa trị các mối thương tích trong huyết đạo.

Đến khi lão nhân hành hung cùng thiếu nữ thì chàng đã lành một phần trong cơ thể.

Cho nên chàng đã dự phòng Phong Lâm Cư Sĩ có thể sát hại một lần nữa. Quả nhiên đúng ý nghĩ của Thạch Bảo Kỳ, sau khi quật Lý Tiểu Bình té nằm bất tỉnh, Phong Lâm Cư Sĩ quay sang tấn công chàng.

Nhưng mũi kiếm chưa xuống tới Thạch Bảo Kỳ đã mau lẹ bắn người dậy quật ngay một chưởng đánh bật Phong Lâm Cư Sĩ trở lại.

Sửng sờ một chập, Phong Lâm Cư Sĩ nghiêng rằng : - Tiểu cuồng ma, mạng người sống lâu đến thế à ? Thạch Bảo Kỳ tỏa mờ sát khí, rít cầm thù :

- Lão ma đầu quả nhiên độc ác. Tiểu gia thế sẽ lấy máu người rửa sạch oán cừu, nếu không nguyện chẳng đứng trong cõi đất trời này.

Lời thề độc địa của Thạch Bảo Kỳ làm cho Phong Lâm Cư Sĩ bất giác rùng mình lên.

Lão nhân biết chàng thiếu hiệp có tánh kiên cường bất khuất này hẳn nói ra là hành động.

Vì vậy Phong Lâm Cư Sĩ càng muốn giết chết ngay Thạch Bảo Kỳ, bởi sợ chàng sống sẽ di họa ngày sau.

Phong Lâm Cư Sĩ vận công lên thanh kiếm :

- Tiểu cuồng ma đừng mong sống sót vô ích, lão phu phải giết chết người diệt trừ hậu họa.

Dứt câu, Phong Lâm Cư Sĩ vạch tới giữa ngực Thạch Bảo Kỳ một đường kiếm tuyệt như luồng chớp.

Thạch Bảo Kỳ thoáng thấy, lách mình đi nơi khác tránh khỏi mũi kiếm hiểm ác của Phong Lâm Cư Sĩ.

Nhưng Phong Lâm Cư Sĩ đã như con rồng thiêng, phóng mình theo Thạch Bảo Kỳ.

Hữu chưởng của lão đã vạch ngay cổ họng Thạch Bảo Kỳ một luồng kiếm ảnh cực kỳ lợi hại.

Đồng thời, tả chưởng quật ra một đạo kinh khí nặng như chiếc búa ngàn cân bề thế vô phương đón đỡ.

Quá đổi kinh hoàng trước hai ngón võ công thâm khốc của Phong Lâm Cư Sĩ, Thạch Bảo Kỳ hét luôn một tiếng xê ngang ba thước trượt khỏi mũi

kiếm ác độc.

Thạch Bảo Kỳ bị chưởng lực nặng như chiếc búa ngàn cân đánh trúng tung bổng lên cao năm trượng.

Chàng rớt ngay xuống ao đầm đen như vùng mực thẳm, không rõ bề sâu. Phong Lâm Cư Sĩ chạy tới đứng trên mé đầm nhìn xuống, bỗng cất tiếng cười ha hả, xem chừng khoái trá lắm.

Cũng trong thoáng chốc, thân hình Thạch Bảo Kỳ rớt xuống đáy sâu. Lòng chàng kinh hãi lên, tự nghĩ phen này chắc không sao tránh khỏi một cái chết chẳng toàn thi thể.

Thân hình chàng xuống mãi.

Không biết bao nhiêu chiều sâu, đột nhiên Thạch Bảo Kỳ nghe một tiếng “bình” dữ dội.

Nước từ đâu văng tung tóe lên không.

Cho tới bây giờ Thạch Bảo Kỳ mới hay mình rớt nhằm một đầm nước. Chàng mừng thầm trong bụng vì tự biết nay mình có thể sống được rồi. Trong khi sức nặng chìm Thạch Bảo Kỳ xuống đáy sâu.

Chàng vận nội khí, nhịn đi sự thở, rồi bốc mình trở lên. Khí lạnh trong nước buốt tận xương tủy khiến Thạch Bảo Kỳ suýt run lên, phải vận chân khí chống khử.

Rồi chàng dùng toàn lực bơi trở vô bờ.

Chốc lát đã đến mé đầm, Thạch Bảo Kỳ leo lên thì sức chàng đã kiệt. Chàng ngất đi không còn cử động nữa.

Thường hễ người đã ngất đi thì tri giác cũng chẳng còn, chỉ như một cái xác chết không hồn.

Thế nhưng tình hình của Thạch Bảo Kỳ lại có khác.

Chàng cảm nghe như linh hồn của mình vừa lìa khỏi thi thể bay tới một cảnh tượng hư vô phảng phất.

Rõ thật là một chuyện tà thuyết quỷ mị trong chốn thế gian này.

Lạnh lùng hơn nữa, Thạch Bảo Kỳ mở toang hai mắt ra thì trông thấy mình tựa hồ đang nằm trên thảm cỏ xanh êm ái, chung quanh đầy kỳ hoa, dị thảo, tiết ra mùi thơm ngát ngào.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng sững sốt, lại đưa mắt nhìn sang bên trái. Một cảnh tượng lạ lùng xuất hiện trước mắt chàng.

Trước mắt chàng, một tòa cung điện cực kỳ lộng lẫy nguy nga chẳng kém gì cung vi những bậc vua chúa ngày xưa.

Nhưng có điều kỳ dị, cảnh tượng này như hư ảo huyền hoặc tựa hồ như lại tựa hồ như không.

Thạch Bảo Kỳ cố định thần xem đây có phải chàng hãy còn ở chốn trần gian hay không, nhưng sự mơ hồ ảo giác làm cho chàng khó thể nhận rõ một sự thực.

Chỉ trông thấy ngay bên cạnh chàng có một đóa kỳ hoa to lớn dị thường, phảng phất mùi hương quái lạ.

Bất giác, Thạch Bảo Kỳ thò tay chộp lấy thử xem mình hãy còn tri giác của người sống chăng.

Liền đó, Thạch Bảo Kỳ chộp được đóa kỳ hoa ấy.

Chợt chàng nhủ thầm :

- Ê ! Có lẽ nào ta hãy còn sống trên cõi trần. Rồi chàng lại nghĩ :

- Hay giờ đây ta chỉ là một cái linh hồn phiêu phiêu phưởng phưởng trong cõi thế gian.

Cảm giác như thế, Thạch Bảo Kỳ không khỏi lạnh mình lên. Thành linh chàng phóng người thử xem sao.

Lạ thay, cái phóng của Thạch Bảo Kỳ càng thấy nhẹ nhàng tựa làn khói, không có vẻ gì là đang mang thương tích cả.

Đồng thời cho biết chàng không phải một linh hồn trong cái ảo giác hư vô. Bất giác, Thạch Bảo Kỳ ngẫm vận công, chợt nghe máu huyết chạy trong cơ thể rất điều hòa không hề bị ngưng trệ một chút nào.

Tình hình cho thấy tất cả những vết thương lúc nãy trong mình chàng đều đã phục hồi.

Thạch Bảo Kỳ vui mừng khôn tả, lại đưa mắt nhìn xuống bộ quần áo đang mặc trong mình.

Chàng thấy y phục của mình đã khô ráo đi tự bao giờ. Đột nhiên trong lòng Thạch Bảo Kỳ đâm ra một mối ngờ vực. Chàng thầm nghĩ : Phải có một nhân vật nào đó cứu chàng nên mới có thể phục hồi nội lực như thế này chứ chẳng không.

Nhưng nhân vật ấy là ai ?

Còn đây là chốn nào ? Cung điện của ai nguy nga đường đó. Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng vô tả.

Mắt chàng hướng về cung điện nhìn thật kỹ, nhưng vẫn mơ hồ lên không sao phân biệt được.

Cảnh sắc này như thực như hư, ánh sáng mờ mờ, cỏ cây kỳ ảo, không giống chốn dương trần.

Đứng lặng trầm ngâm một chập, chợt Thạch Bảo Kỳ mút chặt môi lại: - Hay là ta thử vào trong ấy xem sao.

Nhủ xong, Thạch Bảo Kỳ tiến bước.

Theo tầm mắt nhìn thì thấy cung điện chỉ cách chàng khoảng vài ba trăm trượng mà thôi.

Thế nhưng chẳng hiểu sao Thạch Bảo Kỳ đi tới hàng giờ mà vẫn chưa đến trước cung điện.

Hình như chàng vừa lọt vào trong một trận mê hồn nào vậy. Thạch Bảo Kỳ sững sốt trong lòng vô tả.

Ngưng lại một chập, chàng lại tiến tới. Được một hồi nữa, chợt Thạch Bảo Kỳ ngó thấy từ phía trái một chiếc bóng dịu dàng phóng tới.

Chiếc bóng của người con gái.

Thạch Bảo Kỳ ngưng bước băng khuâng chờ đợi. Chớp mắt chiếc bóng đã đến trước mặt chàng. Đó là một bé gái, trên đầu có vóc hai cái bính thông xuống tận bờ vai xinh xắn, nhưng lại có đeo hai xâu tiền bạc trông chẳng khác nào một hồn ma. Người con gái đeo tiền vàng ấy nhìn Thạch Bảo Kỳ bằng đôi mắt đẹp dịu dàng nhưng cực kỳ lạnh lẽo tợ oan hồn, rồi cất tiếng lạnh lạnh như người từ cõi âm vọng về :

- Công tử tỉnh dậy rồi đây.

Thạch Bảo Kỳ rùng mình một cái bỗng hỏi : - Cô nương đây à. Có phải chính cô nương đã cứu tại hạ khỏi chết không ? Ắ con gái đeo tiền vàng lắc đầu :

- Không đúng vậy. Chính công chúa bọn tiểu muội đã cứu công tử đó thôi. Thạch Bảo Kỳ sững sốt, thầm nghĩ không biết công chúa của ả này là ai

đây, một người còn sống hay một hồn ma ?

Trông ả giống như oan hồn thì có thể công chúa của ả chỉ là một cái linh hồn u cảnh mà thôi.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Cô nương, đây là chốn nào ? Ắ thiếu nữ đeo tiền vàng đáp : - Đây là hành cung của tòa Minh Cung, ở vào vị trí ngọn núi Bát Công Sơn trong vòng Phong Lâm Độ.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ hải hùng vô tả, chàng sững người đi một chập mới thẳng thốt :

- Cô nương, chẳng lẽ nay tại hạ đã thành hồn ma đây rồi ?

Ắ con gái đeo tiền vàng khe khẽ lắc đầu :

- Không đúng vậy. Sự thực công tử hãy còn sống trên cõi đời, không hề thành hồn ma bao giờ.

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng nửa tin nửa ngờ. - Nhưng tại hạ có cái cảm giác hình như tất cả mọi sự vật nơi đây đều là

huyền ảo, mơ hồ, không giống cảnh trần gian một chút nào.

Ngưng lại, rồi chàng tiếp : - Nhứt là cảnh cung đèn như hư như thực đây làm sao có thể giải thích cho rõ ràng được.

Ắ con gái đeo tiền vàng nở nụ cười thần bí :

- Điều này ngày sau công tử sẽ rõ. Bây giờ người cứ tin mình đang còn sống trong cõi đời là đủ rồi.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong dạ, nhưng biết có hỏi, ả con gái đeo tiền vàng cũng không trả lời.

Chàng xoay qua chuyện khác : - Lúc nãy tại hạ còn nhớ rõ trong mình bị thương rất nặng, vậy chắc là công chúa đã phải tốn hao nhiều công lực chữa trị đấy ?

Ắ con gái đeo tiền vàng mỉm cười thần bí :

- Công tử lầm rồi, sự thật công chúa tiểu nữ chỉ tốn một thời gian độ chừng một khắc là đã chữa xong vết thương của người rồi.

Kinh ngạc hiện lên gương mặt đẹp tuyệt thế của Thạch Bảo Kỳ. Chàng lặng thầm nói :

- Xem thế, chắc hẳn thân thủ của công chúa đã liệt vào những bậc thần tiên rồi đây.

- Công tử lại lầm to nữa rồi. Thực tình công chúa của bọn tiểu nữ chỉ là hồn ma ở trong chốn U Cung chứ không phải những bậc thần tiên sống trên cõi thế đâu.

- Vậy à. Nhưng tại hạ không biết phải xưng hô cùng công chúa cho đúng ý nghĩa đây.

- Công tử cứ gọi là Minh Hậu.

Tới đây, Thạch Bảo Kỳ sực nhớ lại ngày nào chàng đã gặp Minh Nữ trong cánh rừng thâm u nọ.

Nàng cũng đã từng bảo chàng Sư Phụ nàng tên là Minh Hậu. Phải chăng Minh Hậu chính là vị công chúa này ?

Tuy nghĩ vậy, nhưng Thạch Bảo Kỳ không hề đá động tới Minh Nữ, mà chàng chỉ hỏi :

- Cô nương, tại hạ có thể nào được diện kiến Minh Hậu chăng ?

- Công tử có điều gì cần thiết gặp người không ? - Tại hạ muốn gặp Minh Hậu để cảm tạ cái ơn cứu tử của người và còn một vài điều cần thiết khác.

Đứng lặng trầm ngâm suy nghĩ chập lâu, ả con gái đeo tiền vàng khe khẽ gật đầu :

- Công tử hãy theo tiểu nữ vào đây lãnh ý Minh Hậu thử xem người có

bằng lòng hay không.

Vừa dứt câu, ả con gái đeo tiền vàng lắc mình một cái xẹt mau tới cung đèn tợ chiếc bóng u linh.

Cái thân pháp của ả này thật chẳng khác nào hồn ma bóng quế hiện về, hai chân chẳng hề chấm đất, lướt đi phơi phới như một làn khói trắng mờ. Thạch Bảo Kỳ mau lẹ thi triển khinh công đi theo ả con gái đeo tiền vàng muốn không kịp.

Tới trước cửa cung đèn, ả con gái đeo tiền vàng ngoảnh lại, vẫy tay : - Công tử hãy đứng ngoài này chờ tiểu nữ.

Dứt câu, ả thoáng cái mất hẳn trong cung đèn.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng vô tả. Chàng đưa mắt nhìn theo cái bóng tợ u linh của ả con gái đeo tiền vàng mà rùng mình lên.

Quả thật như cái bóng ma hiện về.

Một chập sau đó.

Chợt thấy ả con gái đeo tiền vàng lại xuất hiện nơi cửa cung rồi tiến mau đến chỗ Thạch Bảo Kỳ.

Chàng chưa kịp hỏi thì ả hớn hỡ bảo : - Rất may, công chúa của tiểu nữ đã chịu nhận lời công tử. Vậy người hãy bước vào trong.

Nói xong, ả thiếu nữ đeo tiền vàng lướt đi như khói sương vào trong cung đèn.

Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ theo sau.

Vào tới chánh điện, Thạch Bảo Kỳ rảo mắt nhìn qua một lượt. Trong này trần thiết quả thật là khủng khiếp, cũng mơ hồ chợt có chợt không, vô cùng huyền bí.

Cho dù cố định thần trí để tìm hiểu hư thực, nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng không làm sao nhận rõ được.

Chỉ có nơi chánh điện có sẵn một chiếc ghế nạm vàng trống rỗng không có ai ngồi.

Thạch Bảo Kỳ lạ lùng hỏi lớn : - Cô nương, Minh Hậu đang ở chốn nào ? ả thiếu nữ đeo tiền vàng day lại, vẫn với nụ cười thần bí : - Công tử hãy bình tâm chờ phút chốc, vội vàng gì.

Dư âm tiếng nói của ả thiếu nữ đeo tiền vàng hãy còn phưởng phất thì chợt nghe phía sau cung điện vọng ra một loạt tiếng nói tợ ma hú :

- Minh Hậu lên điện.

Giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết kéo dài nghe đến khiếp người, ai ai phải rùng mình sở gáy.

Cặp dì quang của Thạch Bảo Kỳ mở tròng tròng chiếu thẳng vào phía trong đợi chờ âm hồn xuất hiện.

Các giòng máu huyết trong cơ thể chàng cơ hồ ngưng đọng lại. Chợt nghe có tiếng kịt kịt nổi lên.

Một cánh cửa từ bên trái bức tường cung đèn vụt mở ra. Tiếp đấy, có toán người mau lẹ bước ra khỏi cánh cửa bí mật. Toán người có tất cả tám nhân vật kỳ quái hình thù khác nhau. Đứng ra thì tám chiếc bóng kia không phải là người mà là tám cái bóng âm hồn, khủng bố.

Bốn người phía tả trên đầu có những chiếc sừng như loại ngư đầu dưới cỡi âm Tử Y Tú Sĩ.

Còn bốn người bên phải mặt dài như ngựa, chẳng khác chi giống mã diện hiện hình.

Bọn ngư đầu mã diện này trên cổ đeo tiền vàng như nhau, thoáng trông cực kỳ khiếp đảm.

Tám người tiến hàng hai bước ra trước cung đèn.

Khi đến nơi, bọn ngư đầu mã diện ngừng bước, day sang đối diện rồi cung tay thi lễ với nhau.

Bọn chúng hành động y hệt như các sứ quan chốn Diêm Cung. Thi lễ xong xuôi, tám người này chia nhau đứng ra hai bên, nghiêm chỉnh nhìn tới chẳng ai nói năng chi cả.

Một cảnh tượng mà Thạch Bảo Kỳ chưa từng trông thấy bao giờ. Chàng có cái ảo giác như cung đèn này chính là chốn Âm Ty, còn tám người kia là ngư đầu mã diện.

Bầu không khí trong cung đèn lại càng huyền ảo mơ hồ thêm hơn. Thạch Bảo Kỳ nghe chừng như trái tim chàng ngừng đập đi từ lâu lắm. Nhưng kỳ thực chàng cũng không tin chắc là mình còn đang sống hay đã chết rồi.

Chàng nửa tin nửa ngờ mình là hồn ma đang tới một thế giới vô hình khác đầy đầy ma ảnh.

Không mấy chốc, từ nơi cánh cửa huyền bí đó lại xuất hiện một người đàn bà trung niên.

Đó là một ả giai nhân tuyệt sắc chưa từng thấy trên cõi dương trần.

Từ ngày xuất hiện giang hồ chứ bao giờ Thạch Bảo Kỳ trông thấy một ả đàn bà đẹp như thế.

Đến cả Phi Hồ Mỹ Nhân vốn có nhan sắc rúng động lòng người mà còn phải nhường ả đàn bà trung niên này.

Mặc dù vậy, trên mặt giai nhân luôn luôn phủ trùm một vẻ lạnh lùng khiếp sợ, khiến người nhìn đến phải rùng mình sởn gáy lên.

Nhứt là hai bên tay ả trung phụ cũng đeo lòng thòng hai xâu tiền vàng giống như bọn kia.

Ả trung phụ bước đi nhẹ tợ khối sương đường chẳng hề chạm tới mặt đất. Đến cả y phục màu trắng tang ma của trung phụ cũng phưởng phất như có như không, nhàn nhạt in làn sương mỏng mơ hồ.

Tất cả đều như những bóng u hồn dưới cõi u minh.

Tới chiếc ghế chạm trổ tuyệt vời nhưng đầy đầy tiền vàng, ả trung phụ tuyệt sắc kia dừng lại.

Sau đó, trung phụ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Ả trung phụ đưa cặp mắt đẹp lạnh lùng xa xăm như người từ bên kia thế giới vô hình nhìn Thạch Bảo Kỳ một chặp.

Nàng cất giọng u trầm : - Tiểu tử tên gọi Thạch Bảo Kỳ, phải chăng ? Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Vâng, Thạch Bảo Kỳ chính là tại hạ đây, nhưng chẳng hiểu do đâu nữ tiên bối lại biết rõ ràng như thế ?

Ả trung phụ tuyệt sắc đáp :

- Chính ả nữ đồ đệ đã bảo như vậy.

Thạch Bảo Kỳ lòng đã hiểu rõ nhưng vẫn hỏi : - Thưa nữ tiên bối, quý đồ đệ ấy là ai ?

- Tệ đồ tên là Minh Nữ, đã từng gặp tiểu tử hai lần rồi. - Thế nữ tiên bối cao danh là Minh Hậu đó chăng ?

- Đúng, chẳng hề sai.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rúng động, nghĩ thầm : - Lúc trước ta ngỡ đâu Minh Hậu tuổi tác cao niên, ít nhứt cũng ngoài sáu bảy mươi, không ngờ nay rõ lại thì hãy còn trẻ như một thiếu phụ chưa đầy bốn mươi cái xuân xanh, quả thật lạ lùng.

Chàng băng khuôn mặt chặp, rồi lại hỏi : - Nữ tiên bối có thể cho tại hạ biết rõ cao danh thiệt thọ hay không ? Nghe hỏi tới đây, sắc diện giai nhân vốn đã lạnh lùng của Minh Hậu lại càng thấy thâm u hơn, hai xâu tiền vàng óng ánh đeo trên vai chợt thấy khua động.

Chợt nghe Minh Hậu thở dài : - Bỏn Hậu tính tới nay chết đã lâu rồi, tên tuổi trong chốn nhân gian không còn nhắc nữa, tiểu tử cứ gọi ta là tiên bối đủ rồi, đừng nói những chuyện thuộc về dĩ vãng.

Giọng nói của Minh Hậu mơ hồ như người từ cõi bên kia thế giới vô hình làm cho Thạch Bảo Kỳ vừa xúc động, lại vừa khiếp sợ.

Chàng có cái ảo giác như mình đang trò chuyện với một u hồn từ dưới cõi âm.

Lặng đi mấy phút, Thạch Bảo Kỳ tiếp : - Nữ tiên bối, chẳng hay Minh Nữ cô nương đâu rồi, sao từ nãy tại hạ không trông thấy ?

Vẫn với giọng âm thầm, rờn rợn, Minh Hậu đáp : - Minh Nữ nay có việc đi bên ngoài, nội nhật chưa thể về tới kịp. Thạch Bảo Kỳ thất vọng :

- Thật là đáng tiếc, tại hạ mong được gặp Minh Nữ cô nương, chẳng ngờ lại không có mặt nàng.

- Tiểu tử muốn gặp nữ tề đồ có việc gì hệ trọng chẳng ? Có thể người cứ nói với Bồn Hậu được chẳng ?

- Tại hạ muốn hỏi thăm về chuyện cái bình linh được Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn mà đạo nọ Minh Nữ cô nương đã trao cho tại hạ bảo rằng nữ tiên bối tặng cho, chẳng hiểu có đúng vậy không ?

Minh Hậu lặng lẽ gật đầu : - Quả đúng như vậy, nữ tề đồ chỉ là một kẻ thừa hành theo mệnh lệnh của Bồn Hậu mà thôi.

Cặp dì quang của Thạch Bảo Kỳ sáng rực, lại phăng tới : - Đồng thời Minh Nữ cô nương có bảo với tại hạ rằng giữa nữ tiên bối và dòng họ Thạch ngày xưa có một mối liên hệ rất sâu xa, có phải thế không hở nữ tiên bối ?

Thốt xong lời này, Thạch Bảo Kỳ quét nhanh cặp mắt lên Minh Hậu dò dẫm cử chỉ của nàng.

Chợt nghe Minh Hậu lạnh lùng : - Đây là một sự thật trăm phần, chính tề đồ đã vâng mạng Bồn Hậu báo với tiểu tử.

Thạch Bảo Kỳ bỗng nghe trong lòng rung động : - Nếu vậy, có thể nào nữ tiên bối cho tại hạ biết rõ cái mối liên hệ sâu xa giữa nhà họ Thạch và tiên bối chẳng ? Chiếc đầu Minh Hậu khe khẽ lắc :

- Tiểu tử, không phải Bồn Hậu tiếc gì với người một chút công mọn, nhưng chuyện này chưa thể nói ra được.

- Vì sao vậy ? - Chẳng có vì sao cả, nhưng câu chuyện tiết lộ ra đây hãy còn quá sớm nên không cho phép Bồn Hậu cho người hay được.

Thạch Bảo Kỳ bất mãn : - Hay là nữ tiên bối không muốn cho tại hạ biết nên từ chối khéo léo đó thôi.

- Cũng không đúng thế. Thực tình nếu Bồn Hậu nói cho tiểu tử hay quá sớm chỉ có tổn hại mà chẳng có lợi ích chi, vì thế hãy chờ một dịp khác thuận tiện hơn.

Ta đã nói cặn lời, người vốn là một thiếu niên tài trí thông minh, có hiểu phần nào cái ý nghĩa chẳng ?

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng : - Tại hạ nghe chợt như đã hiểu một cách mập mờ, nhưng lại chợt như không hiểu gì cả.

Đến đây, bất giác Minh Hậu thở dài :

- Tiểu tử chớ quá nghỉ ngơi mà sanh ra khó chịu trong chuyện này, thực tình Bồn Hậu không phải ích kỷ cùng người, mà chỉ tại vì một mối khổ tâm chưa thể nói.

Bấy nhiêu, bỗng thấy Minh Hậu ngẹn ngào không nói tiếp thêm một lời nào nữa cả.

Rồi thì hai hàng thăm lệ từ nơi khóe mắt của Minh Hậu chảy dài xuống cặp má trắng ngần, nhưng tỏa mờ lạnh lẽo như sương khói.

Sự tình này khiến cho Thạch Bảo Kỳ sửng sốt lên. Chàng đâm ra hối hận trong lòng khôn tả.

Chàng hối hận vì đã gây niềm đau khổ cho Minh Hậu, dĩ nhiên nàng đang mang tâm sự cực kỳ thương cảm nên mới xúc động dường đó.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng cảm giác một sự lạ lùng về cái cử chỉ bộc lộ bi thương của Minh Hậu.

Tại sao Minh Hậu lại khóc ?

Nàng thật là ai, mang những tâm trạng bi đát gì ? Và tại sao Minh Hậu lại đối xử cùng chàng xem chừng mật thiết đến thế ? Bầu không khí trong cung đều trầm nặng khác thường.

Dưới ánh sáng mập mờ, mọi cảnh vật đều như sương khói, khó thể nhận rõ đâu là sự thực.

Thêm vào trận âm phong từ ngoài thổi vào lạnh buốt hồn, khiến ai cũng bắt rùng mình lên.

Cảnh tượng trong cung gần tựa ảo giác trong cơn cực kỳ mộng hải hùng. Một lúc lâu, Thạch Bảo Kỳ chợt nói :

- Xin nữ tiên bối tha thứ cho tại hạ đã vô tình làm cho tiên bối phải buồn rầu, câu chuyện vừa rồi mong bỏ qua cho.

Minh Hậu như vừa trải cơn ác mộng, lại lạnh lùng như xưa : - Tiểu tử yên lòng, chẳng có gì đáng cả, cũng bởi tại Bồn Hậu xúc động khi nhớ tới cái dĩ vãng xa xăm kia thôi.

Sực nhớ ra một điều, Thạch Bảo Kỳ cung kính : - Tại hạ muốn nữ tiên bối chỉ giáo cho một chuyện khác, chẳng hiểu người có bằng lòng chăng ?

- Tiểu tử cứ hỏi, Bồn Hậu sẽ đáp ứng với sự hiểu biết trong phạm vi của mình.

- Có thể nào nữ tiên bối chỉ rõ về sự sống chết của cha mẹ tại hạ hiện nay như thế nào không ?

Minh Hậu lắc đầu : - Sự thật mãi tới bây giờ, Bồn Hậu cũng chưa có tin gì hai vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp nên không thể trả lời dứt khoát cùng tiểu tử được. Thạch Bảo Kỳ lộ niềm thất vọng rõ rệt :

- Nhưng cứ theo ý của nữ tiên bối, với kiến thức sâu xa rộng rãi của người, có nghĩ rằng cha mẹ của tại hạ có thể hãy còn sống sót trên cõi đời này chăng ?

Trầm tư ngẫm nghĩ chập lâu, Minh Hậu âm thầm giọng : - Cũng có thể hai vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp hãy còn tồn sinh trong chốn thế gian, bởi vì năm xưa đại hiệp bị bọn ác đạo quật trọng

thương, bức bách phải nhảy xuống ngọn thác, chứ không phải chúng hạ sát trước khi ngã vào dòng nước, cho nên chưa một ai dám cả quyết hai người đã chết rồi.

Dừng lại như tạo thêm cho bầu không khí càng lạnh lùng, Minh Hậu nói tiếp :

- Còn một điều hết sức hệ trọng là sau khi hai vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp nhảy xuống thác, bọn giang hồ đua nhau đi tìm kiếm mãi suốt tháng trời cũng chẳng hề thấy thi thể nổi lên, vậy chẳng là một chuyện đáng ngờ vực hay sao ?

Tia sáng hy vọng cuối cùng vụt chớp rực trong hai luồng dị quang của Thạch Bảo Kỳ.

Đây là lần thứ ba chàng nghe có người nói như vậy.

Quả thật nếu cha mẹ chàng đã chết thì tại sao bọn giang hồ không tìm được thi thể hai người.

Hay là cha mẹ chàng vẫn còn sống trong cõi đời này ?

Chỉ vì những kẻ gia thù quá đông đảo, hơn nữa, thế lực của nhị vị Long Mộc Đảo Chúa hiện nay bao trùm võ lâm, gia phụ chàng chưa thể tái xuất giang hồ.

Có lẽ gia phụ chàng đợi một cơ hội nào thuận tiện hơn. Tự nhiên hào khí bốc mờ trên gương mặt tuấn tú của Thạch Bảo Kỳ. Một niềm hy vọng tràn ngập trong lòng chàng.

Đột nhiên nhớ tới một việc, Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng.

Đó là sự xuất hiện đột ngột của Huyết Châu Lão Nhân.

Hành tung của lão nhân này có vẻ thần bí vô cùng, lại nữa võ công cao thâm đến không thể nào tưởng tượng, vượt hơn bọn Phong Lâm Cư Sĩ mấy bậc.

Với bộ võ công quỷ thần run sợ đó, lão phải là một kỳ nhân uy danh chấn động trên chốn giang hồ, nhưng một điều lạ lùng là tại sao bọn võ lâm không một ai nhận ra lão.

Đồng thời tại sao lão lại tự xưng là Huyết Châu Lão Nhân.

Cái danh hiệu đó có liên hệ gì tới những hạt Huyết Châu Hồn ? Chỉ nghe tới cái tên của lão là mọi người ai cũng có thể nghĩ là đối với Huyết Châu Hồn, lão có một mối hận thù gì sâu sắc lắm.

Còn một điều khả nghi nữa, là do đầu Huyết Châu Lão Nhân lại hiểu mười hạt Huyết Châu Hồn giả hiệu một cách quá rõ ràng như vậy.

Nếu là người ngoài cuộc làm sao biết tận tường đến thế ? Vậy Huyết Châu Lão Nhân chính là ai đây ?

Bầu bí mật bao trùm.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ đang vui bỗng trầm nặng xuống. Trông thấy sắc mặt biến đổi bất thường của Thạch Bảo Kỳ, Minh Hậu không khỏi ngạc nhiên :

- Tiểu tử, ngươi đang nghĩ gì mà xem ra có vẻ trầm tư như thế ?

Khe khẽ giật mình vì sự bất chợt của Minh Hậu, Thạch Bảo Kỳ đổi sắc diện như xưa :

- Thưa nữ tiên bối, chẳng có gì quan hệ cả, giờ còn một chuyện tại hạ muốn biết đây.

- Tiểu tử cứ hỏi tiếp ! - Nữ tiên bối có rõ những kẻ gia thù năm xưa của tại hạ đã từng dự vào trận đại huyết chiến Ma Phong Chưởng ?

- Theo chỗ Bổn Hậu được biết thì hiện nay những kẻ gia thù của tiểu tử chắc chắn là bọn Vũ Lâm Tam Bảo, còn tất cả đương trong vòng nghi ngờ, chưa thể cả quyết được.

- Nữ tiên bối chỉ lý, về việc Vũ Lâm Tam Bảo tại hạ cũng từng nghe qua một vài lần rồi, nay xin nữ tiên bối nếu có tin gì thêm xin cho tại hạ được hay biết với.

- Đó là việc dĩ nhiên, cứ hể một ngày nào Bổn Hậu dò ra tin tức của vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp hoặc người kẻ gia thù là sẽ sai khiến nữ tỳ đồ tước khắc đi tìm tiểu tử chẳng chút chậm trễ. Vậy ngươi hãy yên tâm. Thạch Bảo Kỳ cảm kích :

- Tại hạ xin đa tạ thanh tình của nữ tiên bối.

Thốt xong chàng cung hai tay biểu lộ sự cung kính đối với Minh Hậu. Thấy vậy Minh Hậu khoác tay :

- Tiểu tử chớ nên khách sáo làm gì, sự thực Bổn Hậu cùng gia tộc ngươi vốn có mối liên hệ rất sâu xa nào phải người khác lạ.

Mấy lời mật thiết của Minh Hậu làm cho Thạch Bảo Kỳ phát sinh một mối hoài nghi khôn thể tả.

Thế nhưng chàng chưa kịp nói gì thêm thì đã thấy Minh Hậu tươi cười lên hỏi :

- Tiểu tử, ngươi tìm Bổn Hậu chỉ vì những chuyện này hay còn điều gì khác nữa ?

Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh những đáp : - Sự thật tại hạ vào đây xin yết kiến nữ tiên bối là để tạ cái ơn tặng linh dược Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn, ngoài ra đều là phụ thuộc.

Nói dứt câu, chàng cúi mình làm lễ trước mặt Minh Hậu. Minh Hậu vụt đứng dậy, vẫy bàn tay nỏ tợ ngọc :

- Ấy chết, tiểu tử đừng làm thế. Một chút vật mọn có gì đáng đâu mà phải tạ ơn.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng vừa cung bái xong xuôi, chàng nói to lên : - Thưa nữ tiên bối, giờ chẳng biết người còn điều gì chỉ giáo nữa không. Nếu đã hết, tại hạ xin bái biệt lên đường.

Lúc đó Minh Hậu đã ngồi trở xuống ghế, lẳng lặng trầm tư một chập rồi giơ bàn tay ngọc như ngăn lại :

- Tiểu tử khoan vội đi đã, Bổn Hậu còn mấy lời cần nói với ngươi đây.

- Nữ tiên bối có điều gì cứ chỉ giáo, tại hạ xin cung kính vâng lời người đây.

Thốt xong chàng lẳng lặng lẽ đợi chờ.

Sắc diện giai nhân của Minh Hậu vụt nghiêm trang khác thường : - Không hiểu sau khi trao tặng bình Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cho tiểu tử, nữ đồ đệ có nói thêm những gì nữa chẳng ?

Thạch Bảo Kỳ trầm nghĩ đáp : - Minh Nữ có nói, ngày sau nữ tiên bối sẽ cậy nhờ tại hạ một mối duyên tình chưa liễu kết.

Chẳng hay có đúng vậy không ?

Lời nói của Thạch Bảo Kỳ vừa dứt đã thấy trên gương mặt lạnh lùng của Minh Hậu chợt đỏ bừng lên.

Dường như nàng thẹn một điều gì.

Nhưng trong sắc diện lại xen lẫn một sự bùi ngùi khôn tả. Im đi một lúc như cố trấn áp cơn xao xuyến đang chuyển dậy trong hồn, Minh Hậu thở dài :

- Quả đúng vậy, nữ tỳ đồ không hề giả dối đâu.

Khi còn sống ở chốn dương trần, Bồn Hậu có một mối duyên tình chưa liễu kết.

Cang trường Thạch Bảo Kỳ hơi chấn động.

Bởi chàng không ngờ một u hồn như Minh Hậu mà hãy còn lưu luyến ngậm ngùi một mối duyên tình chưa dứt.

Nàng để hiện trên gương mặt đẹp lạnh lùng tang ma một nét quá bi thương ai trông vào cũng thấm xót.

Cho nên chàng đã nghiêm trọng nói : - Cái công đức của nữ tiên bối đối với tại hạ rất nặng, chưa biết phải lấy gì đền đáp, vậy nay người có điều chi sai khiến dù chết tại hạ cũng chẳng từ nan.

Cặp mắt xa xăm lạnh lẽo của Minh Hậu như ngẫm dụ lại, giọng nàng trầm nhẹ hẳn.

- Tiểu tử Bồn Hậu không có gì để nói với người hơn là xin người thực hiện một điều, nhưng chỉ sợ e người chối từ đây thôi.

- Điều gì nữ tiên bối hãy nói ra, tại hạ sẽ hết sức mình thực hiện. - Bồn Hậu mong người đừng gây mối hận thù cùng Phong Lâm Cư Sĩ và cũng đừng tìm hấn trả thù.

Lời này của Minh Hậu đối với Thạch Bảo Kỳ chẳng khác nào loạt tiếng sấm nổ vang trên bình địa.

Thạch Bảo Kỳ có cái cảm giác rất là kinh hãi, ngỡ như tai chàng vừa nghe lầm câu nói của đối phương.

Sững đi một lúc, chàng hỏi vặn : - Nữ tiên bối vừa bảo gì, tại hạ không nghe rõ lắm ? - Bồn Hậu muốn tiểu tử hãy dẹp đi mối oán thù cùng Phong Lâm Cư Sĩ, chớ nên tạo cảnh huyết cùng hấn.

Câu đối đáp của Minh Hậu đã quá rõ ràng, lần này Thạch Bảo Kỳ không thể nghe lầm được nữa.

Lặng người vì kích cảm hồi lâu, Thạch Bảo Kỳ rít căm thù : - Thưa nữ tiên bối, thực tình dù người bảo tại hạ chết ngay trước mắt cũng không chối từ, nhưng chuyện thù hấn kia quả khó mà vãng theo lời chỉ giáo của người rồi đây.

- Vì sao vậy ? - Vì Phong Lâm Cư Sĩ là một kẻ tử thù không chung trời đất cùng tại hạ, nhứt định phải có một kẻ chết mà thôi.

Hơn nữa, tại hạ từng lập lời thề độc địa dù đất trời sụp đổ cũng khó thể đổi dời. Xin tiên bối thứ tha cho mối khổ tâm đó.

Minh Hậu như rung động trong lòng, hơi run giọng : - Tiểu tử, phải chăng cái mối oán thù chẳng chung trời đất kia là do những chuyện Phong Lâm Cư Sĩ đã chối từ cuộc hôn nhân, lại thiết lập lời đài Huyết Châu Chiêu Thân lừa gạt bọn giang hồ, đồng thời lại quật người suýt chết mà ra ?

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ tỏa mờ sát khí : - Đúng như vậy !

Minh Hậu như xúc cảm : - Tiểu tử suy nghĩ cạn lẽ chưa ?

Thạch Bảo Kỳ quả quyết :

- Nếu không thì tại hạ không lập lời thề độc địa ấy. Trầm đi một chút, Minh Hậu nghiêm lạnh hơn cả bao giờ : - Tiểu tử, Bồn Hậu có thể có vài lời cùng người chẳng ?

- Xin nữ tiên bối cứ chỉ giáo. - Theo Bồn Hậu thì câu chuyện này hãy còn bao phủ một lớp mây mờ ám, chưa chắc sự thật ra như thế nào cả.

Mặc dù một loạt hành động của Phong Lâm Cư Sĩ tuy xem qua thì rất nên hiểi độc nhưng biết đâu sự tình bên trong hoàn toàn trái ngược lại ý nghĩ của người.

Mấy lời trần tình của Minh Hậu khiến cho Thạch Bảo Kỳ hơi hoang mang trong lòng, nhưng vẫn lạnh lùng :

- Nói thế có thể nữ tiên bói cho rằng hành động như vậy, Phong Lâm Cư Sĩ có một nguyên nhân gì đường đường chính chính sao ?
- Cũng có thể nói như thế. Cứ theo Bồn Hậu thì Phong Lâm Cư Sĩ phải có một ẩn tình gì sâu sắc không thể thổ lộ với bất cứ một ai, đồng thời không thể làm khác hơn được.

Cang trường của Thạch Bảo Kỳ rung chuyển vì sự phát giác kỳ lạ của Minh Hậu.

Cứ như lời nàng thì Phong Lâm Cư Sĩ bị bắt buộc phải từ hôn chàng và cư xử tàn nhẫn y như một kẻ tử thù.

Nhưng ai đã bắt buộc Phong Lâm Cư Sĩ ?

Tại sao hắn đối xử với chàng một cách bạo tàn như thế ? Lời nói của Minh Hậu có đúng hay chẳng ?

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ không ngớt hoang mang suy nghĩ. Chàng muốn tìm một câu giải đáp cho rõ ràng.

Thế nhưng chợt nhớ lại Phong Lâm Cư Sĩ quyết tâm hạ sát chàng để diệt trừ hậu quả, dòng máu hận thù vọt chảy cuộn cuộn trong huyết quản của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng nghiêng thẳm : - Không thể như vậy được. Nhứt định Phong Lâm Cư Sĩ không phải là con người đường đường chính chính như Minh Hậu đã bảo, mà hắn chỉ là một lão ác ma, vô ơn bạc nghĩa, chỉ vì cái tham vọng mười hạt Huyết Châu Hồn mà hủy diệt ta thôi.

Nghĩ vậy rồi, Thạch Bảo Kỳ cười nhạt : - Thực tình tại hạ không thể tin như vậy được. Lão Phong Lâm Cư Sĩ không là con người đường đường chính chính được, những hành động tàn bạo của lão đã rõ lắm rồi, khó mà nói khác hơn được.

Dừng lại rồi Thạch Bảo Kỳ bỗng hỏi Minh Hậu : - Nữ tiên bói có bằng chứng gì để có thể gọi Phong Lâm Cư Sĩ là kẻ chánh khí chẳng ?

Minh Hậu khẽ lắc đầu : - Rất tiếc Bồn Hậu không có bằng chứng nào cả, lại cũng chỉ ước đoán câu chuyện như vậy thôi, chứ chưa hề dám quả quyết rằng Phong Lâm Cư Sĩ là kẻ bạo tàn hay không.

Thạch Bảo Kỳ thở mạnh : - Vậy thì xin nữ tiên bói thứ lỗi, tại hạ trước sau cũng không thể vâng lời tiên bói rồi đây.

- Kỳ thật trước khi Bồn Hậu nói tới chuyện này cũng không hề nghĩ một cách chắc chắn tiểu tử thay đổi cái chí hướng của mình, mà chỉ hy vọng trong cơn thù hận người hãy hết sức dè dặt, dẫn đo từng ly từng tí trước khi quyết định cuối cùng, để tránh khỏi những điều bất ngờ hối tiếc xảy ra.

- Lời chỉ giáo này của nữ tiên bói rất chí lý, tại hạ xin ghi tạc vào lòng chẳng dám quên.

Đến đây, Minh Hậu đổi nét tươi cười :

- Hay lắm, Bồn Hậu chỉ bấy nhiêu thôi, vậy nay tiểu tử có thể trở về dương cảnh được rồi.

Nghe vậy, trong lòng Thạch Bảo Kỳ rúng động lên, chàng nhìn Minh Hậu rồi hỏi :

- Lúc này nữ tiên bói bảo sẽ cậy nhờ tại hạ thực hiện một điều, sao chưa nghe tiên bói chỉ giáo ?

Minh Hậu điềm nhiên :

- Câu chuyện mà Bồn Hậu muốn cậy nhờ tiểu tử chính là việc dùng gây oán cừu cùng Phong Lâm Cư Sĩ và cũng dùng xem hắn là một kẻ thù chẳng chung trời đất với người.

Cặp mắt Thạch Bảo Kỳ mở to vì kinh dị : - Nữ tiên bói, nói thế hóa ra câu chuyện này có liên hệ tới một chuyện tình ngày xưa chưa dứt sao ?

Sắc mặt đương tươi vui của Minh Hậu chợt trầm lặng xuống : - Dĩ nhiên là như vậy, viện này có liên hệ tới việc kia, nếu không Bồn Hậu đâu phải tâm sự cùng tiểu tử.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ cảm thấy băng khuâng khó nghĩ vô cùng. Một bầu u ám che mất câu chuyện lạ lùng chưa từng có trong chốn giang hồ.

Minh Hậu chỉ là một u hồn sao lại có liên hệ đến Phong Lâm Cư Sĩ ? Mọi việc xảy ra hết sức mơ hồ như trong ảo giác.

Thạch Bảo Kỳ suy nghĩ mãi mà chưa hề phăng ra tia sáng sự thật, cho dù nhỏ đến đâu.

Băng chàng thở dài thất vọng : - Câu chuyện quả thật quá mơ hồ, tại hạ không thể nào lãnh hội được rồi đây.

Thình lình Minh Hậu cười khà lên : - Trong tiếng cười dường chứa đựng một sự tình gì sâu sắc nhưng không thể nói ra.

Sau đó nàng bảo Thạch Bảo Kỳ : - Sự thật câu chuyện này, những kẻ thông minh tốt bụng thì nhận ra chẳng mấy khó khăn, còn hể vu vơ thì lại mơ hồ khó nổi đoán biết ra làm sao cả, nhưng với tiểu tử, chắc chắn trong một thời gian ngắn ngủi rồi cũng sẽ hiểu một cách tận tường.

Tới đây, Minh Hậu chợt đứng lên, giọng nói trở lại âm u như người từ bên kia thế giới dị hình.

- Tiểu tử, câu chuyện chúng ta đến đây kể như đã tạm xong, giờ ngươi hãy lên đường lo tròn cái sứ mạng thiêng liêng khẩn cấp. Hẹn có ngày hội ngộ cùng nhau.

Thạch Bảo Kỳ lưu luyến : - Tại hạ xin vâng theo lời chỉ dạy của nữ tiên bối. Nay xin bái biệt người trở lại chốn trần gian.

Minh Hậu vẫy bàn tay ngọc, búi ngùi : - Chúc tiểu tử lên đường bình an. Bồn Hậu xin không tiễn khách. - Không dám, tại hạ đã thất lễ nhiều rồi. Xin giả biệt.

Mồm thốt, Thạch Bảo Kỳ vừa cung tay thi lễ rồi quay mình tiến thẳng ra ngoài cửa cung đền.

Chàng đi không hề ngoái lại, cứ nhắm hướng cửa điện mà rảo bước nhanh.

Hồi lâu ra khỏi cung đền, Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn quanh thấy cảnh vật vẫn mơ hồ như trong ảo giác.

Chàng băng khuâng nghĩ thật lạ lùng? Có đúng đây là cung đền dưới âm phủ chăng ? Minh Hậu có phải là một u hồn chăng ?

Thạch Bảo Kỳ nghĩ ngợi mông lung chân bước xuống bậc thềm phía ngoài cung điện.

Đồng thời trong giờ phút ấy, chàng nghe một luồng hàn khí từ phía sau

lưng bắn tới.

Hốt hoảng vì chưa biết chuyện gì đã xảy ra, Thạch Bảo Kỳ toan trụ thân mình lại. Thế nhưng đã chậm mất rồi, hàn khí đã bắn nhằm huyết đạo Thạch Bảo Kỳ hết sức âm thầm.

Tức khắc chàng cảm nghe một luồng gió lạnh chạy rần vào cơ thể, làm tê liệt cả người đi.

Sau đó Thạch Bảo Kỳ ngã xuống đất mê man không còn hay biết gì nữa cả. Không biết trải qua bao nhiêu thời khắc.

Thình lình Thạch Bảo Kỳ giật mình mở bừng hai mắt. Thấy mình đang nằm dưới đất, Thạch Bảo Kỳ lệ làng phóng dậy.

Chàng quét mắt nhìn qua một lượt.

Thạch Bảo Kỳ hết sức quái lạ khi nhận ra mình đang còn ở dưới đáy đầm và hiện đứng gần vùng nước trong xanh lúc chàng té ngất đi.

Quanh chàng bấy giờ chỉ là rong rêu mờ phủ và những bụi cỏ mọc xanh rì trên khoảng đất rộng chừng hai mươi trượng.

Toàn thể vắng tuyệt không một chiếc bóng người thấp thoáng, cũng chẳng thấy cung điện chi cả.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng lên.

Một loạt kỳ dị tảo phùng nổi bật ra trong trí óc của chàng. Chàng còn nhớ rất rõ ràng mình lọt vào một cảnh cung điện như mơ hồ trong ảo giác của một thế giới huyền bí xa xăm.

Đồng thời chàng cũng đã gặp Minh Hậu, người đàn bà có cái nhan sắc tuyệt vời nhưng lạnh lùng tựa hồn ma bóng quế phưởng phất trên chốn nhân gian.

Ngoài ra, còn một bầy ngưu đầu mã diện mình mẩy đeo đầy tiền vàng, thoáng trông đến phát khiếp.

Tất cả đều diễn ra như trong cơn kỳ mộng đầy ám ảnh hãi hùng. Nhưng mọi việc lại dường như sự thật hiện có trong đời và chàng đã chuyển trò cùng Minh Hậu.

Rồi chàng giả biệt ra đi trước khi bước xuống bậc thềm bỗng bị một luồng ám đạo đánh ngất đi cho tới bây giờ.

Mọi sự tình rất rõ ràng, không thể bảo là chàng nằm trong cơn mộng đầy đầy câu chuyện huyền hoặc được.

Vậy sự thật là thế nào ?

Minh Hậu chính là ai đây ?

Cái cung điện nguy nga lúc nãy mà chàng từng đặt chân vào giờ đang ở nơi đâu ?

Minh Hậu có liên hệ mật thiết gì đến gia tộc chàng ?

Theo nàng thì năm xưa nàng có duyên tình chưa liễu kết. Đồng thời mối tình ấy lại có liên quan tới lão Phong Lâm Cư Sĩ. Nhưng sự liên quan đó như thế nào ?

Trong trí óc Thạch Bảo Kỳ mơ hồ như hư thực, nửa tin nửa ngờ, thật khó mà quyết đoán.

Mặc dù vậy, chàng cứ tin chuyện gặp Minh Hậu là có thật vì đã hai lần chàng đã được Minh Nữ cho biết điều này.

Nên Thạch Bảo Kỳ thăm ghi trong dạ những lời nói cùng Minh Hậu, đợi sau này có dịp sẽ phải tìm ra manh mối.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ nghe trong mình còn hơi mệt nhọc, liền ngồi xếp bằng gần mé ao đầm vận hành nội lực.

Chập sau, một bầu chân khí tràn trề trong cơ thể của chàng. Cảm thấy các huyết đạo trong cơ thể đã trở lại bình thường, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới đứng dậy.

Chàng ngừng mặt hít một luồng sinh khí chợt thấy hình như có ánh sáng từ trên miệng đầm chiếu xuống.

Thạch Bảo Kỳ nhận kỷ vệt ánh sáng ấy từ chỗ xuất phát xuống tới chàng

ước độ vài ba trăm trượng.

Chàng lẩm bẩm :

- Ta hãy dùng khinh công trở lên miệng đầm xem sự tình ra thế nào rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Nghĩ vậy rồi Thạch Bảo Kỳ vận dụng khinh công tột độ bốc mình nhẹ như cọng lông bắn bổng lên cao.

Lên được một đoạn, Thạch Bảo Kỳ ngưng lại đeo những sợi dây thần thông lấy sức rồi chuyển mình phóng lên.

Cứ thế một chập Thạch Bảo Kỳ đã tới miệng đầm.

Chân vừa chấm đất, Thạch Bảo Kỳ vội quét mắt nhìn qua một lượt. Đây là nơi Phong Lâm Cư Sĩ cùng chàng triển ra một trận sanh tử và chàng đã bị lão quật rớt xuống đầm.

Nhớ tới lão nhân, bất giác dòng máu hận cừu chảy cuộn cuộn trong huyết quản của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng hướng mắt về phía Phong Lâm Cư Sĩ rít cảm thù : - Phong Lâm đạo tặc, sẽ có một ngày kia tiểu gia mổ lấy trái tim ngươi rửa sạch máu thù.

Rít xong lời thề độc địa đó, Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ không nên lưu lại chốn này làm gì, chẳng may gặp Phong Lâm Cư Sĩ một lần nữa sẽ khó mà bảo tồn tính mạng.

Chàng lên đường gấp rút tìm Tiêu Diêu Khách để xem có gì lạ chẳng ?

Nghĩ vậy, Thạch Bảo Kỳ nhắc mình lên cao ba trượng, chuyển mình theo bề thế phóng đi qua hướng khác.

Độ khoảng ba trăm trượng.

Đang đi Thạch Bảo Kỳ chợt bắt gặp từ nơi kia một chiếc bóng phóng tới chàng lệ tợ chớp.

Chiếc bóng nhắm vào mình chàng.

Trong lòng kinh hãi, Thạch Bảo Kỳ chép miệng : - Ờ, kẻ nào đây ?

Vừa nói chàng vừa chuyển mình qua bên trái nửa trượng tránh chiếc bóng ấy rồi thu hồi ngay thân thủ.

Chàng vạch nửa bầu tròn đáp xuống đất, đảo mắt nhìn xem chiếc bóng ấy là ai mà táo tợn như thế.

Cùng lúc chiếc bóng cũng vừa phóng tới đứng trên mặt đất cách Thạch Bảo Kỳ chỉ vài trượng.

Nhận ra chiếc bóng, Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - Lý Tiểu Bình !

Thật vậy, chiếc bóng vừa xuất hiện không ai khác hơn Lý Tiểu Bình. Nàng đưa cặp mắt thẳng thốt nhìn lại chàng, mồm há hốc ra tợ như không ngờ chàng còn sống trên cõi đời này.

Qua một phút kích động đến cực độ, Lý Tiểu Bình bỗng phóng vụt tới ôm chặt lấy Thạch Bảo Kỳ.

Nàng kêu trong cảm xúc : - Anh Thạch Bảo Kỳ !

Rồi thì nước mắt nàng tuôn trào xuống má. Động tác của Lý Tiểu Bình quá đột ngột lại mau lẹ vô cùng nên Thạch Bảo Kỳ muốn tránh thì chẳng còn kịp nữa.

Chàng bị nàng ôm chặt hết vẫy vùng.

Lại nữa, tiếng kêu bi thương của nàng cùng dòng lệ nóng thấm vào ngực Thạch Bảo Kỳ làm chàng không nỡ đẩy nàng ra.

Đồng thời mối hận cừu như ngấm dịu lại trong phút giây này, Thạch Bảo Kỳ đứng yên mà nghe cảm giác qua hồn.

Chốc lát, như qua cơn xúc động, Lý Tiểu Bình ngẩng mặt lên trong khi hai tay hãy còn vòng ngang lưng Thạch Bảo Kỳ.

Nàng nói như đang trong giấc mộng : - Thạch Bảo Kỳ, quả thật anh còn sống đây sao ? Câu hỏi này khiến cho dòng máu hận thù trong huyết quản của Thạch Bảo Kỳ lại sôi lên.

Chàng nghiêng hận thù : - Con người sinh ra đều có số mạng, dù cho lão Phong Lâm Cư Sĩ muốn giết ta cũng không thể được.

Lý Tiểu Bình lau nước mắt khổ sở nói : - Thạch Bảo Kỳ, xin anh hãy gác qua thù hận cho em hỏi thăm một vài lời.

Thạch Bảo Kỳ cố trấn áp lòng mình hỏi : - Em cứ nói, anh sẵn sàng nghe đây.

Lý Tiểu Bình chùi sạch lệ trên má : - Em muốn biết sau khi em bị ngắt đi còn anh xảy ra như thế nào ? Thạch Bảo Kỳ đem câu chuyện xảy ra kể lại cho Lý Tiểu Bình, rồi rít qua hai hàm răng cắn chặt :

- Anh không thể nào ngờ được lão Phong Lâm Cư Sĩ lòng dạ lại hiểm độc dường đó, trước sau gì lão cũng muốn hủy diệt dòng họ Thạch này.

Lý Tiểu Bình vô cùng đau khổ : - Anh Thạch Bảo Kỳ, dù sao em xin anh đừng thù hận gia phụ của em, nếu không suốt đời em sẽ mang lấy niềm ân hận, đau lòng.

Thạch Bảo Kỳ hiện trong ánh mắt một luồng sát khí dữ dội : - Không thể được.

- Vì sao vậy anh Thạch Bảo Kỳ ? Anh không thương yêu em nữa sao ? - Thương yêu em anh vẫn nhớ, nhưng từ trước anh đã lập một lời thề độc địa, nguyên không đứng chung với lão Phong Lâm Cư Sĩ trong cõi đất trời này, dù cho sấm sét cũng không thể thay đổi được.

Bất giác Lý Tiểu Bình khóc òa lên. Sự khổ đau trong lòng nàng dâng lên cùng tột. Nước mắt của nàng từ từ thấm vào áo Thạch Bảo Kỳ, lồng ngực cảm nghe mát lạnh.

Ngọn lửa hận thù của chàng bị dập tắt dần dần.

Hồi lâu chợt nghe Lý Tiểu Bình thê thảm :

- Anh Thạch Bảo Kỳ, nếu quả tình anh giết chết gia phụ của em thì em cũng không thể sống được trên cõi đời này. Em sẽ tự tử sau đó.

Chợt nàng buông Thạch Bảo Kỳ, ngừng mặt lên rít lời hết sức bi thương : - Hỡi ơi ! Lý Tiểu Bình này kiếp trước có tội gì mà nay phải vướng lấy những điều cay nghiệt dường này ?

Than thở dứt, hai hàng lệ nóng chảy như suối đổ xuống má nàng khiến ai trông vào cũng phải ngậm ngùi, cảm xúc.

Tuy bình sinh tánh tình cương trường, bất khuất, nhưng trước sự thương tâm của Lý Tiểu Bình, Thạch Bảo Kỳ cảm thấy sồn lòng rung động. Huống chi chàng biết nàng vì chàng mà đau khổ, nhiều phen tủi nhục bởi Phong Lâm Cư Sĩ đuổi xua.

Cuộc đời nàng tựa cánh chim đơn bay bổng chẳng một niềm thương, chỉ cựa vào chàng mà thôi.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ không nỡ để cho Lý Tiểu Bình sầu khổ quá lâu, liền an ủi nàng :

- Lý Tiểu Bình. Em đừng khóc nữa mà anh cảm thấy chua xót trong lòng, nín đi em.

Lý Tiểu Bình ngưng lại, bùi ngùi : - Nhưng anh có thương yêu em đâu, thực tình giờ phút này em không còn thích sống nữa anh ạ.

Thạch Bảo Kỳ dịu giọng : - Em đừng nói nhảm không nên, dù sao em cũng phải sống với anh. Sự thật anh rất yêu em, mất em đời anh sẽ không còn ý nghĩa. Em hãy nghe anh.

Nghe vậy chợt đôi mắt đăm lệ của Lý Tiểu Bình sáng niềm hy vọng. Nàng băng khuâng :

- Thạch Bảo Kỳ, anh nói thật không ? Anh thương yêu em thật tình không ?

Thạch Bảo Kỳ lấy tay lau nước mắt cho Lý Tiểu Bình để biểu lộ tình yêu chân thành của mình, rồi khe khẽ :

- Anh không hề giả dối. Em đừng nghi kỵ gì cả.

Bất giác chàng ôm lấy thân hình kiều diễm của nàng vào lòng. Quá cảm xúc, Lý Tiểu Bình gục đầu vào ngực chàng im bật. Hai trái tim cùng hòa theo một nhịp thở.

Đôi nam nữ thiếu niên cùng lắng nghe niềm yêu chăm chăm chảy qua hồn.

Trải qua một thời gian khá lâu.

Bỗng Thạch Bảo Kỳ nhẹ nhàng đưa Lý Tiểu Bình ra khỏi lòng chàng. Nàng như người tỉnh mộng, thoáng thoáng nói :

- Anh Thạch Bảo Kỳ, giờ chúng ta làm thế nào đây ?

Thạch Bảo Kỳ thở nhẹ : - Chúng ta phải xa nhau từ phút giây này. Lý Tiểu Bình như hốt hoảng :

- Chúng ta xa nhau à ?

- Đúng vậy, anh cần phải lên đường ngay để hoàn thành bao nhiêu sứ mạng mang nặng trên mình, không thể chậm trễ được.

Lý Tiểu Bình thoáng hiện trên gương mặt một sự sầu khổ : - Anh Thạch Bảo Kỳ, còn em anh định sao đây ?

Thạch Bảo Kỳ nhìn sâu vào đôi mắt đẹp tuyệt vời của người yêu : - Em hãy trở về nhà là hay.

Lý Tiểu Bình muốn rút nước mắt : - Em không thể trở về nhà được.

- Vì sao vậy ? - Gia phụ đã từ bỏ đuổi đi, em làm sao cho người thấy mặt được. Thạch Bảo Kỳ sưng sốt :

- Thế bây giờ em định lẽ nào đây ?

Đôi mắt đẹp tuyệt vời hãy còn ướt lệ của Lý Tiểu Bình nhìn thẳng vào cặp mắt Thạch Bảo Kỳ.

Nàng nhẹ giọng : - Thạch Bảo Kỳ, em có lời nói với anh đây. - Em cứ nói.

- Em muốn kể từ phút giây này chúng ta là đôi chim liền cánh đi khắp đó đây trên chốn giang hồ. Anh nghĩ thế nào ?

Mấy lời này làm cho Thạch Bảo Kỳ rúng động lên.

Chàng khe khẽ lắc đầu :

- Không thể được Lý Tiểu Bình ạ.

Gương mặt như đóa hoa tươi của Lý Tiểu Bình lộ niềm thất vọng : - Vì sao không thể được hở anh ?

- Vì anh còn bao nhiêu sứ mạng trên mình chưa thành tựu, chúng ta chưa thể nghĩ tới chuyện yêu nhau được.

Hơn nữa anh còn phải đi thu hồi mười bốn hạt Huyết Châu Hồn của gia phụ, trong một thời gian khẩn cấp, chúng ta khó lòng đi bên cạnh nhau đây.

Lý Tiểu Bình rơi lệ : - Thạch Bảo Kỳ, hay là anh chỉ thương hại em mà không hề yêu nên mới thốt ra mấy lời này ?

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu : - Em chớ nghĩ lầm. Thật tình anh rất yêu em, nhưng bổn phận chưa tròn, vẫn vương cũng đến lúc phải chia ly. Anh mong em hiểu rõ cho tình anh đối với em mà vẫn hy vọng chờ ngày tái ngộ.

Lý Tiểu Bình buồn thảm lạnh lùng : - Em xin vâng theo lời anh bảo, sẽ ráng ẩn nhẫn đợi chờ, nhưng chẳng hiểu cho đến bao giờ chúng ta mới gặp nhau đây ?

- Anh hẹn cùng em khi nào chiếm lại hết thấy mười bốn hạt Huyết Châu Hồn, luyện thành những ngón võ công tuyệt thế của gia phụ năm xưa, đi tìm thù rửa xong hận, quét sạch tất cả bọn ma đầu ác đạo, mang lại cho võ lâm sắc thái thanh bình, anh sẽ gặp lại em, chúng ta cùng chung hưởng hạnh phúc bên nhau.

Lý Tiểu Bình, em nghĩ như thế nào ?

Lý Tiểu Bình khe khẽ gật đầu gượng gạo vui tươi trước phút chia tay chưa biết ngày nào tái ngộ.

- Em xin đợi chờ anh cho đến lúc bạc đầu, suốt đời nguyện chỉ yêu có một mình anh thôi.

Liền khi ấy, Lý Tiểu Bình thò bàn tay trắng tợn ngọc lên cổ lấy một món vật đang đeo trao cho Thạch Bảo Kỳ :

- Em xin anh cất lấy món vật này làm kỷ niệm.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn coi món vật gì.

Bất giác chàng bật thốt :

- Ờ, Sanh Mỹ Châu đây.

Thật vậy, món vật Lý Tiểu Bình đang cầm trên tay chính là hạt Sanh Mỹ Châu chiếu rọi muôn ngàn tia sáng như máu huyết phản chiếu ánh trăng thu.

Trong khi Lý Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy, chính hạt châu này là Sanh Mỹ Châu đây, nó vốn là món lưu vật nhà họ Thạch, anh hãy cất lấy cho mau.

Thạch Bảo Kỳ hết nhìn hạt Sanh Mỹ Châu đến nhìn Lý Tiểu Bình, do dự chưa biết phải nên hành động thế nào.

Lý Tiểu Bình giục : - Kìa sao anh không cầm lấy, đây là món bảo vật gia truyền của nhà họ Thạch, anh còn ngại ngần làm gì.

Bây giờ Thạch Bảo Kỳ mới thò tay nhận lấy hạt Sanh Mỹ Châu chói lòa ánh sáng màu đỏ cất vào lòng.

Chàng nhìn nàng khích cảm thốt : - Lý Tiểu Bình, anh rất cảm tạ mối chân tình của em, chắc chắn có một ngày kia anh sẽ tìm cách đáp đền cho xứng đáng.

Cặp mắt đẹp tuyệt vời của Lý Tiểu Bình sáng niềm hy vọng : - Em cũng xin cảm tạ mối chân thành của anh, ở nơi này em sẽ âm thầm mong đợi tin anh.

Bốn cặp mắt lại nhìn nhau, hai trái tim cùng nhịp thở.

Cặp thiếu niên nam nữ im lặng không nói nữa nhưng tâm hồn cùng một mối đau thương.

Họ hiểu tình họ tuy đậm đà tha thiết, nhưng chẳng khác gì áng mây chìm nổi tận chân trời, có thể hợp lại và cũng có thể tiêu tan đi trong phút chốc. Đột nhiên từ khóe mắt Lý Tiểu Bình hai dòng lệ nóng đã trào ra, nàng lo lắng bảo :

- Thạch Bảo Kỳ, trên bước giang hồ hiện nay muôn ngàn nguy hiểm đang đợi chờ anh, những kẻ thù vô danh núp trong bóng tối có thể theo dõi tìm cách ám hại anh. Em khuyên anh hãy nên thận trọng cho lắm.

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng tất dạ : - Em chớ lo, con người sanh ra đều có số mạng, nhưng kẻ huyết thù tuy đông đảo nhưng không thể làm hại nổi anh đâu. Dù vậy, anh cũng xin ghi tạc vào lòng mấy lời em căn dặn.

Khê đưa tay chùi sạch nước mắt, Lý Tiểu Bình nói : - Anh ạ ! Nay để em truyền lại cho anh một đường chiêu Tinh Thiên Nam Bồ để phòng thân, anh nghĩ thế nào ?

Thạch Bảo Kỳ xúc động : - Cảm tạ lòng chân thành của em, chiêu Tinh Thiên Nam Bồ anh đã học một lần rồi.

Hiện vẻ ngạc nhiên, Lý Tiểu Bình lại nói : - Thế còn chiêu thức Huyết Tủy Giang Hồ đã luyện xong chưa ? Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Chiêu này anh cũng đã xử dụng được một phần bí pháp.

Đã kinh dị, Lý Tiểu Bình càng thêm kinh dị, nhưng nàng lại tiếp : - Vậy thì đường chiêu thứ ba tên Long Phi Phụng Vũ anh đã tựu thành rồi chăng ?

Thạch Bảo Kỳ ồ một tiếng rồi đáp : - Đường chiêu Long Phi Phụng Vũ anh chỉ nghe qua nhưng chưa hề thành tựu bao giờ.

Lý Tiểu Bình hăm hở : - Thế thì để em truyền cho anh chiêu thức này. Thạch Bảo Kỳ biết nếu chàng từ chối lời chàng, chắc chắn nàng sẽ vô cùng đau đớn, đồng thời có thể hiểu lầm chàng trong những ngày tháng xa

cách. Nàng sẽ khổ sở và mất niềm hy vọng. Cho nên chàng gật đầu :

- Vâng, anh sẽ luyện tập tức thì.

Rồi ở nơi đấy, Lý Tiểu Bình đem những lời khẩu quyết chiêu thức Long Phi Phụng Vũ ra truyền lại cho Thạch Bảo Kỳ.

Nàng chỉ đọc qua một lần là chàng đã thuộc lòng.

Sau đó Lý Tiểu Bình bắt đầu chỉ rõ ràng cách xử dụng đường chiêu Long Phi Phụng Vũ cho chàng.

Độ chừng nửa giờ sau đó, Thạch Bảo Kỳ đã học xong chiêu thức Long Phi Phụng Vũ, cả hai người đều ngưng lại.

Thạch Bảo Kỳ rất là cảm kích đang muốn hỏi Lý Tiểu Bình về cái lai lịch của hai hạt Huyết Châu Hồn kia có phải Phong Lâm Cư Sĩ chủ mưu hay không. Nhưng chợt nghĩ nếu hỏi như thế sẽ làm buồn cho Lý Tiểu Bình. Thạch Bảo Kỳ liền bỏ qua không đá động gì đến chuyện đó cả.

Chợt nghe Lý Tiểu Bình nói bằng giọng cảm kích : - Anh Thạch Bảo Kỳ, chỉ tiếc gì em mới được biết qua ba chiêu thức Vô Định Chương mà anh đã học tới hai chiêu nên không còn gì để lưu niệm cùng anh trước giờ chia tay này.

Rien phần hai hạt Huyết Châu Hồn kia hiện còn trong tay của gia phụ, em không biết phải làm cách nào lấy được để trao lại cho anh. Thật là chuyện đáng buồn.

Những lời thiết tha của Lý Tiểu Bình khiến cho Thạch Bảo Kỳ vô cùng cảm kích, dịu giọng :

- Lý Tiểu Bình, em cho anh kể đã nhiều rồi, giờ anh còn phải lên đường kéo không còn kịp nữa.

Biết có cầm lại rồi cũng đến lúc chia tay, Lý Tiểu Bình ứa lệ : - Xin giã biệt, Thạch Bảo Kỳ, anh hãy bảo trọng lấy thân. Thạch Bảo Kỳ rời xa Lý Tiểu Bình, nói lớn :

- Lý Tiểu Bình, em ở lại bình an.

Rồi chàng lắc mình bắn ra ngoài hai mươi trượng day trở lại nhìn Lý Tiểu Bình.

Lý Tiểu Bình gơ tay vẫy vẫy : - Em chúc anh thượng lộ bình an.

Thạch Bảo Kỳ nói vọng lại :

- Em cứ nhẫn nại chờ anh, sẽ có ngày hội ngộ.

Dư âm tiếng nói còn văng vẳng thì Thạch Bảo Kỳ đã nhấc bổng thân hình lên cao bốn trượng, chuyển theo bề thế nhắm hướng Bắc phóng đi như làn khói mỏng.

Lý Tiểu Bình lẳng lặng nhìn theo cái bóng của Thạch Bảo Kỳ ảo mờ dần cho tới khi hút dạng, rồi đưa tay lau hai dòng lệ thương tâm, sau đó tìm một hướng khác mà đi.

Về phần Thạch Bảo Kỳ trở thuật khinh công tốt bậc chạy về phía Bắc mau như làn chớp.

Đang lúc hành trình, chàng cố hết sức trấn áp lòng mình, không cho mối thương cảm cứ trào lên.

Thạch Bảo Kỳ cũng cố quên đi nỗi hận thù cùng Phong Lâm Cư Sĩ vì sợ ngọn lửa căm bốc cháy sẽ tiêu hủy tình yêu vừa nhen nhúm buổi ban đầu. Đồng thời chàng cũng không dám trưởng thành mối tình thâm thiết giữa chàng và Lý Tiểu Bình vì lo ngại nó có thể lấp đi hận thù phải trả của

chàng.

Thạch Bảo Kỳ muốn cho thời gian trôi qua trong âm thầm, chờ tới khi chàng chiếm lại mười bốn hạt Huyết Châu Hồn của gia phụ, tựu thành những ngón võ công tuyệt thế rồi sẽ quyết định cuối cùng.

Trước sau chàng cũng phải rửa sạch oán cừu.

Vì nghĩ vậy nên Thạch Bảo Kỳ trở thuật khinh công thần ảo để sớm lìa khỏi Phong Lâm Độ, xa nơi kỷ niệm ban đầu.

Độ nửa giờ sau, Thạch Bảo Kỳ đã rời khỏi Phong Lâm Độ có tới hàng trăm dặm đường chàng mới chậm chân lại.

Vừa đi, Thạch Bảo Kỳ vừa suy nghĩ tới bước tiểu độ.

Trước nhất, Thạch Bảo Kỳ cảm thấy võ công của mình hãy còn kém sút kẻ thù, hiện thời chưa thể ra mặt giang hồ được, ứng phó trong những cuộc diện nguy hiểm như vừa rồi.

Chỉ một lão Phong Lâm Cư Sĩ mà chàng đã phải suýt chết trong tay lão thì làm sao đối diện cùng những kẻ cương thù lợi hại khác

Chàng tự biết hầu hết bọn gia thù của chàng võ công thấy đều cao thâm tột bậc, một mình chàng với nội lực tầm thường không thể đương đầu nổi bọn chúng. Bởi thế, trước hết chàng phải đi tìm nơi vắng vẻ nhứt,

không có bóng người qua lại, bình tâm tĩnh trí luyện lại toàn bộ võ công của Phục Hư Tôn Giả cho thuần thực.

Kế đó, chàng đem cả ba đường chiêu Vô Dịch Chưởng : Huyết Tủy Giang Hồ, Tình Thiên Nam Bổ và Long Phi Phụng Vũ thao diễn lại cho thật tinh thông, có thể xử dụng như ý.

Cuối hết, chàng khổ công luyện tập chỉ pháp Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ của Tiêu Diêu Khách hầu ứng phó trong cơn nguy cấp ở sau này.

Xong xuôi chàng sẽ trở lại mặt giang hồ đi tìm mười ba hạt Huyết Châu Hồn còn lại.

Suy tính đâu đấy đã cạn, Thạch Bảo Kỳ phấn chấn cả tinh thần, chạy càng mau hơn trước.

Đi tới chiều hôm đó có hơn hai trăm dặm đường nữa, trước mặt là một ngọn sơn cốc, trước sau vắng tuyệt bóng người, Thạch Bảo Kỳ liền dừng chân lại.

Quét mắt nhìn chung quang mấy lượt, Thạch Bảo Kỳ nhận ra có một cái sơn cốc sâu thăm thẳm.

Chàng lẩm bẩm : - Ờ, hay ta vào trong ấy thử xem.

Thốt xong, chàng phóng mình tới sơn cốc đó. Sau khi đưa mắt nhìn vào thấy ánh sáng phía trong sơn cốc lơ mờ đủ soi, chu vi rộng chừng ba trượng lại có ngọn gió ăn thông vào, Thạch Bảo Kỳ vui mừng bước thẳng vào.

Đi càng sâu, Thạch Bảo Kỳ trông thấy đường hang càng rộng rãi, phía trên trần đá cao tới mấy mươi trượng, rất khoáng khoát.

Lát lâu, Thạch Bảo Kỳ vào tới phía trong cuối cùng sơn cốc, thì thấy có một thạch bàn thật rộng, rất dễ dàng cho sự luyện công.

Chàng tiến lại thạch bàn quan sát kỹ một hồi, rồi tự nhủ : - Ta ngồi đây luyện công là hay.

Nói xong, Thạch Bảo Kỳ ngồi xuống thạch bàn khởi đầu luyện tập lại các lối võ công.

Trước hết, chàng thi triển Hồi Long Chưởng của sư phụ, rồi tới thân pháp Đạt Ma Bộ Pháp.

Kế đó ba chiêu Vô Dịch Chưởng trong trước tác Huyết Châu Hồn của gia phụ.

Sau rốt là ngọn chỉ Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ của lão tiên bối Tiêu Diêu Khách.

Trọn ba đêm ngày, Thạch Bảo Kỳ ở luôn trong sơn cốc tập luyện các ngón võ công đó.

Hết đói thì chàng lấy lương khô ra ăn, và khát chàng tiến lại hứng lấy mạch nước đang chảy rỉ rỉ trên vách sơn cốc mà uống.

Chàng sợ ra ngoài bọn giang hồ qua lại ngó thấy sanh phiền phức, có thể rình rập ám hại mình.

Qua ba đêm ngày luyện tập các ngón võ công đến độ tinh vi, xử dụng đều như ý, Thạch Bảo Kỳ thi triển lần cuối cùng rồi bước ra khỏi sơn cốc. Lúc ấy trời đã hoàn hôn, cảnh sắc rừng núi ảo mờ như cơn mộng.

Thạch Bảo Kỳ chợt nghĩ tới cuộc hành trình.

Giờ trước hết chàng tìm đến bọn Vũ Lâm Tam Bảo để thanh toán mối huyết thù, diệt bớt ma đạo rồi sau đó sẽ liệu toan.

Bởi Vũ Lâm Tam Bảo là những kẻ gia thù đã được cả Đãng Ma Tôn Giả, Tiêu Diêu Khách và Minh Hậu cho chàng biết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng phải tìm đến bọn chúng triển ra một trận huyết đấu, đồng thời có thể thu hồi lại ba hạt Huyết Châu Hồn.

Nghĩ thế, Thạch Bảo Kỳ nhắm hướng Sương Long Bảo trở thuật khinh công thân ảo chạy mau tợ vệt khói lam mờ.

Chàng tới Bảo này trước rồi sau đó sẽ đến Đãng Vân Bảo và Thần Ứng Bảo sau.

Sương Long Bảo ở cạnh núi Bắc Hạp cách đây bốn trăm dặm đường nên tối đêm ấy Thạch Bảo Kỳ đã đến nơi.

Đó là một ngôi nhà to lớn, chẳng khác những thành trì của các viên tướng lãnh trấn ngoài cõi biên thùy.

Xa trông quả thật là hùng vĩ, uy nghiêm xứng với cái danh hiệu Vũ Lâm Tam Bảo đương thời.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng, phóng tới tợ chớp. Chẳng mấy chốc chàng đã đáp xuống trước cửa tòa nhà Sương Long Bảo. Chàng quét cặp dì quang sáng rực nhìn qua một lượt.

Thấy phía trước và chung quanh Bảo tường cao, cửa rộng, khí thế cực kỳ hùng vĩ, nơi sân rộng có tám con sư tử bằng đá chia nhau dàn thành hàng, hai bên lại có bốn tên cao thủ đứng gác, Thạch Bảo Kỳ chép miệng :

- Quả thật là một tòa Bảo thành kiên cố.

Do dự một chập, Thạch Bảo Kỳ mạnh dạn bước tới chỗ bốn tên cao thủ đứng canh gác.

Chợt trông thấy có kẻ lạ mặt xông vào, bốn tên cao thủ tuốt trần thanh trường kiếm sáng ngời cản ngang.

Một tên trong bọn thét : - Tiểu tử, đây là Sương Long Bảo của đại lão gia, người lạ mặt không được xông vào.

Mặc, Thạch Bảo Kỳ vẫn ung dung bước tới trước mặt bốn tên cao thủ, quét cặp mắt rực ngời nội lực nhìn ánh kiếm một lượt, rồi lạnh lùng thốt:

- Rất may, tiểu gia chẳng hoài công đi tìm Sương Long Bảo một chút nào cả. Thật là đúng lúc đây.

Tên cao thủ kia trợn cặp mắt điều hâu : - Tiểu tử, ngươi nói gì vậy ?

Thạch Bảo Kỳ trầm nghị : - Tiểu gia muốn vào trong Bảo.

Tên cao thủ sững sốt, đảo mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ từ đầu tới chân như dò cái tướng mạo của chàng rồi hậm hực :

- Tiểu tử, xem qua cái tướng mạo nghèo nàn đói khổ như ngươi mà cũng muốn vào trong Bảo nữa à ?

Thạch Bảo Kỳ khê gật đầu : - Đúng vậy, các hạ chớ có chê bai những người trong thiên hạ, tuy tiểu gia hiện nay ăn mặc không có gì sang trọng, nhưng cũng không làm điều gì ô nhục đến quý Bảo.

Tên cao thủ nghe vậy có vẻ ngạc nhiên vì sự ứng đáp lưu loát của Thạch Bảo Kỳ.

Hắn không đoán hiểu chàng thuộc hạng người gì mà tuy áo quần xốc xếch nhưng gương mặt tuấn vĩ và lời nói phong trần như vậy.

Cho nên chợt nghe tên cao thủ bảo : - Thật tình ngươi muốn vào trong Bảo à ? Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đó là sự thật, tiểu gia nói dối với các hạ làm gì. - Tốt lắm, nhưng nếu muốn vào trong Bảo, ngươi phải theo qui luật của anh em bọn ta mới được.

- Qui luật như thế nào đây ? - Phải giao nạp lễ vật cho anh em bọn ta hai mươi lạng bạc thì vào đó chẳng khó khăn gì.

Thạch Bảo Kỳ hơi sững sốt : - Sao đó ? Vào trong Sương Long Bảo cũng có cái qui luật phải nộp hai mươi lạng bạc nữa à ? Ai đã đặt ra cái luật lệ này ?

Tên cao thủ dừng mày : - Tiểu tử ! Ngươi chớ có dài dòng phí mất thời giờ vô ích, nay nếu có hai chục lạng bạc thì cứ thông dong vào đây, bằng ngược lại thì mau chân rời khỏi chốn này, kéo chậm trễ mang họa vào thân.

Như chợt hiểu ra, Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm cười trong lòng, khe khẽ móc túi ra một đĩnh vàng.

Chàng chìa sang tên cao thủ : - Tiểu gia không có mang theo bạc, chỉ có một đĩnh vàng ròng này làm lễ vật được chăng ?

Bốn tên cao thủ ngó thấy đĩnh vàng to tướng, mừng rỡ reo lên : - A, vàng đây !

Rồi tên cao thủ lớn nhất cười khà : - Ha ha ... Tiểu tử này quả thật là hào phóng. Hắn thò tay chop lấy đỉnh vàng.

Nhưng bàn tay tên cao thủ lớn nhất vừa chạm đỉnh vàng thì chợt nghe một luồng ám lực cực kỳ mạnh bạo đẩy ngược hắn lại.

Tên cao thủ kêu lên một tiếng đau đớn lão đảo tháo lui bảy tám bước rồi té quỵ xuống đất, không đứng nổi.

Hắn ngồi phịch dưới đất trợn mắt kinh hoàng nhìn Thạch Bảo Kỳ chẳng hề thấy chớp.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, thần tình như xưa, không có vẻ gì dùng võ công cả.

Sự tình này càng làm cho bọn cao thủ ngơ ngác cả lên vì chưa đoán nổi do đâu đồng bọn chúng lại ngã quỵ đến không dậy nổi như thế.

Ngưng đi một chập.

Tên cao thủ thứ nhì tiến bước lại gần Thạch Bảo Kỳ giơ tay lên chop lấy đỉnh vàng.

Thình lình hắn ré lên một tiếng đau đớn lại té quỵ xuống đất, ngồi mẹp luôn như tên cao thủ thứ nhất.

Cho tới bây giờ bọn cao thủ mới giật mình tỉnh ngộ vì biết đã gặp phải kinh địch có một võ công tối thượng rồi. Nên hai tên cao thủ còn lại chỉ lấy mắt nhìn chàng mà không tiến tới nữa.

Lúc ấy hai tên cao thủ kia đã chồm dậy.

Tên to lớn nhất vùng kiếm phóng tới đối diện Thạch Bảo Kỳ thét : - Tiểu tử, ngươi quả thật là ai ?

Chẳng cần giấu diếm nữa làm gì, Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo : - Thạch Bảo Kỳ !

Những lúc gần đây tên tuổi Thạch Bảo Kỳ vì trận lưu huyết lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân chấn động giang hồ, chẳng còn một ai mà không biết tới, nên khi nghe ba tiếng đó, cả bốn tên cao thủ Sương Long Bảo đều khấn trương lên.

Bọn chúng đồng thanh quát : - Chớ cho gã cuồng ma này chạy thoát. Cũng trong lúc đó, bốn tên cao thủ đã phóng người đi chia làm tứ phía vây chặt Thạch Bảo Kỳ.

Tên cao thủ to nhất thét : - Tiểu ma đầu, ngươi tới đây làm gì ?

Vẫn chưa động thủ, Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh : - Tiểu gia tìm một người.

- Người ấy là ai ? - Lão già một chân Sương Long Bảo Chủ. - Câm mồm lại, ngươi tìm Bảo Chủ bọn ta có chuyện gì ? - Người không đủ tư cách hỏi lời đó.

Tên cao thủ to lớn giận dữ : - Tiểu ma đầu, ngươi cuồng ngạo đến thế sao ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hơn bao giờ cả :

- Im đi. Giờ bọn ngươi hãy mau vào trong Bảo nói với lão một chân rằng có Thạch tiểu gia đến tìm, nên ra đây thật gấp, chậm trễ đừng trách ta sao độc hiểm đấy.

Tên cao thủ to lớn để ngang thanh trường kiếm : - Bọn ta không thể theo lời ngươi được.

- Vì sao không thể được ? - Vì Bảo Chủ có dặn không được để cho những kẻ chưa rõ lai lịch lọt vào trong Bảo.

Cặp di quang của Thạch Bảo Kỳ chớp rục lên. Bằng một giọng trầm trầm, chàng nói :

- Thế thì tiểu gia cứ tự tiện đi vào là xong.

Dứt câu, chàng cất đỉnh vàng vào túi, ung dung tiến bước vào cửa tòa Sương Long Bảo.

Bốn tên cao thủ đồng thanh quát : - Tiểu cuồng ma bạo gan thật.

Tức thì bốn luồng kiếm sáng ngời tử khí bắt từ bốn hướng khác nhau vạch tới Thạch Bảo Kỳ nhanh như làn chớp.

Động tác của chúng cao thủ đã mau lại cùng lúc thật là khó thể tránh né hay đón đỡ.

Thoảng trông chẳng khác một màn lưới tử hồn trùm chụp xuống đầu Thạch Bảo Kỳ.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ cười khà lên : - Ha ha ... bọn ngươi không làm gì nổi tiểu gia đâu. Đang khi nói, chàng đã dùng ngay thân pháp Đạt Ma Bộ Pháp vạch một bầu tròn tợ chớp.

Chàng luồn quanh theo bốn tên cao thủ Sương Long Bảo tránh những làn kiếm ánh lóe tới.

Kỳ diệu thay, đến chừng Thạch Bảo Kỳ dừng chân lại thì một chuyện đã xảy ra.

Tất cả bốn ngọn thanh trường kiếm của bọn cao thủ Sương Long Bảo đã lọt vào tay chàng.

Không một ai hiểu nổi Thạch Bảo Kỳ đã dùng thủ pháp gì lại có thể đoạt lấy bốn ngọn trường kiếm một cách thần tình như vậy, khiến cho bốn tên cao thủ Sương Long Bảo phải sửng sốt cả người, đứng trơ trơ như những pho tượng bằng đồng.

Đồng thời bọn chúng trở những luồng mắt nửa kinh dị, nửa thảm khiếp mà nhìn chàng thiếu hiệp giang hồ.

Thấy thế, Thạch Bảo Kỳ cười ha hả : - Quả thật là một bọn vô dụng.

Thốt xong lời này, Thạch Bảo Kỳ tay cầm bốn thanh trường kiếm thông thả tiến vào cánh cửa Bảo.

Cử chỉ của chàng thật là hào phóng, khoan thai.

Bốn tên cao thủ Sương Long Bảo ngó thấy Thạch Bảo Kỳ tiến vào trong, hốt hoảng thét lên :

- Hãy báo động cho mau.

Bọn chúng chia nhau phóng vô phía trong Sương Long Bảo, kẻ thì đuổi theo Thạch Bảo Kỳ, có người chạy lên gác đánh chuông vang rền báo động toàn trong Bảo.

Loạt chuông rống lên liên hồi làm rung chuyển khắp cả một vùng rộng lớn núi rừng.

Lập tức từ phía trong Bảo, từng tốp cao thủ tay cầm thanh trường kiếm xông ra.

Chốc lát đã có tới hàng trăm ma đầu kéo tới phủ vây Thạch Bảo Kỳ vào chính giữa.

Lúc bấy giờ Thạch Bảo Kỳ đã ngừng bước lại. Sau khi đã quét mắt nhìn qua quần hùng một lượt, chàng cất giọng sắc mùi máu tanh :

- Lão già một chân đâu, sao không thấy ?

Lời chàng vừa kịp dứt thì trong đám quần hùng có một lão nhân mặt mày âm hiểm xông lên đối diện.

Lão này trầm giọng hỏi : - Tiểu tử, ngươi chính là Thạch Bảo Kỳ ? Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí :

- Đúng như vậy.

Thân hình lão nhân mặt mày âm hiểm chợt khe khẽ rung động lại, hỏi : - Ngươi đến đây với dụng ý gì ?

Không vội đáp mà Thạch Bảo Kỳ chỉ xạ cặp di quang lạnh lùng vào mặt lão nhân hỏi :

- Tiểu gia muốn biết cái chức vị của các hạ ở trong Bảo này trước đã.

Lão nhân mặt mày âm hiểm trầm khàn : - Lão phu chính là Nhị Bảo Chủ Quách Vân Nguyên đây. Cặp lông mày thanh tú của Thạch Bảo Kỳ dựng lên :

- Vậy à. Thế còn lão Sương Long Bảo Chủ đâu rồi ?

- Tiểu tử muốn gặp gia huynh để làm gì ? - Tiểu gia gặp lão Sương Long Bảo Chủ rồi sẽ rõ. - Nếu vậy tiểu tử hãy bảo cho lão phu biết được rồi. - Tiểu gia chỉ sợ e các hạ gánh vác không nổi đó thôi. Mấy lời của Thạch Bảo Kỳ làm cho lão Quách Vân Nguyên bất giác cháy phừng lửa giận.

Lão quát to lên : - Tiểu tử này thật quá ngạo cuồng, chuyện ấy to lớn đến bậc nào lại dám bảo lão phu không thể gánh vác nổi ?

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ trầm hẳn xuống : - Nhưng đó là sự thật, chuyện này các hạ không dễ gì đảm đương, hãy gọi Sương Long Bảo Chủ ra đây là hay.

Không còn nhẫn nhịn nổi nữa, Quách Vân Nguyên bạo thét : - Tiểu ma đầu này ngạo mạn quá độ, không còn xem trời cao đất rộng là gì nữa cả. Nếu lão gia không cho người một bài học đích đáng thì làm sao răn dạy bọn hậu sanh ở sau này.

Bình nhật tính tình Quách Vân Nguyên nóng như lửa thiêu, nên lời nói chưa kịp dứt liền quạt luôn ba luồng kinh khí cực kỳ mạnh bạo vào giữa ngực Thạch Bảo Kỳ.

Nếu để trúng ba đường chiêu hiểm ác này, chàng sẽ bị nát tan cả thi thể mà chết.

Thấy kẻ thù thoát đầu đã hạ độc thủ, Thạch Bảo Kỳ khẽ cau mày lại, chợt dùng ngay Đạt Ma Bộ Pháp vô cùng kỳ diệu lắc lư thân hình như bóng vòng kính tránh né.

Vụt vụt vụt ...

Ba luồng kinh khí trượt qua ào ào vào không gian, biến tan trong khoảng vô hình.

Thường ngày Quách Vân Nguyên tự thị rất cao, nay quạt luôn ba chiêu không trúng đối phương, lão cũng sốt cả người.

Nhưng lão nhân tự biết kinh thủ có một thân pháp thật đáng khiếp chứ không tầm thường như lão tưởng lúc ban đầu.

Cho nên Quách Vân Nguyên đã phải thu hồi thân thủ đứng lặng nhìn qua Thạch Bảo Kỳ mà chưa công tiếp.

Khi ấy Thạch Bảo Kỳ đã dừng lại, tay vẫn cầm nguyên bốn ngọn thanh trường kiếm vừa đoạt được của quần hùng phía ngoài, nhìn Quách Vân Nguyên một cái rồi lạnh lẽo nói :

- Quách Vân Nguyên, giữa tiểu gia và bản thân người xưa nay không thù cũng chẳng oán, nên ta chưa muốn hạ thủ cùng người.

Vậy chờ khi ta gặp Sương Long Bảo Chủ chừng đó người muốn triển ra một trận sanh tử cũng không muộn gì.

Người nghĩ thế nào ?

Quách Vân Nguyên há mồm định đáp lời Thạch Bảo Kỳ thì bỗng nghe từ phía trong Bảo có tiếng quát to sấm đưa ra.

- Hãy chờ đó.

Tiếp theo tiếng quát, một chiếc bóng to lớn phóng tới sân tràng mau lẹ tựa làn chớp.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua.

Người đó ngưng lại cho thấy một lão nhân chân cước quen thuộc, tay cầm cổ trượng to lớn dị thường.

Lão nhân chân cước một ai khác hơn Sương Long Bảo Chủ từng gặp Thạch Bảo Kỳ tại Phong Lâm Độ.

Nhận ra Sương Long Bảo Chủ, hào khí chợt bốc đầy trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng chờ lão bước tới.

Cùng lúc, Sương Long Bảo Chủ cũng vừa nhìn ra đối thủ, thân hình hơi rung động lên.

Chợt lão nhân cước chân day qua Quách Vân Nguyên thì thầm những gì không nghe được rõ.

Cặp mắt hung hiểm của hắn theo đó chiếu rọi một luồng sát khí lẫn lộn sự ngăm khiếp.

Bấy giờ Sương Long Bảo Chủ mới xê dịch thân mình tới trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Giọng nói của lão nhân trầm nặng xuống :

- Thạch Bảo Kỳ, người tìm lão phu với dụng ý gì đây ?

Sắc diện của Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng như ma mị :

- Tại hạ tìm các hạ để thu hồi một món vật.

Thân hình to lớn của Sương Long Bảo Chủ khe khẽ rung động : - Người thu hồi món vật gì đây ?

- Hạt Huyết Châu Hồn của gia phụ.

Bất giác Sương Long Bảo Chủ tháo lui bốn bước, thần tình biến đổi trông thấy rõ rệt.

Lão nhân nhìn Thạch Bảo Kỳ mà sững sốt cả người.

16. Cảnh Hoang Tàn Trên Ngọn Núi

Trải qua một chập kinh hoàng. Sương Long Bảo Chủ trầm giọng :

- Thạch Bảo Kỳ, người bảo Huyết Châu Hồn là của gia phụ người chăng ? Hào khí bốc cao ngàn trượng, Thạch Bảo Kỳ gật mạnh đầu :

- Quả đúng vậy.

- Nói thế, những lời đồn đãi trong chốn giang hồ về cái tung tích của người là đứa con trai độc nhút của Thạch Phá Thiên đại hiệp quả chẳng sai rồi

đây.

Thạch Bảo Kỳ lạnh như ma mộ : - Đương nhiên là như vậy rồi, nếu không tiểu gia đâu có nhọc công tới đây tìm kiếm người làm gì.

Vậy, biết điều hãy giao hoàn Huyết Châu Hồn lại, đừng trách ta sao không báo trước.

Cặp lông mày to rậm của Sương Long Bảo Chủ chau lại : - Nhưng trong Sương Long Bảo của lão phu không có một hạt Huyết Châu Hồn nào cả.

Cặp lông mày thanh tú của Thạch Bảo Kỳ dựng ngược : - Ta không tin như thế.

- Đây là lời thành thật của lão phu, chẳng hề giả dối với người một chút nào cả.

Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh lẽo : - Lời người làm sao tin cho được. Ta hỏi người có phải người đã từng có ý định đưa đứa con trai người lên lôi đài nhưng rồi bị lão Cuồng Trung Thánh hủy diệt chăng ?

Luồng sát khí tỏa mờ trên bộ mặt nham hiểm của lão Sương Long Bảo Chủ. Lão nhân hầm hừ :

- Quả chẳng hề sai, chính lão phu đã không may nên đứa con trai đã bị lão thất phu kia sát hại lỡ dở mọi việc.

- Vậy thì chắc là đứa con tai của người cũng phải có một hạt Huyết Châu Hồn, nếu không làm sao dự hội.

- Đó là một sự thật.

Thạch Bảo Kỳ hăm hở : - Nếu thế hạt Huyết Châu Hồn của người ở đâu mà có ? Trầm ngâm suy nghĩ một lúc, Sương Long Bảo Chủ đáp : - Thật tình lão phu chẳng cần phải giấu giếm với người mà làm gì. Chính ta đã phải tốn ba trăm lạng vàng mới mua nổi hạt Huyết Châu Hồn đó. Tâm trường Thạch Bảo Kỳ khấn trương lên :

- Người mua hạt Huyết Châu Hồn của ai đây ? - Vạn Bát Tiên Sinh.

Lời này thốt ra khiến cho Thạch Bảo Kỳ đã phải giật mình. Chàng tự nhủ trong lòng :

- Ờ, sao mà việc gì cũng có lão nhân này nhúng tay vào tất cả như thế ? Chàng bình tĩnh bảo Sương Long Bảo Chủ :

- Vậy thì các hạ hãy đem hạt Huyết Châu Hồn ra cho tại hạ xem thử coi thế nào.

Rất tiếc từ khi đứa con của lão phu bị lão ác ma Tửu Trung Tiên sát hại thì ta đã tự hủy diệt hạt Huyết Châu Hồn đó tại Phong Lâm Độ rồi, giờ làm sao cho người xem được.

Hai luồng dị quang của Thạch Bảo Kỳ sáng rực : - Hừ, câu chuyện đâu dễ dàng như thế được. Người nói sao mà dễ nghe quá vậy ?

Sương Long Bảo Chủ nổi giận : - Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu bịa đặt câu chuyện đó để gạt gẫm ngươi à ?
- Nhưng tiểu gia mong ngươi hãy nói thật tình là hay.

Mấy lời của Thạch Bảo Kỳ làm cho Sương Long Bảo Chủ đã cháy phừng lửa giận.

Lão nhân cụt chân quát như sấm nổ : - Tiểu tử này tự thị quá cao, không xem trời cao đất rộng là gì cả. Vậy đỡ chiêu đây.

Cây Cổ Trượng của Sương Long Bảo Chủ chấm xuống đất đưa thân mình lão tới đối diện cùng Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân chực huy động ngọn Cổ Trượng.

Thạch Bảo Kỳ thét lớn :

- Khoan đã.

Sương Long Bảo Chủ thu hồi Cổ Trượng, đứng sững như pho tượng một chân, dáng điệu oai hùng.

Lão trầm giọng hỏi : - Ngươi còn lời gì trời trăn nữa không ? Thạch Bảo Kỳ lạnh như ma mộ :

- Chớ nên tự phụ, hãy nghe tiểu gia hỏi thêm mấy điều nữa đây. - Ngươi cứ hỏi cho mau rồi nạp mạng cho lão phu.

Im đi một chút như cố ý làm cho bầu không khí trong sân tràng thêm trầm nặng, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Câu chuyện Huyết Châu Hồn thấy chưa có gì rõ rệt, vậy tiểu gia tạm gác qua, nhưng hiện giờ ta muốn biết năm xưa ngươi có dự vào trong trận tranh giành Huyết Châu tại ngọn Ma Phong chăng ?

Sương Long Bảo Chủ gật đầu :

- Đây là sự thật. Năm xưa lão phu đã từng tham dự vào trận đấu tại ngọn Ma Phong vì có lời mời của nhị vị Long Mộc Đảo Chúa. Tiểu tử, ngươi hỏi như thế có lẽ muốn tìm thù rửa hận hay sao ?

Câu đáp của Sương Long Bảo Chủ vừa chấm dứt đã thấy một luồng sát khí bốc lên đầy mặt Thạch Bảo Kỳ.

Bất giác chàng thét to lên : - Quả đúng như vậy. Mối huyết thù của song thân không đội trời đạp đất, có lẽ nào làm con không trả cho xong.

Vụt một cái, chàng đã ném bốn ngọn thanh trường kiếm cắm xuống trước mặt Sương Long Bảo Chủ khiến lão giật mình đảo lui ba bước tránh khỏi. Trong khi Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Sương Long Bảo Chủ. Nay tiểu gia muốn cho ngươi hay, nên lấy một ngọn thanh trường kiếm tự hủy mình đi, ta hứa sẽ bảo toàn thân thể của ngươi, ta hứa sẽ bảo toàn thân thể của ngươi, tiểu gia không đả động gì tới bọn thuộc hạ, còn nghịch lại chớ trách ta sao ra tay hiểm độc.

Sương Long Bảo Chủ thịnh nộ quát tự sấm rền : - Tiểu cuồng ma. Bảo thật cho ngươi biết, dù ngươi không muốn chạm đến lão phu, nhưng ta cũng không thể nào dung tha cho ngươi ra khỏi Sương Long Bảo này được, chỉ có một điều mới có thể cứu vãn cái mạng sống của ngươi mà thôi.

Tuy căm hận trong lòng, nhưng nghe Sương Long Bảo Chủ nói như thế, Thạch Bảo Kỳ lấy làm kinh dị, chưa hiểu lão muốn điều gì.

Chàng dần cơn giận dữ : - Ngươi nói điều gì đây ?

Sương Long Bảo Chủ trở tay vào lòng Thạch Bảo Kỳ : - Ngươi hãy giao nộp cho lão phu cái món vật đó là ta sẽ tha tội chết cho ngươi.

- Nhưng là món vật gì ? - Cái hộp Huyết Châu Hồn.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ rung tận đáy lòng. Không phải chàng sợ Sương Long Bảo Chủ chiếm đoạt chiếc hộp đựng Huyết Châu Hồn đang ở trong mình chàng mà ngày nọ Đấng Ma Tôn Giả đã trao tặng, mà chàng không hiểu do đâu lão nhân cụt chân lại biết rõ điều này.

Như vậy chứng tỏ trong chốn giang hồ này còn nhiều kẻ đã biết tin này chứ không riêng gì Sương Long Bảo Chủ.

Đây rõ thật là một đại họa cho chàng.

Mặc dù vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn giữ vẻ điềm nhiên như chẳng hề xúc động một chút nào.

Chàng trầm lặng bảo Sương Long Bảo Chủ : - Lão tặc, ngươi chớ nằm mộng giữa ban ngày vô ích, nay ngươi đã chiếm bảo vật lại còn tham vọng hộp Huyết Châu Hồn à ?

Nói thật, trừ khi Thạch Bảo Kỳ không còn sống nữa thì bọn ngươi mới có thể toại nguyện, bằng không hôm nay quả thật chính là ngày tận số của ngươi rồi đây.

Sương Long Bảo Chủ nổi trận lôi đình : - Tiểu cuồng ma, ngươi đã tự mình lặn vào tử địa, thì dù có chấp cánh mà bay cũng không còn kịp nữa rồi, hãy trông ngọn Cổ Trượng của lão phu lấy mạng ngươi đây.

Quát dứt, Sương Long Bảo Chủ huy động cây Cổ Trượng cuốn lên một luồng kinh lực nặng tựa cuồng phong bảo tố nhắm ngay đỉnh thiên linh tử của Thạch Bảo Kỳ mà giáng xuống.

Tức khắc, bóng Cổ Trượng hiện ra như núi. Gió kêu vùn vụt, uy vũ khiếp người, hiểm độc vô phương.

Vừa thấy phát chiêu đã thấy Sương Long Bảo Chủ hạ độc thủ vì lão nhứt định quật chết Thạch Bảo Kỳ để chiếm lấy cái hộp đựng Huyết Châu Hồn. Quần hùng đứng ngoài nhìn vào thế công thần kỳ đó, ai cũng tấm tắc khen thầm Sương Long Bảo Chủ, đồng thời quả quyết nếu Thạch Bảo Kỳ không vong mạng cũng bị quật thương trầm trọng chứ chẳng không.

Nào ngờ sự tình lại có khác.

Thạch Bảo Kỳ không thêm tránh né cũng chẳng thấy kinh hoàng, đứng trơ như tòa cổ thành.

Cánh hữu chưởng của chàng liền đó giở lên phát ra một đạo âm lực cực kỳ quái lạ, đón lấy bóng Cổ Trượng khổng lồ của Sương Long Bảo Chủ.

Một tiếng bùng chấn động cả sân tràng.

Cát bụi tung bay.

Chợt thấy một luồng hơi trắng xuất hiện truyền đi loạt tiếng vang dội kỳ dị.

Tức thì Cổ Trượng im đi, xéo qua một phía, không làm gì nên chuyện cả. Trái lại, Sương Long Bảo Chủ còn cảm thấy rung động cánh tay cầm cây Cổ Trượng, như có luồng khí lạnh chạy vào.

Sự tình này làm cho Sương Long Bảo phải kinh hãi lên. Lão không ngờ cách chẳng bao lâu mà nội lực lẫn võ công của Thạch Bảo Kỳ lại tiến tới trình độ cao thâm tột bậc dường đó.

Bảo sao lão nhân cụt chân chẳng kinh hoàng, sững sốt. Luôn cả quần ma có mặt tại sân tràng cũng không khỏi kinh ngạc đến hãi hùng.

Một gã thiếu niên tuổi tác chưa đầy mười bảy mà có thể chống lại ngọn Cổ Trượng của một lão tiền bối tiếng tăm giang hồ như thế.

Riêng Thạch Bảo Kỳ, sau chiêu này chàng thâm mừng trong lòng vì thấy võ công của mình giờ đã tiến bộ hơn trước nhiều.

Hào khí bốc mờ trên gương mặt, chàng bạo thét : - Lão ma, hãy đỡ chiêu đây.

Thân hình chàng chợt phóng lên nửa trượng, khi ở lưng chừng toan phát chiêu tiến đánh Sương Long Bảo Chủ.

Đứng bên ngoài từ nãy, Quách Vân Nguyên theo dõi trận đấu vừa mở màn, nay thấy Thạch Bảo Kỳ quá lợi hại, vì sợ anh mình bị hại nên lão phóng vào tràng thét vang :

- Tất cả hãy xông lên !

Cánh hữu của lão nhân huy động liền hồi ra lệnh cho quần hùng áp vào phủ vây địch thủ.

Hiệu lệnh của Quách Vân Nguyên vừa ra, lập tức nghe một loạt tiếng quát vang :

- Mau quật chết tên tiểu cuồng ma này.

Ngoài một trăm tên cao thủ Sương Long Bảo phóng vào ào ào, chia thành nhiều vị trí khác nhau tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Lúc bấy giờ, Thạch Bảo Kỳ đã bị quần hùng vây khốn vào chính giữa, không còn một lối thoát thân.

Trông thấy bọn Sương Long Bảo Chủ quyết tâm hạ độc thủ với mình, lấy sức nặng người mà khổng chế, Thạch Bảo Kỳ đã chẳng chút nao núng trong lòng mà lại còn bốc sôi thù khí.

Chàng đã hét to lên : - Quả các ngươi muốn chết rồi đấy. Mồm thét, song chưởng của Thạch Bảo Kỳ vừa huy động chia thành bốn phía chống lại quần hùng.

Tả chưởng chàng thì triển Hồi Long Chưởng, ngón võ công sở tuyệt của sư phụ.

Trong khi hữu chưởng phát ra từng luồng kinh đạo Vô Định Chưởng và luân cả Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ nữa.

Chàng quyết tạo nên một trận huyết sát đêm nay tạ tòa Sương Long Bảo này.

Cứ hễ tên cao thủ nào xông tới gần tấn công chàng là tự khắc trúng nhằm tuyệt chiêu ngã ra mà chết.

Một ngón chưởng phong quạt ra nhứt định phải có kẻ mất mạng. Đồng thời chỉ lực bắn tới liền có một linh hồn bay về địa cảnh.

Võ công của Thạch Bảo Kỳ quả thật khiếp hồn. Không có một cao thủ nào được sống sót khi bị chàng tấn công.

Khi ấy bầu trời thù hận đã trù nặng trong lòng Thạch Bảo Kỳ, không thể ngưng tay được.

Chàng cứ xông vào đám đông, tả chưởng, hữu chỉ tung hoành như chỗ không người.

Trong nháy mắt, Thạch Bảo Kỳ đã vòng quanh ba vòng trong sân tràng, liên tiếp quạt ra mấy mươi đường chiêu bạo vũ.

Hàng loạt tiếng rú nối tiếp nhau, trong khi lớp người này ngã xuống đến lớp người khác.

Lúc bấy giờ thể công mới thấy dịu dần, bọn cao thủ hỗn loạn cả hàng ngũ, không còn liên kết mạnh mẽ như trước.

Ngược lại, Thạch Bảo Kỳ phải trả một giá rất cao, đang khi tung hoành giữa quần hùng, chàng đã bị Sương Long Bảo Chủ đánh nhằm một Cổ Trượng nơi vai và một đạo kinh khí của Quách Vân Nguyên quét trúng một bên hông máu đầm đìa đầy mình.

Đứng xa trông vào, chàng chẳng khác nào một vị huyết thần cực kỳ khủng bố máu tanh.

Bọn cao thủ Sương Long Bảo rất đổi kinh hoàng chạy tản ra ngoài, không một ai dám xấp lại gần Thạch Bảo Kỳ nữa.

Trên mặt đất đến tất cả có hai mươi cái thi thể, máu me rẩy khắp một vùng.

Sương Long Bảo Chủ thấy thế, khí hận tỏa mờ trên bộ mặt âm hiểm, chợt rống to lên :

- Thạch Bảo Kỳ ! Ngươi quả thật là một tiểu ma vương giết người chẳng hề gớm tay, mỗi hận thù này lẽ nào lão phu đứng chung cùng ngươi trong cõi đất trời cho được.

Tức thì cây Cổ Trượng nặng nề trên tay Sương Long Bảo Chủ huy động từng luồng kinh phong vùn vụt, chẳng kể gì nguy hiểm, áp tới quạt xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ.

Bóng chưởng khổng lồ hiện ra đầy trời chụp lấy Thạch Bảo Kỳ, không một lối thoát thân.

Sương Long Bảo Chủ quyết tâm hủy diệt Thạch Bảo Kỳ trong nội đường chiêu này vì nghĩ nguy cơ đã đến với bọn lão rồi.

Thạch Bảo Kỳ trông thấy Sương Long Bảo Chủ trở hết bình sinh toan quạt ngã chàng thì vùng cười lạnh lẽo :

- Đúng vậy. Ha ha ... đây là chuyện tư thù của người, hãy cùng tiểu gia một mất một còn, chứ đừng để liên lụy cho kẻ khác.

Trong khi thét, Thạch Bảo Kỳ đã đề cao song chưởng lên ngực, vận toàn bộ nội lực, lệ làng quật ra một đường Long Phi Phụng Vũ mạnh như thác đổ đầu ghềnh.

Long Phi Phụng Vũ vốn ngón võ lâm tuyệt học, trước tác vô địch của Thạch Phá Thiên, khi đánh ra sắc mây đều biến đổi, làm sao Sương Long Bảo Chủ có thể chống đỡ cho nổi.

Ầm !...

Hai luồng kinh khí chạm nhau phát ra một tiếng nổ tợ trời gầm, ngoài xa năm dặm hãy còn nghe.

Chợt từ cửa mồm của Sương Long Bảo Chủ rú lên một tiếng thảm khóc, loạng choạng tháo lui bảy tám bước.

Cây Cổ Trượng đã rời khỏi bàn tay của lão, lao vút ra ngoài kia rớt nằm im dưới đất.

Sau chiêu này, hai bên thắng bại đã phân minh, Sương Long Bảo Chủ không phải là tay đối thủ của Thạch Bảo Kỳ.

Cũng nhờ mấy đêm ngày tập luyện trong hang cốc mà trình độ võ công của chàng cao thâm tột bậc đường đó.

Nhân thấy cơ hội đã đến, chẳng chút chậm trễ, Thạch Bảo Kỳ phóng tới gần Sương Long Bảo Chủ thét to :

- Lão ma, hãy nộp mạng cho mau.

Mồm thét, chàng vừa vận lên mười phần thành công lực nhắm ngay giữa ngực đối phương quật tới một chiêu Long Phi Phụng Vũ.

Nếu trúng chiêu này, Sương Long Bảo Chủ dù nội lực có thâm hậu đến đâu cũng bị vỡ ngực ra mà chết.

Đột nhiên giữa phút cuối cùng đó. Có tiếng quát vang lừng :

- Hãy ngưng tay lại !

Cùng theo tiếng quát đó, một đạo kinh lực nặng tợ chiếc búa ngàn cân công vào bên hông trái của Thạch Bảo Kỳ.

Đó chính là Quách Vân Nguyên ngó thấy Sương Long Bảo Chủ sắp lâm nguy nên đã bất ngờ tấn công Thạch Bảo Kỳ giải cứu cho đồng bọn.

Đạo kinh lực ấy, Quách Vân Nguyên triển ra với tất cả nội lực bình sanh nên có một oai lực đáng khiếp, nếu Thạch Bảo Kỳ không chuyển hướng chỉ sợ e khó bảo toàn tánh mạng.

Vì vậy Thạch Bảo Kỳ không dám coi thường, lách mình đi một cái định tránh đi nơi khác.

Bởi chưởng lực chàng đã đưa ra không sao thu hồi kịp thời để đón đỡ thế công đó.

Nhưng chẳng may, Thạch Bảo Kỳ đã trễ hơn nửa bước, luồng kinh khí quét phốt vào hông chàng.

Chàng nén kêu lên một tiếng, cảm nghe đau đớn rả rời. Mặc dù vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn chưa bị thương tích nặng nề, chỉ thấy nơi mép miệng trào ra một tia máu nhỏ mà thôi.

Lợi dụng cơ hội tốt đó, Quách Vân Nguyên nhanh như luồng chớp xê mình tới quật xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ một chưởng toan kết liễu tính mạng của chàng.

Hải hùng, Thạch Bảo Kỳ hét lên một tiếng, nghiêng đầu tránh. Bình !...

Ngọn chưởng nặng tợ chiếc búa ngàn cân của Quách Vân Nguyên đã quật trúng bên vai Thạch Bảo Kỳ chấn động cả thân người.

Chàng kêu khe khẽ trong mồm, đồng thời một vòi máu đỏ ngòm đã thấy phún ra.

Thần sắc Thạch Bảo Kỳ biến đổi nhanh chóng.

Thân hình chàng lão đảo nhiều lượt, lùi về phía sau cả trượng mới đứng yên trở lại.

Thấy thế, Quách Vân Nguyên vui mừng khôn tả, bạo thét :

- Tiểu cường ma nộp mạng cho rồi.

Hắn định phóng mình tới công tiếp mấy chiêu sấm sét quật hạ Thạch Bảo Kỳ liền tại chỗ.

Thế nhưng đã có tiếng hét : - Người muốn chết rồi đây ! Đây là tiếng thét của Thạch Bảo Kỳ trong cơn giận đến cực độ. Không đợi Quách Vân Nguyên tấn công trước, chàng đã bắn mình tới cách địch thủ không đầy một trượng.

Lập tức song chưởng của Thạch Bảo Kỳ huy động.

Tả thủ chiêu pháp Huyết Tủy Giang Hồ.

Hữu thủ võ công Tình Thiên Nam Bổ.

Thạch Bảo Kỳ dùng toàn bộ nội lực quyết tâm quật chết Quách Vân Nguyên để rửa nhục vừa rồi.

Đường chiêu kỳ diệu của chàng vừa đưa ra, một thảm trạng đã thấy diễn ra trước mắt quần hùng.

Trong một loạt tiếng vùn vụt của chưởng phong kèm theo tiếng sấm nổ chuyển rung cả sân tràng như đương hồi địa chấn.

Đã nghe mấy tiếng ré thảm khóc từ nơi cửa mòm của Quách Vân Nguyên. Tự khắc thân hình của hắn bị chưởng lực đánh nát chia thành bảy, tám mảnh nhỏ bay đi vùn vụt, rải rác khắp nơi.

Quách Vân Nguyên chết một cách cực kỳ bi thảm.

Quần hùng sững sốt cả lên.

Cái chết của Quách Vân Nguyên quả ngoài sức tưởng tượng của mọi người đang có mặt tại sân tràng.

Luôn cả Sương Long Bảo Chủ cũng vô cùng khựng khiếp đứng trơ ra như pho tượng bằng đồng.

Lúc ấy lão nhân cụt chân đã nhặt xong cây Cổ Trượng cầm nơi tay nên trông chẳng khác một vị đại tiên thời xưa.

Giết xong Quách Vân Nguyên, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ đưa tay chùi vết máu trên mòm. Sau đó, chàng quắc mắt nhìn qua một lượt.

Sương Long Bảo Chủ đứng thờ người như pho tượng quỷ, sẵn cơn giận chưa nguôi, Thạch Bảo Kỳ thét :

- Lão cụt chân, cho người theo lão ma đầu kia một thể.

Nhưng chàng chưa kịp ra tay thì chợt nghe từ phía sau lưng có luồng gió mạnh quật tới.

Biết có kẻ công lên mình, Thạch Bảo Kỳ nổi giận quay phắt thân mình lại, mòm thét :

- Người tới số rồi đây. Vừa quay, chàng vừa quét ngang một luồng kinh

đạo nặng như chiếc búa thiên lôi.

Bình !...

Một tiếng rỗng lộng tràng.

Chiếc bóng người bay ra ngoài năm trượng, rớt trở xuống đất giẫy giụa mấy cái rồi im đi.

Đó là một vị lão đường chủ râu bạc vừa công lên Thạch Bảo Kỳ, nhưng đã bị chàng phát giác quật ngã.

Bấy giờ Sương Long Bảo Chủ giận đến run người, thù khí bốc cao muôn trượng vì cái chết của Quách Vân Nguyên.

Trước mắt lão nhân là cả một bầu trời sát kiếp không thể ngưng tay được. Lão rống to trời gầm:

- Tiểu cường ma phải chết !

Đồng loạt với tiếng rống đó, Sương Long Bảo Chủ đã huy động cây Cổ Trượng bắt từ phía sau ót Thạch Bảo Kỳ cuốn tới một đạo kinh lực cực kỳ bạo vũ.

Lần này Sương Long Bảo Chủ ra tay lẹ như chớp, lại vận dụng toàn bộ chân lực, đánh từ phía sau lưng chàng thiếu hiệp, chiếm hết ưu thế, khủng khiếp vô cùng.

Đến khi Thạch Bảo Kỳ giật mình quay lại thì kinh lực của cây Cổ Trượng chỉ cách đỉnh đầu chàng không đầy ba thước.

Bấy giờ dù thân pháp của Thạch Bảo Kỳ có thần quái đến đâu cũng không tài nào tránh né được nữa.

Bóng trượng khổng lồ cuốn gió ào ào từ trên cao giáng xuống trái núi to lớn.

Sự tình khiến cho Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng vì không ngờ kẻ thù lại nhanh lẹ dường đó.

Trong cơn nguy ngập, chợt Thạch Bảo Kỳ nghĩ ra một cách võ công táo bạo. Cách này, nếu thắng thì chàng sẽ gỡ được thế công bạo vũ của kẻ thù, bằng trái lại, thân thể sẽ tan thành cát bụi mà chết.

Nhưng ngoài cách ấy ra, không còn ngón võ công nào có thể cứu nguy nổi hiện thời.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã bạo thét lên, đồng thời song chưởng vận toàn bộ nội lực vồ ngay bóng Cổ Trượng vừa giáng xuống.

Chàng hết sức bình tĩnh, định thần tĩnh trí thi triển chiêu pháp vô cùng hiểm nghèo này.

Cũng may, song chưởng của Thạch Bảo Kỳ đã triển ra đồng lúc chộp nắm lấy cây Cổ Trượng trong tay.

Chàng ghì mạnh không cho Sương Long Bảo Chủ thu hồi lại. Tuy là vồ được Cổ Trượng, nhưng hai bàn chưởng của Thạch Bảo Kỳ cũng bị một luồng nhiệt khí chạy rần vào nghe đau đớn.

Hai ngón chỉ của chàng ứa máu ra, các huyết đạo đường bị tê liệt một phần nào.

Dù vậy, Thạch Bảo Kỳ quyết không buông, vận công lên song chưởng giữ lấy ngọn Cổ Trượng hét to :

- Hãy buông ra !

Đang khi Sương Long Bảo Chủ cũng tận lực nắm chặt một đầu Cổ Trượng quát vang :

- Hãy buông ra.

Tiếng quát hai người đồng lúc chấn động cả sân tràng. Nhưng chẳng ai chịu nhường cho ai cả.

Thạch Bảo Kỳ một đầu, Sương Long Bảo Chủ một đầu, ra sức thi triển chân khí đè nặng lên kẻ thù.

Hai người cùng mang tâm trạng quyết hạ lẫn nhau. Đột nhiên một tiếng rắc nổi lên. Cây Cổ Trượng gãy ngang chia làm hai khúc.

Thạch Bảo Kỳ đoạt được một nửa Cổ Trượng, trong khi Sương Long Bảo Chủ chỉ cầm một nửa.

Cả hai nội lực bằng nhau, khó mà phân biệt thắng bại thế nào. Sự thật lúc này Thạch Bảo Kỳ thắng Sương Long Bảo Chủ là nhờ chiêu pháp Long Phi Phụng Vũ mà thôi.

Chứ kể về nội lực thì lão nhân cụt chân không chịu nhường bước chàng một chút nào.

Thạch Bảo Kỳ vì thế sững sốt lên thán khen thần lực của Sương Long Bảo Chủ.

Chàng ngưng thân hình lại, chưa vội tấn công, mà chỉ xạ hai luồng dị quang vào mặt Sương Long Bảo Chủ.

Đổi lại, Sương Long Bảo Chủ cũng ngấm ngấm khiếp sợ cái nội lực cao thâm của Thạch Bảo Kỳ.

Không ngờ một gã thiếu niên tuổi tác chưa đầy mười bảy mà lại có cái nội công kỳ diệu dường đó.

Trong lòng Sương Long Bảo Chủ càng thêm sợ hãi, không đợi Thạch Bảo Kỳ tấn công trước.

Lão nhân rống to : - Tiểu cuồng ma, hãy coi đây.

Vút !...

Nửa khúc Cổ Trượng trong tay của Sương Long Bảo Chủ đã ném vào tử huyết của chàng thiếu hiệp nhanh như luồng chớp, bề thế khó thể tránh né, oai lực khôn lường.

Thoáng thấy kinh dịch hạ độc thủ, Thạch Bảo Kỳ “hừ” lên lạnh lẽo, chột lắc mình qua phía trái nửa trượng.

Hình ảnh chàng như chiếc bóng vong linh, càng nhanh hơn chiêu thức của kẻ thù.

Đồng thời, bằng một thủ pháp thần tình, Thạch Bảo Kỳ quay luôn nửa khúc Cổ Trượng còn lại đón nghênh.

Bùng !...

Một vùng lửa tóe lên.

Nửa khúc Cổ Trượng của Sương Long Bảo Chủ bị kinh lực đưa bổng lên cao mười trượng, văng đi xa lắc.

Cùng lúc Sương Long Bảo Chủ chấn động đến tháo lui về phía sau hơn hai trượng.

Xem thế cũng đủ rõ uy vũ Thạch Bảo Kỳ trong đường chiêu này mạnh bạo đến ngần nào rồi.

Thừa lúc thắng thế, Thạch Bảo Kỳ phóng mình theo Sương Long Bảo Chủ chẳng thốt một lời, bắn ra ngọn chỉ phong cực kỳ sắc bén.

Bịch !...

Chợt nghe Sương Long Bảo Chủ ré lên một tiếng hãi hùng. Lão nhân cụt chân loạng choạng người về phía sau, thần sắc đổi rõ rệt.

Đã thấy xéo bên ngực Sương Long Bảo Chủ thủng một lỗ áo, máu đào bắn phụt ra ngoài.

Ngọn chỉ khoét một lỗ khá to sâu hun hút vào da thịt lão nhân. Quả là một đường chiêu khốc liệt.

Chưa chịu ngưng tay, Thạch Bảo Kỳ rống lớn : - Khá đó, nhưng số người đã tận rồi.

Liên theo tiếng rống, Thạch Bảo Kỳ đã bắn ra một đạo Xuyên Tâm Đạn Mạch Chỉ toan liễu kết tính mạng của lão nhân cụt chân.

Đâu ngờ luồng chỉ phong chưa tới thì Sương Long Bảo Chủ đã xé mình ra ngoài mười trượng thoát hiểm.

Lão nhân ngoái lại quát hận thù : - Tiểu cuồng ma, sẽ có ngày lão phu lấy cái tiểu mạng của ngươi rửa sạch mối nhục này.

Đang khi quát, Sương Long Bảo Chủ đã nhắm phía trong Sương Long Bảo phóng đi như cây tên.

Mặc dù cụt hẳn một chân nhưng động tác của Sương Long Bảo Chủ nhanh lẹ đến khiếp người, chỉ thấy liên tiếp vài cái lắc mình là lão đã biến mất trong tòa Sương Long Bảo.

Trông thấy kinh dịch đã hút dạng, Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên. Chàng không cần thiết gì đến quần hùng đang chạy tán loạn như rắn bị mất đầu mà chỉ nhắm vào Bảo thét :

- Lão cụt chân, ngươi chạy đi đâu ?

Liên đó Thạch Bảo Kỳ bằng một thân pháp mau lẹ tợ chớp bắn mình đuổi theo Sương Long Bảo Chủ.

Chàng nhất định phải quạt chết cho bằng được Sương Long Bảo Chủ nội hôm nay và thu hồi hạt Huyết Châu Hồn của gia phụ.

Khinh công của Thạch Bảo Kỳ tuy nhanh không thể tưởng tượng nhưng vẫn trễ đi nửa bước.

Đang khi chàng tiến vào tới thang lầu Sương Long Bảo thì đã trông thấy Sương Long Bảo Chủ xuất hiện chỗ bức tường.

Lão nhân loay hoay một cái.

Một loạt tiếng xè xè nổi lên.

Lạ lùng thay, đã thấy cánh cửa bí mật mở ra. Nhanh như luồng chớp, Sương Long Bảo Chủ phóng ngay vào trong cánh cửa bí mật hút dạng.

Đến chùng Thạch Bảo Kỳ chạy tới thì cánh cửa đã khép lại rồi, một dấu vết cũng không tìm được.

Can trường Thạch Bảo Kỳ dường có lửa đốt.

Chàng lúng túng chưa biết phải làm sao mở được cánh cửa bí mật đó để rượt theo lão nhân cụt chân.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ lùi lại ba bước, đơn chưởng giở quạt tới bức tường một kinh khí nặng tựa quả cổ sơn.

Ầm !

Bức tường chuyển rung nhiều lượt nhưng vẫn y nguyên không thấy vật gì lạ cả.

Chẳng hiểu cánh cửa bí mật ở nơi nào.

Sững sốt một giây, Thạch Bảo Kỳ lại đề cao song chưởng vận toàn phần thành lực quạt luôn hai đạo kinh khí sắc mây dẫu biển.

Ầm... Ầm ...

Một vùng bụi cát tỏa mịt mù.

Nhưng vẫn không phát hiện được cánh cửa bí mật. Thạch Bảo Kỳ ngưng tay thất vọng :

- Quả thật thần bí vô cùng.

Lời chàng chưa dứt đã nghe có nhiều luồng gió đưa vào. Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên quay mình lại.

Chợt thấy mười ba tên cao thủ Sương Long Bảo từ ngoài phóng rào rào vào chỗ Thạch Bảo Kỳ đang đứng.

Nhưng khi bắt chợt Thạch Bảo Kỳ, bọn này hốt hoảng đua nhau tháo lui bỏ chạy tán loạn.

Một ý nghĩ chớp lờ qua óc.

Thạch Bảo Kỳ đã bằng một tác động khản cấp phóng trở ra chặn lại chớp bắt một tên cao thủ.

Đang lúng túng tháo lui bỗng bị một bàn tay như luồng điện tóm ngang cổ, tên cao thủ co rúm thân hình ngưng đi.

Hắn nhìn lên thấy Thạch Bảo Kỳ lại càng khiếp đảm, mặt mũi xám nghệt như màu đất.

Thạch Bảo Kỳ trầm giọng : - Người muốn sống hay là muốn chết ? Ngỡ Thạch Bảo Kỳ bắt được sẽ giết ngay đi, tên cao thủ sợ hãi trong lòng, giờ chợt nghe đối phương hỏi vậy, hắn ấp úng :

- Xin thiếu hiệp dung tha cho mạng sống, tại hạ suốt đời nguyện mang ơn sâu.

- Tốt lắm. Vậy người hãy trả lời câu hỏi của tiểu gia đây. Thành thật ta sẽ tha cho mạng sống, bằng trái lại ta quạt cho người một chưởng nát tan thi thể đấy.

Tên cao thủ sợ quá run rẩy : - Xin thiếu hiệp cứ hỏi, tại hạ biết đâu nói đó chẳng hề dám giả dối một chút nào.

Thạch Bảo Kỳ lạnh như ma mị : - Được rồi. Hãy nghe tiểu gia hỏi đây : Có phải hiện trong Sương Long Bảo này đang giấu một hạt Huyết Châu Hồn chẳng ?

Tên cao thủ khẽ lắc đầu : - Điều này không đúng, sự thật trong Sương Long Bảo chẳng hề giữ một hạt Huyết Châu Hồn nào cả, lúc này Bảo Chủ nói với thiếu hiệp hoàn toàn đúng cả.

Cặp lông mày thanh tú của Thạch Bảo Kỳ dừng ngược : - Người nói láo.

Tuy đã khiếp sợ, nhưng tên cao thủ quả quyết : - Tại hạ không hề dám giả dối với thiếu hiệp, quả tình trong Bảo không có chứa hạt Huyết Châu Hồn.

Mấy lời của tên cao thủ Sương Long Bảo khiến cho Thạch Bảo Kỳ hơi ngơ ngác. Chàng ấn vào cổ tên cao thủ :

- Người lấy những gì làm bảo đảm câu trả lời của người đây ?

Tên cao thủ nhăn mặt tỏ sự đau đớn, rồi mạnh dạn đáp : - Tại hạ xin lấy cái thủ cấp của mình bảo đảm cho lời nói vừa rồi, xin thiếu hiệp cứ tin đó là sự thật.

Lời nói của tên cao thủ tuy run nhưng có vẻ rất thành thật, không có gì là dối trá.

Khiến cho Thạch Bảo Kỳ vô cùng thất vọng, lấy mắt nhìn tên cao thủ chòng chọc. Chàng nghĩ đến lời của Côn Luân Lão Nhân mà đâm ra nửa tin nửa ngờ.

Bởi vì cứ theo Côn Luân Lão Nhân thì kẻ nào lên lời đài Huyết Châu Chiêu Thân dự đấu là người đã có sẵn trong tay một hạt Huyết Châu Hồn chính thống. Kể đó mới có thể biết rõ hình thức của hạt dị bấu mà cậy nhờ người khác làm một hạt giả mạo được. Bằng không thì làm sao hiểu rõ màu sắc của hạt Huyết Châu Hồn mà làm giả để phỉnh gạt quần hùng.

Thế nhưng bây giờ tên cao thủ này lại quả quyết hạt châu chẳng hề có trong Sương Long Bảo. Trong lời nói hẳn rất chân thành có thể tin được. Vậy thực sự như thế nào đây ?

Bâng khuâng một chập, Thạch Bảo Kỳ âm thầm nghĩ : - Dù sao ta cũng nên đi tìm lão ma đầu Sương Long Bảo Chủ giết hẳn để trả mối gia cừ, còn chuyện Huyết Châu Hồn chừng đó sẽ liệu sau.

Thầm tính như vậy rồi, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Cũng hay. Tiểu gia tạm tin theo lời ngươi, nhưng nếu sau này biết rõ ngươi lừa dối ta thì đừng trách sao tại hạ độc hiểm đấy.

Tên cao thủ Sương Long Bảo mừng vô hạn : - Tại hạ xin nhớ ghi trong lòng.

Sắc diện của Thạch Bảo Kỳ trầm nặng xuống : - Còn một điều nữa, chắc ngươi không thể nói dối tiểu gia được. - Thiếu hiệp cứ hỏi, tại hạ sẽ đáp tùy theo sự hiểu biết của mình. Đột nhiên Thạch Bảo Kỳ trở tay lên bức tường :

- Ngươi cho biết cánh cửa bí mật ở chỗ nào ?

Tên cao thủ đáp ngay : - Cánh cửa nằm ở phía sau tường, do một chiếc nút mở ra. Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Cánh cửa ấy ăn thông vào đâu ?

- Nó ăn thông ra ngoài Sương Long Bảo bởi một con đường hầm nối dài rất xa.

Hai luồng dị quang Thạch Bảo Kỳ sáng rực : - Ngươi có biết cái nút mở cánh cửa bí mật ở chốn nào chăng ? - Tại hạ rất rõ ràng.

- Vậy thì ngươi hãy mở cánh cửa bí mật cho mau đi.

Tên cao thủ hơi do dự chưa quyết định.

Thạch Bảo Kỳ hét : - Mở cho mau không thì chết bây giờ. Tên cao thủ hốt hoảng ứng thỉnh :

- Tại hạ xin vâng lệnh, thiếu hiệp hãy buông tại hạ ra.

Biết có buông ra tên cao thủ cũng không dám bỏ chạy, Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh leo rồi bỏ thông bàn tay xuống. Bấy giờ tên cao thủ mới tới bức

tường. Hắn thò tay điểm vào một cái nút trắng ẩn mình một nơi kín đáo. Một loạt “xè xè” nổi lên. Tự khắc cánh cửa bí mật lúc này vụt mở ra. Phía trong cánh cửa bí mật đúng là một con đường hầm tối đen, con mắt

thường không thể trông thấy lối đi.

Thạch Bảo Kỳ thăm mùng trong lòng khôn tả.

Mặc dù vậy, Thạch Bảo Kỳ hãy còn lo sợ có chuyện không lành xảy ra, chàng liền vồ chặt tên cao thủ, âm trầm giọng :

- Ngươi hãy dẫn đường cho tiểu gia mau.

Bị cái vỏ đầu điên, tên cao thủ nhả mặt nhưng không dám cãi bởi Thạch Bảo Kỳ đi theo phía sau lưng tên cao thủ, trong khi vẫn nắm chặt vào tử huyết của tên cao thủ.

Chàng sợ nửa đường hấn sẽ chuồn đi báo động cùng đồng bọn cho lấp hai đầu địa đạo thì nguy mất.

Hai người kẻ trước, người sau đi một chập lâu sắp ra khỏi con đường hầm bí mật. Tuyệt nhiên không trông thấy Sương Long Bảo Chủ đâu cả. Hình như lão cụt chân đã chạy đi xa rồi.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ dường có lửa đốt, thúc hối tên cao thủ đi nhanh hơn. Chẳng mấy chốc hai người lọt ra phía ngoài đại đạo.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn quanh. Chàng nhận ra đây chính là cánh vườn ở phía sau tòa Sương Long Bảo.

Vẫn không tìm gặp Sương Long Bảo Chủ nơi đâu cả. Chẳng hiểu lão cụt đã biến đi ngã nào. Chỉ thấy trên mặt đất rải rác những vết máu tươi của một người nào đó vừa kéo qua.

Thạch Bảo Kỳ khấn trương lên, kêu khê : - À, lão đây rồi !

Chàng buông tên cao thủ vì không cần thiết nữa. Hấn mừng như người sắp chết được hồi sinh, cầm đầu phóng mình mấy cái hút dạn.

Trong lúc, Thạch Bảo Kỳ dò theo vết máu tươi rải rác trên mặt cỏ, nhiều vết máu kéo dài như bắt tận về hướng cánh rừng nhỏ, ngoài kia là dãy núi chập chùng.

Độ khoảng vài dặm đường, đột nhiên vết máu đó mất dấu đi. Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong dạ.

Chàng nhủ thầm : - Ờ, lão cụt chân chạy ngã nào mà sao đường nhiên dấu máu lại biến đi. Ngược mắt lên thì Thạch Bảo Kỳ đã trông thấy dãy núi Bắc Hạp hết sức kỳ hiểm đang ở trước mặt mình.

Bây giờ những vết máu đã lạc dấu, dĩ nhiên mất hẳn tung tích của kẻ đại thù.

Sương Long Bảo Chủ biến đi đằng nào không rõ. Can trường Thạch Bảo Kỳ dường có ngọn lửa thiêu vô cùng bốc rỗi.

Thật là một chuyện huyền bí.

Mặc dù vậy, Thạch Bảo Kỳ nhứt định không hề lui bước, phải tìm cho bằng được lão cụt chân trong nội đêm nay.

Cho nên chàng đã thi triển khinh công kỳ ảo tiến vào dãy núi Bắc Hạp lùng dấu vết của Sương Long Bảo Chủ.

Theo chàng nghĩ thì có thể lão cụt chân chạy ra ngoài núi này ẩn nấp chờ chàng đi rồi sẽ quay vào chứ không thể xa hơn nữa.

Thạch Bảo Kỳ vượt hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, luôn rảo cặp dì quang tìm bóng kẻ đại thù, nhưng mãi vẫn chưa trông thấy nơi đâu cả. Trải qua hai giờ sau đó.

Cũng chưa phát giác được chiếc bóng của Sương Long Bảo Chủ ở nơi đâu, chỉ thấy đồi núi chập chùng chón chón, phía dưới vực sâu ngàn trượng đen ngòm mà thôi.

Không nản chí, Thạch Bảo Kỳ lại vượt hơn năm mươi ngọn đồi khác, tới một bãi cỏ xanh trên thung lũng núi.

Đột nhiên trong giờ phút đó, chàng nhận ra có một chiếc bóng từ đằng ngọn đồi kia phóng tới tợ chớp.

Thân pháp của chiếc bóng đã đến bậc cao thâm tột độ, giang hồ ít người sánh kịp. Chiếc bóng đi xéo con đường của Thạch Bảo Kỳ.

Vừa thoáng thấy, chàng đã mừng rỡ kêu lên : - Ờ, hay là lão ma đầu đây.

Mồm kêu, Thạch Bảo Kỳ vừa thi triển khinh công thần ảo chuyển mình một cái theo chiều đó rượt theo chiếc bóng ấy.

Chàng chặn con đường tiến của hắn. Chẳng mấy chốc, Thạch Bảo Kỳ đã vượt lên xa, khe đảo mình cho đối diện cùng chiếc bóng rồi phóng tới. Còn cách chiếc bóng chừng năm mươi trượng, Thạch Bảo Kỳ dùng thân pháp kỳ diệu nhắm ngay hắn mà vút tới.

Hành động này nhứt định sẽ làm cho đối thủ phải tránh né và như vậy sẽ bớt tốc độ mà ngưng đi.

Quả nhiên kiến hiệu.

Chiếc bóng ấy đang phóng tới chợt thấy có kẻ lạ nhắm ngay mà tấn công bằng vào khối thịt, liền kinh hãi thét :

- Người là ai đây ?

Đồng thời chiếc bóng ấy đã chuyển mình sang tả vạch nửa bầu tròn rồi đáp xuống mặt đất. Cái thân pháp của hắn quả nhiên tối thượng giang hồ. Cùng lúc Thạch Bảo Kỳ cũng vừa thu hồi thân thủ.

Song phương đối diện nhau chừng bốn trượng, đồng thời đưa mắt nhìn nhau coi đó là ai. Vừa nhận ra chiếc bóng chẳng ai khác hơn Tửu Trung Tiên, một trong những kẻ đại thù gia của chàng.

Trong khi Tửu Trung Tiên cũng đã nhận ra Thạch Bảo Kỳ, bất giác lão nhân “ồ” lên một tiếng.

Lão dùng cặp mắt sáng rực tợ luồng chớp nhìn thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ.

Bấy giờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Thạch Bảo Kỳ đã thấy một luồng sát khí nổi bật lên.

Chàng trầm nặng xuống : - Tửu Trung Tiên, tiểu gia cứ mãi lo sẽ không còn gặp được ngươi nữa, đâu ngờ hôm nay ngươi lại tới đây, quả thật trời không phụ lòng người vậy.

Không vội gì đáp lời Thạch Bảo Kỳ, Tửu Trung Tiên quày tay ra sau lưng lấy cái bầu rượu, kê lên tận môi ực một hơi dài, rồi nhắm ngay mặt Thạch Bảo Kỳ khà một cái.

Mùi rượu sặc nồng quái dị trùm chụp tới Thạch Bảo Kỳ như muốn nhốt chàng trong bầu trời nhục tửu. Khiến Thạch Bảo Kỳ đã phải vận lên một bầu chân khí chống lại mùi rượu quái gở của lão nhân này.

Ưc xong hơi rượu đó, bấy giờ Tửu Trung Tiên mới nheo cặp tinh quang thâm độc nhìn chòng chọc vào mặt Thạch Bảo Kỳ.

Chợt lão cười khà :

- Ha ha ... Quả thật là chẳng hẹn mà nên, chính lão phu cũng đang hết sức đi tìm ngươi, ngờ không bao giờ được gặp, không ngờ đêm nay ngươi lại xuất hiện giữa chốn rừng hoang này.

Thật là may mắn cho ta.

Nghe Tửu Trung Tiên nói hắn đi tìm chàng, Thạch Bảo Kỳ kinh ngạc : - Người tìm ta à ?

- Quả đúng vậy. - Nhưng ngươi tìm để làm gì đây ?

Tửu Trung Tiên không đáp mà chỉ hỏi : - Tiểu tử, danh hiệu của ngươi có phải là Thạch Bảo Kỳ chăng ? - Đúng như vậy.

- Có phải ngươi từng giả hiệu ra gã Lâm Tinh đại náo lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân, suýt chết trong tay Phong Lâm Cư Sĩ chăng ?

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ khe khe rung động lên, không hiểu tạo sao Tửu Trung Tiên lại biết rõ như vậy.

Cái danh hiệu Thạch Bảo Kỳ của chàng lão biết là một chuyện thường tình, nhưng còn câu chuyện chàng giả dạng Lâm Tinh tại sao lão lại rành mạch như thế ?

Thế nhưng bình sinh vốn là một trang thiếu niên cương trường bất khuất nên Thạch Bảo Kỳ làm mặt điềm nhiên.

Chàng lặng lẽ đáp : - Kể ra kiến văn của các hạ cũng khá lắm, những cái tin sau này quả thật chẳng hề sai chạy chút nào cả.

Đột nhiên, Tử Trung Tiên ngửa mặt lên trời giáng một trận cười hết sức quái gở, phát ra những luồng kinh khí dội vào các sườn đồi rồi dội trở lại. Thạch Bảo Kỳ vô cùng khó chịu :

- Người cười gì đây ?

Tử Trung Tiên cười thêm một loạt nữa mới chịu ngưng đi. Lão nhìn Thạch Bảo Kỳ cất giọng ngạo nghễ :

- Ha ha ... Chẳng những lão phu biết rõ cái danh tánh lai lịch của người mà còn hiểu một chuyện vô cùng kín đáo khác nữa.

- Chuyện gì đây ?

Trỏ tay vào bụng Thạch Bảo Kỳ một cái, Tử Trung Tiên nói bằng giọng cực kỳ âm hiểm :

- Cái hộp đựng Huyết Châu Hồn hiện đang giấu ở trong lòng người kia. Tâm trường của Thạch Bảo Kỳ rung động lên nhiều lượt, vô cùng kinh hãi. Đây là lần thứ nhì chàng bị kẻ địch thù địch chỉ một cách rõ ràng về tung tích của cái hộp đựng Huyết Châu Hồn.

Lúc này Sương Long Bảo Chủ đã từng mang tham vọng món vật kỳ trân vô lâm này.

Giờ lại đến lượt Tử Trung Tiên cũng hiểu rõ về nó. Chắc chắn hẳn chỉ vì muốn chiếm lấy cái hộp đựng Huyết Châu Hồn mà tìm tòi chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ vẫn vờ như chưa rõ, trầm giọng hỏi : - Mấy lời của người vừa thốt có ý nghĩa gì đây ?

Tử Trung Tiên nham nhở : - Lão phu muốn mượn cái hộp đựng Huyết Châu Hồn đó trong một thời gian suy nghiệm thử xem nào.

Cặp lông mày Thạch Bảo Kỳ dựng lên : - Người mượn à ? Hừ, lời người nghe sao êm tai thế ? Cái hộp đựng Huyết Châu Hồn vốn là món di bảo của nhà họ Thạch, có lẽ nào đem trao lại cho người.

Tử Trung Tiên trợn mắt : - Sao đó ? Người không chịu giao nộp cái hộp đựng Huyết Châu Hồn cho lão phu à ?

Thạch Bảo Kỳ không chịu kém : - Lão thất phu. Lời nói của người đã thừa, tiểu gia chẳng đời nào trao cho người.

Tử Trung Tiên cười khà : - Ha ha ... nói thật cùng người, tự nãy lão phu dùng những lời êm dịu nói với người, nhưng nay người không biết rõ cái số phận của mình thì lẽ nào dùng thứ cho người được.

- Hừ, chẳng lẽ người dám ra tay chiếm đoạt cái hộp đựng Huyết Châu Hồn của tiểu gia ?

- Cũng không đúng hẳn như vậy, đối với người không nên dùng hai chữ “chiếm đoạt” mà phải bảo rằng lấy là đúng nghĩa hơn.

Thạch Bảo Kỳ căm giận : - Chớ có khoác lác, lời nói không bằng hành động, vậy nếu có đủ can trường hãy ra tay thử xem.

Tử Trung Tiên khoác tay : - Không vội gì. Trước sau gì cái hộp Huyết Châu Hồn cũng thuộc về lão phu, giờ ta hỏi thêm người vài điều nữa đây.

- Điều gì người cứ hỏi. - Lão phu muốn biết người đi tìm lão phu với dụng tâm gì ? Thạch Bảo Kỳ lạnh như quỷ mặt :

- Tiểu gia tìm người cũng vì hạt Huyết Châu Hồn.

Tử Trung Tiên trợn cặp hung quang : - Vì hạt Huyết Châu Hồn à ?

- Quả đúng vậy.

Thạch Bảo Kỳ nhìn vào chiếc bụng phệ của Tử Trung Tiên rồi lại tiếp : - Tử Trung Tiên, chắc người không phủ nhận rằng hiện giờ trong mình người đang giữ một hạt Huyết Châu Hồn ?

Qua một phút sững sờ vì sự phát giác quá bất ngờ và táo bạo của Thạch Bảo Kỳ, Tử Trung Tiên lấy lại sự trầm tĩnh như xưa, vùng cười khà :

- Ha ha ... nay lão phu chẳng cần phải giấu diếm tiểu tử mà làm gì, bởi

người cũng không còn sống ở trên cõi trần này bao nhiêu thời gian nữa. Thật tình trong mình ta có mang theo một hạt Huyết Châu Hồn.

Hai luồng dị quang của Thạch Bảo Kỳ sáng ngời lên một tia hy vọng, khẽ “hừ” lên lạnh lẽo.

Chàng lại âm thầm giọng : - Lại còn câu hỏi này nữa đây : Có phải người là một trong những hung thủ vụ thảm hại Thạch Phá Thiên năm xưa tại ngọn Ma Phong chăng ?

Lời này chàng vừa thốt ra đã thấy thần tình của Tửu Trung Tiên thay đổi nhanh chóng.

Cặp mắt của lão nhân tỏa ra một thứ tinh sáng lạ lùng, vừa hiểm độc lại vừa khủng bố, chiếu thẳng vào Thạch Bảo Kỳ.

Giây lâu, Tửu Trung Tiên hỏi : - Tiểu tử, ai nói với người lão phu là một trong những nhân vật chiếm đoạt Huyết Châu Hồn năm xưa ?

Sắc diện Thạch Bảo Kỳ chuyển sang màu xanh nhạt : - Người không cần phải biết tới điều đó, nay tiểu gia chỉ cần người cho hay năm xưa người có hiệp sức cùng hai lão Long Mộc Đảo Chúa quật ngã cha ta dưới ngọn Ma Phong chăng ?

Tửu Trung Tiên gật đầu : - Đây là sự thật trăm phần, chính lão phu đã từng tham dự vào trận đại lưu huyết đó. Vậy bây giờ tiểu tử tính sao đây ?

Sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Thạch Bảo Kỳ : - Rất là giản dị, theo luật giang hồ xưa nay, cứ hễ vay nợ máu thì phải trả bằng máu, nay tiểu gia xin thề phải moi lấy tim gan người rửa sạch mọi hận cừu.

Lời vừa kịp dứt, Thạch Bảo Kỳ đã vận lên mười phần công lực nhắm Tửu Trung Tiên quật ra một chưởng.

Lẹ như chớp, Tửu Trung Tiên lắc mình tránh khỏi, chợt âm hiểm cười khà lên :

- Thạch Bảo Kỳ, kẻ biết thức thời mới xứng đáng là anh hùng tuấn kiệt,

vậy lão phu khuyên người hãy tự lượng sức mình, mau giao nộp hạt Huyết Châu Hồn và chiếc hộp kia cho ta, thì may ra vì chút đức hiếu sinh ta sẽ dung tha cho mạng sống, bằng trái lại, bảo vật đã chẳng còn mà luôn cả thi thể của người cũng không toàn vẹn nữa.

Thù khí bốc cao muôn trượng, Thạch Bảo Kỳ trợn mắt : - Tửu Trung Tiên, chuyện ân thù giờ đã quá rõ ràng, tiểu gia không muốn kéo dài thời giờ vô ích nữa, vậy nếu người là kẻ anh hùng thì cứ đem mạng ta đi, bằng ngược lại thì đừng hòng còn sống sót rời khỏi mộ tràng này. Tửu Trung Tiên thịnh nộ :

- Tiểu tử, chớ quá ngạo cuồng, lão phu thề không giết được người không cùng đứng chung trong cõi đất trời này.

Trong cơn thịnh nộ, Tửu Trung Tiên giở ngọn đơn chưởng lên, vận đủ mười phần công lực đẩy tới giữa ngực Thạch Bảo Kỳ, kinh phong có thể đẩy sập một trái đồi.

Lâu nay Tửu Trung Tiên vốn là một đấng cao thủ thuộc Càn Khôn Lục Tuyệt, quả thật có bộ võ công thần quỷ khôn lường, nên chiêu vừa phát đi là âm âm như biển động, lại âm ì dường có nhiều tiếng trời gầm tận chân mây.

Hơn thế, một vùng cát bụi chu vi khoảng độ năm trượng hiệp cùng kinh phong chụp trùm xuống vị trí của Thạch Bảo Kỳ đang đứng.

Trông thấy chiêu thức quá khủng khiếp này, bất giác Thạch Bảo Kỳ nghe trong lòng vô cùng kinh hãi, nhưng bây giờ muốn tránh né cũng chẳng còn kịp nữa.

Chàng gượng gạo giở ngọn đơn chưởng ra đón nghênh lấy thế công bảo táp của kẻ thù.

Ầm ...

Tức thì thân mình của Thạch Bảo Kỳ bị tống ngược về phía sau hai trượng đứng hết muốn vững.

Nhưng chàng chưa kịp gì cả thì lại nghe Tử Trung Tiên hét : - Tiểu tử, nằm xuống.

Cùng trong tiếng hét, lão nhân đã phóng tới kèm theo một luồng kinh lực bạt núi dời non đổ ập xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ chẳng có cách gì ngăn cản nổi.

Tình hình đột nhiên căng thẳng đến tột độ, Thạch Bảo Kỳ biết tháo lui cũng không còn được nữa nên bạo hét :

- Tiểu gia thề chết sống cùng ngươi đây.

Một chiêu với sức mạnh sanh bình từ chưởng trung của Thạch Bảo Kỳ quét sang đối diện cùng đạo kinh khí đó.

Lại một tiếng nổ long trời.

Mặt đất rung chuyển rầm rập như đang hồi địa chấn phong ba. Thất thế từ chiêu đầu, lại bị Tử Trung Tiên tấn công liền Thạch Bảo Kỳ đảo mình mấy vòng mới lấy sự bình tĩnh.

Tình thế đã tới lúc hiểm nghèo, võ công Tử Trung Tiên quả nhiên quỷ thần run sợ, Thạch Bảo Kỳ chưa phải là địch thủ của hắn.

Hơn nữa, Tử Trung Tiên lại là một nhân vật đầy đủ kinh nghiệm trong chốn giang hồ, lại tính tình xảo quyệt, hễ khi ra tay là chiếm phần thắng thế về mình.

Còn Thạch Bảo Kỳ tuy đã được thụ truyền nội lực thâm hậu của Phục Hư Tôn Giả và học thêm những tuyệt chiêu Vô Địch Chưởng, nhưng vẫn chưa thể đương đầu một đấng ma đầu như Tử Trung Tiên.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã thối lui mãi, hết sức trả chiêu lại kẻ thù mà vẫn còn kém xa.

Trải qua hai mươi đường chiêu, chàng bị kinh phong quét nhằm hai lần tưởng đã vong mạng.

Hai bên thắng bại đã phân định rõ ràng.

Thế nhưng xưa nay Thạch Bảo Kỳ vốn là một chàng thiếu niên có tính kiên cường, bất khuất, nên phát sinh ra liều trước một kẻ địch có bộ võ công khiếp người.

Đột nhiên chàng quát to :

- Lão tặc, nhận chiêu đây.

Cùng trong tiếng quát, Thạch Bảo Kỳ vận đủ mười hai thành công lực lên song chưởng.

Không kể gì đến chỗ sơ hở của mình, chàng đẩy song chưởng ra một lượt. Tả chưởng Thạch Bảo Kỳ phát động chiêu thức Huyết Tủy Giang Hồ, trong khi hữu chưởng quét ra ngón võ công Long Phi Phụng Vũ.

Chưởng thức của chàng vừa phát đi đã thấy sắc mây thấy đều biến đổi, mặt đất run chuyển từng hồi.

Trông thấy Thạch Bảo Kỳ thi triển tuyệt chiêu Vô Địch Chưởng, Tử Trung Tiên không khỏi rúng động trong lòng.

Lão nhân không ngờ chàng lại biết xử dụng hai đường chiêu tối thượng giang hồ này.

Lẹ như ma mui, Tử Trung Tiên xê mình sang trái tránh đi chiêu thức Huyết Tủy Giang Hồ, nhưng ngọn đơn chưởng của lão đã triển ra một chiêu Vô Địch Chưởng đón lấy Long Phi Phụng Vũ của kẻ địch.

Một tiếng nổ chuyển rung cả đất trời.

Kinh phong ào ào như bão tố phong ba, bụi cát tốc lên mù mịt khắp cả chu vi mười trượng.

Hai tiếng ré cùng lúc với nhau. Đồng thời hai chiếc bóng tung bỗng ra ngoài sân tràng rớt xuống đất. Đó chính là Tử Trung Tiên và Thạch Bảo Kỳ.

Huych... Huych ...

Cả hai đồng rớt vang lên tiếng khô khan. Thạch Bảo Kỳ đứng dậy hết muốn nổi. Trái lại Tử Trung Tiên nhờ nội lực thâm hậu hơn nên không việc gì. Lão gượng đứng dậy, đưa mắt quét qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Trông thấy kinh địch đang lơ đãng chưa đứng vững, lệ như luồng chớp, Tử Trung Tiên phóng tới quật một chiêu.

Bình ...

Thân hình Thạch Bảo Kỳ lại tung bắn lên cao năm trượng không đứng dậy nổi nữa. Một vòi máu đỏ thắm từ trong cửa mũi của chàng phun ra như suối, trông hết sức hãi hùng.

Tử Trung Tiên vùng gióng lên loạt cười ha hả :

- Ha ha ... lão phu tưởng đâu gã Thạch Phá Thiên sinh ra đáng kỳ nhân dị quái, nào ngờ cũng chỉ đến thế là cùng.

Hôm thay quả thật trời đã dứt họ Thạch rồi nên mới xui khiến gặp lão phu đây.

Cười dứt, Tử Trung Tiên lắc mình lại sát bên mình Thạch Bảo Kỳ đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Chàng nhắm nghiền hai mắt lại như không hay biết gì tới kẻ thù đã ở gần mình.

Đột nhiên Tử Trung Tiên quát :

- Tiểu tử, cho hồn ngươi về địa phủ.

Bàn chưởng nặng nề tựa chiếc búa ngàn cân của Tử Trung Tiên tức thì bổ xuống đỉnh thiên linh tử của Thạch Bảo Kỳ.

Trúng chiêu này chàng sẽ bị vỡ sọ ra mà chết không có cách gì cứu vãn được. Tánh mạng của Thạch Bảo Kỳ chẳng khác gì chiếc lá úa treo trên cành đang bị cơn gió ngắt đi.

Trong cơn muôn phần nguy hiểm đó. Thình lình có tiếng quát lồng lộng : - Ngừng tay lại !

Tiếp đó một luồng kinh khí hết sức quái lạ từ trên cao ngang đạo lực của Tử Trung Tiên.

Bộp.

Tiềm lực đẩy lui lão nhân về sau nửa trượng. Lão chưa hoàn hồn thì một chiếc bóng quái gở từ trên phóng xuống sân tràng đến một hạt bụi chẳng hề thấy bay.

Cái thân pháp quả nhiên tối thượng giang hồ, khó có một nhân vật nào sánh kịp.

Quét cặp mắt hung hiểm nhưng đầy vẻ hãi hùng nhìn qua một cái coi đó là ai, bất giác Tử Trung Tiên bật thốt :

- Huyết Châu Lão Nhân !

Quả vậy, chiếc bóng vừa xuất hiện cứu nguy cho Thạch Bảo Kỳ chẳng ai khác hơn là Huyết Châu Lão Nhân.

Lão dừng chân trước mặt Tử Trung Tiên, dùng hai luồng dị quang sáng như ánh sao Bắc Đẩu chiếu thẳng vào mặt kinh địch như trấn ngữ cái hùng khí của đối phương mình.

Cặp mắt này càng làm cho Tử Trung Tiên rung động không ngừng, vì bấy nhiêu cũng đủ rõ cái nội lực của Huyết Châu Lão Nhân thâm hậu đến bậc thần quỷ khôn lường.

Hơn nữa, cái uy phong của Huyết Châu Lão Nhân hôm đại náo Phong Lâm Độ khiến quần hùng khùng khiếp truyền ra nhanh chóng trong chốn giang hồ mà chính Tử Trung Tiên đã là một kẻ từng bại trận.

Huyết Châu Lão Nhân đã thắng năm nhân vật thành danh trong chỉ một đường chiêu, thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Nổi hãi hùng hôm ấy chưa nguôi thì nhân vật thần quái bí mật này lại xuất hiện trước mặt lão, bảo sao lão không e rung tận đáy lòng.

Mặc dù trong lòng đã khiếp sợ vì sự tái xuất hiện của Huyết Châu Lão Nhân, nhưng xưa nay vốn là một lão ma đầu quỷ quyết, Tử Trung Tiên đâu có để lộ nội tâm của mình ra ngoài mặt. Cho nên lão nhân tỏ ra chẳng thấy chút bối rối khi phải đối diện cùng Huyết Châu Lão Nhân.

Đột nhiên, chẳng thốt một lời, Tửu Trung Tiên nhắm ngay chỗ Thạch Bảo Kỳ đương ngồi bẹp phóng tới mau lẹ tợ luồng chớp.

Lão thò bàn chưởng chop vào lòng Thạch Bảo Kỳ định chiếm lấy hộp Huyết Châu Hồn trước, rồi sẽ tìm cách đối phó với Huyết Châu Lão Nhân sau.

Ngờ đâu Tửu Trung Tiên vừa cất mình phóng đi thì Huyết Châu Lão Nhân đã xê dịch thân hình như quỷ mị cản ngang trước mặt lão, buộc phải thu hồi thân thủ.

Huyết Châu Lão Nhân hậm hực : - Người định làm gì đây ?

Khê rúng động thân hình một cái, Tửu Trung Tiên đáp : - Lão phu muốn hủy diệt thằng bé này.

Cặp lông mày bạc phếu của Huyết Châu Lão Nhân dựng lên : - Vì sao người có hành động đó ?

Không cần giấu giếm, Tửu Trung Tiên nói : - Vì tên tiểu tử này là đứa con trai của Thạch Phá Thiên. Huyết Châu Lão Nhân khê hừ một tiếng rồi hỏi :

- Đây là cái nguyên nhân duy nhất người giết gã thiếu niên kia à ? - Đương nhiên phải còn một chuyện khác nữa.

- Chuyện gì đây ? - Lão phu định thu hồi hạt Huyết Châu Hồn và cái hộp Huyết Châu Hồn đang ở trong mình tên tiểu tử.

- Hừ, lão ma men, người trông thấy lại động lòng tham toan giết người, không biết đây là một chuyện làm tàn bạo hay không ?

Tửu Trung Tiên trợn mắt : - Nhưng đây chỉ là việc riêng của lão phu, tại sao người lại quản đến, chẳng lẽ ...

Huyết Châu Lão Nhân ngắt lời : - Tửu Trung Tiên, nay chuyện này đã lọt vào cặp mắt của lão phu, người đừng hòng mang tham vọng vô ích.

Tửu Trung Tiên biến sắc : - Huyết Châu Lão Nhân, không lẽ giữa người và tên tiểu tử này lại có một mối liên hệ gì với nhau ?

- Cũng không đúng như vậy ? - Thế thì tại sao người lại xen vào câu chuyện của lão phu và tên tiểu tử này ?

Giọng Huyết Châu Lão Nhân hết sức lạnh lùng : - Chẳng có gì lạ cả, lão phu nhân đi qua đây, trông thấy chuyện bất bình nên buộc lòng phải nhúng tay vào.

Tửu Trung Tiên giận nói : - Người nói nghe êm tai quá, chứ không phải người cũng vì tham vọng hộp Huyết Châu Hồn à ?

Huyết Châu Lão Nhân cười gằn : - Lão ma men, người tưởng đâu lão phu tới đây tính chiếm đoạt hạt Huyết Châu Hồn trong mình Thạch Bảo Kỳ à ?

- Đây là một việc hết sức hiển nhiên, làm sao người cãi chối được, hôm nọ người đến Phong Lâm Độ không phải mang theo cái tham vọng đó sao ? Huyết Châu Lão Nhân cười lớn :

- Ha ha ... người nhắc tới chuyện Phong Lâm Độ hôm nào khiến cho lão phu nhớ tới một việc.

- Là việc gì đây ? - Phải chăng người có một gã môn đồ tên là Trương Đại Sơn từng dự cuộc phó hội tại Phong Lâm Độ, đồng thời lên lời đòi tranh giành mỹ nhân ?

- Đó là sự thật, lão phu chẳng hề chối cãi. - Tên môn đồ của người có trao cho Phong Lâm Cư Sĩ một hạt Huyết Châu gọi là Phận Hỏa Châu đúng chẳng ?

- Đúng như vậy. - À hay lắm, nhưng hạt Phận Hỏa Châu của tên môn đồ người trao ra chỉ là món vật giả mạo phải chăng ?

- Quả chẳng hề sai.

Huyết Châu Lão Nhân dùng hai luồng kỳ quang sáng tợ vì sao Bắc Đẩu rọi vào mình Tửu Trung Tiên, bỗng hỏi :

- Nếu thế, chắc chắn hiện giờ hạt Phân Hỏa Châu thứ thiệt đang ở trong mình người đứng chẳng ?

Có lẽ lão quái này đã nghe trộm câu chuyện đối đáp giữa lão và Thạch Bảo Kỳ từ nãy rồi chẳng ?

Tuy trong lòng có hơi khiếp, nhưng Tử Trung Tiên vẫn giữ sắc diện bình tĩnh như thường :

- Chuyện này lão phu không hề phủ nhận, quả thật trong mình ta có mang theo hạt Phân Hỏa Châu.

Huyết Châu Lão Nhân lạnh lùng : -À may lắm, vậy người hãy lấy hạt Phân Hỏa Châu ra giao trả cho lão phu là hay.

Bất giác Tử Trung Tiên tháo lui hai bước : - Người bảo sao ? Trả hạt Phân Hỏa Châu lại cho người à ? - Đúng như vậy.

- Những hạt Huyết Châu Hồn là của người ? - Sự thật là như thế.

Tử Trung Tiên thịnh nộ : - Hừ, người nói ra những lời đó mà không biết hổ thẹn một chút nào à ? Những món kỳ trân dị bảo trong chốn vô lâm hiện nay hễ ai chiếm trước thì đã thuộc quyền sở hữu của người đó, có lẽ nào người muốn đoạt trên tay người ?

Huyết Châu Lão Nhân trầm giọng : - Lão ma men, ý định của lão phu là muốn tìm tất cả mười bốn hạt Huyết Châu Hồn trao về cho khổ chủ, chứ chẳng hề có cái tham vọng như người đã tưởng, vậy hãy mau lau giao nộp cho rồi, đừng để mất đi cái hòa khí giữa chúng ta.

Luồng sát khí nổi bật trên bộ mặt hung hiểm của Tử Trung Tiên: - Huyết Châu Lão Nhân, người dọa nạt lão phu đó sao ?

- Bình sinh lão phu không thích dọa nạt một ai cả, lời của ta vừa rồi hoàn toàn là sự thật.

Không còn có thể nhịn nhục được nữa, Tử Trung Tiên quát to : - Lão cuồn đồ, người đừng mộng mị giữa ban ngày vô ích, hạt Huyết Châu Hồn là một món dị bảo trong đời, lão phu đâu có thể trao cho người một cách dễ dàng như vậy được.

Giọng nói của Huyết Châu Lão Nhân tuy trầm trầm nhưng sắc mùi khủng bố :

- Nói như thế chắc là người muốn cho lão phu phải ra tay thu hồi hạt Phân Hỏa Châu đây rồi.

Tử Trung Tiên liền vận chân khí lên đòn chưởng bạo thét : - Hay lắm, hãy trông chừng đây.

Lời vừa kịp dứt, Huyết Châu Lão Nhân đã ung dung giở cánh tay áo rộng quật ra một chưởng.

Đường chiêu này thoát trông qua chẳng có gì mạnh bạo, nhưng kỳ thật tiềm lực không thể nào tưởng tượng, có thể đẩy bật cả một ngọn đồi cao, áp đến Tử Trung Tiên như luồng chớp.

Rúng động thân mình một cái vì đã khiếp thẳm cái lối võ công quái dị của Huyết Châu Lão Nhân, Tử Trung Tiên phát chưởng ngăn đón.

Một tiếng nổ long trời lở núi.

Kinh khí dội ra tám hướng ào ào thật lâu chưa ngưng. Đã thấy Tử Trung Tiên đảo người về phía sau, đứng lắc lư nhiều lượt mới lấy lại thế quân bình. Khí huyết trong cơ thể lão nhân trào sôi lên.

Trái lại, Huyết Châu Lão Nhân hãy còn đứng trơ trơ chẳng khác một tòa cổ thành vững chắc.

Sự tình khiến cho Tử Trung Tiênhãi hùng lên.

Lão nghĩ nếu để cho Huyết Châu Lão Nhân tấn công trước, chắc chắn lão sẽ thảm bại trong nội vài chiêu tới đây. Nên trong một tiếng rống long trảng, Tử Trung Tiên đã phát ra một chiêu Long Phi Phụng Vũ với toàn bộ nội lực.

Kinh phong âm âm như biển động, bóng chưởng khổng lồ chụp tới Huyết Châu Lão Nhân.

Tử Trung Tiên phát chiêu này mong chuyển bại thành thắng một cách bất ngờ để có đủ thời giờ chạy trốn. Bởi lão tự nghĩ dù sao vẫn chưa phải là kinh thủ của Huyết Châu Lão Nhân, càng đấu càng thêm nguy hiểm cho tính mạng của lão.

Đâu ngờ Tử Trung Tiên đã tỉnh như vậy mà hãy còn trong vòng bại thế. Huyết Châu Lão Nhân cười khà :

- Lão ma men. Người không làm gì nổi lão phu đâu.

Mồm thốt, Huyết Châu Lão Nhân tổng ra một chiêu thức Long Phi Phụng Vũ y hệt như đối phương.

Thế nhưng tiềm lực chưởng phong của lão quái lại mạnh bạo hơn kinh địch của mình bội phần.

Lại một tiếng nổ tở trời gầm, mặt đất run chuyển tở đương hồi địa chấn, phong ba.

Tử Trung Tiên hãy còn chưa kịp đứng vững thì đã nghe Huyết Châu Lão Nhân hét :

- Hãy thử đường chiêu này.

Một luồng tiềm lực tuy âm thầm nhưng mạnh như chiếc búa thiên lôi từ chưởng trung của Huyết Châu Lão Nhân ào tới kẻ thù.

Tử Trung Tiên vơ kinh hãi, vội dựng lên một đạo kinh lực sanh bình nghênh đón lấy thế công của đối phương.

Ầm ...

Đột nghe hai tiếng “ôi chao” vang lừng phát từ cửa miệng của Tử Trung Tiên.

Đã trông thấy lão nhân loạn choạng tháo lui hơn trượng mà hãy còn chưa gượng nổi. Riêng Huyết Châu Lão Nhân lắc lư thân mình vài cái rồi đứng vững như xưa, thần tình chẳng hề biến đổi.

oOo

Công lực song phương cao thấp đã quá rõ ràng.

Huyết Châu Lão Nhân hãy còn cao hơn Tử Trung Tiên một bậc. Chợt nghe một tiếng quát lồng lộng nổi lên. Chiếc bóng của Huyết Châu Lão Nhân đã như quỷ mị, lẹ không thể tưởng tượng, phóng tới chỗ Tử Trung Tiên.

Quá đổi hãi hùng, lão nhân thét : - Người định làm gì đây ?

Trong tiếng thét, Tử Trung Tiên đã lắc mình sang trái tránh né. Nhưng đã chậm mất rồi.

Huyết Châu Lão Nhân bằng một thủ pháp kỳ diệu vồ ngay vào mình Tử Trung Tiên một cái.

Soạt !

Bên hông chiếc áo của Tử Trung Tiên bị trúng vãi vồ của lão quái rách thoát một lỗ khá to.

Một đạo kim quang chớp nhoáng.

Có một món vật liền rơi ngay xuống đất. Huyết Châu Lão Nhân dừng lại định thần nhìn kỹ coi đó là vật gì. Chợt lão quái kêu lên :

- À, Phân Hỏa Châu.

Cánh chưởng của Huyết Châu Lão Nhân mau lẹ vồ tới hạt Phân Hỏa Châu đang nằm trên mặt đất. Cùng lúc Tử Trung Tiên vừa ngó thấy, hét lên một tiếng chấn động rồi phóng tới như luồng chớp. Huyết Châu Lão Nhân quát :

- Dừng lại !

Nhưng Tử Trung Tiên cũng rống : - Dừng lại !

Lập tức, Tử Trung Tiên nhắm ngay tâm huyệt Huyết Châu Lão Nhân quật ra một chiêu Vô Địch Chưởng.

Đồng thời Huyết Châu Lão Nhân cũng vừa trả lại một chiêu Long Phi Phụng Vũ.

Lại một tiếng chưởng âm nổ vang trời. Trong tiếng ré thảm khốc, Tử Trung Tiên đã lia khỏi mặt đất bay bổng ra ngoài xa lắc.

Lần này thân hình của Tử Trung Tiên trúng nhằm một đạo lực quá thâm khốc bắn tung ra ngoài năm trượng.

Lão nhân gương lăm mới đứng lên nổi, lắc lư chẳng khác cành cây trước ngọn Đông Phong.

Từ nơi cửa mồm Tử Trung Tiên phún ra mấy vòi máu đỏ lòm trông vô cùng khủng khiếp.

hiển nhiên trong người Tử Trung Tiên đã thọ thương rất nặng.

Phản Huyết Châu Lão Nhân chỉ tháo lui hai bước rồi đứng vững trên sân tràng như cũ.

Xem thế cũng đủ rõ công lực của quái nhân này cao thâm đến cõi quỷ thần vô lượng rồi.

Lệ làng, Huyết Châu Lão Nhân thò tay vào lấy hạt Huyết Châu Hồn đang nằm dưới đất.

Lão đưa lên nhìn kỹ lại hạt châu rồi trở lên một trận cười hết sức quái gở, áp khí ào ào.

Lúc ấy Tử Trung Tiên cũng vừa nuốt xong cuộn máu đào cuối cùng, vận công trấn áp trở xuống, đảo mắt nhìn Huyết Châu Lão Nhân.

Trông thấy Huyết Châu Lão Nhân đã thu lấy hạt Huyết Châu Hồn. Tử Trung Tiên vô cùng phẫn nộ nhưng chẳng biết phải làm sao.

Giờ dù lão có ra tay cũng không còn kịp nữa, Huyết Châu Hồn đã ở trong tay Huyết Châu Lão Nhân dễ gì chiếm lại. Cho nên Tử Trung Tiên đưa

tay chùi sạch máu mồm rồi xạ hai luồng nhơn quang vào mặt Huyết Châu Lão Nhân găm to :

- Huyết Châu đạo tặc, mối hận thù này ngày sau lão phu sẽ ghi ở trên mình ngươi và phải trả lại xứng đáng.

Huyết Châu Lão Nhân cất hạt châu vào lòng rồi nhìn Tử Trung Tiên cười khà lên :

- Ha ha ... Lão ma men đừng dọa nạt lão phu vô ích, ta hứa sẵn sàng đợi ngươi trên trường chiến đấu bất cứ lúc nào nếu ngươi muốn, giờ thì ngươi ra đi được rồi, nếu đợi ta thay ý sẽ khó mà toàn mạng sống trở về.

Tử Trung Tiên càng thêm căm hận : - Huyết Châu đạo tặc, ngươi đừng tự thị, sẽ có một ngày nào đó lão phu sẽ giết ngươi, nếu không thì chẳng đứng chung trong cõi đất trời này.

Hẹn tái ngộ cùng ngươi trên chốn mộ trường.

Quả chẳng thẹn là một lão ma đầu cao thủ trong chốn giang hồ, lời vừa kịp dứt, Tử Trung Tiên đã nhấc bổng thân mình lên cao bốn trượng, chuyển theo bề thế phóng mình đi thẳng về hướng cánh rừng già.

Đương khi hai vị lão nhân giao đấu với nhau thì thừa cơ hội đó Thạch Bảo Kỳ ngồi xếp bằng vận hành chân khí chữa trị các huyết đạo bị bế tắc trong cơ thể.

Giờ đã thấy lành mạnh khá nhiều, chợt nghe Tử Trung Tiên trở thuật khinh công bỏ chạy, vùng phóng mình đứng dậy.

Chàng thét to lên : - Lão ma già, chạy đi đâu ?

Lời chưa kịp dứt, Thạch Bảo Kỳ đã phải thi triển khinh công tột độ chạy theo Tử Trung Tiên.

Thế nhưng Thạch Bảo Kỳ chạy chừng mười trượng thì chợt nghe trong huyết đạo đau nhói lên, các đường xương rạn nứt. Chân khí của chàng như muốn ngưng hẳn lại.

Thạch Bảo Kỳ kêu thảm : - Thôi nguy rồi ! Hôm nay đâu có dễ gì rượt theo kịp lão ma đầu Tử Trung Tiên để ghi nợ máu trên mình hắn.

Đang lúc chiếc bóng của Tử Trung Tiên cũng đã ảo mờ trong mànng khuya sương lạnh rồi hút mất vào khoảng không gian.

Thạch Bảo Kỳ uất ức kêu lên một tiếng té quỵ xuống đất. Cùng lúc đó, Huyết Châu Lão Nhân cũng vừa tiến lại gần bên Thạch Bảo Kỳ, cười bảo :

- Tiểu tử, chuyện ân thù trăm năm hãy còn chưa muộn, chớ có quá thương tâm quá độ mà hao tổn tinh thần.

Bấy giờ, Thạch Bảo Kỳ đã từ từ gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn Huyết Châu Lão Nhân một cái.

Chàng chưa chát nói : - Tại hạ xin đa tạ lão tiên bối.

Dần đây, Thạch Bảo Kỳ sức nhớ lại lúc còn ở tại Phong Lâm Độ, Huyết Châu Lão Nhân đã đoạt lấy hạt Khu Thử Châu của chàng, nay lại kiếm thêm hạt Phân Hỏa Châu trên mình Tửu Trung Tiên, đồng thời hai món đều là vật dị bảo của gia phụ, dĩ nhiên lão này cũng chỉ là một nhân vật địch thủ của chàng rồi.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã tháo lui lại một bước, trầm mặt xuống bảo Huyết Châu Lão Nhân :

- Huyết Châu Lão Nhân ! Phải chăng ở trước mặt tại hạ, tiên bối đã dùng cái quỷ thuật để đánh lừa cặp mắt của ta ?

Nay ta bảo thật, nếu tiên bối mang hai hạt Huyết Châu Hồn ra giao trả lại cho ta thì mọi sự an toàn, bằng ngược lại, tiên bối không thể nào rời khỏi được chốn này đâu.

Thốt xong mấy lời đầy khùng bố đó, Thạch Bảo Kỳ giở song chường lên, ngằm vận một bầu chân khí toàn bộ chực chờ đối phó cùng với Huyết Châu Lão Nhân.

Theo chàng chắc chắn một trận giao đấu sanh tử giữa chàng và quái lão thể nào tránh khỏi.

Bởi vì Huyết Châu Lão Nhân cũng chỉ vì tham vọng những hạt Huyết Châu Hồn mà tới đây thôi. Lại biết đâu quái nhân còn ghê gớm hơn lão ma đầu chàng từng gặp trong chốn giang hồ nữa.

Huyết Châu Lão Nhân cũng với mục đích thu đoạt tất cả mười bốn hạt Huyết Châu Hồn để luyện thành những ngón võ công tuyệt thể với hy vọng trở thành Đệ Nhứt Nhân Thiên Hạ.

Vậy làm sao quái lão lại giao trả hai hạt Huyết Châu Hồn cho chàng được. Thạch Bảo Kỳ đành nhìn như vậy. Nếu chàng nhất quyết sống chết cùng quái lão trong vài đường chiêu mà thôi.

Đâu ngờ sự tình xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ.

Trông thấy chàng như thế, chẳng những Huyết Châu Lão Nhân không có giận dữ mà sắc diện lại vui tươi như thường.

Quái lão âm thầm nói : - Tiểu tử, ngươi muốn thu hồi hạt Huyết Châu Hồn lắm sao ? Hơi ngạc nhiên vì cử chỉ lạ lùng của Huyết Châu Lão Nhân, Thạch Bảo Kỳ nhìn sững sột.

Cứ theo chàng nghĩ thì sau câu hỏi của chàng, Huyết Châu Lão Nhân sẽ dùng dùng nổi giận, quát cho chàng một chiêu trí mạng. Nhưng giờ đây đã có khác, Huyết Châu Lão Nhân không thịnh nộ lại còn hòa nhã đối với chàng.

Thật là một điều không thể tưởng tượng được.

Tuy vậy Thạch Bảo Kỳ vẫn đề phòng vì biết đâu Huyết Châu Lão Nhân không dùng thủ đoạn hiểm độc hãm hại chàng. Bởi hiện nay chàng là cái đích cho bọn giang hồ nhắm vào, đâu có một nhân vật nào dung tha

chàng.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ dè dặt gặt đầu : - Đúng vậy, tại hạ muốn thu hồi bảo vật của gia phụ ngày xưa, nó đã thất lạc từ mười mấy năm rồi.

Huyết Châu Lão Nhân cười hờn nhiên : - Hay lắm, để lão phu trả lại cho ngươi. Quái lão thò tay vào lòng lấy hai hạt Khu Thủy Châu và Phân Hỏa Châu chỉ trước mặt Thạch Bảo Kỳ bảo :

- Tiểu tử hãy cầm lấy vật này.

Thạch Bảo Kỳ càng thêm sững sột. Trên đời đâu có một nhân vật nào lại có lòng tốt như vậy. Chẳng lẽ quả thật Huyết Châu Lão Nhân giao trả hạt

Huyết Châu Hồn cho chàng một cách dễ dàng như thế.

Hay là lão còn âm mưu hiểm độc gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ nghĩ như vậy.

Do đó, chàng hết sức dè dặt chưa vội nhận lấy hai hạt Huyết Châu Hồn ở trên tay Huyết Châu Lão Nhân. Chàng chỉ lặng lẽ rọi hai luồng dị quang trên gương mặt phong cốt cách của quái lão.

Vời gương mặt của Huyết Châu Lão Nhân không có nét gì gọi là hiểm ác, trái lại dường là một đấng kỳ nhân chánh đạo giang hồ nữa.

Sự lạ lùng này khiến cho Thạch Bảo Kỳ hoang mang trong lòng vô tả. Chàng không biết nghĩ cách nào cho đúng về Huyết Châu Lão Nhân. Hơn nữa Huyết Châu Lão Nhân tuy công lực cao thâm tốt độ, giang hồ ít người sánh kịp nhưng chưa một ai biết rõ cái tung tích của lão, vì vậy chánh tà chánh thật phân minh.

Thấy Thạch Bảo Kỳ mãi do dự chưa nhận lấy hai hạt Huyết Châu Hồn, Huyết Châu Lão Nhân cười khà :

- Tiểu tử, sao ngươi không cầm lấy hạt Huyết Châu Hồn ? Ngươi sợ lão phu âm mưu sát hại à ?

Ha ha ... ngươi cứ cầm ngay đi rồi tự khắc sẽ rõ vì sao ta giao trả hạt Huyết Châu Hồn cho ngươi.

Từ lời nói đến cử chỉ của Huyết Châu Lão Nhân chẳng hề lộ ra một điều gì đáng nghi ngờ cả. Bằng hoàng một lúc, Thạch Bảo Kỳ mới thò tay nhận lấy hai hạt Huyết Châu Hồn trên bàn tay Huyết Châu Lão Nhân.

Tuy vậy chàng vẫn vận lên một bầu chân khí đề phòng biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Thấy vậy, Huyết Châu Lão Nhân nở một nụ cười thần bí như đã đoán được cái tâm trạng của Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhìn chàng bằng hai luồng kỳ quang diệu ngầm ánh sáng nhưng cũng hết sức lạnh lùng.

Thạch Bảo Kỳ cầm lấy hai hạt Huyết Châu Hồn chẳng thấy chuyện gì xảy ra, đối phương đứng yên không hề cử động.

Chàng hết sức kinh dị trong lòng, vì không sao đoán nổi con người của Huyết Châu Lão Nhân.

Quần hùng này thuộc hạng người gì mà lại có cái hành động lạ lùng kinh dị như thế ?

Chẳng lẽ tại vì Huyết Châu Lão Nhân quá cao thâm võ công không còn cần tới những hạt Huyết Châu Hồn ?

Hay là giữa quái nhân và chàng có mối liên hệ gì từ trước mà chàng không hề được biết.

Thạch Bảo Kỳ nghĩ ngợi miên man nhưng chưa quả quyết như thế nào cả. Cất hai hạt Huyết Châu Hồn vào lòng xong, Thạch Bảo Kỳ ngáy người nhìn Huyết Châu Lão Nhân không thấy chớp. Chàng chưa biết phải mở miệng thốt ra lời gì cho đúng với cái cảnh tao ngộ kỳ lạ hiện nay.

Như đã đoán rõ cái tâm trạng của Thạch Bảo Kỳ, Huyết Châu Lão Nhân cười khà :

- Tiểu tử, ngươi lấy làm lạ lắm chắc ? Ha ha ... thật vậy, để lão phu nói tới cái nguyên nhân cho ngươi nghe, tự khắc ngươi sẽ hiểu rõ tất cả mọi sự tình.

Quái nhân dừng lại, trở tay về phía Thạch Bảo Kỳ : - ã trước đây cách chừng vài dặm có một ngôi nhà tranh kín đáo, vậy ta và ngươi hãy đến đây rồi sẽ kể rõ mọi việc cho ngươi nghe. Ngươi thấy có tiện chăng ?

Không sao từ chối được, Thạch Bảo Kỳ khe khẽ gật đầu : - Tại hạ xin vâng.

- Vậy thì đi.

Chữ đi của Huyết Châu Lão Nhân vừa kịp dứt thì thân hình của lão đã bắn ra ngoài bốn mươi trượng, lướt nhanh như một làn khói mỏng, con mắt phàm khó mà trông thấy.

Một thân pháp tối thượng giang hồ chỉ sợ e trong chốn giang hồ hiện nay không có người sánh nổi.

Không chút chậm trễ, Thạch Bảo Kỳ thi triển khinh công thần ảo băng theo Huyết Châu Lão Nhân.

Chàng cố hết sức mới bắt kịp quái nhân cùng đi song song vượt qua khu rừng rậm rạp.

Được một khoảng đường, Thạch Bảo Kỳ không còn nín nổi nữa, liền cất tiếng hỏi :

- Lão tiên bối có thể nào cho tại hạ biết nguyên nhân tiên bối vào đây kịp thời giải cứu cho tại hạ chăng ?

Huyết Châu Lão Nhân lặng trầm : - Lão phu đi tìm người thì may sao lại gặp đây. Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Lão tiền bối tìm tại hạ có chuyện gì đây ?

Giọng nói của Huyết Châu Lão Nhân vẫn trầm nhẹ :

- Nói một cách đơn giản, lão phu tìm tiểu tử để giúp cho người. Đã kinh dị Thạch Bảo Kỳ lại càng kinh dị hơn :

- Lão tiền bối giúp cho tại hạ ?

- Đây là một sự thật, người không tin à ?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật đầu :

- Tại hạ tin nhưng không hiểu nguyên nhân xui khiến lão tiền bối hành động như vậy.

Ngày trước tiền bối cùng gia phụ vốn là bạn thâm giao chẳng ? Huyết Châu Lão Nhân trầm giọng :

- Cũng gần đúng như vậy nhưng không phải vậy.

Thạch Bảo Kỳ càng thêm sững sốt : - Quả tình tại hạ không thể nào hiểu rõ rồi đây. Tại sao gần đúng nhưng lại không phải vậy ?

- Tiểu tử, người nghe rõ đây : Giữa lão phu và Thạch Phá Thiên đại hiệp năm xưa vốn là bạn kết giao về tinh thần nhưng cả hai chưa từng gặp mặt nhau một lần nào cả.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác như người đi giữa rừng hoang : - Tại hạ không thể hiểu nổi lão tiền bối nói gì rồi đây.

- Thông thả rồi người sẽ hiểu, vội gì.

Ngẫm nghĩ một chập cũng không tài nào đoán nổi lời nói mập mờ của Huyết Châu Lão Nhân, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ lại hỏi :

- Phải chăng vì cái nguyên nhân giữa gia phụ và lão tiền bối xưa kia có mối thâm giao tuy chưa hề biết mặt nhau mà hôm nay lão tiền bối trao trả hai hạt Huyết Châu Hồn này cho tại hạ ?

Huyết Châu Lão Nhân đáp : - Đương nhiên là phải còn nhiều cái nguyên nhân khác nữa. - Tại hạ có thể lãnh giáo về sự thật về câu chuyện này không ? Huyết Châu Lão Nhân không vội đáp lời Thạch Bảo Kỳ mà chỉ quét cặp kỳ quang nhìn qua một cái. Quái nhân trầm lặng một phút rồi hỏi :

- Tiểu tử, người có hiểu rõ năm xưa do đâu gia phụ của người có được mười bốn hạt Huyết Châu Hồn chẳng ?

Không cần giấu diếm, Thạch Bảo Kỳ đáp : - Cứ theo lời của Tiêu Diêu Khách tam hiền thúc kể lại thì năm xưa, sau khi từ Đảo Long Mộc trở về, trong một đêm khuya vắng vẻ kia, gia phụ tại hạ phát giác mười bốn hạt Huyết Châu Hồn nằm bên cạnh cửa sổ. Lúc bấy giờ gia phụ cũng không hiểu rõ là có người mang đến trao tặng hay là tự nhiên của trời đã cho mình.

Huyết Châu Lão Nhân nói : - Tiểu tử, đó là của người tới trao tặng âm thầm cho gia phụ người chứ không phải trời nào cả.

Lời này của quái nhân vừa thốt khiến cho Thạch Bảo Kỳ càng thêm ngạc nhiên hơn.

Chàng nhủ thầm : - Ờ, tại sao lão nhân này lại hiểu một cách rõ ràng như thế, đến cả gia phụ của ta hãy còn chưa biết thay. Vậy để ta hỏi lão thử xem sao.

Nghĩ xong, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi : - Lão tiền bối bảo người mang tới tặng cho gia phụ tại hạ à ? - Đúng như vậy.

- Người ấy là ai ? - Là lão phu !

Bất giác Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên, vụt quay lại nhìn Huyết Châu Lão Nhân không hề chớp. Tâm trường chàng rung động không ngừng.

Có lẽ nào Huyết Châu Lão Nhân là nhân vật thần bí từng trao tặng tất cả mười bốn hạt Huyết Châu Hồn cho gia phụ chàng ?

Hay là quái nhân đang dự tính âm mưu gì hiểm độc đây ? Thế nhưng trông qua diện mạo đường đường chính chính của Huyết Châu Lão Nhân thì không một ai có thể gọi lão là một người âm hiểm, xảo quyệt được.

Nghĩ vậy nên Thạch Bảo Kỳ bật thốt : - Lão tiền bối, Huyết Châu Hồn vốn là một loại trước tác võ công vô giá trong chốn võ lâm, đến cả nhị vị Long Mộc Đảo Chúa hầy còn tham vọng, nhưng do đâu lão tiền bối lại mang nó trao tặng cho gia phụ của tại hạ trong đêm khuya vắng lạnh ?

Huyết Châu Lão Nhân buông hơi thở trầm đường còn mang một tâm sự gì bí ẩn lắm.

Giây phút quái nhân mới nói bằng giọng buồn buồn : - Câu chuyện này rất dài dòng, phải bắt nguồn từ hai mươi năm về trước mà kể lại người mới có thể lãnh hội đầy đủ được.

Thạch Bảo Kỳ khẩn trương : - Xon lão tiền bối kể lại cho tại hạ nghe. Lặng đi một lúc, bấy giờ Huyết Châu Lão Nhân mới bắt đầu trầm trầm kể : - Câu chuyện trải qua thế này :

Cách đây khoảng độ hai mươi năm về trước, lúc Thạch Phá Thiên đại hiệp từ đảo Long Mộc trở về đất liền, cũng chính là lúc lão phu luyện thành những mối võ công tuyệt thế, tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ chẳng kém gì gia phụ người.

Một ngày kia, nhân trên chuyến chu du, ta lạc vào một hang cốc vô tình gặp được Huyết Châu Hồn ...

Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - Lão tiền bối !

Huyết Châu Lão Nhân chặn lại : - Tiểu tử hầy nghe đây :

Lúc bấy giờ lão phu mở chiếc hộp ấy ra, trông thấy có mười bốn hạt Huyết Châu Hồn để theo thứ tự, trên đó ghi khắc những mối võ công vô địch hết sức huyền diệu.

Không nín được, Thạch Bảo Kỳ bật thốt : - Lão tiền bối, đây quả là một chuyện hiếm có trong đời, tại hạ chúc mừng cho tiền bối.

Huyết Châu Lão Nhân nghiêm sắc mặt : - Tiểu tử chớ ngắt lời, sự thật không như ngươi tưởng. Rồi lão quái nhân bằng giọng vô cùng cảm kích nói tiếp : Xưa nay chữ tài cùng với chữ tai một vần, kẻ mang bảo vật trong mình phúc đâu chẳng thấy, tại hạ đã tới bên mình, vì Huyết Châu Hồn chưa đem lại cho lão phu một niềm hạnh phúc mà chỉ thấy một đại tai biến dồn dập xảy ra.

- Xin lão tiền bối cho biết những tai vạ dồn dập đó. - Sau khi lão phu thu được trọn bộ Huyết Châu Hồn, liền cấp tốc đi tìm một nơi hang cốc vô cùng bí hiểm vắng tuyệt bóng người qua lại, ngồi tịnh thiền luyện tập võ công.

Cứ theo dự tính thì sau lúc tựu thành, tất cả bí pháp Huyết Châu Hồn, thì lại tìm thêm bức họa đồ trong bảo tàng là sẽ trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân rồi.

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời : - Lão tiền bối hầy tạm ngưng, tại hạ muốn biết có phải nếu muốn nghiên cứu bức họa đồ bảo tàng trước tác võ công kia phải luyện cho thành các đường chiêu Vô Địch Chương ?

Huyết Châu Lão Nhân nói : - Cũng không đúng như thế, nếu muốn nghiên cứu kho tàng trước tác võ công kia, thì trước nhất học cho xong Vô Địch Chương, Vô Địch Huyền Công, cuối hết mới đến phần kia.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - Lão tiền bối bảo sao ? Muốn nghiên cứu kho tàng trước tác võ công, ngoài việc tựu thành Vô Địch Chương còn phải luyện cho xong Vô Địch Huyền Công nữa à ?

- Quả đúng vậy. Năm xưa chủ nhân mười bốn hạt Huyết Châu Hồn này vì muốn bảo vệ bảo vật nên mới ghi chú trước tác võ công trên đó, bởi nếu có kẻ giành giật thì sẽ dùng võ công Vô Địch Chương mà thu hồi, còn Vô Địch Huyền Công thì có khác.

- Thưa lão tiền bối, khác như thế nào đây ? - Sau khi tựu thành hai món võ công Vô Địch Chương và Vô Địch Huyền Công, nhân vật đó sẽ dùng hai tay bưng lấy cái hộp Huyết Châu Hồn, đề cao ngang mày, vận

dụng toàn bộ chân khí huyền công khiến cho mười bốn hạt châu vụt sáng ngời lên, tự khắc hiện ra một bản đồ chỉ dẫn tới cái bảo tàng trước tác võ công phần nhì, rồi sẽ noi theo dấu mà tìm.

Luyện được nốt những ngón võ công trong kho tàng này mới có thể trở thành Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ Được.

Từ kinh ngạc này Thạch Bảo Kỳ chuyển sang kinh ngạc khác. Bởi từ trước đến nay theo chàng hiểu thì nếu ai chiếm được mười bốn hạt Huyết Châu Hồn, tựu thành những ngón võ công có ghi chú trên đó là sẽ trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Nào ngờ giờ đây sự tình lại có khác.

Chiếm trọn mười bốn hạt Huyết Châu Hồn chưa thể trở thành một đại kỳ nhân trong thiên hạ.

Mà những chiêu thức võ công trong đó chỉ có thể giúp chủ nhân đủ vận công để phát hiện bản đồ đi tìm cái kho tàng võ công vô địch kia thôi. Và sau khi tìm được cái kho tàng ấy, luyện thành các ngón võ công tuyệt thế mới làm chủ trong thiên hạ.

Quả thật là một chuyện huyền thoại võ công đây.

Nếu Huyết Châu Hồn không tiết lộ điều bí mật này, có lẽ mãi mãi chàng không bao giờ rõ thấu. Đồng thời trong chốn giang hồ hiện nay chưa chắc đã có một kẻ thứ ba biết tới chuyện huyền bí này.

Chắc chắn bọn giang hồ cũng nghĩ như Thạch Bảo Kỳ đã từng nghĩ từ trước cho tới bây giờ.

Qua một phút ngẩn ngơ vì sự tình kỳ quặc ngoài sức tưởng tượng, Thạch Bảo Kỳ âm trầm hỏi Huyết Châu Lão Nhân :

- Có lẽ lão tiền bối đã học qua Vô Địch Huyền Công rồi chăng ?

Bằng giọng trầm buồn, Huyết Châu Lão Nhân đáp : - Nói ra thì thấy đau lòng, thực tình lão phu chỉ vừa học vồn vẹn được năm đường chiêu Vô Địch Chưởng mà thôi chứ chưa hề luyện thành Vô Địch Huyền Công, kể đó bị những bàn tay của bọn ma quỷ đã đặt lên vai ta rồi,

làm cho đỡ dang tất cả.

Thạch Bảo Kỳ thẳng thốt : - Lão tiền bối bảo sao ? Có phải khi vừa xong năm đường chiêu Vô Địch Chưởng liền bị bọn ma đầu phát giác ra mọi sự tình, xông tới chiếm đoạt Huyết Châu Hồn chăng ?

- Đúng, chẳng hề sai. - Kết quả như thế nào, lão tiền bối ? - Lúc ban đầu số nhân vật tới tranh giành Huyết Châu Hồn rất ít, và lại là người bọn thấp kém không đáng nói, nên lão phu đánh đuổi một cách chẳng khó khăn gì, nhưng từ đó về sau bọn này bắn tin ra chốn giang hồ, thành thử có nhiều đại ma đầu ẩn tích từ lâu cũng tái xuất giang hồ đi tìm lão phu để chiếm lấy mười bốn hạt Huyết Châu Hồn đó.

Thấy tình thế không xong, lão phu liền quyết định cao bay xa chạy, định tránh đi một thời gian ngắn, kiếm một nơi yên tĩnh khác thành tựu Vô Địch Huyền Công rồi sẽ tính tới chuyện khác.

Nhưng khiếp thay, khi ta rời hang cốc đến nơi đâu thì cũng thấy có bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch giảng lưới khắp nơi, khiến cho ta không còn lấy một ngày nghỉ ngơi.

Tình trạng này kéo dài đến nửa năm, ta phải lẩn tránh trong rừng già, sơn cốc, không dám lộ diện, ấy thế mà vẫn bị chúng đến làm phiền không một giây phút nào yên.

Chẳng những là không luyện được Vô Địch Huyền Công mà lại còn lâm vào cảnh nguy ngập, tính mạng bị đe dọa hàng ngày.

Ta phải biết tính sao cho ổn thỏa thì một hôm lọt vào vây của hơn một ngàn tên ma đầu, buộc phải thi triển một trận huyết sát kinh hồn trong ba ngày đêm, giết chết hàng trăm cao thủ và hạ sát gần ba mươi tên liệt quái, đại ma đầu, tướng đã giải phá được vòng vây thoát chạy, nào ngờ phải bại dưới tay một lão cự ma.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt vì không ngờ võ công cao thâm vô thượng như Huyết Châu Lão Nhân mà còn phải bị bại dưới tay một lão cự ma. Nhưng lão cự ma này là ai mà võ công quỷ thần run sợ dường đó, lại có thể đánh bại cả Huyết Châu Lão Nhân ?

Thạch Bảo Kỳ bâng khuâng hỏi : - Lão tiền bối bị bại dưới tay của lão cự ma nào đây ? Huyết Châu Lão Nhân thở dài :

- Cái Thế Bá Vương !

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác : - Cái Thế Bá Vương ? Tại hạ chỉ nghe cái tên truyền tụng nhưng chưa từng thấy xuất hiện giang hồ bao giờ.

Huyết Châu Lão Nhân gật đầu : - Đúng vậy. Cái Thế Bá Vương năm xưa là một đấng cự ma tối thượng, võ công có thể ngang hàng cùng nhị vị Long Mộc Đảo Chúa và Thạch Phá Thiên đại hiệp, vào núi tu luyện từ lâu nhưng không ngờ vì mười bốn hạt Huyết Châu Hồn mà tái hiện giang hồ đấu nhau với lão phu, làm sao ta có thể đương đầu nổi lão.

Hơn nữa, năm đường chiêu Vô Định Chưởng của ta mới vừa luyện được, công phu hầy còn thiếu sót, chỉ có thể đánh ngã những tên ma đầu bậc thường như hiện nay thôi, chứ làm sao thắng nổi Cái Thế Bá Vương. Trong lòng Thạch Bảo Kỳ vô cùng khựng khiếp khi nghe tới cái sự tích của Cái Thế Bá Vương.

Chàng ngẫm ngẫm suy nghĩ : - Đây quả là một mối tai họa to lớn cho ta trên con đường phục hận, vì nếu lão cự ma này còn sống, chưa biết ngày nay võ công của lão ta còn cao

thâm tới mức nào là cùng tận.

Bất giác chàng nói với Huyết Châu Lão Nhân :

- Lão tiền bối, nếu hiện nay Cái Thế Bá Vương còn sống trong cõi đời, tu luyện võ công tối thượng hơn xưa thì chỉ e đây là mối hiểm họa vô cùng to lớn cho võ lâm Bạch Đạo đây.

Huyết Châu Lão Nhân tán đồng : - Quả chẳng hề sai, cứ như lão phu nghĩ thì nếu lão cự ma này vẫn còn sống sót cho tới ngày nay thì võ lâm có cơ tận diệt chứ chẳng không đâu. Chính lão phu cũng từng lo ngại cho tiền đồ của Bạch Đạo khi nhớ tới Cái Thế Bá Vương.

Bâng khuâng một chập, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi : - Lão tiền bối có rõ cái tung tích của lão cự ma Cái Thế Bá Vương đang ẩn trú tại chốn nào không ?

Huyết Châu Lão Nhân khẽ lắc đầu : - Điều này cho mãi tới nay lão phu vẫn còn mù tịt chẳng hề hay biết gì đến tung tích của lão cự ma đó.

Thạch Bảo Kỳ thở dài sườn sượt, lộ vẻ thất vọng lẫn lo âu, giây lâu chàng trở lại câu chuyện lúc nãy.

- Lão tiền bối, rồi sau khi thất trận, số phận của mười bốn hạt Huyết Châu Hồn như thế nào ?

Phải chăng bị rơi vào tay Cái Thế Bá Vương ?

Bằng giọng trầm hòa, Huyết Châu Lão Nhân nói : - Không đúng vậy. Sự thật mười bốn hạt Huyết Châu Hồn may mắn không bị lọt vào tay Cái Thế Bá Vương, vì trong khi xuất trận, liệu bề không xong, lão phu nhảy xuống một cái vực sâu may ra khỏi chết, tìm đường tẩu thoát chạy ra khỏi ngọn núi đó.

- À ra thế, rồi sau nữa sự tình diễn ra như thế nào hở lão tiền bối ? Huyết Châu Lão Nhân nói bằng giọng buồn buồn :

- Qua nhiều tai biến hiểm nghèo suýt nguy tới tánh mạng, lão phu đâm ra nản chí về chuyện công danh, không muốn mình trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân nữa.

Đồng thời ta nghĩ tới cách rời khỏi chốn giang hồ, tìm một sơn cốc vắng tuyệt bóng người ẩn dật theo ngày tháng trôi qua.

Thế nhưng mười bốn hạt Huyết Châu Hồn còn trong mình ta chính là một điều hết sức khó giải quyết.

Bởi vì ta không muốn món võ công tuyệt thế này vì ta mà cùng mai một trong chốn rừng sâu núi thẳm cho đến ngàn đời. Còn nếu đem đi chôn giấu nơi khác thì lại lo sợ lọt vào tay bọn ma đầu trong Hắc Đạo tạo thành cái vận kiếp triển miên cho giang hồ chánh đạo có thể bị diệt vong nữa là đằng khác.

Do đó chỉ còn một cách chốt mà cũng là cách duy nhất là lấy một nhân vật thần quái trong võ lâm mà trao tặng...

Đến đây như sức hiểu ra, Thạch Bảo Kỳ lên tiếng :

- Lão tiền bối, phải chăng lão tiền bối đã chọn gia phụ trao tặng mười bốn hạt Huyết Châu Hồn ?

Huyết Châu Lão Nhân lặng lẽ gật đầu : - Đúng như vậy, hồi ấy lão phu nhìn qua ngó lại thì trong chốn giang hồ chỉ có Thạch Phá Thiên đại hiệp là một nhân vật đường đường chính chính đáng tin cậy giao phó mà thôi.

Bởi năm xưa trong chốn giang hồ bất luận võ công hay phẩm hạnh, gia phụ cũng đứng hàng đầu, sanh bình hành đạo với những điều trung nghĩa, hào hùng đáng khâm phục, tiếng tăm lại đang độ lừng lẫy trong thiên hạ, hơn cả nhị vị Long Mộc Đảo Chúa, do đó bốn bên điều suy tôn, nên có mang mười bốn hạt Huyết Châu Hồn trao tặng cũng là một chuyện làm hợp tình hợp lý.

Vì vậy lão phu quyết tâm hành động...

Tới đây, chợt Huyết Châu Lão Nhân ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài áo não.

Giây phút lão quái nhân nói : - Nào ngờ sự suy tính của lão phu lại đem mối tai họa cho gia đình Thạch Phá Thiên đại hiệp đến phải nguy vong đường đó, nhớ tới đây, thật ta hết sức đau lòng chẳng phút giây nào yên.

Thốt xong mấy lời đó, Huyết Châu Lão Nhân để hiện trên vẻ mặt thần bí một vẻ buồn vô tả.

Hai luồng kỳ quang sáng ngời của quái nhân nhìn ra ngoài xa như tưởng tới cái hình ảnh hải hùng năm xưa tại ngọn Ma Phong, trong trận huyết sát kinh hồn giữa Thạch Phá Thiên và quần hùng cùng nhị vị Long Mộc Đảo Chúa.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng cảm kích nói : - Lão tiền bối đừng bảo như thế, theo tại hạ thì đó chỉ là cái thiện chí đối với tiền đồ giang hồ Bạch Đạo của lão tiền bối muốn cho võ lâm khỏi rơi vào hiểm họa sau này.

Nhưng không ngờ sự tình lại trái ngược ngoài ý muốn của tất cả mọi người, luôn cả tiền bối nữa, vậy đối với tiền bối chỉ nên cảm kích tấm chân thành mà thôi.

Chúng ta cảm hận đây là lũ quần ma độc hiểm đã cùng với nhị lão cự ma Long Mộc Đảo Chúa, chia nhau vây đánh song thân của tại hạ, dùng thủ đoạn quá hiểm độc đẩy thôi, xin tiền bối chớ nên buồn mà hãy phấn đấu vì đại cuộc của võ lâm.

Ngưng lại rồi chàng chợt hỏi : - Rồi câu chuyện sau đó diễn ra như thế nào, xin lão tiền bối nói tiếp cho tại hạ được rõ.

Khe khẽ buông tiếng thở trầm buồn, bấy giờ Huyết Châu Lão Nhân mới tiếp tục kể :

- Sau khi lão phu mang hộp Huyết Châu Hồn đựng mười bốn hạt ở trong đó trao tặng cho Thạch Phá Thiên đại hiệp một cách âm thầm rồi tìm một nơi sơn cốc mà ẩn dật.

Cách đó không lâu, một hôm tình cờ đi lấy lương thực, lão phu gặp một cao thủ cho biết đại hiệp bị nạn tại ngọn Ma Phong, nên sưng sốt cả người, rồi chốn hang sâu trở lại giang hồ cho tới nay.

Lão phu cũng từng tìm người khắp trong chốn giang hồ vì nghe đồn rằng người hãy còn sống sót trong trận giao đấu kinh thiên động địa đó.

Thạch Bảo Kỳ trừng hai mắt : - Lão tiền bối tìm tại hạ để nói rõ chuyện này như hôm nay ? - Đây chỉ là một trong những việc khác nữa.

Sự thật, vì lòng hối hận đã vô tình mang tới cho Thạch Phá Thiên đại hiệp nên lão phu quyết tâm tìm cho bằng được người, đồng thời giúp người chiếm lại mười bốn hạt Huyết Châu Hồn kia, tự thành những ngón võ công tuyệt thế, sau rốt đi tìm những kẻ đại thù cùng tột là hai lão Long Mộc Đảo Chúa trả thù cho lệnh gia phụ.

Nghe tới đây, Thạch Bảo Kỳ vô cùng cảm kích không ngớt nhìn Huyết Châu Lão Nhân.

Chàng không ngờ trong chốn giang hồ quỷ quyết như ngày nay lại còn một kẻ từ tâm chánh đạo như lão quái nhân này.

Nhìn Huyết Châu Lão Nhân một lúc thật lâu, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới cung kính hỏi :

- Thừa lão tiền bối, ngoài cái danh hiệu Huyết Châu Lão Nhân, tiền bối còn cái biệt hiệu gì chăng ?

- Năm xưa lão phu mang danh hiệu Thần Châu Quái Kiệt nhưng trong lần tái xuất giang hồ này ta đã cải tên là Huyết Châu Lão Nhân thôi, vậy ta hy vọng thiếu hiệp về sau này chớ nên nhắc tới cái tên ta vừa nói với người để cho ta dễ bề hành động đối phó với bọn vô lâm, vì nếu chúng hiểu rõ sẽ có những điều phiền toái ngăn trở công việc tiến hành một cách vô ích.

Người nhớ rồi đấy chứ ?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật đầu : - Tại hạ tuân theo lời chỉ dạy của lão tiền bối, sẽ chẳng bao giờ tiết lộ điều này ra ngoài mặt giang hồ.

Dừng lại một chút chàng chợt hỏi : - Thừa lão tiền bối, không hiểu từ ngày hiện thân trong chốn giang hồ cho tới nay, tiền bối có lần nào nghe đến tung tích của song thân của tại hạ hay không ?

Huyết Châu Lão Nhân ảm đạm mỉm cười : - Nói ra thì cũng thấy hổ thẹn vô cùng vì lẽ mang danh là một lão tiền bối trong vô lâm, kỳ thật ta đi tìm mãi đến nay vẫn chưa ra tung tích vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp mà chỉ biết những kẻ đại thù chính là hai lão đại

ác ma Long Mộc Đảo Chúa, bọn Vô Lâm Tam Bảo và Càn Khôn Lục Tuyệt mà thôi.

Dù vậy, ta được tin song thân người hãy còn sống sót ở trên cõi đời này nhưng không hiểu đang mai ẩn chốn nào.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ buông tiếng thở dài với niềm thất vọng náo nê vì cho tới nay vẫn chưa tìm ra tung tích của song thân.

Chàng gặp ai cũng với những lời khuyên nhủ như Huyết Châu Lão Nhân chứ không một ai biết rõ gia phụ chàng một cách rõ ràng.

Bên mỗi hoài nghi về sự sống hay chết của song thân vẫn chứa nặng trong lòng Thạch Bảo Kỳ không phút nào nguôi.

Chỉ trừ chừng nào chàng trông thấy tận mắt hai đấng sanh thành thì chừng ấy mới có thể yên tâm. Vì vậy trên gương mặt đẹp tuyệt thế lẫn phong sương của Thạch Bảo Kỳ thoáng hiện một nét buồn rầu kín đáo. Như đoán hiểu tâm trạng u uẩn của chàng, Huyết Châu Lão Nhân hết sức bằng khoán khó chịu.

Quái nhân bảo chàng : - Tiểu tử, người chớ có buồn thảm mà làm gì, miễn là lão phu còn sống trong cõi trần này một ngày nào là tuyệt đối không thể khoan tay ngồi nhìn người thất vọng đâu.

Thành thật mà nói chuyện nhà họ Thạch hôm nay cũng chính là chuyện của chính lão phu, bao nhiêu trách nhiệm ta sẽ gánh lấy và sẽ hoàn thành trong một ngày gần đây.

Ta khuyên người đừng sầu não mà rúng chí anh hùng. Mấy lời của quái nhân khiến tâm trường Thạch Bảo Kỳ vô cùng khích động, vì không ngờ lão đối với chàng rất mực thân yêu như thế.

Chàng toan thốt lời cảm tạ Huyết Châu Lão Nhân thì thấy hai người cũng sắp đến túp liêu tranh.

Huyết Châu Lão Nhân vội trở tay : - Tiểu tử, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Hai chiếc bóng lẹ như sao xẹt bắn tới túp liêu tranh. Chẳng mấy chốc Huyết Châu Lão Nhân và Thạch Bảo Kỳ đã đến nơi. Hai người kẻ trước người sau tiến vào lều tranh đó.

Đợi khi đã đối diện với nhau, Huyết Châu Lão Nhân lên tiếng trước :

- Tiểu tử, hiện nay người cảm thấy trong mình như thế nào ?

Thạch Bảo Kỳ thành thật đáp : - Thừa lão tiền bối, lúc này vì bị trúng ngọn chưởng của lão ma đầu Tửu Trung Tiên nên tại hạ hãy còn nghe có vài nơi huyết đạo đang đình trệ ở trong người.

Huyết Châu Lão Nhân gật gù : - Vậy thì bây giờ tiểu tử hãy ngồi xếp bằng dưới đất vận hành chân khí rồi lão phu giúp thêm chân lực cho người giải tỏa huyết đạo đó cho được bình phục cái đã.

Thạch Bảo Kỳ vâng dạ, ngồi xuống xếp bằng, nhắm hai mắt lại, vận hành công lực.

Huyết Châu Lão Nhân ngồi phía sau lưng Thạch Bảo Kỳ, ấn hai nơi yếu huyệt, vận khí truyền sang.

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ rung mình lên từng hồi vì chân khí của Huyết Châu Lão Nhân truyền sang quá mạnh, ào ạt như sóng vỗ bờ.

Một khắc thời gian sau đó. Mồ hôi toát đầm ra chiếc áo Thạch Bảo Kỳ. Trên đỉnh đầu chàng, một vùng mây trắng hàn nhạt vờn qua vờn lại tựa đóa tường vân.

Ấy là báo hiệu chân khí trong mình chàng sắp tựu thành.

Các huyệt đạo trong người Thạch Bảo Kỳ đã bị bế tắc lúc này được khai thông từ từ.

Sau cùng Huyết Châu Lão Nhân thu hồi ngọn chưởng đứng lên. Cùng lúc Thạch Bảo Kỳ cảm nghe một luồng chân khí tràn trề, vùng mở mắt ra. Thần tình của chàng trở lại như xưa, trong khi hào khí bốc đầy trên gương mặt đẹp tuyệt thế.

Thạch Bảo Kỳ đứng dậy hít một bầu chân khí mà nghe khoan khoái tâm thần.

Chàng day qua Huyết Châu Lão Nhân toan thốt lời cảm tạ thì quái nhân đã xua tay :

- Tiểu tử, nghe lão phu hồi đây.

Thạch Bảo Kỳ cung kính : - Xin lão tiền bối cứ chỉ giáo. - Theo lão phu được hiểu thì hiện giờ ngươi đã tựu thành ba ngón võ công : Huyết Tủy Giang Hồ, Tình Thiên Nam Bổ và Long Phi Phụng Vũ phải chăng ?

- Thừa lão tiền bối, đúng vậy. - Vậy thì lão phu sẽ phải truyền dạy cho ngươi hai đường chiêu tiếp đó là Thiên Hà Đảo Tả và Hận Hải Vô Biên, rồi ta sẽ có mấy lời căn dặn.

Thạch Bảo Kỳ cung tay : - Xin vâng lệnh lão tiền bối.

Hiện lên sắc mặt vẻ tươi vui, Huyết Châu Lão Nhân bắt đầu truyền dạy hai ngón võ công vô địch Thiên Hà Đảo Tả và Hận Hải Vô Biên cho Thạch Bảo Kỳ.

Chàng đọc thuộc lầu mấy câu khẩu quyết rồi theo sự chỉ dạy của Huyết Châu Lão Nhân mà tập luyện.

Nửa giờ sau đó.

Thạch Bảo Kỳ đã học xong hai ngón võ công tuyệt thế của Huyết Châu Lão Nhân.

Lão quái nhìn chàng bằng cặp mắt triu mến vô biên : - Tiểu tử, ngươi quả thật một trang thiếu niên thông minh có một, ngàn năm khó tìm gặp trong chốn giang hồ, quả không hổ là đứa con trai của

Thạch Phá Thiên đại hiệp, vì thực tình hai đường chiêu mà lão phu vừa truyền lại cho ngươi, đến như ta mang danh là một bậc quái nhân mà hãy còn luyện tới nửa tháng trời, nay không ngờ ngươi tựu thành một cách nhanh chóng dường đó.

Ta thành thật có lời khen ngươi vậy.

Thạch Bảo Kỳ then đến ứng hồng cả mặt : - Lão tiền bối thương tình mà khen như thế, chứ kỳ thật tại hạ không có gì đáng để nhận lời khen ấy.

- Lão phu bảo thật đấy tiểu tử, ta hy vọng ngày sau ngươi trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, đánh bại lại lão Long Mộc Đảo Chúa phục thù cho gia phụ của ngươi.

Lão quái nhân dừng lại đưa mắt nhìn ra bầu trời đen thẫm phía ngoài rồi tiếp :

- Tiểu tử, hiện nay sứ mạng của chúng ta hãy còn nhiều và vô cùng khẩn cấp, vậy cũng nên chia tay đi tìm kiếm những hạt Huyết Châu Hồn còn lại và bọn huyết thù.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp : - Tại hạ xin tuân lệnh.

Rồi hai người rời bỏ gian lều tranh. Tối bìa rừng, Huyết Châu Lão Nhân cầm lá y tay Thạch Bảo Kỳ cất giọng vô cùng khích động :

- Tiểu tử hãy bảo trọng lấy thân, hẹn gặp lại ngươi trong một ngày thuận tiện.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích : - Cảm tạ tấm chân tình của lão tiên bối, xin chúc người thượng lộ bình yên.

Huyết Châu Lão Nhân buông tay Thạch Bảo Kỳ : - Tiểu tử, tạm biệt người.

Dư âm chữ người hãy còn văng vẳng thì chiếc bóng của Huyết Châu Lão Nhân đã tiêu tan trong bầu sương khuya mờ lạnh.

Thạch Bảo Kỳ đứng lặng nhìn theo quái nhân mà nghe kích động trong lòng không ngừng.

Cái duyên kỳ ngộ đêm nay quả chẳng khác nào một giấc chiêm bao vậy. Chàng không ngờ Huyết Châu Lão Nhân chính là chủ nhân của mười bốn hạt Huyết Châu Hồn nọ.

Quái nhân đã âm thầm trao tặng cho gia phụ chàng vào giữa đêm khuya cách mười mấy năm về trước.

Rồi cũng vì món bảo vật đó mà trận đại huyết chiến diễn ra giữa gia phụ chàng và nhị lão Long Mộc Đảo Chúa.

Và gia trang họ Thạch biến cố, chàng thất lạc cho tới ngày hôm nay. Hình ảnh lơ mờ trong ảo giác diễn ra trong trí óc của Thạch Bảo Kỳ khiến cho chàng băng khuâng lên.

Chàng trầm lặng hồi lâu lắm. Mãi tới khi một luồng gió lạnh thổi vụt qua mới làm cho Thạch Bảo Kỳ tỉnh cơn kỳ mộng.

Chàn nhủ thầm : - Giờ ta hãy lên đường lo tròn bao nhiêu sứ mạng khẩn cấp chứ không thể chần chờ được nữa.

Nghĩ xong, Thạch Bảo Kỳ nhắm hướng cánh rừng phóng mình đi mau như vệt khói lam mờ.

17. Thần Tăng Lâm Nạn

Một tháng sau đó.

Tại huyện Đồng Thành thuộc miền núi Bắc Hiệp, đột nhiên thấy xuất hiện một chàng thiếu niên văn hoa anh tuấn.

Chàng thiếu niên ấy là ai ?

Chẳng ai khác hơn là Thạch Bảo Kỳ. Chàng vừa tới miền núi rừng Bắc Hiệp có tiếng là kỳ mật nhứt trong các vùng rừng hoang.

Sau ngày học thêm hai đường chiêu Thiên Hà Đảo Tả và Hận Hải Vô Biên của Huyết Châu Lão Nhân, võ công của Thạch Bảo Kỳ tăng thêm hơn trước bội phần, hào khí bốc cao ngàn trượng.

Hơn nữa, nhờ số vàng năm mươi lạng mà lão quái nhân trao tặng trong chiếc túi da, nên Thạch Bảo Kỳ đã mua hai bộ áo quần màu lam mặc vào trông thư thái thông minh, khôi vĩ lạ lùng.

Chàng biến đi về tiêu tụy, bản thủ như ngày nào. Thạch Bảo Kỳ đi suốt một tháng trời, trải qua nhiều nơi tìm dấu vết kẻ cường thù nhưng không hề gặp.

Đồng thời tung tích người hạt Huyết Châu Hồn còn sót lại cũng chưa thể tìm ra.

Hôm nay Thạch Bảo Kỳ tới huyện Đồng Thành ở về phía Đông cánh rừng Bắc Hiệp.

Cảm nghe trong bụng đã đói như cào, Thạch Bảo Kỳ liền đi vào trong thị trấn tìm một cái tửu quán.

Chàng chọn một chiếc bàn kín đáo ngồi gọi thức ăn và rượu nhắm. Thạch Bảo Kỳ không muốn cho bọn giang hồ trông thấy chàng sanh ra nhiều điều rắc rối trên đường thi hành sứ mạng.

Lát lâu thức ăn đã dọn lên bốc khói nghi ngút, Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ ngồi ăn uống.

Ún xong, chàng toan gọi tiểu nhị tính tiền để còn tiếp tục cuộc hành trình đi sâu vào cánh rừng Bắc Hiệp.

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Thạch Bảo Kỳ nhận ra một thiếu nữ quê mùa, đội nón lụp xụp đang từ ngoài tiến vào.

Ả này nói giọng trong như ngọc reo :

- Tiểu nhị, hãy cho bốn cô nương mười cân thịt bò khô, năm cân bánh mau đi.

Mồm thốt, nàng vừa lấy ra một nén vàng chừng một lượng ném về phía chiếc bàn của chủ quán.

Chủ quán thấy vàng mừng rỡ chộp lấy rồi bảo tiểu nhị vào trong lấy hai món ăn cho thiếu nữ quê mùa.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua thiếu nữ trong khi nàng đưa chiếc lưng kiêu diễm về phía chàng.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ chưa nhận rõ gương mặt của nàng. Mặc dù vậy, chàng thấy thiếu nữ quê mùa này có cái tư chất rất mực đài trang, không giống như bộ y phục nàng đang mặc trong mình.

Hiển nhiên nàng phải là một vị tiểu thư khuê các nào đó mới phải. Nhứt là mười ngón tay mũi viết trắng nõn nà của thiếu nữ cho biết cái thân phận của nàng không phải hèn hạ.

Chuyện lạ này khiến cho Thạch Bảo Kỳ dừng lại chưa vội trả tiền để theo dõi thiếu nữ kia.

Lúc ấy tên tiểu nhị đã mang thức ăn ra trao cho thiếu nữ. Nàng cầm lấy thức ăn bỏ vào chiếc túi da đeo trên vai rồi quay mình trở ra ngoài.

Dĩ nhiên gương mặt nàng nghiêng phía Thạch Bảo Kỳ. Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới trông rõ thiếu nữ vận y phục quê mùa đó. Bất giác chàng suýt phải bật kêu :

- Ê, Phượng Oanh đây rồi !

Thực vậy, thiếu nữ vận y phục quê mùa giống Phượng Oanh nữ đồ đệ của Phi Hồ Mỹ Nhân như tạc.

Gương mặt xinh tươi như đóa hoa hồng khiến lòng người rung động đang hiện ở trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Khiến chàng đã phải sững sờ lên.

Chàng lẩm bẩm :

- Có lẽ nào thiếu nữ này lại là Phượng Oanh ? Nhưng sự tình đã quá rõ ràng.

Thiếu nữ chính là Phượng Oanh, không thể có một sự lầm lẫn nào nữa cả. Thạch Bảo Kỳ cảm thấy quả tim mình đập mạnh.

Sự xuất hiện bất ngờ của thiếu nữ có gương mặt giống hệt Phượng Oanh làm chàng băng khuâng vô tả.

Nay rõ là nàng rồi.

Thế nhưng Phượng Oanh đi đâu tới tửu quán này, lại mua vài món thức ăn như cần thiết lắm.

Lại nữa, nàng còn lấy thêm hai đôi đũa và hai cái chén bỏ vào trong chiếc túi da.

Hình như nàng đang sống chung với một người nào vậy. Nên chờ khi thiếu nữ vừa bước ra khỏi tửu điếm, chàng liền trả tiền rượu thịt.

Trong lòng chàng khẩn trương lên :

- Hãy đuổi theo nàng cho mau.

Tức thì Thạch Bảo Kỳ tiến nhanh ra khỏi tửu điếm. Chàng nhắm hướng thiếu nữ giống tạc Phượng Oanh mà thi triển khinh công rượt theo phía sau lưng.

Quanh qua một ngã ba đường, Thạch Bảo Kỳ toan vượt lên may ra thì thấy thiếu nữ kia rẽ vào một hiệu thuốc.

Tức thì chàng dừng lại phía ngoài xa đợi nàng.

Chập lâu, thiếu nữ lại trở ra.

Đến bên ngoài hình như thiếu nữ quê mùa kia đảo cặp mắt thật nhanh về phía sau một cái rồi lại tiếp tục lên đường.

Nàng đi về phía cánh rừng Bắc Hiệp.

Thạch Bảo Kỳ tức tốc theo sau.

Hể nàng đi nhanh thì chàng đi nhanh.

Còn thiếu nữ kia chậm bước thì chàng lại chậm theo. Vừa đi chàng vừa suy nghĩ miên man.

Phượng Oanh làm gì tới cánh rừng Bắc Hiệp này ? Nàng mua thức ăn cho ai đây ?

Rồi nàng còn vào tiệm thuốc để làm gì ?

Hiển nhiên là phải có một người nào thân thuộc của nàng bệnh hoạn chi đó chứ chẳng phải không.

Có thể nàng mua thực phẩm cho Phi Hồ Mỹ Nhân chăng ? Không thể như thế được.

Đường từ đây tới Túy Nguyệt Hiên có tới ngàn dặm đường, không lẽ nàng lại đến đây mua thức ăn ?

Hơn nữa, có đời nào Phi Hồ Mỹ Nhân lại sai bảo nàng như thế. Lâu nay ả hồ ly đối với thuộc hạ hết sức nghiêm cấm không để cho đi bên ngoài, nay có lẽ nào bảo lại bảo Phượng Oanh.

Đồng thời rõ ràng thiếu nữ mua hai cái chén và hai đôi đũa chứng tỏ nàng chỉ ở chung với một người nữa mà thôi.

Vậy người ấy là ai ?

Thạch Bảo Kỳ chỉ ngấm ngầm hiểu đây quả nhiên có chuyện gì khác thường xảy ra trong tòa Túy Nguyệt Hiên rồi.

Giờ chàng phải theo dõi coi nàng đi về đâu để khám phá ra sự lạ lùng về cái hành tung này.

Trước nhất chàng cần phải giấu bộ mặt thật của mình mới có thể theo dõi nàng mà không bị bại lộ.

Thạch Bảo Kỳ nói thầm : - Ờ, hay ta mang chiếc mặt nạ lên là xong. Nghĩ vậy rồi, Thạch Bảo Kỳ thò tay vào lòng lấy ra một chiếc mặt nạ da người.

Chàng trùm lên mặt mình tự nhiên trở thành một gã văn sĩ trung niên mặt mũi xanh lè.

Rồi chàng khấn cấp rượt theo thiếu nữ.

Lúc đó, thiếu nữ đã ra khỏi huyện thành nhắm phía Đông Nam mà đi. Nàng trở thuật khinh công thần ảo chạy nhanh như vệt khói lam mờ. Trông thấy khinh công này, bất giác Thạch Bảo Kỳ kêu thầm :

- Quả đúng là nàng rồi đây.

Thật vậy, lối khinh công quen thuộc này nếu không phải là Phượng Oanh thì còn ai nữa.

Nàng có lối khinh công kỳ dị do Phi Hồ Mỹ Nhân truyền sang, thoáng nhìn là nhận ra ngay.

Thạch Bảo Kỳ cảm nghe tinh thần phấn chấn cả lên. Chàng cũng trở thuật khinh công tuyệt diệu đuổi theo phía sau lưng của thiếu nữ.

Khoảng cách giữa chàng và thiếu nữ mỗi lúc một gần hơn. Bây giờ, chàng chỉ còn cách nàng không đầy mười trượng, có thể trông thấy nhau rất rõ ràng.

Bất ngờ đang đi, ả thiếu nữ vùng thu hồi thân thủ. ả quay mình chờ Thạch Bảo Kỳ tới.

Hành động của thiếu nữ quen mùa thật quá đột ngột khiến cho Thạch Bảo Kỳ lúng túng muốn tìm đường trốn tránh.

Nhưng không còn cách nào kịp nữa, thiếu nữ đã chiếu cặp mắt lạnh lùng nhìn chàng.

Thạch Bảo Kỳ đành phải tiến lên còn cách thiếu nữ chừng hai trượng, chàng liền ngưng bước. Mặt đối mặt, Thạch Bảo Kỳ nhìn thiếu nữ càng rõ hơn trước.

Quả đúng là Phượng Oanh, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Thế nhưng nàng đi đâu mà lại mua những thức ăn và món thuốc như vậy ? Lúc ấy, thiếu nữ dùng cặp mắt đẹp tuyệt vời nhưng rất lạnh lùng nhìn Thạch Bảo Kỳ như coi chàng thuộc nhân vật nào.

Nhưng vì trên mặt Thạch Bảo Kỳ đã hóa trang thành một gã văn sĩ trung niên nên nàng không thể nhận ra được.

Thiếu nữ hừ một tiếng, rồi nói : - Các hạ toan hành thủ những gì mờ ám mà sao lại theo bốn cô nương từ thị trấn đến đây ?

Nghe thiếu nữ hỏi, Thạch Bảo Kỳ âm thầm nhủ : - Ờ, thì ra nàng đã nhận ra ta từ lúc ra khỏi tử điểm nhưng có lẽ nàng chưa biết ta là ai nên mới hỏi câu này.

Tuy vậy, ta cứ để nguyên thế này không nên vội ra mặt, để coi nàng đang tiến về đâu và làm chuyện gì đây cho biết.

Nghĩ vậy rồi, Thạch Bảo Kỳ đổi giọng khác lạ : - Ha ha ... con đường rộng rãi thênh thang, khí trời hôm nay vô cùng tốt đẹp, cô nương đã biết đi được thì có lẽ nào tại hạ lại chẳng biết rảo bước dạo chơi cho phỉ chí bình sanh.

Thiếu nữ nổi giận nói : - Người cũng có lý nhưng con đường người cứ đi thẳng hay là ung dung đi một mình người, tại sao lại theo dõi phía sau lưng bốn cô nương, hình như rình rập một điều gì.

Thạch Bảo Kỳ trầm giọng : - Rất tiếc, trong cuộc hành trình này dường như dù không có hẹn nhưng chúng ta lại chung hướng với nhau nên khiến cho tại hạ không thể nào đi ngã khác được.

Thiếu nữ đỏ bừng cả mặt : - Hừ, miệng lưỡi của người quả thật tài tình, vậy ta nhường cho người đi trước là xong.

Thốt xong, thiếu nữ tránh sang một bên nhường đường cho Thạch Bảo Kỳ.

Cách xử của thiếu nữ vừa đưa ra thật là khéo khiến cho Thạch Bảo Kỳ không khỏi lúng túng ngay lúc đầu.

Chàng lặng trầm nghĩ ngợi một phút tìm ra một cách liền nói với thiếu nữ :

- Thường theo lẽ phải của kẻ giang hồ thì tất cả đều nhường cho phái nữ, vậy ta đi phía sau là phải.

Thiếu nữ lạnh cả mặt lên :

- Thế cũng được, nhưng bốn cô nương muốn hỏi các hạ một đôi điều.

- Cô nương hỏi điều gì ? - Ta muốn biết hiện giờ các hạ đương tiến về hướng nào ? Câu hỏi của thiếu nữ thật là trở trêu khó mà đáp ứng cho xuôi được. Bởi vì Thạch Bảo Kỳ nói tiến thẳng về phía trước, biết đâu nàng sang hướng khác.

Nên Thạch Bảo Kỳ dăm bối rối một chập chưa trả lời nàng. Thiếu nữ lập lại :

- Người nghe ta hỏi chưa ? Hiện người đương tiến về hướng nào ? Chợt nhớ tới cánh rừng Bắc Hiệp, ở về phía Tây Nam con quan lộ, Thạch Bảo Kỳ nghĩ thầm :

- Biết đâu nàng tới một sơn cốc nào trong cánh rừng Bắc Hiệp này, hay ta cứ nói liều rồi sau đó tùy theo cảnh ngộ xảy ra mà hành động tưởng chẳng muộn màng gì.

Nghĩ vậy, Thạch Bảo Kỳ trở sang hướng Nam đáp : - Tại hạ tiến về phía này đây, chắc cô nương cũng đang đi về hướng đó ? Thiếu nữ sững sốt lên một phút rồi lạnh lẽo :

- Hừ, người quả thật là một kẻ quá lộng hành, nhưng bốn cô nương cho người được rõ, nếu người còn lảng vảng theo sau ta nữa thì chớ trách sao hạ thủ chẳng niệm tình.

Nghe vậy Thạch Bảo Kỳ hiểu ngay thiếu nữ sẽ phải đi về hướng Tây Nam như chàng vừa nói nên lòng mừng thầm.

Trong khi thiếu nữ dùng cặp mắt đẹp tuyệt vời nhưng tỏa mờ sát khí nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái rồi quay đi.

Nàng quay mình bỏ con đường cái thẳng vào chốn rừng bụi hoang vu nhưng vẫn về phía Tây Nam.

Phen này Thạch Bảo Kỳ chưa dám vội rượt theo thiếu nữ vì sợ nàng nổi giận sẽ hỏng cả mọi việc.

Chàng đứng lặng nhìn theo nàng.

Thạch Bảo Kỳ tự biết nếu chàng lột chiếc mặt nạ ra tức khắc thiếu nữ sẽ đổi ngay cách cư xử.

Nàng sẽ mừng rỡ khi gặp mặt chàng một cách bất ngờ. Nhưng Thạch Bảo Kỳ lại còn nghĩ đến sự phụ của nàng, ả Phi Hồ Mỹ Nhân.

Biết đâu ả hồ ly không trú ẩn đâu đây trong cánh rừng Bắc Hiệp và sai nàng ra thị trấn mua thức ăn.

Chàng hiện ra quá sớm sợ e hỏng hết mọi việc.

Thạch Bảo Kỳ muốn trong chốc lát nữa đây gặp mặt Phi Hồ Mỹ Nhân rồi sẽ để bộ mặt thật của mình trước khi cùng ả triển ra một trận sinh tử quyết.

Nên chàng đứng chờ thiếu nữ đi xa. Đợi khi thiếu nữ đi biệt dạng trong cánh rừng già, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới thi triển khinh công thần ảo chạy theo.

Chẳng mấy chốc chàng lọt vào cánh rừng theo dấu thiếu nữ vừa qua ngang mà đi nhanh.

Cặp mắt thần của chàng xét nhìn quanh khắp coi thiếu nữ đang tiến về hướng nào.

Đi sâu vào trong khoảng vài trăm trượng vẫn chưa phát giác được chiếc bóng của thiếu nữ.

Thạch Bảo Kỳ lẩm bẩm : - Ờ, nàng đang tiến qua phía nào đây ? Vừa nhủ, chàng lại vừa phóng đi.

Độ một khoảng đường nữa.

Đang đi thình lình Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng thét lạnh lạnh : - Nhận chưởng đây.

Tức thì một luồng kinh khí nặng như núi lở từ bên lưng Thạch Bảo Kỳ quật tới.

Khí thế chưởng phong cực kỳ dũng mãnh.

Thạch Bảo Kỳ mau lẹ lắc mình tới tránh khỏi. Ầm.

Chưởng lực quật nhằm cành cây cổ thụ gãy ngang đổ xuống. Một chiếc bóng vừa phóng ra gần Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ quét cặp di quang nhìn kỹ.

Chàng thấy đó là thiếu nữ vừa rồi, sắc mặt nàng đang hầm hầm vì hơi giận, hai hàm răng nghiến lại.

Thạch Bảo Kỳ liền lên tiếng trước : - Xin cô nương đừng nổi giận.

Lời chàng chưa kịp dứt thì thiếu nữ đã xê mình lên đối diện cùng chàng đồng thời hét to :

- Câm mồm lại, bản cô nương đã có dặn lời, người còn lén lút theo dõi ta thì phải chết. Hãy nộp mạng cho mau.

Chưa dứt câu nói, thiếu nữ đã huy động ngọc chưởng liên tiếp quật tới giữa Thạch Bảo Kỳ năm chiêu.

Chiêu nào chiêu nấy nặng như búa ngàn cân, bề thế xô non dời núi, khó thể chống đỡ.

Nàng quyết giết chết Thạch Bảo Kỳ vì cơn nóng giận. Nháy mắt chưởng phong to bằng những trái núi chụp xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ không cho thoát chạy.

Đến chừng chàng phát giác thì không còn có thể tránh né đi đâu nữa cả. Tình hình bỗng nhiên nguy ngập một cách không ngờ.

Bất buộc Thạch Bảo Kỳ phải dùng thân pháp Cửu Long Thăng Thiên của sư phụ tung mình lên tránh khỏi.

Đồng thời từ trên cao, chàng quật xuống mấy chiêu Hồi Long Chưởng để phá vỡ kinh lực của thiếu nữ.

Loạt tiếng chưởng âm nổ vang rền.

Năm đạo kinh khí của thiếu nữ liền bị Hồi Long Chưởng đánh tan trong cái chớp mắt.

Và nàng cũng bị tiềm lực đẩy dạt qua phía trái lao đảo tháo lui đến bốn bước mới đứng vững.

Thạch Bảo Kỳ đáp trở xuống mặt đất.

Trong lúc thiếu nữ hết sức hãi hùng bật kêu một tiếng trở mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ không hề chớp.

Nàng tỏ vẻ vô cùng kinh dị trước cái thể công và thể thủ của Thạch Bảo Kỳ.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ cũng ngưng thân hình lại, nhìn trên gương mặt thiếu nữ để nhận rõ về nàng.

Chàng khẽ thăm : - Quả thật Phượng Oanh rồi, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Trong khi thiếu nữ lặng trầm nhìn Thạch Bảo Kỳ một chập lâu, như cố tình xem đã gặp chàng ở nơi nào, hoặc phát giác cái môn phái của chàng. Hồi lâu, nàng cau mày hỏi :

- Các hạ hãy cho ta biết một điều.

Thạch Bảo Kỳ vẫn đổi giọng khác lạ hỏi : - Cô nương muốn hỏi điều gì đây ?

- Vừa rồi có phải các hạ thi triển đường chiêu Hồi Long Chưởng của môn phái Thiếu Lâm chăng ?

Bất giác Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên vì không ngờ Phượng Oanh lại tinh tường như thế.

Chàng khe khẽ gật đầu : - Đúng như vậy.

- Lệnh sư của các hạ là ai đây ?

Thạch Bảo Kỳ lúng túng :

- Xin lỗi, tại hạ không thể làm vừa lòng cô nương điều này được. Lấy cặp mắt đẹp tuyệt vời nhìn từ trên đầu chí đến dưới chân của Thạch Bảo Kỳ mấy lượt, thiếu nữ chau mày nghĩ ngợi một chút.

Chợt như nhớ ra điều gì, bỗng nàng kêu “à” một tiếng như vừa phát giác ra một sự tình quan trọng.

Nàng trở mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ chẳng hề nháy.

Thạch Bảo Kỳ cũng sững sốt lên nhìn trả lại nàng. Chàng lấy làm lạ nghĩ thầm :

- Ờ, không lẽ nàng đã biết rõ thân thế của ta.

Vừa lúc ấy, thiếu nữ đã cười sằng sặc.

Giọng cười vừa như chế nhạo, vừa như soi mói làm Thạch Bảo Kỳ vô cùng khó chịu, đứng không yên.

Nên chàng gay gắt hỏi : - Cô nương cười gì tại hạ đây ?

Thiếu nữ cười ngặt nghẽo một chập nữa mới im đi, nhìn thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Các hạ có đúng là Lam Tinh không ?

Thạch Bảo Kỳ giật mình bởi không ngờ thiếu nữ lại quá quắc như thế. Đôi mắt nàng thật là tinh tường, có thể nhận rõ mọi việc mà nàng đã từng gặp.

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật đầu : - Quả đúng như vậy.

Thiếu nữ hớn hở xê mình lên hai bước cười lớn : - Ha ha ... vậy thì bốn cô nương đã biết rõ cái tung tích của các hạ rồi đây. Thạch Bảo Kỳ càng thêm sững sốt :

- Cô nương biết như thế nào ?

Thiếu nữ phá lên cười một chập, rồi giơ ngón tay trắng như nõn ngọc trở vào mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Có phải các hạ đang mang một chiếc mặt nạ giả dạng ra gã văn sĩ trung niên để đánh lừa ta chăng ?

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ rung động lên, hết sức lúng túng chưa biết phải nói như thế nào cả.

Chàng không hiểu do đâu mà thiếu nữ lại thấu rõ về cái hành tung của chàng như vậy.

Phải chăng lúc nãy, hồi còn trong thị trấn, nàng đã trông thấy chàng cải dạng gã văn sĩ trung niên ?

Thạch Bảo Kỳ hoang mang đứng ngây người nhìn thiếu nữ. Bây giờ thiếu nữ mới cười nói :

- Thạch công tử, hãy lột chiếc mặt nạ ra còn chờ đợi gì nữa, bốn cô nương không thể nhận lầm đâu.

Lời nói này của thiếu nữ làm cho Thạch Bảo Kỳ kinh dị vô tả, chàng chẳng hiểu do đâu nàng lại phát giác được cái bí mật của mình.

Sự tình đã diễn ra như thế, Thạch Bảo Kỳ nghĩ cũng không nên giấu giếm nữa mà làm gì, nên từ từ thò tay lên gỡ nhẹ chiếc mặt nạ hóa trang ra. Một gương mặt đẹp trai hùng vĩ hiện ra trước mắt thiếu nữ.

Khiến thiếu nữ mừng rỡ reo lên : - Ồ, Thạch công tử đây.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu : - Thật tình xin lỗi Phụng Oanh cô nương, không ngờ bị phát giác. Thiếu nữ chính là Phụng Oanh tươi như cánh hoa hồng ban sáng : - Thạch công tử chờ lấy làm khó chịu mà làm gì. Nếu tiểu muội không lầm thì có thể có một nguyên nhân nào đó công tử mới cải trang ra gã văn sĩ để theo dõi ta.

Cất giọng lặng trầm, Thạch Bảo Kỳ đáp : - Đúng chẳng hề sai, chính thiếu nữ theo dõi cô nương để tìm lệnh sư của nàng đây.

Nhìn Thạch Bảo Kỳ với vẻ ngạc nhiên, Phụng Oanh hỏi : - Như thế hiện giờ Thạch công tử cho tiểu muội đang trên đường đi tìm sư phụ đây sao ?

- Đây là một sự thật, thế cô nương không phải đang tìm kiếm Phi Hồ Mỹ Nhân à ?

Khe khẽ lắc đầu, Phụng Oanh nói : - Thạch công tử lầm rồi, tiểu muội chẳng hề đi tìm sư phụ mà chính đi tìm

...

Nàng bỏ dở câu nói và đưa cặp mắt đẹp tình tứ nhìn Thạch Bảo Kỳ biểu lộ một mối chân tình tha thiết.

Thạch Bảo Kỳ lấy làm quái lạ, lặng một chập mới hỏi : - Phụng Oanh cô nương bảo đi tìm ai đây ?

Giọng Phụng Oanh thì thầm : - Đi tìm công tử.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên : - Cô nương tìm tại hạ ?

- Thật vậy, tiểu muội đi tìm công tử đã lâu rồi, nay không ngờ được gặp ở chốn này.

Tháo lui một bước, Thạch Bảo Kỳ trầm giọng : - Cô nương tìm tại hạ có chuyện gì đây ?

- Tiểu muội đưa công tử đến gặp một người.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác :

- Gặp một người ? Nhưng người ấy là ai ? Phụng Oanh bí mật :

- Công tử tới đó rồi tự khắc sẽ rõ.

Cặp lông mày liễu kiêu của Thạch Bảo Kỳ cau lại : - Tại hạ hy vọng cô nương cho biết trước. Phụng Oanh tủm tỉm cười :

- Nhưng tiểu muội muốn dành cho công tử một sự ngạc nhiên nên không thể cho công tử hay trước được.

Thấy Phụng Oanh không hề ẩn chứa một âm mưu độc hiểm gì cả, nụ cười của nàng tươi như đóa hoa buổi ban mai, Thạch Bảo Kỳ trầm ngâm một chập, rồi khẽ gật đầu :

- Cũng được, vậy chúng ta lên đường cho kịp.

- Phải đấy, chúng ta đi cho mau.

Tức thì hai thiếu niên nam nữ sát lại bên nhau, cùng thi triển khinh công phóng đi.

Hai người bay mau tợ chớp vượt trong rừng rậm. Được một hồi, chợt nhớ ra một điều, Thạch Bảo Kỳ hỏi Phụng Oanh : - Phụng Oanh cô nương, do đâu cô nương lại nhận được tại hạ là Lam Tinh, có phải Phi Hồ Mỹ Nhân nói ra chăng ?

Phụng Oanh lắc đầu : - Không đúng như vậy. - Không đúng, thế người ấy là ai ? - Người nói đó chính là nhân vật mà công tử sắp gặp đây. Thạch Bảo Kỳ hết sức khó chịu vì lời nói luôn luôn mập mờ của Phụng Oanh. Chàng đâm bực dọc :

- Nhưng rất tiếc tại hạ và nhân vật ấy từ trước đến nay đã từng quen biết với nhau bao giờ đâu.

Phượng Oanh như trêu tức : - Công tử đừng vội nóng nảy, chốc lát nữa đây công tử sẽ hiểu rõ mọi sự tình.

Thạch Bảo Kỳ biết có hỏi thêm Phượng Oanh cũng không chịu nói nên lặng thinh không tiếp nữa.

Chàng có cái cảm giác như đắm hồn vào một giấc mộng lung không thể nào đoán hiểu ra làm sao cả.

Nhân vật chàng sắp gặp là ai đây ?

Kẻ đó là thù hay ân nhân ?

Hắn cần gặp chàng có chuyện gì ?

Giải quyết chuyện ân oán gì đây chẳng ? Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng vô tả. Chàng cứ nghĩ mãi nhưng không thể nào phăng ra manh mối.

Nhưng chàng không hỏi Phượng Oanh nữa vì biết có hỏi nàng cũng chẳng bao giờ nói với chàng.

Hai người đi xuyên qua cánh rừng rậm.

Trước mắt họ là một ngọn đồi nhỏ.

Trải qua ngọn đồi thì tới một vùng sơn cước, chợt hiện ra một ngôi chùa cổ lỗ, tường xiêu, vách đổ, bốn phía tiêu điều.

Phượng Oanh trở tay nói : - Nhân vật mà công tử sắp gặp ở trong chùa kia. Trong lòng Thạch Bảo Kỳ chợt khẩn trương lên. Chàng nóng lòng gặp mặt nhân vật thần bí nào đó. Như đoán được tâm trạng của chàng, Phượng Oanh dục : - Chúng ta đi cho mau.

Hai người đi như hai cây tên phóng nhanh về phía ngôi chùa cổ xưa, đầy nét hoang liêu vắng vẻ kia.

Phút chốc đến nơi, Phượng Oanh ngừng lại.

Thạch Bảo Kỳ cũng thu hồi thân thủ.

Phượng Oanh nói thật mau : - Chúng ta hãy đi vào.

Tức thì nàng lác mình phóng vô chùa.

Không trễ một bước, Thạch Bảo Kỳ phóng theo phía sau Phượng Oanh. Đây là một ngôi chùa quá xưa cũ, tường đổ, cột xiêu, chỉ còn một nửa căn bên góc Đông là có thể che được nắng mưa mà thôi.

Phượng Oanh hướng dẫn Thạch Bảo Kỳ tiến thẳng vào căn còn lại đó. Đến phương trượng, Thạch Bảo Kỳ quét mắt tìm quanh xem nhân vật ấy đang ở chốn nào.

Chẳng thấy một chiếc bóng nào cả.

Toàn thể trong chùa vắng lặng như tờ. Chỉ thấy lưới nhện giăng tứ phía dọc ngang mà thôi. Thạch Bảo Kỳ lộ vẻ kinh dị, khẽ thào vào tai Phượng Oanh : - Cô nương, nhân vật đó đang ở nơi nào sao không trông thấy ? Phượng Oanh không vội đáp, nàng đem cất những món đồ vừa mua xong ngoài thị trấn vào phía trong bệ kín đáo.

Sau đó nàng mới trở lại chỗ Thạch Bảo Kỳ đứng đợi.

Bỗng nàng trở tay vào phía trong chiếc bàn kê, nói giọng buồn buồn : - Người ấy đang chờ Thạch công tử ở phía trong này, xin công tử cứ tự tiện bước vào sẽ rõ.

Với một bầu tâm sự vừa khẩn trương cực độ, vừa lại hoài nghi vì không hiểu rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây, Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn lại Phượng Oanh lần cuối cùng như để dò xét về nàng, rồi chàng mới bước vô phía trong một đồng cỏ khô chiếc kê to lớn.

Đã thấy ở phía trong đó có một người đang nằm trên cái giường ọp ẹp nhưng chẳng hề vừa quây chi hết.

Người ấy hơi cúi đầu xuống nên chưa thể nhận rõ là ai, chỉ thấy thân sắc tái xanh không còn một chút máu me.

Trên mình hần lại mang mười mấy vết thương vừa chưởng phong vừa chỉ lực rất nặng nề.

Giá nếu trên bộ ngực không có hơi thở lên xuống thoi thóp yếu ớt thì đã giống như cái tử thi.

Thạch Bảo Kỳ hết sức kinh dị chưa rõ là ai, đứng nhìn một chập thấy có đáng quen thuộc.

Chàng liền xê mình lại gần nhìn kỹ nạn nhân.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ suýt kêu to :

- Đấng Ma Tôn Giả lão tiền bối đây.

Thực vậy, người đang nằm bất động trên đồng cỏ khô chẳng ai khác hơn Đấng Ma Tôn Giả.

Nhưng bấy giờ lão nhân đã lột bộ mặt hóa trang chứ không còn là một lão còm như hồi còn trong tòa Túy Nguyệt Hiên nữa.

Sự phát giác này khiến cho Thạch Bảo Kỳ đã phải rúng tận đáy lòng. Tại sao Đấng Ma Tôn Giả bị thương tích nặng nề như thế này ?

Thạch Bảo Kỳ quay lại.

Lúc ấy Phượng Oanh đã bước vào.

Thạch Bảo Kỳ nói giọng khích động : - Phượng Oanh cô nương, phải chăng lão nhân này chính là lão già lưng còm trong tòa Túy Nguyệt Hiên ?

Phượng Oanh nhìn lão nhân nằm bất động rồi day qua Thạch Bảo Kỳ buông trầm giọng xuống :

- Thạch công tử hãy nên gọi lão bằng Đấng Ma Tôn Giả lão tiền bối là đúng nghĩa hơn.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ hải hùng lên vì hiểu rõ cái tung tích của Đấng Ma Tôn Giả đã bị phát giác.

Nhưng ai đã phát giác ra đây ?

Thạch Bảo Kỳ thâm nghĩ :

- Phượng Oanh, sao cô nương lại biết rõ câu chuyện bí mật này của Đấng Ma Tôn Giả lão tiền bối ?

Phượng Oanh buồn rầu : - Đây chính là nơi miệng của Đấng Ma Tôn Giả lão tiền bối cho tiểu muội biết.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - À thế ra...

Phượng Oanh tiếp : - Và luôn câu chuyện liên hệ giữa công tử và lão tiền bối cũng đã thuật lại cho tiểu muội nghe rồi.

Thạch Bảo Kỳ trở mắt : - Vậy à ?

Ngưng lại một chập vì khích động, Thạch Bảo Kỳ hỏi Phượng Oanh : - Cô nương, nhưng tại sao Đấng Ma Tôn Giả lão tiền bối lại mang quá nhiều vết thương trầm trọng như thế này ?

Đến đây, Phượng Oanh như bốc sôi giòng máu căm hờn, nói bằng một giọng vô cùng hằn học :

- Chính là sự phụ của tiểu muội, con quỷ cái dâm độc đã quật trọng thương lão tiền bối đây.

Nghe qua Thạch Bảo Kỳ lại càng thêm sững sốt thêm hơn, đưa mắt nhìn Phượng Oanh chẳng hề chớp.

Chàng hết sức lạ lùng vì không hiểu tại sao Phượng Oanh lại gọi Phi Hồ Mỹ Nhân bằng con quỷ cái dâm độc, lại còn tỏ ra hậm hực nữa.

Tại sao vậy ?

Phi Hồ Mỹ Nhân đã hành động những gì khiến cho nàng dâm ra oán hận mà thốt ra lời nói đó ?

Nên chàng vội hỏi Phượng Oanh : - Phượng Oanh cô nương, có thể nào cô nương cho tại hạ biết rõ sự tình vừa trải qua chăng ?

Sắc mặt của Phượng Oanh lộ vẻ căm hờn : - Thạch công tử, chẳng hiểu công tử còn nhớ sau khi thắng trận tại lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân, ả ác phụ Phi Hồ Mỹ Nhân toan hạ sát công tử chăng ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu : - Tại hạ còn nhớ rất rõ ràng, giá nếu lúc đó không có Côn Luân Lão Nhân và Phong Lâm Cư Sĩ ngăn cản, có thể Phi Hồ Mỹ Nhân đã giết chết tại hạ rồi.

Nhưng cô nương nhắc tới câu chuyện này làm gì ?

Phượng Oanh nói :

- Nếu một có nguyên nhân thì tiểu muội đâu có nói tới chuyện này. Bởi vì sau khi gã ác phụ cùng tiểu muội ra về thì ả uất hận trong lòng, đồng thời là một mối nhục to lớn nhất trong đời, thế trước sau gì cũng phải trả cho xong.

Riêng gã Độc Thủ Thư Sinh oán hận vô tả, hằng ngày thề nguyện quyết hạ sát cho kỳ được công tử để trả mối thâm thù.

Cho nên hần nằng nặc xin ả ác phụ truyền dạy cho hần biết lối ma công Cửu Cửu Huyền Công, để hần trở thành một cao thủ hạng nhất, đi tìm công tử mà phục hận.

Đến đây, Thạch Bảo Kỳ chen vào :

- Cô nương, rồi Phi Hồ Mỹ Nhân có bằng lòng truyền dạy lối ma công Cửu Cửu Huyền Công cho hần không ?

Phượng Oanh lạnh lùng : - Dĩ nhiên ác phụ đã bằng lòng.

Cặp mắt thần của Thạch Bảo Kỳ trợn lên :

- Rồi sự tình ra sao nữa ?

Bằng một giọng uất hận, Phượng Oanh đáp : - Như Thạch công tử đã rõ, nếu muốn tu luyện ngón ma chưởng Cửu Cửu

Huyền Công này thì cần phải thu hút lấy tinh thần của tám mươi mốt nạn nhân nam nữ đồng trinh trong một thời gian nhất định.

Lúc trước ả ác phụ là đàn bà nên cần đến thiếu niên, nhưng nay Độc Thủ Thư Sinh là đàn ông thì phải dùng tới thiếu nữ.

Thạch Bảo Kỳ buông trầm : - À ra như thế...

Phượng Oanh cảm hận tiếp :

Thạch công tử, ả ác phụ này quả thật dâm độc chưa từng có trong chốn giang hồ, không còn biết gì tới đạo lý nữa cả, ả bắt tiểu muội làm vật hy sinh thứ nhất cho tên ác ma kia.

Lời tiết lộ của Phượng Oanh khiến cho Thạch Bảo Kỳ bất giác đã phải hãi hùng lên.

Chàng không thể nào tưởng tượng được Phi Hồ Mỹ Nhân lòng dạ lại bạo tàn như loài dã thú.

Hèn nào từ buổi ban đầu gặp gỡ Phượng Oanh đã gọi Phi Hồ Mỹ Nhân bằng con quỷ dâm ác.

Sự tình khiến Thạch Bảo Kỳ ngẩn ngơ thêm.

Lúc ấy, Phượng Oanh đã hậm hực tiếp :

- Cũng chỉ vì lúc trước đã có nhiều phen tiểu muội khuyên ngăn Độc Thủ Thư Sinh đừng luyện món tà công đó, nên có thể ả dâm phụ Phi Hồ Mỹ Nhân oán hận xúi bảo hần dùng sức dâm oai để hủy diệt tiểu muội cũng không biết chừng.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới hỏi : - Cô nương, rồi kết quả xảy ra thế nào ? Phượng Oanh nghiêng hai hàm răng kèn kẹt bộc lộ sự căm hờn vô tả : - Rồi kể đó hai sư đồ ả dâm phụ đẩy tiểu muội vào nơi phòng luyện dâm công nhốt kín trong đó.

Xong xuôi Phi Hồ Mỹ Nhân trở ra ngoài, còn lại Độc Thủ Thư Sinh và tiểu muội.

Hần bắt đầu ôm ngang tiểu muội quật xuống giường...

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- À, hần dám hành động như thế...

Phượng Oanh gật đầu uất hận : - Đúng vậy, tên dâm ma ấy cũng giống hệt như sự phụ của hần, chẳng kể gì đến tình huynh đệ, quật tiểu muội xuống giường toan ra tay lột hết y phục để làm chuyện bất lương.

Thạch Bảo Kỳ ửng cả mặt : - Rồi cô nương đối phó thế nào ?

Phượng Oanh chân thành đáp :

- Tiểu muội giận dữ đánh vào mặt hần một chưởng bất ngờ khiến hần đảo đi một vòng.

Nhưng hần đã bị ngọn lửa dâm ma đốt cháy nên điên cuồng phóng tới chụp lấy tiểu muội.

Không còn nhân nhượng nữa, tiểu muội thi triển võ công chống lại con thú tính lồng lộn của hần.

ã ngoài nghe tiếng động, con dâm phụ lại quay vào thấy vậy toan quật chết tiểu muội.

Tình hình lúc đó thật là nguy ngập.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Thế rồi câu chuyện ra sao nữa hử cô nương ? Phượng Oanh nói :

- Tình cờ trong cơn nguy cấp ấy chợt nghe có Mụi Hình Tôn Giả tới thăm. ả dâm phụ liền tạm tha cái chết cho tiểu muội, mang đi giam vào một căn phòng đá.

Thạch Bảo Kỳ buông tiếng thở nhẹ nhõm : - Thật cũng may, phải chăng nhờ đó mà cô nương lén ả Phi Hồ Mỹ Nhân chạy thoát đi ?

- Đúng vậy, trong khi ả dâm phụ bận lo tiếp rước lão Mụi Hình Tôn Giả vào phòng luyện công để ân ái thì tiểu muội do một cánh cửa phía sau trốn thoát ra ngoài.

Tiểu muội cũng định chạy cho thật nhanh để lìa khỏi nơi hang hùm nhưng chẳng ngờ vừa đi ngang qua phòng luyện công chợt thấy lão Đãng Ma Tôn Giả bị ả dâm phụ quật cho một chưởng bay bổng ra ngoài bất tỉnh. Thấy vậy, tiểu muội khẩn cấp bay lại bỗng lấy lão nhân, dùng khinh công tột bậc phóng ra khỏi Túy Nguyệt Hiên mà chạy đến ngôi chùa hoang phế này.

Nghe Phượng Oanh nói dứt, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới buông hơi thở dài như vừa trút xong một gánh nặng ngàn cân.

Chàng nhìn qua Đãng Ma Tôn Giả nằm mê man, rồi day lại Phượng Oanh :

- Cô nương, Đãng Ma lão tiền bối do đâu mà lại bị ả Phi Hồ Mỹ Nhân phát chiêu đến trọng thương như thế ?

Phượng Oanh lau giọt mồ hôi trên trán : - Cứ theo lời của lão tiền bối kể lại thì chỉ vì người thấy Mụi Hình Tôn Giả hôm đó lại dẫn thêm chín vị tăng nhân đồng trình đến giao nộp cho ả dâm phụ hành công nữa nên không dẫn nổi cơn phẫn nộ, xông đại vào phòng ả toan quật cả hai chết đi.

Không ngờ vừa tới phía trong thì lúc đó ả dâm phụ chỉ mới thoát y chứ

chưa hành lạc, đồng thời ả bắt gặp lão tiền bối, hai người liền ra tay hỗn đấu với nhau.

Sau gần ba mươi chiêu, rốt cuộc lão tiền bối không chống nổi ả dâm phụ nên bị quật trúng một ngọn Cửu Huyền Công bay bổng ra ngoài ngất đi như lời tiểu muội đã nói.

Cũng may là trong khi tiểu muội bỗng xóc lão tiền bối chạy trốn thì cặp gian phu dâm phụ kia hãy còn phơi trần cơ thể, nếu không hậu quả thật khó mà đo lường được.

Thạch Bảo Kỳ hết sức băn khoăn : - Cô nương, từ hôm Đãng Ma lão tiền bối bị thương đến nay có tỉnh lại lần nào chẳng ?

Phượng Oanh khe khẽ gật đầu : - Lão tiền bối tỉnh lại có một lần trong khi tiểu muội chạy tới một thị trấn thuê cỗ xe độc mã đưa lão đến đây.

Lão thuật rõ sự tình xảy ra cho tiểu muội nghe, đồng thời dặn dò tiểu muội phải đi tìm cho bằng được công tử để kỳ hạn cho công tử nội trong vòng ba tháng phải tới giết chết Phi Hồ Mỹ Nhân và phá tan cái âm động Túc Nguyệt Hiên, nếu chậm trễ chỉ sợ e giang hồ mang đại họa vì ả dâm ma,

bởi ả sắp tựu thành toàn bộ Cửu Cửu Huyền Công rồi.

Nghe qua Thạch Bảo Kỳ toát dầm cả mồ hôi, lòng chàng kinh hãi vô cùng. Vì nếu để cho Phi Hồ Mỹ Nhân hoàn thành ngón ma chưởng đó, chắc chắn vô lâm sẽ triển ra một trận sát kiếp long trời.

Bạch đạo sẽ đứng trước cái nguy cơ bị diệt vong trong một ngày không xa lắm.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ không ngớt rung tận đáy lòng. Đương khi Phượng Oanh lại tiếp :

- Sau khi cần dặn tiểu muội xong thì lão tiên bói lại mê man đi, chẳng còn biết gì nữa cả.

Tiểu muội đã dùng rất nhiều linh dược cho lão tiên bói uống nhưng thấy đều vô hiệu và tới nay thì linh đơn đã cạn kiệt rồi.

Cho nên tiểu muội mới ra ngoài thị trấn mua chút thức ăn và mua vài con nhân sâm để lão tiên bói có thể kéo dài thêm mạng sống.

Chẳng ngờ may mắn gặp công tử như vừa rồi.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng kích động trước cái nghĩa cử của Phượng Oanh. Đồng thời dòng máu căm hờn trong lòng chàng cuộn cuộn chảy lên, bỗng nghiêng rằng kèn kẹt :

- Phượng Oanh cô nương, hay là để tại hạ tức khắc đến tòa Túc Nguyệt Hiên quật chết ả Phi Hồ Mỹ Nhân, trước rửa hận cho Đãng Ma lão tiên bói, sau đó trừ họa cho giang hồ.

Cô nương nghĩ thế nào đây ?

Phượng Oanh nhìn cái thân thể bất động của Đãng Ma Tôn Giả rồi day lại khe khẽ lắc đầu :

- Không thể được công tử ạ ! Một là hiện nay chúng ta cần phải tìm cách khẩn cấp cứu nguy cho lão tiên bói thoát cơn hiểm nghèo này, lại nữa sau

đó công tử cần phải luyện thêm mối võ công vô địch mới có thể đến tòa Túc Nguyệt Hiên mà phục hận được.

Nếu không hậu quả sẽ không biết đâu mà tưởng tượng.

Vậy công tử hãy nên tạm gác qua.

Thạch Bảo Kỳ thở dài : - Vâng, ta xin nghe theo lời cô nương. Chàng xê lại gần đồng cỏ khô, xem xét cả thân mình Đãng Ma Tôn Giả một lượt.

Bất giác chàng kêu lên : - Thật là nguy ngập rồi đây !

Hai dòng lệ cảm thương chột từ từ chảy xuống má Thạch Bảo Kỳ. Chàng thấy xót thương Đãng Ma Tôn Giả hơn bao giờ hết.

Phượng Oanh vì thế cũng bi đát cả tâm hồn. Cặp thiếu niên nam nữ lẳng lặng bên nhau cùng mang một tâm trạch cực kỳ bi thiết.

Giây lâu, Thạch Bảo Kỳ day qua Phượng Oanh : - Phượng Oanh cô nương có cách gì hay chăng ? Làm sao cứu lão tiên bói bây giờ ? Hiện nay trong lòng tại hạ thật vô cùng rối rắm đây.

Phượng Oanh băng khuôn : - Tiểu muội ấy à ? Hiện giờ tiểu muội đã hết sạch linh đơn trong mình, lại nữa đây là chốn rừng già vắng vẻ biết phải làm sao.

Câu nói này khiến cho Thạch Bảo Kỳ sức nhớ lại cái hộp Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn trong mình.

Chàng tươi sắc mặt : - È, chốc nữa tại hạ quên khuấy mất tại hạ còn có món linh đơn này đây. Phượng Oanh vui mừng khôn xiết, giục Thạch Bảo Kỳ :

- Linh đơn gì, công tử hãy lấy cho tiểu muội xem.

Thạch Bảo Kỳ thò tay vào mình lấy ra một hộp bạch thạch đựng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn trao cho Phượng Oanh.

Phượng Oanh cầm lấy đưa lên nhìn, rồi kêu lên : - Ồ, Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn đây.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu : - Đúng vậy, món linh dược Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn này chính do Minh Cung tặng cho tại hạ, công hiệu vô cùng, đã có lần tại hạ dùng qua, nay hãy cho Đãng Ma lão tiên bồi uống thử xem sao.

Phượng Oanh tươi vui nét mặt : - Quả thật là trời không phụ lòng người đây. Nàng vô nát một hoàn Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn trộn với nước lã rồi mới uống vô miệng lão nhân.

Sau đó, hai người ngồi bên cạnh đồng cỏ khô đợi chờ, Đãng Ma Tôn Giả đã thấy thoi thóp mạnh hơn trước, đồng thời sắc mặt bớt vẻ xanh xao như người chết.

Phượng Oanh mừng rỡ :

- Có thể lão tiên bồi sắp tỉnh lại rồi.

Thạch Bảo Kỳ cũng reo mừng :

- Đúng vậy, cô nương thử xem lục mạch lão tiên bồi coi có chút nào giảm bớt hay không ?

Phượng Oanh gật đầu, lấy bàn tay trắng ngần như ngọc ấn ngay mạch đạo của Đãng Ma Tôn Giả.

Nàng vô cùng hoan hỉ : - Mạch đạo của lão tiên bồi đã điều hòa một phần, có thể không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại.

Nhưng trải qua hơn ba giờ sau đó.

Vẫn chưa thấy phản ứng, Đãng Ma Tôn Giả chưa cựa cựa chi hết. Cặp thiếu niên nam nữ sửng sốt lên.

Phượng Oanh vô cùng lo lắng, lại sờ nơi mạch đạo của Đãng Ma Tôn Giả một lần nữa.

Bất giác nàng lắc đầu : - Thạch công tử à, tuy rằng linh dược Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn thần hiệu đến khiếp người, nhưng hình như vết thương băng hàn trong mình của Đãng Ma lão tiên bồi quá nặng nề, nên không thể khiến cho tỉnh dậy được, chúng ta phải tính cách khác là hơn.

Thạch Bảo Kỳ lộ niềm thất vọng : - Thực tình hiện giờ tại hạ không còn cách nào khác hơn là những viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn này, nếu lão tiên bồi không tỉnh lại thì biết phải làm cách nào bây giờ.

Nói xong chàng buông tiếng thở dài áo nảo.

Phượng Oanh muốn rút nước mắt :

- Công tử, dù cho thế nào chúng ta cũng phải chạy chữa cho Đãng Ma lão tiên bồi chứ không thể vì tuyệt vọng mà khoanh tay ngồi chờ cái chết đến với lão nhân được.

Chúng ta hãy ráng tìm coi có cách nào chẳng.

Trầm ngâm một chập, Thạch Bảo Kỳ lắc đầu : - ã đây giữa chốn rừng già hoang vắng lại xa nơi ẩn náu của những bậc danh y, làm sao chúng ta có thể tìm thần y trị bệnh cho lão tiên bồi. Phượng Oanh bùi ngùi :

- Vậy thì số mạng lão tiên bồi đã hỏng rồi.

Thạch Bảo Kỳ buồn thảm : - Tại hạ cũng không ngờ số mạng lão tiên bồi đến đây trời lại sẽ dứt nửa đoạn đường.

Cặp thiếu niên nam nữ ngậm ngùi nhìn cái xác bất động của Đãng Ma Tôn Giả.

Giây phút Phượng Oanh nói : - Trong hộp linh dược hiện nay chỉ còn bảy viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn chỉ có thể kéo dài mạng sống của Đãng Ma lão tiên bồi trong bảy hôm

nữa mà thôi, nếu để bước sang ngày thứ tám là tính mạng của người khó thể bảo tồn, vậy công tử hãy xem trong thời gian ngắn ngủi ấy còn cách nào cứu người chẳng ?

Nghe Phượng Oanh nói tới đây, đột nhiên Thạch Bảo Kỳ nhớ đến một điều, bất giác hoan hỉ lên :

- Ờ, tại hạ vừa nhớ ra một món vật có thể cứu sống Đấng Ma lão tiên bối chẳng khó khăn gì.

Phượng Oanh hết sức vui mừng : - Món vật gì thế hở công tử ?

- Trị Thương Châu.

Phượng Oanh kêu lên : - Trị Thương Châu à ? - Đúng vậy, tại hạ được biết hạt Trị Thương Châu là một món linh châu có thể chữa bá độc, đồng thời có cái hiệu lực cải tử hồi sinh, giờ chỉ còn có nó mới cứu sống nổi lão tiên bối mà thôi.

Phượng Oanh hấp tấp : - Lời công tử quả chẳng sai, nhưng hiện nay hạt Trị Thương Châu đang ở chốn nào ?

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ rồi đáp : - Theo chỗ tại hạ được rõ thì hạt Trị Thương Châu đang ở chốn nào ? Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Theo chỗ tại hạ được rõ thì hạt Trị Thương Châu hiện nay có thể đang ở trong tay hai người.

Đó là Cuồng Trung Thánh và Đẳng Vân Bảo Chủ.

Phượng Oanh tròng đôi mắt đẹp : - Công tử, hiện nay hai lão ấy đương ở chốn nào ? Có thể cậy nhờ họ giúp chúng ta cứu lão tiên bối rồi trả lại không ?

Thạch Bảo Kỳ khẽ lắc : - Hạt Trị Thương Châu là một món vật vô giá trong đời, để đâu bọn họ cho chúng ta mượn đem đi. Hai lão này ở cách đây có tới hai ngàn dặm đường, phải trải qua không biết bao nhiêu sơn thủy.

Phượng Oanh băng khuâng : - Vậy thì đã khó cho chúng ta rồi, theo như công tử chúng ta phải làm thế nào đây ?

Hơi cau cặp lông mày lười kiếm một cái, Thạch Bảo Kỳ trầm giọng : - Giờ chúng ta chỉ còn một cách duy nhất là xâm nhập vào hai bảo này chiếm lấy hạt Trị Thương Châu là hay hơn hết.

Phượng Oanh gấp rút : - Ngộ biến phải từng quyền, công tử tính cách ấy rất hay, nhưng bây giờ công tử có thể ...

Thạch Bảo Kỳ nói mau :

- Tại hạ sẽ lên đường ngay từ bây giờ để đem bảo vật ấy về trị chúng tử thương cho lão tiên bối.

Phượng Oanh nhìn Thạch Bảo Kỳ có vẻ lo ngại : - Công tử, đường xa ngàn dặm lại xông vào chốn long đàm hổ huyệt, tiểu muội chỉ sợ e ...

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời : - Con người sống trong cõi đời đều có số mạng, cô nương hãy yên lòng, tại hạ quyết chiếm cho bằng được Trị Thương Châu cứu nguy cho lão tiên bối để đền đáp chút ơn sâu của người.

Ngừng lại rồi chàng tiếp : - Cứu nhân như cứu hỏa, giờ tại hạ xin lên đường, cô nương ở lại hãy cẩn trọng cho lắm.

Nơi đây tuy là chốn rừng già không người lui tới, nhưng biết đâu bọn ma đầu Túc Nguyệt Hiền chẳng tới đây bắt ngờ, hậu quả sẽ không biết đâu mà đo lường được.

Tại hạ khuyên cô nương nên tùy cảnh ngộ mà uyển chuyển trong hành động, họa may có thể giấu được cái tung tích chờ tại hạ đem bảo vật về sẽ hay.

Phượng Oanh vô cùng khích động : - Thạch công tử, xin bảo trọng lấy thân. Thạch Bảo Kỳ chấp tay trước ngực :

- Vâng, tại hạ xin ghi tạc vào lòng.

Dứt tiếng chàng lắc mình ra ngoài chánh điện.

Phượng Oanh xê mình theo sau.

Nàng cất giọng run run : - Công tử xin nhớ bảy hôm trở lại.

Thạch Bảo Kỳ lưu luyến :

- Cô nương hãy yên lòng, tại hạ nguyện hoàn thành sứ mệnh dù có chết cũng không sai lời hứa.

Thạch Bảo Kỳ toan phóng mình đi thì Phượng Oanh gọi giật : - Công tử hãy ngưng lại.

Tức thì Thạch Bảo Kỳ dừng bước : - Cô nương còn điều gì chỉ giáo nữa chăng ? Phượng Oanh chỉ vào mình Thạch Bảo Kỳ : - Công tử đã quên trao hộp linh đơn cho tiểu muội rồi. Sự nhớ điều này, Thạch Bảo Kỳ kêu ồ một tiếng, vội thò tay vào lòng lấy hộp Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn đưa cho Phượng Oanh.

Phượng Oanh cất lấy, dùng đôi mắt đẹp thăm thăm đã long lanh màn lệ nhìn Thạch Bảo Kỳ :

- Công tử, chúc thượng lộ bình an.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích : - Tại hạ cũng chúc cô nương ở lại muôn điều may mắn.

Chữ mắn vừa dứt thì thân hình của Thạch Bảo Kỳ đã phóng ra khỏi chùa, quay lại nhìn lần, chót, rồi trở thuật khinh công thần ảo chạy nhanh như vệt khói lam mờ.

Chàng không dám ngoảnh lại một lần nào vì sợ bị rịn cùng Phượng Oanh trước giờ phút chia tay.

Một cuộc chia ly thật ngậm ngùi.

Kể đi, người ở đều mang một tâm trạng nào buồn như nhau.

18. Thất Hổ Lệnh Kỳ

Về phần Thạch Bảo Kỳ trong lòng khẩn trương như có trận lửa đốt cháy
ngùn ngụt.

Chàng thi triển khinh công thần tốc chạy nhanh như một vệt khói lam mờ xa trông như bóng ma quỷ hiện về.

Tâm trạng của Thạch Bảo Kỳ muốn chấp cánh mà bay đến Đẳng Vân Bảo trong nội cái nháy mắt thời gian thôi.

Bởi bình tình của Đẳng Ma Tôn Giả hiện đương trong tình hình nguy ngập có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Bảy viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của chàng để lại Phượng Oanh chỉ cầm sanh mạng cho lão nhân nội trong bảy ngày, nhưng biết đâu có biến cố bất ngờ.

Lại nữa, Thạch Bảo Kỳ hãy còn nơm nớp lo sợ bọn Phi Hồ Mỹ Nhân mà phát giác ra chỗ ở của Đẳng Ma Tôn Giả thì cái hậu quả không sao đo

lường trước được.

Một mình Phượng Oanh làm sao có thể chống cự lại nổi chúng ma đầu ác độc trong tòa Túy Nguyệt Hiên.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ quyết định phải đi cả ngày đêm hoàn thành sứ mạng trước thời gian đã định.

Đi độ khoảng bốn trăm dặm đường rừng núi.

Tới một nơi kia chợt chàng trông thấy một chiếc bóng từ phía trái khu rừng phóng ngang tợ chớp.

Thân thủ chiếc bóng quả nhiên cao tột trên chốn giang hồ. Chiếc bóng có ý như cản ngay trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Phát giác thân thủ của người đi, trong lòng Thạch Bảo Kỳ đã phải rúng động lên.

Bởi vì nếu là kẻ thù đón đường chàng quả là một chuyện rắc rối cho chàng vô ngần.

Hiện giờ Thạch Bảo Kỳ không muốn sanh sự với ai cả, luôn đến kẻ tử thù cũng tạm gác qua vì chàng còn phải đi thu hồi hạt Trĩ Thương Châu để cứu mạng cho Đẳng Ma Tôn Giả.

Nếu gặp điều phiền phức mất cả thời gian sẽ làm trễ nải đi sứ mạng khẩn cấp của chàng.

Nhưng chiếc bóng hình như cố tình ngăn chặn bước tiến của Thạch Bảo Kỳ, dường như muốn sanh sự với chàng.

Thạch Bảo Kỳ cau mày quét cặp dì quang nhìn chiếc bóng đương chắn ngang hông chàng đó.

Chàng khẽ “ồ” một tiếng.

Thì ra chiếc bóng ấy chẳng ai khác hơn là Vạn Bát Tiên Sinh. Vị Quái nhân từng bán cho chàng một hạt Huyết Châu Hồn. Chẳng hiểu hôm nay có chuyện gì mà Vạn Bát Tiên Sinh hình như toan đón đầu chàng.

Mặc dù biết thế nhưng Thạch Bảo Kỳ vì sợ phí mất thì giờ vô ích nên chàng chuyển mình qua hướng khác cho lệch con đường của Vạn Bát Tiên Sinh.

Thế nhưng thân pháp của Vạn Bát Tiên Sinh cao thâm tốt độ, cũng bay theo hướng chàng.

Rốt cuộc quái lão cũng đón trước mặt chàng.

Thạch Bảo Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng, thản nhiên phóng đi qua khỏi Vạn Bát Tiên Sinh không hề nhìn tới lão.

Nào ngờ, Vạn Bát Tiên Sinh đã rượt Thạch Bảo Kỳ như hình với bóng. - Thạch thiếu hiệp hãy dừng bước lại.

Mặc, Thạch Bảo Kỳ triển vận khinh công thần ảo quyết chạy bỏ xa Vạn Bát Tiên Sinh tránh sự lôi thôi.

Nhưng thân hình chàng vừa bốc đi bốn mươi trượng thì chợt thấy một làn khói phốt qua trước mặt.

Một người phóng xuống đất chặn ngang bước tiến của chàng. Đó là Vạn Bát Tiên Sinh.

Bắt buộc, Thạch Bảo Kỳ phải thu hồi thân thủ.

Chàng đáp xuống đối mặt Vạn Bát Tiên Sinh, dùng cặp mắt hần học nhìn lão nhân.

Vạn Bát Tiên Sinh nhìn Thạch Bảo Kỳ cười ha hả : - Thiếu hiệp chạy đi đâu dữ vậy, lão phu gọi mãi không ngừng ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Tại hạ có việc gấp, xin hẹn khi khác vậy.

Chưa dứt câu, Thạch Bảo Kỳ đã lướt qua khỏi Vạn Bát Tiên Sinh bám con cổ đạo mà đi.

Vạn Bát Tiên Sinh lại rượt theo ở phía sau lưng chàng nói lớn : - Thiếu hiệp, lão phu có một cái tin quan trọng này, ngươi có chịu mua hay không ?

Thạch Bảo Kỳ vờ không nghe, cứ cầm đầu thì triển khinh công tốt độ chạy như gió thổi.

Vạn Bát Tiên Sinh không bỏ qua, đuổi theo kịp Thạch Bảo Kỳ nữa oang oang mồm :

- Câu chuyện này thật vô cùng quan hệ, thiếu hiệp hãy nên dừng lại tôi nói vài câu.

Thế nhưng Vạn Bát Tiên Sinh nói mặc nói, Thạch Bảo Kỳ vẫn không ngừng triển bộ khinh pháp tuyệt vời càng mau hơn trước.

Chàng quyết bỏ rơi Vạn Bát Tiên Sinh về phía sau.

Đâu ngờ.

Thân pháp Thạch Bảo Kỳ đã nhanh, nhưng Vạn Bát Tiên Sinh lại càng nhanh hơn chàng.

Cho nên chàng chạy một chập thì đã thấy Vạn Bát Tiên Sinh đã lướt tới đi song song với chàng.

Dù chàng có muốn hơn lão cũng không còn kịp nữa. Vừa thì triển khinh công ngang nhau với Thạch Bảo Kỳ, quái nhân vừa cười khà :

- Thạch thiếu hiệp, ngươi quả là một kẻ vô tình. Hôm nay lão phu muốn mang lại cho ngươi một cái tin hết sức hệ trọng mà chỉ thu độ năm trăm lượng bạc thôi, ngươi tính lẽ nào ?

Bị Vạn Bát Tiên Sinh bắt kịp và đi song song, Thạch Bảo Kỳ đã thấy khó chịu vô cùng, giờ nghe lão nói thế, chàng nổi giận lên.

Nhưng chàng cố dần lòng, lạnh lùng nói : - Hiện giờ tại hạ có chuyện gấp rút không thể ở lại tiếp chuyện với lão tiên bối được, vậy đợi dịp khác là hơn.

Vạn Bát Tiên Sinh cười ha hả : - Người quả là chí ngu, lão phu đang tìm người khắp nơi thì bỗng gặp, một cơ hội hiếm có trong đời mà người từng đeo đuổi từ bấy lâu nay, giờ ta mang lại cho người bỏ qua à ?

Ngờ Vạn Bát Tiên Sinh tìm lời đánh lừa mình dừng lại, Thạch Bảo Kỳ trợn mắt lên :

- Chớ có nhiều lời, tại hạ trước sau gì cũng không thể động lòng được, lão tiên bối nên tránh ra là hơn.

Vạn Bát Tiên Sinh thôi cười, cau cặp lông mày bạc phếu, rồi nói : - Thiếu hiệp, chẳng lẽ câu chuyện liên quan tới sự chết sống của vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp mà người không muốn nghe đến ?

Lời này chẳng khác nào một luồng sét chạy mạnh vào cơ thể của Thạch Bảo Kỳ khiến chàng thu hồi thân hình lại tức khắc.

Chàng đáp trở xuống mặt đất.

Vạn Bát Tiên Sinh cũng đứng song song với chàng. Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Lão tiên bối vừa bảo gì đấy ?

Vạn Bát Tiên Sinh nhếch cười : - Lão phu nói hiện ta biết rõ một nguồn tin liên hệ tới chuyện sống chết của cặp vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên : - Lão tiên bối nói thật chẳng ?

Vạn Bát Tiên Sinh quả quyết : - Đây là một chuyện thật trăm phần, nếu giả dối thì cái đại danh Vạn Bát Tiên Sinh này đâu còn uy tín gì đối với bọn giang hồ nữa để mà mua bán như từ trước đến nay.

Lời nói của Vạn Bát Tiên Sinh có vẻ thành thật và rất có lý. Thạch Bảo Kỳ nói mau :

- Vậy thì cái tin ấy lão tiên bối cần đến bao nhiêu đây ?

- Tám trăm lượng bạc.

Thạch Bảo Kỳ trở mắt : - Lúc nãy tại hạ còn nhớ dường như lão tiên bối chỉ bảo có năm trăm lượng nhưng sao bây giờ lại tăng lên ?

- Cái tin này rất quan trọng cho cuộc đời người nên lão phu lấy thêm ba trăm lượng nữa cũng chẳng có gì cho quá đáng.

- Vậy người có bằng lòng không ?

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Thế bây giờ lão tiên bối có thể giảm bớt một phần nào chẳng ? - Đây là giá cả nhứt định rồi, không thể giảm bớt hơn nữa.

Thạch Bảo Kỳ cau cặp lông mày lưới kiềm : - Xưa nay giang hồ đồn đãi lão tiên bối quán thông tất cả mọi chuyện trong chốn võ lâm phải chẳng ?

Vạn Bát Tiên Sinh gạt đầu thản nhiên : - Đúng như vậy.

- Vậy thì lão tiên bối có thể đoán hiểu hiện nay tại hạ đang đem theo trong mình bao nhiêu tiền bạc chẳng ?

Vạn Bát Tiên Sinh bình thản đáp : - Một trăm hai mươi lượng.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ khủng khiếp lên. Bởi chàng không ngờ Vạn Bát Tiên Sinh lại biết số bạc trong mình chàng một cách quả rõ ràng như vậy.

Thực tình trước kia chàng có lãnh của Thiên Ma Phiêu Cuộc ba mươi lượng bạc.

Sau đó Huyết Châu Lão Nhân trao tặng cho chàng hơn một trăm lượng. Mấy hôm nay chàng tiêu đi vài nén bạc thì còn lại trong mình trước sau đúng một trăm hai mươi lượng.

Vậy mà Vạn Bát Tiên Sinh lại biết một cách thần tình. Chứng tỏ lão đã hiểu món tiền của chàng từ đâu mà có rồi. Hiển nhiên trong cuộc gặp gỡ giữa chàng và Huyết Châu Lão Nhân đã bị Vạn Bát Tiên Sinh phát giác từ lâu.

Nghĩ tới đây, tâm trường của Thạch Bảo Kỳ càng rung động hơn cả bao giờ vì cái hành tung của mình luôn luôn bị theo dõi.

Đồng thời chàng cũng ngầm thán phục cái tài quán thông của lão Vạn Bát Tiên Sinh.

Quả nhiên lão là một bậc kỳ khách trong chốn giang hồ, xứng danh hiệu của lão vô cùng.

Trong khi Vạn Bát Tiên Sinh cười ha hả : - Thế nào ? Lời lão phu có đúng chăng ?

Bây giờ người định lẽ nào đây ?

Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh :

- Vạn Bát Tiên Sinh ! Nay người đã rõ trong mình tại hạ chỉ có một trăm ngoài lượng bạc thì còn lải nhải nữa mà làm gì ?

Vạn Bát Tiên Sinh vẫn cười khà : - Rất dễ dàng, lão phu còn cách trao đổi với người về cái tin quan trọng đó mặc dù người không đủ số tiền.

Thạch Bảo Kỳ cau cặp lông mày lười kiểng : - Cách nào nữa đây ?

Vạn Bát Tiên Sinh đáp chẳng cần nghĩ ngợi : - Lúc này lão phu tính với người món tiền thù lao đó là tám trăm lượng phải chăng ?

- Đúng như vậy. - À, vậy nay trong mình của người có một trăm hai mươi lượng, vậy nên trao ngay cho ta, còn lại sáu trăm tám mươi lượng thì ...

- Thì lão tiền bối định lẽ nào đây ?

Vạn Bát Tiên Sinh trở tay vào mình Thạch Bảo Kỳ : - Người hãy cho lão phu tạm giữ hai hạt Huyết Châu Hồn mà người đang cất giữ trong mình, sau đó ba tháng ta sẽ giao trả lại cho người, đồng thời món nợ kia coi như hủy bỏ.

Người tính lẽ nào đây ?

Thạch Bảo Kỳ nghĩ thầm : - Âm mưu lão này thực là hiểm độc, lão toan dùng đồ giả mạo trả lại cho ta chẳng ?

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã cười nhạt đáp : - Không thể được, hạt Huyết Châu Hồn vốn là di vật của phụ thân ta, có lẽ nào trao lại cho lão tiền bối một cách dễ dàng như vậy được.

Vạn Bát Tiên Sinh hơi cau mày nhưng lão nhân vung cười lên ha hả. Lão nhân nói :

- Cũng được, nay lão phu còn một cách chót này đây rất có lợi cho tiểu tử, người khỏi cần tốn tiền của.

Thạch Bảo Kỳ khó chịu : - Cách nào đây ?

- Tiểu tử, người chịu làm nô lệ cho lão phu trong vòng ba năm thì khỏi phải trả tiền đó.

Người có bằng lòng chăng ?

Lời nói ngạo mạn này khiến cho lửa giận cháy bùng bùng trong lòng của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng thét to lên : - Câm mồm lại, tiểu gia đường đường một đẳng trượng phu đội trời đạp đất, thà chết thì thôi, đâu có thể làm một điều quá ư ô nhục như vậy. Người chó có cuồng vọng giữa ban ngày vô ích.

Vạn Bát Tiên Sinh đứng vững tai ra coi có vẻ thất vọng, nhưng vẫn cất tiếng cười ha hả :

- Thạch Bảo Kỳ, thật tình lão phu đã có lòng tốt đối với người nên mới đi tìm người chốn này, không ngờ người lại chối từ cái hảo ý của ta, thì đừng trách sao ta đem cái tin quan trọng đó đi trao đổi bạc tiền cùng kẻ khác thù địch với người.

Đồng thời, chắc chắn nhân vật ấy sẽ chịu mua một giá rất đắt, có thể gấp bội lần như vậy.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt : - Các hạ bảo sao ? Các hạ bán cái tin này cho người khác à ? - Đúng như vậy.

- Là người nào đây ? - Phong Lâm Cư Sĩ.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ tháo lui ba bước : - Vạn Bát Tiên Sinh ! Lão nói thật chẳng ? Vạn Bát Tiên Sinh gật đầu :

- Lão phu không nói dối bao giờ.

Thạch Bảo Kỳ sững sờ nhìn Vạn Bát Tiên Sinh một chập chợt hừ lên một tiếng lạnh lẽo.

Nhưng chàng chưa thốt lời nào cả.

Vạn Bát Tiên Sinh cười hì hì :

- Thạch Bảo Kỳ, giờ ngươi tính lẽ nào đây ? Thạch Bảo Kỳ căm hận :

- Ta không tính lẽ nào cả.

Vạn Bát Tiên Sinh quay mình : - Vậy lão phu xin tạm biệt.

Dứt lời lão nhân chực phóng mình đi. Thạch Bảo Kỳ quát :

- Đứng lại.

Vạn Bát Tiên Sinh ngưng thân thủ : - Ngươi bằng lòng rồi đấy à ?

- Chớ có hiểu lầm, tiểu gia muốn biết ngươi tính đi đâu thôi. - Lão phu tới Phong Lâm Độ.

Thạch Bảo Kỳ thét : - Không thể được, các hạ hãy để đó cho ta. Vạn Bát Tiên Sinh cười khẩy :

- Ngươi bằng lòng mua cái tin ấy chẳng ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ta muốn ngươi nói ra nghe thử.

Vạn Bát Tiên Sinh lắc đầu : - Ngươi không chịu những điều kiện mà lão phu đã đưa ra thì chớ hòng nghĩ tới chuyện đó.

Thạch Bảo Kỳ nói : - Nếu các hạ chịu nói rõ ra ngày sau tại hạ sẽ phải đền đáp số bạc gấp đôi như vậy.

Bằng trái lại thì ... - Thì thế nào đây ? - Thì ... các hạ đừng mong còn mạng sống mà trở về nữa, đừng nói tới đến Phong Lâm Độ.

Vạn Bát Tiên Sinh ngửa mặt cười khà : - Ha ha ha ... Thạch Bảo Kỳ, năm nay tuổi tác của ngươi trông qua hãy còn quá trẻ sao miệng mồm to rộng như thế.

Luồng sát khí nổi bật trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Thạch Bảo Kỳ, bỗng chàng thét vang lên :

- Bình nhứt tiểu gia nói sao thì hành động vậy, nếu ngươi không chịu nói thật cái tin sống chết của song thân ta thì chớ trách sao ta hạ thủ chẳng niệm tình.

Vạn Bát Tiên Sinh vẫn cười khà : - Ngươi quả điên cuồng rồi, không còn xem trời cao đất dày là gì nữa nên mới thốt ra những lời ngu muội đó.

Không còn dằn nén nổi cơn thịnh nộ nữa, Thạch Bảo Kỳ rống to : - Tiểu gia nhứt định lấy cái mạng của ngươi chứ không thể để ngươi tới Phong Lâm Độ được.

Lời chưa kịp dứt, Thạch Bảo Kỳ đã lắc mình tới trước mặt Vạn Bát Tiên Sinh, giở chưởng lên bằng ngực.

Chàng từ từ đẩy ra.

Một đạo Tinh Thiên Nan Bổ nặng như chiếc bú ngàn cân nhắm đỉnh đầu Vạn Bát Tiên Sinh quật xuống.

Vạn Bát Tiên Sinh thấy Thạch Bảo Kỳ trở mặt liền nín cười, quát lớn tên : - Tiểu tử này bạo gan thật.

Cánh tay áo rộng của Vạn Bát Tiên Sinh huy động một luồng khí chống lại chưởng lực đối phương.

Bốp ! ...

Hai ngọn chưởng chạm nhau phát nổ long trời. Tuy đã dùng tới mười thành công lực cho ngọn Vô Địch Chưởng nhưng Thạch Bảo Kỳ vẫn thấy thua sút Vạn Bát Tiên Sinh.

Thạch Bảo Kỳ tháo lui hơn nửa trượng.

Trái lại, Vạn Bát Tiên Sinh bị cài chân dưới đất trên hai bước mà thôi. Thấy thế, trong lòng Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi vì không ngờ nội lực của Vạn Bát Tiên Sinh lại cao thâm đến thế.

Kể về nọ, nay chàng đã có gần một trăm năm, lại được sự tuyệt truyền của Huyết Châu Lão Nhân, vậy mà chưa có thể chống nổi Vạn Bát Tiên Sinh, quả ngoài sức tưởng tượng rồi.

Ngưng đi một chập, Thạch Bảo Kỳ hậm hực :

- Lão họ Vạn kia, tiểu gia không tin người có ba đầu sáu tay, thông thần biến ảo, hôm nay ta quyết cùng người một trận sanh tử đầu mà thôi. Chưa kịp dứt câu nói, Thạch Bảo Kỳ đã từ từ giơ song chưởng lên bằng ngực. Chàng vận lên toàn bộ mười hai phần công lực rồi liên tiếp quật ra bốn chiêu Tình Thiên Nan Bổ.

Kình lực khởi đi âm âm như biển động.

Nhưng thân pháp của Vạn Bát Tiên Sinh quả thật quỷ thần không lường nổi, nên kinh đạo của Thạch Bảo Kỳ vừa phát đi là lão đã nhẹ như cọng lông trắng bay lên ba trượng.

Đảo mình một cái, lão nhân đã như cây tên cắm ngay xuống đất nhanh như làn sét.

Thân hình lão thần quái chưa từng trông thấy trong chốn giang hồ, có thể so sánh cùng Huyết Châu Lão Nhân.

Bốn luồng kình lực của Thạch Bảo Kỳ vì thế mà hỏng đi. Lửa giận cháy bùng, Thạch Bảo Kỳ đâu có chịu ngưng tay, liền phóng mình theo Vạn Bát Tiên Sinh.

Chàng hét vang : - Người chạy đi đâu ?

Nhưng Vạn Bát Tiên Sinh đã phóng ra ngoài mười trượng, cất tiếng cười ha hả :

- Tiểu tử chó điên cuồng, nếu người quá hăng tiết thì lão sẵn sàng tìm một kẻ địch thủ với người, khó gì.

Thạch Bảo Kỳ cảm hận : - Người nói thế có nghĩa gì đây ?

Vạn Bát Tiên Sinh cười lớn :

- Có nghĩa gì à ? Lão phu đi tìm kẻ muốn giết người, để hạ thủ cho hắn kiếm thêm mối lợi, có phải không ?

Thạch Bảo Kỳ thịnh nộ : - Lão thất phu, người quả thật dê tiện. Vạn Bát Tiên Sinh không sắc giận, càng cười to hơn : - Ha ha ... trong cõi đời này hễ có tiền đi cùng giang sơn cẩm tú cũng thấy vinh quang, còn nghèo khổ thì một bước đường cũng gặp gian nan, khổ lũy, lão phu chỉ biết có tiền là trên hết, tiểu tử người chó khá nhiều lời, ta đi đây.

Lời chưa kịp dứt, Vạn Bát Tiên Sinh đã bằng một khinh công thần quái bắn nhanh như chớp.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp : - Hãy lưu lại.

Vạn Bát Tiên Sinh ngoái cổ cười hềnh hếch : - Ha ha ... người không mất phần đâu mà lo sợ, hãy chờ lão phu trong nội ngày vậy.

Trong khi Vạn Bát Tiên Sinh phát âm thì thấy còn đứng cách Thạch Bảo Kỳ khoảng mười trượng, nhưng sau khi dứt lời đã thấy lão nhân xa ngoài trăm trượng.

Cái thân thủ quả khiếp người đây.

Thạch Bảo Kỳ bạo hét :

- Tiểu gia nhất định phải giết người. Lập tức chàng thi triển khinh công thần kỳ rượt theo phía sau lưng Vạn Bát Tiên Sinh.

Rượt nhau một hồi thì hình bóng của Vạn Bát Tiên Sinh đã không còn nữa, chẳng hiểu biến đi đường nào.

Thạch Bảo Kỳ thu hồi thân thủ.

Chàng tự biết không tài nào đuổi kịp Vạn Bát Tiên Sinh. Hơn nữa, nghĩ tới tánh mạng như chỉ mảnh treo chuông của Đảng Ma Tôn Giả, chàng chàng cũng tạm gác chuyện báo thù qua một bên.

Ngày sau gặp lại lão rồi sẽ hay.

Nghĩ vậy nên Thạch Bảo Kỳ nhắm hướng Nam mà chạy thẳng. Đi khoảng năm mươi dặm đường, thành linh Thạch Bảo Kỳ nhận ra phía trước con cổ đạo có năm người cản ngang.

Chàng phóng tới gần định thần nhìn kỹ thì thấy đó là năm người đạo sĩ, hình như rất lạ mặt.

Bất buộc, Thạch Bảo Kỳ phải thu hồi thân pháp đáp xuống đối mặt cùng năm người đạo sĩ này.

Chàng đưa mắt nhìn qua một lượt.

Thạch Bảo Kỳ nhận ra vị đạo sĩ đứng đầu trạc ngoài năm mươi, mặt mày oai nghi nhưng âm hiểm.

Đứng sau là bốn người đạo sĩ khác tuổi chừng trung niên, lưng đeo lưng lẳng thanh trường kiếm, dáng bộ hàm hồ.

Hình như họ đã đứng chờ chàng từ lâu lắm.

Thạch Bảo Kỳ hơi cau cặp lông mày lưỡi kiếm lại, trong lòng rất lấy làm khó chịu.

Vì cứ theo tình hình này thì nhứt định không tránh khỏi một trận ác chiến cùng năm người đạo sĩ không hề quen mặt này.

Thạch Bảo Kỳ rất sợ phí mất thời giờ đi tìm hạt Trĩ Thương Châu mang về chùa cứu mạng cho Đảng Ma Tôn Giả nên lòng nóng như lửa thiêu.

Chàng xê mình lên nửa trượng, quét cặp dị quang nhìn qua năm vị đạo sĩ một lượt, rồi trầm nghị hỏi :

- Chư vị thiền sư là ai, sao tự nhiên lại cản đường không cho tại hạ đi tới như thế ?

Lão đạo sĩ cầm đầu đảo mắt tỏa hào quang nhìn Thạch Bảo Kỳ từ đầu đến chân rồi trầm giọng :

- Tiểu tử, ngươi có phải là Thạch Bảo Kỳ không ?

Thạch Bảo Kỳ rúng động nhưng khe khẽ gật đầu :

- Quả đúng vậy.

Lão đạo nhân quét mắt nhìn lại bốn người đạo sĩ phía sau như âm thầm ra hiệu.

Rồi, lão tăng day lại Thạch Bảo Kỳ : - Hôm nay bản tăng đã tìm ra đối tượng rồi đây. Thạch Bảo Kỳ cau cặp lông mày lưỡi kiếm :

- Lão tăng nói gì tại hạ không nghe được rõ. Có thể nào lão tăng nói cho ta biết cái thân phận hay không ?

Lão đạo nhân lãnh đạm : - Rất có thể. Bản tăng chính là Thiên Phong Đạo Trưởng của môn phái Vũ Dương đây.

Trở ngón tay lại phía sau, lão nhân chính Thiên Phong Đạo Trưởng tiếp : - Còn bốn vị này là đệ tử cao tăng của bản môn, tiểu tử đã nghe rõ rồi chứ ? Đến đây, Thạch Bảo Kỳ đã hiểu rõ mọi sự tình xảy ra như thế nào rồi. Nguyên nhân năm người đạo sĩ này đi tìm chàng cũng chỉ vì cái chết của Thiên Tân Đạo Trưởng mà ra.

Cho nên chàng phải nghiêm nghị : - Phải chăng lão đạo tăng đi tìm tại hạ chỉ vì cái chết của Thiên Tân Đạo Trưởng ?

Bất giác Thiên Phong Đạo Trưởng rúng động lên.

Lão nhân gật đầu, trầm lạnh :

- Quả đúng vậy.

Rồi cặp tình quang Thiên Phong Đạo Trưởng chớp rục : - Bần tăng nghe bọn giang hồ đồn đãi, Thiên Tâm đạo huynh đã chết trong tay tiểu tử nhưng chưa biết có đúng vậy không nên phải đi tìm người cho rõ sự thực.

Thạch Bảo Kỳ mạnh bạo : - Thực tình Thiên Tâm Đạo Trưởng đã chết trong tay tại hạ nhưng chuyện hành hung không phải do nơi ta mà là vì tình thế bắt buộc tại hạ ra tay thôi.

Thiên Phong Đạo Trưởng trợn mắt : - Hừ, chẳng lẽ tiểu tử còn có cái nguyên nhân giết người ? Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Đương nhiên là phải có rồi.

- Câu chuyện ra như thế nào người hãy nói rõ cho bần tăng nghe thử. Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ lộ vẻ giận còn chất chứa trong lòng :

- Cũng chỉ vì Thiên Tâm Đạo Trưởng đã giúp sức cho kẻ gian Phong Lâm Cư Sĩ vây bắt tại hạ, nên trong cơn nguy cấp không giết người thoát thân không được.

Nhưng đây chỉ là một điều bắt buộc, xin lão tăng tha thứ cho ta.

Lời nói của Thạch Bảo Kỳ vừa chấm dứt, cả bốn người đạo nhân đều phần nộ trợn mắt nhìn chòng chọc vào mặt chàng như muốn ăn tươi nuốt sống mới vừa lòng.

Trong khi Thiên Phong Đạo Trưởng đã quát cấm thù : - Câm mồm lại, Thạch Bảo Kỳ, người tưởng đâu chuyện giết người của người chỉ một lời nói là có thể bỏ qua à ?

Thạch Bảo Kỳ dần lòng : - Tại hạ chỉ xin lão tăng nghĩ đến cái cảnh ngộ của ta trong lúc đó bị bắt buộc phải hành động như thế chứ chẳng còn cách nào khác hơn nữa được. Thiên Phong Đạo Trưởng giận nói :

- Câm mồm lại, Chưởng Môn Nhân bần tăng xưa nay vô cùng chính trực, chẳng hề biết xử phụ ai, nay người dám dùng lời xảo trá sỉ nhục người, quả thật tội đáng phân thây làm trăm mảnh.

Thạch Bảo Kỳ điềm nhiên : - Nhưng đây là sự thật, buộc lòng tại hạ phải nói ra để biện minh cho cái nguyên nhân giết người kia. Tại hạ không hề giả dối một chút nào cả. Thiên Phong Đạo Trưởng dừng mảy :

- Tiểu tử nầy quả nhiên vô cùng mưu quỷ, sự thực cứ như bản đạo được rõ thì chính người đã dùng thủ đoạn cực kỳ đê hèn hãm hại sư huynh của ta, nay còn chạy tội sao được.

Lời nói của Thiên Phong Đạo Trưởng khiến Thạch Bảo Kỳ sừng sốt cả người lên.

Một ý nghĩ thoáng vụt qua đầu óc chàng.

Bất giác, Thạch Bảo Kỳ hỏi Thiên Phong Đạo Trưởng : - Đạo Trưởng, lời nói vừa rồi chính thật là của ai ? Phải chăng lão Phong Lâm Cư Sĩ đã bảo với người ?

Luồng sát khí nổi bật trên bộ mặt oai nghi của Thiên Phong Đạo Trưởng : - Nếu quả đúng như vậy thì người định liệu lẽ nào đây ?

Gương mặt trắng như ngọc của Thạch Bảo Kỳ chợt hóa hồng vì cơn thịnh nộ vừa nổi lên.

Chàng lạnh tởm nhà mồ : - Hừ, lâu nay Phong Lâm Cư Sĩ vốn là một kẻ tử thù không chung đội trời đạp đất cùng tại hạ, có lẽ nào lão ma đầu kia không lợi dụng cái cơ hội tốt đó thêm bớt nhiều điều vu khống ta, đồng thời chế thêm dầu vào ngọn lửa căm hờn vào lòng Đạo Trưởng, hồng cậy nhờ bàn tay của người hủy diệt ta mà lão chẳng hề tổn hao một chút hơi sức nào.

Đạo Trưởng có bao giờ nghĩ thế không ?

Thiên Phong Đạo Trưởng hét to : - Chớ có vu khống cho người lành. Xưa nay Phong Lâm Cư Sĩ là một nhân vật đường đường chính chính trong chốn giang hồ, tất cả mọi người đều mến phục, lại tư thế bao trùm chốn võ lâm, người đừng hòng đem lời thị phi khuynh đảo sự thật vô ích.

Nghe vậy, Thạch Bảo Kỳ vùng ngựa mặt cười khà.

Tiếng cười của chàng chứa đựng một sự ngạo mạn lẫn khinh đời vô tể. Thiên Phong Đạo Trưởng cũng vì giọng cười khi thị của Thạch Bảo Kỳ mà cháy phừng lửa giận :

- Tiểu tử, ngươi cười gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ cười to hơn trước : - Tại hạ cười vì mặt giang hồ ngày nay vô cùng quỷ quyệt, tà chánh khó phân, nhân nghĩa hỗn độn không sao đo lường được, những bộ mặt hiểm ác mà lại được bọn người ngu xuẩn vô lâm ca ngợi, còn người hiền thì hoạn nạn gian nguy. Rõ thật là ghê tởm, vì vậy nên cười cho hả lòng căm tức một phần nào.

Thiên Phong Đạo Trưởng càng giận dữ : - Tiểu tử chó nên cuồng ngạo, chẳng lẽ lời nói của ngươi vừa rồi là đúng hay sao ?

Thạch Bảo Kỳ thôi cười, trầm nghị : - Bình sinh, mặc dù tại hạ còn nhỏ tuổi nhưng lời nói tự đỉnh núi cao, không bao giờ vu khống cho ai cả, nhưng tiếc vì những lời nói đó không được Đạo Trưởng nghe qua thì biết phải làm sao.

Ngừng lại một chút, Thạch Bảo Kỳ chiếu luồng dị quang vào mặt lão tăng, bỗng hỏi :

- Nếu thế hiện giờ lão tăng định lẽ nào đây ?

Thiên Phong Đạo Trưởng lạnh lùng : - Bần đạo muốn ngươi cùng đi !

Cặp lông mày lưỡi liềm của Thạch Bảo Kỳ cau lại : - Tại hạ cùng đi với Đạo Trưởng đến đâu ?

- Trên ngọn núi Vũ Dương.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ chấn động lên, hiểu ngay. Thiên Phong Đạo Trưởng trầm nặng hơn cả bao giờ :
- Để cho Ngũ Dương Chân Nhân, một đấng Ngươn Lão của môn phái tự mình xem xét về cái tội trạng giết người của tiểu tử, đồng thời sẽ định đoạt sự sống chết của ngươi.

Thạch Bảo Kỳ lạnh như ma mộ : - Ta không đi.

Lông mày nửa bạc của Thiên Phong Đạo Trưởng dựng ngược : - Vì sao ngươi không chịu đi ?

- Điều thứ nhất là vì ta không có phạm tội bởi không phải chính ta gây hấn với lão Thiên Tâm Đạo Trưởng.

Còn điều thứ nhì là hiện giờ ta đang mang trong mình một sứ mạng cực kỳ trọng đại, không thể chừa một chút thời giờ nào hết để cùng Đạo Trưởng tới ngọn núi Vũ Dương thù tạc được.

Thiên Phong Đạo Trưởng cảm giận quát :

- Ngươi nói sao nghe dễ quá, ta bảo thật, nếu ngươi ngoan ngoãn vâng theo lời bần tăng tới ngọn núi Vũ Dương thì có thể còn ban cho ngươi một ân huệ nhẹ nhàng trước khi nhắm mắt đền món nợ máu đã vay, bằng trái

lại, đừng trách ta dùng thủ đoạn phi thường đối với ngươi.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận : Đạo Trưởng chó khoe mồm mép, có bao nhiêu chiêu chưởng hãy thi thử tiểu gia xem.

Không còn nhẫn nại nổi nữa, Thiên Phong Đạo Trưởng quát tự sấm : - Vậy hãy coi đây.

Cánh tay áo rộng của lão đạo tức thì phất lên.

Nhưng lạ một điều không thấy kinh phong nổi dậy chi hết. Mặc dù vậy, tình hình lạ lùng chợt diễn ra

Bốn cái bóng của chúng đạo nhân kia thoáng đi nhẹ như những làn khói bị cơn gió đùa.

Nháy mắt Thạch Bảo Kỳ đã bị năm người đạo sĩ vây chặt chính giữa. Soẹt ... Soẹt ...

Tất cả đều tuốt thanh trường kiếm chớp ánh sáng lạnh đến căm hờn. Tình hình bỗng khẩn trương cực độ.

Một trận sát phạt nhưt định không thể tránh khỏi.

Trông thấy đột biến, trong lòng Thạch Bảo Kỳ càng thêm phiền não vô cùng.

Quả thật tự nhiên năm người đạo sĩ buộc chàng lâm vào cảnh sát vận. Nếu chàng không giết bọn họ thì bọn họ cũng chẳng dung tha cho chàng. Mà nếu giết người lẫn này thì huyết thù giữa chàng và môn phái Vũ

Đương càng thêm chồng chất, biết đến bao giờ giải thoát cho chàng. Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã nói :

- Thiên Phong Đạo Trưởng, tại hạ xin người chớ nên cưỡng bức ta phải lâm vào tình trạng thảm sát như đã từng giết chết lão Chương Môn Nhân của quý phái.

Hơn nữa, hiện giờ ta đang mang trong mình một sứ mạng vô cùng khẩn cấp, không thể lưu lại một giây nào nữa cả, vậy ta tính cách này chẳng hiểu Đạo Trưởng có thuận chăng ?

Thiên Phong Đạo Trưởng hậm hực : - Ngươi cứ nói ta nghe thử.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm lạnh : - Tại hạ xin Đạo Trưởng hãy tạm gác câu chuyện ân thù lại, chờ ta hoàn thành sứ mạng rồi sẽ tìm tới quý môn phái để thù tạc sau này, có được không?

Lời nói của Thạch Bảo Kỳ quả thật vô cùng uyển chuyển, nhẹ nhàng, khó có ai hành hung với chàng được.

Nào ngờ.

Thiên Phong Đạo Trưởng vốn đã kiên trì ý chí, chẳng chút động tâm, trái lại còn thịnh nộ quát lên :

- Thạch Bảo Kỳ. Bây giờ bản đạo muốn người cho biết một trong hai điều có chịu đi hay là không, ngoài ra chẳng còn muốn một điều thứ ba nào khác nữa.

Biết Thiên Phong Đạo Trưởng đã cương quyết buộc chàng phải dùng võ lực, bất giác Thạch Bảo Kỳ cháy phừng lửa giận :

- Nếu thế thì ta sẽ trả lời với người một câu dứt khoát rằng : Ta không đi, vậy người định lẽ nào ?

Làn sáng lạnh căm hờn của thanh tuyệt kiếm của Thiên Phong Đạo Trưởng chớp nháng lên.

Lão đạo nhân rống hận thù : - Tiểu tử họ Thạch kia. Người đã giết chết vị Chương Môn Nhân của bản đạo, quả là một mối đại thù không đội trời chung, nay lại còn tự thị mình công lực cao cường, thì có lẽ nào bản tăng dung thứ cho người được. Vậy ta nhứt định sẽ đem cái thi hài của người về yết kiến lão Ngũ Đường Chân Nhân là xong.

Mấy lời của Thiên Phong Đạo Trưởng quá ngạo cuồng, khiến cho Thạch Bảo Kỳ không còn dằn nổi cơn giận nữa, liền hét to :

- Thiên Phong lão đạo, tiểu gia khuyên lời nói của người hãy nên ôn hòa một chút, nếu trái lại đây sẽ là một tràng của người, không còn mong gì cứu vãn được.

Thực tình vì ta không muốn mất cái vẻ hòa khí nên mới dùng những lời khiêm tốn như vậy, còn nếu người tưởng lầm ta sợ người mà diễn ra một trận huyết đấu thì chắc chắn bọn người khó mong còn mạng sống mà về chùa nữa.

Ngọn lửa căm hờn phừng cháy trong tim gan, Thiên Phong Đạo Trưởng trở vào mặt Thạch Bảo Kỳ quát :

- Gã tiểu cuồng ma hung ác kia, người đã giết Chương Môn Nhân của bốn phái rồi mà sao còn tự phụ cho mình là đúng, thì làm sao lão tăng dung tha mạng sống cho người được chứ.

Hãy nhận chiêu đoạt mạng đây.

Soạt.

Thanh trường kiếm ở trong tay Thiên Phong Đạo Trưởng chớp lên vệt sáng lạnh căm người.

Lão quay sang bốn vị đạo sĩ hô to : - Đồng môn hãy xông lên thi triển toàn lực hạ sát tên cuồng ma hung ác này để trả thù cho Chương Môn Nhân.

Bốn vị đạo nhân đồng thanh : - Tuân lệnh.

Một loạt tiếng chấn động khắp cả sân tràng thật lâu chưa dứt.

Lập tức bốn người đạo sĩ phóng rào rào tới vây chặt Thạch Bảo Kỳ vào chính giữa.

Bọn họ đứng trấn theo thế Ngũ Hành, thuộc năm hướng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ hùng liệt vô biên.

Hiển nhiên năm người đạo sĩ lập thành thế trận tự bao giờ mà chẳng hề hay biết.

Khi đã vây chắc kinh địch rồi, Thiên Phong Đạo Trưởng rống to : - Tiến tiến ...

Mồm rống, cánh tay mặt của lão tăng vừa huy động thanh trường kiếm vạch tới ba nơi hiểm huyệt của Thạch Bảo Kỳ nhanh như làn chớp trên mây.

Thế chiêu quả vô cùng hiểm ác, có thể lấy mạng người dễ dàng như lật bàn tay.

Đồng thời bốn vị đạo nhân kia cũng quát vang lên, tự khắc bốn luồng kiếm sáng ngời chớp tới tứ huyệt của Thạch Bảo Kỳ, mỗi người một hướng theo thế trận an bài.

Tình hình khẩn trương cực độ. Đến đây nếu Thạch Bảo Kỳ không ra tay cũng không thể nào được nữa vì năm người đạo sĩ đã bắt buộc chàng rồi.

Chàng đâu có thể đứng yên mà chờ chết. Đột nhiên hào khí bốc mờ trên gương mặt tuấn tú của Thạch Bảo Kỳ vùng thét chấn động :

- Thiên Phong Đạo Trưởng, căn bản tiểu gia không muốn ra tay hiểm độc nhưng bọn ngươi buộc ta phải hạ thủ, nếu tánh mạng không bảo tồn thì chớ trách sao ta ác độc.

Đang khi thét, thân hình của Thạch Bảo Kỳ đã quay một vòng tròn tợ chiếc bóng vong linh vừa mới hiện về.

Cùng lượt, năm ngón chỉ của chàng cong lại như những chiếc móng sắt bắn ra một loạt năm luồng Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ.

Mỗi một ngón chỉ nhắm vào một người đạo sĩ công vào thanh trường kiếm của họ đương vút tới.

Soẽng ... Soẽng ...

Loạt tiếng kim khí kêu dòn.

Nhiều tiếng rú to nổi lên. Đã thấy bốn người đạo nhân loạn choạng tháo lui ra ngoài, cánh tay tê chồn buông xuống.

Riêng bốn thanh trường kiếm đã rớt nằm dưới đất.

Phần Thiên Phong Đạo Trưởng tuy chưa bị đánh rơi thanh kiếm nhưng cũng bị chấn động lão đảo người.

Thanh trường kiếm của lão cong như chiếc lưỡi liềm.

Lão đạo nhân vô cùng sửng sốt khiếp thẳm trước bộ võ công thâm kỳ của một gã thiếu niên chưa đầy mười tám tuổi.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ đã lách mình một cái vọt ra ngoài bốn trượng, đứng nhìn trở vào sân tràng.

Sự thực Thạch Bảo Kỳ không có lòng hiếu sát, nên chỉ muốn dùng Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ đánh rớt kiếm của quần hùng mà thôi.

Ngưng đi một chập.

Thiên Phong Đạo Trưởng phần hổ thẹn, phần máu hận thù sôi sục, chẳng kể chết sống xê mình tới trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Lão đạo nhân rống to : - Tiểu cường ma chớ nên tự thị, nếu bản tăng không giết được ngươi thì đâu còn mặt mũi nào đối với giang hồ nữa.

Chỉ thấy thanh trường kiếm trên tay Thiên Phong Đạo Trưởng chớp nhoáng lên tức thì biến thành trăm ngàn kiếm ảnh chói mắt nhắm vị trí của Thạch Bảo Kỳ chụp tới như tấm lửa tử hình.

Thế kiếm này quả nhiên vô cùng độc hiểm, ít khi Thiên Phong Đạo Trưởng dùng tới nó.

Nhưng hôm nay lão đạo nhân phải đem ra sử dụng vì đang đứng trước nguy cơ một đại kinh địch có bộ võ công thần kỳ.

Lão đạo không thể thi triển kiếm pháp tầm thường được. Thoáng thấy Thiên Phong Đạo Trưởng dùng độc kiếm, Thạch Bảo Kỳ khe khẽ cau cặp lông mày lưỡi kiếm lại.

Giờ chàng có nhân nhượng cũng chẳng còn được nữa, tính mạng của chàng có thể lâm nguy.

Bất buộc, Thạch Bảo Kỳ thét lớn : - Lão ra tay quá độc hiểm thì chớ trách tiểu gia sao hạ thủ chẳng niệm tình. Đơn chưởng của Thạch Bảo Kỳ liền theo tiếng hét đó giơ lên.

Một chiêu Hận Hải Vô Biên tức thì phát động từ chưởng trung của Thạch Bảo Kỳ.

Tuyệt chiêu Hận Hải Vô Biên vừa triển ra đã thấy vô cùng khốc liệt. Kinh lực khởi đi mạnh tựa ba đào, bén như gươm thiêng, âm âm như thác đổ nhắm ngay Thiên Phong Đạo Trưởng quật tới.

Chỉ nghe một loạt tiếng rú chấn động phát ra từ cửa mồm lão đạo nhân. Đã thấy thân hình của Thiên Phong Đạo Trưởng rời khỏi mặt đất phóng khỏi ra ngoài hơn bốn trượng như cánh diều đứt dây.

Lão rơi xuống đứng dậy hết muốn nổi.

Từ nơi cửa mồm của Thiên Phong Đạo Trưởng phún ra một vòi máu đào trông vô cùng khủng khiếp.

Chiêu thức Hận Hải Vô Biên quả nhiên tối thượng giang hồ không có một thứ võ công nào địch nổi.

Đó cũng nhờ Thạch Bảo Kỳ hãy còn nương tay không thi triển toàn công, nếu không Thiên Phong Đạo Trưởng đã bỏ mạng tại sân tràng rồi.

Sự tình diễn ra ngoài sức tưởng tượng của quần hùng, làm bốn đạo nhân kia băng khuâng cả lên.

Không một ai dám động thủ vì đã khiếp hãi bộ võ công thần quái của Thạch Bảo Kỳ.

Lúc ấy Thiên Phong Đạo Trưởng cũng vừa đứng vững, đưa tay chùi sạch vết máu còn sót đọng nơi miệng.

Lão đạo nhân nhìn Thạch Bảo Kỳ sững sốt vì lão tự hiểu nếu kẻ thù quyết tâm hạ sát thì đã chết rồi.

Cho nên Thiên Phong Đạo Trưởng bàng hoàng chưa biết tính sao. Giữa phút đó, Thạch Bảo Kỳ nhẹ nhàng xê mình tới, dậm nhiên nói với Thiên Phong Đạo Trưởng :

- Thiên Phong Đạo Trưởng, vì tình thế bất buộc tại hạ dùng thủ pháp có phần quá đáng khiến tổn hại cho người, vậy xin chớ chấp, ngày sau ta nguyện tới núi Vũ Đương thỉnh giáo. Bây giờ còn chuyện gấp rút phải lên đường, xin bái biệt.

Chữ biệt của chàng vừa dứt, liền toan nhắc bổng thân hình lên cao để chuyển bề thế phóng đi.

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng gió thổi vụt qua.

Tiếp đó là một tiếng phập hết sức khô khan. Thạch Bảo Kỳ liền ngưng thân thủ.

Chàng đưa mắt nhìn sang nơi vừa phát ra tiếng phập xem chuyện gì vừa xảy ra.

Đã thấy một cây cờ đỏ tựa máu, hình tam giác cắm ngấp trên mặt đất sân tràng.

Chính giữa cây cờ máu có thêu bảy con cọp vàng phất phới trước gió. Trông vừa ngoạn mục vừa cực kỳ khủng bố.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên.

Không phải vì cây cờ máu xuất hiện chàng kinh hãi mà vì cái thủ pháp bắn cờ của nhân vật cầm nó.

Hắn từ đâu tới sao không thấy.

Hắn đã dùng một thứ thủ pháp cao siêu cực độ mới có thể phóng ngọn cờ một cách thần tình như thế.

Nhưng hắn là nhân vật nào đây.

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng trong dạ không ngớt. Chàng quét cặp mắt sáng rực nhìn quanh một lượt. Trong khi năm người đạo sĩ cũng kinh hãi lên khi nhìn ra ngọn cờ máu của kẻ bí mật vừa phóng tới.

Họ trở mắt nhìn cây cờ, rồi đảo quanh trong rừng coi nhân vật đó đang ẩn nấp nơi nào.

Tuyệt nhiên chẳng thấy ai cả.

Trong rừng im bật như tờ.

Một bầu không khí khủng bố đến ngạt thở. Không còn nín được nữa, Thạch Bảo Kỳ lên tiếng hỏi to :

- Nhân vật nào đây ?

Dư âm tiếng nói của chàng chưa kịp dứt thì đã nghe một loạt cười khà nổi lên chất chứa cả tai người.

Giọng cười đưa ra một tiềm lực đáng khiếp.

Năm người đạo nhân vì trận cười đó đã phải vận công trấn áp khí huyết sôi trào.

Riêng Thạch Bảo Kỳ cũng cau cặp lông mày lưỡi liềm lại lấy làm khó chịu trong lòng.

Tiếng cười chấm dứt, chợt đầu một bóng người thoáng vụt tới đáp nhẹ nơi sân tràng chẳng khác chiếc bóng quỷ.

Không hiểu người ấy đã từ hướng nào tới mà nhanh lẹ đến nỗi không một ai có thể nhận ra.

Chỉ thấy đó là một gã thiếu niên tuổi chưa đầy mười sáu, mặt mũi anh tuấn, mình mặc áo vàng chẳng những kỳ diệu vô cùng mà lại oai phong tứ hướng. Tuy còn trẻ nhưng khí phách của gã thiếu niên này cực kỳ cuồng ngạo, lắc mình lại cây cờ đỏ ngạo một cái.

Tức thì một ngọn tiểu phong cuốn lấy ngọn cờ mang vào nằm gọn gàng trong tay gã.

Một thân pháp quả nhiên vô thượng giang hồ.

Năm vị đạo nhân vì thế vừa sững sờ vừa kinh hoàng khôn tả. Thạch Bảo Kỳ thì lạnh lùng trầm mặt xuống.

Chàng nhìn gã thiếu niên cuồng ngạo một chập lâu, rồi cất giọng nghiêm trang hỏi :

- Tiểu huynh đài ! Ngọn cờ hiện nằm trong tay người có phải là Thất Hổ Lệnh Kỳ chăng ?

Gã thiếu niên áo vàng chẳng coi Thạch Bảo Kỳ ra hồn gì cả, đáp lời chàng mà trong khi không cần quay lại :

- Quả đúng vậy.

Cử chỉ của gã quả cuồng ngạo vô phương.

Lúc đó, Thiên Phong Đạo Trưởng đã tháo lui ba bước nhìn chòng chọc vào mặt gã thiếu niên áo vàng.

Giây lâu, lão đạo nhân lẩm bẩm : - Phải chăng mấy lúc gần đây trong chốn võ lâm hai môn phái Ngũ Đại và Hằng Sơn bị tiêu diệt, hàng trăm cao thủ bỏ mạng là vì bàn tay độc hiểm của gã tiểu tử này ?

Chẳng ngờ lời nói của lão đạo nhân lọt vào tai gã thiếu niên áo vàng, nên gã cười khà lên :

- Ha ha ... hoàn toàn đúng cả, chính bản tiểu gia đã xóa tên hai môn phái đó trong bảng vàng võ lâm.

Thiên Phong Đạo Trưởng rùng mình : - Thế tiểu tử là Thất Hổ Lệnh Chủ đó chăng ? Gã thiếu niên áo vàng trầm lạnh :

- Không đúng thế, tiểu gia chỉ là Sứ Giả thứ bảy trong môn phái Thất Hổ Lệnh Kỳ mà thôi.

Lời tiết lộ này khiến cho Thiên Phong Đạo Trưởng càng hãi hùng thêm hơn.

Gã thiếu niên này chỉ là vị Sứ Giả số bảy trong Thất Hổ Lệnh Kỳ mà võ công cao thâm dường đó, thì các nhân vật kia và Lệnh Chủ chưa biết võ công cao thâm tới bậc nào cho cùng tận được.

Ngẩn ngơ một chập, Thiên Phong Đạo Trưởng lại hỏi : - Chủ Nhân Thất Hổ Lệnh là ai ?

Thiếu niên áo vàng khinh thị : - Đạo sĩ không đủ tư cách hỏi tới Lệnh Chủ của tiểu gia. Bất giác, Thiên Phong Đạo Trưởng nổi cơn thịnh nộ :

- Tiểu tử này quá ngạo cuồng, tuổi tác mới chừng ấy mà chẳng coi trời cao đất dày là gì cả.

Nay ngươi cho bản đạo rõ mục đích phóng cây cờ đỏ nơi đây với dụng ý gì? Gã thiếu niên áo vàng không đáp ngay câu hỏi của Thiên Phong Đạo

Trưởng mà chỉ hỏi :

- Đạo sĩ có biết cái qui cũ Thất Hổ Lệnh Kỳ chẳng ?

- Hãy nói cho bản tăng nghe thử. - Qui cũ của Thất Hổ Lệnh Kỳ là, khi thấy ngọn cờ hồng xuất hiện hể ai trông thấy nó thì chỉ còn hai con đường mà thôi.

- Hai đường gì đây ? - Một là con đường sống còn, nghĩa là tự khắc qui hàng bản phái, sẽ được gia nhập vào Thất Hổ Lệnh Kỳ cùng chung lo nghiệp bá với nhau hưởng phúc lâu dài.

Thiên Phong Đạo Trưởng rúng động lên, ngơ ngác một hồi. Luôn cả Thạch Bảo Kỳ đứng gần đấy cũng lấy làm khó chịu trong lòng nhưng chưa rả ra một tiếng nào cả.

Chàng chờ nghe sự đối đáp giữa hai người.

Lúc ấy, Thiên Phong Đạo Trưởng lại hỏi tiếp : - Còn con đường thứ hai như thế nào ?

Giọng nói của gã thiếu niên áo vàng sắc mùi khùng bố : - Con đường kế đó là nhận lãnh cái chết thê thảm, nếu kẻ nào dám chống lại bản môn tức khắc bị hành hình.

Nghe dứt câu, Thiên Phong Đạo Trưởng kinh hãi vô cùng, nhưng lại nổi cơn giận dữ vì cử chỉ cuồng ngạo của gã thiếu niên áo vàng.

Bốn người đạo sĩ kia rúng động tận đáy lòng, lấy mắt nhìn nhau ra hiệu. Riêng Thạch Bảo Kỳ cũng bàng hoàng trong dạ, vì từ ngày xuất hiện giang hồ chưa có lần nào chàng thấy một môn phái nào lại có cái qui cũ sát nhân một cách bạo tàn như vậy.

Dù vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn im lặng chờ tình thế diễn biến sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động, còn ngơ ngác thì gã thiếu niên áo vàng lạnh lùng hỏi Thiên Phong Đạo Trưởng :

- Đạo sĩ, nay ngươi đã rõ cái qui cũ của bản môn rồi, vậy có chịu đầu hàng bản môn hay chờ tiểu gia hạ thủ ?

Những lời cuồng ngạo thốt ra từ cửa miệng của một gã thiếu niên còn nồng sữa mẹ khiến cho Thiên Phong Đạo Trưởng nổi giận dưng cặp lông mày nửa bạc.

Lão tăng quát lên : - Tiểu tử chó đẻ nên điên cuồng như thế. Bản tăng là hạng người gì người có biết chẳng, sao lại dám thốt ra những lời hồ đồ không coi trời cao đất rộng ra làm sao cả.

Ta khuyên ngươi đừng quá lỗ mãng đến khi hối hận không còn kịp vậy. Gã thiếu niên áo vàng cười ha hả :

- Trái lại, tiểu gia sẽ giết sạch bọn ngươi tại mộ tràng này nếu ngươi cường ngạnh không chịu gia nhập bản môn.

Vậy ngươi tính lẽ nào ?

Thiên Phong Đạo Trưởng hét : - Tiểu tử điên cuồng thật, bản tăng làm sao có thể đáp ứng theo cái hành động ngang ngược của ngươi được.

Gã thiếu niên áo vàng hầm hừ : - Một lần chót, ngươi nhứt định không đáp ứng lời của tiểu gia à ? - Đúng như vậy.

- Vậy thì bọn ngươi chỉ còn con đường vong mạng mà thôi. Thiên Phong Đạo Trưởng nổi giận :

- Câm miệng lại, chỉ sợ e ngươi rước lấy đại họa vào mình chứ đừng hòng hăm dọa kẻ khác.

Gã thiếu niên áo vàng vùng trở lên trận cười khùng bố nghe đến sôi nổi huyết quản trong mình.

Bấy nhiêu cũng đủ biết võ công của gã cao thâm đến quỷ thần không đo lường nổi rồi.

Cười dứt, gã thiếu niên áo vàng cất cây cờ màu máu thêu bảy con hổ vào mình, rồi nặng trịch thốt :

- Lời nói không bằng hành động, vậy bây giờ tiểu gia sẽ làm gương cho ngươi xem thế nào.

Thiên Phong Đạo Trưởng nghe xong, tức thì vận công lên chờ đợi vì biết gã thiếu niên áo vàng sắp sửa tấn công.

Nãy giờ đứng nghe hai đảng đối đáp, Thạch Bảo Kỳ thấy gã thiếu niên áo vàng quả nhiên rất lợi hại. Bọn Thiên Phong Đạo Trưởng nhứt định không phải là đối thủ của hắn.

Thế nhưng chàng vẫn chưa thấy động chi hết vì còn muốn chờ xem công lực của gã thiếu niên áo vàng cao thâm quá dị tới bậc nào, chừng ấy ra tay cũng chẳng muộn màng gì.

Cũng trong thời gian ấy.

Một chuyện lạ vô cùng khiếp đảm diễn ra. Ngọn hữu chưởng của gã thiếu niên áo vàng khe khẽ giơ lên. Chẳng hiểu hắn dùng một thứ võ công gì mà chỉ nghe một luồng kinh khí âm âm như sóng biển, nhanh như làn sét quật tới một tên đạo sĩ đứng cách Thiên Phong Đạo Trưởng chừng ba trượng.

Bình.

Tên đạo nhân không kịp kêu la một tiếng, toàn thân bị chưởng phong quật nhằm tung bổng đi như cánh diều đứt dây, rớt phía ngoài bốn trượng.

Tên đạo nhân chết liền tại chỗ cừu khiếu đều róm máu đen. Thạch Bảo Kỳ và Thiên Phong Đạo Trưởng là hai nhân vật có bộ võ công thâm hậu nhưng vẫn không thể nào nhận ra gã thiếu niên áo vàng đã dùng một thủ pháp gì giết người nhanh chóng đến thế.

Bất giác, Thiên Phong Đạo Trưởng và Thạch Bảo Kỳ đã phải ngơ ngác cả người lên.

Hai người trở tỉnh quang nhìn gã thiếu niên áo vàng biểu lộ một sự kinh dị vô tả.

Sân tràng trầm nặng thêm hơn.

Tử khí lan tràn, mùi khùng bố máu tanh nồng nặc cả không gian. Gã thiếu niên cũng đã thu hồi thân thủ.

Đột nhiên trong giờ phút đó một thảm trạng mới lại diễn ra. Một tiếng rú kinh hồn nổi lên.

Thêm một người đạo nhân nữa bị giết chết trước mặt Thiên Phong Đạo Trưởng và Thạch Bảo Kỳ.

Vẫn không rõ gã đã dùng ngón võ công gì.

Nên hai người hãy còn đứng trơ như pho tượng bằng đồng. Tiếp đó, lại có hai tiếng rú khốc liệt nổi lên làm chấn động khắp cả sân tràng.

Hai cái thân hình bay bổng ra ngoài. Đó là hai đạo nhân còn lại vừa vong mạng dưới luồng chưởng phong quái dị của gã thiếu niên áo vàng.

Chưởng lực của gã thiếu niên quả khiếp người, mạnh như ba đào, nhanh như điện chớp, một chiêu một người, hết sức gọn gàng, như chẳng hề tổn hao một chút sinh lực nào cả.

Đồng thời nl của gã cao thâm đến không thể nào dám tưởng tượng trước được.

Một gã thiếu niên tuổi chưa đầy mười sáu mà võ công lẫn nội lực lại cao thâm dường đó hẳn là một đóa kỳ hoa vô lâm đây.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ ngơ ngẩn cả tâm hồn.

Lần thứ nhứt từ ngày xuất hiện giang hồ, chàng chứng kiến một gã thiếu niên có cái thủ pháp kinh hồn như vậy.

Gã hạ sát luôn bốn người cao thủ mà mặt mày không đổi sắc, người không xê dịch và chẳng có người nào kịp phản ứng, chỉ e võ công khó có đối thủ rồi đây.

Giết xong bốn đạo nhân, gã thiếu niên áo vàng quay qua phía Thiên Phong Đạo Trưởng dừng cặp mắt chiếu rọi tinh quang nhìn đối phương.

Gã cất giọng đầy tự đắc lẫn khùng bố : - Thiên Phong tả đạo, đây chính là câu đối đáp thực tế của tiểu gia để cho người hồi tâm tỉnh thần lại, tránh khỏi cái họa tự diệt mình trước hơn ai hết.

Vậy bây giờ người nghĩ sao đây ? Có chịu qui thuận gia nhập vào Thất Hồ Lệnh Kỳ hay cùng chung chịu số phận với bốn tên kia.

Cặp tinh quang của Thiên Phong Đạo Trưởng trước hết quét nhìn bốn cái xác chết đen thẫm của đồng bọn, bắt giác dòng máu hận thù sục sôi trong các huyết quản.

Đến chừng nghe những câu khinh thị của gã thiếu niên áo vàng, lão đạo nhân cảm nghe máu hận thù sôi lên cuộn cuộn, vùng rống to lên :

- Tiểu cuồng đồ, hôm nay lão quyết một lòng sống chết với ngươi đây, lão tăng quyết giết ngươi để trả mối thù này, nếu không thế sẽ chẳng đứng chung trong cõi đất trời.

Gã thiếu niên áo vàng cười khà : - Ha ha, loài tả đạo, đến nay đã thấy những cái gương trước mặt mà vẫn chưa chịu qui phục à ?

Thiên Phong Đạo Trưởng trợn tinh quang : - Tên tiểu cuồng ma khát máu, giết người thì phải đền mạng, đó là luật công bằng của võ lâm.

Gã thiếu niên áo vàng nghiêng rằng : - Kẻ nào chống lại Thất Hồ Lệnh Kỳ là kẻ đó phải chết. Lão đạo hãy nghe một lần chót đây : Ngươi có chịu đầu hàng bản môn chẳng ?

Thiên Phong Đạo Trưởng bạo thét : - Cầm cái mồm khát máu của ngươi lại, bản tăng phải giết ngươi để rửa sạch oán cừu.

Với cơn thịnh nộ Thiên Phong Đạo Trưởng không sao dằn lòng nổi nữa, liền huy động song chưởng nhắm ngay tâm huyết gã thiếu niên áo vàng quật ra hai luồng kinh đạo sanh bình.

Gã thiếu niên áo vàng cười khà : - Đó chỉ là tại ở người.

Cánh chưởng gã giở lên.

Chẳng hiểu gã thiếu niên dùng loại chưởng gì mà chỉ nghe ào ào như biển động.

Ầm !...

Thời gian như ánh chớp, hai người trao đổi một chiêu.

Chỉ thấy Thiên Phong Đạo Trưởng nhào hất ra ngoài, máu họng ào ào ra cuộn cuộn trông thật khiếp người.

Gã thiếu niên thét : - Nằm xuống đó.

Chưởng phong quái gở lại ào tới Thiên Phong Đạo Trưởng. Ngó thấy tình hình của Thiên Phong Đạo Trưởng quá nguy ngập, không dám chần chờ thêm nữa, Thạch Bảo Kỳ hét :

- Hãy ngưng tay.

Thế nhưng chậm mất rồi.

Ngọn chưởng của Thạch Bảo Kỳ chưa kịp đẩy ra để đánh tan luồng kinh đạo của gã thiếu niên áo vàng thì đã nghe một tiếng rống thảm khóc nổi lên lồng lộng cả sân tràng.

Thân hình Thiên Phong Đạo Trưởng bị tống ra ngoài sáu trượng rớt trở xuống đất nằm im lìm.

Lão đạo nhân chết liền tại chỗ, khắp thân mình đều đen thẫm vì ngọn quái chưởng của gã thiếu niên.

Mọi sự tình diễn ra trong chớp mắt.

Thủ đoạn giết người của gã thiếu niên áo vàng quả nhiên vô thượng giang hồ.

Động tác của gã nhanh như làn sét trên mây, cả Thạch Bảo Kỳ cũng phải ngơ ngác cả người.

Liên tiếp năm đường chiêu gã giết luôn năm người, động tác đều giống như nhau, cùng một chiêu thức thật khó mà đo lường nổi.

Mặc dù lúc này Thiên Phong Đạo Trưởng từng bị Thạch Bảo Kỳ đả thương nhưng chỉ nội một đường chiêu mà bị giết quả nhiên công lực gã thiếu niên thật khó mà tưởng tượng.

Hơn nữa, võ công của gã không thể nào đoán nổi đó là một thứ võ công gì, xuất phát từ môn phái nào.

Thạch Bảo Kỳ chỉ nhận thấy cái oai lực ngón võ công mà gã thiếu niên áo vàng vừa thi triển có thể còn cao hơn Vô Dịch Chưởng một bậc chứ không kém sút một chút nào cả.

Thế nhưng theo Thạch Bảo Kỳ nghĩ thì Vô Dịch Chưởng vốn là một loại quán thể thì làm sao có thể có một thứ chưởng lực nào huyền diệu hơn nữa.

Vậy đây là ngón võ công gì ?

Có liên hệ gì tới Vô Dịch Chưởng hay chẳng ? Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng vô tả. Bất giác Thạch Bảo Kỳ trầm nghị hỏi gã thiếu niên áo vàng : - Này tiểu huynh đài, vừa rồi huynh đài đã dùng một thứ võ công gì quật chết năm người kia đấy ?

Gã thiếu niên lạnh lùng quay sang Thạch Bảo Kỳ lấy cặp mắt sáng ngời nhìn chàng.

Do dự một chập, gã thiếu niên đáp : - Được rồi, để tiểu gia nói cho người nghe. Đây chính là một thứ võ công tuyệt diệu của Thất Hổ Lệnh Kỳ sáng chế ra, danh hiệu là Thế Giới Mặt Nhặt.

Người nghe rõ rồi chứ ?

Thạch Bảo Kỳ kinh dị : - Thế Giới Mặt Nhặt !

Gã thiếu niên áo vàng kiêu hãnh : - Đúng như vậy.

Bàng hoàng một chập, Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Như vậy, nếu đem chiêu thức Thế Giới Mặt Nhặt mà so sánh cùng Vô Dịch Chưởng thì như thế nào ?

Gã thiếu niên áo vàng cười tự đắc : - So với Vô Dịch Chưởng, chiêu thức Thế Giới Mặt Nhặt cũng khốc liệt hơn nhiều, vì chính nó thoát ra từ đường chiêu Vô Dịch Chưởng, lại trải qua thêm mười năm tu luyện khổ công của Thất Hổ Lệnh Chủ, huyền diệu không thể đo lường được.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ vô cùng kinh hãi, chàng hiểu gã thiếu niên áo vàng nói thật chứ không hề giả dối.

Giây lâu chàng tiếp : - Nếu thế lão Thất Hổ Lệnh Chủ cũng đã biết qua chiêu thức Vô Dịch Chưởng đấy à ?

Gã thiếu niên áo vàng gật đầu : - Đúng như vậy.

- Thế thì hiện giờ trong tay Thất Hổ Lệnh Chủ đã có hạt Huyết Châu Hồn chẳng ?

- Điều này người không nên hiểu tới làm gì. - Thất Hổ Lệnh Kỳ có bao nhiêu hạt Huyết Châu Hồn ? Gã thiếu niên áo vàng lạnh lẽo :

- Đây không thể nói ra được.

Thạch Bảo Kỳ trầm giọng : - Sao đó ? Người không nói à ?

Gã thiếu niên áo vàng đạm nhiên : - Tiểu tử chó có hoi đông dài nữa. Giờ tiểu gia hỏi người có tính đầu hàng môn phái ta hay chịu chết ?

Cặp mắt thần của Thạch Bảo Kỳ trợn lên : - Đầu hàng à ? Hừ, chó có nghĩ quấy.

Giọng nói gã thiếu niên áo vàng sắc mùi khùng bố : - Nếu người cãi lời ta thì nay chỉ còn có một đường tử vong mà thôi, ngoài ra không có cách nào khác hơn.

Người hãy xem bọn Thiên Phong Đạo Trưởng mà làm gương. Lời cường ngạo của gã thiếu niên áo vàng khiến cho Thạch Bảo Kỳ chấy phừng lửa giận.

Chàng thét to lên : - Tiểu cuồng đồ, nay tiểu gia bảo thật cùng người, nếu người chịu nói rõ lai lịch của Thất Hổ Lệnh Chủ cùng với số hạt Huyết Châu Hồn và lão ta có đứng là hung thủ trong trận đại huyết lưu chiến tại ngọn Ma Phong chẳng. Ta sẽ vì niệm một chút hiếu sinh mà tha cho người được mạng sống an

toàn, bằng không nơi dưới chân người chính là mộ địa của người đây. Hãy trả lời cho mau.

Gã thiếu niên áo vàng nghe qua tức thì dùng dưng nổi giận, trợn mắt thét lên chấn động :

- Tiểu tử, nghe qua những lời nói của người hình như có liên hệ mật thiết cùng gia trang Thạch Phá Thiên phải chăng ?

- Đúng như vậy.

Thân hình gã thiếu niên áo vàng hơi rung động : - Vậy người chính là Thạch Bảo Kỳ từng làm chấn động tại Phong Lâm Gia Trang phải chăng ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh trầm : - Đã biết rõ danh hiệu của ta thì sao không cúi đầu nhận lỗi và khai rõ cái thân thể của Thất Hổ Lệnh Chủ cho rồi ?

Ngọn lửa giận cháy bùng, gã thiếu niên áo vàng thét : - Chớ có khoe khoang mồm mép. Thực tình tiểu gia đang đi tìm người khắp mọi nơi, không ngờ may gặp chốn này đây.

- Người tìm ta để làm gì đây ? - Để ban tặng cho người một chưởng đưa hồn người về bên kia dị cảnh cho rồi.

Lời chưa kịp dứt, gã thiếu niên áo vàng đã giở ngọn hữu chưởng lên, quật ra một chiêu nhanh như làn sét.

Đó là đường chiêu Thế Giới Mặt Nhật giống như chiêu đánh chết năm người đạo sĩ vừa rồi.

Thế Giới Mặt Nhật.

Thế Giới Mặt Nhật đây là võ công phi thường Thạch Bảo Kỳ không dám sơ ý, liền vận công lực mười phần, phóng mình tung cao, dùng chiêu

“Thiên Hà Đảo Tả” quét ngay trên đỉnh đầu của kinh thủ lệ như điện chớp. Chưởng phong từ trên xả xuống như là thác trên không gian đổ ào ào. Thiếu niên áo vàng bất giác kinh hoảng lên, liền tung mình cũng phóng lên cao một trượng, đầu trên nửa lưng trời, lại thêm vào ba phần công lực. Đột nhiên một tiếng nổ long trời vỡ đất vang lên, người và chưởng va

chạm nhau nổ thành một loạt tiếng chất tai.

Cũng chỉ trong chớp lát hai chiếc bóng đã hợp nhau chia ra, phóng đi ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ phóng thẳng ra ba bốn trượng mới thu lại thế tiến, trong lòng chàng rất lấy làm lạ ngờ đây một thiếu niên độ này mà công lực lại kinh khủng như thế đây.

Rồi chàng thấy gã thiếu niên áo vàng xuống đất đứng yên, nên chàng quyết phải rõ nội vụ hôm nay, liền xê mình qua vội hỏi tiếp :

- Tiểu tử ! Thất Hổ Lệnh Chủ là ai ? Hàng tung của hắn thế nào ? Nếu người còn chưa chịu nói ra thì ta ...

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp dứt lời thì thiếu niên áo vàng đã hầm hừ lên quát to :

- Khỏi nói khoác, tiểu gia giết quách người cho rồi.

Gã thiếu niên áo vàng vận công tiến lên.

Ngờ đâu, chưởng lực của hắn chưa có vận lên mười phần thì chợt khi ấy có giọng thét :

- “Ngưng tay !”

Một tiếng dịu dàng thét lên. Một chiếc bóng người kiêu diễm bỗng xuất hiện tại sân tràng.

Một ả thiếu nữ áo tím, trạc chừng mười sáu, mười bảy, nhan sắc tuy tuyệt vời nhưng vẻ mặt lạnh lẽo như trời mùa đông, có vẻ khí khái oai nghiêm. Gã thiếu niên áo vàng cuồng ngạo như thế nay thấy thiếu nữ áo tím này cũng phải sửng sốt lên, rồi liền thu hồi ngọn chưởng, tươi cười lên nói :

- Lục Tỹ ! Hiền Tỹ cũng tiến ra đây à ?

Thiếu nữ áo tím liếc nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái rồi đáp : - Chị e sợ em ở ngoài phá phách vô lý nên theo dõi em mãi đây. Thiếu niên áo vàng cau mày :

- Hiền Tỹ, chị quá lo ngại, tiểu đệ đang theo qui củ mà hành sự, đâu có phá phách vô lý gì, không lẽ em giết bấy mấy lão đạo sĩ này à ?

- Hiền đệ không có làm vậy, phạm là kẻ nào chống đối với Thất Hổ Lệnh Kỳ là phải vong mạng.

- Vậy Lục Tỹ sao lại cho em là phi lý ?

Thiếu nữ áo tím chỉ Thạch Bảo Kỳ nói : - Chị chỉ vì gã này mà nói với em đây thôi. Thiếu niên áo vàng ngạc nhiên :

- Hắn cũng là chống đối với Thất Hồ Lệnh Kỳ, thì cũng nên giết chứ. - Ngọc đệ, chị hỏi em, Lệnh Chủ có qui định cho ta khi ra tay đối phó với kẻ vi lệnh dùng mấy chiêu ?

- Một chiêu phải vong mạng, nếu phạm luật thì sẽ bị trừng phạt ! - Lúc này em đã dùng qua một chiêu Thế Giới Mặt Nhặt rồi chứ ? - Vàng, đúng như vậy.

- Vậy thì em không nên ra tay lần thứ hai. Đây là Lệnh Chủ đích thân qui định qui củ này.

- Nhưng Lục Tỷ, hẳn đây là Thạch Bảo Kỳ của Thạch gia trang đấy ! Lệnh Chủ từng nhiều phen ra lệnh phải bắt sống tên này, thậm chí giết hẳn tại trận cũng còn được nữa.

- Thất đệ chứ có quên, tuy Lệnh Chủ có lệnh bắt sống hay quật chết, nhưng không thể tự ý mà làm mãi, vì muốn duy trì cái oai nghiêm tối cao Thất Hồ Lệnh, chị đây không để cho em vượt qua thể lệ này.

- ý của Lục Tỷ là ... - Thi hành theo qui tắc tiện nghi cho hẳn một phen này đi. - Gã này công lực khả quan, làm như thế là thả cộp về núi, sau này muốn bắt lại thì đâu có dễ !

- Em cứ yên tâm, dầu cho hắn có mọc cánh đi nữa cũng không thể thoát khỏi trong tay bẫy sủi giả của đoàn Thất Hồ chúng ta đây.

Cực chẳng đã thiếu niên áo vàng gượng cười lên : - Nói vậy thì chị em ta trở về à ?

Thiếu nữ áo tím, sau khi nhìn Thạch Bảo Kỳ với một nụ cười đa tình, rồi tức tốc nắm tay thiếu niên áo vàng phóng đi như bay.

Phóng ra ngoài xa, nhưng thiếu nữ áo tím lại còn ngoảnh đầu cười với Thạch Bảo Kỳ đầy vẻ thiện chí, không có gì là đối địch nhau khiến lòng dạ xôn xao, chẳng hiểu dụng ý là gì.

Thạch Bảo Kỳ nhìn gấn hai chiếc bóng người đang tiến đi, trong lòng do dự lên, không biết nên rượt theo hay không ? Không cần nghi ngờ Thất Hồ Lệnh Chủ trên tay có Huyết Châu Hồn mà lại hẳn có thể là kẻ thù của mình, theo lẽ chàng nên rượt theo để rõ nội vụ nhưng mà Đẳng Ma Tôn Giả đang nguy ngập đợi cứu. Đẳng Văn Bảo lại là nơi xa ngàn dặm, không có thể để cho chàng lãng phí thời giờ nữa được.

Nhất là thiếu niên áo vàng công lực là tương đối khả quan, nay lại thêm một thiếu nữ áo tím, nói thật ra, trong tình thế này mình thật là không thể ứng phó cho xong, nếu ra tay đấu nhau, cũng không được kết quả gì, sẽ chẳng khỏi lại còn bị thiệt nữa là đằng khác.

Chàng ngược mặt lên nhìn phía bầu trời, thấy phương đông đã hừng sáng, thế là mình đã lãng phí một đêm qua rồi, dầu cho có chuyện lớn xảy trời cũng phải gác qua một bên.

Tâm niệm đến đây, chỉ phải nhần nại luôn, tức khắc chàng tìm đường sang phía Hoài Ngọc Sơn.

Liên tiếp đuổi theo cuộc hành trình không nghỉ ngơi cũng không ngủ một giây nào.

Chẳng may, lộ trình cách nhau quá xa, đã phun phí một đêm rồi, mà lại sức lực con người có hạn, đang khi chàng đến núi Hoài Ngọc Sơn, khi tiến vào khu vực “Đẳng Văn Bảo” thì đã đến ngày thứ tư trong một đêm khuya. Tức là Đẳng Ma Tôn Giả chỉ còn có thể sống ba ngày nữa thôi.

Nếu có thể lấy được hạt Trĩ Thương Châu cũng phải nội trong ba ngày trở về cho kịp bằng không thì khó mà cứu vãn mạng sống Đẳng Ma Tôn Giả vậy.

Thời gian đã gấp bức như thế, Thạch Bảo Kỳ thật nóng như lửa thiêu, tức thì chàng phóng mình nhắm ngay Đẳng Văn Bảo tiến vào.

Khi đến trước cửa cái của Đẳng Văn Bảo thì thấy hai cánh cửa đóng chặt lại.

Tức khắc chàng giơ chưởng tổng ra.

Liên tiếp, bộp... bộp ... bộp ... gõ vào ba tiếng vang lên, miệng chàng thét to :

- Mở cửa cho mau !

Tách tách tiếng vang lên, cánh cửa bảo ứng thỉnh mở toang, có hai người cao thủ áo đen ra đồng thỉnh thết :

- Người là ai ? Nửa đêm sao lại dám tới đây la hét như ma hành làm gì đây? Thạch Bảo Kỳ cau mày nghĩ, hiện tình một kẻ, đột nhiên né mình phóng qua chụp được một người thết lên :

- Đằng Vân Bảo Chủ hiện giờ ở đâu ?

Hãy mau nói ra ! Hãy dẫn ta đi ngay !

Không đợi người ấy mở miệng thốt, chàng đã kẹp hần xông vào trong bảo. Người ấy khủng khiếp nói :

- Tiểu tử, người là ai đây ? Đến Đằng Vân Bảo làm gì ?

- Người chó lòng dòng, người hãy dẫn ta đi gặp Bảo Chủ thì được, còn việc khác đến đó sẽ hay.

Tên cao thủ hầm hừ : - Tiểu tử, hãy lễ phép một tí, ta dẫn người đi có khó gì, vậy người cũng phải buông ta xuống chứ !

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng : - Cũng được.

Rồi chàng buông người ấy ra, trợn mắt thết : - Ta cảnh cáo người, hãy mau lên, chó có lòng dòng ! - Tiểu tử, đại gia đây muốn biết thân phận của người trước đã, gấp làm chi? - Tại hạ không có thì giờ, nếu còn từ chối nữa thì đừng trách ta lòng dạ hiểm độc !

- Thôi đi, có chuyện gì cấp bách mấy cũng phải nói rõ lên. Thạch Bảo Kỳ không thể dằn được nữa, liền quát to lên :

- Người có muốn dẫn ta đi không, cứ nói một tiếng thôi. - Không dẫn người đi thì làm sao ?

- Ta giết người !

Thừa dịp người ấy không đề phòng, chàng hất ngọn chưởng lên, đẩy ra một đạo kinh lực mạnh vô tả.

Bình !...

Người ấy trúng nhằm ngọn chưởng phong của Thạch Bảo Kỳ bắn bổng lên không gian.

Đợi khi người ấy gần rơi xuống đất thì Thạch Bảo Kỳ tìm được một kẻ hay, chàng liền chọn lấy hai chân của người ấy, rồi dùng sức mạnh xé hai ra. Tuy dùng sức mạnh nhưng từ từ tiến hành, người ấy đau không thể chịu nổi, rống lên một loạt tiếng thảm thiết làm chấn động cả một vùng to lớn. Tiếng rống inh ỏi, khiến đưa vào phía trong gia trang.

Khi mà người ấy bị Thạch Bảo Kỳ xé làm hai mảnh thì có một người khác chạy vào trong bảo để báo tin.

Quả thật là một diệu kế, khỏi cần đi kêu gọi ai, tiếng la thảm liệt của người ấy sớm đã làm cho bọn người trong bảo hay có biến động rồi.

Tức thì số người lay chuyển ào ào như sóng biển, tứ phương bát diện chạy ra.

Có kẻ quần áo không chỉnh tề, có người không đem vũ khí, chỉ mặc quần đùi, không áo chạy lăng xăng, tình hình thật là hỗn loạn, như là nửa đêm gặp cuộc hỏa hoạn, tỉnh dậy trong cơn mộng, bàng hoàng.

Cũng chỉ trong chốc lát đã có tám chín mươi người tụ họp lại. Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua, thấy Tam Bảo Chủ của Đằng Vân Bảo “Trung Nguyên Nhất Kiếm” đang phóng ngay qua phía mình.

Chàng tóm lấy thể công đánh trước Trung Nguyên Nhất Kiếm một chiêu, chợt khi ấy có một lão nhân râu ria xồm xàm phóng tới hầm hừ hét lên :

- Tiểu tử, người xâm phạm Đằng Vân Bảo trong lúc đêm khuya yên tĩnh, lại còn giết người một cách dã man, quả thật người không còn muốn sống đây ?

Thạch Bảo Kỳ dựng cặp lông mày lưỡi kiếm lên, lạnh lùng bảo với lão nhân râu xồm :

- Các hạ xưng hô thế nào ?

- Lão phu là Đằng Vân Nhị Bảo Chủ “Nhứt Kiếm Phiên Thiên”. Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Còn Đại Bảo Chủ của quý bảo đầu, xin ra đây ta gặp mặt.

Dư âm của Thạch Bảo Kỳ còn chưa dứt thì tiếng thét nổi lên từ phía sau lưng Nhứt Kiếm Phiên Thiên thoảng ra một người lão nhân cụt tay oai nghi tột bậc.

Lão thét to lên : - Đúng vậy ! Lão phu chính là Đại Bảo Chủ của Đẳng Vân Bảo đây, biệt hiệu là Đẳng Vân Kiếm Khách. Còn người là ai ?

Tìm lão phu làm gì ?

Thạch Bảo Kỳ sáng rực hai mắt lên, nhìn ngay mặt Đẳng Vân Kiếm Khách, trầm nghị :

- Ta là Thạch Bảo Kỳ, nay đến đây lấy lại hạt Trĩ Thương Châu.

Đẳng Vân Kiếm Khách nghe nói ngạc nhiên một lúc thật lâu mới hỏi :

- Sao vậy ? Người tìm lão phu lấy lại hạt Trĩ Thương Châu à ?

- Đúng như vậy, người hãy mau giao nộp lại hạt Trĩ Thương Châu cho ta là vừa.

Đẳng Vân Kiếm Khách lại kinh dị lên :

- Rất tiếc trong bảo không có hạt Trĩ Thương Châu như người đã nói.

Đến lượt Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên :

- Sao đó ? Bảo Chủ bảo không có à ?

Quả thật tại hạ khó mà tin đâu rồi đây. Đẳng Vân Kiếm Khách dừng mày :

- Tiểu tử chớ vô lễ, với địa vị trong chốn võ lâm của lão phu lại nói dối với người sao ?

Thạch Bảo Kỳ thấy hơi nghi hoặc : - Nhưng theo tại hạ được biết trong lúc sắp lên lôi đài Huyết Châu Chiêu Thân thì linh lang của Bảo Chủ từng trao hạt Trĩ Thương Châu ra để được dự hội có đúng như vậy chăng ?

Đẳng Vân Kiếm Khách gật đầu.

- Đúng vậy, nhưng đó chỉ là hạt Huyết Châu Hồn giả, thì tất nhiên là có hạt Huyết Châu Hồn thật ở trong tay của các hạ rồi đây.

Đẳng Vân Kiếm Khách sững sờ :

- Người đoán thế nào đây ?

Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh : - Chẳng có gì lạ cả, bởi vì theo tại hạ được hiểu, nếu trong tay các hạ không có hạt Huyết Châu Hồn thật mà đi mua lại hạt Huyết Châu Hồn giả theo kiểu ấy, thì chắc chắn là phải bị bại lộ trên lôi đài chứ chẳng không. Sự thật chứng tỏ là mười bốn hạt Huyết Châu Hồn trên lôi đài chia ra làm bảy màu sắc, mỗi màu hai hạt, đây đã rõ lắm rồi.

Đẳng Vân Kiếm Khách cười nhạt :

- Tiểu tử, đây là sự kỳ ngộ xảo hiệp đó thôi, chứ thiệt ra lão phu chưa hề được biết.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác : - Vậy sự tình diễn ra như thế nào trong khi các hạ có được hạt Huyết Châu Hồn giả mạo đây ?

Nói thật ra, trước cuộc lôi đài Huyết Châu Hồn, Vạn Bát Tiên Sinh bán ra ít nhất cũng có ba chục hạt Huyết Châu Hồn giả.

- Thế à ? Trước khi lôi đài mở màn ? Đồng thời các phái võ lâm vì tranh giành nhau, cầu xé tàn sát, kẻ thì vong mạng, người thì bị thương chưa có thể lên đấu trên Huyết Châu Lôi Đài, bằng không thì toàn bộ sẽ hiện hình giả dối.

Dường như tình cảm của Đẳng Vân Kiếm Khách cùng chung số phận với mọi người khác nên giọng nói có hơi khích động.

Câu nói này nghe rất hữu lý, khiến Thạch Bảo Kỳ hồi tưởng lại những câu chuyện tai ngh mắt thấy, đã có thể tin được, liền nói :

- Nếu như vậy thì hạt Trĩ Thương Châu không ở trong tay các hạ rồi ?

Đằng Vân Kiềm Khách gật đầu : - Lão phu ra lời như núi, không cần gạt gẫm người mà làm gì. Thạch Bảo Kỳ cảm thấy khó chịu, liền nói lớn hơn :

- Vậy thì tại hạ xin kiêu Bảo Chủ, chúng ta sẽ gặp mặt sau này. Thạch Bảo Kỳ tuy rõ rằng Đằng Vân Kiềm Khách là kẻ từng tham dự cuộc cướp bảo vật, là kẻ thù của mình, nhưng trong lúc này thời giờ là vàng ngọc, nội trong ba hôm phải tìm được lão Cuồng Trung Thánh La Huyền, đoạt lấy hạt “Trĩ Thương Châu” cứu sống Đằng Ma Tôn Giả, cho nên không thể trả mối thù này, nên vừa dứt lời, thì chàng đã phóng đi ngay. Ngờ đâu Thạch Bảo Kỳ muốn gác lại mối thù mà ba anh em Đằng Vân Bảo không chịu tha cho chàng.

Cả ba xê mình tới rống : - Hãy đứng lại đây !

Cả ba anh em Đằng Vân Bảo đều rút thanh trường kiếm ra, phóng mình cản trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Đồng thời bọn cao thủ của Đằng Vân Bảo cũng ào lên bao vây Thạch Bảo Kỳ vào chính giữa.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác lên : - Bảo Chủ còn có chuyện gì ? Đằng Vân Kiềm Khách huy động lưỡi kiếm, dừng cặp lông mày rậm trầm giọng thét lên :

- Lão phu cho ngươi máu nhuộm sân tràng.

Thạch Bảo Kỳ khó chịu : - Có phải vì người gác cổng không đây ? - Hãy còn nhiều nguyên nhân khác quan trọng hơn ! - Xin hãy đừng nói ra !

Đằng Vân Kiềm Khách báo huy vào lòng Thạch Bảo Kỳ : - Vì hạt Huyết Châu Hồn trong mình ngươi và vì ngươi là dòng dõi nhà họ Thạch !

Sát khí nổi bật trên mặt Thạch Bảo Kỳ : - Hừ ! Nay không khảo mà ngươi cũng khai thật, chẳng khác gì tự mình vỗ ngực xưng là hành hung ở trận Ma Phong.

- Lão phu không có phủ nhận chuyện ấy, nay lại nói rõ cho ngươi hay. Ngươi đã lọt vào trong Đằng Vân Bảo của ta, thì chớ có mong được mạng sống mà về.

Giờ lão phu muốn lấy hạt Huyết Châu Hồn trên mình ngươi, lại còn phải giết ngươi để trừ căn.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói nổi lửa lên, run cả mình, nhưng tình thế như vậy muốn nhẫn nại cũng không được rồi, liền bạo thét lên :

- Đằng Vân lão tặc ! Thù cha mẹ sâu như biển, không đội trời chung, tuy chuyện này dẫu ngươi có quí xuống khẩn cầu ta thì ta cũng không tha cho,

nhưng nay ta vì có việc gấp, vậy để cho ngươi thông thả vài hôm, ngày sau ta lên đến Đằng Vân Bảo sẽ kết liễu cùng ngươi.

Chớ có cản ta vô ích.

Chưa dứt lời Đằng Vân Kiềm Khách đã nổi bật sát khí, thét lên : - Bảo Kỳ ! Ngươi chớ có làm chuyện giả dối trước mặt lão phu, nếu sợ chết thì hãy ngoan ngoãn cúi đầu chịu tội, họ Đằng ta thưởng cho ngươi cái chết sung sướng, bằng không, dù cho ngươi mọc cánh cũng không thể bay khỏi chốn này.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng thét lên một tiếng, toan muốn thoát lời thì Trung Nguyên Nhứt Kiếm đã tung kiếm chia ngay vào ngực Thạch Bảo Kỳ. Lúc ấy nhị Bảo Chủ Nhứt Kiếm Phiến Thiên sớm đã có ý ra tay tiếp sức, thì rất là hiệp ý với hắn, tức thì hắn cũng huy động thanh trường kiếm, hóa ra một màn lưới kiếm trùm lên đầu Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế rất căm hờn, liền bỏ cái cây chết cầm trong tay ra, lạnh như giá tuyết thét lên :

- Ta thấy bọn ngươi không tới giờ chết cũng không sợ đâu.

Tốt lắm, bọn ngươi muốn vậy thì ta làm thỏa nguyện bọn ngươi. Song chương cửa chàng hiệp lại rồi phân ra.

Vụt ... vụt

Hai luồng sát khí lẹ như điện chớp đưa ra. Thạch Bảo Kỳ ra tay thật mau, sức mạnh như núi lở. Khiến hai người này làm thế kiếm liên bị chấn động lạc hướng làm hai người cũng tháo lui ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ không muốn kéo dài cuộc đấu, lắc mình qua phóng ra một trượng và toan muốn phá vòng vây thoát đi.

Ngờ đâu Thạch Bảo Kỳ động tác tuy mau mà Đằng Vân Kiếm Khách lại càng mau hơn ba phần, chỉ thấy chớp qua một cái thì lão đã đứng trước mặt chàng.

Lão hét to : - Hãy nhận kiếm đây, tiểu tử !

Lời vừa dứt, làn kiếm đưa ra liền một kiếm đã chém liên tiếp ba đường lại tấn công ba chiêu lẹ làng.

Đạo kiếm thuật của Đằng Vân Bảo xưa nay từng lẫy lừng trong chốn võ lâm, không nhường môn phái nào cả.

Hơn nữa Đằng Vân Kiếm Khách đối với đạo kinh thuật này lại có một công lực khiếp người, không kinh lực đưa ra thay đổi nhiều bề kỳ diệu vô cùng, liên tiếp tấn công bốn chiêu tự phá thân hình của Thạch Bảo Kỳ đã bị là khiếm khí bao trùm, lại tiến tới hướng nam rất là nguy ngập.

Sau khi làn kiếm tiến lên, đk cất tiếng cười khà : - Tiểu tử, nếu biết điều phải ngoan ngoãn trao cho ta hạt Huyết Châu Hồn, bằng không thì người chắc nát thây dưới làn kiếm ta.

Mấy lời nói này đã khiêu khích luồng sát khí của Thạch Bảo Kỳ lên. Chàng chợt sức nhớ rằng Đằng Vân Bảo Chủ là kẻ thù sanh tử của mình đã từng đi vào trận chiếm đoạt châu báu tại ngọn Ma Phong cách đây mười mấy năm về trước.

Mặc dù vậy, cũng vì gấp rút bận lo đi chiếm hạt Huyết Châu để trị bệnh cho Đẳng Ma Tôn Giả, Thạch Bảo Kỳ cố hết sức dẫn nát cơn lửa giận xuống.

Chàng không muốn vì tư thù mà lâm nguy đến tính mạng thiền sư. Nhưng Đằng Vân Kiếm Khách đã hiểu lầm về Thạch Bảo Kỳ, cứ dồn chàng vào thế bí không còn lối thoát thân.

Chuyện xảy ra như thế đã không còn để cho chọn lựa nữa, bất giác nổi bật sát khí trên gương mặt tuần tú.

Thạch Bảo Kỳ vùng thét to lên : - Nhận chưởng đây !

Tức thì Thạch Bảo Kỳ huy động ngọn chưởng vùng lên vùn vụt. Cuồng phong nổi lên dữ dội, một chiêu Huyết Tẩy Giang Hồ của bộ võ học “Vô Dịch” đã như điện chớp mà đưa ra phía Đằng Vân Kiếm Khách.

Chưởng đạo này quá sức mạnh, có thể lở núi nứt đá, dầu cho Đằng Vân Kiếm Khách võ công cao đến bậc nào, thảm hại tới đâu cho cũng không khỏi ngơ ngác lên.

Nhưng Đằng Vân Kiếm Khách đã độc qua mình sẽ thắng từ trước nên không có để chưởng lực của Thạch Bảo Kỳ khuất phục được, song tiếng rống lên tợ trời gầm chiêu thức liền biến đổi, với chưởng và kiếm, huy động nhau liều lĩnh tiến lên.

Đột nhiên, một tiếng nổ vang, tiếp đó hai tiếng thét lên, đồng thời động trên không gian.

Hai luồng ám lực chạm nhau, một chiếc tay áo bên trái Thạch Bảo Kỳ đã bị kiếm khí xẻ rách đi, người chàng cũng loạng choạng tháo lui một bước, sắc mặt tái xanh, hơi thở dập dồn.

Đại viện công lực thâm hậu ngoài sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ, hẳn lại thoát khỏi cái chết ở dưới ngọn Vô Dịch Chưởng một cách vô cùng nguy hiểm.

Nhưng tuy rằng khỏi chết nhưng hẳn bị chưởng phong quét vào mình, máu đào dội ngược phun ra từ cửa mũi, loạng choạng liên tiếp tháo lui mười mấy bước, vẫn chưa được đứng vững, đồng thời cánh tay phải cầm kiếm máu tuôn lai láng, xem đau khổ đến cực độ.

Ngọn lửa căm thù trong trái tim của Thạch Bảo Kỳ bốc cháy ngùn ngụt. Lúc bấy giờ, giá Thạch Bảo Kỳ có muốn ngưng tay lại cũng không còn được nữa, đột nhiên buông trầm giọng xuống :

- Đằng Vân Kiếm Khách ! Hãy nạp mạng cho ta !

Rồi chàng bắn mình lên, giở ngọn chưởng nhắm ngay mặt mà quật vào mạnh như núi lở, thể tợ cuồng phong, khó mà tránh né.

Lúc ấy Đằng Vân Kiếm Khách chưa kịp đứng vững, muốn trở tay ngưng đòn thì cũng không được.

Trước mắt đầy tử thần đã đứng chờ đợi nguy ngập vô cùng. Cũng trong lúc ấy Trung Nguyên Nhất Kiếm ngó thấy anh mình lâm nguy, kinh hãi thét to :

- Tiểu tặc hãy ngưng tay !

Thanh kiếm của hắn chĩa ngay lên, lách mình một cái phóng tới như bay. Động tác của hắn thật là mau lẹ, ra chiêu tiến lên liền một lúc.

Trong nháy mắt, hắn đã từ phía bên hữu tấn công vào chém ngang lưng của Thạch Bảo Kỳ quá mạnh, chiêu quá hiểm độc, nên Thạch Bảo Kỳ không chống đỡ, dù không tử nạn tại trận cũng bị thương trầm trọng chớ chẳng không.

Cực chẳng đã đột nhiên chàng phát ra một tiếng lộng trời : - Ngươi đến tìm tử thần !

Thân hình né qua một bên, chưởng chiêu cũng né theo. Bộp !...

Chiêu thức không hề biến đổi, nhắm ngay Trung Nguyên Nhất Kiếm quật tới một chiêu Vô Dịch Chưởng đối được một mạng người, Trung Nguyên Nhất Kiếm không kịp chống đỡ, thảm khóc ré lên chết ngay tại trận.

Đột nhiên trong khi ấy có tiếng rống :

- Hãy trả mạng cho tam đệ ta !

Nhứt Kiếm Phiên Thiên thấy em mình vong mạng, cầm hờn thét lên từ phía sau tiến tới.

Nhứt Kiếm Phiên Thiên chẳng những động tác mau lẹ mà lại dùng cách đấu tàn bạo, liều chết huy động lưỡi kiếm cùng ngọc tác chưởng nhắm ngay mười hai huyệt đạo của Thạch Bảo Kỳ mãnh liệt tấn công.

Cùng trong lúc ấy, Thạch Bảo Kỳ cũng vừa phát giác có tiếng di động ở sau lưng mình. Nhưng đồng thời chưởng phong của Nhứt Kiếm Phiên Thiên cũng vừa quật vào thân mình chàng, đồng thời, mũi kiếm đã chạm vào vạt áo, tình thế thật là nguy hiểm.

Dưới cái tình thế ấy, chuyển mình nghênh chiến cũng không thể được rồi, Thạch Bảo Kỳ mới nảy sanh lòng ác liệt.

Chàng vận lên một luồng chân khí nơi đờn điền, phóng ra ngoài một trượng.

Trong lúc Thạch Bảo Kỳ kinh dị thì lưỡi kiếm của Nhứt Kiếm Phiên Thiên đã đâm vào trong áo.

Chiếc áo sau rách toạc, vạch một đường dài. Cũng may Thạch Bảo Kỳ ứng chiến thật mau, chỉ bị thương nhăm trên làn da thịt. Chàng liền từ nơi trên không đảo lộn xuống giơ ngọn chân khí lên thành chưởng ở phía

dưới chân ngay lên không, song chưởng liền quật xuống dùng chiêu

“Thiên Hà Đảo Tử” mà đập xuống đỉnh đầu đối phương, chưởng phong từ

trên đỉnh đầu quật xuống không phải là nhẹ nhàng hướng hồ đây là chiêu thức trong Vô Dịch Chưởng.

Nhứt Kiếm Phiên Thiên nhận rõ. Hắn liền rung động lên, vội vã huy động thanh trường kiếm, yểm trợ đỉnh đầu.

Lúc ấy Đằng Vân Kiếm Khách đã đứng vững thân hình trở lại, ngó thấy xẹt, chợt kinh hãi la lên :

- Nhị đệ hãy tháo lui cho mau, chớ có liều lĩnh mà nguy hiểm đến tính mạng.

Đồng thời lúc đó, lão đã tung mình đến chỗ hai người, toan tiếp hộ nhị đệ mình.

Chẳng may muộn rồi. Nhứt Kiếm Phiên Thiên dù cho có một trăm cái lòng để thoát khỏi tử thần cũng không làm gì kịp nữa, tử thần đã hiện ra. Chợt lúc ấy, chỉ nghe “rắc” một tiếng hai cánh tay của hắn bị tạt gãy trước, tiếp theo đó thanh trường kiếm cũng bay đi như một mũi tên vừa buông khỏi giàn.

Hay cánh tay của Nhứt Kiếm Phiên Thiên gãy lìa, trên đỉnh đầu không còn gì che chở, Vô Dịch Chưởng liền từ trên cao quật xuống như chiếc búa thiên lôi giáng xuống.

Chỉ nghe Nhứt Kiếm Phiên Thiên rống lên nửa tiếng thì đầu sọ văng, chết một cách thảm thiết, tại giữa sân tràng, trước mắt quần hùng đông đảo. Sự tình này khiến cho Đằng Vân Kiếm Khách nổi trận lôi đình, cặp mắt đỏ như lửa, rống lên loạt tiếng vang trời :

- Tiểu cuồng đồ ác độc. Nay lão phu thề sanh tử với ngươi một phen.

Ta nay sanh tử với cuồng đồ để rửa món nợ máu này.

Xệt !...

Lập tức lão nhân đã huy động cánh tay phóng thanh trường kiếm ra làm ám khí bắn qua đối phương nhanh tựa làn chớp trên mây, hiểm độc không sao đo lường nổi.

Đồng thời khi thanh kiếm vừa ra khỏi tay thì lại ngọn chưởng của Đằng Vân Kiếm Khách lệ làng huy động quật ra hai luồng kinh phong nặng như núi lở, thế tựa ba đào.

Chiêu này Đằng Vân Kiếm Khách đến lúc liều mạng sống chết, quả nhiên oai lực vô cùng khiến Thạch Bảo Kỳ chưa biết làm sao, thì thanh trường kiếm đã bắn tới trước mặt, tuy lệ làng tránh né qua, nhưng lại bị thương vào bắp đùi một vết khá sâu.

Tức thì máu đào nơi đau tuôn ra xối xả khiến Thạch Bảo Kỳ nhăn mặt chịu đựng cơn đau đớn.

Thật là họa bất đơn hành, chính ở giờ phút nguy ngập này, Đằng Vân Kiếm Khách lại rống :

- Đền tội cho mau !

Cùng theo tiếng rống đó, lão nhân đã tung mình tới chỗ Thạch Bảo Kỳ đang bị thương, huy động ngọn chưởng ào ạt tấn công quyết đoạt lấy tánh mạng kẻ thù.

Bộp !...

Chưởng lực va chạm ngay chàng khiến máu huyết dội lên, thân hình chàng bị bay đảo ra ngoài như cánh diều bọc gió lượn đi.

Bị đưa ra ngoài ba trượng, chàng đảo lộn xuống đất, chẳng khác con chim bị tên từ cao té xuống.

Tình hình vô cùng nguy ngập.

Chẳng để lỡ cơ hội, Đằng Vân Kiếm Khách bắn mình đuổi theo Thạch Bảo Kỳ khít nhau như hình với bóng.

Lão nhân bạo quát : - Tiểu tử ngươi đã tới số rồi.

Quát dứt Đằng Vân Kiếm Khách vận lên mười hai thần công lực cho ngọn chưởng nhắm ngay đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ quật xuống luồng kinh đạo

nặng tựa trái núi Thái Sơn, bề thế hết sức hiểm ác.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy kinh hãi lên, phóng mình tháo lui ra ngoài tám trượng, chưa dám phát chưởng chống cự lại.

Ào !...

Đằng Vân Kiếm Khách quật huyệt ngọn chưởng, liền đáp xuống đất, đứng trước mặt Thạch Bảo Kỳ chùng trượng mấy, lại hét to lên :

- Thạch Bảo Kỳ ! Nơi Đằng Vân Bảo đây là mồ chôn xương cốt của ngươi, chắc chắn hôm nay ngươi chết rồi, không còn cách nào cứu vãn được. Cùng trong lúc quát, Đằng Vân Kiếm Khách đã huy động ngọn đơn

chưởng cuốn lên một đạo kinh lực như ba đào, bão tố nhắm ngay Thạch Bảo Kỳ mà bủa xuống với sức bình sinh.

Lão nhân toan đâm đường chiêu quyết kết thúc tánh mạng Thạch Bảo Kỳ trong nháy mắt.

Lúc ấy, thân hình Thạch Bảo Kỳ đã đứng vững, khí huyết đã điều hòa, đột nhiên chàng rống lên loạt tiếng lộng tràng :

- Đằng Vân Kiếm Khách ! Ta thấy ngươi tự tìm lấy phiền não cho mình đây ! Vậy chớ trách ta sao hiểm độc.

Rồi đó hai chiêu “Hận Hải Vô Biên” và “Tình Thiên Nan Bỏ” vận đầy công lực, Thạch Bảo Kỳ liên tiếp tấn công hai chiêu Vô Định Chưởng.

Vô Định Chưởng là môn võ học lợi hại, nay Thạch Bảo Kỳ lại liên tiếp tấn công hai chưởng không phải là vừa. Bề thế có thể xê non lở núi. Đằng Vân Kiếm Khách trông thấy kinh lực của đối phương nặng như núi lở, chưởng phong của mình phát ra lại bị đẩy lui lại, trong lòng hấn ngấm ngấm kêu lên :

- Thôi nguy rồi !

Đằng Vân Kiếm Khách muốn tháo lui, ngờ đâu động tác hơi trễ, Vô Định Chưởng đã như nước thủy triều mạnh bạo như thác đổ ào ào tiến tới chụp lấy lão nhân.

Khi ấy, Đằng Vân Kiếm Khách bị tổng ra ngoài vài trượng, lọt ra ngoài vòng vây của các cao thủ Đằng Vân Bảo, xem bộ đã thiêm thiếp gần tấc hơi.

Đến đây Thạch Bảo Kỳ nảy lòng sát phạt, quyết tâm trả thù cho cha mẹ, chợt thét lên một loạt tiếng lộng lộng cả sân tràng.

- Đằng Vân Kiếm Khách ! Hôm nay chắc chắn ngươi phải chết rồi, Thạch Bảo Kỳ không giết ngươi thật là thiên lý nan dung.

Rồi chàng cắn răng lên, giờ chưởng tiến gần chỗ Đằng Vân Kiếm Khách đang nằm liệt, không ngờ vừa tiến lên ba bước thì bọn cao thủ của Đằng Vân Bảo ào ào tiến tới như nước thủy triều, cản hết đường đi của Thạch Bảo Kỳ.

Đồng thời, ngọn chưởng cùng các võ khí đánh tới rào rào vô cùng nguy hiểm.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế nổi giận rống lên : - Ai sợ chết thì dang ra !

Trong ấy có một người thét lên : - Đằng Vân Bảo nay thề sống chết với ngươi ! Thạch Bảo Kỳ thịnh nộ :

- Vậy thì bọn ngươi cũng như tự đào phần mộ mà chôn đấy. Một lão ma đầu quát :

- Tiểu tử, ngươi không còn cơ hội rồi !

Thạch Bảo Kỳ dừng mảy : - Sao đó ! Không còn cơ hội à ? Ta quật ngươi chết trước xem ! Giở ngọn chưởng lên quật ra một chiêu “Long Phi Phụng Vũ”. Chưởng phong đưa ra thì tiếng ré thảm khốc liên vang lên, người y không kịp trở tay thì đã bị quật chết ngay.

Nhưng giết đi một người, lui không thể biến đổi hoàn cảnh được, gần hàng trăm cao thủ tiến lên tấn công như cuồng phong bão vũ, khiến Thạch Bảo Kỳ không tiến lên, nảy sanh lòng ác nghiệt giết tận gốc rễ.

Rồi chàng huy động song chưởng phóng mình vào đám cao thủ đông đảo gần một trăm người.

Hồi Long Chưởng cùng Vô Định Chưởng thay phiên nhau xử dụng. “Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ” bắn ra liên liên qua bốn phía quần hùng. Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ huy động hai ngọn chưởng phong ào ào tấn công vào đám quần hùng không thấy ngừng tay.

Có lúc Thạch Bảo Kỳ chợt tiến, chợt lui, như bóng của vong linh vừa mới hiện về.

Chàng xông vào chỗ quần hùng như chỗ không người.

Tiếng chưởng phong cùng tiếng chỉ phong nổi lên ào ào như sóng biển cuộn trào hỗn loạn vô cùng.

Tiếng thảm thiết kêu la lẫn tiếng quát tháo hét hò, nghe cực kỳ khủng khiếp, chấn động trời mây.

Thạch Bảo Kỳ vòng đi ba phần, tổng ra vài mươi đường chiêu mãnh liệt như nhau.

Gần trăm cao thủ của Đằng Vân Bảo đã bị giết sạch không còn sót lại một người nào.

Khắp cả sân tràng máu tuôn lênh láng, thây chất như gỗ, bốc mùi tanh hôi vô cùng khó thở.

Lúc ấy, Thạch Bảo Kỳ cũng như một huyết nhân mà thoát ra vòng vây của đám thây ma đầy máu me.

Quả thật là thảm khốc chưa từng thấy trong chốn giang hồ. Nhưng đang lúc chàng muốn kết liễu tánh mạng của Đằng Vân Kiếm Khách thì không thấy hình dạng của lão nhân đâu nữa cả.

Đằng Vân Kiếm Khách liệu thể không xong đã lặng lẽ phóng đi tự bao giờ mà Thạch Bảo Kỳ không được rõ.

Khi ấy, Thạch Bảo Kỳ đã thu hồi thân thủ, đứng yên quét mắt nhìn hàng trăm cái tử thi nằm la liệt.

Bất giác chàng rúng tận đáy lòng.

Thạch Bảo Kỳ không ngờ chàng lại triển ra một kiếp vận sát ghê gớm đến thế.

Dù vậy, thời gian đã quá khẩn cấp không cho Thạch Bảo Kỳ nghĩ ngợi gì nữa.

Chàng phải cứu Đảng Ma Tôn Giả.

Tính đến nay chỉ còn vắn vện có ba hôm, nếu không hành động kịp thì tính mạng lão tăng sẽ không còn.

Thời gian thật là gấp rút, thật là ngắn ngủi, mà chàng phải đạt được hạt “Trị Thương Châu” và nội trong vòng ba hôm phải trở về huyện Đồng Thanh.

Ba hôm, một thời gian quá ngắn, chưa đủ cho chàng đi tìm hạt Huyết Châu Hồn.

Hướng hồ nay hồng chuyện tại Đằng Vân Bảo mà cũng chẳng biết hạt Trị Thương Châu ở trong tay của Cuồng Trung Thánh La Huyền chẳng. Hơn nữa hành tung của lão này, tứ hải vi gia, cũng khó mà tìm thấy.

Nghĩ đến đây, những nỗi niềm bất tường lại nảy sanh ra trong lòng chàng, trái tim chàng nặng trĩu tựa treo khối đá ngàn cân.

Nhưng chàng không có tuyệt vọng, cũng không hề rùn chí trong việc đi tìm hạt Trị Thương Châu.

Thạch Bảo Kỳ thầm nhủ :

- Không, nhứt định ta không thể lùi bước được, nhứt định ta phải đấu đến kỳ cùng, không được ngã lòng, nản chí, vì vận mạng của Đảng Ma Tôn Giả đang ở trong tay ta, sau cùng phải cứu cho được mạng sống của người. Thạch Bảo Kỳ tâm niệm như thế.

Đồng thời, đây cũng là mối quyết tâm của chàng.

Thời giờ quá khẩn cấp.

Thạch Bảo Kỳ không thể duy trì nữa được. Chàng không thể đuổi theo Đằng Vân Kiếm Khách giết hấn đi để trả mối gia thù năm xưa.

Hiện giờ tất cả đều phải gác qua.

Sau khi chiếm hạt Trị Thương Châu giải nguy cho Đảng Ma Tôn Giả, rồi chàng sẽ tính tới cũng chẳng muộn gì, tâm niệm đã chấm dứt.

Chàng liền phóng mình ra đến cổng Đằng Vân Bảo mà tiến đi như bay. Đến gần cổng bảo, thấy nơi không xa có cái tàu ngựa có vài ba con ngựa hùng vĩ cao lớn đang cúi đầu ăn cỏ, chàng ngấm ngấm mừng rỡ :

- Đây là trời trợ giúp cho ta.

Chàng liền phóng mình lên kéo một con Bạch Mã ra, nhảy phóc lên lưng rồi vụt đi như bay.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ dường có lửa đốt.

Chẳng bao lâu chàng đã lìa khỏi Đằng Vân Bảo ngoài năm dặm. Trong lúc ấy chàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, chẳng biết phải tiến đi con đường nào mới đúng.

Hành tung của lão Cuồng Trung Thánh thì không nhứt định ở chốn nào cả.

Một hạt Huyết Châu Hồn khác cũng không biết lọt về đâu, về bàn tay lão ma đầu nào.

Nay chàng cảm thấy như đã lọt vào một hoàn cảnh không nơi nương tựa, hết sức bơ vơ.

Thạch Bảo Kỳ hoang mang vô cùng.

Nhưng cá tánh của chàng không để cho chàng cúi đầu nản chí, hay khuất phục bất cứ trở ngại nguy hiểm nào.

Hoàn cảnh của Đảng Ma Tôn Giả cũng không cho Thạch Bảo Kỳ lãng phí thời giờ một cách vô ích.

Trước sau vì nhứt định chàng phải tìm cho ra hạt Trị Thương Châu trong một thời hạn hết sức gấp rút.

Chàng đem về chùa cứu mạng Đảng Ma Tôn Giả.

Bằng không mạng sống của lão thiền sư không còn, chàng cũng ôm mối hận chung thân và cái hậu quả chưa biết sao đo lường trước được.

Giờ đây Thạch Bảo Kỳ phải làm tròn chuyện nhân sự, rồi phó thác cho mạng trời trong may rủi.

Tâm tình Thạch Bảo Kỳ do đó trầm nặng khác thường, bi thảm nhiều mới lo âu tiếp diễn mãi trong trí óc.

Chàng như một con ác thú không ai kềm chế, cứ phóng ngựa đi như bay. Chẳng biết đi được bao lâu, chẳng biết tiến được bao xa, cũng không biết chàng đã đi đến khu vực nào đây.

Đột nhiên có tiếng gió thiết công làm Thạch Bảo Kỳ tỉnh bừng cơn ác mộng, đưa mắt nhìn qua.

Chiếc bóng từ đâu không hiểu đã đứng sững bên đường nhìn chàng chòng chọc.

Nhận ra người ấy, bất giác Thạch Bảo Kỳ kêu lên : - Sương Long Bảo Chủ !

Chàng gò cương lại nhìn lão ta.

Lão này vốn là một trong những thủ phạm tại ngọn Ma Phong cách đây mười bảy năm về trước.

Đáng lẽ chàng phải quật chết lão để báo thù.

Nhưng tình hình đã quá cấp bách không đủ thời giờ cho Thạch Bảo Kỳ giết người rửa hận nữa.

Nên sau khi quét mắt nhìn một cái hết sức lạnh lùng, Thạch Bảo Kỳ vùng quay ngựa bỏ đi.

Chàng không muốn phí mất thời giờ.

Lúc ban đầu Sương Long Bảo Chủ thấy Thạch Bảo Kỳ thì đã khiếp sợ khôn tả.

Nhưng chợt thấy Thạch Bảo Kỳ bỏ đi lão sững sờ lên chưa biết phải hành động như thế nào.

Sương Long Bảo Chủ đưa mắt nhìn theo.

Trong lòng lão đoán có chuyện gì đây chứ chẳng không. Chợt nhận ra khắp cả thân mình của Thạch Bảo Kỳ còn nhuộm đầy máu me, Sương Long Bảo Chủ kêu lên :

- À, ra hắn đã bị thương.

Sự thật vậy khiến cho Sương Long Bảo Chủ mừng khôn xiết tả. Kẻ thù lão đã bị thương.

Lão nhủ trong lòng : - Ờ, gã tiểu tử này lại bị thương không nhẹ, nay chính là lúc ta đoạt hạt Huyết Châu Hồn mà giết chết hắn đi, trả thù cho nhị đệ, chứ còn đợi đến bao giờ nữa.

Tâm niệm này khởi lên khiến Sương Long Bảo Chủ lấy lòng phóng mình tới huy động cây Cổ Trượng một vòng rồi quát vang :

- Hãy ngưng lại tiểu tử kia !

Vụt ! Cây Cổ Trượng sắt huy động lên một luồng gió mạnh bạo bao trùm lên con bạch mã của Thạch Bảo Kỳ.

Nội lực của Sương Long Bảo Chủ rất là thâm hậu, giữ cây trượng cuốn lên như dao khiến con ngựa Thạch Bảo Kỳ không thể xông qua được, lại phải tháo lui nửa trượng, cất bốn giò lên.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận quát lên :

- Lão tặc, muốn gì đây ?

Sương Long Bảo Chủ hàm hừ : - Đòi nợ máu.

Thạch Bảo Kỳ cau mày : - Đòi nợ máu gì ?

Sương Long Bảo Chủ trầm giọng : - Món nợ máu của Sương Long Bảo mà người đã từng vay hôm nọ, giờ phải trả lại đây.

Thạch Bảo Kỳ giận dữ : - Nói thật cho người rõ, người không thể làm nổi chuyện như thế được, chớ có cuồng vọng vô ích lắm.

Sương Long Bảo Chủ chống cây Cổ Trượng : - Lão phu không tin, phải thử xem mới biết đâu là sự thật. Người đừng hòng chạy thoát ta.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt : - Ta khuyên người tốt hơn là đừng có thử, bằng không người sẽ hối hận về sau này.

Rồi chàng đổi sắc mặt, nghiêm nghị thét : - Sương Long lão tặc ! Hôm nay ta có chuyện gấp, không thể lòng vòng với người, vậy ta và người hẹn lại ngày sau sẽ thanh toán món nợ máu còn lại cho xong.

Chàng toan quát ngựa chạy đi, Sương Long Bảo Chủ thấy thế lại càng tin chắc Thạch Bảo Kỳ bị thương quá nặng nên không dám hỗn chiến. Trong lúc nổi giận, Sương Long Bảo Chủ huy động cây trượng sắt đập ngang lưng Thạch Bảo Kỳ.

Vụt !...

Sau khi Sương Long Bảo Chủ bị gãy cây Cổ Trượng lại chế lại một cây Cổ Trượng mới, chẳng những là bằng thuần thép, lại nặng hơn cây trước năm chục cân. Phen này giáng xuống thật là mạnh bạo, dù cho công lực của Thạch Bảo Kỳ đến cách mấy cũng không thể dám khưنگ hững chiêu thức của lão được.

Chàng nổi giận lên, giục cương tránh qua một bên, nghiêng răng kèn kẹt : - Sương Long Bảo tặc, ta đã có lòng tạm thời tha cho người một phen? Nhưng người lại muốn chết, vậy thì ta đưa người về cõi tây phương cho rồi.

Hãy nhận chiêu đây.

Chàng bắn thẳng người ra, tống ra một chiêu “Hận Hải Vô Biên” tấn công phía hông của Sương Long Bảo Chủ nặng như sóng trào.

Sương Long Bảo Chủ vốn cũng ôm mối hận rất sâu, lão không nhân nhượng một bước, phóng mình lên, quay nửa vòng, dùng toàn lực đánh ra một chưởng cùng một cây trượng.

Hai người cầm cự trên không gian, không ai chịu nhường ai, tức thời gây nên một trận đấu hết sức nguy ngập.

Bóng trượng của Sương Long Bảo Chủ tựa như núi, chưởng phong vùn vụt tứ bề rất là mạnh bạo, hấn quyết tâm phải giết Thạch Bảo Kỳ trong những chiêu sắp tới.

Thạch Bảo Kỳ đưa ra một chiêu còn e sợ không thắng được, lại bổ thêm một chiêu “Tình Thiên Nan Bỏ” tăng thêm bảy phần công lực, sức mạnh như sóng biển tràn bờ ầm ầm chuyển dậy.

Đột nhiên, người và chưởng va chạm nhau, tiếng chấn động như sấm sét, ở nửa lừng trời hiện ra nhiều làn khói trắng.

Chợt nghe có tiếng rú thê thảm nổi lên rung động cả một khúc quan lộ. Sương Long Bảo Chủ không thể chịu đựng nổi nữa, bị chưởng phong đưa ra ngoài trước phóng xuống ngoài bốn trượng như cánh diều bị đứt dây, mặt mũi lão ma đầu tái xanh, hai bên mép mồm đã thấy máu chảy tuôn ra, người đã té quỵ xuống đất.

Tình trạng tổn thương trong huyết đạo khá nặng nên Sương Long Bảo Chủ mãi thật lâu vẫn chưa thấy quật cường.

Đây cũng may cho hắn, vì lúc này Thạch Bảo Kỳ đã chiến đấu lâu dài công lực kém đi, bằng không thì Sương Long Bảo Chủ đã phải vong mạng từ lâu. Trái lại, sức cây trượng sắt của Sương Long Bảo Chủ rất là hùng mạnh, vạt áo của Thạch Bảo Kỳ bị khoét xuống một mảnh khá ít, phóng ra ngoài một trượng, vừa rơi xuống trên lưng ngựa.

Cũng trong thời gian đó.

Chàng thấy Sương Long Bảo Chủ đã ngã lặn ra, biết rằng dịp trả thù đã đến, không để trễ nãi, chàng liền giục ngựa phóng nước đại tới chỗ Sương Long Bảo Chủ.

Thạch Bảo Kỳ hét lớn : - Tiểu gia phải giết ngươi !

Hai chân chàng thúc mạnh vào hông ngựa. Con tuấn mã hí một tiếng vang rền.

Thạch Bảo Kỳ ra tay sấm sét, ý muốn làm thế nào cho Sương Long Bảo Chủ phải chết dưới chân ngựa của chàng nháy mắt tới đây.

Đột nhiên một chuyện lạ xảy ra.

Thật không ngờ có chuyện xảy ra như thế bởi vì Thạch Bảo Kỳ vừa mới phóng lên chừng được hai trượng thì thấy sức tiến của con ngựa lại bị chậm đi, rồi lại tiến không được nữa, nó cứ hí lên vang lừng như vướng lấy vật gì. Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn trở lại.

Trong lúc ấy, phía sau lưng chàng đưa lại một loạt tiếng cười ha hả rất là quen thuộc :

- Bảo Kỳ ! Ngươi hãy ngoan ngoãn nghỉ ngơi một tí đã, vội vàng bỏ chạy đi đâu ?

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên, quay mình lại nhìn thấy đuôi ngựa bị một người nắm chặt nên không thể tiến tới được một bước nào nữa cả. Chàng nhìn kỹ lại.

Người nắm đuôi ngựa đây, chẳng phải là ai, chính là lão Vạn Bát Tiên Sinh, kẻ tham lam trục lợi, thần công quần đại kia.

Vừa thấy mặt lão nhân, Thạch Bảo Kỳ đã nổi lên giận dữ, run rẩy cả thân mình :

- Lão thất phu, ngươi muốn gì đây ?

Vạn Bát Tiên Sinh cười khà : - Cũng là chuyện cũ, lão phu hy vọng ngươi hãy mua dùm cái tin tức đó cho lão.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng : - Tại hạ sớm đã nói qua, ta không thể mua theo sự bắt buộc quá đáng của lão được.

Vạn Bát Tiên Sinh liếc mắt đảo qua phía Thạch Bảo Kỳ một phen rồi lạnh lùng cười lên :

- Ngươi không mua thì thôi, lão phu có mối khác đây !

Ha... ha ... mối này sẽ thu lợi nhiều hơn.

Rồi Vạn Bát Tiên Sinh buông lỏng đuôi ngựa của Thạch Bảo Kỳ ra phóng mình qua Sương Long Bảo Chủ.

Thạch Bảo Kỳ cau mày lên, lại thét một tiếng “Sát” toan dùng bề thế mạnh bạo đến, con ngựa đạp chết Sương Long Bảo Chủ trước rồi mới tính chuyện Vạn Bát Tiên Sinh.

Ngờ đâu, con ngựa của Thạch Bảo Kỳ vừa tiến bước thì Vạn Bát Tiên Sinh đã kịp thời đưa ra một ám lực khiến nó bị cản không thể tiến được một bước nào. Khiến Thạch Bảo Kỳ nổi trận lôi đình trợn cặp mắt thần rồng to lên chấn động cả quan lộ :

- Họ Vạn kia, ngươi quả muốn gây chuyện với ta à ?

Người bệnh lão ma đầu Sương Long Bảo Chủ à ?

19. Một Mối Tình Ma

Vạn Bát Tiên Sinh liếc chàng một cái, chưa có trả lời, lệ làng phóng qua bên Sương Long Bảo Chủ đỡ hấn dậy một cách gọn gàng. Lão nhân hỏi :

- Quách lão huynh, vết thương thấy cũng không sao đó chứ ? Lão huynh có nghe gì không ?

Vạn Bát Tiên Sinh vẫn coi tiền như mạng sống, chẳng kể thị phi thiện ác, xưa nay chưa từng có giúp một kẻ nào, nay Sương Long Bảo Chủ thấy lão ta đón tiếp như vậy sao lại không cho là chuyện lạ, rồi hấn nói với giọng cảm kích :

- Không sao cả, xin đa tạ Vạn đại hiệp !

Vạn Bát Tiên Sinh mỉm cười liếc qua Thạch Bảo Kỳ như cố ngẫm nghĩ qua chuyện gì rồi tiếp :

- Quách lão huynh, cái thù tán giả diệu phác, như núi biển không trả sao được, chẳng hiểu lão huynh có nghĩ thế chẳng ?

Nói đến đây, Vạn Bát Tiên Sinh cố ý ngưng lại một chập. Sương Long Bảo Chủ ngạc nhiên :

- Lời nói của Vạn đại hiệp không sai, lão phu chẳng ngại ngần dậm xa xuôi theo dõi để giết hấn, nhưng sự tình trước mặt không cho phép lão phu rồi đây.

Vạn Bát Tiên Sinh cười khà : - Có phải lão huynh muốn nói gã tiểu tử này khó thể động chạm đến hấn phải không ?

Sương Long Bảo Chủ đỏ mặt lên : - Nói ra là hổ thẹn, sự thật chính là thế, lão phu sanh bình chưa chịu thua ai, nhưng nay phải nhường bước cho hấn.

Vạn Bát Tiên Sinh cười khà : - Ha ha ... giá một gã tiểu cuồng đồ hậu sanh như vậy mà lão huynh lo ngại phiền não làm gì cho nhọc sức.

Nếu được lão huynh tín nhiệm thì ta xin gánh vác hoàn toàn về chuyện tiểu tử này, lão huynh nghĩ thế nào ?

Sương Long Bảo Chủ sững sờ : - Có phải Vạn đại hiệp giết gã tiểu tử họ Thạch này cho ta không ? Vạn Bát Tiên Sinh gật đầu :

- Đúng không sai !

Sương Long Bảo Chủ mừng rỡ : - Vậy Vạn đại hiệp có điều kiện gì không ?

Vạn Bát Tiên Sinh thần nhiên : - Dĩ nhiên là phải có, bằng không lão phu đâu có để hấn sống đến ngày nay mà đã giết từ lâu lắm rồi.

Trong lòng Sương Long Bảo Chủ giận lên.

Lão nhủ thầm :

- Hừ, còn giả vờ có liêm sỉ, ta nói người có thiện chí như thế thì ra cũng là trục lợi.

Tuy là trong lòng Sương Long Bảo Chủ rất ghét hấn, nhưng cứ theo tình thế hiện thời, nếu lão muốn giết chết Thạch Bảo Kỳ thì không thể không mượn tay Vạn Bát Tiên Sinh thì hành được.

Nếu giận dữ vì lão ta, thì lão ta trở mặt làm ngơ, khó mà chịu nổi với lão. Lại nữa, mối thù sẽ không còn ai trả nổi lại có thể nguy trong tay Thạch Bảo Kỳ nữa là đằng khác.

Có bao giờ chàng thiếu hiệp buông tha cho lão.

Vạn Bát Tiên Sinh mà bỏ đi, tự khắc Thạch Bảo Kỳ sẽ xông tới giết chết lão trong nháy mắt.

Giờ tốt hơn, xông bàn tay Vạn Bát Tiên Sinh giết Thạch Bảo Kỳ là đâu đấy yên xong.

Ngẫm nghĩ suy tính cẩn thận, bấy giờ Sương Long Bảo Chủ cùng cực lắm, mới hỏi Vạn Bát Tiên Sinh :

- Nhưng không biết điều kiện ra sao đây ?

Vạn Bát Tiên Sinh đáp : - Chẳng có chi khó, miễn là Quách lão huynh chịu trả cho ta năm trăm lượng bạc thì cái thủ cấp trên cần cổ của Thạch Bảo Kỳ, lão phu làm thế nào cũng lấy nó xuống trao lại cho lão huynh, lão huynh định lẽ nào ? Nghĩ một chập, Sương Long Bảo Chủ gật đầu :

- Cũng được, vậy Tiên Sinh cứ lấy đầu tiểu tử Thạch Bảo Kỳ trước rồi sau lão phu đưa tiền ngay cho Tiên Sinh không hề sai chày.

Vạn Bát Tiên Sinh gật đầu : - Thế cũng được.

Thốt xong, Vạn Bát Tiên Sinh xê mình qua phía Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ tai nghe mắt thấy, trong lòng chấy phừng phừng lửa giận, có thể chàng ra tay một chưởng quật chết Vạn Bát Tiên Sinh mới vừa lòng chàng.

Nhưng trong một lúc niệm chuyện, chàng thấy lúc này thời giờ bằng vàng, ít một chuyện hơn là nhiều một chuyện, vì mạng số Đẳng Ma Tôn Giả, chàng tất phải nhẫn nhục nhiều điều, nên trong lòng chàng tự nhủ :
- Không nên hơn thua với cái lão đầu người lòng thú mà làm gì cho mất thời giờ vô ích.

Rồi chàng giục ngựa phóng đi.

Ngờ đâu, chân ngựa vừa mới cất bước, Vạn Bát Tiên Sinh đã nắm đầu lại một cách hết sức gọn gàng.

Lão thét lớn : - Tiểu tử, hãy nạp mạng lại đây.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên :

- Lã Vạn kia, chớ có khinh người quá độ mà phải ân hận, sẽ chẳng còn kịp nữa đấy.

Vạn Bát Tiên Sinh độc : - Lão nhận tiền của họ thì phải làm cho họ, thế này chắc chắn là không sai đâu. Người có lạy lục van cầu cũng không lợi ích gì.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt : - Ta mong người hãy suy nghĩ lại cho kỹ, chớ có như con bướm đập lửa tự thiêu mà chết đấy.

Vạn Bát Tiên Sinh nói : - Tiểu tử, trừ khi người ra tiền gấp bội, bằng không thì chúng ta hôm nay sống chết một phen chớ chẳng còn cách nào khác hơn như thế được.

- Hừ ! Người quả thật là một kẻ vô liêm sỉ cực độ nhưng đối với người khác thì bị người hăm dọa, riêng tiểu gia người đừng dùng thủ thuật đó vô ích. Vạn Bát Tiên Sinh dừng mảy :

- Vậy thì người hãy nhảy xuống ngựa hơn thua nhau nơi võ công, chớ khua mồm mép mà có ích lợi gì.

Trong khi nói, ngọn hừ chưởng của Vạn Bát Tiên Sinh đã đưa lên một luồng kinh đạo tựa nơi lưng ngựa ào qua Thạch Bảo Kỳ.

Tuy ngọn chưởng này xem như bình thường thật ra hàm súc vô cùng sát khí, nếu Thạch Bảo Kỳ không đề phòng gì đến thì chắc hai chân chàng sẽ bị chấn động gãy đi trong nháy mắt.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế biết rằng không đấu thì không được, chột hai tay chàng chống lên lưng ngựa, cất mình lên bảy thước, thét to :

- Vạn Bát lão quỷ, hôm nay người quá cuồng ngạo, ta không tha cho người đâu.

Quay mình trên không, đầu chúi xuống, chân lên trời, chàng đánh ra chiêu Thiên Hà Đảo Tả tổng luôn cả mình tới Vạn Bát Tiên Sinh.

Vạn Bát Tiên Sinh thấy có thể khiêu khích chàng Thạch Bảo Kỳ giao đấu, trước hết là ha hả cười lên, đến khi chưởng phong áp đến bên mình, rồi mới tránh né như quỷ muội, xê mình ra vài bước khéo léo tránh được ngọn Vô Định Chưởng.

Thạch Bảo Kỳ hổng đi một chiêu cũng không quan trọng gì, điều khiến chàng kinh hãi không ngớt là không biết Vạn Bát Tiên Sinh đã dùng lối thân pháp gì tránh né đi đâu.

Đang khi lấy làm kỳ dị thì nghe Vạn Bát Tiên Sinh thét to ở sau lưng :

- Hãy nạp mạng đây !

Chàng Thạch Bảo Kỳ liền chuyển mình tổng chưởng gạt ngang lên, chuẩn bị chạm nhau, ngờ đâu hãy còn chưa kịp nhìn kỹ chiếc bóng Vạn Bát Tiên Sinh ở đâu thì một ngọn chưởng đã quật lên mình chàng.

Song chưởng của Thạch Bảo Kỳ đỡ không kịp sức kinh đạo đưa vào thân chàng, chỉ thấy trên ngực mình hơi lồng lên.

Vạt áo trước đã bị rách, hiện ra một hình dáng ngọn chưởng trên ngực. - Chao ôi !

Thạch Bảo Kỳ la lên một tiếng loạng choạng tháo lui ra mười mấy bước. Vạn Bát Tiên Sinh thấy thế, trong lòng mừng rỡ, cười khà lên rồi nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Lại đây, hãy nhận thử lão phu một chưởng xem này.

Lời dứt chiêu ra, người đến chưởng đến, âm lực ào ào, bề thế như biển rộng núi lở, Thạch Bảo Kỳ thấy vẩy kinh hãi lên, tức thì vận lên một luồng chân khí, ngón tay cái của bàn tay mặt liền gần lại với ngón giữa, liền tiếp bắn ra ba ngọn chỉ phong Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ.

Nếu là người khác thì khó mà chịu được ba ngọn chưởng phong, chẳng những là chưởng phong bị đánh tan, thậm chí có thể phải vong mạng. Nhưng công lực của Vạn Bát Tiên Sinh thâm hậu đến không thể tưởng tượng.

Ba ngọn chỉ phong của Thạch Bảo Kỳ nay đã bắn ra rồi, dù đã làm giảm sút kinh lực của Vạn Bát Tiên Sinh rất nhiều nhưng mà lại còn tồn tại bảy phần công lực, trong lúc bùng nổ chấn động lên, Thạch Bảo Kỳ lại bị quật trúng nơi ngực, bị đưa ra ngoài vài trượng.

Phen này lại khích động cái lòng sanh tử của Thạch Bảo Kỳ lên, chàng hầm hừ hét to :

- Lão Vạn, nay ta không tin giết người không được, vậy thì chúng ta đấu cuộc cho thấy sanh tử mới thôi.

Lửa thù hận nổi lên khiến chàng nóng bừng cả mặt mày, đầu còn suy đi nghĩ lại gì nữa.

Tức thì chàng xê mình tiến lên, diễn ra một cuộc đấu một mất một còn với Vạn Bát Tiên Sinh.

Thạch Bảo Kỳ toàn lực thi triển đem hết cả võ công tuyệt vời như Hồi Long Chưởng, Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ cùng với Vô Định Chưởng liền tiếp đưa ra, luân phiên xử dụng, quyết đấu với Vạn Bát Tiên Sinh cho

thành thắng bại mới thôi.

Nhưng ngờ đâu sự hiểu biết của Vạn Bát Tiên Sinh rất là bao la, như “Càn Khôn Lục Tuyệt”, “Vũ Lâm Tam Bảo” cho đến “Tứ Đại Môn Phái” không có lối thần công nào mà không hiểu, không tinh thông, nay đánh nhau kịch liệt mấy chục hiệp với lão, Thạch Bảo Kỳ thấy không thể chiếm được

ưu thế nào đối với lão nhân cả. Đồng thời, Vạn Bát Tiên Sinh càng đấu càng cảm thấy dũng cảm, chiêu thức nghiêm mật vô cùng. Thạch Bảo Kỳ càng đánh càng thấy tháo lui đến lúc bại trận.

Tâm tình của chàng khẩn trương lên, ngấm ngấm cắn răng thét : - Thạch Bảo Kỳ, ta hôm nay thấy sống cũng không làm gì !

Rồi chàng đưa ra năm đường chiêu Vô Định Chưởng :

“Huyết Tẩy Giang Hồ” !

“Long Phi Phụng Vũ” !

“Thiên Hà Đảo Tả” !

“Tình Thiên Nan Bỏ” !

“Hận Hải Vô Biên” !

Dưới cơn thịnh nộ thì năm chiêu của Thạch Bảo Kỳ “Vô Định Chưởng” toàn bộ đem ra, Thạch Bảo Kỳ liều đánh vắn bài chót, ngấm ngấm tự nhủ : - Đây là đến lúc ta phải liều chết, nếu năm chưởng đều hỏng đi thì phải nạp mạng cho lão ác ma !

Tâm niệm xong xuôi, chiêu thức đã ào ào như vũ bão tức thì trong năm trượng đều bị luồng kinh khí bao trùm lại.

Cát bụi tung bay, mặt trời u ám, oai lực vô cùng, trận ác liệt hiếm có trong chốn võ lâm.

Trong bầu không khí ngột thở chỉ nghe qua một tiếng “đùng” như trời long đất lở, xé tan sự tịch mịch của đêm khuya.

Chỉ thấy thân hình của Vạn Bát Tiên Sinh lắc lư loạng choạng một chập rồi tháo lui liền liền.

Tháo lui vài chục bước rồi cuộc Vạn Bát Tiên Sinh không thể chịu được nổi, ngồi bẹp xuống đất, thở hổn hển tởm.

Còn Thạch Bảo Kỳ thì triển toàn bộ võ công cũng thấy không chiếm được

ưu thế gì, suýt cùng chung một lúc, cũng muốn ngồi bẹp xuống đất như Vạn Bát Tiên Sinh.

Nguyên do là Vạn Bát Tiên Sinh thấy bề thế của Thạch Bảo Kỳ tấn công quá mạnh, thì lão liền đổi thế công lấy thế thủ, lão tránh né như con bướm lượn qua xuyên lại cho đến cuối cùng không thể tránh được nữa, rồi mới chống đỡ lại một chiêu.

Cái chiêu sanh tử kia làm chấn động cả núi non may đâu thủ hòa với đối phương. Sự thành tựu của Vạn Bát Tiên Sinh thấy mà khiếp người.

Thạch Bảo Kỳ càng hiểu rõ hơn, chàng rung động trong lòng bởi vì thế, về công lực cùng kinh nghiệm thì làm thế nào chàng cũng không qua mặt được Vạn Bát Tiên Sinh, nay được thủ huê với nhau là đều nhờ năm chiêu Vô Dịch Chưởng đó thôi. Nhưng mà kết quả năm chiêu Vô Dịch Chưởng toàn bộ đánh ra, Thạch Bảo Kỳ chưa hề chế ngự được Vạn Bát Tiên Sinh, nếu tiếp tục trận đấu nữa tất nhiên phải tổn hại nặng nề.

Lại nữa, hãy còn tên Sương Long Bảo Chủ đang vận công điều dưỡng chân khí lại, nếu hắn hồi phục công lực thì chắc chắn Thạch Bảo Kỳ phải bỏ xác tại chốn hoang vu này.

Thạch Bảo Kỳ thầm nhủ : - Giả thuyết mình chết đi cũng không thấy quan trọng gì, nhưng mối thù của song thân hãy còn chưa trả, Huyết Châu còn chưa tự hội lại thì dù chết cũng không đành nhắm mắt rồi đây.

Nhứt là sinh mạng của Đẳng Ma Tôn Giả đang hấp hối, chàng đâu dám đem một thời gian hữu hạn mà đánh vào ván bài chót.

Chàng đâu có thể chết giữa lúc còn nhiều sứ mạng đang mang trong mình. Sau khi nghĩ kỹ lại, Thạch Bảo Kỳ có ý định tháo lui, liền gượng nén cơn giận xuống rồi thành linh chàng vùng nhảy phốc lên lưng ngựa thét lên :

- Lão họ Vạn, Thạch Bảo Kỳ ta không còn dư thời giờ giao đấu với ngươi nữa.

Hẹn tái kiến !

Dư âm tiếng nói còn chưa dứt, Thạch Bảo Kỳ đã ngồi yên trên lưng con tuấn mã.

Nó lồng lên mấy tiếng như mừng rỡ.

Thạch Bảo Kỳ đã vỗ lên lưng con tuấn mã một cái, tức thời bắn đi như một làn tên, bề thế nhanh như gió cuốn.

Vạn Bát Tiên Sinh thấy thế rống lên : - Tiểu tử, chớ có chạy đi đâu, hãy để cái thủ cấp cho ta mới được. Đồng thời Vạn Bát Tiên Sinh cũng nhảy dựng lên, phóng mình đuổi theo người ngựa của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ không cần ngoảnh lại, quyết tâm phóng ngựa đi như bay, chốc lát đã ra khỏi ngoài trăm trượng, bỏ dần Vạn Bát Tiên Sinh ở phía sau.

Nếu mà vào lúc bình thời thì Vạn Bát Tiên Sinh không có thua gì những con ngựa phi thường nhưng nay sau trận đấu thì sức lực kiệt quệ không thể đuổi theo kịp Thạch Bảo Kỳ.

Lần lần, lão quái vật này bị người ngựa của chàng thiếu hiệp bỏ rơi lại đằng sau xa lắc, phút chốc biệt mù.

Ngựa sai chừng mười dặm nữa thì Vạn Bát Tiên Sinh đã mất dạng đi rồi, bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới thở nhẹ lên.

Lúc ấy giờ đã vào canh tư, gần tới lúc bình minh, trăng mờ sao thưa, khung cảnh thật là hiu quạnh, đất rộng trời cao, khiến chàng không biết đi đâu mà tìm lão Cuồng Trung Thánh La Huyền, để tìm lại hạt Trì Thương Châu.

Chính trong lúc chàng bối rối vô cùng, đột nhiên ...

Một giọng con gái nổi lên :

- Thạch công tử, xin ngưng lại một chốc, tiểu nữ có lời nói với công tử đây. Đây là giọng nói của một thiếu nữ rất là quen thuộc khiến Thạch Bảo Kỳ liền gò cương.

Chàng đưa mắt vào bóng tối, chợt nhớ lại giọng nói đó, liền cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Cô nương là ai đây ? Có phải Minh Nữ ở dưới Minh Cung vừa hỏi tại hạ không ?

Giọng thiếu nữ thần bí nói lên :

- Đúng vậy, tiểu muội chính là Châu Uyển Linh tên gọi là Minh Nữ đây công tử ạ !

Thạch Bảo Kỳ trầm nhẹ : - Không lẽ cô nương nói chuyện với linh hồn tại hạ đây à ? Minh Nữ đây nhưng không thấy được bóng nàng :

- Không đúng vậy ! Hôm nay công tử hãy còn tỉnh táo như thường. - Vậy à ! Nhưng cô nương hiện ở đâu ?

Minh Nữ đáp : - Gần đây không xa.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Có thể hiện ra đối diện cùng tại hạ lần này chăng, cô nương ? Minh Nữ âm thầm :

- Lần này rất là phiền phức, chỉ sợ e không được vậy.

Thạch Bảo Kỳ cau mày : - Có chi mà phiền phức ?

Minh Nữ đáp :

- Nếu muốn gặp nhau thì công tử phải hóa thành ma rồi mới gặp được, giống như hai lần trước đây.

Thạch Bảo Kỳ cao giọng : - Xin lỗi Châu cô nương, tại hạ nói với lời thật, căn bản không tin hai thầy trò cô nương là ma, tuy nhiên sự phụ của cô nương cũng có lần cương quyết bảo tại hạ rằng người đã chết từ lâu nên ta tạm thời thấy vậy thì thôi.

- Thạch công tử, về chuyện gặp gia sư, tiểu muội đã hay cả rồi, lời tiểu muội là lời thật, gia sư là ma, tiểu muội cũng vậy, chẳng có lời giả dối. Thạch Bảo Kỳ lâu nay vốn không tin trong thế gian này có loài ma mị nên trong khi Minh Nữ hãy còn chưa dứt lời thì chàng đã có quyết định sẵn sàng rồi.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã lặng lẽ theo phương hướng âm thanh xuất phát của Minh Nữ mà vụt quay đầu con tuần mã, đồng thời thúc mạnh vào hông nó.

Con tuần mã liền phóng lên. ý của Thạch Bảo Kỳ là muốn tìm cho ra cái hành tung kỳ bí ma mị của Minh Nữ.

Ngờ đâu, tuy động tác của chàng mau lẹ nhưng vẫn hỏng đi, chỉ thấy chiếc bóng trắng phóng qua một cái rồi biệt dạng, không còn trông thấy tung tích nơi đâu nữa.

Thạch Bảo Kỳ cũng sững sốt lên, chưa biết phải tính làm sao thì giọng nói của Minh Nữ lại từ phía trái âm thầm đưa đến vào tai chàng :

- Thạch công tử chớ nên ảo vọng vô ích. Bởi một khi tiểu muội đã không muốn gặp công tử thì dù cho có ra sức thế mấy, rốt cuộc cũng chỉ hoài công thôi.

Công tử hãy nên đứng yên một chỗ trò chuyện là hơn. Điều này quả là sự thật.

Đã mấy phen rồi gặp Minh Nữ chàng đều hiểu rõ như vậy, khi nàng muốn sẽ cho chàng gặp một cách dễ dàng, còn khi nàng không muốn thì chẳng làm sao có thể tìm nàng được.

Chàng cau mày hỏi : - Châu cô nương, mấy phen trước thì chúng ta cũng gặp nơi ảo mộng sao lần này lại thần bí như thế đây ?

Minh Nữ đáp âm thầm : - Đương nhiên phải có cái nguyên nhân của nó vậy. Thạch Bảo Kỳ phăng tới :

- Tại hạ xin cô nương cho biết tường tận về nguyên nhân lạ lùng đó ? Âm thanh của thiếu nữ vẫn ở phía trái Thạch Bảo Kỳ :

- Chẳng có gì lạ cả. Chỉ vì tiểu muội không muốn mất thời giờ nên phải gặp bằng cách này đây.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị : - Cô nương có chuyện gấp rút à ?

Minh Nữ đáp :

- Chuyện gấp là ở nơi công tử.

Tâm trường của Thạch Bảo Kỳ chấn động : - Cô nương có ý nói tới chuyện ...

Minh Nữ ngắt lời : - Tiểu muội xin hỏi công tử có phải sanh mạng của Đổng Ma Tôn Giả rất là nguy ngập đó không ?

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ càng kinh hãi lên nhưng đã gạt đầu : - Đúng như thế.

Lời chưa dứt thì Minh Nữ đã nói : - Thế nhưng trong tay Đổng Vân Kiềm Khách không có hạt Trữ Thương Châu, đúng như vậy chăng ?

- Quả chẳng sai chạy chút nào.

Thạch Bảo Kỳ thấy lời nói của Minh nữ đều đúng cả, rất là kinh dị, chợt cất giọng sang sảng hỏi nàng :

- Châu cô nương, những chuyện này làm sao cô biết được ?

Minh Nữ âm thầm : - Đó là nguồn tin do nơi Minh Cung truyền lại cho hay, đồng thời những tin đó đều do tiểu muội thu thập được chuyển về.

Thạch Bảo Kỳ rung tận đáy lòng.

Một ý niệm chợt lóe qua trí óc của chàng. Bỗng chàng hỏi Minh Nữ :

- Nếu đúng như thế, có nghĩa là từ lâu nay Châu cô nương theo dõi tại hạ đêm ngày, đồng thời lắng vẳng xa gần, có đúng như vậy không ?

Minh Nữ đáp :

- Cũng có thể cho là đúng như vậy. - Như thế cô nương có thể bảo cho tại hạ biết cái nguyên nhân sợ phí mất thời giờ chăng ?

Điều này có ý nghĩa gì ?

Minh Nữ trầm lặng nói : - Tiểu muội nói vẫn tắt lại, có nghĩa là Thạch công tử nên dành thời giờ đó để đi tìm lão Cuồng Trung Thánh lấy hạt Trữ Thương Châu.

Thạch Bảo Kỳ khích động mạnh : - Sao đó ? Cô nương bảo tìm lão Cuồng Trung Thánh để chiếm lấy hạt Trữ Thương Châu à ?

- Quả đúng như vậy, vì hạt Trữ Thương Châu hiện nay đang ở trong mình lão ma đầu này.

Sửng sốt một phút, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi : - Châu cô nương ! Chẳng lẽ cô nương cũng hiểu rõ các hành động của lão ma đầu Cuồng Trung Thánh ?

- Dĩ nhiên là phải hiểu, bằng không tiểu muội đâu có dám làm phí mất thời giờ gấp rút của công tử.

- Thế nhưng hiện lão Cuồng Trung Thánh đang ở chốn nào, xin cô nương cho biết rõ ?

Vẫn trong bóng tối từ bên tả của Thạch Bảo Kỳ, giọng nói của Minh Nữ nổi lên :

- Thực ra hiện giờ Cuồng Trung Thánh đang ở đâu thì tiểu muội chẳng hề hay biết, chỉ hiểu rằng tối đêm mai vào lúc canh một, lão này sẽ đến ngọn núi Mã Yên để phó hội mà thôi.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên : - Lão ma đầu phó hội chi đây ?

- Lão Cuồng Trung Thánh đến đây là theo lời hẹn với chủ nhân của tòa nhà thần bí.

- Người chủ nhà thần bí là ai ? - Điều này tiểu muội chưa được rõ. - Nhưng lão đi phó hội chuyện gì ? - Tiểu muội vẫn chưa hay.

Đến đây, Thạch Bảo Kỳ chợt buông ra hơi thở thất vọng. Chợt nghe Minh Nữ tiếp :

- Thạch công tử ! Tuy là tiểu muội không được rõ lão Cuồng Trung Thánh đi phó hội chuyện gì, nhưng chắc chắn có điều hết sức hệ trọng có thể liên hệ đến những hạt Huyết Châu Hồn chứ chẳng không.

Vậy hy vọng công tử tới tòa nhà thần bí ấy trước giờ lão ta đến, rồi lần vào bóng tối, tình cờ đoạt lấy hạt Trĩ Thương Châu, dùng thuật khinh công thần tốc bỏ chạy xa chốn ấy.

Tốt nhất công tử hành động thế nào đừng để cho chủ nhân tòa nhà thần bí kia hay được chuyện này. Vì chủ nhân ấy cũng là kẻ khó mà xúc phạm đến vậy.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu cho là đúng, toan muốn thoát lời thì Minh Nữ lại kể rõ vị trí của tòa nhà thần bí cho chàng nghe? Sau đó nàng nghiêm nghị nói tiếp :

- Từ đây đến núi Mã Yên khoảng độ bốn trăm dặm đường, lộ trình không phải gần, xin công tử chớ có diên trì, tiểu muội đến đây kể cũng cạn lời. Hãy lên đường ngay là vừa. Thạch Bảo Kỳ nghĩ một chập rồi cung tay lên nói :

- Tại hạ ixin tuân lời cô nương chỉ bảo, đại ân chẳng hề dám quên.

Vậy chúng ta xin gặp lại ngày sau !

Vừa thốt lời chàng muốn quát ngựa phóng đi như gió bão hốt lên ào ào. Chợt nghe bên rừng tre xanh đưa lại một tiếng than thở nhẹ nhẹ.

Thạch Bảo Kỳ lấy làm kinh dị.

Chàng cố vận thánh lực mà nghe.

Hình như có tiếng khe khẽ của Minh Nữ tự nhủ lấy mình : - Kẻ yêu dấu ! Em xin chúc cho chàng được thành công việc trở về, không gặp hiểm nguy.

Ba tiếng “kẻ yêu dấu” của Minh Nữ chợt khiến cho Thạch Bảo Kỳ kinh ngạc lên. Chàng không thể không nhìn qua nơi phát thanh của nàng mà xem cho ra sự thật.

Chàng phát giác Minh Nữ đang ẩn trong sâu, nơi rừng tre xanh, hai con mắt tròn xoe lóng lánh đa tình đang nhìn chàng.

Bất giác, trong lòng chàng cũng không cầm được mối tình, quay đầu ngựa xông ngay vào.

Minh Nữ thấy vậy, kinh hoàng biến sắc, hải hùng thét lên : - Công tử ! Công tử thật là khinh bạc đây.

Nàng chầm chân xuống đất một cái, lệ làng vô cùng, phóng đi ra ngoài rừng.

Thạch Bảo Kỳ vừa vụt ngựa băng qua rừng tre, vừa gọi to lên : - Châu cô nương ! Châu cô nương ! Xin ngừng lại, tại hạ có chuyện muốn nói với cô nương.

Minh Nữ Châu Uyển Linh cứ chạy đi như bay trong miệng nàng thốt ra lời oán trách.

- Thạch công tử ! Quả chàng là kẻ khinh bạc, lại muốn vạch chuyện bí mật của người ta, tiểu muội phen này không muốn gặp công tử nữa.

Thạch Bảo Kỳ thấy nàng không chịu dừng bước chỉ còn phóng ngựa rượt theo sau, trong lòng chàng nghĩ :

- Hừ ! Ta không tin nàng bay được lên trời, hôm nay ta nhất định thấy được bộ mặt thật của nàng xem sao.

Một kẻ chạy sống chạy chết ở đằng trước.

Một kẻ dốc lòng rượt theo cho kỳ được ở phía sau.

Theo thế này, một rượt, một chạy, sau một chập, hai người chỉ cách nhau một trượng mấy thôi.

Minh Nữ vẫn mặc bộ cung trang màu trắng xóa, như thấy trong ảo cảnh, chỉ là lúc này thấy rõ rệt hơn lúc nào hết, eo nhỏ mỏng to, hai cặp giò dài, thân hình căng tròn hấp dẫn.

Đây là một bức ảnh sau lưng của một thiếu nữ, cũng là hình thể tuyệt đẹp của một thiếu nữ. Chàng tin chắc nàng có bộ mặt diễm lệ vô phương, còn đẹp hơn là thấy trong ảo cảnh, chàng muốn gặp được nàng để phá tan cái lý thuyết với người ma.

Ngựa chạy vùn vụt, cát bụi tung bay.

Sau một chập nữa, sự cách biệt giữa hai người chỉ còn năm thước mà thôi. Trong lòng Thạch Bảo Kỳ khích động lên, toan muốn nhảy khỏi lưng ngựa cản đường đi của nàng. Chỉ nghe xoạt một tiếng, Minh Nữ quá gấp không còn ngó thoát, nàng tung mình nhảy vào một cái hố.

Con ngựa của Thạch Bảo Kỳ dựng đứng bên bờ hố, không dám nhảy xuống.

Thạch Bảo Kỳ bối rối lên, chẳng quản gì nữa, chàng nhảy theo xuống hố, chẳng may động tác trễ đi một tí, đã cách nhau mười trượng, chàng vội vã rượt theo Minh Nữ như bay.

Con tuấn mã lao vùn vụt cuốn theo trận gió ào ào.

Thạch Bảo Kỳ cứ rượt theo mãi, càng lúc càng gần. Thân pháp mau lẹ của Minh Nữ quả thật khiếp người. Thạch Bảo Kỳ đang cảm thấy băng khuâng thì chợt thấy Minh Nữ chạy vào một eo núi, chàng mừng rỡ lên, liền trèo lên ngọn đồi nhỏ, tính bề băng ngang qua để chặn đường nàng lại.

Đầu ngọn vừa đến đỉnh núi chợt thấy Minh Nữ đã ở dưới chân núi. Đang khi có thể rượt kịp thì nghe bên kia rừng đưa đến một loạt tiếng gà gáy sáng.

Gà gáy trong buổi sáng, chuyện lạ lại hiện ra. Thạch Bảo Kỳ chỉ thấy trước mặt lóa lên một cái thì mất dạng Minh Nữ đi.

Thạch Bảo Kỳ chạy thật lẹ xuống chân núi lục soát cùng nơi, cũng không thể gặp Minh Nữ Châu Uyên Linh đâu cả.

Chẳng hiểu nàng đã biến dạng đi dạng nào.

Chàng cố nhìn mỗi mắt cũng chẳng gặp một chiếc bóng nào cả. Minh Nữ đã biệt dạng từ lâu.

Chàng cất tiếng gọi lên cũng không thấy phản ứng chút nào. Bốn bề núi rừng đều im bật.

Chỉ thấy một vùng mặt trời đỏ tóe viên hồng ngọc chói lọi lên chiếu xạ hào quang trên thế gian này.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng khôn tả.

Không lẽ Minh Nữ quả thật là ma ?

Không lẽ nàng quả thật không thể thấy được mặt trời như nàng đã bảo cùng chàng khi trước ?

Hể nghe gà gáy là nàng biến mất đi.

Câu chuyện người ma hãy còn quây quần trong tâm trí của chàng, khiến chàng băng khuân lên.

Sau khi ngơ ngác, ngẫm nghĩ một lúc, Thạch Bảo Kỳ thấy mơ tưởng mông lung chỉ vô ích.

Lời của Minh Nữ lúc này thấy có lý, chàng cũng nên đến núi Mã Yên một phen xem thử thế nào.

Tức thì Thạch Bảo Kỳ phóng mình lên yên, thúc vào hông ngựa nhắm ngay phía bắc tiến lên.

20. Toà Nhà Thần Bí

Trên ngọn đồi chót vót của dãy núi Mã Yên đứng xa nhìn thấy đó là đám

rừng già. Nơi đây có một tòa nhà thật là thần bí. Tòa nhà ấy vách tường toàn xây, trụ sườn và kèo nhà cũng toàn màu đen, mái ngói sửa sang một loạt đen sì, lộ ra một vẻ thật là cổ quái.

Một điều càng khiến người ta khó hiểu, không một ai biết được là nhà này xây cất từ bao lâu.

Lại không ai được biết chủ nhân của tòa nhà này là ai. Đường như là tòa nhà thần bí này mọc từ ở dưới đất lên. Có một số người tiều phu, dân núi tánh nhút nhát vì sợ sệt nên không dám vào chân núi này do sự thần bí của tòa nhà đó.

Thỉnh thoảng có người bạo gan tiến vào ngôi nhà thần bí đó thì không một ai còn được mạng sống trở về.

Hồi đó dân cư miền núi Mã Yên đều cho là tòa nhà ấy là một động quỷ ma, là một cấm địa nhân gian, nên gần mười năm nay suýt tuyệt vết người đến đây.

Không bao lâu, tin tức đồn ra làm chấn động khắp nơi, lại có số võ lâm hiệp khách rủ nhau liên kết vào tòa nhà thần bí kia.

Ngờ đâu có đi không ngày về, đều là bất tin luôn. Bởi thế ngôi nhà này tồn tại trên chốn giang hồ trong khá lâu nhưng cái ẩn tượng của nó ngoài hai chữ thần bí ra, chỉ là một vấn đề mơ hồ khiến người ta không hiểu gì cả.

Chủ nhân của tòa nhà này quả thật là một hạng nhân vật gì đây ? Tại sao mà phải ở trong tòa nhà âm u quái gở làm gì ?

Không một ai được biết nguyên nhân.

Mà cũng không ai dám dò sự bí ẩn của nó. Gần mấy năm nay không còn một người nào dám bạo gan tiến vào núi Mã Yên.

Nhưng đến nay, khi màn đêm vừa buông rủ núi đồi thì một bóng người hiện ra.

Người ấy là ai ?

Chính là Phong Lâm Cư Sĩ Triệu Quân Kiệt. Thật là quái lạ ! Hắn đến đây để làm gì ?

Nào ai hiểu hành tung của Phong Lâm Cư Sĩ. Chỉ thấy hắn ở ngoài tòa nhà thần bí quét mắt nhìn quanh tả hữu rồi tiến vào trong.

Trong chốc lát, vừa lúc Phong Lâm Cư Sĩ tiến vào, thì một loạt vó ngựa dập dồn từ xa đưa đến.

Tiếng vó ngựa càng tiến càng nghe gần. Rồi thì nơi trong rừng rậm chui ra con bạch mã đang thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm dề trên mình.

Người cỡi trên lưng ngựa cũng mồ hôi ướt cả mình, người ấy chính là Thạch Bảo Kỳ.

Trước hết Thạch Bảo Kỳ cất mắt nhìn qua tòa nhà ấy, trong lòng ngẫm nghĩ :

- Đến rồi đây ! Nếu lời nói của Minh Nữ không sai thì Cuồng Trung Thánh chắc đến đây phó hội chứ chẳng không.

Rồi chàng lại ngẩn đầu nhìn lên bầu trời thấy đêm đã qua gần canh một, chàng rất mừng rỡ tự nhủ :

- Thật nhờ ơn trời, họ hẹn hò nhau trong lúc canh một, vậy thì lão Cuồng Trung Thánh có thể còn ở dọc đường.

Chàng liền nhảy xuống ngựa, dẫn vào khu rừng để nó tự do ăn cỏ. Còn chàng thì tiến qua bên tòa nhà thần bí.

Đến gần cổng Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn vào.

Ngoài tòa nhà một màu tối om !

Không nghe được một âm hưởng nào. Cũng chẳng trông thấy bóng một người nào thấp thoáng. Cả tòa trang viện như âm cảnh hải hùng, như trống rỗng, lộ vẻ vô cùng bí mật và khủng bố khiếp người.

Thạch Bảo Kỳ nhìn qua một lượt phát sanh lòng muốn khám phá sự bí mật này.

Chàng thầm nhủ : - Đã đến nơi rồi thì tại sao ta không dám xông vào tòa nhà này xem thử coi ra sao, biết đâu chừng chủ tòa nhà này là kẻ thù sinh tử của ta.

Nhưng chàng sức nhớ lại lời nói của Minh Nữ bảo chàng tốt hơn hết là ở phía ngoài chặn đường Cuồng Trung Thánh, chớ có cho chủ nhà này hay vì hắn là một nhân vật đáng khiếp sợ.

Tiếp đến, chàng nghĩ đến Đẳng Ma Tôn Giả, chỉ còn thời gian hai ngày nữa mà cảm thấy lòng mình căng thẳng lên. Chàng nhìn ra một lối đi ngoài tòa nhà mà tiến tới.

Sau khi tiến chừng được năm trượng, Thạch Bảo Kỳ thấy ở phía trước đằng xa, trong rừng rậm đang có hai chiếc bóng người như một luồng gió tiến tới phía chàng.

Thạch Bảo Kỳ lạnh trí ẩn mình vào trong bóng tối. Chẳng bao lâu, hai chiếc bóng người đã tiến gần đến trong vòng vài trượng.

Thạch Bảo Kỳ nhận rõ, một người là Viên Thu Dung. Còn người kia là Cuồng Trung Thánh La Huyền, sư phụ của Viên Thu Dung.

Chợt nghe một tiếng nổi lên, vừa vặn canh một !

Vẻ mặt của Viên Thu Dung biến đổi nói với Cuồng Trung Thánh : - Sư phụ, thời giờ đã đến rồi !

Cuồng Trung Thánh trầm giọng : - Hừ đến rồi, nếu mà tất cả đều thuận lợi, công lực của sư phụ đây chắc tiến lên một bước khả quan, có thể mong ước làm kẻ "Thiên Hạ Đệ Nhất

Nhân".

Nghe sư phụ nói vậy, vẻ mặt Viên Thu Dung cười tươi : - Sư phụ, trong tay của hắn có cả thấy bao nhiêu hạt Huyết Châu Hồn ? Thạch Bảo Kỳ nghe qua ba chữ "Huyết Châu Hồn" thì tâm tình chàng khẩn trương lên.

Chàng thấy Cuồng Trung Thánh đêm nay đến đây, chắc có liên quan với Huyết Châu Hồn. Còn chủ nhân của trang viện thần bí này, chắc chắn cũng là kẻ tử thù của mình, phải tìm giết hắn.

Chàng bèn ngưng tụ tinh thần, lắng tai nghe để hy vọng ở trong lời nói của thầy trò Viên Thu Dung dò thám trước cái manh mối.

Ngờ đâu Cuồng Trung Thánh đang khi toan mở miệng muốn nói, chợt lại gơ tay chỉ ngay nơi Thạch Bảo Kỳ ẩn núp mà hét to :

- Kẻ nào đây ?

Thạch Bảo Kỳ nghe kinh hãi lên, tưởng mình cẩn thận như thế chắc là quỷ thần không hay, đâu ngờ bị lão Cuồng Trung Thánh phát giác ra chàng, hai mắt lạnh lẽ của lão này quả thật khiến cho Thạch Bảo Kỳ phải khiếp sợ trong lòng.

Chàng cau mày nghĩ toan muốn lén trốn chạy đi, đợi khi được biết thân thế của chủ nhân tòa nhà này và cái lai ý của Cuồng Trung Thánh rồi mới hiện thân ra hành sự, thì liền nghe lão nhân rống lên chấn động cả vùng : - Nếu kẻ tiểu mọn nào mà không hiện thân ra đây thì ta đưa ngươi về cõi chết.

Vụt ! Vụt ! Vụt !

Liên tiếp ba luồng kinh khí nặng tựa ba đào nhắm ngay chỗ Thạch Bảo Kỳ ẩn mình, đưa vào một loạt đường Vô Dịch Chưởng.

Ba ngọn chưởng này thật là quá lợi hại, chưởng phong quét qua như gió đưa, lá rụng cây gãy cành rơi, cát bụi tung bay, trong vòng ba trượng trống rỗng đi, không còn lại một vật nào.

Đến lúc này, đâu còn chỗ cho Thạch Bảo Kỳ ẩn núp, chàng liền phóng mình ra đứng ngay trước mặt sư đồ của Cuồng Trung Thánh và Viên Thu Dung lẹ như chiếc bóng ma mụi vừa mới hiện hình về.

Viên Thu Dung thấy Thạch Bảo Kỳ sắc mặt biến đổi, bất giác thốt lên từ cửa mồm :

- Thạch công tử ...

Nhưng lời nói tiếp hãy còn chưa thốt ra miệng thì Cuồng Trung Thánh đã hậm hực thét lên :

- À ! Thế ra người là Thạch Bảo Kỳ đó sao ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hừ lên :

- Đúng là Thạch Bảo Kỳ đây, chúng ta lại có duyên được gặp một phen nữa.

Cuồng Trung Thánh trợn mắt : - Rất tiếc. Lần này có thể là lần cuối cùng giữa ta và người tại đây. Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ta cũng nghĩ như người vừa nói vậy. Lần này chắc người sẽ hết mong trốn khỏi rồi.

Cuồng Trung Thánh trầm giọng : - Tiểu tử chó có cuồng ngạo, lão phu muốn biết người đến núi Mã Yên để làm gì ?

Thạch Bảo Kỳ lãnh đạm : - Tại hạ cũng muốn hỏi lão đến tòa nhà thần bí này có chuyện gì ? Lão hãy nói cho ta biết trước đã.

Cuồng Trung Thánh dừng mày : - Lão phu không thể nói cho người rõ được. Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Thì tại hạ cũng như thế.

Cơn giận dữ nổi dậy trong lòng Cuồng Trung Thánh : - Thạch Bảo Kỳ ! Người thật quá cuồng ngạo.

Bằng giọng lạnh lùng, Thạch Bảo Kỳ trả lại : - Cuồng Trung Thánh ! Người cũng không thua ai ! Cuồng Trung Thánh vốn có cái biệt hiệu là “Cuồng” và xưng bằng “Thánh”, tự nhiên là cao ngạo đến bậc nào, nay thấy Thạch Bảo Kỳ ăn nói càng ngạo mạn hơn trước mặt lão thì làm sao lão chịu cho nổi.

Cho nên Cuồng Trung Thánh đã bùng bùng lửa giận, trở tay vào mặt Thạch Bảo Kỳ mà quát :

- Tiểu tử ! Nay lão phu bảo cho người một lần chót, hãy nên hết sức cẩn thận và lễ phép một tí, bằng không thì lão phu quật chết người tức khắc đây.

Thốt xong, không đợi Thạch Bảo Kỳ kịp phản ứng chi hết, Cuồng Trung Thánh lách mình lên ba bước, nhắm ngay tâm huyết của chàng quật ra một đạo kinh khí cực kỳ mạnh bạo.

Thạch Bảo Kỳ lẹ làng triển ra lối bước Đạp Ma, tránh qua một bên như cái bóng quỷ mị.

Chàng thét to lên : - Cuồng Trung Thánh ! Giờ nếu người có thấy hết muốn sống cũng chẳng muộn màng gì, ta ...

Cuồng Trung Thánh thịnh nộ rống : - Câm mồm lại ! Hãy nói cho mau, chó có lòng dòng nữa. Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo :

- Nhưng người chó có vội vàng, tại hạ có một chuyện cần thỉnh giáo với người đây.

Cuồng Trung Thánh nóng như lửa thiêu : - Có lời gì để lại, họ Cuồng ta chịu nhận cho người những câu trời trần cuối cùng đó.

Thạch Bảo Kỳ nhìn vào áo Cuồng Trung Thánh : - Tại hạ xin hỏi : ”Có phải hiện giờ các hạ đang mang theo trong mình một hạt Huyết Châu Hồn đó không ?

Hơi rúng động nhưng Cuồng Trung Thánh khề gật đầu : - Hoàn toàn đúng vậy !

Thạch Bảo Kỳ phăng tới : - Có phải hạt Huyết Châu Hồn của các hạ có cái tên gọi là Trĩ Thương Châu đó chăng ?

Cuồng Trung Thánh ngạo nghễ : - Đúng không sai !

Thạch Bảo Kỳ mừng khôn tả : - Vậy thì trời chẳng phụ lòng người vậy. Cuồng Trung Thánh, người hãy lấy hạt Trĩ Thương Châu cho tại hạ xem thử coi đúng chăng ?

- Người bảo sao, bảo lại cho lão phu nghe ? - Ta bảo người đem cho ta xem thử hạt Trĩ Thương Châu. Cặp mắt Cuồng Trung Thánh trợn tròn lên :

- Đem ra cho người ? Hừ, Nói sao mà dễ nghe quá ! Tiểu tử ! Người có điên chăng ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh như nhà mồ : - Nếu chịu ngoan ngoãn đưa hạt Trị Thương Châu ra thì số phận của người, ta sẽ dễ lòng từ bi mà tha cho, bằng không thì ...

- Thì sao đây ? - Thì người cùng báu vật của người thấy đều xuất hiện cả hai, riêng phần người chết không có đất chôn.

Cuồng Trung Thánh giận quá, bật cười.

Giây phút lão ma đầu trầm lạnh :

- Tiểu tử, lời nói của người vừa rồi đó với lão phu không thấy quá ngạo mạn hay sao ?

Thạch Bảo Kỳ ngạo nghễ : - Quá ngạo mạn à ? Đối với người chẳng có gì gọi là ngạo mạn cả, trái lại, có thể còn hơn thế nữa.

Cuồng Trung Thánh nghe Thạch Bảo Kỳ thốt dứt, giận phùng gan, quát lên :

- Tiểu tử này quá điên cuồng, lão phu quyết quật người nát thây ra thành tro bụi.

Tức thì Cuồng Trung Thánh quật ra hai chiêu mạnh tợ núi lở, kinh lực ào ào như bão to.

Thạch Bảo Kỳ thấy nói cũng cạn lời mà chưa có gì liễu kết, chàng tự biết nay muốn được hạt Huyết Châu Hồn thì phải dùng đến võ lực, chớ chẳng còn cách nào khác hơn được.

Nghĩ vậy, Thạch Bảo Kỳ dừng cặp lông mày lưỡi kiếm lên, thì ngay lúc kinh lực áp tới.

Chàng hét to lên : - Quả thật đúng lúc đây.

Chưa dứt lời, chàng đã đưa ra một chiêu “Hận Hải Vô Biên” đón nghênh lấy thể công của Cuồng Trung Thánh.

Cuồng Trung Thánh thấy vậy liền đổi sắc mặt, tức thì biến chiêu, dùng thủ pháp “Lãng Đả Nhâm Thạch” tổng ngay luồng kinh đạo của kẻ thù đáng sợ.

Hai người ra tay rất lẹ như điện chớp, thể tợ cuồng phong. Thấy sư phụ mình và Thạch Bảo Kỳ đối chiêu độc hiểm, Viên Thu Dung hốt hoảng cả tâm thần.

Nàng chưa biết tính lẽ nào.

Có nên giúp một tay cùng Cuồng Trung Thánh chăng ? Nên Viên Thu Dung băng khuâng lên.

Cũng trong lúc đó.

Một tiếng “bộp” nổ vang.

Thân hình của hai người đồng thời lắc lư lên vài cái như nhau rồi đứng vững lại như xưa.

Công lực không ai thắng ai.

Cuồng Trung Thánh lấy làm lạ. Lão còn nhớ lúc ở Phong Lâm Cư, lão đã quật ra một chiêu thì Thạch Bảo Kỳ đã bị văng ra hơn mười trượng, không thể đón đỡ một chiêu nào.

Nay chỉ cách vài tháng gã tiểu tử này lại có thể thủ huê, lão không dám tin như vậy.

Nhưng sự thật đã rõ ràng ở trước mắt, đối phương đã đấu với lão một chiêu không ai hơn kém, làm lão bừng bừng lửa giận, liền quát lên tợ sấm :

- Tiểu tử, cách vài tháng không gặp đâu ngờ công lực của người có thể chế ngự ta.

Thạch Bảo Kỳ cười khà : - Cuồng Trung Thánh ! Chuyện bất ngờ đối với người còn nhiều đây, không phải lo nghĩ viễn vông làm gì, nay chúng ta phân thắng bại trên võ công hơn là lý thuyết vu vơ.

Chàng vì gấp muốn cứu mạng Đẳng Ma Tôn Giả nên không muốn nói nhiều lời cùng Cuồng Trung Thánh.

Càng kết thúc trận đấu mau lẹ bao nhiêu thì càng lợi cho chàng bấy nhiêu. Một là Thạch Bảo Kỳ thu lấy hạt Trị Thương Châu kịp thời trở về ngôi chùa giải cứu cho Đẳng Ma Tôn Giả.

Nếu chàng để gặp mặt chủ nhân tòa nhà thần bí này có thể làm trở ngại sứ mạng của chàng.

Chưa dứt lời thì chàng đã đưa ra hai luồng chưởng phong và hai ngọn chưởng lực mau lẹ như điện.

Cuồng Trung Thánh thấy thế đầu dám khinh địch liền tránh né qua một bên, toan xòe tay chụp lấy hiểm huyết của đối phương kèm tảo.

Thế nhưng Thạch Bảo Kỳ đã bằng một thân thủ mau lẹ như vong linh lách mình tránh khỏi chiêu đó.

Chàng liền quật chiêu “Hận Hải Vô Biên” và “Tình Thiên Nan Bỏ” của Vô Địch Chưởng, đồng thời tấn công Cuồng Trung Thánh.

Chàng quyết ra tay trước kẻ thù.

Cuồng Trung Thánh thấy cũng sững sốt lên, vội xê mình sang phải một bước, nên Thạch Bảo Kỳ trượt đi ngọn chưởng.

Liền đó, Cuồng Trung Thánh đã mau lẹ đẩy ra một loạt chưởng phong phản kích lại đối phương vô cùng mạnh bạo.

Thạch Bảo Kỳ bị hồng đường chiêu, ứng biến đã không kịp, tức thì bị luồng chưởng phong Cuồng Trung Thánh áp đến bên mình chừng trong gang tấc.

Thạch Bảo Kỳ hết sức hãi hùng.

Chàng liền vận lên chân khí đan điền, nhắc bổng một cái cho mình thăng cao ngoài trượng.

Do đó chưởng lực của Cuồng Trung Thánh chỉ lòn phía dưới chân Thạch Bảo Kỳ nghe rất làn da thôi.

Chưởng lực không thể hại nổi chàng.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ còn ở trên cao nhìn xuống Cuồng Trung Thánh đang ngơ ngác nhìn lên.

Lão hết sức kinh dị cho cái thân pháp của đối phương. Lợi dụng cơ hội tốt đó.

Thạch Bảo Kỳ quay mình trong không gian thét lên : - Xem chưởng đây !

Song chưởng của Thạch Bảo Kỳ huy động lên, âm lực ào ào áp tới Cuồng Trung Thánh một chiêu “đồng thời” từ trên quật xuống.

Ngọn chưởng này quá mau và quá mạnh từ trên đổ xuống, Cuồng Trung Thánh không dám nhận ngay, liền xê mình tháo lui nửa trượng để tránh kinh lực thảm khốc của kẻ thù.

Bộp !...

May đầu lão biết trước và đã tránh qua, nhưng chưởng lực đã quét nhằm ngực lão khiến lão bị chấn động lão đảo ra ngoài một trượng.

Cuồng Trung Thánh kinh hồn chưa bình tĩnh lại, đứng chưa kịp vững chân thì Thạch Bảo Kỳ đã cong ngón tay liên tiếp tấn công với ba lần chỉ phong Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ vô cùng sắc bén.

Ba ngọn chỉ phong bắn ra như hình chữ phẩm tủa ra ba mặt mau như làn chớp.

Cuồng Trung Thánh ứng phó không kịp, tránh được hai lần chỉ phong sau rốt bị chiêu chót “Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ” bắn nhằm bên vai bên trái, máu đào phun ra có giọt, sắc mặt tái xanh lên.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ liền từ trên phóng xuống, cầm hờn quát : - Cuồng Trung Thánh ! Giờ ngươi có nhận lấy cái số mạng của ngươi chưa ?

Hãy đền tội cho mau.

Song chưởng của Thạch Bảo Kỳ liền huy động. Hai chiêu “Huyết Tủy Giang Hồ” và “Long Phi Phụng Vũ” liên tiếp quật ra, mạnh như núi lở, lẹ như chớp giăng, bề thế khó nổi tránh né.

Cuồng Trung Thánh đã sa cơ thất thế muốn trở tay hay tránh né cũng không kịp, bất giác rúng động lên, chưa biết ứng phó thế nào, Viên Thu Dung thấy vậy, kinh hoàng phóng mình tới chỗ hai người giao đấu hô to lên :

- Thạch Bảo Kỳ hãy ngưng tay !

Nàng lắc mình mấy cái đã xông qua phất chưởng công kích bên lưng Thạch Bảo Kỳ hai luồng nặng như núi lở.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng thét : - Viên Thu Dung, xin chớ can thiệp vào chuyện này, vì đây là mối cừu thù của tại hạ, không thể nào không trả được.

Rồi Thạch Bảo Kỳ xử dụng ngay một ngọn long cước đẩy sang Viên Thu Dung một đạo lực hết sức mạnh bạo.

Đạo lực nhắm ngay giữa ngực nàng lệ như điện chớp.

Ngó thấy luồng kinh lực quá bạo vũ, Viên Thu Dung không dám đón đỡ liền xô mình né tránh.

Chiêu thức Viên Thu Dung tan đi.

Thạch Bảo Kỳ cũng trực ngọn chưởng đang quạt sang Cuồng Trung Thánh vội phóng ra ngoài tám thước.

Cùng với bề thế ấy, Thạch Bảo Kỳ lại tổng mạnh một chưởng vào ngực Cuồng Trung Thánh.

Lúc ấy Cuồng Trung Thánh vừa đứng vững, thấy vậy nổi cơn thịnh nộ liền liều chết với chàng.

Hai ngọn chưởng của lão liên tiếp lệ làng đánh ra mấy chiêu sức lực sanh bình.

Không may Cuồng Trung Thánh đã bị thương nặng, công lực kém đi nhiều, lực đại hỷ còn chưa vận đến chốn, thì ngọn Vô Địch Chưởng của Thạch Bảo Kỳ đã như nước thủy triều quạt đến...

Ầm... Ầm...

Hai ngọn chưởng chạm nhau, thắng bại liền rõ, Cuồng Trung Thánh hai tay đè lên ngực đảo lộn bay đi ra ngoài.

Chao ôi !

Lại có tiếng rú nổi lên từ cửa miệng Thạch Bảo Kỳ. Chính là trong lúc Thạch Bảo Kỳ vừa tổng Cuồng Trung Thánh bay đi thì Viên Thu Dung thừa dịp vận chưởng quạt lên trên lưng chàng một đạo lực thật mạnh.

Chưởng này vì cầm hờn mà ra tay, dùng sức rất mạnh, khó bề chống đỡ. Thạch Bảo Kỳ có hơi thất thế, đứng chưa vững nên bị tiềm lực đẩy lui về phía sau năm sáu bước.

Ngọn Vô Địch Chưởng của chàng quạt trúng Cuồng Trung Thánh do đó yếu đi không mạnh như xưa.

Vậy mà lão ma đầu thoát chết trong tay Thạch Bảo Kỳ nhờ ngọn chưởng của Viên Thu Dung tập kích bất ngờ Thạch Bảo Kỳ.

Đây quả là một cái may mắn hiếm có đối với lão Cuồng Trung Thánh La Huyền.

Nếu không, thân mình của lão ma đầu đã bị lực đạo của Thạch Bảo Kỳ quạt nát từng mảnh vụn rồi.

Cho nên khi Cuồng Trung Thánh rớt xuống đất mà không hề bị lấn ngã, lại không bị thương quan trọng.

Phen này khiến cho Thạch Bảo Kỳ giận dữ, cặp mắt đỏ ngầu, cắn răng thét lên vào mặt lão ma :

- Cuồng Trung Thánh ! Mạng của ngươi quả còn dai dẳng đây.

Nhưng trong khi thét cầm thù, Thạch Bảo Kỳ đã lắc mình đến sát bên mình Cuồng Trung Thánh.

Chàng vỗ vào huyết mạch hữu chưởng của lão ma đầu. Cuồng Trung Thánh kinh hãi hét to :

- Tiểu tử, ta quạt chết ngươi !

Lão không tháo lui, lại tiến ngay lên chạm mặt với Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ thấy vậy sững sốt lên, biến cái vỗ trở thành một ngọn chưởng phong cực kỳ mạnh bạo tựa nước thủy triều.

Trong chốc lát, hai chiếc bóng người đã xoắn chặt lại với nhau không rời ra một gang tấc nào.

Tức thì ! Làn cuồng phong nổi lên, tiếng chưởng phát nổ chấn động như sấm sét vang dội nửa lừng trời.

Nháy mắt Cuồng Trung Thánh và Thạch Bảo Kỳ đã chạm nhau ba chương với nội lực sanh bình.

Trong tiếng chấn động dữ dội của chương âm chợt lại nghe một tiếng “xẹt” vô cùng quái lạ.

Đó là sau khi Thạch Bảo Kỳ phát động ba chiêu đã lệ làng vô ngọn chương vào lòng Cuồng Trung Thánh.

Hoảng hốt Cuồng Trung Thánh né mình qua nhưng vẫn không tránh khỏi.

Thạch Bảo Kỳ đã vô trúng vật áo trước ngực Cuồng Trung Thánh rách toạt một lỗ khá to.

Trong khi vật áo đã bị xé rách thì lại nghe một tiếng “cộp” nổi lên, liền theo đó một món vật xanh lam rơi xuống đất lăn tròn nhiều vòng mới chịu đứng yên.

Nhìn kỹ lại, món vật kia sáng ngời chói lọi, nhỏ hơn hạt nhãn lòng. Đây không phải là hạt Trị Thương Châu còn là hạt gì nữa ?

Tâm tình của Thạch Bảo Kỳ và Cuồng Trung Thánh bất giác đều khẩn trương lên.

Thạch Bảo Kỳ thét : - Trị Thương Châu !

Chàng bèn vô tới.

Nhưng Cuồng Trung Thánh chẳng chịu kém : - Ngừng lại !

Lão lao mình đến chỗ hạt Trị Thương Châu.

Bộp.

Hai người đã va chạm với nhau, đồng thời thân hình bắn trở ra ngoài như cũ.

Chưa ai lấy được hạt Trị Thương Châu cả, người ngưng bước lại phóng trở vào thì bên kia Viên Thu Dung đã lắt mình xê qua bên phía hạt Trị

Thương Châu.

Thạch Bảo Kỳ lệ làng thét : - Hãy ngưng tay !

Cuồng Trung Thánh cũng hét to : - Chớ có động đến !

Bên kia Viên Thu Dung vừa phóng tới vừa hô to : - Sư phụ, xin cản Thạch Bảo Kỳ ra, để cho tiểu đồ lo việc xử trí hạt Trị Thương Châu.

Mấy lời nói này suýt là đồng loạt với tiếng thét của Cuồng Trung Thánh và Thạch Bảo Kỳ cho nên không ai nghe rõ là đối phương mình thét thế nào cả.

Vì vậy ba người cứ theo ý mình mà hành động, không cần biết tới kẻ khác. Đã trông thấy Thạch Bảo Kỳ, Cuồng Trung Thánh và Viên Thu Dung từ ba hướng mà tung mình tới chỗ hạt Trị Thương Châu.

Vụt ! Vụt ! Vụt !

Ba người vừa phát chương ra, vừa đua nhau đi lượm hạt Trị Thương Châu đang nằm dưới đất.

Ầm !... Ầm !... Ầm !...

Loạt chương âm phát nổ rền trời.

Ba luồng tiềm lực chạm nhau ở nửa lừng trời, tạo thành một trận gió mạnh bạo vô cùng, khiến cho Cuồng Trung Thánh, Thạch Bảo Kỳ và Viên Thu

Dung đều bị gió mạnh xoay chuyển ra ngoài, không ai đến gần hạt Huyết Châu Hồn được cả.

Thật là tam hổ tranh hùng đây !

Thế nhưng tuy ba người cũng lùi bước như nhau mà lại có sức mạnh yếu khác nhau.

Thạch Bảo Kỳ nhờ nội lực thâm hậu nên đứng vững trước nhất. Chẳng chút chậm trễ, chàng đã bằng cái thân pháp kỳ ảo lắt tới gần hạt Trị Thương Châu.

Thạch Bảo Kỳ thò tay chớp lấy.

Tức thì hạt Trĩ Thương Châu lọt gọn vào bàn tay của chàng thiếu hiệp. Tâm trường Thạch Bảo Kỳ phấn chấn lên.

Chàng quay mình trở lại.

Cuồng Trung Thánh thấy vậy bi thảm vô cùng, quát to lên : - Thạch Bảo Kỳ ! Phen này lão phu sống chết với ngươi, không thể để cho ngươi toại nguyện.

Thạch Bảo Kỳ cười khẩy : - Cuồng Trung Thánh, ngươi không còn dịp nào nữa. Hãy dang ra, nếu không sẽ phơi thầy đây.

Rồi Thạch Bảo Kỳ liên tiếp đưa ra hai chiêu Vô Địch Chưởng mười phần công lực.

Đang khi Cuồng Trung Thánh xê mình tới không kịp tránh né hay đón đỡ chi cả.

Bình !...

Thân hình Cuồng Trung Thánh bay ra ngoài. Huych !

Lão rớt xuống rồi lão đảo đứng dậy.

Thạch Bảo Kỳ nhìn qua thấy từ cửa miệng của Cuồng Trung Thánh đã trào máu đào rồi bỗng ngã lặn dưới đất.

Biết dịp phục thù đã đến, Thạch Bảo Kỳ vội vả phóng mình tới chỗ Cuồng Trung Thánh.

Chàng định giết chết lão.

Nào ngờ Thạch Bảo Kỳ vừa tiến lên trượng mấy thì bên kia Viên Thu Dung từ bên phải phóng tới, hét lên :

- Thạch Bảo Kỳ chớ có động tới sư phụ ta, hôm nay ta nguyện sống chết cùng ngươi đây.

Vừa nói, Viên Thu Dung vừa đưa ra mấy chiêu.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên tránh né, hét to lên : - Viên Thu Dung ! Đây không có chuyện của ngươi, hãy tránh ra kéo liên lụy đến mình đây.

Viên Thu Dung trợn mắt : - Ngươi nói gì ? Không có chuyện của ta à ?

Hừ ! Trừ phi là ngươi trao trả hạt Trĩ Thương Châu lại cho sư phụ, bằng không thì khó mà liệu đoán trước cái hậu quả sắp tới của nó rồi đây. Thạch Bảo Kỳ vội quá gấp báo thù và phải trở về cứu mạng của Đảng Ma Tôn Giả, đâu còn tâm tình nào kéo dài cuộc đấu này.

Nên khi thấy Viên Thu Dung mãnh liệt phát chưởng đưa đến, chàng nổi cơn lửa hận trong lòng.

Chàng hét to lên : - Viên Thu Dung ! Lần chót hết ta bảo không có chuyện của ngươi, hãy mau dang ra kéo rồi ân hận đây.

Ngọn đơn chưởng của chàng huy động lên.

Một chiêu “Long Phi Phụng Vũ” đã ào ào đưa ra tấn công sang phía Viên Thu Dung.

Vô Địch Chưởng cái thế vô song, nên tuy lúc ấy Thạch Bảo Kỳ có bị thương, công lực kém đi, không thể làm cho Viên Thu Dung vong mạng, nhưng nàng cũng thảm khốc ré lên, thân hình bay đi ra ngoài ba trượng rớt trở xuống đất.

Nàng lão đảo đứng dậy.

Nhưng cũng vì cản trở này lão Cuồng Trung Thánh đã được dịp chạy đi biệt dạng, thoát khỏi cái chết đang cầm chắc trong tay của Thạch Bảo Kỳ. Chàng nổi trận lôi đình, xê mình qua nơi Viên Thu Dung rơi xuống, giở ngọn chưởng lên.

Bộp !

Chàng tát nàng một cái thật mạnh.

Rồi chàng gầm to :

- Cũng vì người đây mà lão kia chạy lkhỏi, nếu ta không thể tìm được người thù đó, thì sau này người sẽ biết tay ta.

Vừa dứt, Thạch Bảo Kỳ phóng mình theo Cuồng Trung Thánh. Chàng biến dạng tức thì.

Nói thật ra, Viên Thu Dung đối với Thạch Bảo Kỳ vốn có mối tình đã hết sức đậm đà.

Nhưng cũng vì cái vận mạng của nàng đã biến thành một cặp oan gia sống chết với nhau trên trường chiến đấu.

Viên Thu Dung đưa tay vuốt nơi bị tát trên gò má, mắt nhìn chiếc bóng sau lưng Thạch Bảo Kỳ đã xóa mờ trong đám cây rậm rạp.

Chợt đâu hai hàng lệ Viên Thu Dung đã thấy rớt xuống như những hạt châu rơi.

Nàng khóc cho mối tuyệt tình vận thuở.

Một chớp sau, nàng mới lẩm bầm :

- Vì mối thù của sư phụ, ta thề phải theo dõi Thạch Bảo Kỳ cho đến cùng mới chịu thôi.

Nàng nắm chặt hai quả đấm, nghiêng răng lại, mang cả bầu căm thù mà rời khỏi sân tràng phóng theo chiếc bóng Thạch Bảo Kỳ đã biến mất từ lâu.

Cũng trong khi ấy, Thạch Bảo Kỳ đi tìm mãi mà chẳng gặp được lão Cuồng Trung Thánh đâu cả.

Trong lòng chàng rất là phiền não.

Chàng ngược mắt lên nhìn trời, thấy sao đã nghiêng qua một bên. Thạch Bảo Kỳ đoán chừng lúc ấy đã quá nửa đêm rồi.

Nếu còn chậm trễ nữa thì có thể làm mất sanh mạng của Đẳng Ma Tôn Giả chứ chẳng không.

Vậy oán cừu hãy nên gác lại.

Chờ sau khi về ngôi chùa hoang cổ giải cứu Đẳng Ma Tôn Giả rồi sau đó sẽ liệu toan.

Chàng sẽ tìm lại rửa hận trên mình Cuồng Trung Thánh cũng chẳng thấy muộn màng gì.

Nghĩ vậy rồi Thạch Bảo Kỳ bỏ đi cả sự phiền não.

Chàng ngấm ngấm tự nhủ :

- Vì bận cứu sanh mạng Đẳng Ma lão tiền bối, nay ta tạm thời dung cho người được sống trong thời gian ngắn ngủi, ngày sau lại sẽ lấy máu người rửa sạch mối gia thù.

Rồi chàng quay mình trở lại chỗ cũ. Đến nơi con bạch mã gặm cỏ thì chàng sững sốt lên, vì rừng hoang im lặng đâu còn thấy có con vật nào.

Chẳng hiểu con bạch mã biến đi đâu.

Chàng chợt nghĩ, lúc này để tự đi rong chơi mà gặm cỏ, không có buộc nó lại.

Thạch Bảo Kỳ phát sinh niềm hối hận.

Nhưng tự trách móc cũng vô ích, chàng tất phải nhờ con bạch mã để trở về huyện Đông Thành.

Bằng không thì không thể nào mà đi chân không trên đường dài ngàn dặm đường được trong cơn cấp bách này.

Cho nên, dù sự tình gấp cách mấy cũng không thể bỏ cuộc tìm kiếm con bạch mã.

Rồi chàng buộc phải tìm kiếm nơi rừng già.

Thạch Bảo Kỳ tìm mãi vẫn chưa phát giác con bạch mã gặm cỏ nơi đâu cả và chẳng nghe tăm dạng đâu hết.

Trong lòng chàng bối rối lên.

Kiểm mãi phía sau, Thạch Bảo Kỳ lại tới phía trước cánh rừng già ngọn núi hình thù quái gở.

Vẫn không trông thấy chi hết.

Bắt buộc Thạch Bảo Kỳ phải đến ẩn tòa nhà thần bí đen thẫm, qua sát đó để tìm con bạch mã.

Vừa nghiêng đầu vào tòa nhà, Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ kêu lên : - À nó đây rồi !

Nó đã tiến vào trong trang thần bí, đang găm cổ ở trong một góc sân từ lúc nào chẳng hề hay biết.

Thạch Bảo Kỳ được gặp con bạch mã mừng rỡ khôn xiết, đầu còn dám chậm trễ, chàng liền tiến vào trong viện để bắt lấy nó trở ra ngoài. Nháy mắt Thạch Bảo Kỳ đã tiến gần con bạch mã.

Chàng nắm lấy giây cương đang muốn phóng mình lên ngựa thì chợt khi ấy.

Đã có tiếng âm thầm bên tai chàng :

- Chớ có động dây

Tiếng thét vừa dứt, ngựa đã phóng tới, mau lẹ như điện chớp chỉ còn qua mặt Thạch Bảo Kỳ một cái.

Kinh công của người này đã xuất thần nhập hóa, ngoài trí tưởng tượng của chàng thiếu niên.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ đã nhận rõ mặt mũi của người ấy, trong lòng chàng đã thấy rúng động lên.

Bất giác chàng tháo lùi ra sau.

Người này có bộ mặt xấu xí khiếp người, mũi hơi hỉnh lên, miệng như chậu máu, bộ tóc bạc phủ cả mặt đến ngực, cặp mắt long lánh như chim mèo, phóng xạ ra hai luồng điện quang, đăm đăm nhìn trên mặt Thạch Bảo Kỳ không hề nháy.

Nhân thần của Quái Nhân tóc bạc này quá lợi hại, dường như là con dao sắc bén xuyên ngay vào tâm can Thạch Bảo Kỳ, khiến chàng bất giác rúng động trong lòng lui ra ngoài ba bước nữa.

Quái nhân là ai ?

Phải chăng chính chủ nhân tòa nhà thần bí này ? Cũng có thể như thế lắm.

Sau một chập nhìn khiếp đảm của quái nhân tóc bạc, đoạn mới phát ra giọng nói như quỷ hú giữa cánh rừng già :

- Tiểu tử, ngươi đến tòa hắc trang viện của lão phu để làm gì đây ? Hãy khai cho mau.

Thạch Bảo Kỳ bạo gan bước tới : - Tại hạ đến đây tìm con ngựa vừa bị mất chứ không có chuyện gì khác nữa cả.

Chàng toan muốn dẫn con ngựa ra ngoài tòa nhà thần bí thì quái nhân tóc bạc cản trở :

- Tiểu tử ! Đã đến đây thì chớ có mong trở về ! Ngươi nghe rõ lời lão phu đấy chứ ?

Câu nói của quái nhân vừa ngạo mạn lạnh lùng, vừa sắc mùi khủng bố, máu tanh.

Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng.

Dù vậy chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh như xưa.

Nhìn quái nhân một chập, Thạch Bảo Kỳ không vội đáp mà chỉ nghiêm nghị hỏi lão ta :

- Các hạ là chủ nhân tòa nhà thần bí này ?

Quái nhân gật đầu kiêu hãnh : - Đúng như vậy !

Thạch Bảo Kỳ toan hỏi tiếp thì quái nhân ngăn lại : - Tiểu tử ! Ngươi đã rõ ý nghĩa câu nói của lão phu vừa rồi chưa ? Cặp lông mày Thạch Bảo Kỳ cau lại :

- Lời nói của các hạ có ý nghĩa gì ?

Quái nhân đáp : - Tòa nhà hắc viện của ta, trừ phi là được mời tới, bằng không thì có vào không được ra. Người nghe rõ đấy chứ ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng : - Tại hạ không tin thế, nay thử xem có gì lạ chẳng ? Xin tái kiến ! Vỗ mạnh trên bụng ngựa một cái, nó bị đau chạy đi trước, Thạch Bảo Kỳ phóng lên sau.

Người và ngựa bắn đi như một làn tên, động tác mau lẹ như làn chớp. - Hãy mau trở về nơi cũ cho ta !

Lời còn chưa dứt, chóa mắt một cái thì Thạch Bảo Kỳ đã thấy quái nhân này phóng mình tới ngay, quật cho chàng một chưởng mạnh đến khiếp người.

Quái nhân ra tay mau lẹ bất ngờ, Thạch Bảo Kỳ không còn thể trả đũa nên bị giật lùi ngựa lại nửa trượng khó thể tiến tới.

Thạch Bảo Kỳ không ngờ quái nhân này chưởng lực mạnh bạo như thế, chàng sững sờ nhìn một chập khá lâu chưa thốt lời nào cả.

Một điều khiến chàng kinh hãi lên là chàng phát giác lúc này quái nhân dùng chiêu thức trong Vô Địch Chưởng.

Chàng cũng không ái ngại gì, hét to lên hỏi quái nhân tóc bạc : - Không cần xét đoán, lúc này các hạ dùng chiêu thức trong Vô Địch Chưởng đó phải không ?

Quái nhân tóc bạc cũng sững sờ lên : - À tiểu tử, không ngờ ngươi cũng biết rõ đường lối võ công kỳ diệu này ư ?

21. Lao Tù Đen

Lúc ấy, con bạch mã đã phóng ra ngoài cửa, Thạch Bảo Kỳ đứng cặp mày lên lạnh lùng hét to và thật là gấp rút : - Đã biết Vô Địch Chưởng thì trong mình các hạ có Huyết Châu Hồn chứ gì ? Có đúng như thế chẳng ?

Quái nhân gật đầu : - Dĩ nhiên là có, người hỏi làm gì ? Thạch Bảo Kỳ sáng rực hai mắt :

- Tại hạ muốn thu hồi nó !

Quái nhân sững sờ : - Thu hồi à ? Người là ai đây ? Giọng nói lại có vẻ quái đản như thế ? Hãy khai mau.

Ta là Thạch Bảo Kỳ !

Ba chữ “Thạch Bảo Kỳ” vừa thốt ra miệng của chàng đã thấy quái nhân tóc bạc đổi sắc mặt, vốn đã hung ác giờ lại hung ác hơn.

Đột nhiên quái nhân xê dịch thân hình quái gở lên nửa trượng nhìn vào mặt Thạch Bảo Kỳ.

Lão trầm lặng bảo : - Tiểu tử ! Người hãy lập lại một phen nữa ta nghe. - Tại hạ là Thạch Bảo Kỳ đây !

Sững sờ một lúc thật lâu, lão quái nhân bật thốt : - Tiểu tử, người quả thật là người thừa kế của Thạch Phá Thiên đại hiệp đó à ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng : - Hừ, lại còn phải hỏi.

Quái nhân chợt cười khà : - Vậy thì tiểu tử trên mình ngươi có ba hạt Huyết Châu Hồn rồi, vậy có đúng thế chẳng ?

Thạch Bảo Kỳ kiêu hùng đáp : - Tại hạ không cần trả lời chuyện này. Quái nhân đứng mày lên :

- Không nói thì lão phu hành động. Thạch Bảo Kỳ sững sờ :

- Lão muốn gì đây ?

Quái nhân hầm hừ : - Lục soát trong mình ngươi.

Thạch Bảo Kỳ nổi nóng : - Chớ có cuồng vọng vô ích.

Quái nhân nham nhở :

- Vậy để lão phu làm thử xem sao. Vừa dứt lời, chẳng thấy quái nhân có di động gì thì hần đã phóng đến vó vào trên mình Thạch Bảo Kỳ.

Thân thủ của quái nhân quả nhiên kỳ dị chưa từng thấy trong chốn võ lâm này.

Sự tình này làm cho Thạch Bảo Kỳ rúng động lên. Chàng biết đã gặp một tay đại kinh thủ đáng khiếp.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã thét : - Lão cuồng ma, chớ có tự tìm phiền não lấy mình mà phải rước lấy cái họa vào thân đây.

Cũng trong tiếng thét lồng lộn đó.

Thạch Bảo Kỳ huy động ngọn hữu chưởng lên một cái, kinh phong liền nổi dậy ào ào.

Tức thì một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ cực kỳ mạnh bạo từ chưởng trung quật tới đối phương.

Quái nhân tóc bạc liền đổi chiêu thức xê mình nửa trượng giờ chưởng nghinh đón tức thì.

Hai ngọn chưởng mạnh bạo chạm vào nhau. Ầm !...

Đồng thời, hai người ngược mặt lui ra, không phân thắng bại, cùng một động tác mau lẹ đáng khiếp.

Cả hai đồng dừng lại hỏi lớn : - Các hạ là ai ?

Trầm bộ mặt xuống, quái nhân tóc bạc cất giọng âm trầm như ma muội đáp lời Thạch Bảo Kỳ :

- Người hỏi làm gì ?

Thạch Bảo Kỳ đáp : - Tại hạ muốn cứu xét qua bối cảnh lịch sử hiện thời của các hạ, có thể thôi.

Quái nhân hỏi ngược lại : - Tiểu tử, người muốn dò xét kẻ thù trên ngọn Ma Phong cách đây mười mấy năm trước phải không ?

Thạch Bảo Kỳ bốc cao thù khí : - Đúng như vậy. Tưởng các hạ cũng có liên quan vào trận chiến tại ngọn Ma Phong năm xưa đấy chứ ?

Quái nhân tuy giận nhưng đã gạt đầu : - Đó là một sự thật hiển nhiên, lão phu chẳng cần giấu diếm người mà làm gì.

Gương mặt Thạch Bảo Kỳ tỏa mờ sát khí :

- Mối thù cha mẹ không đội trời chung, lẽ nào làm con mà không báo đáp hay sao.

Rồi nổi trận lôi đình, Thạch Bảo Kỳ trở vào mặt quái nhân : - Lão tặc, hãy nộp mạng cho mau.

Hai ngọn chưởng của chàng lệ làng huy động lên, nhắm ngay lão quái nhân tấn công liên liền, kinh khí tuôn ra ào ào nặng như núi lở.

Lúc bấy giờ, Thạch Bảo Kỳ tràn đầy cả hận thù trong lòng, sát khí bốc cao ngàn trượng không còn chế ngự nổi nữa.

Một chiêu mạnh hơn một chiêu, trong chốc lát chàng đã liên tiếp công ra mười lăm, mười sáu chưởng mạnh bạo như nhau, vô cùng khủng khiếp. Đó là cho đối phương không còn có dịp rảnh tay trả đũa. Chàng quyết tâm trong trận tấn công liên tục này lấy mạng của lão nhân lạ mặt để rửa mối hận năm xưa của song thân.

Dĩ nhiên lão nhân tóc bạc hình như chống không nổi bị tống ra ngoài bốn trượng như con diều bằng giấy bị gió cuốn đi.

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ lắc mình tiến lên đưa ra một chiêu trí mạng. Đâu ngờ, trong khi chưởng lực của Thạch Bảo Kỳ chưa tới thì lão nhân đã lắc mình qua chỗ khác tránh khỏi.

Chiêu thức kinh thiên của Thạch Bảo Kỳ hỏng đi. Đột nhiên, trong giờ phút đó, quái nhân nhắm ngay tòa nhà thần bí xông vào.

Lão nhân làm như đã bị thương trong cơ thể.

Thạch Bảo Kỳ cho là quái nhân bị thương khá nặng, trong lòng ngẫm nghĩ :

- Lão này mang vết thương trầm trọng, chắc là một chiêu nữa bỏ mạng, nếu ta bỏ qua hôm nay thì ngày sau khó mà tìm lão.

Nghĩ như thế, chàng chẳng quản gì tới sự nguy hiểm cắm đầu rượt theo lão quái nhân tóc bạc.

Lúc ấy lão nhân tóc bạc đã lẹ làng chui vào cửa, Thạch Bảo Kỳ không cần nghĩ gì, bèn gót theo cách đối phương không đầy một trượng.

Chàng nhìn kỹ thì đó là một gian phòng rộng rãi, tứ phía vách tường cùng trần nà đều xây bằng đá to, trên có khắc nhiều bông hoa, chẳng những là rất kiên cố lại còn xinh đẹp nữa.

Nhưng cái phòng này rộng như thế mà trống rỗng không có đồ đạc trần thiết chi hết.

Chợt quái nhân biến dạng đi.

Thạch Bảo Kỳ nhìn khắp gian phòng cũng chẳng thấy tăm dạng quái nhân đâu cả.

Chẳng hiểu lão đi ngả nào.

Trong lòng chàng lấy làm lạ về sự mất tích một cách đột ngột của quái nhân tóc bạc. Chàng thét to :

- Lão kia, hãy xuất hiện cho mau.

Vừa dứt lời, diêm lẹ xảy đến, chợt nghe giọng nói của quái nhân từ phía sau đưa tới :

- Tiểu tử, nay ngươi lọt vào cạm bẫy của ta rồi, đừng mong chạy thoát đi đâu.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói kinh hãi lên, lẹ làng quay mình trở lại thì quái nhân tóc bạc bằng động tác vô cùng mau lẹ tống cho chàng ba chiêu. Thạch Bảo Kỳ kinh hãi liền gỡ chưởng phản kích lại.

Theo Thạch Bảo Kỳ nhận định đối phương đã mang vết thương nặng, ngờ đâu chưởng với người vừa va chạm không thấy đối phương nhúc nhích gì, lại còn ngoài sự tưởng tượng, chàng bị chấn động tháo lui vào góc tường. Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới rõ cái thân thủ của quái nhân tóc bạc.

Sự thật, quái nhân tóc bạc này công lực cao thâm không thể đoán được, lúc nãy hắn giả vờ bại trận để bẫy địch thế thôi.

Nếu không có nhận lầm thì chiêu Vô Địch Chưởng của quái nhân đã luyện tám phần công phu, chẳng phải là một chiêu đó thôi, mà lại lúc này liền

tiếp tống ba chiêu có hai chiêu Vô Địch Chưởng.

Theo lẽ này, công lực của quái nhân không có dưới Thạch Bảo Kỳ. Nhưng quái nhân đánh lừa chàng vào đây với mục đích gì ?

Nghĩ đến đây, chàng thấy thoát lạnh đường xương sống. Thạch Bảo Kỳ nghĩ dù chàng có cường ngạo ở đây cũng vô ích, tốt nhất hãy trở về cứu mạng Đãng Ma Tôn Giả thì hay hơn.

Đột nhiên chàng đứng thẳng mình lên nhấm ngay trước cửa mà phóng tới. Ngờ đâu, Thạch Bảo Kỳ vừa mới xê dịch đi nơi khác thì quái nhân đã nhận ra, liền thét lên :

- Tiểu tử ! Ngươi muốn chạy à ? Hừ, dù cho ngươi có chấp cánh mà bay cũng không khỏi đây nữa là.

Chợt thấy quái nhân nắm một cái khoen ở trên đỉnh đầu của lão giật nhẹ một cái.

Đã nghe “rầm” một tiếng.

Một cánh cửa sắt sập xuống nhốt kín Thạch Bảo Kỳ ở trong đó như cộp mắc bẫy.

Cái song sắt cao từ trần đá xuống đến dưới đất có cánh cũng khó mà bay. Song sắt lại to như cánh tay, muốn bẻ gãy đi cũng không được.

Tường dày, đá cứng, địch thủ hùng mạnh trước mắt mình. Thạch Bảo Kỳ nhìn xung quanh, bất giác lạnh mình lên, ngấm ngấm than thở:

- Trời, không lẽ định mệnh nay đã muốn chấm dứt cuộc đời của ta đây ? Trong lòng chàng phiền não lên, nắm cây sắt của cánh cửa, lắc mạnh lên cũng thấy không rung rinh gì.

Quái nhân tóc bạc chợt cười khà lên, rồi xê mình qua nói với Thạch Bảo Kỳ, giọng kiêu hãnh :

- Thạch Bảo Kỳ, chớ có dùng sức uống công, hãy yên nghĩ một chút rồi chờ ta đưa hồn ngươi về đị cảnh cho xong.

Thạch Bảo Kỳ hất mặt lên, cặp mắt đỏ như lửa nhìn quái nhân hậm hực hét thù hận :

- Lão ma đầu, nay ngươi muốn làm gì ta đây ? Ngươi nhốt ta trong này với ý định gì ?

Quái nhân cười khà : - Lão phu hy vọng ngươi đối xử với ta biết điều một chút, chớ có tự mình tìm cái phiền não làm chi.

Thạch Bảo Kỳ cắn hận : - Lời nói này là thế nào ?

Quái nhân vênh mặt :

- Tốt hơn là ngoan ngoãn giao mấy hạt Huyết Châu Hồn cho ta, sau khi chết, ta chôn cất ngươi trên mảnh đất khô ráo tịch mịch không thẹn với linh hồn.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận : - Hừ ! Ngươi đang nằm chiêm bao đây. Quái nhân đạm nhiên :

- Nếu ngươi không đáp ứng thì đừng trách cái thủ đoạn của lão phu sao mà hiểm độc đây.

Cặp lông mày của Thạch Bảo Kỳ dựng ngược : - Vậy ngươi muốn xông vào đoạt lấy Huyết Châu Hồn của ta à ? - Khỏi cần phiền phức như thế, lão phu để cho ngươi đói mà chết đi rồi sẽ thu lấy bảo vật có muện gì.

Ha ha ha ...

Quái nhân cười lên một loạt rung rinh cả tòa nhà bí mật. Thạch Bảo Kỳ không khỏi kinh hãi lên.

Như thế quả là vô nhân đạo rồi đây.

Luồng sát khí nổi bật trên gương mặt Thạch Bảo Kỳ. Chàng thét lên :

- Nói rõ ngươi biết, ngươi không còn cơ hội nữa, ngươi đừng tự phụ vô ích. Thạch Bảo Kỳ cong ngón tay lên.

Vụt... Vụt... Vụt...

Ba lần chỉ phong vừa bắn ra.

Thạch Bảo Kỳ ra tay trong lúc căm hờn, dùng toàn bộ chân lực chỉ phong xuyên qua song sắt bắn ra nhằm các yếu huyệt của quái nhân mà xẹt vào. Quái nhân vùng cười khà :

- Ha ha ha ...

Thế công mạnh bạo của Thạch Bảo Kỳ lão nhân xem như không thấy gì, hấn lắc mình tránh né qua trong một loạt tiếng cười âm hiểm, rồi lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, võ công của Tiêu Diêu Khách, bộ Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ tuy là xưng hùng trong giới võ lâm, nhưng tiểu tử còn trẻ, công lực còn kém, sau này chớ có đem dùng mà mang xấu.

Chưa dứt lời, người của quái nhân phóng lui ra sau ba trượng nhìn ngay ra ngoài cửa phòng hồi lớn hơn :

- Ai ở ngoài đó ?

Miệng vừa thốt lời, lão đã vận lên đơn chương luồng chân lực đăm đăm nhìn ra cửa, chuẩn bị phát đi bất cứ lúc nào.

Đợi khi nhìn rõ người đến đây chính là thầy trò của Cuồng Trung Thánh La Huyền. Quái nhân mới hạ công lực, tiến lên nghinh đón, cười lên :

- À, vậy ra là lão Cuồng đây, không gặp quá lâu rồi !

Cuồng Trung Thánh gượng cười lên một cái rồi buông trầm giọng : - Từ khi ở núi Ma Phong chia tay đến nay đã mười lăm năm trời chưa gặp mặt nhau, nếu không có được thơ của lão Tà đây thì cũng tưởng đầu lão đi về châu trời rồi. Các hạ ẩn thế mười lăm năm năm trường, chắc là võ học rất uyên bác rồi chăng ?

Quái nhân tóc bạc ha hả cười lên : - Đâu có đáng khen như thế, tài mọn của lão phu chưa thấy ứng phó gì được với giang hồ.

ã phía trong Thạch Bảo Kỳ nghe Cuồng Trung Thánh xưng hô quái nhân là lão Tà, bất giác rúng động trong lòng.

Vì chàng nghĩ tới một nhân vật. Đó là “Tà Trung Vương Tiêu Bằng” trong “Càn Khôn Lục Tuyệt”, trong lòng chàng thầm nghĩ :

- Thì ra tòa nhà thần bí này là nơi lão Tà tiềm tu tập võ công. Ta thấy cái thành tựu của lão hơn Cuồng Trung Thánh một bậc đây.

Nay một lão Tà thấy khó mà ứng phó, giờ lại thêm Cuồng Trung Thánh nữa, quả thật nguy hiểm rồi.

Chàng tự thấy mình khó mà thoát chết.

Trong khi tâm niệm nghĩ tới cái chết thì trái lại trong lòng Thạch Bảo Kỳ lại yên tĩnh nhiều.

Chàng lấy hạt Trĩ Thương Châu ra ngậm trong miệng, lại nghĩ tiếp : - Không ! Nhứt định ta không thể chết được, ta phải sống để còn trở về giải cứu cho Đẳng Ma Tôn Giả.

Miền là công lực ta hoàn toàn hồi phục thì bọn này cũng không làm gì nổi ta.

Trong lúc Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ thì Tà Trung Vương lại trân trọng bảo Cuồng Trung Thánh :

- Lão Cuồng, lúc lão đến đây có gặp Phong Lâm Cư Sĩ không ?

Hắn vừa rời khỏi chẳng bao lâu.

Cuồng Trung Thánh nhớ tới cuộc xảo trá trận giao đấu Huyết Châu Hồn của Phong Lâm Cư Sĩ thì hàm hừ nói :

- Lão thất phu kia gần đây hành động rất là ngang ngược, hắn đến đây làm gì hử lão huynh ?

Nghe vậy trong lòng Thạch Bảo Kỳ đâm ra ngờ vực khôn cùng. Trong khi Tà Trung Vương đáp :

- Phong Lâm Cư Sĩ đến đây cũng chỉ vì chuyện Vô Địch Chương cùng việc trao đổi Huyết Châu Hồn với lão phu.

Câu nói rất là hàm hồ. Cuồng Trung Thánh vừa muốn hỏi thêm thì Tà Trung Vương đã gạt câu chuyện :

- Lão Cuồng, nửa đêm đến đây sao bây giờ lão mới tới ?

Cuồng Trung Thánh đáp : - Vì giữa đường có việc chậm trễ cho nên lão phu tới đây muộn một chút. Tà Trung Vương âm hiểm :

- Vậy à ? Nhưng chẳng biết lão Cuồng có đem hạt Huyết Châu Hồn theo trong mình đó không ?

Cuồng Trung Thánh thất vọng : - Lão phu vốn có mang theo, nhưng... Tà Trung Vương dừng mày :

- Nhưng sao đây lão Cuồng ?

Bương tiếng thở dài, Cuồng Trung Thánh đáp : - Lão phu lại bị cướp đoạt đi rồi.

Tà Trung Vương nghe nói, trước hết kinh hãi lên, sau lại buông trầm giọng :

- Lão huynh, sự hứa hẹn hôm nay là trao đổi Huyết Châu Hồn với nhau để mà luyện tập chiêu Vô Địch Chương khác nhau, nay lão đã mất đi Huyết Châu Hồn thì cuộc gặp gỡ này thấy không ý nghĩa gì nữa.

- Lão Tà, không phải tính như thế được, mất đi hạt Huyết Châu Hồn nhưng chiêu “Lăng Dã Triều Thạch” ta đã học thuần thục rồi, việc trao đổi Huyết Châu tuy là không thành, nhưng việc trao đổi võ công thấy không phải trở ngại gì cho lắm.

Tà Trung Vương cau mày lên, ngẫm nghĩ một chập rồi nói : - À ! Kế hoạch này cũng khá, vậy thì ta cứ làm như thế !

Cặp mắt gian tà của Cuồng Trung Thánh đảo lộn mấy vòng, như có niềm gì nghĩ đến.

Lão ma đầu nói : - Tà huynh ! Nghe nói trong mười lăm năm nay lão luyện tập mãi ở đây, và từng có nhiều lần trao đổi Huyết Châu Hồn với các người khác, nhưng chẳng biết lão huynh đã luyện được mấy chiêu Vô Địch Chưởng, xin cho biết một lời ?

Tà Trung Vương khô khan cười lên ba tiếng, hàm hồ nói : - Nói ra thật là hổ thẹn, họ Tiêu ta học chẳng được bao nhiêu, có khoe miệng cũng không mấy thú vị.

Tà Trung Vương cố ý làm cho câu chuyện trở nên thần bí khiến cho lão Cuồng Trung Thánh hoài nghi mãi trong lòng.

Lão ta nhủ thầm : - Ờ, lão cáo già này quá quỷ quyệt, ta nên đề phòng phen này mới được. Trong khi đó, Thạch Bảo Kỳ nghe hai người đối đáp với nhau rất là kinh hãi trong lòng.

Chàng hiểu ngay lão Cuồng Trung Thánh tới đây đêm nay chính là để trao đổi Huyết Châu Hồn cùng Tà Trung Vương chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng tình hình hiện nay lão Cuồng Trung Thánh không thể trao đổi được vì đã làm mất đi hạt Huyết Châu Hồn.

Giờ lão xoay qua chuyện trao đổi võ công.

Một mưu kế không kém phần âm độc. Nếu để cho Cuồng Trung Thánh tự thành ý nguyện học thêm võ công Vô Địch Chưởng thì tai hại không phải nhỏ.

Một ý niệm khác lại nảy trong đầu óc Thạch Bảo Kỳ.

Chàng nghĩ tới sự liên kết học thuật giữa bọn Càn Khôn Kỵ Tuyệt. Nếu bọn này trao đổi học được những ngón võ công Vô Địch Chưởng thì quả thật vô cùng nguy hiểm cho chàng.

Dù chàng có may mắn phá được nhà giam này mà thoát ra ngoài, con đường phục hận cho gia phụ thật là khó khăn đây.

Bọn chúng liên hiệp lại bao vây chàng, làm sao đi lại trong chốn giang hồ để mà hành đạo.

Cả về thể lực võ lâm hiện nay đang ở trong tay ma đạo mà là đứng đầu là hai lão ma đầu Long Mộc đảo chúa.

Một mình chàng làm sao đối phó.

Nghĩ vậy, Thạch Bảo Kỳ rung động không ngừng. Nhứt là Phong Lâm Cư Sĩ nay đến núi Mã Yên này khiến chàng ngờ vực lên.

Trong lòng chàng đoán được chắc có cuộc âm mưu gì càng hiểm độc hơn nữa chứ chẳng không.

Ngẫm nghĩ như thế, khiến tâm trường Thạch Bảo Kỳ trầm nặng hơn bao giờ.

Đây là lần thứ nhứt chàng lâm vào một hướng cảnh cùng đường khó thể vượt qua nổi rồi đây.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ chưa biết phải làm cách nào đối phó với tình hình xảy ra thì đột nhiên...

Đã nghe Tà Trung Vương trầm giọng gọi Cuồng Trung Thánh :

- Lão Cuồng, ai có bản lĩnh cao thâm như thế, lại đoạt hạt Huyết Châu Hồn của lão đi ?

Cuồng Trung Thánh cảm khái lên, đỏ bừng cả mặt vì hổ thẹn, chập lâu mới đáp lời Tà Trung Vương :

- Rất là hổ thẹn, chính gã tiểu tử con trai của Thạch Phá Thiên đã chiếm đoạt của lão phu.

Tà Trung Vương hỏi vặn : - Lão nói Thạch Bảo Kỳ kia à ?

Cuồng Trung Thánh gật đầu : - Chính là hần.

Chợt Tà Trung Vương liền kéo lão Cuồng vào trong ngực tối, chỉ ngang Thạch Bảo Kỳ nói :

- Chính tiểu tử này chăng ?

Cuồng Trung Thánh định thần nhìn qua, gật đầu, bất giác thẹn thùng nổi lên trong lòng hần.

Với công lực và địa vị mình lại thảm bại ngay trước gã tiểu tử như thế. Nhưng không bao lâu Thạch Bảo Kỳ lại là kẻ tù nhân của lão Tà, vậy thì sức của lão ấy thật đáng sợ vậy.

Ai nấy đều là trong bọn Càn Khôn Lục Tuyệt, mười lăm năm về trước không ai hơn ai kém, nay Cuồng Trung Thánh phải khuất phục Tà Trung Vương, nghĩ ra cũng đáng hổ thẹn vô cùng.

Cho nên công tử hăm hở nhìn qua Thạch Bảo Kỳ một cái rồi hét lên : - Gã cuồng ma, lão phu đối với người thật cảm hờn cực độ, hôm nay phải uống máu người mới vừa lòng ta vậy.

Một bầu tâm sự cảm hờn hoàn toàn xuất phát trên mình Thạch Bảo Kỳ, rồi hần đột nhiên lắc mình lên, phóng lệ làng tối, nhắm ngay kẻ hở song sắt mà quật vào mình chàng liên tiếp ba chưởng.

Lúc Thạch Bảo Kỳ đang vận công trị thương, muốn ứng biến cũng không kịp.

Chỉ nghe một tiếng “bộp” nổi lên.

Thân hình chàng bị luồng kinh lực đưa lên cao hơn một trượng rồi mới rớt trở xuống.

Thật là sự quá xảo hiệp, trong lúc ấy, chưởng phong chạm nhằm nơi then chốt làm mở một lỗ tròn ra, Thạch Bảo Kỳ lại bị đưa ngay vào lỗ ấy. Cuồng Trung Thánh thấy vậy kinh hãi lên :

- Lão Tà, thế thì sao đây ?

Tà Trung Vương đắc chí cười khà : - Ha ha... có gì lạ cả, ở phía dưới là cái ao tù đen tối có độc, gã tiểu tử này dù có cánh cũng chẳng bay đi đâu được.

Cuồng Trung Thánh cau mày ngẫm nghĩ rồi nói : - Lão Tà, mở cửa ngực lập tức giết hần đi cho rồi, lấy lại cả bốn hạt Huyết Châu Hồn cho mau.

Lão nghĩ thế nào đây ?

Tà Trung Vương âm hiểm cười khà : - Chớ cần nhiều chuyện thất công, đợi sau khi hần chết đi rồi lấy lại Huyết Châu Hồn cũng không muộn màng gì cho lắm.

Cuồng Trung Thánh cau mày : - Vậy cũng hay.

Tà Trung Vương lại tiếp : - Lão Cuồng, như thế thì chúng ta đi uống chén rượu, đợi chừng khoảng ba giờ sau mới đi lấy thân hần rồi luyện tập Vô Địch Chưởng cũng không muộn màng gì.

Nói tới thì làm, không hề chần chờ một phút nào cả. Tà Trung Vương liền đóng ngay song sắt cánh cửa kín mít.

Sau đó, lão Tà dẫn Cuồng Trung Thánh rời khỏi ngôi nhà đen thẳm hết sức bí mật đó.

Ba người cất bước lệ làng đi ra.

Trong lao tù tối tăm kia, Thạch Bảo Kỳ đang vùng vẫy với tử thần đến với chàng.

Đây là cái thạch thất tối đen như mực, xòe bàn tay không thấy năm ngón, diện tích chỉ chừng một thước vuông.

Trong thạch thất này bao trùm bởi một làn sương mù đậm đà, mùi cay khó chịu không thể nào tưởng tượng được.

Thạch Bảo Kỳ đang ngã nằm nơi một góc, mép miệng hãy còn dính máu, áo rách trước ngực, hiển nhiên là ba ngọn chưởng của Cuồng Trung Thánh quật ngay vào chàng nên vết thương không nhẹ gì.

May là trong miệng chàng còn ngậm một hạt Trĩ Thương Châu có công hiệu khởi tử hồi sinh, không bao lâu, vết thương trầm trọng đã vãn hồi được nửa, tinh thần cũng phấn chấn lên nhiều. Sau khi công lực hồi phục, cặp mắt tỏ lại, chàng mới thấy rõ cảnh tượng trước mắt, lại ý thức được

đám sương mù đậm này rất là kỳ lạ “không lẽ đây là một thứ sương mù có độc đây” ?

Trong lòng ngờ vực như thế, Thạch Bảo Kỳ rất kinh hãi, đang muốn tìm đường tẩu thoát nhưng nay vì chàng trúng độc quá sâu, hai tay, đầu và mặt, cùng tất cả da thịt lộ ra ngoài đều bị thứ sương mù độc địa kia thấm vào trở thành màu đen tía.

Một loạt sự đau nhức thấm vào tim gan chàng.

Mà lại sự hô hấp lại thấy trở nên khó khăn, buồn bực, nước mắt cứ chảy lòng thông, cặp mắt lại lu mờ trở lại.

Thạch Bảo Kỳ bắt giắc lạnh mình lên, tự nhủ : - Trời ! Ta không thể chết được, ít nhất cũng phải để cho ta cứu sống sanh mạng Đảng Ma Tôn Giả rồi có chết cũng tạm được yên lòng.

Nghĩ đến Đảng Ma Tôn Giả, chàng bối rối lên, phóng mình vào vách đá như điên, huy động ngọn chưởng quạt lên ào ào.

Nhưng mà vách đá quá cứng, tuy chàng huy động toàn lực bình sinh không thấy công hiệu.

Đồng thời chất độc đã lần lần thấm vào cơ thể, da thịt chàng bắt đầu khô lại, chợt thấy hai chân tê cứng đi, rồi chàng phải ngồi bẹp xuống.

Chàng không chịu khuất phục, muốn ngồi dậy, không may toàn thân tê yếu, sức lực không theo ý muốn, tâm tình chàng chìm đắm xuống, ngất ngất lên một tiếng :

- Thôi rồi !

ý chàng lại chuyển niệm, chàng nghĩ :

- Nếu ta có chết cũng không để cho bọn hắc toại nguyện theo ý muốn, ta phải hủy diệt đi bốn hạt Huyết Châu Hồn này !

Tức thời chàng đem bốn hạt Huyết Châu Hồn là Khu Thủy, Phân Hỏa và Sanh Mỹ ra để trong hộp Huyết Châu chuẩn bị dùng chưởng tiêu hủy. Trong khi ấy, đột nhiên ...

- Thạch công tử, không thể được !

Một giọng thanh tao nhẹ nhàng đưa đến. Một nàng thiếu nữ áo tím từ một chiếc cửa kín vừa hé mở mà tiến vào thạch thất.

Nàng thiếu nữ áo tím này mặt mày kiều diễm như nàng tiên nữ, khi Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ lại nàng đã nhận ra nàng ấy là chị của thiếu niên áo vàng, tức là sứ giả của ” Thất Hồ Lệnh Kỳ”.

Thiếu nữ áo tím đưa mắt đăm đăm nhìn vào hộp Huyết Châu và nói : - Công tử quả thật gọi là Thạch Bảo Kỳ, là người kế nghiệp của Thạch Phá Thiên đại hiệp đây à ?

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ gật đầu : - Tại hạ không hề thay danh đổi tánh, không cần giả dối làm gì. Cô nương khỏi cần nghi ngờ về điều này nữa.

Hai luồng mắt đẹp lạnh lùng của ả thiếu nữ áo tím chiếu thẳng vào mặt chàng.

Chàng thấy cặp mắt của thiếu nữ áo tím quá lợi hại liền đem hộp Huyết Châu để vào lòng, đề phòng mọi sự biến cố.

Thiếu nữ áo tím thấy cả tình hình của Thạch Bảo Kỳ, lạnh lùng “hừ” lên một tiếng.

Thạch Bảo Kỳ lạnh sắc mặt : - Cô nương ! Phải chăng Thất Hồ Lệnh Kỳ chính là môn phái của lão Tà Trung Vương Tiêu Bằng đó chăng ?

22. Thiếu Nữ Thần Bí

Nghe Thạch Bảo Kỳ hồi thề, bất giác đã khiến cho ả thiếu nữ áo tím sững sốt cả người lên.

Qua một chập nhìn Thạch Bảo Kỳ, thiếu nữ áo tím mới âm thầm giọng nói :

- À ra công tử phản nộ với tiểu muội đây cũng chỉ vì công tử tưởng rằng ta là kẻ đồng lõa cùng lão Tà Trung Vương, chủ nhân tòa nhà thần bí này ? Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Sao đây, không có lẽ tại hạ nghĩ lầm ?

Cô nương không phải là nữ đệ tử của lão Tà Trung Vương à ? Thiếu nữ áo tím cười :

- Ha ha, Lão Tà là một giống gì, sao lại có tư cách suy tôn là bậc sư phụ ta ? Thạch Bảo Kỳ đổi giọng :

- Nói như thế tại sao cô nương lại đến cái tòa nhà bí mật này ?

Thiếu nữ áo tím đạm nhiên : - Tiểu muội vâng lệnh của Thất Hổ Lệnh Chủ đến đây để đòi món đồ của lão này.

Cặp lông mày của Thạch Bảo Kỳ cau lại : - Đòi món đồ gì đây ?

Với giọng âm thầm, thiếu nữ áo tím đáp : - Đoạn Hồn Châu !

Thạch Bảo Kỳ giật mình : - Đoạn Hồn Châu à ?

Chiếc đầu thiếu nữ áo tím khẽ gật : - Đúng như vậy.

Bâng khuâng một phút, Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Trên mình của lão Tà có mấy hạt Huyết Châu Hồn ? - ít nhứt cũng có một hạt Huyết Châu.

- Tại hạ hồi số thật sự của nó ! - Đây cũng là cái mục tiêu của tiểu muội phải đến đây, nhưng không được trả lời.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói lộ vẻ thất vọng, nhìn thiếu nữ áo tím rồi khe khẽ hỏi nàng :

- Nhưng hiện giờ cô nương thân được hạt Huyết Châu đó chưa ?

Ả thiếu nữ áo tím lắc đầu :

- Rất tiếc, tiểu muội chưa thân được.

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt :

- Có phải chỉ vì cô nương đánh không nổi lão Tà Trung Vương mà thất bại chăng ?

- Đâu đến nỗi thế, sức giả của Thất Hổ Lệnh Kỳ chưa hề thất thủ với ai. Tiểu muội chỉ thủ hòa với Tà Trung Vương.

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên : - Cô nương nói sao lạ vậy, đã là thủ hòa sao cô nương lại bị lão Tà Trung Vương nhốt vào trong lao tù ?

Sắc diện thiếu nữ áo tím đỏ bừng lên : - Nói ra mà hổ thẹn ! Đây là tiểu muội dụng nhằm then chốt cơ quan nên lọt vào trong lao tù độc địa này đây.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua bốn chữ lao tù độc địa, trong lòng kinh hãi lên. Liền đó, chất độc trong mình chàng lại càng trầm trọng hơn.

Cơn đau nhức lại hoành hành.

Thạch Bảo Kỳ cắn răng chịu đựng. Chàng thở than lên :

- À, thì ra đây chỉ là một cái lao tù độc địa, hèn nào không biến cơ thể ta ra như thế này đây.

Nghĩ đến đây, chàng định thần nhìn chợt thấy thiếu nữ áo tím không có vẻ trúng độc gì cả trong lòng chàng lấy làm lạ, như là nghĩ ngợi một mình : - À ! Cái độc tánh của thứ sương mù này tàn phá đến bậc nào đây, sao không thấy nàng bị việc gì hết vậy ?

Ả thiếu nữ áo tím nói :

- Độc công này rất lợi hại bất cứ ai, dù võ công cao thâm cũng không thể lưu lại trong độc hàm này trên một giờ.

Thạch Bảo Kỳ cau mày : - Nói như thế là ai vào đây là đến con đường tử vong à ? Thiếu nữ áo tím gật đầu :

- Đúng vậy, sự thật là như thế !

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng : - Có thứ thuốc gì trị được không ? Khe khẽ lắc đầu, thiếu nữ áo tím đáp : - Không có thuốc gì trị được cả ! Buông giọng thở dài, Thạch Bảo Kỳ lo ngại : - Vậy thì chúng ta há chẳng tiến vào con đường tử vong đây sao ? Thiếu nữ áo tím lắc đầu :

- Cũng không phải thế !

Thạch Bảo Kỳ kinh ngạc : - Sao lại không phải thế hở cô nương ? Trỏ tay vào mình, thiếu nữ áo tím đáp : - Bởi vì tiểu muội đây chưa có bị sương mù độc địa thấm vào mình, công tử chưa thấy à ?

Rất lạ lùng, Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Nguyên nhân thế nào đây ?

Thiếu nữ áo tím không trả lời, chỉ hé răng cười thần bí lên, rồi mở cặp môi anh đào nhỏ ra một hạt châu trắng sóa, bỏ vào lòng bàn tay mím cười nói : - Công tử xem đây là vật gì ?

Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ lại rồi nói với giọng khích động : - Nếu tại hạ không có nhìn lầm thì đây chính là Giải Độc Châu, có đúng vậy không ?

Thiếu nữ áo tím thành thật : - Quả đúng vậy. Đây chính là Giải Độc Châu. Hạt châu này có thể giải được trăm độc cho nên những món độc chất của lão Tà bố trí tại đây không làm gì ta được cả.

Vừa nói nàng vừa tiến lại gần Thạch Bảo Kỳ, đem Giải Độc Châu đưa trước mặt chàng rồi trân trọng nói :

- Thạch công tử ! Chất độc của công tử đây quá trầm trọng rồi, hãy mau đem hạt Giải Độc Châu này ngậm trong miệng đi.

Theo trong tiềm thức của Thạch Bảo Kỳ, hễ ai có hạt Huyết Châu Hồn đều là kẻ thù với chàng.

Nhưng sau khi nghe nàng nói, bất giác trong lòng chấn động. Chàng lạ lùng hỏi :

- Cô nương chịu cho ta mượn hạt Giải Độc Châu trị bệnh đây à ? - Thật vậy, tiểu muội chịu vô điều kiện cho công tử mượn hạt Giải Độc Châu này.

Thạch Bảo Kỳ khích động : - Vậy cô nương tin được tại hạ không ? Thiếu nữ áo tím cười lên rồi nói giọng thận trọng : - Tuy tiểu muội cũng lo công tử đối với vật này là quyết chí lấy lại, mà tiểu muội đây cũng không thể để cho nó mất đi, nhưng tiểu muội rất tin cái nhân cách của công tử, không thêm lợi dụng cơ hội này đây phải không ? Thạch Bảo Kỳ đỏ mặt lên, chưa thoát lời thì thiếu nữ áo tím đưa hạt Giải Độc Châu vào tay chàng nói :

- Thạch công tử, cứu thương như cứu lửa, phải tức tốc thi hành chớ có do dự làm gì, hãy mau đem bỏ vào miệng kéo trễ thì khó lòng !

Bàn tay cầm hạt Giải Độc Châu, Thạch Bảo Kỳ run lên vì khích động : - Nhưng cô nương thì sao ?

- Tiểu muội không cần lắm, hạt Huyết Châu ở trong miệng tiểu muội đã lâu, trong thời gian ngắn ngủi, chất độc không thể xâm nhập vào cơ thể được.

Dược cảnh tình thế nguy ngập, ai cũng không cần nghĩ ngợi, nhưng Thạch Bảo Kỳ thì lạ hơn ai cả, sau khi nảy lòng căm kích, chàng nghĩ đến

nhiều vấn đề khác nên chưa có đem bỏ vào miệng liền.

Chàng nghiêm chỉnh thốt :

- Cô nương, trước khi chưa để hạt Giải Độc Châu vào miệng, tại hạ muốn thanh minh một chuyện này.

Thiếu nữ áo tím biến đổi sắc mặt lên : - Thạch công tử, điều gì hệ trọng cứ nói thẳng ra, chớ có ngại gì cả. Giọng của Thạch Bảo Kỳ trầm hẳn :

- Tại hạ đối với cái ân oán rất phân minh, ơn ngày hôm nay chắc có hậu báo, nhưng tại hạ xin lưu lại các quyền lợi đoạt hồi Giải Độc Châu, đồng thời, nếu quý sư môn có dính líu gì đến mối thù của gia tộc tại hạ, thì tại hạ cũng phải theo dõi đến cùng. Vậy cô nương bằng lòng thì tại hạ tạm mang cái ơn này, còn không thì cô nương hãy lấy lại hạt Huyết Châu Hồn liền. Thạch Bảo Kỳ này nguyện giao cái mạng này cho tử thần.

Lời nói này rất là bi tráng, nhứt là trong lúc bị thương nặng lâm nguy, lại càng thấy hào khí tràn trề, cảm động lòng người.

Thiếu nữ áo tím chẳng những không có giận hờn, trái lại vì mối hào khí của chàng mà cảm động, ngấm ngầm nảy sinh mối tình yêu mến. Nàng tươi cười nét mặt lên nói :

- Người như công tử đây, quật cường thật đáng mến, thôi, bất cứ lời gì tiểu muội cũng xin nhận cả.

Thạch Bảo Kỳ nghe nàng nói thế, yên dạ vô cùng, chàng đem hạt Giải Độc Châu ngậm vào trong miệng.

Hạt Giải Độc Châu vốn từ trong miệng của thiếu nữ áo tím nhả ra, thơm tho nguyên tinh hãy còn, khiến trong lòng Thạch Bảo Kỳ nổi lên một mối tình cảm kích.

Đối với thiếu nữ áo tím, mối tình yêu tự tâm khảm chàng đồng thời nảy nở.

Nhưng ở trên mối tình yêu cùng thiếu nữ áo tím lại còn có mối thâm cừ nữa.

Thất Hổ Lệnh Chủ vốn là một nhân vật đã từng dự vào trận huyết đấu năm xưa tại ngọn Ma Phong, đã mặc nhiên là kẻ địch thủ của chàng.

Mối tình yêu giữa chàng và thiếu nữ áo tím quả thật là kỳ lạ rắc rối khúc chiết khôn lường.

Nhưng hiện giờ Thạch Bảo Kỳ chỉ nghĩ tới việc trị độc cho mình, không nghĩ ngợi gì nữa cả.

Huyết Châu Hồn là món bảo vật vô giá, mỗi một hạt có cái công hiệu riêng biệt của nó.

Hạt Giải Độc Châu đối với công lực giải độc thì rất là thần thông; sau khi Thạch Bảo Kỳ ngậm trong miệng được một chập, chất độc trong mình đã hoàn toàn bài trừ đi, công lực cũng thấy vãn hồi lại.

Chàng nhảy phốc dậy, đưa hạt Giải Độc Châu ra bàn tay trao cho thiếu nữ áo tím :

- Hạt Giải Độc Châu này quả là kỳ diệu vô cùng, hôm nay nếu không có cô nương chịu cho mượn thì tánh mạng tại hạ sớm đã giao cho Diêm Chúa rồi.

Thật là một mối ơn to chưa biết bao giờ đền đáp.

Thiếu nữ áo tím tươi cười :

- Đâu có chi, công tử quá lời rồi, chuyện nhỏ mọn này thật không đáng kể, còn sự thần hiệu Giải Độc Châu đó là sự thật, nếu không thế thì đâu có nhiều người tranh sống giành chết vì nó.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu khen là phải.

Lời này mang theo hình thức sâu xa. Bâng khuâng lên rồi Thạch Bảo Kỳ bỗng nghiêm lạnh thốt : - Tại hạ chỉ vì chất độc đe dọa tánh mạng nên từ nảy chưa thọ giáo cô nương một điều.

Thiếu nữ áo tím cười như hoa : - Điều gì hở công tử ?

- Tại hạ muốn biết cao danh quý tánh của cô nương ? Thiếu nữ áo tím do dự một chập rồi lại thoát nụ cười diễm lệ vô cùng : - Tiểu muội là Gia Cát Yến.

Thạch Bảo Kỳ bật thốt : - Gia Cát Yến à ? Tên sao đẹp quá !

Gia Cát Yến ửng đôi má anh đào : - Chết nỗi, công tử quá tán thưởng đây. Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Ngoài ra, tại hạ hãy còn một chuyện để ở trong lòng đã lâu, không biết có thể nói ra hay chăng ?

- Nếu có thể thì tiểu muội không từ chối bao giờ. - Thất Hổ Lệnh Chủ là tên lệnh sư hay là danh hiệu của lệnh đại nhân ? - Đó là gia phụ của tiểu muội !

- Vậy tên thật của lệnh đại nhân là ...

Gia Cát Yến mở miệng muốn nói nhưng chợt nàng ngưng lại. Nàng hướng mắt ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ im bất nhìn theo phía Gia Cát Yến.

Một loạt tiếng động nổi lên.

Loạt tiếng ban đầu xa sau đó đến gần.

Hiển nhiên sắp có bọn người vào tới. Gia Cát Yến kinh hãi kêu khẽ :

- Nguy rồi !

Thạch Bảo Kỳ khích động : - Chuyện gì hở cô nương ?

Gia Cát Yến gấp rút nói :

- Thạch công tử, có lẽ lão Tà tưởng đâu chúng ta đã bị cực độc mà chết nên nay lại vào thu thập thi hài của chúng ta.

Không đợi nàng nói dứt lời, Thạch Bảo Kỳ liền cất giọng hậm hực thốt : - Hắn đến đây đúng lúc, chúng ta nghênh đón đánh cho hắn một trận chí tử, cô nương cảm thấy thế nào ?

Gia Cát Yến lắc đầu : - Không được, địch ở vào nơi sáng, ta ở trong tối, hơn nữa lão Tà là một cao thủ có nhiều kỳ học, trong địa hạt của hắn, chúng ta không làm gì nổi hắn đâu, đừng liều lĩnh vô ích.

Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Theo ý cô nương thì ...

Gia Cát Yến đáp ngay :

- Tốt hơn hết là tẩu thoát.

Thạch Bảo Kỳ thất vọng : - Nhưng đâu có đường lối mà chạy ? Gia Cát Yến nói :

- Công tử khỏi lo, đã có rồi.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - Đã có lối thoát à ?

- Đúng vậy, tiểu muội bị nhốt có hơn nửa ngày, tốn nhiều công phu rốt cuộc đã tìm được một cái cửa ra vào bí mật.

Sau vì thấy công tử tính mạng nguy ngập không nỡ bỏ đi, nay xin công tử cứ theo tiểu muội !

Thạch Bảo Kỳ nghe nói cảm kích liền nói cảm ơn rồi theo sau Gia Cát Yến. Xuyên qua cánh cửa nhỏ mà Gia Cát Yến xuất hiện lúc này, ở một bên

cũng là cái lao tù giống hệt nhau.

Dưới vách tường, một nơi ít có được để ý có một tảng đá có thể di động. Gia Cát Yến tiến tới lấy tảng đá ấy ra, thì ở trong hiện ra một cái ống sắt đỏ.

Lúc ấy tiếng bước đi trên lao tù càng lúc càng gần. Thần sắc Gia Cát Yến khản trương lên, nàng liền thò tay kéo cái vòng sắt lên, chỉ nghe một tiếng kẹt nổi dài lên, rồi thấy có hai tảng đá to chia ra hiện lên một cánh cửa đá. Hai người liền tiến vào ngay.

Cũng trong giờ phút ấy, tiếng động nghe lác cắc thì cái cửa tròn ở trên lao tù cũng đã mở toang.

Tà Trung Vương phóng vào trước.

Tiếp là Cuồng Trung Thánh La Huyền và Viên Thu Dung. Hai người nhìn nhau một cái lộ vẻ kinh dị. Gia Cát Yến vội vã đóng cửa đá lại, khẽ bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch công tử, chúng ta hãy chạy mau.

Hai người cùng đi mau.

Ra ngoài cửa đá, trước là một con đường hầm dài, đi hết đường hầm ấy địa thế rộng rãi, đây là một cái sân dưới đất.

Trên sân có nhiều cỏ hoa xanh tươi, có khe nước chảy, có cái cầu nhỏ sơn đỏ. Phong cảnh rất là tốt đẹp, có thể gọi là một đảo nguyên ở ngoài thế giới.

Thạch Bảo Kỳ cảm giác lạ lùng.

Vừa chạy vừa nói :

- Vậy xem lão Tà đã tốn rất nhiều công phu ở đây, đất này quả có khác hơn thiên hạ, thật đáng là một cảnh thần tiên.

Gia Cát Yến tiếp lời : - Công tử lầm rồi, đây là cái trận đồ tổng hợp lối học kỳ môn bát quái mà thành hình, ít lắm cũng xây dựng hơn mười năm, lão Tà đã cố ý dùng đất này để tiến một bước nữa làm Bá Chủ Võ Lâm, chứ không phải một cảnh vườn hoa dị thảo suông thôi đâu.

Thạch Bảo Kỳ nghe ngờ ngác lên, vì không ngờ cảnh vườn này lại là cái trận kỳ môn bát quái như vậy, chập lâu chàng mới nói :

- Gia Cát cô nương, cô nương cho đây là một cái trận đồ à ?

Gia Cát Yến gật đầu : - Đúng như thế, đây quả thật là một trận đồ bí mật và tổng hợp, công tử không nhận ra à ?

Câu hỏi này khiến Thạch Bảo Kỳ thấy khó khăn lên, bất giác đỏ mặt nói : - Không giấu gì cô nương, tại hạ chẳng biết gì đến màn học trận, Gia Cát cô nương chẳng những biết mà còn tinh thông về môn học này phải không ? Gia Cát Yến nhìn qua mặt Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh nói lên :

- Tinh thông là không kể được, nhưng tiểu muội từng theo gia phụ học qua biết được ít nhiều, công tử theo ta mà bước đi kéo gặp nhiều rắc rối khó lòng.

Rồi nàng tiến mạnh bước lên, chạy vào cung “Càn” xuyên qua cung “Khôn”, hoặc tiến hoặc thoái, rất là qui cũ và hết sức huyền diệu. Thạch Bảo Kỳ theo sau, tiến y nhau từng bước một, trong lòng vừa hồ thẹn vừa cảm kích lại đối với cách học rộng của Gia Cát Yến, rất khâm phục

hơn nhiều.

Một sứ giả thuộc hàng thứ sáu của Thất Hổ Lệnh Kỳ mà lại có cái thành tựu quá khủng khiếp như thế, vậy thì kể từ đệ nhất sứ giả cho tới đệ nhị, đệ tam, đệ tứ và đệ ngũ, chưa rõ sự thành tựu vô công đến mức độ quỷ thần vô lượng như thế nào rồi đây.

Hiển nhiên phải là võ công của bọn người đó hãy còn cao thâm gấp bội lần Gia Cát Yến.

Quả thật là ngoài sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng thấy giang hồ quả mệnh mông vô tận, võ học bao la không biết đâu mà đo lường trước được.

Tất cả con người là những chấm nhỏ bé của học thuật mà thôi. Tự nhiên Thạch Bảo Kỳ lại chuyển sang một ý niệm hải hùng khác. Chàng chép thăm :

- Thật vậy, nếu lão Thất Hổ Lệnh Chủ này mà có cái mưu đồ chiếm ngôi bá chủ võ lâm thì cái hậu quả không thể nào tưởng tượng trước được, đến như vị Long Mộc đảo chủ cũng khó mà thắng nổi lão ta rồi.

Đây cũng là mối nguy to tác cho ta, con đường sứ mạng rồi đây khó mà thực hiện nếu Thất Hổ Lệnh Chủ quyết lòng ngăn cản.

Đồng thời ta cũng e không trả nổi mối tử thù cho song thân nữa.

Mà thật thế, nay phóng mắt nhìn qua trong khắp chốn võ lâm không có một môn phái nào đào tạo những gã đồ đệ công lực quán chúng như Thất Hổ Lệnh Kỳ.

Vậy thì bọn họ xuất hiện giang hồ đâu còn một ai dám chống đối với họ nữa để mà thiệt lấy thân.

Càng nghĩ, Thạch Bảo Kỳ càng cảm thấy trong tâm trường mình nặng trĩu khác thường.

Chàng mãi lo vì cái mối an nguy của mình, cái hận thù tựa biển của song thân và tiền đồ của võ lâm bạch đạo nên chẳng giây phút nào thấy yên tâm.

Cặp lông mày của Thạch Bảo Kỳ luôn cau lại nghĩ ngợi miên man. Chàng không nói gì với Gia Cát Yến nữa cả.

Phần Gia Cát Yến vì mãi bận tâm với cái trận đồ kỳ dị của lão Tà Trung Vương mà không hề chú ý tới cử chỉ lạ lùng của Thạch Bảo Kỳ.

Nàng nhìn từng bụi hoa, gốc cây để tiến tới nhịp nhàng theo cung bậc với tấm thân uyển chuyển tuyệt vời.

Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ theo chân Gia Cát Yến không sai một vết chân. Tuy bận nghĩ ngợi mông lung nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng không quên mình và Gia Cát Yến đang ở trong trận đồ nguy hiểm, một bước chân lầm lỗi có thể ôm hận ngàn thu.

Cho nên chàng dè dặt theo dấu Gia Cát Yến không sai. Một lát sau đó.

Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến đã ra khỏi cái trận đồ hết sức quái gở của Tà Trung Vương.

Gia Cát Yến buông tiếng thở dài như vừa trút xong một khối đá nặng ngàn cân.

Nàng cười bảo chàng : - Chúng ta đã ra khỏi trận đồ rồi, công tử ạ. Thạch Bảo Kỳ dừng lại theo Gia Cát Yến. Chàng cố giấu những cử chỉ vừa rồi không cho nàng hiểu cái tâm trạng phức tạp của mình.

Vì dù sao nàng vẫn là ân nhân của chàng, chàng không thể đem thù hận phủ lấp trên tình cảm được.

Gia phụ nàng đã mang món nợ máu cùng thân phụ chàng, đó là một chuyện riêng chàng phải trả.

Nhưng với nàng đã có công cứu tử chàng thì trước sau gì chàng phải tìm cách đáp đền.

Chàng không thể đem hai mối ân oán lẫn lộn với nhau được. Hai người cùng ngẩn nhìn phía trước.

Trước mặt Gia Cát Yến và Thạch Bảo Kỳ chỉ là một bầu trời đen tối không nhận rõ đâu là đâu cả.

Vận nhãn lực đến độ tinh vi thì chỉ thấy những hòn đá quái gở hình thù vô cùng quái dị chồng chất lên nhau như những đám rừng, trên mặt đất thì trải đầy cỏ dại.

Đó đây vẫn không có cách nào hay ngã nào có thể vượt qua để thoát khỏi chốn hiểm nghèo.

Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến cùng hiểu : Hai người hãy còn ở trong vùng kèm tỏa của Tà Trung Vương.

Chắc chắn trong chốc lát nữa đây lão và thầy trò Cuồng Trung Thánh sẽ tìm tới bắt hai người lại.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng khôn tả.

Chàng không ngờ lão Tà Trung Vương lại lợi hại dường này. Ngoài võ công cao thâm tột độ, lão lại còn có trận đồ quái gở và địa thế rất đổi hiểm nghèo.

Thạch Bảo Kỳ lo lắng : - Như thế có nghĩa là chúng ta đứng đây chờ lão ác tà ấy tới vây bắt nhốt trở lại trong ngục tối ?

Gia Cát Yến lắc đầu : - Cũng không phải thế nhưng chúng ta vẫn chưa có con đường sanh lộ đây.

Cặp trai gái bàn tính với nhau một hồi không tìm được con đường nào thoát thân nên im đi.

Đột nhiên trong thời gian ấy.

Có nhiều tiếng di động từ đằng xa kia đưa tới hai người. Tiếng di động lao xao cho biết có một số người khá đông sắp tới chỗ Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến.

Hiển nhiên là lão Tà Trung Vương kéo bọn thuộc hạ và thầy trò Cuồng Trung Thánh đi kiểm cặp thiếu niên nam nữ này chứ chẳng còn ai nữa cả. Thạch Bảo Kỳ phần nộ trong lòng không còn có thể dằn nổi nữa, liền day qua Gia Cát Yến nói :

- Gia Cát cô nương, phải chăng lão Tà Trung Vương và bọn thuộc hạ lại sắp tới đây ?

Gia Cát Yến gật đầu : - Đúng vậy.

Thạch Bảo Kỳ cảm hờn : - Cô nương, nay chúng ta đã cùng đường nhưng chẳng lẽ đứng khoanh tay cho bọn chúng trời đem đi, vậy đợi khi lão Tà Trung Vương và đồng bọn

tới đây, ta cùng cô nương hãy một phen sanh tử quyết với bọn lão rồi sau đó sẽ hay.

Không hiểu cô nương có bằng lòng không ?

Gia Cát Yến khe khẽ lắc đầu :

- Không thể được.

- Vì sao vậy ? - Vì lão Tà Trung Vương đã ở đây mười lăm năm trời, bố trí địa thế này mầu nhiệm chẳng khác gì là thiên la địa võng, lại chiếm ưu thế về mặt địa lợi, cho dù bậc đại Kỳ Nhân Dị Khách hay Địa Tà lọt vào đây cũng khó lòng thoát ra được.

Nay chúng ta chỉ còn một cách là cứ chạy tìm cho được lối ngách ăn thông ra ngoài mà trốn đi là thượng sách.

Ngoài ra chống lại với lão chỉ hoài công thôi, rốt lại cũng bị lão làm hại mà thôi.

Xin công tử chờ vì quá nóng lòng trả thù cho lệnh thân mà tính chuyện sai lầm phải ôm mối hận ngàn đời.

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm khâm phục tài trí của Gia Cát Yến. Nàng chẳng những võ công cao thâm tột bậc mà lại thông minh hơn các trang thiếu nữ khác.

So với các cô gái mà chàng từng gặp, không có một ai dám bì kịp với Gia Cát Yến.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ thoáng lên một niềm khó tả. Nhưng chàng vụt dập tắt ngay không để chớm mầm trong tâm tư chàng. Chàng băng khoăn hỏi :

- Gia Cát cô nương, nhưng ở đây đặc dày bóng tối, lại bốn phía mịt mù, không khác chi địa ngục chốn trần gian, chúng ta còn biết đường nào mà chạy thoát thân đây ?

Gia Cát Yến bối rối lên.

Nàng quét mắt nhìn một lượt nữa.

Chợt nàng lấy tay chỉ sang phía mặt và kêu lên : - Có rồi !

Thạch Bảo Kỳ khẩn trương : - Cô nương làm chuyện gì đây ?

Gia Cát Yến đáp mau :

- Công tử hãy nhìn theo ngón tay tiểu muội đây thì rõ. Thạch Bảo Kỳ nhìn theo ngón tay trỏ của Gia Cát Yến rồi kêu lên : - Một tia ánh sáng.

Gia Cát Yến gật đầu : - Đúng vậy, nơi tia sáng chói ra chắc có một con đường bí mật nào đó trở ra phía ngoài chứ chẳng không.

Thạch Bảo Kỳ nói : - Vậy chúng ta hãy đến thử xem sao.

Gia Cát Yến hăm hở : - Phải đấy, chúng ta hãy đến đó cho mau. Dứt lời Gia Cát Yến bằng một thân pháp cực kỳ nhanh lẹ bắn mình ngay tới chỗ có tia sáng như một mũi tên vừa buông khỏi giàn.

Thạch Bảo Kỳ cũng chẳng kém gì, sử dụng thân pháp ảo diệu tung mình theo sát bên cạnh Gia Cát Yến.

Chàng vì nóng lòng trở về tòa cổ tự cứu nguy cho Đẳng Ma Tôn Giả nên muốn càng thoát ra khỏi tòa nhà bí mật hiểm nghèo này càng sớm càng hay.

Hai người đi song song như cặp chim ăn đêm.

Chốc lát sau đó.

Gia Cát Yến và Thạch Bảo Kỳ đã đến nơi.

Cặp thiếu niên nam nữ này cùng dừng lại, đồng đưa mắt nhìn qua một lượt chỗ phát ra tia sáng.

Chỉ trông thấy giữa hai tầng đá sừng sững khó leo lên kia có xây cất lên một tòa lầu ba tầng hình lục giác dị kỳ.

Tia sáng từ xa ngó thấy xuất phát từ trong tòa lầu ấy mà ra. Tuy vậy trước sau trên dưới lạnh lùng vắng lặng, không có bóng người, cũng không nghe tiếng động tịnh gì cả.

Tòa lầu vô cùng kỳ dị, tà môn, càng trông thấy hãi hùng bởi sự im lặng ghê sợ của nó.

Đồng thời nơi đây có thể là một đồ trận ma quỷ của Tà Trung Vương chứ chẳng không.

Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến cùng ngấm ngấm hiểu như thế. Nhưng lúc bấy giờ cặp thiếu niên nam nữ vì muốn thoát thân ra khỏi chốn này bất cứ giá nào nên không còn nghĩ tới sự nguy hiểm có thể xảy đến cho mình nữa.

Gia Cát Yến khẽ thăm : - Công tử, chúng ta vào tòa lầu thử xem. Thạch Bảo Kỳ âm thầm gật đầu :

- Vâng chúng ta thử liều một chuyến sẽ hay. Hai người như cặp tên bắn vào tòa lầu ba tầng đó. Tới trước cửa chính tòa lầu ba tầng, Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến không ai bảo ai cùng ngưng lại.

Đây là động tác của các cao thủ lịch duyệt trong chốn giang hồ trước khi xông vào chốn hiểm nghèo.

Họ ngưng lại để coi có phản ứng gì chẳng.

Một phút sau không động tịnh chi cả. Gia Cát Yến đưa mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ làm hiệu. Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ cùng Gia Cát Yến song song phóng mình vào phía cửa tòa lầu ba tầng đó.

Hai người vừa vận công lên chờ biến cố, đồng thời vận thính lực đến mức độ tinh vi nghe ngóng.

Hể có tiếng di động là tức khắc cặp thiếu niên nam nữ phản ứng ngay không chờ đợi gì cả.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến đã tiến tới ngưỡng cửa tòa lầu ba tầng lục giác.

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Một loạt tiếng di động nổi lên.

Vù... Vù...

Liên tiếp lại có tiếng ào ào.

Một cảnh tượng quá đối hãi hùng diễn ra. Đã trông thấy ba con sư tử bằng đá đặt ngoài vòng tòa lầu lục giác tà ma chớp nhoáng cặp mắt lên.

Theo đó từ mắt, mũi, miệng của ba con sư tử đá đồng thời hả to ra, rồi thì phun tới chỗ Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến một loạt ám khí.

Loại ám khí này bắn rào rào phong tỏa ngay cánh cửa vào tòa lầu lục giác không cho cặp thiếu niên nam nữ xông vô.

Trông kỹ loạt ám khí đó gồm có phi đao, ám tiễn hỏa tinh vô số kể làm thành một trận mưa.

Thạch Bảo Kỳ ngó thấy thét khẽ lên : - Góa Cát cô nương tránh cho mau.

Suýt đồng loạt Gia Cát Yến cũng hô lên : - Công tử coi chừng.

Đang khi thét cả hai cùng uốn mình phóng ngược trở lại với thân pháp vô cùng kỳ diệu.

Đồng thời bốn ngọn chướng của hai người cùng huy động từng luồng kinh khí đánh hất những mũi ám khí nào bay tới gần.

Bịch bịch bịch ...

Loạt ám khí phi đao hỏa tinh sáng rực vừa tới gần cặp thiếu niên nam nữ bị kinh khí quạt văng tứ tung.

Nhiều tia hỏa tinh bắn xẹt lên không trung tua tủa trông vô cùng ngoạn mục nhưng rất hãi hùng.

Giá nếu chỉ trúng nhằm một mũi là đã có thể vong mạng tại tòa nhà lục giác này rồi.

Thạch Bảo Kỳ lẫn Gia Cát Yển đều là cao thủ võ công tốt bụng trong chốn giang hồ, chẳng những chưởng lực, chiêu thức hùng hậu mà ứng biến hoàn cảnh cũng cực kỳ mau lẹ kịp thời nên gạt bỏ tất cả các mũi ám khí bay vào đi.

Tuy vậy cặp thiếu niên nam nữ đều phải tháo lui ra khỏi cửa tòa nhà lục giác vì sợ ám khí bắn tiếp.

Và hai người đã phải vô cùng kinh hãi vì vừa mới vừa thoát qua một mối họa vô cùng khủng khiếp.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Gia Cát cô nương, thật là nguy hiểm đây. Gia Cát Yển bàng hoàng :
- Đúng vậy, tiểu muội ngỡ đâu chúng ta đã bị loạt ám khí giết chết rồi. Thạch Bảo Kỳ lo lắng :
- Cô nương, giờ chúng ta biết phải làm thế nào thoát khỏi chốn này ? Gia Cát Yển thở dài :
- Tiểu muội cũng chưa biết phải làm cách nào, nhưng chúng ta hãy nhìn thử coi còn ngã nào khác nữa hay không ?

Hai người im lặng quan sát một hồi.

Không thấy có ngã nào khác hơn nữa. Ngoài cánh cửa tòa lầu lục giác, hai bên chỉ là vách đá cao hun hút không thể vượt qua.

Thạch Bảo Kỳ thất vọng : - Gia Cát cô nương, phải chăng đến đây là cùng đường mạt lộ của chúng ta rồi?

Gia Cát Yển cũng thở dài nhưng an ủi : - Tiểu muội không tin như vậy, chúng ta hãy ráng hết sức người rồi sẽ rõ mạng trời, chớ quá bi đát công tử ạ !

Chợt trong lúc nói, Gia Cát Yển nhận ra nơi cánh cửa có một viên đá màu xanh kỳ lạ.

Viên đá dường như linh động khác thường.

Nàng kêu lên :

- Thạch công tử, đã có rồi !

Thạch Bảo Kỳ kinh dị : - Gia Cát cô nương bảo gì đấy ?

Gia Cát Yển hăm hở :

- Tiểu muội vừa nhận ra một vật khác thường đây. Bằng giọng khẩn trương, Thạch Bảo Kỳ nói :
- Vật khác thường gì hở cô nương ?

Trở tay về viên đá màu xanh linh động, Gia Cát Yển đáp : - Công tử hãy trông thì rõ, Thạch Bảo Kỳ ngó theo ngón tay của Gia Cát Yển, bỗng chàng kêu “ồ” một tiếng.

Thình lình chàng toan phóng tới.

Hốt hoảng, Gia Cát Yển nắm lấy tay Thạch Bảo Kỳ lôi lại : - Đừng công tử !

Thạch Bảo Kỳ ngưng lại ngạc nhiên : - Cô nương bảo gì đây ?

- Công tử quên rằng rất có thể khi chạm tới viên đá đó là loạt ám khí bắn ra, chính lúc này chúng ta đã suýt bị hại vì nó.

Đến đây Thạch Bảo Kỳ giật mình tỉnh ngộ.

Chàng gạt đầu : - Lời cô nương rất có lý, có lẽ lúc này chúng ta đụng vào viên đá đó nên bị ám khí ẩn nơi ba con sư tử bắn vào.

Giờ phải làm cách nào đây ?

Gia Cát Yển ngẫm nghĩ một phút, reo lên : - Tiểu muội đã có cách rồi.

Thạch Bảo Kỳ phấn chấn : - Cách gì thế hở cô nương ?

Gia Cát Yến đáp thật mau : - Bây giờ chúng ta bắn vào viên đá ấy một ngọn chỉ phong để xem phản ứng thế nào rồi sẽ tính tới.

Nói ra là hành động. Gia Cát Yến giơ ngọn ngọc chỉ lên nhìn vào viên đá xanh bắn một đạo chỉ phong sắc bén.

Sau khi lần chường qua rồi, quả thấy nhiều loạt hỏa tinh bắn tứ tung. Loạt ám khí lại cũng bắn ra không ngớt.

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngầm quan sát, tính toán kỹ càng, sau khi loạt ám khí này bắn qua, chàng đứng vững chân lại, nhắm ngay phương hướng, phóng mình nhảy ngang qua viên đá linh động kia, rồi xê mình xuống bên cạnh con sư tử đá.

Hành động lạ lùng này khiến cho chàng thoát khỏi trận nguy nan, không bị loạt ám khí gây thương tích.

Thấy Thạch Bảo Kỳ đứng vững, Gia Cát Yến cũng làm như thế, phóng mình qua khỏi viên đá, xê mình xuống bên cạnh chàng thiếu niên, mau lẹ như cái bóng quỷ mị hiện về.

Cả hai cùng thoát nạn.

Hai người nhìn nhau mỉm cười lên một cách hội ý, rồi nhìn ngay phía trước.

Thấy trong lầu trống rỗng, ngoài cái thang lầu ra thì chẳng có vật gì nữa cả.

Ngay trước mặt có một cánh cửa, ngoài ánh sáng chói lọi lên, chỉ vì khe cửa không thể nhìn rõ cảnh vật bên ngoài đó thôi.

Thạch Bảo Kỳ thấy có mặt trời, trong lòng chàng khẩn trương lên, nói thật mau :

- Gia Cát cô nương, đã sáng rồi !

Gia Cát Yến gật đầu : - Vâng, có thể là sáng lâu rồi, lúc này thấy gần giờ Ngọ rồi đây. Sau khi Thạch Bảo Kỳ rời khỏi Đẳng Vân Bảo đã còn dư ba ngày, đến núi Mã Yên đây đã hết một ngày, hiện lại bị trở ngại trong vòng tòa nhà bí mật này hết một đêm và nửa ngày, vậy chỉ còn có hơn một ngày để đi cứu văn tánh mạng của Đẳng Ma Tôn Giả mà thôi.

Chỉ còn một ngày, thời gian quá cấp bách, xa cách bảy tám trăm dặm đường, quả thật chàng cũng không dám chắc còn trở về kịp hay không.

Lại hướng hồ chàng còn ở trong vòng vây của Tà Trung Vương Tiêu Bằng, có thể thoát ra ngoài chốn này hay không thì cũng chưa có định chắc được.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ bối rối lên, quay mình lại vội nói với Gia Cát Yến : - Gia Cát cô nương ! Cô nương xem đây có phải là lối ra không ?

Trầm lặng một chập, Gia Cát Yến trịnh trọng nói : - Từ đây có lẽ chúng ta đã lìa khỏi dưới địa đạo lên tới đất bằng, nhưng tiểu muội còn sợ ở ngoài cửa hãy còn gặp nhiều sự nguy hiểm, độc địa hơn, lão Tà đây tuyệt đối không để cho kẻ nào bị nhốt ở nơi này được dễ dàng trốn thoát, nhất là trên mình ta hãy còn mang theo Huyết Châu Hồn.

Thạch Bảo Kỳ ngấm nghĩ rồi nói : - Lời của cô nương rất đúng, tại hạ cũng đồng ý như thế, nhưng chúng ta không thể chần chờ ở đây chịu chết được nữa.

Gia Cát Yến hỏi : - Vậy thì Thạch huynh tính thế nào ? Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí :

- Sự tình đến đây thì chỉ có tiến một bước lo một bước đi, chứ không có thể định trước được.

Gia Cát Yến gật đầu : - Cũng hay, chúng ta hãy xông lên !

Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Vâng ! Chúng ta cùng xông lên !

Hai người đồng ý quyết định, đang muốn cất bước xê mình thì chợt khi ấy

...

Có tiếng quát to : - Hứ ! Lên đi đâu ? Chúng mày nghĩ sao mà dễ dãi như thế, hãy ngoan ngoãn đứng yên cho ta.

Tiếng vừa dứt thì trước cửa đã hiện ra một người, chính là Tà Trung Vương.

Mắt lão chớp ngời như ngôi sao nhìn Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yển không hề di chuyển.

Thạch Bảo Kỳ rung động lên, khẽ thào : - Cô nương, lão ác ma kia rồi.

Gia Cát Yển ngấm ngầm : - Chớ vội ra tay trước, hãy chờ bọn kia tới đây xem chừng có bao nhiêu đã. Tiếp đó ngoài cửa đầu người lộ nhô ào ào xông lên.

Cuồng Trung Thánh, Viên Thu Dung cùng với bọn thủ hạ của Tà Trung Vương tiếp theo chạy đến, bao vây cánh cửa lầu chầu Thạch Bảo Kỳ cùng Gia Cát Yển vừa lên đó.

Bọn chúng ai nấy đều trở mặt, dựng mày ra vẽ hằm hừ, đầy sát khí, tình hình đột nhiên khẩn trương lên.

Sau một chập yên lặng, Tà Trung Vương lạnh lùng cười lên :

- Ha ha, không ngờ hai đứa tiểu tử cũng có vài món võ công độc đáo, lại có thể thoát chốn độc lao cùng cái mô trận của lão phu đây. Vậy thì hai người trên mình chắc có Giải Độc Châu rồi phải không ?

Không cần ngấm nghĩ gì, Gia Cát Yển lạnh lùng đáp : - Đúng vậy không sai. Giải Độc Châu trên mình ta, người toan liệu thế nào đây ?

Tà Trung Vương phát ra một loạt cười dài rất âm hiểm rồi tiếp : - Vậy thì hay lắm, hãy ngoan ngoãn giao cho ta. Lão Tà phước vận trời, hôm nay lão may mắn được cả năm hạt Huyết Châu Hồn đây, thật là một chuyện đáng mừng cho ta vậy...

Ha... Ha... Ha...

Nói xong lão lại nổi lên một loạt cười quái gở không có kể gì Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yển.

Thạch Bảo Kỳ giận dữ thét lên : - Tà Trung Vương ! Người cười gì đây ? Quả thật người cho là chúng ta là vật trong túi của người à ? Tà Trung Vương nghe nói trở mặt lên cất giọng ghê rợn : - Sao đó ? Tiểu tử, người còn muốn phản kháng à ?

Thạch Bảo Kỳ căm hận : - Nếu ta còn nhiều hơi thở thì chẳng để cho người được yên lòng khoái trá đâu !

Tà Trung Vương tự đắc : - Nói như thế thì người không chịu ngoan ngoãn giao hạt Huyết Châu Hồn cho ta à ?

Thạch Bảo Kỳ quát : - Lời hỏi của người là thừa !

Tà Trung Vương nổi giận : - Tiểu tử, lão phu quát chết người đây. Thạch Bảo Kỳ không chịu kém :

- Vậy thì thử xuất chiêu xem.

Theo tiếng quát, lão Tà đã huy động ngọn đơn chưởng, phóng mình lên cao nửa trượng. Một bầu chưởng lực mạnh bạo cuộn cuộn đưa ra một chiêu Vô Định Chưởng.

Thạch Bảo Kỳ không chịu tỏ ra yếu ớt, lập tức bạo thét lên, người chàng đã tung ra đẩy tới chiêu “Huyết Tấy Giang Hồ” mau như núi lở thác đổ.

23. Tiên Lâu Huyền Bí

Tức thì khi ấy, hai luồng ám lực gặp nhau trên nửa lừng trời nổ vang một tiếng động trời.

Bùng ! Tiếng chấn động chưa dứt thì bóng người lại thấy chia ra, liền đó Thạch Bảo Kỳ ré lên, tháo lui lại, mặt tái xanh.

Thạch Bảo Kỳ thi triển toàn lực mạnh như núi lở, may đâu lão Tà công lực cao thâm nhưng cũng không làm gì nổi đối phương, vẫn phải quay vòng trên không gian rồi tháo lui ra ngoài cửa.

Lão Tà quá tự ý sức mình, bất giác nổi trận lôi đình hét to : - Tiểu tử Thạch Bảo Kỳ, lão phu không tin ngươi có công lực cao thâm đến thế đâu, hôm nay ngươi chắc khó mong được rời khỏi núi Mã Yên này. Tiếng vừa dứt, người của lão Tà đã phóng lên, song chưởng giở lên cao không kể gì cả, lão công ngay vào chỗ thiếu niên.

Cuồng Trung Thánh cũng im lặng tức tốc phát chưởng tung mình phóng vô.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy sững sốt lên liền vận lên một luồng chân khí dùng toàn lực đưa hai ngọn chưởng ra chống đỡ hai mặt tấn công.

Gia Cát Yến thấy sự tình nguy ngập xảy đến cũng liền đưa chưởng nghênh chiến.

Tức thì, gió nổi ào ào khiến cả tòa lâu đài nổi vang lên một loạt tiếng đùng đùng, chuyển rung như đang hồi địa chấn.

Bốn người trao đổi nhận nhau mấy ngọn chưởng với toàn bộ nội lực. Kết quả Tà Trung Vương cùng Cuồng Trung Thánh thể xông phá quá mạnh đã xô mình vào trong làn này đến năm thước.

Tuy cặp thiếu niên thi triển ra toàn công lực cũng không thể ngăn cản được đối phương.

Vậy đủ thấy tình thế ác liệt đến bậc nào rồi. Quả thật hiểm nghèo cho Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến. Trong lúc ấy Gia Cát Yến lạnh trí, nòng chột liên tiếp tổng mạnh ba chưởng vào trên mặt đất.

Ầm... Ầm ... !

Kinh phong quét ngay trên viên đá linh động thì bỗng thấy bị khua động, miệng con sư tử đã hả lớn lên, bắn ra một loạt ám khí hỏa tinh và phi tiêu rào rào như mưa ngay vị trí Tà Trung Vương và Cuồng Trung Thánh.

Hành động này của Gia Cát Yến quả thật là có hiệu quả vô cùng xoay chuyển tình thế.

Tà Trung Vương thấy có ám khí bắn tới vì hấn đã rõ, hể cho dính đến da là phải chết ngay tại trận.

Chính lão Tà đã sáng chế ra loại ám khí này hiển nhiên hiểu rõ cái tính chất của nó hơn ai hết.

Cho nên Tà Trung Vương đã kinh hoàng hét : - Lão Cuồng, hãy mau tháo lui !

Lão Tà tung mình lên không gian, quay mình bắn thoát ra ngoài trượng, tránh đám mưa ám khí đó.

Cuồng Trung Thánh cũng không dám trễ nải liền bắn mình ra ngoài theo bèn gót lão Tà như hình với bóng.

Hai người ấy khinh công cao thâm tốt độ, ứng biến lẹ làng nên không có bị thương gì.

Nhưng đã có vài tiếng rú nổi lên.

Các cao thủ đứng ngoài cửa đã có người bị thương trúng ám khí da thịt trở thành tím bầm, giầy giụa trên mặt đất vài cái rồi tắt thở. Vậy đủ thấy chất độc trong ám khí khủng khiếp đến mức độ nào rồi.

Trái lại chuyện này khiến lão Tà Trung Vương giận đến cặp mắt muốn lồi hẳn ra ngoài, rống lên ầm ỉ.

Lão tự quát lấy mình : - Lão Tà này sớm tối đi săn chim mà bị chim mổ mắt đi, khổ đến bậc nào. Cuồng Trung Thánh chen vô :

- Lão Tà ! Thế là thế nào đây ?

Tà Trung Vương thở hồng hộc, tức giận muốn ói cả mật gan ra ngoài, nay nghe Cuồng Trung Thánh hỏi, liền gầm gừ đáp :

- Công phu của ta tốn hơn mười lăm năm nay xây dựng tòa lâu đài kỳ trận này để nhốt bọn địch thủ nào dám to mặt đến đây, nay lại thành xung khắc với ta, hỏi sao ta không ói máu tim cho được.

Càng nói càng giận, đỏ cả hai mắt. Chợt Tà Trung Vương khoác tay ra phía ngoài đám hộ vệ :

- Hộ vệ đâu ?

Mười tên cao thủ hộ vệ nhứt tề cung mình thì lễ nói lên : - Bọn thủ hạ chúng con đây.

Tà Trung Vương quát : - Các người hãy phóng hỏa đốt cho cháy tiêu tan chiếc lầu này cho lão phu ngay lập tức.

- Xin vâng !

Rồi họ phóng đi ôm củi rơm chất đầy tứ phía, rồi nổi lửa đốt tòa lầu lục giác đang có Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yển ở trong đó.

Ý định của Tà Trung Vương là dùng hỏa công thiêu hủy tòa lầu lục giác để lấy hai mạng kẻ thù.

Củi khô nhậy lửa, lại gặp cơn gió, trong chốc lát cả tòa lầu Tiên Lâu Huyền Bí này bị hãm vào biển lửa.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy kinh hoàng lên : - Chúng ta hãy tẩu thoát cho mau !

Gia Cát Yển gấp rút : - Chúng ta chạy thoát ngõ nào ?

Thạch Bảo Kỳ trở vào trong :

- Chạy ngã này !

Gia Cát Yển gật đầu : - Vâng, thì chạy vậy.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp lên : - Cô nương mau lên.

Gia Cát Yển phóng mình theo Thạch Bảo Kỳ, nhắm ngay cánh cửa tiến vào.

Hai người như bóng với hình, liền chạy ra ngoài trước cửa. Hai chân trước của hai người vừa bước ra ngoài cửa thì chợt một tiếng rầm ngã xuống rất nặng. Đã thấy hao pho tượng đá to tướng, nặng có tới ba ngàn cân ứng thình ngã từ hai bên cánh cửa, phong tỏa cả lối đi.

Hai pho tượng đột nhiên ngã ra đất, hai người ứng biến hơi trễ nên bị quét vào đầu, liền khi đó phải rút lui vào trong lầu.

Nhưng khi Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yển trở vô trong lầu thì hai pho tượng đá lại trở về nguyên chỗ hai bên cánh cửa, không động đậy gì cả. Lúc ấy, trước cửa lầu lại có năm người áo đen ôm củi chất thêm vào đồng lửa mãi.

Cặp thiếu niên nam nữ chợt nghĩ cái nút của hai pho tượng đá chắc là ở nơi cửa.

Thạch Bảo Kỳ nói : - Cô nương, chiếc nút ở nơi cửa kia. Gia Cát Yển hội ý :

- Đúng vậy, ta hãy đến xem.

Hai người phóng mình lên trên mà tiến ra nhưng vừa mới tới cửa là bị cản lại, Thạch Bảo Kỳ cùng Gia Cát Yển mặt mũi đều bị đá va chạm sưng lên, rồi cũng không bước ra khỏi cửa được.

Đến đây, hai người mới hay lão Tà Trung Vương tốn bao nhiêu tâm huyết để cất cái lầu huyền diệu này, nay muốn ra khỏi chốn này cũng không phải dễ gì.

Thạch Bảo Kỳ buông trầm giọng xuống hỏi : - Gia Cát cô nương, bây giờ chúng ta tính sao đây ? Chẳng lẽ để cho lửa thiêu thành tro bụi ?

Gia Cát Yển nhìn ngọn lửa càng cháy càng dữ dội và càng gần hơn, nàng cất giọng bi đát :

- Hiện giờ dưới lầu đã cháy phừng rồi không chỗ mà đứng, vậy chúng ta lên lầu để tránh ngọn lửa, rồi mới nghĩ kế thoát thân.

Sau khi ngẫm nghĩ, Thạch Bảo Kỳ gật đầu.

Hai người liền cất bước lên thang, không mấy chốc đã lên đến lầu nhứt. Trên từng lầu này, trống rỗng không có một ai, cũng không có cửa hay cửa sổ để mà thoát thân, nhưng lại có nhiều nơi ngấm ngấm thiết lập cạm bẫy. Đang lúc hai người hiệp sức phá hủy những cạm bẫy, gỡ đi những ám khí thì lửa đã lan tràn lên đến lầu nhứt rồi.

Không biết tính sao, hai người dẫn nhau lên lầu nhì. Lầu nhì là tòa lầu màu nhiệm, cao hơn hết cũng nguy hiểm nhất. Đâu đâu cũng đều có cạm bẫy, lại hướng hồ khó lửa lan tràn tứ phía. Lầu này đều xây bằng cây, lúc ấy đã cháy tạt cả rồi, sức nóng muốn thiêu cả người.

Khói lên ngùn ngụt, khiến cặp thiếu niên nam nữ bị chảy nước mắt ràn rụa.

Ngọn lửa càng lúc càng lan rộng, nơi đứng của hai người càng lúc càng hẹp lại. Vách ván và cột kèo có chỗ sụp đổ xuống bất cứ lúc nào.

Quần áo của Gia Cát Yến đã bị lửa tấp cháy, bộ mặt kiều diễm của nàng bị khói lửa hâm nám đi đỏ hừng hực, mồ hôi ướt đầm dề.

Chợt Gia Cát Yến lấy làm lạ thấy Thạch Bảo Kỳ lại không bị lửa lan cháy đến áo quần, mặt không đổi sắc, không thiêu nám cả.

Nàng vừa dập tắt lửa trên áo vừa ngạc nhiên hỏi : - Thạch công tử ! Công tử thấy nóng trong người không ? Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Không thấy gì cả, còn cô nương ?

Gia Cát Yến nói : - Tiểu muội thấy nóng muốn chết ! Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Vậy thì lạ thay, sao tại hạ không nóng mà cô nương lại thấy nóng ? Gia Cát Yến đáp ngay :

- Theo tiểu muội thì trên mình công tử chắc có vật gì giải nhiệt độ đó. - Món giải nhiệt độ à ? Ờ ! Tại hạ nghĩ được rồi, trên mình tại hạ có hạt “Phân Hỏa Châu”.

Gia Cát Yến nghe nói mừng rỡ : - Đúng rồi đây, hạt Phân Hỏa Châu xung khắc được bách hỏa, tuy lửa trời thiêu thân cũng không chết, thật mừng cho Thạch công tử đây.

Ngưng lại một chập, nàng lộ vẻ lo ngại nói lên : - Thạch công tử nay có hạt Phân Hỏa Châu tất có thể chuyển nguy thành an, còn tiểu muội e sợ chôn mình tại lầu này, trước khi chết, tiểu muội có lời yêu cầu, mong công tử có thể đem hộ tàn thân của tiểu muội ra khỏi đám lửa này.

Nói đến đây, nước mắt nàng đã ròng ròng chảy xuống. Thạch Bảo Kỳ liền nói :

- Gia Cát cô nương chớ nói thế, chúng ta sống nơi nào thác chung nơi ấy. Gia Cát Yến khích động :

- Thạch công tử !

Nghiêm sắc mặt lên, Thạch Bảo Kỳ tiếp : - Nếu cô nương không ngần ngại cho thì chúng mình ôm ấp nhau một nơi, cho hạt Phân Hỏa Châu bảo vệ, thì có thể tránh khỏi ngọn lửa thiêu thân rồi.

Cô nương nghĩ sao ?

Gia Cát Yến sớm đây đã có ý định như thế, chỉ vì khó mở miệng, nay nghe Thạch Bảo Kỳ nói rõ ra, lòng nàng an ủi biết bao.

Nàng xê mình qua ngã cả thân hình kiều diễm vào trong lòng chàng. Thạch Bảo Kỳ đưa tay ôm nàng lại, khe khẽ hỏi :

- Gia Cát cô nương, hiện giờ thấy sao ?

Gia Cát Yến nhìn ngay vào mặt chàng, êm ái nói : - Hãy còn nóng lắm, ôm chặt chút nữa đi anh. Thạch Bảo Kỳ cười, liền vòng tay ôm chặt Gia Cát Yến lại. Gia Cát Yến cũng không do dự gì, vòng cả hai cánh tay nỏ nà ôm Thạch Bảo Kỳ một cách âu yếm.

Hai người như cặp tình nhân lúc yêu đương.

Trời đang xoay, đất đang chuyển, hai đàng ôm chặt nhau không chút rời xa.

Trong chốc lát đây sự xa cách của hai đàng càng rút ngắn đi nhiều. Sự yêu đương nay tiến một bước dài.

Ngọn lửa cháy phừng, tấm lòng lại càng thấy như thiêu đốt lên, khiến Gia Cát Yến và Thạch Bảo Kỳ đều khích động.

Hai quả tim yêu đồng một nhịp đập mạnh bồi hồi.

Sau rốt, cũng chẳng biết ai trước ai sau, hay là chung một lượt, bốn làn môi nóng như lửa của cặp thiếu niên chọt ráp liền nhau.

Họ hôn nhau như điên cuồng.

Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Yến muốn tận hưởng cái hương vị yêu đương trong cơn nguy hiểm kề cận bên mình.

Một chập rất lâu hai người mới rời môi ra đỏ ửng cả mặt vì thẹn thò. Thạch Bảo Kỳ âu yếm nói :

- Gia Cát cô nương còn thấy nóng không ?

Gia Cát Yến say men tình : - Không anh ạ ! Nay tiểu muội cảm thấy mát mẻ cả người đây, quả thật hạt Phân Hỏa Châu này công hiệu vô cùng, nhưng mà ...

Thạch Bảo Kỳ nhìn lên bộ mặt tươi đẹp của Gia Cát Yến trêu mếu hỏi : - Nhưng mà ... gì đây hả Gia Cát Yến ?

Gia Cát Yến cuối đầu xuống nhỏ nhẹ : - Nhưng mà lòng em cảm thấy rất nóng, rất ấm áp đây. Thạch Bảo Kỳ trước hết phải sững sốt lên sau lại lãnh ngộ được câu nói của Gia Cát Yến là muốn chàng ôm nàng thật mạnh hơn nữa và đôi môi tìm nhau nóng bỏng hơn.

Chàng cười nói : - Gia Cát cô nương, cô nương thật có lối trào lộng đây ! Gia Cát Yến chọt nghiêm sắc mặt lên hỏi :

- Thạch công tử, năm nay công tử bao nhiêu tuổi rồi ? - Mười bảy !

- Tiểu muội mười sáu, nên gọi công tử là anh Thạch Bảo Kỳ. Thạch Bảo Kỳ nhìn sâu vào mắt nàng :

- Xin cảm ơn Yến muội.

Gia Cát Yến khích động : - Anh Bảo Kỳ, anh có gia thất chưa ? - Anh ấy à ! Thôi đi, mối huyết cừu còn chưa báo, đâu dám nói đến việc gia thất.

Gia Cát Yến nói : - Theo em hiểu đây thì cô Lý Tiểu Bình của Phong Lâm Cư là vị hôn thê của anh đó phải không ?

- Thôi bỏ đi, nhà họ Lâm khinh bản trọng phú, anh sớm đã từ bỏ cuộc hôn phối kia rồi, nhắc đến làm chi.

Gia Cát Yến nghe nói mừng thầm, đang muốn nói ra vài lời tâm sự thì chợt nghe một tiếng âm vang lên, tức thì một tấm vách ván to đã bị lửa cháy rụi ngã xuống.

Ngoài ba mặt vách cùng ván lầu đều bị lửa tràn ngập rất có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hai người thấy tình thế như là vừa tỉnh dậy trong giấc mộng. Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đưa mắt ngó ra ngoài. Thấy phía ngoài vách sụp đổ kia, chính là lối ra nơi sân tràng dưới đất. Chàng bất giác mừng thầm lên nói:

- Ấy là trời giúp ta đây. Chàng liền ôm Gia Cát Yến nói mau :

- Yến muội, chúng mình cùng nhảy xuống !

Gia Cát Yến gật đầu. Hai người cùng bắn mình ra.

Cả hai phóng ngay ra ba trượng, may mắn khỏi vòng lửa với pho tượng đá kia.

Đột nhiên có bốn cao thủ áo đen đứng canh giữ, thấy hai người phóng ra liền thét lên :

- Bọn ngươi hãy còn sống sót đấy à ? Hãy mau nhận chưởng đây !

Bốn người áo đen chia làm hai nhóm, nhắm ngay Thạch Bảo Kỳ cùng Gia Cát Yến mạnh bạo tống ra một loạt kinh khí nặng như núi lở.

Gia Cát Yến thấy vậy hậm hực thét : - Bọn ngươi muốn chết à ?

Vụt !... Vụt !...

Nàng liền huy động song chưởng, đưa ra hai luồng Vô Định Chưởng, kinh phong như vũ bão, cuộn cuộn đưa tới hai cao thủ áo đen.

Công lực của nàng này rất kinh khủng, chỉ thấy tùy ý giở tay lên oai lực mạnh vô cùng. Hai người áo đen kia chưa kịp ré lên một tiếng, song song chết liền tại trận.

Cùng trong một lúc, cũng là hai tiếng thảm khóc ré lên, thì hai tên cao thủ áo đen kia cũng chết dưới ngọn chưởng của Thạch Bảo Kỳ.

Cặp thiếu niên nam nữ quay lại.

Hai người nhìn nhau cười.

Nhưng cả hai cùng nghĩ đang lâm vào hiểm cảnh mà còn e sợ lão Tà có cạm bẫy gì nữa, nên hai người không nói năng gì chỉ nhắm ngay một con đường thấp hẹp mà tiến đi.

Sau khi chạy một khoảng đường được vài chục trượng, đột nhiên nghe giọng nói của Tà Trung Vương từ phía sau thét lên :

- Quả thật lợi hại. Độc lao cùng hỏa trận cũng không thể làm nổi bọn hần, hiện nay lão phu dùng thủy công, ta không tin là không thể chế ngự hai tiểu yêu này cho được.

Tiếng dư âm còn chưa dứt thì nghe tiếng nước chảy ào ào nổi lên, hai người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ngọn núi ở phía sau đã bắn tới một thác nước, đổ ào xuống thẳng con đường của bọn Thạch Bảo Kỳ đang tẩu thoát. Chỉ trong chốc lát thì con đường ấy đã bị nước ngập hết, trong vòng ba

dặm đường sóng vỗ ầm ì, thấy mà khiếp người.

Gia Cát Yến đã bị nước trôi đi ra ngoài ba bốn trượng, bị đất kêu lên : - Anh Bảo Kỳ, chúng mình không bị hỏa táng nay cũng phải bị chết chìm đây.

Thạch Bảo Kỳ liền bắn mình ra ngoài vài trượng đưa tay qua phía Gia Cát Yến nói :

- Yến muội, không sao đâu, trên mình anh có hạt “Khu Thủy Châu”, lão Tà không làm gì nổi chúng mình.

Gia Cát Yến nhìn kỹ quả nhiên thấy ý trung nhân mình người nổi trên mặt nước mà áo không thấm nước, nàng liền lội qua gần bên chàng, cũng trông thấy an toàn không sao.

Bất giác nàng hoan hỉ hô lên : - Anh Bảo Kỳ ! Anh quả thật là siêu nhân rồi, phóng mắt nhìn vào chốn vô lâm hiện nay không ai hơn anh cả, một người mà có thể giữ bốn hạt Huyết Châu Hồn, e sợ là có mình anh cùng gia phụ em mà thôi.

Lời này thốt ra khiến Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên.

Chàng sững sốt hỏi :

- Em nói gì đây ? Lệnh đại nhân có bốn hạt Huyết Châu Hồn à ? Sau khi lời đã thốt ra đã cảm thấy hồng đi nhưng muốn thu hồi thì không còn kịp nữa. Gia Cát Yến nghe Thạch Bảo Kỳ hỏi thì lặng lẽ gật đầu, không có ai nói ra lời gì.

Bởi vì chợt khi ấy nàng phát giác ra giữa hai người tồn tại một mối cừu hận và xung đột không thể hòa giải được, cơ sở của hai đảng yêu thương nhau

thật quá mong manh và nguy hiểm, thậm chí có thể nói là một màn bi kịch đã bắt đầu.

Vì thế nàng trầm lặng xuống không nói năng gì nữa để cho tình thế phai lạt đi.

Đồng thời Thạch Bảo Kỳ cũng hiểu rõ cái tâm tình của nàng hiện tại và cái hoàn cảnh của mình. Nay thấy nàng lộ vẻ như thế nên chàng cũng nín luôn.

Chàng giao phó những việc tương lai cho vận mạng.

Nước chảy quá mạnh, dựa theo thế nước không bao lâu thì hai người xuôi dòng nước ngoài mấy dặm.

Lúc ấy đã thấy dòng nước yếu dần, hai người tiến lên một gò đá nhỏ một cách dễ dàng.

Cặp thiếu niên nam nữ quét mắt nhìn tứ phía, thì thấy đã ở ngoài rừng rậm cách tòa nhà thần bí kia ít lắm cũng bảy tám dặm đường.

Gia Cát Yến vuốt tóc tán loạn rồi chột trằm giọng lên nói : - Thạch công tử, quân tử phục thù mười năm chưa muộn, theo tiểu muội thì chúng mình phải chia tay nhau, lúc này đi tìm kiếm lão Tà trả thù thì thật là kém khôn ngoan vì tòa nhà bí mật kia đầy cạm bẫy mà chúng ta đã lãnh giáo rồi, nay chẳng biết ý của Thạch công tử ra sao ?

Thạch Bảo Kỳ vì phải gấp rút cứu mạng của lão hòa thượng, đâu còn có ý định trả thù nên chàng lệ làng đáp :

- Lời hiền muội có lý, tại hạ hoàn toàn đồng ý như thế, nay hiền muội cứ tự tiện lên đường.

Gia Cát Yến bùi ngùi : - Vâng ! Em xin giả biệt Thạch huynh ! Thạch Bảo Kỳ lưu luyến :

- Chúc hiền muội bình an.

Gia Cát Yến khoác tay lên ra dấu từ biệt, cặp mắt nàng đỏ lên, cất bước phóng mau xuống gò đất.

Nhưng tiến được sáu bảy bước chột Gia Cát Yến quay trở lại, nói cách thâm tình cùng Thạch Bảo Kỳ :

- Anh Bảo Kỳ ! Trước khi từ giả anh, tiểu muội có câu thâm tình phải bộc lộ với anh, xin anh ghi nhớ vào lòng : Ngày sau có gặp những sứ giả của Thất Hổ Lệnh, hay là những người mà có liên hệ với Thất Hổ Lệnh, có thể nhân nhượng được thì cứ nhân nhượng đi, tốt nhất là đừng có đá động đến họ, vì võ công của họ quá thâm hậu và huyền bí, thủ đoạn lại hiểm độc, anh không động phạm nổi họ, bằng không chẳng những là anh chẳng may mà lại là cái bất hạnh của tiểu muội nữa. Anh yêu dấu, vài lời căn dặn anh như thế, xin hãy ghi nhớ, hẹn tái kiến.

Khi mà thốt ra hai chữ “Tái Kiến” thì nàng đã rơi lệ biệt lam y, rồi chẳng đợi Thạch Bảo Kỳ trả lời, nàng rưng rưng nước mắt cất bước ra đi.

Thạch Bảo Kỳ nhìn chiếc bóng sau lưng của Gia Cát Yến trong lòng ngậm ngùi lên, cho đến sau khi khuất bóng rồi, nói lẩm bẩm một mình như tự nhủ :

- Nếu nàng không phải là con gái của Thất Hổ Lệnh Chủ hay là Thất Hổ Lệnh Chủ không có Huyết Châu Hồn, cũng không phải là kẻ sanh tử thù nhân của mình thì hay biết bao nhiêu đây.

Nghĩ đến Thất Hổ Lệnh Chủ thì giữa chàng và Thất Hổ Lệnh có mối thù không đội trời chung, nhưng mà mối tình ly kỳ giữa chàng với nàng Gia Cát Yến lại không biết đến bao giờ mới kết liễu.

Quả thật éo le !

Khi chuyển niệm chàng bỗng nghĩ đến Đẳng Ma Tôn Giả chỉ còn có một ngày sống sót nữa thôi, bất giác lòng chàng khẩn trương lên.

Chột Thạch Bảo Kỳ thét lên : - Chết ! Nay ta chớ nghĩ đến vấn đề gì nữa, phải mau lệ trở về huyện Đông Thành kéo tính mệnh Đẳng Ma lão tiên bối chẳng còn.

Nghĩ đến lão hòa thượng, chàng muốn mọc cánh mà bay cho mau tới đích. Thạch Bảo Kỳ liền gấp rút rời khỏi gò núi rồi nhắm hướng Đông Thành phóng đi như bay.

Chàng thi triển khinh công thần tốc trong khi lòng tựa lửa thiêu. Thạch Bảo Kỳ đi không bao lâu chột thấy có một con ngựa hoang đang gặm cỏ trên bãi rộng, chàng tiến lên nhìn thì là con bạch mã của mình. Chàng nghĩ rằng chắc là mình đuổi nó đi ra ngoài tòa nhà bí mật kia rồi nó tự kiếm ăn đây.

Thạch Bảo Kỳ đang lo lắng con đường dài tám trăm dặm không biết làm thế nào đi cho kịp, nay lại được gặp lại con ngựa thì mừng rỡ biết bao. Chàng liền nhảy lên lưng, sải đi như bay.

Chạy riết mặt trời lặn thì đã ngoài khoảng hai trăm dặm rồi. Trong lòng chàng mừng rỡ vì con ngựa tốt sải mau, thì đột nhiên trong lúc ấy ở trên nửa lừng trời đưa đến một tiếng sét.

Bộp !

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp nghĩ gì thì trên mặt đất đã rơi xuống một vật. Định thần nhìn lên, Thạch Bảo Kỳ xem vật cắm trên mặt đất không phải là vật lạ gì, chính là Thất Hồ Lệnh Kỳ, món vật mà ai nấy thấy cũng đều kinh hãi.

Thạch Bảo Kỳ chợt nghĩ đến lời tạm biệt của Gia Cát Yến, nhất là phải mau về cứu mạng cho lão hòa thượng, đều không thể để cho chàng trễ nải gì nữa, nên chàng không nghĩ gì thêm, giục ngựa chạy qua.

Ngờ đâu, tiến được ngoài trượng thì nghe một tiếng thét lên, thì nơi bụi tre đột nhiên phóng ra một người, chính là sứ giả thứ bảy của Thất Hồ Lệnh Thiếu niên áo vàng.

Thiếu niên áo vàng lạnh lùng quét mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ rồi hần phóng ra cản trước đầu ngựa của chàng, nói :

- Họ Thạch kia, nay đã gặp gỡ rồi sao lại gấp rút chạy đi. Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hừ lên một tiếng :

- Người muốn gì đây ? Hay mau dang ra cho ta.

Thiếu niên áo vàng khinh khỉnh : - Dang ra à ? Ha ha ... nói sao mà nói dễ dàng quá. Tiểu gia đây chán đi tìm đông kiếm tây, tốn hết ngàn công phu nay mới gặp được người, sao lại để người tự do đi được.

Thạch Bảo Kỳ hiện lên sắc giận : - Tiểu tử, người có mục đích gì ?

Gã thiếu niên áo vàng đáp :

- Rất đơn giản, ta bắt người phải tuân theo Thất Hồ Lệnh mà làm y như thế là xong.

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt : - Ta không rõ gì cả. Người nói rõ cái điều đơn giản gì đó ta nghe thử coi thế nào ?

Gã thiếu niên áo vàng vênh váo : - Tiểu gia bảo người ở trước cây Thất Hồ Lệnh Kỳ tuyên thệ đầu hàng gia nhập đi làm việc, nghĩa là yên xong, tánh mạng được bảo tồn.

Cặp lông mày Thạch Bảo Kỳ dựng ngược : - Nếu không thì sao đây ?

Gã thiếu niên áo vàng lấy lừng sát khí : - Thì giết chết người.

- Chỉ một chiêu à ? - Kháng lệnh lần đầu tiên chỉ là một chiêu thôi, phen này bản sứ giả có thể thi hành toàn lực tấn công người mà đoạt mạng.

.....

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng trong lòng khôn tả. Chưa kịp nghĩ thế nào để ứng phó với cuộc biến nguy này thì chợt thấy Gia Cát Điền vội gơ hai ngọn chướng phóng mình lên cao rồi nhẹ nhàng xê xuống sau lưng của Thạch Bảo Kỳ lẹ làng như bóng quỷ từ u minh hiện về.

Hắn hét to lên : - Tiểu tử họ Thạch ! Thật ra người chớ có tính toán gì xằng bậy nữa cho hoài công, nếu người cải lại thì người càng thấy khổ sở thêm mà thôi. Câu nói của Gia Cát Điền đây về tự phụ và vô cùng ngạo mạn không thể nào nhận được.

Thạch Bảo Kỳ rống lên một tiếng toan muốn thốt ra lời nhục mạ ba anh em Gia Cát Sách.

Nhưng Gia Cát Sách đã thét : - Im mồm lại, nay tấm thân của người ví như cá chậu chim lồng mà hãy còn chưa biết nữa hay sao ?

Rồi hần nhìn qua Gia Cát Điền bảo :

- Tứ đệ, ta hãy đi thôi !

Gia Cát Điền gạt đầu : - Bọn chúng ta mau trở về phụ lực phụ thân kéo người mỗi mòn trông đợi từ mấy hôm rồi.

Hai người nắm chặt hai bên cánh tay của Thạch Bảo Kỳ không cho chàng cự quây chi hết.

Ba con ngựa đi ngang hàng nhau.

Ngựa tiến lên như bay, màn đêm đã bao trùm trên đại địa, trong lòng Thạch Bảo Kỳ bối rối không tìm được một cách gì thoát thân.

Gọi trời không đáp, định chạy trốn không được, luôn cả muốn tự tử cũng không có cơ hội nào.

Lúc bấy giờ.

Niềm tuyệt vọng tràn ứ cả tâm can Thạch Bảo Kỳ. Cái chết đã gần kề trước mắt.

Chàng tự biết lấy số phận của mình.

Ba anh em họ Gia Cát nầy đem chàng về tổng đàn chỉ vì mấy hạt Huyết Châu Hồn mà thôi.

Thất Hồ Lệnh Chủ sẽ chiếm đoạt bảo vật ấy trước khi giết chàng để tiêu trừ hậu hoạn.

Mấy lời Gia Cát Yển hầy còn văng vẳng bên tai Thạch Bảo Kỳ. Bất giác chàng rung mình lên.

Trong lòng chàng nay như bị một viên đá nặng ngàn cân dần dần mạnh. Thạch Bảo Kỳ cảm thấy đau khổ vô biên.

Chàng muốn thoát thân !

Nhưng hai tay chàng bị chế ngự, muốn vùng vẫy cũng không được, muốn tháo gỡ cách nào cũng không xong.

Ba con tuấn mã chạy một hồi. Được một khoảng đường, thời giờ trôi qua không biết bao nhiêu lâu, chỉ nghe nơi phụ cận bên thị trấn tiếng trống đã vào đầu canh một.

Thạch Bảo Kỳ vẫn còn bị kềm chặt hai bên như gọng sắt không thể thoát khỏi ba anh em Gia Cát.

Chợt phá bầu không khí im lặng, Gia Cát Điền lên tiếng với Gia Cát Sách : - Tam huynh, cái nhiệm vụ của phụ thân tái xuất giang hồ là muốn cắt cổ trừ căn, tìm giết cho được người kế tự nhà họ Thạch để ngăn chặn cấu hậu hoạn. Nay ba anh em ta không ...

Lời của hắn chưa dứt chợt im đi.

Rắc... Rắc...

Có tiếng di động từ trên núi bên đường.

Gia Cát Sách vốn là người lịch lãm giang hồ, biết có biến cố vùng quát to : - Hai em hãy coi chừng !

Nhưng lời ấy chưa dứt thì... Âm... Âm...

Một thứ vật nặng nề đổ xuống phát ra tiếng gió ào ào, đã thấy bụi cát bay mù mịt.

Chừng ba anh em Gia Cát nhìn lại. Đã thấy cây cổ tùng ngã một cách đột ngột, ngựa lại sải mau, muốn gò cương lại cũng không kịp, tức thì mấy con ngựa kinh hoảng hí lên, nhảy tứ tung.

Bấy giờ không còn kềm chế được nữa, trước hết Gia Cát Sách bị té xuống lưng ngựa.

Tiếp đó, con ngựa của Gia Cát Điền phải nhảy tháo tới hơn mười bước chưa đứng vững.

Thạch Bảo Kỳ thấy dịp may đến, chàng toan gò cương tẩu thoát, chợt nghe tiếng Gia Cát Ngọc thét to lên :

- Người chó có tính chạy đi đâu cho khỏi.

Hắn lẹ làng vận công lên, ngón tay trở điểm vào huyết đạo của Thạch Bảo Kỳ để cho chàng ngất đi.

Bịch!...

Thạch Bảo Kỳ té từ lưng ngựa xuống. Không bao lâu Gia Cát Ngọc cũng bị té nhào xuống ngựa theo Thạch Bảo Kỳ.

Gia Cát Sách thấy tình hình hơi có diêm lạ, biết rằng chuyện xảy ra không lành cho ba anh em hắn rồi đây.

Gia Cát Sách kêu lên : - À hay là ...

Không đợi nghĩ hết câu, Gia Cát Sách đã mau lẹ hành động để cướp thời gian xảy ra biến cố.

Hắn lo không kịp cứu chữa Gia Cát Ngọc liền phóng mình qua bên Thạch Bảo Kỳ toan chop xách chàng.

Chợt khi ấy có tiếng thét đưa đến : - Khoan đã !

Lời vừa dứt, đã có một lão nhân tóc râu bạc phều xuất hiện giữa sân trảng, đứng ngay bên Thạch Bảo Kỳ, oai phong tốt bụng.

Gia Cát Sách đã ra tay vỗ Thạch Bảo Kỳ nhưng bị lão nhân tóc bạc đưa ra luồng ám lực vô hình chấn động đi, tháo lui ba bước.

Hắn hỏi lớn : - Lão là ai đây ?

Lão nhân đáp : - Huyết Châu Lão Nhân !

Lời nói của lão nhân vừa thốt ra khiến Gia Cát Sách biến đổi sắc mặt, tháo lui ra sau thêm mấy bước nữa.

Gia Cát Điền đang phóng ngựa tiến đến cũng phải ngưng lại nhìn Huyết Châu Lão Nhân một cái.

Nhưng bò nghe sơ sinh không bao giờ biết sợ oai hùm. Gia Cát Ngọc lại kiêu hãnh tiến lên, trở mắt quát bảo Huyết Châu Lão Nhân :

- Huyết Châu Lão Nhân ! Ai sợ lão chớ ta không hề biết kiêng nể chi hết, nếu biết điều thì hãy tháo lui mau, tự lo lấy cái bổn phận của mình, đừng nhúng tay vào chuyện người khác mà họa lây cho đấy.

Người đã nghe rõ chứ ?

Gia Cát Điền cũng quát : - Huyết Châu Lão Nhân ! Hãy tránh ra cho anh em ta lên đường, đừng cản trở mà không còn thể diện đấy.

Huyết Châu Lão Nhân cười khà lên : - Chuyện của Thạch Bảo Kỳ là chuyện của lão phu đây. Hôm nay ta nhứt định phải can thiệp vào chớ không thể để mặc cho bọn người hành động được.

- Hừ, chỉ e lão can thiệp không nổi !

Hắn liền bắn mình giở một chiêu Thế Giới Mặt Nhứt vùn vụt đưa ra. Gia Cát Sách kinh ngạc lên, vừa muốn ngăn cản em mình, nhưng chưa kịp nói ra lời thì thấy Huyết Châu Lão Nhân huy động ngón đờn chưởng đưa ra một luồng kinh khí mạnh bạo như sóng biển vỗ bờ.

Thật là chuyện không thể tưởng tượng, lão nhân chỉ giở ngón chưởng đưa ra thì khiến cho Gia Cát Ngọc, kẻ hống hách đã phải bị bay lên đảo lộn mà té nằm ở ngoài năm trượng.

Gia Cát Điền thấy vậy nổi giận lên, toan phóng mình ra tay chợt Gia Cát Sách cản lại.

Huyết Châu Lão Nhân lạnh lùng nói : - Trước khi chưa rõ lai lịch của bọn người, ta chỉ trừng phạt một cách nhẹ nhàng thôi, nếu có cảm phục thì hãy lên đường.

Gia Cát Sách ngẫm nghĩ một chập, rồi cất tiếng sang sảng : - Dư Hạo Nhiên, trước khi bốn sứ giả chưa được lệnh phụ thân thì tại hạ không chuẩn bị có một hành động gì đối với các hạ, nay cũng vì nể mặt Dư lão tiên bối để tiện nghi cho tiểu tử họ Thạch một phen, còn mối thù hận này, ngày sau gia phụ cũng tìm tiền bồi mà đòi lại, vậy bọn hậu bối xin

kiểu !

Nói sao làm thế, liền xách Gia Cát Ngọc lên rồi nhảy lên ngựa phóng đi. Tuy trng lòng Gia Cát Điền không phục nhưng nay thấy anh mình nhân nhượng, không chút chần chờ, hắn cũng quát ngựa theo sau Gia Cát Sách. Trong chốc lát, ba tên sứ giả Thất Hồ Lệnh biến đi mất.

Nhưng Huyết Châu Lão Nhân lại vì lời nói vừa rồi của Gia Cát Sách mà băng khuâng lên.

Lão nhân không thể nào tưởng tượng được tại sao kẻ hậu sanh đó lại biết rõ cái danh hiệu ngày xưa mà lão đã không sử dụng từ lâu lắm rồi, có lẽ

mười lăm năm qua.

Huyết Châu Lão Nhân cố nghĩ mãi cũng không làm sao tìm ra cái tung tích của Gia Cát Sách.

Bọn này chính thật là ai ?

Gia phụ và sư môn của chúng thuộc người nào đã có mối ân thù gì với lão mà chúng lại bảo sẽ tìm lão mà rửa mối hận hôm nay.

Ngơ ngác một chập, bây giờ Huyết Châu Lão Nhân mới đưa mắt nhìn qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Lúc ấy chàng hãy còn nằm mê man trên đất vì bị Gia Cát Ngọc điểm huyệt từ lúc nãy.

Huyết Châu Lão Nhân xê mình tới gần Thạch Bảo Kỳ.

Lão nhân cúi xuống coi tình trạng bịnh tình của chàng ra như thế nào để có thể tìm cách cứu tỉnh.

Lão ngờ chàng đã bị ba anh em Gia Cát Sách đánh trọng thương. Sau khi sờ mạch thấy Thạch Bảo Kỳ chỉ bị điểm huyệt mà thôi, Huyết Châu Lão Nhân mừng rỡ trong lòng.

Lão đưa tay giải huyệt cho chàng.

Nháy mắt đã thấy Thạch Bảo Kỳ mở bừng hai mắt. Thoạt đầu chàng nhìn lên bất chợt thấy Huyết Châu Lão Nhân đang đứng bên cạnh, liền hoan hỉ lên :

- Lão tiền bối đây rồi.

Huyết Châu Lão Nhân tươi sắc mặt : - Đúng vậy, chính là ta.

Thạch Bảo Kỳ chấp tay : - Công ơn lão tiền bối cứu nạn bao lần, thật không biết phải lấy chi đền đáp đây.

Huyết Châu Lão Nhân xua tay : - Tiểu tử, lão phu và ngươi là chỗ thâm tình, không phải là kẻ xa lạ gì với nhau, ta xin ngươi đừng dùng những lời khách sáo như thế.

Thạch Bảo Kỳ khích động : - Tại hạ xin vâng.

Rồi chàng hỏi : - Lão tiền bối, sao tiền bối lại biết tại hạ lâm nạn ở nơi đây mà tới cứu nguy khỏi bàn tay ác độc của bọn Gia Cát Sách kia ?

Huyết Châu Lão Nhân đáp : - Lão phu nhân đi qua đây trông thấy tiểu tử bị bọn kia bắt giữ trên lưng ngựa nên ra tay cứu giúp.

Nhưng vì sợ không xong nên mới dùng một chút kế mọn ngăn cản bước tiến của chúng bằng cách ngã cây ngăn chặn lại.

Đây là cái phúc lớn của ngươi đây.

Thạch Bảo Kỳ sức nhớ tới chuyện xảy ra giữa ba anh em Gia Cát Sách. Bất giác cơn giận cháy phừng trong lòng chàng.

Chàng hỏi Huyết Châu Lão Nhân :

- Tiền bối; bọn chúng đâu rồi ?

Huyết Châu Lão Nhân đáp :

- Lão phu đã cho bọn chúng đi rồi.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- Lão tiền bối, như thế là nguy hại không ít đấy. Huyết Châu Lão Nhân ngạc nhiên :

- Nguy hại à ?

Khẽ gật đầu, Thạch Bảo Kỳ nói : - Quả đúng như vậy thưa lão tiền bối. Huyết Châu Lão Nhân cau mày :

- Tiểu tử, mặc dù bọn ấy muốn sanh thù oán với ngươi, nhưng nếu có thể tha thứ cho người thì chúng ta cũng chẳng nên hối tiếc mà làm gì.

Cứ theo lão phu thì ba gã ấy không đến nỗi để cho chúng ta phải lấy máu rửa hận.

Thạch Bảo Kỳ nói : - Lão tiền bối bảo thế thì quả thật tại hạ không thể tán đồng rồi đây, bởi vì

bọn này có thể gây nên nhiều tội ác to lớn trong chốn võ lâm và là mối đại họa cho giang hồ.

Huyết Châu Lão Nhân sững sốt : - Tiểu tử, người nói như thế có nghĩa là người đã từng biết lai lịch của ba gã kia rồi ?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu : - Thừa lão tiền bối, đúng vậy, tại hạ đã biết qua cái lai lịch của bọn này. Huyết Châu Lão Nhân ngạc nhiên hơn :

- Tiểu tử, bọn kia vốn là ai đấy ?

- Thất Hổ Lệnh Kỳ !

Cặp lông mày bạc phếu của Huyết Châu Lão Nhân nhíu lại : - Thất Hổ Lệnh Kỳ ! Lão phu từng nghe qua cái danh hiệu này vừa xuất hiện trong chốn võ lâm đây.

Thạch Bảo Kỳ tiếp : - Đồng thời trong tay Thất Hổ Lệnh Chủ hiện nay có tới bốn hạt Huyết Châu Hồn nữa.

Sắc mặt của Huyết Châu Lão Nhân liền biến đổi nhanh chóng. Lão nhân hỏi thật mau :

- Tiểu tử, ai nói với người đây ?

Thạch Bảo Kỳ ngần ngại rồi đáp : - Á con gái của lão Thất Hổ Lệnh Chủ đã nói với tại hạ như thế. Đã sững sốt Huyết Châu Lão Nhân lại càng sững sốt hơn :

- Á kia tên là gì ?

- Gia Cát Yến.

Huyết Châu Lão Nhân khần trương : - Sao đó, bọn chúng họ Gia Cát à ?

- Thừa lão tiền bối đúng thế.

Chuyện này hình như đối với Huyết Châu Lão Nhân rất là quan trọng, chợt hỏi lại Thạch Bảo Kỳ :

- Người có nghe lầm không ?

Thạch Bảo Kỳ quả quyết : - Đây là một sự thật. Ba gã cao thủ lúc nãy cũng đều là con trai của Thất Hổ Lệnh Chủ theo thứ tự là Gia Cát Sách, Gia Cát Điền và Gia Cát Ngọc. Huyết Châu Lão Nhân nghe qua rồi chìm trong cơn ngẫm nghĩ. Hình như lão cố ôn lại cái quá khứ xa xưa.

Sau một chập, lão nhân sáng rực cả hai luồng tinh nhơn như vừa phát giác ra một chuyện gì hệ trọng.

Chợt Huyết Châu Lão Nhân lẩm bẩm : - Ồ ! Hèn nào tiểu tử ấy lại biết được danh hiệu thật của ta. Tên cái chiêu Thế Giới Mặt Nhặt kia lại thấy quen thuộc quá. Nếu lão phu không nhận lầm thì kẻ gọi là Thất Hổ Lệnh Chủ đây chính là ma đầu kia rồi, chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua chẳng hiểu gì cả, vừa muốn hỏi thêm thì Huyết Châu Lão Nhân đã nạt ngang rồi vội vàng bảo chàng :

- Tiểu tử, chúng ta hãy lên đường.

Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Lên đường ? Đi đâu thế hở lão tiền bối ? Huyết Châu Lão Nhân gấp rút :

- Đi theo dõi ba gã tiểu tử kia, lão phu phải đi dò hỏi rõ lai lịch cùng huy hiệu Thất Hổ Lệnh Chủ để tìm cách đối phó, nếu để cho lão ma đầu kia tái xuất giang hồ thì trong võ lâm không có ngày nào được yên ổn vậy.

.....

Huyết Châu Lão Nhân đáp : - Cái Thế Bá Vương Gia Cát Trường Phong ! Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Hắn chính là tên ma đầu đã từng đánh lão tiền bối mười mấy năm về trước đó không ?

Huyết Châu Lão Nhân gật đầu : - Đúng như vậy, chính là hắn đấy ! Lão phu vì bốn phận, vì sinh linh của thiên hạ, phen này lão phu không có thỏa hiệp cùng hắn được, nhất định phải có một cuộc tử sinh.

Thạch Bảo Kỳ trầm ngâm một chập rồi tiếp : - Theo lẽ thì văn bối phải theo tháp tùng cùng lão tiền bối, chỉ ngặt phải về cứu mạng của Đẳng Ma Tôn Giả, lão thiền sư không còn bao lâu nữa, chỉ sợ e tính mạng của lão sẽ ...

Nói đến đây, Thạch Bảo Kỳ mới đem câu chuyện đầu đuôi kể lại cho Huyết Châu Lão Nhân nghe.

Huyết Châu Lão Nhân bồi hồi cảm động.

Thạch Bảo Kỳ tiếp : - Bởi thế văn bối xin cáo từ trở về ngôi chùa cổ ngay kéo chẳng còn cứu mạng lão Đẳng Ma được nữa.

Huyết Châu Lão Nhân nghe nói Đẳng Ma Tôn Giả bị thương lâm nguy, nghiêm chỉnh nói lên :

- Nếu như thế thì tiểu tử đã tri hườn lâu rồi, vậy hãy lên đường cho kịp thời nếu không sẽ xảy ra điều hối tiếc đấy.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên : - Vậy thì văn bối ngày sau sẽ tái ngộ lại hãn sẽ hay sau. Huyết Châu Lão Nhân khe khẽ gật đầu :

- Đúng vậy, tiểu tử cứ tự nhiên, để lão phu theo dõi bọn Thất Hồ Lệnh, chúng ta ngày sau sẽ gặp lại nhau.

Rồi hai người chia tay tức thì.

Huyết Châu Lão Nhân nhắm hướng ba anh em Gia Cát Sách thi triển khinh công thần ảo lướt theo.

Còn Thạch Bảo Kỳ thì tiến mau về phía huyện Đông Thành. Thời giờ đã quá gấp rút.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng.

Tánh mạng Đẳng Ma Tôn Giả chẳng khác chiếc lá treo đầu cành chờ cơn gió ngắt đi.

Thạch Bảo Kỳ không thể để thể thêm một phút giây nào nữa cả. Chàng giục ngựa chạy như bay bất kể ngày đêm.

Người ngựa đều không hề ngừng nghỉ, Thạch Bảo Kỳ mong chóng đến nơi để sớm gặp mặt Đẳng Ma Tôn Giả.

Sau rốt, ở vào đêm thứ hai cũng là ngày cuối cùng của Đẳng Ma Tôn Giả, Thạch Bảo Kỳ mới tiến vào huyện Đông Thành.

Chàng phóng ngựa tới nơi ngôi chùa hoang tàn.

Phút chốc đến nơi, Thạch Bảo Kỳ gò cương lại. Lòng chàng hồi hộp vô cùng.

Chẳng phút chậm trễ, Thạch Bảo Kỳ nhảy xuống ngựa toan chạy lên trên ngọn núi vào chùa.

Chợt con tuấn mã liền nhìn Thạch Bảo Kỳ một phen cuối cùng rồi từ từ ngã ra.

Nó chết liền tại chỗ.

Thì ra con bạch mã này vì đã đi đêm ngày không ngừng nghỉ và với tốc độ phi thường nên sức lực nay đã cạn kiệt không còn có thể chịu đựng nổi nữa, nó liền tắt thở.

Thạch Bảo Kỳ ngó thấy con vật trung thành của mình đã chết sững sốt cả người lên.

Hai dòng nước mắt của chàng chảy ra hai khóe mắt.

Chàng ngấm ngấm van vái mấy lời tống biệt linh hồn con bạch mã rồi nhanh nhẹn phóng lên chùa.

Chàng nóng lòng gặp mặt Đẳng Ma Tôn Giả.

Vào tới cửa chùa, Thạch Bảo Kỳ đã gọi to :

- Phượng cô nương, hãy ra đây cho mau. Không đợi Phượng Oanh lên tiếng, Thạch Bảo Kỳ nói luôn : - Phượng cô nương, tại hạ đã tìm được hạt Trữ Thương Châu rồi đây, mau mau đem vào chữa bệnh cho lão tiền bối.

Thạch Bảo Kỳ vừa chạy vừa gọi Phượng Oanh vang động cả ngôi chùa. Vừa bước vào đại điện chợt thấy Phượng Oanh từ phía trong chùa tiến về phía chàng.

Cặp mắt nàng sưng đỏ lên, nước mắt hấy còn chưa khô. Bất giác Thạch Bảo Kỳ ngưng lại, ngơ ngác lên.

Một điềm không lành cho tánh mạng Đảng Ma Tôn Giả nổi lên trong trí óc chàng.

Chắc chắn phải có chuyện gì hệ trọng nên Phượng Oanh mới khóc sưng vù cả hai mắt như thế.

Thạch Bảo Kỳ nhìn nàng nghi hoặc.

Trong khi Phượng Oanh đã xô mình ra nghênh đón Thạch Bảo Kỳ mà nước mắt chảy ròng ròng xuống má.

Nàng lau lệ rồi hỏi chàng : - Thạch công tử, công tử đã về đây à ? Thạch Bảo Kỳ khẽ gật :

- Vâng, tại hạ mới về tới đây.

Phượng Oanh thở dài : - Công tử đi quá lâu, tiểu muội lo lắng đứt gan đứt ruột đây, tiểu muội tưởng không còn gặp được công tử nữa.

Thạch Bảo Kỳ nghe Phượng Oanh nói thế trong lòng chàng không khỏi rung động lên từng hồi.

Chàng hỏi nàng : - Phượng Oanh cô nương, không lẽ tại hạ trở về đây là chuyện đã quá muộn màng rồi ?

Phượng Oanh khóc sụt sùi : - Em cũng không biết nữa, công tử hãy vào trong xem. Thạch Bảo Kỳ gấp trong lòng khôn tả, chàng gật đầu : - Đúng vậy, chúng ta hãy vào cho mau.

Phượng Oanh đi trước, Thạch Bảo Kỳ theo sau.

Hai người bước nhanh vào phía trong đại điện. Vào tới đại điện, hai người bước trái ra phía sau phương tượng vắng nhện phủ đầy.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút quét nhìn vào chỗ Đảng Ma Tôn Giả. Chàng nhìn vào thất Đảng Ma Tôn Giả hấy còn nằm yên một nơi, sắc mặt xanh xao hơn bảy ngày trước, hình như là không còn có vẻ người sống trên đời nữa.

Trông Đảng Ma Tôn Giả giống như một cái xác vừa chết, gương mặt tái nhợt thấy phát khiếp.

Chàng thò tay sờ vào mũi miệng của Đảng Ma Tôn Giả để xem thử bệnh tình ra sao thì nghe hơi thở không còn.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi trong lòng.

Sau đó chàng sờ vào tay chân của lão nhân. Khi chàng sờ tay vào nơi tay chân thì cảm thấy lạnh ngắt. Thạch Bảo Kỳ càng sợ hãi thêm, lại đưa tay vào ngực của Đảng Ma Tôn Giả với hy vọng cuối cùng.

Chàng nghe chỉ còn một chút thoi thóp nơi trái tim của lão nhân mà thôi. Thạch Bảo Kỳ bất giác lạnh mình lên hỏi :

- Phượng Oanh cô nương, tình hình của lão thiền sư mấy hôm nay ra sao ? Phượng Oanh đáp :

- Kể từ chiều hôm nay, cũng là lần mà tiểu muội cho lão thiền sư uống viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cuối cùng.

Sau hai giờ, hơi thở của lão thiền sư lại thấy lần lần yếu đi, mãi đến lúc vào tối không thấy hơi thở gì nữa, lúc ấy em rất kinh hãi toan tính nếu hôm nay mà công tử không về kịp thì em chết cùng lão thiền sư chứ không sống nữa làm gì.

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời nàng : - Phượng Oanh cô nương chớ có nói chuyện thương tâm như thế, hãy mau tính toán xem lúc này hãy còn cứu kịp lão thiền sư hay không ? Chúng ta nên hành động cho mau mới kịp.

Phượng Oanh rưng rưng nước mắt nhìn vào bộ mặt như xác ma của Đảng Ma Tôn Giả rồi cất giọng bi thương :

- Cũng không biết được, nhưng chúng ta hãy ra hết toàn lực để cứu vãn lão thiền sư xem thử ra thế nào. Nếu may trời còn để lão tiên bối sẽ sống lại không chừng.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu, rồi liền lấy hạt Trĩ Thương Châu ra bỏ ngay vào miệng của Đẳng Ma Tôn Giả.

Chàng day lại bảo Phượng Oanh : - Cô nương ! Hay là cô nương hãy ra ngoài đại điện canh chừng bọn người vào đây thỉnh linh để cho tại hạ yên tâm vận công tiếp sức vào cơ thể của lão tiên bối cho được phục hồi nội lực.

Phượng Oanh gật đầu : - Xin vâng lời công tử.

Nàng toan xê mình ra ngoài đại điện đứng làm hộ pháp cho chàng trị bệnh cho Đẳng Ma Tôn Giả.

Chính cũng trong lúc ấy, một loạt tiếng dị động từ ngoài chùa đưa vào. Thạch Bảo Kỳ lẫn Phượng Oanh sững sốt đưa mắt nhìn ra.

Đột nhiên đã thấy từ nơi đại điện xuất hiện hai bóng người mau lẹ tợ chiếc bóng quỷ mị vừa hiện về.

Người đứng trước chính là Phấn Diện Đào Hoa, chủ nhân tòa Vọng Nguyệt Lầu.

Ả đàn bà dâm ô tục bực trong chốn giang hồ hiện nay.

Người đi kế sau đó là môn đệ của ả độc phụ này Độc Thủ Thư Sinh từng đã đánh nhau với Thạch Bảo Kỳ tại Phong Lâm Độ.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng, ngấm ngấm vận công chờ đợi. Phượng Oanh thấy vậy kinh hoàng vô cùng. Sắc mặt nàng tái hẳn đi trông thấy rõ.

Nàng khê thầm vào tai chàng : - Thạch công tử ! Lão độc phụ này rất nên hiểm ác, chúng ta phải nghĩ sao, nếu không sẽ nguy cho tính mạng lão tiên sư.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói liền muốn trả lời thì bên ngoài Phấn Diện Đào Hoa đã cất bước tiến vào ngôi đại điện thể mau tợ chớp.

Lại nữa, Phấn Diện Đào Hoa rất là lạnh mắt, trong khi Phượng Oanh vừa muốn lánh mặt trốn đi thì ả này đã thấy rồi.

Phấn Diện Đào Hoa thét : - Đồ dê tiện, hãy ra đây cho mau, hiện giờ dù cho ngươi mọc cánh cũng không khỏi nữa, đừng nói đừng khinh công.

Chưa dứt lời, Phấn Diện Đào Hoa đã đến trước mặt Phượng Oanh và Thạch Bảo Kỳ.

Độc Thủ Thư Sinh cũng theo sau đó.

Cả hai chắn ngay chỗ phương trượng không cho Phượng Oanh thoát thân. Phượng Oanh thấy mình đã bại lộ, tuy mọc cánh cũng bay không khỏi,

nàng liền đưa cặp mắt rực lửa hận thù nhìn Phấn Diện Đào Hoa và Độc Thủ Thư Sinh.

Tình hình căng thẳng đến tột độ.

Thạch Bảo Kỳ sợ nàng bị hại nên liền phóng ra đứng bên nàng chực hờ song chưởng.

Độc Thủ Thư Sinh thấy mặt Thạch Bảo Kỳ liền hừ lên một tiếng cực kỳ lạnh lẽo.

Phấn Diện Đào Hoa trầm mặt xuống. Ả nhìn chàng một chập, cười khà :

- Thạch Bảo Kỳ ! Ngươi cũng ở đây à ? Ha ha ... lão nhân vốn vốn lỡ đường đi ngang qua đây định tá túc một lát rồi sẽ đi, nào ngờ trời đất khiến xuôi gặp lại ngươi và ả tiện tỳ kia tại chốn này.

Vậy thì hôm nay hai ngươi chớ mong kẻ nào được sống sót mà thoát khỏi ngôi chùa hoang này vô ích.

Ha ha ha ...

Phấn Diện Đào Hoa cười sỗ tặc gáy. Rồi lão ác phụ quay lại bảo Độc Thủ Thư Sinh :

- Độc Thủ Thư Sinh ! Hãy tiến lên giết chết ả tiện tỳ khốn kiếp kia để thanh toán kẻ phản bội trong môn phái ta.

Độc Thủ Thư Sinh ứng thình :

- Tuân lệnh sư phụ !

Độc Thủ Thư Sinh vừa dứt lời người đã phóng ra, không nói gì cả, hấn liền nhắm ngay nơi hạ thể của Phượng Oanh mà đẩy ra một chiêu lệ như làn chớp.

Luồng chưởng phong liền đưa ra xong, Độc Thủ Thư Sinh cũng vừa ngạo mạn bảo nàng :

- Sư muội, hôm nay là ngày cuối cùng của nàng đây !

Độc Thủ Thư Sinh ra tay rất mau, âm lực mạnh tợ sóng vỗ bờ.

Phượng Oanh không dám xem thường, vội vận công lên song chưởng phóng tới thét vang dội :

- Tên ma đầu háo sắc kia, hôm nay ta thề sống chết với ngươi một phen này đây.

Rồi nàng bắn mình đưa ra một chưởng dùng toàn lực xông lên xáp tới đối mặt với Độc Thủ Thư Sinh.

Bên kia, Phần Diện Đào Hoa giận lên quát to : - Nữ yêu tỳ phản bội, ngươi dám kháng cự lệnh ta à ? Lời của lão ác phụ hãy còn chưa dứt thì bên này Thạch Bảo Kỳ sợ Phượng Oanh thất thế liền bắn ra ngọn chưởng, một chiêu “Tình Thiên Nan Bỏ” từ phía hông đưa tới.

“Vô Địch Chưởng” môn võ học huyền diệu nay Thạch Bảo Kỳ đưa ra trong cơn phẫn nộ thì Độc Thủ Thư Sinh làm thế nào đỡ nổi được, liền khi đó mặt mày hấn tái xanh lên, loạng choạng tháo lui hơn một trượng.

Độc Thủ Thư Sinh khùng khiếp nhìn Thạch Bảo Kỳ.

Phần Diện Đào Hoa thấy vậy nổi giận : - Thạch Bảo Kỳ ! Ngươi dám ngăn cản ta thanh toán kẻ phản bội trong môn phái ta à ? Ngươi không sợ chết sao ?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo : - Hừ ! Phượng cô nương không thể có một ả sư phụ tồi tệ như người vậy được.

Phần Diện Đào Hoa giận dữ : - Câm mồm, trên danh nghĩa sư đồ giữa chúng ta hãy còn đây, ngươi không thể nào động chạm được.

Thạch Bảo Kỳ không chịu kém : - Phần Diện Đào Hoa ! Nay nói cho ngươi rõ, Phượng Oanh cô nương đã rời Túy Nguyệt Hiên rồi thì ngươi không còn quản thúc người được nữa. Phần Diện Đào Hoa trợn mắt :

- À, ngươi không nhắc đến chuyện này thì lão nương lại quên đi. Ta hỏi có phải ngươi dẫn con Phượng Oanh trốn ra khỏi Túy Nguyệt Hiên của ta không?

Với giọng khinh khỉnh, Thạch Bảo Kỳ đáp : - Ngươi nói chuyện phải có lý lẽ một chút, sự thật đó là do lòng dạ hiểm độc, thủ đoạn tàn bạo của ngươi đã ép uống nàng chạy khỏi vòng địa ngục Túy Nguyệt Hiên trước kia, đâu có liên can gì đến ta mà ngươi thốt lời hèn hạ như vậy.

Sát khí bốc mờ trên má phần của Phần Diện Đào Hoa : - Nhưng mà sự thật đã chứng tỏ một cách rõ ràng. Hai người có mặt tại đây như thể này chối cãi làm sao cho được.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận : - Ắt dâm phụ, lời lẽ hãy lễ phép một chút, chúng ta là người trong sạch với nhau chứ không hề tiện dâm ô như ngươi đâu.

Phần Diện Đào Hoa lạnh lùng cười lên, rồi hăm hừ tiếp : - Vậy Thạch Bảo Kỳ ! Lão già Thiếu Lâm Tự Đẳng Ma Tôn Giả hiện nay ở đâu rồi, ngươi biết không ?

Thạch Bảo Kỳ nghe nói ngấm ngấm kinh hãi, ngờ đâu ác phụ này lại đem câu chuyện lão thiền sư liên hệ đến mình đây. Chàng liền liếc mắt nhìn qua bên Đẳng Ma Tôn Giả thấy sắc mặt của lão hòa thượng đỏ hồng trở lại, trên ngực khe khẽ thở lên.

Đây hiển nhiên là hạt Trĩ Thương Châu đã có thần hiệu rồi; Đẳng Ma Tôn Giả đã có hy vọng hoàn hồn rồi, trông chàng mừng rỡ lên. Nhưng chàng chợt nghĩ lại cường địch đang chực sẵn trước mặt, điềm lành dữ còn chưa biết, trong lòng lại trầm nặng xuống rồi chàng đáp :

- Chuyện này không thể nói ra được.

Phần Diện Đào Hoa lạnh lùng : - Tiểu tử, ngươi khai thật thì ta cho ngươi chết sung sướng một chút, bằng không ta sẽ lột thịt lột da ngươi.

Thạch Bảo Kỳ cảm hờn thét : - Lão ác nường chớ có nói khoác, có bản lĩnh thì hãy tiến lên, sớm muộn gì ta cũng phải diễn ra một trận sinh tử tại chốn này.

Phấn Diện Đào Hoa phát chương : - Hay lắm, tiểu tử này càng thấy ngươi bạo gan thêm, lại dám khiêu chiến cùng ta à ?

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ lạnh trầm xuống : - Khiêu chiến với ngươi thì sao ?

Phấn Diện Đào Hoa đáp : - Thì lão nường chỉ một chương quạt chết ngươi cho rồi. Vụt !...

Nói rồi thì làm, Phấn Diện Đào Hoa ra tay rất là mau lẹ. Ác phụ đã quạt ra một chương mạnh như núi lở, thế tựa ba đào.

Thạch Bảo Kỳ sớm đã sẵn sàng ứng biến, thấy vậy liền phản kích trở lại, chàng đối với Phấn Diện Đào Hoa thù hận rất sâu, chẳng kể là vì phái Thiếu Lâm hay là vì mình, đều muốn quạt chết ác phụ này. Cho nên chàng ra tay là dùng toàn lực, triển ra hai chiêu Huyết Tủy Giang Hồ và Long Phi Phụng Vũ. Hai chiêu Vô Địch Chương đồng thời cuộn cuộn đưa ra như điện chớp, chương phong ào ào tạo bầu không khí khấn trướng lên cực độ.

Trong khi ấy hai luồng áp lực vang lên một tiếng kinh hồn. Thân hình của Thạch Bảo Kỳ mãnh liệt rung động lên, tháo lui lại bảy bước mới chịu đứng vững trở lại.

Vì tự cao tự hào, trong mắt Phấn Diện Đào Hoa không còn ai cả, nhưng nay cũng không thấy làm gì nổi Thạch Bảo Kỳ lại cũng phải tháo lui bảy bước, mặt mày tái xanh, khí huyết sôi động lên mãnh liệt.

Trong tình trạng này, Thạch Bảo Kỳ cũng ngấm ngấm mừng rỡ trong lòng, biết rằng công lực mình nay khá tiến triển, có thể chống đối với ác phụ không thấy kém sút một chút nào.

Còn Phấn Diện Đào Hoa lại nổi giận đỏ bừng cả mặt phấn lên, hầm hừ như cọp cái trong cơn điên cuồng.

Ả hồ ly thét :

- Tiểu tử ! Không ngờ số mạng của ngươi cũng khá lâu mà công lực lại tiến triển như thế cũng là một chuyện khá lạ lùng đây.

Nhưng hôm nay làm thế nào ta cũng không để cho ngươi sống thêm được thời gian nào nữa.

24. Sát Kiếp Trùng Trùng

Lời chưa dứt, chợt nghe Độc Thủ Thư Sinh đứng cạnh bên đã kêu lên

bằng giọng kinh dị : - Sư phụ, phía sau cái bàn thờ có người lạ mặt nào nằm ở đấy. Hay có thể là lão.

Không đợi dứt lời, hắn liền phóng đến phía sau của chiếc bàn thờ, chỗ Đẳng Ma Tôn Giả đang nằm.

Phượng Oanh kinh hãi lên bèn thét to : - Chớ có đá động đến !

Mồm vừa thét, Phượng Oanh vừa gỡ chương lên nhắm ngay hắn quạt tới một đạo lực sinh bình.

Ngó thấy, Phấn Diện Đào Hoa giận dữ thét : - Hãy giết chết con tiện tỳ cho ta !

Động tác mau, công lực mạnh, Độc Thủ Thư Sinh mở cuộc phản kích đã chấn động đưa Phượng Oanh bay ra ngoài.

Sức mạnh của chương phong khiến cho chiếc bàn thờ cũng bị sụp ngã đi. Lúc ấy thân hình của cđm hoàn toàn không có che đậy mà bộc lộ trước mắt hai thầy trò của Phấn Diện Đào Hoa.

Sắc mặt của ác phụ lạnh lùng lên rồi cười nói : - Ha... Ha..., lão tăng nò, đầu ngươi tãi cao cách mấy, hôm nay cũng là mạng cùng rồi, giờ ta không giết ngươi thì đến chết cũng không yên lòng được.

Lời còn chưa dứt, chiêu đã ra tay, quạt ra một chương tựa điện chớp. Thạch Bảo Kỳ ngó thấy Phấn Diện Đào Hoa xuất chiêu, kinh hoàng thét : - Ác phụ, ngươi hãy ngừng tay.

Thạch Bảo Kỳ rất gấp trong lòng, quạt ngay một chương ra ngăn cản bước tiến của Phấn Diện Đào Hoa.

Cùng lúc chàng đưa ba chiêu sấm sét.

Bộp !... Bộp !... Bộp !...

Hai người cứng rắn đấu nhau ba chiêu va chạm đến Thạch Bảo Kỳ máu huyết sôi ngược lên, mặt mày tái ngắt.

Nhưng nhờ vậy cũng đẩy lui được thế công của lão ác phụ Phấn Diện Đào Hoa ba bước.

Nhưng đã cản được Phấn Diện Đào Hoa lại không cản được một gã Độc Thủ Thư Sinh, ở vào lúc hai người chạm chưởng nhau, thì hần xê mình đến trên bàn thờ trước mặt Đẳng Ma Tôn Giả.

Phượng Oanh thấy vậy kinh hãi lên, hét to một tiếng :

- Tiểu tặc chó làm hỗn.

Giở hai ngọn chưởng, thân hình lẹ làng xông lên, nàng không kể gì cả phóng tới ngăn cản Độc Thủ Thư Sinh.

Độc Thủ Thư Sinh quát :

- Dang ra !

Độc Thủ Thư Sinh vừa dứt lời liền ra tay thì Phượng Oanh lại bị chấn động ra ngoài một trượng.

Cùng trong lúc ấy, Độc Thủ Thư Sinh giở ngọn chưởng nhắm ngay trên mặt của Đẳng Ma Tôn Giả quát xuống một đạo kinh lực như núi lở. Thạch Bảo Kỳ thấy vậy rất là kinh hoàng liền tiếp mãnh liệt công kích hai

chưởng qua đến Phấn Diện Đào Hoa rồi quay mình phóng qua bên Độc Thủ Thư Sinh.

Ngờ đâu chàng mau, ác phụ kia lại càng mau lẹ hơn, chỉ thấy ả này lách mình mấy cái đã cản đường của Thạch Bảo Kỳ.

Ả hét lên :

- Xem chưởng !

Chàng cũng hét : - Nhận chưởng !

Hai người đồng thời hét lên, đồng thời phát chiêu, cùng xử dụng Vô Địch Chưởng với nhau nhắm ngay đối phương mà đưa ra vô cùng mạnh bạo. Đột nhiên, người và chưởng va chạm nhau.

Tiếng chấn động nổ vang như sấm sét trên nửa lừng trời nổi lên vài làn hơi màu trắng.

Hai chiếc bóng người cầm cự giây lát rồi chia tay nhau xa xuống. Nơi sa xuống của Thạch Bảo Kỳ chỉ cách nơi Đẳng Ma Tôn Giả vài thước, chàng toan xông lên đánh lui Độc Thủ Thư Sinh để cứu mạng lão hòa thượng. Nhưng trong khi ấy.

Bộp ! Cả thấy đều muện rồi, chưởng lực của Độc Thủ Thư Sinh đã quật trúng ngay trên ngực của lão thiền sư !

Ngọn chưởng này sức lực quá mạnh, tức thì bộ ngực Đẳng Ma Tôn Giả tan nát ra, ngũ tạng văng tung toé.

Lão hòa thượng đức cao trọng vọng, tiếng tăm lừng lẫy trên thiên hạ ngờ đâu phải gặp cái kiếp bi thảm như thế khiến cho Thạch Bảo Kỳ ruột nát gan sầu, cặp mắt toé lửa, hai hàng nhiệt lệ tuôn ra hòa thành một mối thù hận cao tột núi, khí ngút trời xanh.

Chàng hét to : - Độc Thủ Thư Sinh, tấm lòng ngươi hiểm như thế Thạch Bảo Kỳ này không giết được ngươi, từ đây ta không ra chốn giang hồ nữa.

Lẹ làng huy động hai ngọn chưởng, Thạch Bảo Kỳ toàn lực đưa ra nhắm ngay đối phương quật tới một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ. Thạch Bảo Kỳ đẩy cả uất hận, cặp mắt đỏ như lửa thiêu, sát khí bốc cao ngàn trượng khiến Độc Thủ Thư Sinh thấy phải khiếp đảm kinh hoàng vận lên mười

hai phần công lực dùng chiêu “Cửu Cửu Âm Dương Chưởng” toàn lực phản kích trả lại đối phương.

“Cửu Cửu Âm Dương Chưởng” là một võ học tà môn của Phấn Diện Đào Hoa sáng chế, biến hóa lạ thường, hai người vội vả đổi nhau mấy chiêu, Thạch Bảo Kỳ lại thắng thế được.

Lúc ấy bất giác Thạch Bảo Kỳ nổi bật sát khí lên, cắn răng thét to : - Độc Thủ Thư Sinh ! Hãy nhận ba chiêu Vô Địch Chưởng của ta đây ! Rồi đó “Hận Hải Vô Biên”

“Tình Thiên Nan Bỏ”

“Huyết Tẩy Giang Hồ” !

Ba chiêu Vô Địch Chưởng liên tiếp đưa ra lẹ như điện chớp mà Thạch Bảo Kỳ đã vận dụng toàn lực tấn công kẻ thù.

Chưởng lực vừa đưa ra hết, Thạch Bảo Kỳ lại bổ thêm ba chiêu Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ, chàng quyết chí phải tiêu diệt Độc Thủ Thư Sinh trong

sân tràng.

Sau chiêu này đưa ra lẹ như điện chớp, mạnh như ba đào, một chiêu càng mạnh hơn một chiêu, lại hiểm độc hơn một chiêu, chỉ trong vòng chu vi hai trượng, Độc Thủ Thư Sinh đã bị ám lực kinh phong bao trùm lại, muốn chống đối lại cũng không còn đủ sức lực, muốn tháo lui lại cũng không còn đường lối thoát thân.

Quả muôn phần nguy hiểm.

Phấn Diện Đào Hoa thấy rõ cuộc diện nguy ngập này, trong lòng kinh hãi lên, chợt lách mình phóng qua toan ra tay giải nguy cho đệ tử mình.

Phượng Oanh thấy thế, quát to lên : - Lão ác phụ, Phượng Oanh ta liều chết với ngươi một phen. Rồi nàng xê mình huy chưởng tiến lên, dùng toàn chiêu thức hiểm độc để tấn công Phấn Diện Đào Hoa, quyết cản ngăn ả lại không cho trợ giúp Độc Thủ Thư Sinh.

Tuy công lực của Phượng Oanh không thể so kịp với Phấn Diện Đào Hoa nhưng nàng phát chưởng trong lúc hận thù, dùng sức khá mạnh, giả như ác phụ kia mà không chú tâm gì đến ngọn chưởng này thì chắc phải mang vết thương nặng.

Bởi thế, dù sao đi nữa, Phấn Diện Đào Hoa cũng giải quyết Phượng Oanh rồi mới mong cứu được gã môn đồ Độc Thủ Thư Sinh thoát vòng nguy hiểm.

Chỉ nghe Phấn Diện Đào Hoa hậm hực thét : - Yêu nữ dê hèn, ngươi muốn chết đây !

Ngọn chưởng xấn qua như lưỡi kiếm chém ngang cổ đối phương. Công lực của ác phụ này thật là thâm hậu khiếp người khiến Phượng Oanh chưa kịp nghĩ thế nào thì chưởng phong của nàng đã bị đánh tan, lúc ấy chợt thấy cổ mình đau nhức lên, Phượng Oanh chỉ thét lên “chao ôi” một tiếng thì một chiếc thủ cấp máu ra có vòi rơi xuống mặt đất.

Nhưng giết đi một Phượng Oanh lại cũng không cứu được mạng Độc Thủ Thư Sinh, chính cùng lúc cái đầu của Phượng Oanh rơi xuống đất thì chưởng lực của Thạch Bảo Kỳ đã quật rúng Độc Thủ Thư Sinh bay đi xa bốn trượng.

Đang lúc hấn đảo lộn trên không gian nhiều vòng rồi rơi xuống đất, trên ngực có lũng ba lỗ hình chữ phẩm.

Đây chính là cái dấu hiệu của Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ. Cả bộ phận trên của Độc Thủ Thư Sinh đều bị rã rời, đó chính là kiệt tác của ngọn Vô Địch Chưởng.

Cái chết của Độc Thủ Thư Sinh đối với Phấn Diện Đào Hoa là một đả kích to tát.

Lão ác phụ này quét mắt nhìn lên thi thể của người đệ tử mình, rồi nhìn ngay qua Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng kèn kẹt như loại hồ ly tinh mặt ngọc đến lúc sắp ăn thịt người.

Ả thét lạnh lạnh :

- Thạch Bảo Kỳ, lão nương buộc ngươi phải lấy theo công bình vô lâm, nợ máu phải trả bằng máu đây.

Vừa nói hai ngọn chưởng của Phấn Diện Đào Hoa giơ lên sẵn sàng, tiến bước lên phía Thạch Bảo Kỳ.

Cùng trong tình thế đó, cái chết của Đẳng Ma Tôn Giả và Phượng Oanh cũng khiến Thạch Bảo Kỳ đau thương vô cùng.

Đồng thời thù khí bốc cao ngàn trượng dồn cả về ả hồ ly mặt ngọc Phần Diện Đào Hoa.

Chàng thét hận cừu : - Ắc dân phụ kia, ta cũng buộc ngươi phải trả nợ máu cho Đẳng Ma Tôn Giả tiền bối và Phượng Oanh cô nương.

Mồm thét, Thạch Bảo Kỳ vừa đề cao song chưởng lên bằng ngực, vận lên toàn bộ nội lực nghênh chiến.

Phần Diện Đào Hoa tiến tới ba bước trụ thân mình lại như pho tượng nữ yêu hồ.

Ả chuẩn bị xuất chiêu.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ cũng ngưng thần, đứng vững chẳng khác một quả cổ sơn ở giữa trời.

Sân tràng khẩn trương tột độ.

Sát khí bao trùm.

Oán thù ngàn ngút.

Hai người cũng hận thù quá sâu, ngoài một trận đấu sanh tử với nhau để giải quyết hận thù thấy không còn giải pháp nào khác hơn nữa.

Phần Diện Đào Hoa quyết tâm quật chết Thạch Bảo Kỳ để đoạt lại hạt Đoạn Châu Hồn và để trả thù cho gã Độc Thủ Thư Sinh.

Thạch Bảo Kỳ ! Chàng cũng muốn giết ả Phần Diện Đào Hoa để trả thù cho Đẳng Ma Tôn Giả và Phượng Oanh đồng thời thu lại Huyết Châu Hồn.

Bởi thế, hai người đều trầm sắc mặt xuống không nói năng gì cả. Nhưng cả hai bên đều vận công lực lên đến mười hai thành, chuẩn bị một trận đấu sanh tử với nhau trong bất cứ giờ phút nào.

Bỗng hai người lại xông lên.

Càng tiến càng gần, sau cùng họ chỉ cách nhau có năm sáu thước mà thôi. Thạch Bảo Kỳ bạo thét :

- Nạp mạng đây !

Phần Diện Đào Hoa cũng thét : - Nạp mạng đây !

Trong loạt tiếng bạo thét lên, ngọn chưởng cùng ngón chỉ phát cùng lượt. Tức khắc triển ra một trận đấu thảm khốc.

Trận đấu này mau lẹ mà khốc liệt, ba chiêu vừa qua, hai bóng người đã cuốn nhau lại một chỗ.

Khi đông, lúc tây !

Khi bắn bỗng, khi lướt ngang !

Tiếng chưởng ào ào.

Tiếng nổ vang trời chấn động cả một vùng rừng núi. Kinh phong ào ào.

Tử ảnh lan tràn.

Không đầy nửa giờ thì hai người đã đấu gần trăm chiêu chưởng, toàn là những thức chiêu độc hiểm.

Hai bên đều thở lên hào hển, mồ hôi ướt đầm dề, áo quần xóc xếch, trên mình đầy những vết thương, tình thế cực kỳ bối rối.

Nhưng họ cứng rắn đấu nhau hơn trăm chiêu nữa, lại cũng chưa thấy ai thắng cả.

Song phương đồng lực với nhau.

Phần Diện Đào Hoa tự xem mình quá cao, nay để đối phương đấu được hai trăm chiêu, ả này cho là cái nhục nhã lớn, chợt đổi sắc mặt thét lên :

- Thạch Bảo Kỳ, thật ta không ngờ ngươi lại có chút võ học, lại đây chúng ta đấu một trận cho ra sinh tử mới chịu thôi.

Vừa dứt lời thì bốn chiêu “Cửu Cửu Âm Dương Chưởng” đã liên tiếp đưa ra.

Bên này, Thạch Bảo Kỳ vì đấu lâu mà không thắng cũng bâng khuâng trong lòng, chàng cũng muốn sớm đánh chiêu thức cuối cùng.

Thấy vậy, chàng thét lên : - Đúng lúc rồi !

Tức thì một loạt chiêu thức :

Thiên Hà Đảo Tả, Long Phi Phụng Vũ, Huyết Tảo Giang Hồ, Tình Thiên Nan Bồ !

Bốn chiêu Vô Định Chưởng đồng thời được Thạch Bảo Kỳ đưa ra, cứng rắn tiến lên nghênh đón lấy thế chiêu Cửu Cửu Âm Dương Chưởng của Phấn Diện Đào Hoa.

Cửu Cửu Âm Dương Chưởng kỳ diệu vô phương, Vô Định Chưởng cũng là võ công cực kỳ huyền bí, trận đấu toàn lực này thực là kinh thiên động

địa, trong bất cứ lúc nào cũng có thể ngã ra mà chết.

Đột nhiên “bùng” một tiếng nổ vang lên. Thạch Bảo Kỳ bị tổng văng ra ngoài bốn mươi trượng phải ngồi trên mặt đất không thể đứng dậy được nữa.

Đồng thời ả ác phụ Phấn Diện Đào Hoa cũng bị đánh ra xa, ngồi thở hồng hộc, mặt xanh như chàm đỏ.

Cứng rắn sanh tử đấu nhau nhưng lại vẫn còn thủ huê với nhau không ai hơn ai kém một chút nào cả.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên, ngấm ngấm nghĩ trong lòng : - Công lực của ả ác phụ này cao thâm quá độ, nếu hôm nay giết không được ả ấy, đợi khi đã luyện thành “Cửu Cửu Huyền Công” thì muốn giết ả ấy cũng khó mà thành tựu được. Vậy ta phải rán dốc toàn lực xem thế nào. ý niệm này sanh lên khiến chàng phấn chấn tinh thần, gượng chịu đựng sự đau đớn mà đứng ngay mình lên.

Bên kia, lão ác phụ cũng không chịu thua sút, cắn răng gượng gạo đứng lên.

Hai người lại hăm hực nhìn nhau, chuẩn bị đấu hiệp nhì sanh tử với nhau. Bầu không khí căng thẳng tột độ.

Trận đấu đi vào sanh tử quyết.

Cả hai kinh thủ đều quyết quật hạ lấy nhau. Chợt khi ấy, ở ngoài điện chánh đưa lại một loạt tiếng nói chuyện to lớn. Chỉ nghe một giọng có sức hào hùng nói lên :

- Sư huynh, trời đã khuya rồi, không nơi nương tựa, chúng ta buộc phải tạm trú trong chùa này một đêm rồi mai sẽ tính đến cuộc hành trình.

Tiếp đó, một giọng nói mà Thạch Bảo Kỳ rất là quen thuộc : - Được, chúng ta tìm kiếm đại sư bá mấy tháng mà không gặp, đâu đâu đều không ra manh mối, chuyện đã đến như vậy, có gặp cũng chẳng có ích gì, phải sắp đặt kỷ lưỡng mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ nghe giọng nói quen thuộc này chưa kịp nghĩ ra là ai thì trước cửa chánh điện đã tiến vào ba người.

Người đầu tiên, Thạch Bảo Kỳ liền nhận ra là Minh Trí Đại Sư, Chưởng Môn Nhân của Thiếu Lâm Tự, bị hàm oan đuổi ra khỏi môn phái từ lâu. Hai người đi cùng Minh Trí Đại Sư là tăng nhân Thiếu Lâm Tự, mặc chiếc áo vàng sáng chói, tướng mạo nghiêm trang biểu dương chánh đạo giang hồ.

Sau khi nhận rõ Minh Trí Đại Sư thì Thạch Bảo Kỳ rất là mừng rỡ, vội vã tiến lên nghênh đón.

Chàng khích động nói : - Đại sư phụ đến đây thật là đúng lúc... Lời chàng còn chưa dứt thì Minh Trí Đại Sư đã quét cặp mắt lộ hào quang nhìn vào thi thể của Đẳng Ma Tôn Giả nói với giọng bi đát :

- Tiểu thí chủ, vị trưởng giả này có phải là vị trưởng lão của bốn tự Đẳng Ma Tôn Giả đó không ?

Vì thi thể của Đẳng Ma Tôn Giả đã bị quật nát cho nên Minh Trí Đại Sư mới có câu hỏi như thế với Thạch Bảo Kỳ.

Câu hỏi này làm cho Thạch Bảo Kỳ rúng động.

Chàng thở than lên :

- Thừa Đại sư phụ, quả đúng vậy, lão tăng này chính là Đẳng Ma Tôn Giả tiền bối đây.

Minh Trí Đại Sư cùng hai vị tăng nhân kia nghe Thạch Bảo Kỳ đáp thấy đều run rẩy cả thân mình.

Đột nhiên ba người đồng chấp tay bị đứt thốt :

- A Di Đà Phật !

Giọng trầm lặng mang đau thương, ba vị cao tăng thấy đều rơi lệ rùng rùng.

Một chập sau Minh Trí Đại Sư mới cảm hờn hỏi Thạch Bảo Kỳ : - Tiểu thí chủ, ai là hung thủ ?

Thạch Bảo Kỳ chỉ Phần Diện Đào Hoa nói : - Hung thủ là Độc Thủ Thư Sinh, gã đệ tử của ác phụ này. Chàng ngừng rồi tiếp :

- Cũng chính ả hồ ly mặt ngọc này đã quyến rũ Mụi Hình Tôn Giả hãm hại chư vị tăng nhân Thiếu Lâm Tự từ bấy lâu nay.

Câu nói của chàng chẳng khác nào bình địa nổi trận phong ba, tạo nên cái sát khí cho Minh Trí Đại Sư.

Lão tăng nhìn Phần Diện Đào Hoa bằng cặp mắt hận thù nhưng oai phong tốt bụng, sát khí lấy lừng.

Minh Trí Đại Sư thét : - Phần Diện Đào Hoa, nay lão tăng không thể sống chung với người ở cõi trần gian này nữa.

Thốt xong, lão tăng giở chuông phóng sanh bình qua bên ác phụ Phần Diện Đào Hoa để triển ra cuộc tử sanh.

Hai sư đệ cũng như hình với bóng đều theo sau Minh Trí Đại Sư bủa vây Phần Diện Đào Hoa, quyết giết ả trả thù cho Đẳng Ma Tôn Giả.

Phần Diện Đào Hoa thấy vậy kinh hoảng lên.

Lúc này chỉ có mình Thạch Bảo Kỳ mà thấy đã không ứng phó nổi. Nay lại thêm ba lão hòa thượng, tình thế này quả thật nguy ngập vô cùng cho ả hồ ly.

Lại nữa, đã đấu nhau lâu dài, thấy cơ thể đã tổn thương rất nhiều. Nếu miễn cưỡng diễn ra trận đấu thì có hại chớ không ích gì cho ả.

Sau khi suy nghĩ kỹ rồi, ả này liền lập tâm tẩu thoát.

Phần Diện Đào Hoa lạnh lùng hừ lên :

- Thạch Bảo Kỳ ! Hôm nay để cho ngươi được hưởng một cái may mắn, sau hai tháng nữa, lão nương sẽ đến lấy mạng ngươi.

Không đợi ba tăng nhân tiến đến gần, Phần Diện Đào Hoa đã tung mình lên, nhảy qua bức tường sụp đổ rồi chạy đi mất.

Ả ác phụ Phần Diện Đào Hoa phóng đi rất mau, chốc lát đã mất dạng, Minh Trí Đại Sư cũng kinh ngạc, chột thét to lên :

- Hãy rượt theo cho mau.

Hai lão tăng hô to : - Vâng, rượt theo !

Ba người của Minh Trí Đại Sư vượt qua bức tường chạy đi trước. Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Ta phải rượt theo mới được.

Chàng lượm luôn hạt Trĩ Thương Châu đã rớt nằm dưới đất cất vào mình. Sau đó, Thạch Bảo Kỳ triển ra bộ khinh công thần tốc, đuổi ở phía sau ba lão tăng nhân.

Động tác của bốn người rất lạ. Nhưng họ đèn ngoài chùa hoang này chỉ thấy trăng mờ sao tối, đêm khuya vắng lặng, gió thổi bụi cây rào rào, nào có thấy hình dáng của Phấn Diện Đào Hoa đâu nữa.

Bốn người đều ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy cũng không thấy gì cả. Chập sau, Thạch Bảo Kỳ mới buông trầm giọng :

- Minh Trí Đại Sư ! Ả ác phụ này rất là quỷ quyết, lại không rõ đi đâu, theo ý của tại hạ thì tốt hơn hết là chúng ta chia nhau đi tìm kiếm, không biết ý nghĩ của Đại Sư thế nào ?

Minh Trí Đại Sư gật đầu : - ý nghĩ của thí chủ rất hay, chúng ta hãy làm y như thế ! Nhưng hẹn gặp lại ở núi Hoàng Phổ, thí chủ hãy ghi nhớ.

Chủ ý đã định, tức thời bốn người đều chia ra bốn ngỏ đường khác nhau mà tiến đi tìm kiếm Phấn Diện Đào Hoa.

Thạch Bảo Kỳ nhắm ngay hướng tây tìm kiếm hết hai giờ, rốt cuộc cũng không ra dáng ả ma nương này, cũng chẳng được tin tức gì cả.

Chàng liền quay lại núi Hoàng Thổ để hy vọng Đại Sư có tin tức gì không. Trong chốc lát đã đến núi Hoàng Thổ, Minh Trí Đại Sư đã tới trước ở đây. Thạch Bảo Kỳ ngó thấy mừng rỡ phóng tới.

Chàng hỏi thật mau : - Đại sư phụ, có tin tức gì không ?

Minh Trí Đại Sư lắc đầu, trầm giọng nói : - Bàn tăng tìm kiếm cả góc tây nam không thấy tông tích gì cả, không biết tiểu thí chủ có tin tức gì không ?

Thạch Bảo Kỳ than thở :

- Không có gì mới lạ cả, ả ác phụ này động tác khá mau, mới đó đã biến dạng rồi.

Minh Trí Đại Sư đưa mắt nhìn một vòng xuống dưới cánh rừng rồi nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Nay chúng ta chỉ còn hy vọng Minh Lý và Minh Tâm hai sư đệ xem có thấu hoạch gì mới lạ không, bằng không nếu để cho ả ác phụ Phấn Diện Đào Hoa này trốn khỏi mà luyện thành “Cửu Cửu Huyền Công” thì hậu quả khó thể tưởng tượng vậy.

Nhắc đến chuyện Cửu Cửu Huyền Công, trong lòng Thạch Bảo Kỳ lại thể như mang nặng ngàn cân.

Quả thật thế, nếu không may để cho ả Phấn Diện Đào Hoa luyện thành ma chiêu Cửu Cửu Huyền Công thì sau đó tình hình quá nghiêm trọng, một mối nguy cơ thảm khốc cho bạch đạo giang hồ.

Trầm ngâm một chập, Thạch Bảo Kỳ chợt nghĩ đến một chuyện khác mà từ nãy chàng chưa hỏi.

Chàng trầm giọng : - Minh Trí Đại Sư phụ ! Ba vị thiền sư tới đây có phải đi tìm Đẳng Ma Tôn Giả mãi cho đến nay mới gặp đó không ?

Minh Trí Đại Sư gật đầu : - Đúng vậy, từ khi chúng ta chia tay thì lão tăng truy mãi tông tích của thiền sư cùng dò xét hành động của những kẻ cấu kết với Mụi Hình Tôn Giả để ngẫu nhiên có dịp được biết Đẳng Ma Tôn Giả giả dạng làm nô bộc ở trong Túy Nguyệt Hiên, kẻ đó lại bị bại lộ cơ mưu, mang vết thương mà trốn đi, bởi thế lão tăng cùng với Minh Tâm, Minh Trí triển ra cuộc ngàn dặm tìm kiếm này.

Dừng lại Minh Trí Đại Sư thở dài : - Thật không ngờ lão tăng đến trễ một giây lát đã thấy muộn rồi, thật là đáng tiếc mà đau lòng cho người chánh đạo số mạng ngắn ngủi dường này. Nói đến sau cùng, giọt lệ của lão hòa thượng Minh Trí đã rơi xuống.

Qua một chập, Minh Trí Đại Sư mới trấn áp lại tâm tình mà hỏi đến sự tình trải qua của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ nghe hỏi liền đem cả câu chuyện sau khi chia tay thuật lại cho Minh Trí Đại Sư nghe.

Nghe qua Minh Trí Đại Sư vừa lo âu vừa mừng rỡ, liền đó lại nghiêm sắc mặt lên nói :

- Trách nhiệm của tiểu thí chủ thật là vô cùng hệ trọng và lâu dài, xin thí chủ hết sức cẩn thận mới được vì có thể kẻ thù của nhà họ Thạch, đã tràn đầy khắp chốn võ lâm.

Nói đến đây, chợt thấy ở chân núi có người chạy lên, chính là Minh Lý đại sư

Đợi Minh Lý Đại Sư lên đến, Minh Trí Đại Sư hấp tấp hỏi :

- Minh Lý sư đệ có rượt kịp ác phụ đó không ? Hãy nói mau ra.

Minh Lý Đại Sư lắc đầu than thở : - Bần tăng rượt theo ngoài mười dặm kết quả không có phát giác gì cả. Á ác phụ đã chạy đằng nào rồi.

Hai người nghe nói, cảm thấy thất vọng.

Lúc ấy Minh Tâm Đại Sư lại kịp thời lên núi đến chỗ ba người đang đứng chờ.

Kết quả cũng không ra manh mối gì. Bốn người buồn bã nhìn nhau. Sau khi im lặng một chập, Thạch Bảo Kỳ hình như cố tìm được kế hoạch, chàng nói :

- Tam vị đại sư phụ, nếu tại hạ không có nhận lầm thì á ác phụ kia đã chạy ngoài ba mươi dặm rồi...

Minh Tâm Đại Sư không chờ chàng nói dứt lời, lại tiếp : - Vậy thì chúng ta mở rộng cái phạm vi sưu tầm xem thể nào ? Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Có thể không kết quả gì. Một là địa thế quá rộng, hai là chúng ta không biết phương hướng đích xác của á này, dù cho có nhiều người đi tìm hộ nữa cũng khó mà thành công.

Nghe nói thế, Minh Trí Đại Sư ngơ ngác một chập rất lâu. Lão tăng hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Vậy theo cao kiến của tiểu thí chủ thì phải tính thế nào đây ? Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Theo thiên kiến của tại hạ thì bây giờ tốt hơn hết là tam vị đại sư trở về chùa hoang an táng lão thiền sư, còn cái trách nhiệm đi tìm gặp lão ác phụ Phấn Diện Đào Hoa kia để tại hạ gánh vác. Theo ý tại hạ, thân phận của Phấn Diện Đào Hoa miễn là á này công khai ra mặt tại chốn giang hồ thì chắc là tìm kiếm á cũng không mấy gì khó khăn trong giới võ lâm.

Đồng thời theo sự hiểu biết của tại hạ thì á yêu hồ này còn phải hai tháng nữa mới tựu thành ngón Cửu Cửu Huyền Công một cách hoàn toàn. Trong thời gian này tại hạ làm thế nào cũng phải tìm giết cho được á ác phụ ấy, không thể để cho á này luyện thành tà công ghê gớm đó.

Chẳng hiểu chư vị nghĩ thế nào ?

Ba vị tăng nhân thấy chàng nói có lý đều gật đầu cho là phải. Minh Trí Đại Sư lại trân trọng nói :

- ý kiến của tiểu anh hùng rất hay, bần tăng hoàn toàn đồng ý, đợi sau khi an táng lão thiền sư xong xuôi rồi thì sẽ theo tiểu thí chủ tùy nghi sai khiến, cái trách nhiệm phát huy Thiếu Lâm cùng sự trấn an trong làng võ lâm hoàn toàn là nơi tiểu hiệp đây. Xin nhớ lấy và nên bảo trọng lấy mình. Thạch Bảo Kỳ cười khiêm tốn :

- Đại sư phụ đã quá lời rồi, thực ra chỉ vì thiền sư Đẳng Ma Tôn Giả đối với tại hạ ân nghĩa hậu trọng, dầu cho tại hạ có chết vì Thiếu Lâm Tự cũng

đáng vậy. Đại sư chớ nói như thế.

Sau một chập, chàng lại tiếp :

- Lúc này một tắc thời giờ là một tắc vàng, nay tại hạ muốn lên đường trước. Xin bái biệt chư vị sư phụ để còn theo dõi á ác phụ kia.

Rồi chàng vòng tay thi lễ, phóng xuống núi Hoàng Thổ, nhắm ngay hướng tây mà đi thẳng.

Minh Trí Đại Sư và hai sư đệ ngó theo chiếc bóng của Thạch Bảo Kỳ cho đến khi khuất dạng mới buông tiếng thở dài :

- Thật là đóa kỳ hoa của võ lâm.

Rồi ba vị lão tăng cùng nhắm hướng ngôi chùa cổ để lượm xác của Đẳng Ma Tôn Giả mai táng...

Về phần Thạch Bảo Kỳ.

Lúc này ở trên núi Hoàng Thổ chàng đã thành công lâu rồi, công lực của chàng đã hồi phục lại nên bây giờ chàng đi mau như làn khói. Sau một chập đã phóng ra ngoài ba mươi dặm.

Rồi chàng ở trong vòng ba mươi dặm này, tìm xét lục lạo trong những nơi hang hốc, từ đêm khuya cho đến sáng.

Kết quả không thấy ả Phần Diện Đào Hoa, trái lại ở ngoài rừng hoang lại gặp một vị lão nhân áo tím.

Lão nhân này, mới phớt qua thì thấy lạ mặt, nhưng nhìn kỹ lại chàng hiểu ngay là lão Hạ Sương Lâm, biệt hiệu Tử Y Tú Sĩ, chính là người ở nơi Phong Lâm Độ, hôm đám tiệc mà lão nhân phản đối Phong Lâm Cư Sĩ

hành động vô nghĩa đó.

Thạch Bảo Kỳ đang mở miệng toan nói thì Tử Y Tú Sĩ nói lên : - Thạch công tử, lão phu đang lo sợ không thể tìm được người, không ngờ lại được gặp ở đây, thật là ý trời sai khiến vậy.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - Tử Y lão tiên bối tìm tại hạ có gì chỉ giáo chăng ? Tử Y Tú Sĩ nói :

- Lão phu muốn vạch cả âm mưu quỷ kế từ bấy lâu nay của lão Phong Lâm Cư Sĩ.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói phần chần lén vì từ lâu chính chàng đã muốn biết rõ chuyện này.

Chàng gấp rút : - Tiên bối am hiểu âm mưu của lão ma đầu Phong Lâm Cư Sĩ đấy à ? Tử Y Tú Sĩ gật đầu :

- Dĩ nhiên lão phu am hiểu rất tường tận.

- Vậy thì Tử Y tiên bối, tại hạ trước hết muốn biết hai hạt Huyết Châu Hồn trong tay của Phong Lâm Cư Sĩ do đâu mà lão ma đầu thâu được ? Tử Y Tú Sĩ đáp :

- Hẳn đoạt được từ tay của lệnh đại nhân.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt : - Lão tiên bối. Lại có câu chuyện này nữa sao ? Nói như thế Phong Lâm Cư Sĩ cũng là một trong hung thủ ở Đô Thiên Phong đoạt bảo đây ?

Tử Y Tú Sĩ gật mạnh đầu : - Chẳng những là hung thủ mà lại còn là kẻ chủ mưu nữa. Thạch Bảo Kỳ nghe Tử Y Tú Sĩ tiết lộ Phong Lâm Cư Sĩ chẳng những là một trong đám hung thủ cướp giựt Huyết Châu Hồn của Thạch Phá Thiên mà lại là kẻ chủ mưu, bất giác giận phừng gan lên.

Chàng cất giọng oán hờn : - Tử Y lão tiên bối, sự tình trải qua như thế nào, tiên bối có biết không ? Tử Y Tú Sĩ nghiêm chỉnh :

- Thạch công tử, mười năm về trước nhị đại nhân dùng hạt Sanh Mỹ Châu để đính hôn với ả con gái của Phong Lâm Cư Sĩ, công tử có hay chuyện này chăng ?

Thạch Bảo Kỳ gật nhẹ : - Chuyện này tại hạ từng nghe Tiêu Diêu Khách tam thúc kể một lần rồi. Tử Y Tú Sĩ tiếp :

- Theo lão phu biết thì cũng chỉ vì hạt Sanh Mỹ Châu đó mà Thạch Phá Thiên đại hiệp thọ đại họa. Chỉ vì lệnh đại nhân đem Huyết Châu Hồn khiến cho Phong Lâm Cư Sĩ sanh lòng tham lam, sau khi đại hiệp rời khỏi Phong Lâm Cư Sĩ thì lão tặc kia liền theo dõi đằng sau.

Theo mãi đến núi Hoàng Sơn, lại còn khẩn cầu hai lão Long Mộc Đảo Chúa và vô số cao thủ hai đạo hắc bạch kéo đến tại Đô Thiên Phong ngăn đường của lệnh song thân, triển ra một trận đánh nhiều người thắng ít, thật vô liêm sỉ. Sau rốt hai vợ chồng của Thạch đại hiệp không thể đánh nổi bọn quần hùng, bị buộc phải nhảy xuống dòng nước, đến nay chưa hiểu sống chết thế nào.

Còn những hạt Huyết Châu Hồn thì bị các ma đầu chia nhau giành giựt. Phong Lâm Cư Sĩ trong tay đã được hai hạt.

- Tử Y tiền bối thấy tận mắt hay là nghe giang hồ kể lại ? Tử Y Tú Sĩ nói :

- Lão phu nghe nói lại hơn nữa lão phu từng gặp hỏi trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ nữa.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên : - Phong Lâm Cư Sĩ trả lời như thế nào hở tiền bối ? - Hắn nhận ngay chuyện này.

Máu thù sôi lên, Thạch Bảo Kỳ dằn mạnh giọng : - À ! Hắn đã nhận ngay như thế, sao lão tiền bối không lập tức đem chuyện ấy công bố cho võ lâm thiên hạ hay cái âm mưu hiểm độc ấy ?

Buông tiếng thở dài, Tử Y Tú Sĩ đáp : - Nói ra thì hổ thẹn, bởi vì có mối cảm tình thân mật với lão tặc này. Đồng thời Phong Lâm Cư Sĩ xưa nay vẫn nghĩa hiệp song toàn, tiếng tăm lừng

lấy nên lão phu không nỡ phá hủy cái thanh danh của hắn, từng khuyên can nhiều phen mong hắn có thể sám hối tự chữa mình để chuộc tội và có

thể ráng sức điều tra tông tích của vợ chồng Thạch Phá Thiên đại hiệp, cùng bảo trở về thừa tự của nhà họ Thạch.

Ngờ đâu lão tặc kia cố ý làm như không nghe theo lời khuyên giải, lại nuôi ảo mộng hợp mười bốn hạt Huyết Châu Hồn lại để học hết võ công ghi trên đó, rồi sẽ trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, cho nên lời của lão phu hắn không có để tâm gì cả. Sau đó sự tình càng diễn càng ác liệt, rốt cuộc trong trận Huyết Châu Lôi Đài chiêu thân, bị lão phu trách mắng thì

thành thù hận với nhau, đoạn tuyệt tới lui, nghĩ lại cũng thật đau lòng. Thạch Bảo Kỳ nghe đến đây giận đến tái xanh cả sắc mặt lên, mắt đỏ như lửa, hậm hực thét :

- Phong Lâm Cư Sĩ ! Lão tặc này thật là vô tình nghĩa, vô liêm sỉ. Thạch

Bảo Kỳ ta còn một hơi thỏ cũng không để cho người tiêu diêu nơi ngoài vòng vũ trụ đâu.

Cặp mày của chàng dựng đứng lên, lại nổi cơn thịnh nộ hỏi : - Tử Y tiền bối ! Tiền bối có nhàn rồi không ?

Tử Y Tú Sĩ hỏi : - Thạch công tử ! Công tử muốn ...

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời :

- Tại hạ muốn tức tốc đến Phong Lâm Cư để cho lão ma đầu kia một bài học thật đích đáng.

Tử Y Tú Sĩ lắc đầu : - Thạch công tử chớ có xúc động làm gì cho hao tổn tâm thần. - Vì sao vậy ?

- Vì hiện nay Phong Lâm Cư Sĩ không có ở tại Phong Lâm Độ, đến có ích chi đâu.

- Không có ở trong Phong Lâm Cư à ? Vậy hắn hiện giờ ở đâu ? Tử Y Tú Sĩ ngẫm nghĩ đáp :

- Có thể lão Phong Lâm Cư Sĩ đương bốn ba đi tìm các hạt Huyết Châu Hồn khác, đồng thời cũng có phó hội chi đây.

Tâm tình Thạch Bảo Kỳ càng khẩn trương : - Lão đi tìm ở đâu đây ?

Tử Y Tú Sĩ đáp : - Bọn Càng Khôn Lục Tuyệt cùng những kẻ có hạt Huyết Châu Hồn trên tay hiện nay.

Khẽ cau mày một cái, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi : - Lão tiền bối ! Còn hắn đi phó hội gì đây ?

- Tình hình tường tận thì lão phu vẫn còn chưa hiểu rõ được. Hiện giờ chỉ biết Phong Lâm Cư Sĩ từ lúc chưa có thể thực hiện được lời đài Huyết Châu Hồn thì đến nay hắn còn nuôi cái ảo mộng chưa phai. Gần đây hắn lại lập một kế mới, triển ra một cuộc thăm viếng thiện chí, từng đi viếng Tà Trung Vương Tiêu Bằng cùng Mã Trung Quân Ngô Cang, mời mọc

chúng gặp nhau, sự mưu mô này hẳn có phần lớn là dính líu tới vấn đề

Huyết Châu Hồn nhưng nào ai biết hắn định cái chủ ý gì đây. Sắc mặt nghiêm chỉnh lên Tử Y Tú Sĩ ngừng lại một giây rồi lại nói tiếp : - Lão phu đi tìm Thạch công tử là bởi cái mục đích này đây.

Thạch Bảo Kỳ nhướng mày : - Tử Y tiền bối toan tính là ...

Tử Y Tú Sĩ trầm giọng :

- Tập trung toàn lực tiêu diệt hết bọn chúng ma đầu trong kỳ phó hội này. Hào khí bốc cao ngàn trượng, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Hay lắm ! Tại hạ hoàn toàn đồng ý theo lão tiền bối, nhưng không biết các ma đầu hội họp nơi đâu, tiền bối có rõ chăng ?

- Chúng hội họp tại quận Nam Xương, tỉnh Giang Tây. - Địa thế của quận Nam Xương rất rộng lớn, chẳng biết có địa chỉ chính xác không, xin lão tiền bối cho biết rõ hơn.

Suy nghĩ một phút, Tử Y Tú Sĩ đáp : - Hiện giờ chỉ biết ở quận Nam Xương, chưa biết địa chỉ đích xác nhưng ... - Nhưng sao đây hở lão tiền bối ?

- Nhưng các ma đầu này nếu có xuất hiện tại Nam Xương thì chắc là chấn động giang hồ, chúng ta đến Nam Xương thì cũng không khó gì mà phát giác được nơi họp của bọn chúng.

- Đúng, đây là sự thật, vậy chúng ta hiện giờ phải đến Nam Xương chăng ? Tử Y Tú Sĩ lắc đầu :

- Hiện giờ hãy còn quá sớm, bởi vì ngày giờ của bọn chúng hội họp còn gần một tháng nữa, chúng ta đến sớm cũng chẳng ích lợi gì.

Thạch Bảo Kỳ nhớ lại, tán đồng : - Đúng vậy, từ đây đến đó thời gian qua mau vậy thì tử Y lão tiền bối định tiến hành công việc như thế nào đây ?

- Phong Lâm Cư Sĩ cùng bọn Càng Khôn Lục Tuyệt đều là ma đầu hạng cao tột bậc, nếu chỉ sức liên hiệp của chúng ta tự nhiên là ứng phó không thể nào thành công, nên lão phu muốn lợi dụng cái thời gian này đi hô hào, hiệu triệu những nghĩa sĩ trong hàng ngũ võ lâm nổi lên chống đối bọn cuồng đồ mà dự cuộc khởi nghĩa này có thể kết quả hơn.

Đồng thời Thạch công tử nên thừa dịp này mà luyện tu võ học vì cuộc

diện này thành hay bại đối với bốn thân công tử, cùng với tương lai của

các phái võ lâm ảnh hưởng rất lớn, cho nên không thể hấp tấp mà hành sự được.

Thạch Bảo Kỳ thấy lão này nói rất có lý liền gật đầu cho là phải, rồi nói : - Lời nói của Tử Y tiền bối rất đúng, nếu chúng ta có thể tìm được Tiêu Diêu tam thúc, Huyết Châu Lão Nhân cho đến đám người Minh Cung ra sức tương trợ thì chắc là có thể nắm chắc phần thắng lợi.

Tử Y Tú Sĩ nghiêm chỉnh lên :

- Hay lắm, Thạch công tử đây chia tay người nào việc nấy, trước khi bọn ma đầu họp thì ta gặp tại quận Nam Xương hiệp sức đập tan mưu mô hiểm độc của lão tặc này !

Thạch Bảo Kỳ cau mày : - Hay lắm ! Tiền bối xin tự tiện ! - Vậy thì chúng ta sẽ gặp nhau tại Nam Xương ! Lời của Thạch Bảo Kỳ chưa dứt thì Tử Y Tú Sĩ đã cung tay lên cáo từ, lão đã phóng như làn khói nhẹ về hướng đông...

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn Tử Y Tú Sĩ biệt dạng rồi mới rời khỏi sân tràng.

Hai mươi mấy ngày về sau đó, Thạch Bảo Kỳ đem toàn bộ tinh thần tập trung ở nơi việc luyện võ công và đi tìm Tiêu Diêu Khách cùng với Huyết Châu Lão Nhân, hai chuyện quan trọng trước khi đến nơi đối phó với bọn ma đầu.

Kết quả Huyết Châu Lão Nhân, bọn người Minh Cung, Tiêu Diêu Khách chàng đều không gặp được lại cũng không tìm được luôn cả ả ác phụ Phần Diện Đào Hoa nữa.

Trong thời gian này chàng lợi dụng thời gian rảnh rang để tập chiêu “Lăng Đả Triều Thạch”, môn võ học ghi trên Trại Thương Châu, luyện qua rất là thuần thục có thể lâm trận vận dụng tự nhiên như ý muốn của mình. Đồng thời năm chiêu Vô Dịch Chương khác cũng có tiến bộ nhiều, luyện thành bảy phần công lực, sánh với ngày xưa thật thấy xa nhiều.

Nhờ sự luyện tập đó nên luôn cả Hồi Long Chương, Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ ảnh hưởng rất nhiều, thủ pháp đạt cõi tinh vi.

Lúc ấy đã gần đến thời gian của các ma đầu hội họp mà Thạch Bảo Kỳ vẫn chưa có tìm gặp Huyết Châu Lão Nhân và Tiêu Diêu Khách khiến tâm tình trầm trọng lên.

Nhưng đã đến thời hạn cuối cùng đã không thể để cho chàng đi tìm mãi nữa.

Thạch Bảo Kỳ tự nhủ : - Ta nên gấp rút đến quận Nam Xương, có thể là Tử Y lão tiên bối đã tìm gặp Huyết Châu Lão Nhân rồi không chừng.

Rồi chàng liền lên đường đi ngay vào hướng quận Nam Xương. Quận Nam Xương là một nơi đô thị phồn hoa, dân cư đông đảo khiến Thạch Bảo Kỳ cảm thấy ở trong hoàn cảnh mới mẻ.

Lại nữa, đường xá ngổn ngang, dân số trù mật, chàng cất mắt nhìn thiên hạ đều là những bộ mặt xa lạ, chàng khó nhọc đi tìm kiếm cả giờ rớt cuộc cũng chẳng thấy lão Tử Y cùng bọn người Tiêu Diêu Khách cùng các người quen thuộc đâu cả.

Mà lại Phong Lâm Cư Sĩ và bọn Càng Khôn Lục Tuyệt cũng không biết chốn nào tìm kiếm bọn hán.

Bất giác tâm tình Thạch Bảo Kỳ trầm nặng lên.

Chàng ngẫm nghĩ : - Trước khi chia tay Tử Y tiên bối chưa có hẹn gặp tại đâu, còn địa chỉ của các ma đầu không biết bọn ấy hội họp nơi nào, cả cái quận Nam Xương lớn như thế, bảo làm thế nào đi tìm được.

Đang cảm thấy tâm sự trầm nặng không biết làm thế nào đây, đột nhiên Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng quen thuộc bên tai :

- À Nhứt Minh ! Anh cũng đến Nam Xương à ? Thật là may mắn rồi đây ! Thạch Bảo Kỳ nghe giọng nói rất là quen thuộc, liền cất mắt nhìn theo

tiếng gọi.

Chỉ thấy một người trong đám đông xuất hiện.

Gã ấy chính là Lâm Kiến Xương, người thiếu niên chàng từng gặp tại Chánh Dương Lâu uống rượu với nhau và cũng là môn đệ của Mã Trung Quân Ngô Cang.

Mã Trung Quân là kẻ thù sanh tử của Thạch Bảo Kỳ mà Lâm Kiến Xương cũng không phải là người lành, chàng đối với hán đã căm thù từ hôm

trước rồi.

Nhưng hiện nay hoàn cảnh lại khác nhau. Thạch Bảo Kỳ biết hán đến đây chắc có liên quan với cuộc hội họp của quần hùng.

Chàng cau mày lại, nghĩ được một kế, lợi dụng Lâm Kiến Xương để dò thám các chuyện sắp tới đây.

Nay lại thấy hán còn cho mình là Bạch Nhứt Minh, chàng cũng chưa bày tỏ, bèn tương kế tựu kế nói :

- À ! Anh Lâm Kiến Xương mạnh khỏe thế nào, thấy lâu rồi mới gặp mặt nhau đây.

Lâm Kiến Xương tiến lên bắt tay mừng chàng : - Từ khi chia tay ở thành Hứa Xương đến nay mấy tháng rồi, khiến tiểu đệ nhớ huynh đài khôn xiết, anh Nhứt Minh ! Anh đến Nam Xương có chuyện gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ rồi đáp : - Vì nhàn rồi tâm tình buồn bực nên đi đây sang đó để tìm những điều lịch duyệt trong chốn giang hồ. Còn huynh đài tới Nam Xương có chuyện gì quan trọng chẳng ?

Cặp mắt gian trá của Lâm Kiến Xương đảo nhanh qua lại vài vòng, cười âm hiểm rồi nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu đệ cũng không có chuyện gì quan trọng cho lắm, chỉ là đến dạo chơi thành Nam Xương này thôi.

Thạch Bảo Kỳ vốn muốn hỏi ra cuộc hành trình của Lâm Kiến Xương nhưng khi nghe nói như thế chàng đâm ra thất vọng.

Chàng băng khuâng chưa biết có nên theo dõi gã này hay không. Lúc ấy, Lâm Kiến Xương quét mắt nhìn chàng một cái rồi tiếp :

- Anh Nhứt Minh, đây chẳng phải là nơi đàm thoại, chúng ta tìm một nơi để cùng nhau nói chuyện một buổi thân mật hơn, chẳng hiểu niên huynh có chấp nhận tấm lòng sơ ngộ của tiểu đệ chẳng ?

Cặp mắt của Thạch Bảo Kỳ chạm ngay vào đôi mắt xảo quyệt của hắn. Do dự một chút chàng nói :

- Nhưng chúng ta định đi chốn nào ?

Lâm Kiến Xương nhanh mồm : - Nơi khách sạn của tiểu đệ đang ở !

Chỉ vì Thạch Bảo Kỳ sớm đã muốn dò thăm tin tức của Lâm Kiến Xương, nên nghe nói chàng không từ chối liền gật đầu :

- Vậy thì chúng ta đi.

Hai người cùng phóng mình đi song song với nhau.

Quanh qua vài cở, đường lớn rồi đến một khách điểm hào hoa xinh đẹp vào bậc nhứt trong nội thành Nam Xương.

Lâm Kiến Xương dẫn đường cho Thạch Bảo Kỳ tiến vào một căn phòng ở dãy nhì khách điểm.

Đây là căn phòng thượng hạng, trần thiết cực kỳ tráng lệ nguy nga nhưng khi xô cửa bước vào thì ...

Trong phòng trống rỗng không có một ai.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên.

Thạch Bảo Kỳ sững sờ vì chàng ngỡ Lâm Kiến Xương chắc là đi với sư phụ hắn là Mã Trung Quân.

Nay thật là không ngờ, chàng lại nói trong lòng : - Thế là gì đây, không lẽ là ...

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp chuyển sang ý nghĩ khác thì Lâm Kiến Xương cười ha hả lên rồi bảo chàng :

- Nhứt Minh, xin huynh đài ở tại đây chờ trong giây lát, tiểu đệ xuống lầu bảo tiểu nhị dọn vài món thức ăn lên đây để thưởng thức với nhau. Không cần sự đáp ứng của Thạch Bảo Kỳ, sau khi dứt lời thì hắn bỏ đi ra ngoài phòng.

Lâm Kiến Xương bước ra cửa phòng đi qua hai dãy phòng, đến một gian phòng riêng biệt ở phía sau vườn có vẻ kín đáo.

Hắn ngó dáo dác coi có ai theo dõi mình chẳng rồi mở cửa vào gian phòng đó.

Vào trong gian phòng thanh tịnh, thấy trên ghế dựa xuất hiện một người trạc tuổi năm mươi, mặt mày âm hiểm, rất quen thuộc.

Lâm Kiến Xương liền tiến lên thi lễ, cung kính nói với vị lão nhân mặt mày âm hiểm đó :

- Thưa sư phụ, đệ tử trở về đây !

Lão nhân ngẩn lên.

Xem lại chẳng ai khác hơn Mã Trung Quân.

Mã Trung Quân nhìn ngay mặt Lâm Kiến Xương rồi lạnh lùng “hừ” một tiếng, hỏi tiếp :

- Lâm Kiến Xương ! Ta bảo ngươi đi tìm Tiểu Diện Diêm La, vậy ngươi đã tìm gặp lão nhân này hay chưa ?

Lâm Kiến Xương cung tay : - Thưa sư phụ, đệ tử kiểm cùng những khách sạn nơi thành Nam Xương cũng không được gặp Phong Lâm Cư Sĩ cùng bọn Càng Khôn Lục Tuyết nơi đâu cả.

Mã Trung Quân thất vọng : - Vậy thì lạ quá, kỳ hạn nhóm họp đã đến nơi rồi, tại sao lại còn chưa thấy mặt ?

Thật là chuyện lạ lùng đây.

Lâm Kiến Xương nói :

- Thưa sư phụ, theo đệ tử là các bậc anh hùng cao thủ sớm đã đến nơi nhóm hội rồi !

Mã Trung Quân sùng sộ : - Câm đi, lần nhóm hội phen này Phong Lâm Cư Sĩ rất là cẩn thận, không thể hện trước với ai địa điểm nơi đâu cả, đến giờ phút cuối cùng mới liên lạc với nhau, không ...

Lão ma đầu ngẫm nghĩ.

Lúc ấy ở trước cửa đã có một người lặng lẽ lên nghe. Đây là Thạch Bảo Kỳ. Chàng nghe đến đây thần sắc khẩn trương lên, vì không ngờ Mã Trung Quân lại ở trong gian phòng này.

Một ý niệm vụt qua ý chàng.

Chàng hiểu ngay tại sao Lâm Kiến Xương đến nơi đây rồi. Chắc là hẩn báo tin chàng cho Mã Trung Quân.

Tuy vậy, Thạch Bảo Kỳ vẫn chưa quyết.

Vì Lâm Kiến Xương gọi chàng là Nhứt Minh, có lẽ nào đến đây để báo tin gì.

Nên chàng nhẫn nại lắng nghe.

Cũng trong lúc ấy.

Đã nghe Lâm Kiến Xương nói : - Sư phụ ! Xin người chớ có vội chi, mục đích quan trọng trong phiên nhóm đại hội này chẳng qua là vì Huyết Châu Hồn và Vô Dịch Chương, nay đệ tử tuy chưa tìm gặp bọn người Phong Lâm đại hiệp nhưng lại tìm được người nhân phạm mà sư phụ tìm kiếm không gặp đó.

Mã Trung Quân trợn mắt : - Là ai vậy ?

Lâm Kiến Xương đáp gọn : - Thạch Bảo Kỳ !

Câu này thốt ra, sắc mặt của Mã Trung Quân liền biến đổi lên, chợt nhảy phốc lên khỏi ghế như loài khỉ vượn.

Lão gấp rút : - Lâm Kiến Xương, con nói là gã tiểu tử của nhà họ Thạch. Thạch Phá Thiên ma đầu đó chẳng ?

Lâm Kiến Xương khê gật : - Đúng như thế, chính là hẩn đấy.

Mã Trung Quân khẩn cấp :

- Hiện giờ gã ở đâu ?

- Đệ tử dẫn hẩn đến một gian phòng ở riêng, nay đến đây xin sư phụ định đoạt số phận của gã vậy.

Mã Trung Quân khen ngợi : - Hay lắm, con làm đúng lắm, giờ hãy dẫn sư phụ đi liền đến gặp gã tiểu tử ấy xem sao.

Lâm Kiến Xương hỏi : - Vậy sư phụ tính xử trị hẩn thế nào ? Nghĩ ngợi một chút, Mã Trung Quân đáp : - Hãy giết gã ngay. Vì sư phụ có tham dự cuộc cướp đoạt Huyết Châu Hồn tại núi Đô Thiên Phong năm xưa, nếu để gã sống trên đời là một cái hậu hoạn không phải là nhỏ vậy.

Lâm Kiến Xương nói : - Đúng vậy, ta phải giết ngay. Lại nữa, theo đệ tử biết thì trên mình của tiểu tử này có cả bốn hạt Huyết Châu Hồn cần phải thu thập cho mau. Chiếc đầu của Mã Trung Quân khê gật :

- Chuyện này sư phụ cũng đã biết, đây cũng là một nguyên nhân mà ta phải giết gã Thạch Bảo Kỳ, miễn là sư phụ có thể đoạt lấy bốn hạt Huyết Châu Hồn của gã thì ở trong cuộc đại hội này danh giá trăm bội, dù cho Phong Lâm Cư Sĩ tự cao thế nào rồi cũng phải nhường cho ta vài phần vậy. Cặp mắt Lâm Kiến Xương đảo lộn vài vòng rất nên quỷ quyết rồi nói với Mã Trung Quân :

- Thưa sư phụ, nhưng vừa rồi đồ đệ có nghe công lực của Thạch Bảo Kỳ rất khả quan, sư phụ phải cẩn trọng cho lắm mới được.

Chỉ nội trong mình gã có đến bốn hạt cũng đủ biết võ công gã đến bậc nào rồi.

- Lời đồ đệ có lý, nhưng theo con thì phải làm thế nào đây ? Suy nghĩ một chập, Lâm Kiến Xương nói :

- Theo ý đệ tử thì ...

Nói đến đây hắn kê miệng vào tai của Mã Trung Quân nói nhỏ một chập. Sau khi nghe xong, Mã Trung Quân lộ vẻ mừng rỡ, vỗ vai của Lâm Kiến Xương ha hả cười lên :

- Quả thật diệu kế, Lâm Kiến Xương, phen này sư phụ khen ngươi đây. Mã Trung Quân dựng cặp mày lên, chột lại nói :

- Lâm Kiến Xương chúng ta qua bên phòng hắn cho mau.

Lâm Kiến Xương gật đầu, cất bước ra đi.

Thạch Bảo Kỳ liền gấp rút quay trở về phòng chàng.

Vừa bình tĩnh tâm tình lại thì nghe tiếng bước lộp cộp ở ngoài cửa phòng. Trong nháy mắt thì Lâm Kiến Xương đã xuất hiện nơi cửa phòng.

Lâm Kiến Xương vòng tay : - Nhứt Minh ! Phiền anh chờ lâu quá. Thạch Bảo Kỳ an nhàn cười nói :

- Không có chi, tiểu đệ còn chưa đói gì cho lắm. Chàng làm như chưa hề hay biết câu chuyện vừa xảy ra giữa gã này và Mã Trung Quân.

Lúc ấy Mã Trung Quân bước vào.

Thạch Bảo Kỳ nhìn qua hơi rúng động. Nhưng chàng vờ không hiểu người đó là ai, day qua hỏi Lâm Kiến Xương một câu :

- Kiến huynh, lão anh hùng đây là ai ?

Lâm Kiến Xương tùy ý đáp : - Lão anh hùng đây là một người bá phụ, vì tiểu đệ mới gặp ở trong khách điểm này chuyện trò một hồi nên chưa kịp đến báo tiểu nhị nấu thức ăn, chắc là giấy lát nữa hắn sẽ mang lên, xin huynh đài chờ đợi.

Thạch Bảo Kỳ không nói gì.

Lâm Kiến Xương nói với Mã Trung Quân : - Thừa bá phụ, vị tiểu anh hùng này là Bạch Nhứt Minh đây. Mã Trung Quân vừa nghe qua liền phát lên một nụ cười rồi nghiêm sắc mặt hỏi :

- Tiểu anh hùng diện mạo đường hoàng, công lực cao cường, thật là loại long phụng của con người, nay lão phu được gặp mặt thật là có duyên lắm. Vừa nói lại vừa tiến lên trước mặt Thạch Bảo Kỳ, đưa cánh tay hữu của hắn ra chuẩn bị bắt tay với chàng.

Thì ra đây là một cuộc âm mưu của thầy trò Mã Trung Quân đã lợi dụng trong khi bắt tay xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị tiến lên một bước là ? giết người cướp báu.

Lúc ấy Mã Trung Quân đã ngấm ngầm vận toàn bộ công lực lên ngọn

chưởng, miễn là nắm bàn tay của Thạch Bảo Kỳ tức thì ám lực sẽ lấn áp qua làm cho chàng thiếu niên chấn động mãnh liệt mà chết vì Lâm Kiến Xương cũng đúng lúc tiến bước lên chuẩn bị phối hợp hành động cùng sư phụ của gã.

Tức thì tiến vào cao trào khấn trương, một màn tử vong bao trùm trong này một cách âm thầm.

Thạch Bảo Kỳ nhận thấy rõ ràng đã hiểu ngay âm mưu của bọn chúng, cau mày nghĩ thầm :

- Hừ ! Bọn ngươi tự tìm phiền não đây.

Rồi chàng liền thi triển ra một động tác cực kỳ mau lẹ mà bắt tay với Mã Trung Quân đang đưa bàn tay mặt.

Nhưng không phải như thế.

Thạch Bảo Kỳ không phải bắt với Mã Trung Quân mà là khóa chặt mạch môn nơi cườm tay phải của đối phương lại.

Tác động của Thạch Bảo Kỳ mau lẹ dị thường, ngoài sức tưởng tượng của lão ma đầu.

Mã Trung Quân thấy vậy sững sốt lên : - Bạch tiểu hiệp, đây là ý nghĩa gì ?

Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh : - Mã Trung Quân, người chó có vờ giả điên giả khờ, âm mưu của người không thể qua mặt ta đâu, đừng hòng thi thố vô ích lắm.

Tự biết âm mưu đã bại lộ nhưng Mã Trung Quân làm mặt thản nhiên : - Thạch Bảo Kỳ, tại sao biết được thân phận của lão phu ?

Thạch Bảo Kỳ hóm hỉnh : - Thế còn tại sao người biết rõ tên thật của ta ? Mã Trung Quân nói :

- Lão phu sớm biết cái lai lịch của người rồi nên không còn lạ lùng gì nữa. Cười lên một tiếng lạnh lẽo, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Còn thân phận của các hạ thì ta cũng nghe qua rồi !

Thân hình hơi rúng động, Mã Trung Quân hần học : - Tiểu tử, không ngờ người cũng quỷ quyệt lắm đấy. Bằng giọng khinh bỉ Thạch Bảo Kỳ trả lại :

- Đúng vậy, nhưng lại thấy còn kém hơn sự mưu quỷ của người rất nhiều. Mã Trung Quân nhướng mày :

- Thạch Bảo Kỳ ! Người quả thật muốn gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ đáp ngay : - Điều thứ nhất là lấy lại hạt Huyết Châu Hồn đang ở trong mình của người.

Cặp mắt điều hâu của Mã Trung Quân ngời sáng : - Còn điều thứ hai thế nào ?

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ sắc mùi khùng bố : - Lấy mạng sống người !

Khẽ rúng động trong lòng nhưng Mã Trung Quân đã dằn mạnh tiếng : - Tiểu tử chó có mơ tưởng chuyện hảo huyền mà thiệ đến thân đây.

- Lão thất phu, sanh mạng của người đã ở trong tay ta, hy vọng người chó có tìm sự đau khổ, nếu người ngoan ngoãn đưa hạt Huyết Châu Hồn ra, ta thương tình cho người một chưởng về châu diêm chúa, bằng không sẽ chịu lấy cực hình đau khổ.

Mã Trung Quân trừng mắt : - Không thể được !

- Không thể được à ? Người chắc muốn chết đây.

Vụt !...

Thạch Bảo Kỳ vận đầy chân lực lên ngọn chưởng quạt ngay qua mặt đối phương một đạo kinh khí cực kỳ mạnh bạo.

Bên bàn tay mặt của Mã Trung Quân tuy bị kèm tỏa nhưng tay trái còn có thể hoạt động, thấy vậy giở chưởng lên chống đỡ lại thế công khốc liệt của Thạch Bảo Kỳ.

Chẳng may đường chiêu của hắn chưa được đưa ra toàn lực thì Thạch Bảo Kỳ vận công lực thét lên :

- Người phải chết !

Một tiếng “chao ôi” nổi lên từ cửa miệng của Mã Trung Quân chấn động cả gian phòng khách điếm.

Thạch Bảo Kỳ đã dùng đến toàn bộ chân lực bóp mạnh vào cườm tay của Mã Trung Quân.

Khiến cườm tay của Mã Trung Quân có tiếng kêu “răng rắc” khua lên, da nứt, máu chảy vì đau đớn mà lão ma đầu run cả mình lên, chân lực tiêu tan đi, ngọn tả chưởng của lão liền xụi xuống không còn nhắc bổng lên được nữa.

Bộp !...

Thạch Bảo Kỳ thừa dịp bổ lên một chưởng quạt trúng ngực Mã Trung Quân.

Tức thì vạt áo của lão ma đầu rách đi, in lên một vết chưởng rướm máu. Lão lại phun ra một vòi máu đào trông vô cùng khủng khiếp.

Âm mưu của Mã Trung Quân bị bại lộ, dù cho mang bộ công lực cao thâm cách nào nhưng nay cườm tay bị hãm chế, không thể làm nổi.

Một niềm thất vọng lại nổi lên trên bộ mặt âm hiểm của lão. Thạch Bảo Kỳ nhờ trí lực diệu kỳ, chẳng tốn kém hơi sức gì mà chế ngự được một đấng đại ma đầu, trong lòng mừng rỡ lắm, liền lệ làng đưa tay trái của chàng mò vào trong lòng của Mã Trung Quân.

Chàng định tìm hạt Huyết Châu Hồn.

Lâm Kiến Xương thấy thế thét lên :

- Hãy ngưng tay !

Cũng theo tiếng thét đó, Lâm Kiến Xương giơ ngọn chưởng tấn công qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Chiêu này hấn đưa ra khá mạn bạo.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy, trầm sắc mặt xuống, gia tăng hai phần công lực bóp mạnh cườm tay của Mã Trung Quân.

Chàng vừa thét : - Lâm Kiến Xương ! Người hãy đứng yên bằng không Mã Trung Quân chết càng mau thêm !

Vừa nói Thạch Bảo Kỳ vừa vận lên ăn sâu vào da thịt của Mã Trung Quân, máu đỏ ngòm phún ra từng giọt.

Mã Trung Quân đau điếng cau mày lên nhưng không dám động đậy gì cả. Lâm Kiến Xương thấy vậy chỉ phải nuốt sự căm hờn mà ngưng tay không dám làm gì Thạch Bảo Kỳ cả.

Hấn chỉ lấy mắt nhìn kẻ thù như muốn ăn tươi nuốt sống mới vừa lòng thù hận của mình.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng “hừ” một tiếng, khóa chặt cườm tay của Mã Trung Quân, vừa thò tay ra sờ vào lòng của hấn.

Rốt cuộc, ở trong một cái túi trong của Mã Trung Quân thò ra một hạt Huyết Châu Hồn màu kim hoàng.

Thạch Bảo Kỳ kêu lên : - Ty Trần Châu !

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ liền bỏ hạt Ty Trần Châu vào lòng chàng. Sau đó chàng trợn mắt :

- Mã Trung Quân, trận cướp báu tại đồi Đô Thiên Phong khiến cho ta tan nhà cửa nát, cha mẹ mất tích, hiện giờ là ngày mạt nhật của ngươi để đền lại món nợ máu ấy đây.

Lời dứt chiêu ra.

Bộp !...

Chàng nhắm ngay ngực của hấn ra một chiêu Xuyên Tâm Đoạn Mạch Chỉ lệ như làn chớp.

Mã Trung Quân ngơ ngác nhìn lên thấy Thạch Bảo Kỳ phát chiêu hiểm độc liền bạo thét :

- Lão phu nay cũng không muốn sống nữa !

Hấn không kể gì những điều nguy hiểm, lại không kể đến sự đau đớn trên tay, vận công lên hai ngón tay như hai cái lưỡi dao lệ làng nhắm ngay tử huyệt của Thạch Bảo Kỳ mà điểm vào.

25. Người Đàn Bà Âm Cung

Thủ đoạn của Mã Trung Quân phen này rất là hiểm độc, nếu như Thạch Bảo Kỳ không kể gì đến thì có nhiên lấy được mạng của lão, nhưng chàng cũng không khỏi bị trọng thương.

Lại hướng hồ trong lúc ấy Lâm Kiến Xương lại chọt tấn công đến bên lưng chàng.

Tình thế rất là nguy hiểm.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác lên, bất đắc dĩ phải buông Mã Trung Quân ra.

Vụt? Vụt?

Chàng hóa ngọn chỉ ra ngọn chưởng chia nhau tấn công hai thầy trò Mã Trung Quân.

Bộp !...

Một tiếng long trời lở đất vang lên, chưởng lực ba phía phát ra đã va chạm nhau.

Trước hết Lâm Kiến Xương kinh hãi ré lên một tiếng rồi lại bị đưa ra ngoài trượng ngồi bẹp xuống như không còn đứng dậy nổi nữa.

Kế đến Mã Trung Quân loạn choạng tháo lui ra ngoài năm sáu bước hầy còn chưa đứng vững.

Còn Thạch Bảo Kỳ bị tấn công trước sau hai mặt cũng thiệt hại không ít, hai cánh tay chấn động lên muốn tê liệt, đứng không muốn vững suýt cũng bị té như Lâm Kiến Xương.

Động tác của Mã Trung Quân rất mau, vừa đứng vững chợt rống lên một tiếng nói :

- Thạch Bảo Kỳ ! Hầy nạp mạng đây !

Thạch Bảo Kỳ cũng thét : - Lão ma đầu, ngươi không còn dịp nào nữa cả, đừng tham vọng thiệt lấy thân.

Mã Trung Quân trợn mắt : - Hừ, lão phu chẳng có tin vậy đâu. Thạch Bảo Kỳ thịnh nộ :

- Mã Trung Quân chớ có nhiều lời, nhận chưởng đây. Đồng thời hai người sớm đã phát chưởng ra tức thì hai ngọn va chạm nhau nổ một tiếng muốn phá tung cả gian phòng.

Hai người thi triển toàn lực quật ra nên tạo lên một đạo kinh khí vô cùng mạnh bạo khiến cho đồ đạc, cửa phòng đều nghiêng ngửa vào một tình trạng vô cùng hỗn loạn.

Hai luồng âm lực quần thảo nhau một ít lâu thì nghe Mã Trung Quân ré lên một tiếng, loạn choạng tháo lui ra vài bước rồi va vào tường. Công lực của Thạch Bảo Kỳ rất là tiến bộ, chiếm được ưu thế, thân hình chỉ nghiêng ra một cái rồi đứng vững lại.

Mã Trung Quân thấy vậy ngấm ngầm sợ hãi lên, còn Thạch Bảo Kỳ lại thấy mừng rỡ thét lên :

- Mã Trung Quân, ngươi tới số rồi.

Chàng liên tiếp đưa ra ba chưởng Long Phi Phụng Vũ, Thiên Hà Đảo Tả và Tinh Thiên Nan Bổ.

Vô Định Chưởng mạnh bạo vô phương, Mã Trung Quân thấy thế kinh hãi lên:

- Tiểu tặc, ta liều chết cùng ngươi !

Hắn bắn mình lên, giở ngọn chưởng, không nói gì nữa, phóng mình lên. Ngờ đâu, ứng biến hơi trễ thì đã muộn rồi, chưởng chiêu của Mã Trung Quân vừa đưa ra được nửa phần thì ngọn chưởng của Thạch Bảo Kỳ đã quật đến bên mình của Mã Trung Quân.

Chưởng lực của đối phương mạnh như vũ bão khiến Mã Trung Quân chẳng biết nghĩ sao thì trên bộ ngực của hắn như bị búa đồng đập vào, hai chân rời khỏi mặt đất và bay ra ngoài.

Bay lên ngoài trượng, tống bể cửa sổ, thân mình của Mã Trung Quân bắn thẳng ra ngoài phòng.

Thạch Bảo Kỳ cũng bị sức mạnh đẩy lui vài bước. Đờm khi đứng vững lại, Thạch Bảo Kỳ chạy ra ngoài phòng thì đã thấy mất tích Mã Trung Quân đi.

Chàng cất mắt nhìn chung quanh lại nhận ra Mã Trung Quân đã leo nóc nhà định trốn thoát.

Thạch Bảo Kỳ giận dữ thét : - Lão thất phu, ngươi chạy không khỏi đâu ! Hầy đứng lại may ra ta còn cho một cái chết toàn thân.

Mồm thét, chàng vừa tức tốc phóng mình lên nóc nhà rượt theo cái bóng như ma quỷ của Mã Trung Quân.

Từ nóc nhà phóng qua, từng nẻo đường theo dõi, chàng rượt theo Mã Trung Quân không một chút chậm trễ.

Thạch Bảo Kỳ quyết giết lão ma đầu báo phục mối gia cừu. Không bao lâu đã vượt qua vòng thành Nam Xương, Thạch Bảo Kỳ chạy mau như làn khói.

Nhưng vì nhà cửa trù mật, hành động của Mã Trung Quân rất là quỷ quyệt, lúc đông, lúc tây, rốt cuộc Thạch Bảo Kỳ rượt không kịp.

Nay đã đến ngoài thành, địa thế rộng rãi, Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ nhủ thầm :

- Lão tặc phen này ngươi còn chạy đâu cho khỏi nữa, tiểu gia quyết mở lấy trái tim ngươi đây.

Trong khi chàng đang ngấm ngầm mừng rỡ thì không ngờ Mã Trung Quân đột nhiên bỏ đường quan lộ, lại nhắm vào một ngõ quanh co chật hẹp mà phóng nhanh tọt quỷ mị.

Thạch Bảo Kỳ không thuộc đường lối nên bối rối lên. Sau khi chạy quanh co một chập thì mất tích Mã Trung Quân đi, không còn thông thấy bóng dáng của lão ma đầu nữa.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ gấp lên, tiến như bay, rượt đến cuối ngõ con đường chật hẹp quanh co.

Vượt qua vòng thành, phía ngoài đã là một đám rừng rậm, thuộc ngoại ô của Nam Xương.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua thấy trừ ra đám rừng rậm rạp thì chẳng có đường nào có thể vượt qua được nữa.

Do dự một phút rốt cuộc Thạch Bảo Kỳ cũng nhắm ngay đám rừng mà phóng tới. Chàng nghĩ Mã Trung Quân đã chạy vào đấy chứ chẳng còn đâu nữa cả.

Kết quả, trong rừng rậm này, Thạch Bảo Kỳ vẫn không tìm gặp gã Mã Trung Quân.

Chạy ngang qua một đám cỏ, trèo lên hai ngọn đồi, vẫn còn chưa thấy bóng dáng của lão ma đầu ác độc.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đang đứng trên ngọn đồi, cảm hờn lẩm bẩm thốt : - Lão ma đầu Mã Trung Quân này quả thật là quỷ quyệt, không giết được hắn cũng đành đi nhưng địa chỉ của quần ma hội họp còn chưa được rõ, nếu hôm nay bỏ qua cơ hội phục thù, đợi khi bọn chúng liên hiệp lại thì tình thế sẽ là nghiêm trọng lắm?

Tự nhủ đến đây, chợt thấy phía bên ngoài thành Nam Xương, xuất hiện một chiếc bóng đen, phóng tới như bay, bất giác Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ lên, liền núp trong bóng tối.

Trong chốc lát, bóng đen đã đến gần, trông lại thì chính là Lâm Kiến Xương chứ không ai khác nữa.

Thần sắc Thạch Bảo Kỳ khấn trương lên, ngấm ngầm tự nhủ : - È ! Ngươi đến đây thật là đúng lúc.

Đợi khi Lâm Kiến Xương chạy gần đến, Thạch Bảo Kỳ liền phóng ra ngăn cản trước mặt của hắn.

Lâm Kiến Xương thấy mặt chàng, trong lòng kinh hãi lên, không nói năng gì, cất bước phóng qua hướng khác.

Hắn vẫn tự biết võ công còn kém xa Thạch Bảo Kỳ nên không dám đương nhiên nghinh chiến cùng chàng.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng thét : - Toan chạy đâu ! Ngươi không còn cơ hội nữa ! Chàng giở ngọn đơn chưởng đưa từ phía hông đánh ngang qua khiến cho Lâm Kiến Xương bị chấn động quay trở về chỗ cũ.

Lâm Kiến Xương kinh ngạc lên :

- Thạch Bảo Kỳ ! Ngươi muốn làm gì đây ?

Thạch Bảo Kỳ dựng cặp mày liễu kiếm :

- Ta muốn hỏi ngươi vài chuyện.

Lâm Kiến Xương trầm tĩnh : - Ngươi cứ nói ra !

Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Sư phụ của ngươi Mã Trung Quân hiện giờ ở đâu ? Với giọng âm hiểm, Lâm Kiến Xương đáp :

- Ta không rõ !

Sắc mặt Thạch Bảo Kỳ trầm nặng xuống : - Không rõ à ? Ta không tin !

Lâm Kiến Xương mưu quỷ : - Khi này ngươi rời khỏi khách điểm cùng sư phụ ta, họ Lâm ta lại đi sau thì sao lại rõ được chuyện này ?

Thạch Bảo Kỳ thấy hấn nói có lý bèn hỏi tiếp : - Vậy thì hai thầy trò của người đến đây có phải đi phó hội của Phong Lâm Cư Sĩ không ?

Lâm Kiến Xương thấy khó giấu nên gật đầu : - Đúng như vậy !

Hào khí bốc đầy mặt, Thạch Bảo Kỳ hỏi : - Kỳ nhóm hội là ngày nào đây ?

- Chính là đêm nay !

Thạch Bảo Kỳ rung động : - ă tại chỗ nào ?

Lâm Kiến Xương lạnh nhạt : - Xin lỗi không thể cho người hay được ! Thạch Bảo Kỳ xê lên một bước :

- Người không biết à ?

Lâm Kiến Xương tháo lui ra hai bước : - Nên nói là tiểu gia không nói cho người biết được. Chợt nghĩ đến hai thầy trò của Lâm Kiến Xương trò chuyện với nhau lúc ở trong khách điểm, chợt Thạch Bảo Kỳ ha hả cười lên :

- Lâm Kiến Xương chớ giả vờ, kỳ thật hai thầy trò bọn người cũng không biết chỗ nhóm họp tại đâu hiện giờ. Ta hỏi người Phong Lâm Cư Sĩ dùng cách nào để liên lạc đến địa điểm đại hội quần ma ?

Lâm Kiến Xương sửng sốt : - Ta không rõ chuyện này.

Thạch Bảo Kỳ hầm hầm sát khí : - Sao đây ! Người không khai ra à ? Lâm Kiến Xương ương ngạnh :

- Không khai thì làm sao ?

Hai hàm răng của Thạch Bảo Kỳ nghiến lại :

- Nay cho người được rõ, ta muốn giết là giết một mình Mã Trung Quân thôi, nếu người khai thật thì ta có thể tha cho người, bằng không thì ? Lâm Kiến Xương trợn mắt :

- Thì sao đây ?

Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh : - Ta phải cho người chết không nơi chôn ! Lâm Kiến Xương hầm hừ :

- Thạch Bảo Kỳ ! Chớ phách lối, ta chỉ sống chết với người một phen này mà thôi.

Vừa dứt lời, hai ngọn chưởng của Lâm Kiến Xương liền huy động lên trận cuồng phong tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Sự tình này khiến Thạch Bảo Kỳ cháy rực lửa căm hờn không còn có thể nhẫn nại được nữa.

Chàng lại hét : - Tiểu tử ! Ta thấy nếu không cho người ném chút khổ sở thì người không khai đâu.

Cánh tay hữu của Thạch Bảo Kỳ huy động lên đưa ra một chiêu Huyết Tủy Giang Hồ lệ như điện chớp, đẩy tới đối phương đang nhập lại.

Vô Định Chưởng vô lâm độc đáo, hai chưởng chạm nhau sau khi nổ vang thì Lâm Kiến Xương bị đẩy bay ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ vì muốn hỏi rõ các chuyện bí mật nên không muốn thương tổn đến tánh mạng Lâm Kiến Xương tức thì thu chưởng lại, bắn mình qua thò tay vỗ lên trên vai gã ma đầu, kèm chặt lấy huyết đạo.

Chàng hét to : - Lâm Kiến Xương, muốn sống hay không ? Huyết đạo trên vai bị kèm chế, Lâm Kiến Xương nghe đau điên lên, đồng thời bị thương cũng nặng nên càng thấy rõ rồi cơ thể.

Hấn có muốn vậy vùng cũng không làm sao thoát khỏi bàn tay cứng như sắt của Thạch Bảo Kỳ.

Lâm Kiến Xương cắn răng : - Người làm thế này có ý nghĩa gì ? Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ta buộc người phải nói ra sự thật. Sắc mặt khổ sở nhưng Lâm Kiến Xương vẫn gan lì : - Tiểu tử ! Muốn giết thì cứ ra tay, muốn khai thì không thể có đâu, đừng cuồng vọng vô ích.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói nổi bật sát khí : - Lâm Kiến Xương, quả thật người không nói à ? Vừa nói chàng vừa vận công lên, ngón tay đã bấm vào trong da thịt Lâm Kiến Xương.

Ngờ đầu tánh cứng cõi của Lâm Kiến Xương quá sự tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ, tuy đau đớn đến tái xanh cả mặt hắn cũng không chịu nói ra.

Thạch Bảo Kỳ càng giận dữ vận toàn lực lên mỗi ngón tay lại càng bám vào thêm.

Lúc bấy giờ Lâm Kiến Xương đã cắn gãy hai cái răng nhưng vẫn không chịu khai ra.

Thạch Bảo Kỳ không thể chờ đợi nữa, hét to lên : - Tiểu tử, nếu không ngươi không khai thì tiểu gia buộc sẽ phải diệt ngươi ngay !

Thấy đối phương còn kiên trì không chịu mở miệng, chàng nẩy cơn sát lực cực độ, chỉ nghe một tiếng răng rắc nổi lên, huyết đạo trên chủy vai của

Lâm Kiến Xương đã bị Thạch Bảo Kỳ bóp nát rồi.

Huyết đạo trên chủy vai là nơi tử huyết, nếu một khi bị thương nặng thì khó mà sống nổi, Lâm Kiến Xương cả thân mình mềm xụi xuống ngã lăn ra mà chết liền tại chỗ.

Thạch Bảo Kỳ nhìn qua thi thể của Lâm Kiến Xương lẩm bẩm thốt : - Lâm Kiến Xương ! Ngươi chết đi thật tiện cho ta quá !

Lời còn chưa dứt thì nghe một lời âm trầm từ xa đưa đến : - Ha ha, tiểu tử lòng dạ thật quá hiểm độc, đã giết người rồi lại còn nói tiện cho họ.

Lời dứt thì hiện ra, ở từ ngoài ba trượng, nơi một cây thông già, một lão nhân vận một bộ đồ nho, mặt mày trắng trẻo, nghiêm khắc.

Lão nhân áo đạo nho tay cầm cây quạt giấy ung dung tiến bước tới, xem thì tợ chậm nhưng kỳ thật mau lẹ và trong chớp lát đã đến gần bên cái xác chết của Lâm Kiến Xương.

Lão nhân nhìn kỹ một hồi.

Bầu không khí chìm trong nặng nề khó tả. Lão hiện ra đột ngột khiến Thạch Bảo Kỳ phải đề phòng, liền vận công lên ngọn chưởng chờ đợi để kịp thời đối phó với biến cố.

Vì vừa nhìn lão nhân, Thạch Bảo Kỳ đã thấy không phải là chánh đạo võ lâm.

Lúc ấy lão nhân áo đạo nho nhìn qua cái xác của Lâm Kiến Xương, chợt hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử ! Đây có phải là đệ tử yêu quý của Mã Trung Quân Ngô Cang chăng?

Khẽ gật đầu Thạch Bảo Kỳ đáp : - Đúng như vậy !

Hai luồng dị nhãn lão nhân sáng ngời lên : - Ngươi có thù với hắn à ?

Thạch Bảo Kỳ đạm nhiên : - Cũng không phải thế !

Hơi nhíu mày, lão nhân trầm giọng : - Vậy sao ngươi lại ra tay giết người ? Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí :

- Bởi vì hắn là đệ tử của lão ma đầu Mã Trung Quân kia nên hắn phải chết. Lão nhân hỏi tiếp :

- Vậy thì ngươi có thù oán gì với lão Mã Trung Quân kia à ?

Với giọng lạnh lùng, Thạch Bảo Kỳ không chối cãi : - Đúng vậy không sai.

Nghe Thạch Bảo Kỳ nói thế, bất giác lão nhân vận áo đạo nho đã phải sửng sờ lên.

Sắc mặt của lão đạo nho biến đổi nhiều lần, thần tính nặng nề ngó thấy rất rõ rệt.

Chợt lão tiến lên : - Tiểu tử, tuổi ngươi còn nhỏ tại sao lại kết thù với lão Mã Trung Quân. Ngươi là ai đây ?

Thạch Bảo Kỳ buông thông : - Thạch Bảo Kỳ !

Thạch Bảo Kỳ vừa báo danh lên thì trên vẻ mặt của lão nhân áo đạo nho tức thì tung ra một làn sát khí khủng khiếp.

Lão gầm lên : - Hay lắm, lão phu tìm kiếm người khắp cả giang hồ mà không gặp, chẳng ngờ người lại theo ma quỷ đưa đường dẫn lối đến đây, đó là người tự tìm cái chết cho mình.

Hãy nhận chưởng đây !

Hắn bắn mình nhắm ngay Thạch Bảo Kỳ quật ngay một chiêu cực kỳ quái gở.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên, ngờ đâu lão nhân vừa nói lại hành động. Chàng liền tránh qua mấy bước đẩy ra một chưởng để phong tỏa đối phương.

Cũng không ngờ phong tỏa không được, Thạch Bảo Kỳ lại bị chấn động lui ra bảy bước liền.

Thạch Bảo Kỳ toan muốn thốt lời, lão nhân áo đạo nho lại vụt ! Vụt ! Vụt ! Liên tiếp tấn công ba chưởng vào hiểm huyết trên mình chàng.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế nổi giận lên không nhịn được nữa, hét to lên : - Lão nho kia, người chớ có khinh người quá độ mà sắp có hối hận đấy. Song chưởng của chàng đưa ra dùng toàn Vô Định Chưởng để nghênh chiến với chiêu thức lão nhân áo đạo nho.

Quả nhiên luồng kinh phong như vũ bão rót cuộc cũng phong tỏa được cái tấn công mạnh bạo của lão nhân mà buộc hắn phải tháo lui về nơi cũ.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng chẳng mấy thắng thế được chút nào. Chàng cũng phải bị đẩy lùi ra sau vài bước, đối với công lực cao thâm của đối phương chàng sững sốt lên sanh lòng giới bị.

Sau một chập kinh ngạc, Thạch Bảo Kỳ trầm lặng hỏi đối phương : - Các hạ, lúc này vừa thi triển ra một chiêu Vô Định Chưởng phải không ? Lão nhân áo đạo nho khẽ gật đầu :

- Đúng thế ! Ánh mắt của Thạch Bảo Kỳ sáng lên niềm kỳ dị : - Vậy thì trên mình của các hạ nhất định phải có hạt Huyết Châu Hồn rồi đây ?

Thoáng giật mình nhưng lão nhân áo đại lạnh lẽo : - Đây là sự thật.

Thạch Bảo Kỳ phăng tới : - Tất cả có bao nhiêu hạt Huyết Châu Hồn ? Lão nhân áo đạo nho hỏi :

- Người hỏi để làm gì ?

- Tại hạ phải thu hồi nó ! - Hừ ! Lời người vừa thốt có biết hổ thẹn không ? Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh khác thường :

- Các hạ chớ có nói khoác. Ta hỏi có phải các hạ là một trong bọn hung thủ cướp giật hạt Huyết Châu Hồn không ?

Lão nhân áo đạo nho thấp giọng : - Đúng vậy. Lão phu từng tham dự cuộc đấu tại ngọn Đô Thiên Phong cách đây mười bảy năm trước.

Đến đây đầu đuôi tỏ rõ, lửa căm thù của Thạch Bảo Kỳ cháy phừng lên, ngấm ngấm vận công lực lên đến mười hai phần, hét to :

- Lão tặc, người là ai hãy báo danh lên trước khi nạp mạng, ta không giết những kẻ vô danh đâu.

Lão nhân áo đạo nho trở mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ rồi thốt ra từ câu một : - Tiểu tử, trên chốn giang hồ người từng nghe danh hiệu Bạch Diện Hắc Tâm Trường lần nào hay không ?

Thạch Bảo Kỳ trầm sắc mặt xuống một chập ngẫm nghĩ, rồi lạnh lùng nói với lão nhân áo đạo nho :

- Không thể ngờ việc gì nữa cả, có phải người là lão đại ma đầu Tiểu Diện Diêm La không ?

Lão nhân áo đạo nho nghe nói sững sốt lên một cái mới lấy lại sự bình thường về mặt và đáp :

- Cũng cho người là đúng vậy.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ dựng đôi mày kiếm lên lớn tiếng bảo : - Tiểu Diện Diêm La, có phải người chuẩn bị đem hạt Huyết Châu Hồn trả lại cho ta ?

Lời chàng tuy nhẹ nhưng chứa đựng một bầu khùng bố vô cùng khiến người nghe phải sởn tóc gáy.

Tiểu Diện Diêm La lạnh lùng cười lên một loạt chấn động cây lá trong rừng.

Lão nhân kiêu hãnh :

- Tiểu tử, câu nói này đáng lẽ để cho lão phu mới phải, tốt hơn hết là ngươi nên đem cả mấy hạt Huyết Châu Hồn trong mình ngươi hiến dâng cho ta, bằng không thì dưới chân ngươi đó là nấm mồ chôn ngươi đấy.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói bốc lửa căm hờn : - Lão tặc họ Bành, chớ có nói nhiều vô ích, có tài năng thì cứ lấy mạng ta, bằng không thì trời cũng cứu ngươi không được nữa là ngươi đấy.

Càng nói càng phùng gan lên, chàng toan ra tay liều chết với đối phương một phen, đột nhiên khi ấy ngoài một dặm đường, trên nửa lưng núi có đám lửa bốc cháy lên ngọn cao mấy chục trượng trong vòng mười dặm đều có trông thấy rõ ràng.

Lại đám lửa này hình như là còn cái công dụng khác của nó, khi mà Tiểu

Diện Diêm La nhìn kỹ lại ngọn lửa thì lão liền đổi sắc mặt, không muốn tranh thắng bại cùng Thạch Bảo Kỳ nữa.

Lão nhân nhìn phía ngọn lửa mà phóng đi như bay, chốc lát đã ra ngoài ba mươi trượng.

Thạch Bảo Kỳ vốn là người thông minh, chàng cau mày lên liền lãnh ngộ được đám lửa này nhứt định có liên quan đến cuộc hội họp của các ma đầu, không chừng là liên lạc của bọn người Phong Lâm Cư Sĩ đại hội hôm nay.

Nghĩ như thế tâm trường của Thạch Bảo Kỳ chợt khẩn trương lên. Đây không là cơ hội tìm ra bọn ma đầu thì còn cơ hội nào nữa.

Chẳng cần do dự lâu, Thạch Bảo Kỳ liền gấp rút phóng mình đuổi theo Tiểu Diện Diêm La.

Khinh công của Tiểu Diện Diêm La rất nên cao thâm tốt độ, lại đi trước nên dù Thạch Bảo Kỳ đã vận công toàn lực rượt theo cũng vẫn chưa bắt kịp.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ và Tiểu Diện Diêm La kẻ trước người sau cách nhau khoảng ngoài năm trượng, đã tiến lên nửa chừng núi có cây cối rậm rạp. Chỉ thấy trong chốn sâu thẳm thăm thẳm đám rừng tre hiện lên một tòa nhà đen hãi hùng.

Đám lửa kia phát cháy chính là trước sân cái tòa nhà đen thẳm ấy.

Tiểu Diện Diêm La tới rừng tre đưa mắt quét nhìn một cái rồi phóng mình vào tọt chớp.

Chẳng chút chậm trễ, Thạch Bảo Kỳ bắn mình theo sau, Tiểu Diện Diêm La đã mất dạng trong rừng nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng chạy như biến.

Cặp mắt chàng nhìn vào tòa nhà thần bí.

Chợt thấy hai cánh cửa đen thẳm của tòa nhà quái gở này đã hiện ra. Thạch Bảo Kỳ cứ nhắm cánh cửa đen mà tiến tới.

Sắp đến tòa nhà thần bí !

Thạch Bảo Kỳ đứng lại, nhìn vào dò xét rồi tự nhủ : - Ta mau vào kéo trẻ.

Chàng định phóng ngay vào cánh cửa đen bên mặt.

Chợt sau lưng có giọng bí mật đưa tới : - Thạch thiếu hiệp !

Bát giác Thạch Bảo Kỳ giật mình. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh. Không thấy bóng người nào cả.

Hết sức kinh dị, Thạch Bảo Kỳ khê thẳm : - Nhân vật nào vừa gọi tại hạ đây ?

Giọng thần bí đưa vào tai chàng : - Ta chính là Minh Hậu đây !

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- À thì ra đây mà nữ tiên bối.

Nhưng chỉ nghe tiếng mà không thấy bóng dáng gì của Minh Hậu, Thạch Bảo Kỳ hơi thất vọng, lại hỏi :

- Nữ tiên bối đang ở đâu đây ? Người có thể hiện thân cho tại hạ được trông thấy tôn nhan chăng ?
- Không cần, hiện nay ta có việc rất bận rộn, chỉ nói vài lời cùng tiểu hiệp đây thôi.

Thạch Bảo Kỳ cau mày : - Xin tiên bối chỉ giáo.

Minh Hậu âm thầm :

- Thạch tiểu hiệp ! Có phải người theo dõi Phong Lâm Cư Sĩ để giết chết hắn không ?
- Đúng vậy, nhưng chẳng biết bọn lão tặc có phải ở tại đây nhóm họp hay không ?

Minh Hậu lặng trầm : - Quả chẳng hề sai. Bọn ấy đang ở trong tòa nhà này hội họp, nhưng ? Thạch Bảo Kỳ nóng nảy :

- Tiên bối có lời gì xin chỉ bảo ngay.

Âm thanh của Minh Hậu như từ cõi khác đưa về :

- Ta muốn người chó có đi tìm thù ?

Hơi khó chịu trong lòng, Thạch Bảo Kỳ nói : - Có phải nữ tiên bối chỉ Phong Lâm Cư Sĩ chăng ? - Đúng thế !

Thạch Bảo Kỳ tỏ vẻ bất mãn : - Xin lỗi tiên bối, văn bối đối với hắn có mối thù huyết hải, không thể vâng mạng tiên bối được.

Minh Hậu vẫn bằng giọng âm thầm : - Cứ theo ta nghĩ thì trong thực tế Phong Lâm đại hiệp không là kẻ thù mà lại còn là đại ân nhân của người đây, điểm này ta đã sớm đề cập với người rồi !

Rúng động trong lòng nhưng Thạch Bảo Kỳ cãi lại : - Nhưng tiên bối, lúc trước tại hạ không thể tin thì hiện giờ lại càng không thể tin theo như lời của nữ tiên bối vừa nói được.

Minh Hậu nhún vai : - Nhưng mà Thạch tiểu hiệp, phạm chuyện gì chó có đi đến tội tày, nên lưu lại một chút nhân tình, không may hai đảng xung đột khốc liệt với nhau, thậm chí gây nên tử thương cho nhau mà ngày sau được chứng minh là sự thật Phong Lâm đại hiệp chẳng phải là hạng người mà người tưởng tượng như hiện nay, thì khi ấy sẽ hối hận không còn kịp nữa

đấy. Vậy ta xin tiểu hiệp nghĩ cho thật kỹ trước khi đưa thù hận tiến sâu vào chỗ khó gỡ.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng : - Nữ tiên bối đã lầm rồi, là theo tại hạ được biết thì Phong Lâm Cư Sĩ chẳng những là một hung phạm của cuộc cướp bóc mà lại là người chủ mưu nữa, hai quả Đoạt Hồn Châu là hắn đã từ trong tay của gia phụ mà cướp giật được, mối thù này đã định chắc rồi, nhất quyết không đội trời chung, tại hạ không thể sống cùng với hắn trong một bầu trời đất này.

- Tiểu tử ! Lời này người nghe ai nói đây ?

Thạch Bảo Kỳ thành thật :

- Tử Y Tú Sĩ !

Minh Hậu như kinh dị : - À, là người này sao.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Nữ tiên bối, phải chăng cái sự thật này hiện nay đã cải biến cái tâm ý trước kia của người không ?

Vẫn lời âm u, Minh Hậu đáp : - Không, Bỏn Hậu vẫn cho là Phong Lâm đại hiệp không phải hạng người quá tồi tệ này.

Thạch Bảo Kỳ đầy sắc giận : - Nữ tiên bối, nhưng thật tế hơn là cái tài hùng biện, hiện nay không có cách nào nghĩ khác hơn được.

Dừng lại rồi Thạch Bảo Kỳ tiếp : - Lão tiền bối, tại hạ nhận làm những chuyện của lão tiền bối sai khiến, cũng chịu nghe lời của lão tiền bối, nhưng về tất cả vấn đề của Phong Lâm Cư Sĩ thì chủ ý của hậu bối đã định rồi khó mà tuân mạng vậy.

Chợt nghe tiếng thở dài của Minh Hậu : - Hỡi ơi !

Sau giọng thở dài đó, Minh Hậu im lặng đi một phút, rồi chuyển qua chuyện khác với Thạch Bảo Kỳ :

- Nay tạm gác lại bổn thân Phong Lâm Cư Sĩ hiền hay dữ mà bàn luận việc hiện tại đây.

- Xin nữ tiền bối chỉ giáo. - Tiểu hiệp, bọn chúng người đông thế lớn, mà nay chỉ có mình tiểu hiệp cô thân độc mã, làm thế nào cũng ứng phó không nổi đâu. Xin tiểu hiệp tùy thời hành động.

Thạch Bảo Kỳ sắt đá : - Nữ tiền bối, tại hạ chỉ biết chuyện đáng làm hay không, chẳng hề tính đến sự thành bại, có thể thành công là dịp may của tại hạ, nếu là thất bại, đây chỉ là định mệnh an bày, chỉ có thể thôi, dù cho Thạch Bảo Kỳ rơi đầu xuống đất cũng không chịu khuất phục trước thế lực của lập ma đầu Phong Lâm Cư Sĩ cũng như không để cho mưu đồ đen tối của bọn kia

thành tựu được.

Tại hạ chỉ có hai lẽ : Chết hay sống mà thôi.

Lời này của Thạch Bảo Kỳ thốt ra trông như tất cả nhưng nghe qua ai cũng phải cảm kích tâm hồn.

Minh Hậu cũng vì thế im bặt đi.

Dường như người đàn bà ma này đã kích động bởi lời lẽ của Thạch Bảo Kỳ. Chập lâu nghe Minh Hậu nói :

- Tiểu hiệp đã sẵn lòng quả quyết như thế, Bổn Hậu cũng không tiện nói nhiều lời, xin trân trọng, ta phải cáo từ đây.

Thạch Bảo Kỳ chấp tay : - Xin thành thật cảm ơn lời chỉ bảo của tiền bối, hẹn tái kiến. Trong bụi tre kế bên chợt nổi lên những tiếng rào rào, chốc lát im lặng đi, hiển nhiên là Minh Hậu đi rồi.

26. Lâu Đài Chết Chóc

Người đã đi khỏi nhưng âm thanh than vãn trước khi từ biệt của Minh Hậu vẫn luẩn quẩn trong không gian thật lâu hãy còn chưa tan.

Âm khí thật nặng nề.

Tiếng than thở này rất là trầm trọng, biểu lộ cả mối tâm sự đau thương của Minh Hậu cùng với cái tánh cách nghiêm trọng của chuyện này.

Thạch Bảo Kỳ cảm động sâu trong lòng cũng nặng nề than thở lên một tiếng, nhắm ngay phía bên Minh Hậu phóng đi mau lẹ như bóng ma quỷ từ chôn âm ty hiện về.

Chàng vừa ngẫm nghĩ :

- Nữ tiền bối, chẳng phải hậu bối không nghe lời người mà không thể vâng lời được, xin tha thứ cho?

Nói đến câu sau cùng là lệ tràn ra khóe mắt Thạch Bảo Kỳ. Nhưng chàng mở toang mắt ra không để cho dòng lệ chảy xuống hai má có thể nhục chí anh hùng.

Sau một chập, Thạch Bảo Kỳ trấn tĩnh lại tinh thần, xê mình qua bên tòa nhà ấy.

Tiến lên mười trượng, tinh thể nơi phụ cận tòa nhà đã thấy rõ ràng, chỉ thấy ngoài cửa tòa nhà có tám người cao thủ cầm thanh trường kiếm trên tay, ai nấy đều lắng tai nghe ngóng mắt nhìn, canh phòng rất là cẩn mật.

Thạch Bảo Kỳ cau mày lên, chàng thấy nếu vào cửa lớn là phải ra tay đánh nhau, chẳng khỏi chấn động đến các ma đầu dự hội kia, họ sẽ có đủ thời giờ chuẩn bị đến đối phó lại chàng, như vậy mọi việc sẽ hỏng mất.

Chàng liền chuyển niệm không vào bên cửa lớn mà chỉ phóng qua một bức tường vào trong.

Trong tường có mấy dãy nhà, tiến lên nữa có một sân rộng trên đó chất nhiều đồng củi đang cháy lên kêu lách tách, khói còn bốc cao lên.

Lúc này Thạch Bảo Kỳ đứng xa nhìn thấy ngọn lửa là phát ra từ nơi này đây.

Chàng ngấm ngấm nghĩ như thế.

Nhìn lên chút nữa có một sảnh đường rộng, trong đó đèn đuốc sáng choang, bóng người lay chuyển rất là xôn xao. Tuy vậy không nghe một tiếng ồn ào nào hết, họ như ma quỷ tụ họp về.

Thạch Bảo Kỳ nhận xét một chập biết chắc chắc các ma đầu đang nhóm hội tại sảnh đường này chứ chẳng còn nghi ngờ chi nữa.

Chàng dùng ngay thân pháp Đạt Ma Bộ tựa bóng vong linh bắn mình vào phía trong đó.

Đâu ngờ vừa quanh qua một góc đột nhiên có giọng thét lên :

- Hãy đứng lại!

Từ phía bên trong bắn ra một người ngăn cản bước tiến của Thạch Bảo Kỳ lại.

Hai người này đứng song song với nhau.

Người xuất hiện trước giờ thanh trường kiếm trên tay trầm giọng thét lên :

- Người là môn đệ của ai?

Nhứt thời Thạch Bảo Kỳ sửng sốt. Nhưng chàng đã dạn dĩ nhiên :

- Nhưng trước hết tại hạ có thể biết được cái thân phận của nhị vị cao nhân đây không?

Người cao thủ ấy đáp :

- Anh em ta là cao thủ hộ vệ ở chốn này vâng theo lệnh của Phong Lâm Cư Sĩ phái đến canh gác tại đây.

Nghe tên cao thủ nói thế, Thạch Bảo Kỳ chấn động lên liền dò thăm hẩn :

- Phong Lâm Cư Sĩ có đến đây chưa?

Tên cao thủ gạt đầu :

- Sớm đã đến rồi!

Thạch Bảo Kỳ tiếp :

- Còn mấy vị khác có đến chưa?

Người hộ vệ chột lạnh vẻ mặt lên :

- Huynh đài xin cho biết quý danh hiệu rồi mới hỏi, chớ có xông vào một cách hàm hồ mà phạm nhầm qui luật.

Thạch Bảo Kỳ muốn ra tay trong lúc này để khỏi chấn động bọn đại ác ma kia, chàng ngấm ngấm xong liền hăm hở nói :

- Sự phụ của tại hạ cũng là người được mời dự hội, vì không có thời giờ phó hội nên bảo tại hạ tới đây đàm đạo cùng chư vị tiền bối.

Vậy xin hai vị cho vào.

Không đợi người cao thủ hộ vệ đó ứng phó, Thạch Bảo Kỳ đã lẹ làng lách mình vào trong.

Động tác của chàng quá bất ngờ làm hai tên cao thủ hộ vệ chưa hiểu phải ứng phó thế nào cho phải lẽ không phật lòng Thạch Bảo Kỳ.

Đột nhiên trong khi ấy?

Lại có một lão nhân râu đỏ thấy vậy liền xông lên cản ngang Thạch Bảo Kỳ lại, trầm giọng hỏi :

- Huynh dài! Lệnh sư phụ là ai? Hãy nói cho mọi người được rõ ràng hơn.

Thạch Bảo Kỳ lúng túng nhưng đáp ngay :

- Gia sư là? Mã Trung Quân!

Lão nhân râu đỏ kinh dị!

- Sao đây? Là Mã Trung Quân đại hiệp à? Người thật quá lão xược. Lão tiền bối đã đến đây dự hội đấu cần người thay thế, nếu biết điều thì để ta thủ tiêu người cho êm chuyện.

Chưa dứt lời thanh trường kiếm của lão nhân râu đỏ đưa ngay vào ngực của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thấy sự tình đã bại lộ không tránh khỏi trận đấu chợt giở ngón chỉ bắn lẹ làng một đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ.

Bộp!...

Chỉ Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ chẳng phải bình thường, lưỡi kiếm của lão nhân râu đỏ chưa đến thì bị làn chỉ phong bắn tóe đi rơi xuống đất.

Thạch Bảo Kỳ không để trễ nải liền bắn thêm một đạo Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ nữa.

Người cao thủ này không kịp xuất chiêu chống đỡ nên trúng nhằm đạo chỉ phong đó bỏ xác tại tràng.

Người hộ vệ thứ nhất thấy vậy sững sốt lên, toan muốn mở miệng hét to làm dấu hiệu báo động với bên trong.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã lẹ làng quay mình lại.

Vụt!...

Ngay lúc hấn không kịp đề phòng thì chàng đã quật ra một chưởng cực kỳ mạnh bạo mau lẹ vô phương.

Luồng chưởng phong đưa qua thì tiếng thảm khóc liền ré lên, thân hình bị đưa ra ngoài ba trượng.

Tức thì gã này tan nát cả bộ ngực, máu me chảy đầm đìa tắt thở.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn xung quanh thấy chưa bị động vì cũng chẳng có bóng người nào, chàng yên lòng liền kéo hai thầy ma lại chỗ bóng tối dấu vào nơi ấy.

Đâu đó xong xuôi, Thạch Bảo Kỳ toan muốn vượt qua sân rộng chợt thấy nơi ấy có chiếc bóng đang vội vàng tiến lên phía chàng.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng nhưng có muốn né tránh cũng chẳng còn kịp nữa.

Chàng vận nhãn lực nhìn kỹ phát giác người ấy là Tiêu Diêu Khách.

Vô cùng hoan hỉ, Thạch Bảo Kỳ mau lẹ xông tới trước mặt Tiêu Diêu Khách để đón nghênh.

Hai người gặp nhau trước một dãy nhà nơi sân tràng trong tòa nhà đen thẫm.

Thạch Bảo Kỳ kêu khê :

- Tam thúc đây à?

Tiêu Diêu Khách mừng rỡ :

- Chính ta đây! Hiền đệ mới đến à?

- Vâng! Tiểu đệ vừa vào đây kể gặp tam thúc.

Rồi chàng nghiêm chỉnh lên :

- Tam thúc, tiểu đệ còn nhớ lúc trước chú đi theo dõi Huyết Châu lão nhân sao lại bất tin mãi đến nay, trong thời gian ấy chú ở chốn nào?

Tiêu Diêu Khách cảm khái :

- Mấy tháng nay chú đi tìm cháu và Huyết Châu lão nhân mãi, cùng đi xem xét cái hành vi của Phong Lâm Cư Sĩ, đồng thời tìm kiếm những nhân vật có Huyết Châu Hồn trong tay, tiếc vì bọn ma đầu quá quỷ quyệt nên thu hoạch bình thường mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ trầm ngâm lên :

- Tam thúc, chú chớ có chp Huyết Châu lão nhân là kẻ thù, sự thật ra người là một đại ân nhân của nhà họ Thạch đây.

Tiêu Diêu Khách liền ngạc nhiên liền hỏi :

- Hiền đệ, sự thật thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ liền đem câu chuyện đã trải qua thuật lại cho Tiêu Diêu Khách nghe. Sau rốt mới nói với lão nhân :

- Tam thúc, mục đích của chú đến đây có phải là dò thám sự hư thực của quần ma không?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Hiền đệ, chuyện này sao ngươi lại biết được?

Thạch Bảo Kỳ thành thật :

- Đó là Tử Y Tú Sĩ đã nói lại cho tiểu đệ được biết. Cháu cũng vì chuyện này mà đến đây nhưng chẳng biết tam thúc đến lúc nào?

Tiêu Diêu Khách đáp :

- Ta đến đây đã hơn một giờ rồi, từ nãy cứ lo mãi trong bóng tối vì sợ bọn Phong Lâm Cư Sĩ ngó thấy.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Tam thúc, ma đầu tất cả có mấy tên dự hội?

- Cả thầy có sáu tên.

- Là ai vậy.

- Phong Lâm Cư Sĩ, Cuồng Trung Thánh, Tửu Trung Tiên, Tiểu Diện Diêm La, Mã Trung Quân và còn có Tà Trung Vương nữa.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- À, Càn Khôn lục tuyệt đã dự hội năm người, tại sao ác phụ Phấn Diện Đào Hoa không đến hở tam thúc?

Tiêu Diêu Khách ngẫm nghĩ một chập rồi nói :

- Theo tin được biết thì ả Phấn Diện Đào Hoa đột nhiên mất tích chẳng hiểu ở chốn nào, Phong Lâm Cư Sĩ đợi lâu không gặp nên chỉ có năm người dự hội mà thôi.

- Như thế là ác phụ này tạm thời ẩn nấp để luyện tập bộ võ công “Cửu Cửu huyền công” đến nay không tìm được ác phụ mà giết đi thì một mai gió huyết tanh chắc do tay của ả tạo ra không thể nào tránh khỏi.

Tiêu Diêu Khách nghe nói sắc mặt rất là trầm nặng, thần tình vẻ bất an.

Thạch Bảo Kỳ lại tiếp :

- Tam thúc, ngoài bọn Càn Khôn lục tuyệt, Phong Lâm Cư Sĩ còn có mời ai không?

Tiêu Diêu Khách nói :

- Có thể chỉ là bọn này thôi.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Tam thúc, sao lão ma đầu Phong Lâm Cư Sĩ lại không mời Thất Hổ lệnh chủ vì trong tay người này cũng có Huyết Châu Hồn?

không cần suy nghĩ, Tiêu Diêu Khách giảng giải :

- Hiện diệt không rõ gần đây Thất Hổ lệnh chủ hành động rất là nghênh ngang, tự tôn tự đại xưng bá giang hồ toan làm chúa tể chốn võ lâm. Một trong mục đích này của Phong Lâm Cư Sĩ là để đối phó người đây.

- Còn cái mục đích riêng biệt nào nữa không hở tam thúc?

- Đương nhiên là có, hần còn hy vọng liên hiệp mười bốn hạt Huyết Châu Hồn luyện thành bộ “Vô Địch chương” cùng với bộ Vô Địch huyền công lại, mưu đồ làm lãnh tụ của Càn Khôn lục tuyệt nữa.

- Công cuộc tiến hành thế nào?

- Sau khi bọn Cuồng Trung Thánh đến đông đủ thì lão tặc bèn đãi tiệc quần ma, tiếp đó tuyên bố âm mưu quỷ kế của hần, yêu cầu ai nấy đem Huyết Châu Hồn ra, thí võ so tài trận, chọn một vị Minh chủ quản trị tất cả lấy danh hiệu Huyết Châu Minh Huynh Đệ rồi ở dưới sự lãnh đạo của người Minh chủ cùng nhau nghiên cứu Vô Địch chương và đi tìm lấy hạt Đoạn Hồn Châu để đạt thành cuộc Huyết Châu qui hợp tiến tới cái mục đích xưng hùng trong chốn võ lâm.

Thạch Bảo Kỳ nghe xong rất là kinh hãi :

Cuộc âm mưu này thật quá hiểm độc, nếu có một ngày kia được thực hiện cũng là một chuyện nghiêm trọng lắm đây.

Tiêu Diêu Khách nghiêm sắc mặt lên :

- Đúng vậy, tình thế đương nhiên nghiêm trọng.

- Tam thúc, mục đích âm mưu này của Phong Lâm Cư Sĩ rất là hiển nhiên, hần lập mưu kế để thu toàn bộ Huyết Châu Hồn làm Minh chủ của bọn người trong Càn Khôn lục tuyệt lại còn muốn lợi dụng bọn này để tung hoành trong chốn giang hồ, vậy không lẽ là Cuồng Trung Thánh, Tà Trung Vương, Tửu Trung Tiên và đồng bọn lại chịu sa vào mưu mô của lão ta à?

Tiêu Diêu Khách âm thầm :

- Hiện diệt, cháu chưa hiểu rõ bề trong của bọn ma đạo này. Sự thật, điều mà Phong Lâm Cư Sĩ đang toan tính chiếm ngôi Bá Chủ Giang Hồ thì cũng chính là cái tham vọng của bọn Tà Trung Vương, Cuồng Trung Thánh La Huyền.

Cho nên chúng phải tương kế tựu kế hiệp sức với nhau chia ngôi thứ trong võ lâm, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn được. Bởi dù sao kẻ thù của chúng là hàng Bạch đạo, cái mục tiêu mà chúng phải tiêu diệt trước.

- Vậy thì lúc này họ đang thí võ so tài à?

- Phải đấy.

- Kết quả như thế nào?

- Cuộc thí võ đang bắt đầu thì ta nghe đàn này có sự lạ thường nên tiến đến xem rõ bởi vì ta vẫn lo âu cho hiện diệt có thể xuất hiện trong lúc này cho nên không hay biết gì cái kết quả của cuộc thí võ kia.

- Tam thúc bảo là lo âu cho tiểu diệt có thể đến đây à?

- Đúng vậy, cháu không nên đến đây, vậy chúng ta hãy đi cho mau.

- Đi à? Tam thúc, đây là một cơ hội tốt đẹp để báo thù rửa hận, chính vì thế mà cháu mới đến đây thì đâu có thể vì một lẽ gì phải tháo lui trước bọn ma đạo.

Tiêu Diêu Khách lo ngại :

- Tiểu diệt, bọn hần người đông thế mạnh, chúng ta khó mà xúc phạm đến? nhứt là?

- Tại sao vậy tam thúc?

- Còn một mục đích khác của cuộc hội họp này chính là vì đối phó với người. Hiền điệt chạy trốn còn e sợ không kịp chớ dừng nói là tự sa vào lưới vòng của bọn ma đầu.

- Nhưng tam thúc, mối thù song thân sâu tợ biển cả, không lẽ là cháu phải buông tay không làm à?

- Không phải là ta bảo người ngưng tay không làm, mà là phải tạm thời nhẫn nhục, bọn chúng sáu người bọn hần đều là cao thủ nhất hạng, chúng ta khó mà chiếm được ưu thế.

- Nhưng mà tam thúc, không may cuộc âm mưu của bọn chúng được thành công, công lực được tiến lên, đến khi ấy há chẳng phải càng khó mà ứng phó sao? Hiền giờ đã nhìn thấy sự bành trướng của quần ma mà không mạo hiểm liều sống chết một phen với bọn chúng.

Lời này nghe rất có lý, Tiêu Diêu Khách cũng cảm thông, động lòng lên nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Đây cũng là sự thật.

Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Đã là như thế rồi, tam thúc, chú cháu mình phải đánh liều phen này, tháo lui chỉ sợ e nguy mất, đồng thời, họa chưa biết sao đo lường trước được.

Thốt xong, chàng nắm chặt tay lại, mắt dăm dăm nhìn thẳng vào sảnh đường, tâm can trường như sắt đá, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.

Tiêu Diêu Khách thấy chàng biểu lộ thần tình như thế rất là cảm động, đột nhiên nắm tay chàng cất giọng run run nhưng đầy nghiêm nghị nói :

- Tiểu điệt, cháu nói đúng, nay chú thuận lời cháu đây!

Thạch Bảo Kỳ nghe nói mừng rỡ vô cùng :

- Vậy thì tam thúc, chúng ta xông vào trong ấy tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Hiền điệt nói đúng, vậy bất cứ trong nguy biến gì chú cháu mình cũng sống chết với nhau.

Dứt lời, hai người len lỏi trong bóng tối xê mình vào tòa nhà đen thẫm.

Nháy mắt Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách đã sắp tới sảnh đường trong tòa nhà bí mật.

Còn cách mười trượng thì hai người dừng chân lại.

Tiêu Diêu Khách khe khẽ nói :

- Hiền điệt! Từ đây tiến lên đã vào lối nguy hiểm, sống chết thành bại cũng ở trong trận này, vậy hãy nên thận trọng cho lắm mới được, tốt hết là chúng ta ẩn thân ở ngoài sảnh đường chờ cơ hội phát động, kỳ cho ra quân thuận lợi, nhưt chiến thành công, cháu xem thế nào?

Thạch Bảo Kỳ nghĩ qua khe khẽ đáp :

- Lối chú bảo hay lắm, cháu xin tuân theo lệnh hành sự, nhưt định không để cho sơ xuất.

Tiêu Diêu Khách chỉ qua phía tả có một cây dương liễu to lớn, bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Nay cháu hãy tạm thời ẩn mình trên cây dương liễu này cho thật kín đáo.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm gật đầu.

Tiêu Diêu Khách lại trở sang cây ngô đồng ở phía bên mặt sảnh đường rồi lặng thầm nói :

- Chú cũng ẩn nấp trên cây ngô đồng kia chờ đợi giây lát, nếu có cơ hội thì cứ ra tay.

Thạch Bảo Kỳ phấn khởi tinh thần :

- Hay lắm, cháu xin ghi nhớ lời chú dạy.

Rồi chàng nhắm ngay phía trái có cây dương liễu thì triển thân pháp kỳ diệu phóng lên.

Động tác của Tiêu Diêu Khách cũng không chậm, phóng qua cây ngô đồng phía mặt sảnh đường.

Trong chốc lát, hai người đã ẩn thân trong chòm lá rậm rạp ép mình đưa mắt xuống sân trảng.

Cây dương liễu mọc nơi sảnh đường cách khoảng chừng bốn trượng, lại ở ngay ngoài, một cách cửa sổ mở toang nhìn vào thấy rõ ràng tình hình xảy ra không thể sót một cử động nào.

Chỉ thấy ngay chính giữa sảnh đường bày một chiếc bàn vuông, trên bàn để bốn hạt Huyết Châu Hồn từ bao giờ rồi.

Hạt màu đỏ như lửa là “Khu Thủy Châu”, hạt màu vàng là “Phân Hỏa Châu”, hạt trong trắng ngọc ngà là “Giải Độc Châu”, hạt màu xanh lấp lánh là “Dạ Minh Châu”, nằm cạnh nhau tỏa ngời ánh sáng lạ lùng.

Hạt Minh Châu sáng ngời chiếu lên sảnh đường khiến cho mấy ngọn đèn to phải thất sắc.

Dưới ánh sáng chói của hạt Dạ Minh Châu, Thạch Bảo Kỳ nhận được ra rõ ràng Phong Lâm Cư Sĩ đang so kiếm cùng Tà Trung Vương Tiêu Bằng.

Chỉ thấy làn kiếm qua lại, bóng người tới lui không thể phân biệt được ai thắng ai bại.

Cuồng Trung Thánh, Tử Trung Tiên, Tiểu Diện Diêm La, Mã Trung Quân thì đứng vòng quanh tả hữu, sắc mặt bốn người này hết sức trầm lặng, có người chăm chú nơi sảnh đường, có kẻ lại lăm thầm với nhau những gì không rõ.

Thạch Bảo Kỳ vừa nhìn rõ tình hình trong sảnh đường, chợt thấy trên thân cây khe khẽ lắc lên một cái, trên ngọn cây đột nhiên bay xuống một người.

Chàng rung động trong lòng, định thần nhìn thật kỹ.

Người này mình mặc áo đen, trên đầu trùm một cái khăn đen chỉ cho lộ ra hai mắt đen huyền lóng lánh, từ nơi thân hình có thể nhận ra là một người đàn bà, còn diện mạo tuổi tác, không hề được rõ.

Người đàn bà bịt mặt này đột nhiên xuất hiện thật ngoài sự tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ.

Đột nhiên thấy trên ngọn cây lại có người ẩn nấp ở đó, chàng lạnh mình lên, liền vận công đến mười hai phần vào hai ngọn chưởng để ứng biến tình thế xảy ra.

Trong giây lát người đàn bà ấy đã đến bên mình Thạch Bảo Kỳ dùng cách “Truyền Âm Bí Mật” nói :

- Công tử cũng đến đây à?

Thạch Bảo Kỳ nghe gọi chàng là công tử, kinh ngạc lên cũng dùng cách Truyền Âm Bí Mật trả lời :

- Nàng là ai?

- Tiểu muội là Lý Tiểu Bình.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Là em à? Lý Tiểu Bình? Em ăn mặc như thế nếu không phải tự em nói ra thì anh nào có biết.

Rồi chàng nhìn kỹ lại, quả thật là người con gái của Phong Lâm Cư Sĩ.

Chàng kích động hỏi :

- Lý Tiểu Bình! Em đến đây để làm gì?

Lý Tiểu Bình ngược mặt lên trời thở than :

- Từ khu cuộc lôi đài Huyết Châu bại lộ, gia phụ hãy còn nằng nằng tưởng niệm đến lỗi âm mưu khác phối hợp cho kỳ được lại mười bốn hạt Huyết Châu Hồn để thỏa mộng làm bá chủ vô lâm.

Nay lại kéo cả bọn Cần Khôn lục tuyệt bày cuộc âm mưu cách khác, em theo dõi đến đây muốn xem gia phụ tiến hành như thế nào cho biết.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói rất là cảm kích.

Lý Tiểu Bình lại trầm giọng nói :

- Công tử? Chắc anh cũng vì vị này mà đến đây?

Thạch Bảo Kỳ âm thầm :

- Đúng vậy, anh muốn tiêu diệt cả bọn ma đầu tại đây.

Lý Tiểu Bình nắm chặt tay Thạch Bảo Kỳ nói giọng cương quyết :

- Công tử! Em sẽ theo công tử cùng tiến thoái, cùng sanh tử, nhứt định không để cho bọn này được hoàn tất cuộc âm mưu.

Nghe xong Thạch Bảo Kỳ rất là cảm động liền cúi đầu tỏ ý cảm tạ rồi nói :

- Cô nương tốt hơn hết là chớ nên ra mặt, bởi vì dù sao đi nữa hần cũng là cha của cô nương.

- Không đúng thế, nay hần đã đối với em không tình nghĩa cha con thì em sao lại không phản kháng việc phi lý của hần. Lại nữa bọn hần đông đảo công tử cũng khó mà đối phó.

Thạch Bảo Kỳ khoác tay :

- Không sao đâu, anh cùng tam thúc đến đây cũng có thể ứng phó nổi với bọn chúng rồi.

- Sao đó, tam thúc cũng đến à?

- Đúng vậy, lão tiền bối ở trên cây ngô đồng bên kia.

Lý Tiểu Bình nhìn qua phía cây ngô đồng mà Thạch Bảo Kỳ vừa chỉ.

Thạch Bảo Kỳ thêm vào :

- Còn Tử Y Tú Sĩ em có gặp không?

Lý Tiểu Bình lắc đầu :

- Em không có gặp.

Thạch Bảo Kỳ rất lo ngại cho sự an nguy của Tử Y Tú Sĩ, rồi chàng lại nhìn vào trên bàn trong sảnh đường nói :

- Bốn hạt Huyết Châu Hồn kia ai đem tới đó?

- Gia phụ giao ra hai, mấy lão ma đầu kia mỗi người đem ra một. Theo được biết thì Cuồng Trung Thánh, Tửu Trung Tiên và Mã Trung Quân, hạt Huyết Châu Hồn của bọn này đều đã bị tướng công đoạt đi cả phải không?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu cho là phải rồi nghiêm trọng nói lên :

- Bọn chúng đem đặt Huyết Châu Hồn trên bàn để làm gì?

- Để sau khi so tài xem ai thắng bại thì Huyết Châu Hồn do người Minh chủ bảo quản, thuộc về của chung.

- Hừ! Phong Lâm Cư Sĩ lại có rộng lượng như thế trời nào có biết cho hần.

Trong khi chàng linh động lên rồi nói :

- Lý Tiểu Bình! Bốn hạt Huyết Châu Hồn đó có phải là đồ giả mạo không?

Lý Tiểu Bình lắc đầu :

- Không đâu, bốn hạt Huyết Châu Hồn này là thứ thiệt, trên lôi đài Huyết Châu xảy ra một chuyện buồn cười ai nấy đều đề cao cảnh giác thì ai lại dám mang đồ giả đến đây một lần nữa cho mọi người khinh bỉ.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm khấn trương lên.

Chàng quét mắt nhìn qua sáu người trong sảnh đường rồi tiếp câu chuyện còn bỏ dở.

- Em Tiểu Bình! Cuộc đấu võ vừa mới khởi sự à?

Lý Tiểu Bình chẳng chút do dự :

- Đã bắt đầu lâu rồi, Cuồng Trung Thánh, Tửu Trung Tiên, Tiểu Diện Diêm La cùng với Mã Trung Quân mấy người này đã chia nhau so tài trên mặt khinh công, chưởng phong. Hiện nay chỉ còn gia phụ đang đấu với Tà Trung Vương giành ngôi Minh chủ là trận giao đấu sẽ liễu kết.

Cặp lông mày của Thạch Bảo Kỳ dựng lên :

- Họ đã đấu nhau mấy phen rồi?
- Hai phen, về mặt khinh công hai người không phân hơn kém.
- Về mặt chưởng pháp thế nào?
- Điều là tương xứng với nhau!

Thạch Bảo Kỳ “à” lên một tiếng rồi lặng trầm :

- Chưởng lực của Tà Trung Vương lại hùng hậu như thế?

Lý Tiểu Bình khẽ gật đầu :

- Đùng thế, lão Tà Trung Vương tiềm tu rất lâu, lại từng trao đổi Huyết Châu Hồn với nhiều người, luyện thành ba chiêu Vô Dịch chưởng, quả thật có một thành tựu khiến người đáng dè dặt đây. Bọn Cuồng Trung Thánh khó mà theo kịp lão ma đầu này.

Ngẫm nghĩ một hồi, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Lý hiền muội, theo ta nhận thấy Tà Trung Vương chẳng những chưởng pháp tinh thông mà kiếm thuật lại cũng đến cao độ, lĩnh đại nhân muốn thắng cũng thấy khó khăn.

Lý Tiểu Bình tán đồng :

- Đúng như thế, hai người đã đấu với nhau gần mười chiêu, mãi không phân thắng bại chi hết.

Nói đến đây, đột nhiên hai người nghe dưới sân Phong Lâm Cư Sĩ phát ra một loạt tiếng thét lên ngăn dài cả tòa sảnh đường vô cùng ghê rợn :

- Tà huynh, hãy cẩn thận!

Ba chiêu: Nhứt Kiếm Xung Thiên, Trùng Sơn Diệp Thủy, Trảm Giang Đoạt Lưu.

Thanh trường kiếm huy động lên như con mãng xà phun lửa, Phong Lâm Cư Sĩ liên tiếp đưa ra ba chiêu mau như sấm sét, thế tựa thiên lôi.

Lý Tiểu Bình thấy vậy lạnh mình lên liền nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Công tử, gia phụ thi triển ra Truy Hồn tam kiếm nhưng với ba chiêu này mà không thắng thì phải thất bại nhục nhã đây.

Lời nàng hãy còn chưa dứt thì chuyện đã xảy ra, hai lần kiếm chạm nhau một cái thì bóng người lại chia ra liền, chỉ thấy Phong Lâm Cư Sĩ cầm cây kiếm dựng ở ngoài một trượng ha hả cười lên :

- Tà đại hiệp, nhờ ngươi nhường tay cho tiểu đệ đây.

Thạch Bảo Kỳ nghe hẳn nói thế cũng ngạc nhiên lên rồi nhìn lại Tà Trung Vương mới rõ nội vụ.

Lúc ấy chỉ thấy Tà Trung Vương sắc mặt tái ngắt, trên vạt áo phía bên tả bị rách đi một đường, tay phải cầm kiếm bị chấn động đến cườm tay ra máu, tình trạng thật là bối rối thê lương.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên :

- Phen này có chuyện xảy ra rồi đây, lão Tà vì thua mà hổ thẹn đánh liều cùng Phong Lâm Cư Sĩ đây.

Lý Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Theo em nghĩ thì là sự tình trái hẳn lại, lão Tà đành lòng chịu phục.
- Tại sao vậy?

- Vì theo tiểu muội biết, trước khi cuộc nhóm họp này, gia phụ từng bàn với lão Tà rất lâu, hai người thỏa thuận gì đó. Tức nhiên lão Tà cũng là người quân sư ở phía sau màn của cuộc đại hội này. Tợ như hai người đã thỏa hiệp nhau để lãnh đạo Càn Khôn lục tuyệt thành tựu một bá nghiệp trong chốn võ lâm.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi “à” lên một tiếng toan nói tiếp thì nghe Tà Trung Vương thận trọng nghiêm chỉnh nói :

- Đâu phải thế, Phong Lâm đại huynh quá khiêm nhượng đây. Sự thật, nếu đại huynh hạ thủ không chút tình nghĩa thì tiểu đệ không chết cũng phải trọng thương. Lão Tà nguyện cả đời hầu hạ sai khiến vậy.

Bọn Cuồng Trung Thánh thấy thế bất giác ngơ ngác lên. Ngờ đâu lão Tà Trung Vương lại chịu khuất phục như thế.

Khi ấy Phong Lâm Cư Sĩ tươi cười xê lại gần Tà Trung Vương nói :

- Tà lão huynh chớ có nói như thế? Từ nay chúng ta kết nghĩa đồng minh, đồng sanh tử, cùng chung vinh nhục trong chốn giang hồ, còn khách sáo với nhau mà làm gì.

Hai vai khe khẽ nhúng lên, Phong Lâm Cư Sĩ quét mắt nhìn qua các nét mặt của quần hùng rồi nói từng chữ một lên :

- Tà Trung Vương đại hiệp nay đã tỏ tình cảm phục nhưng chẳng biết chư vị có ai còn có mối hoài nghi nào về võ công của tiểu đệ không?

Đây là sự thật, ngoài Phong Lâm Cư Sĩ ra, trong năm người Càn Khôn lục tuyệt phải nên cho là Tà Trung Vương đứng hàng đầu trong bọn. Nay thấy lão Tà này đã cúi đầu ưng chịu thì dù ai không cam phục cũng không dám nói ra lời. Chần chờ một chập, Tửu Trung Tiên tiến lên nói trước :

- Phong Lâm lão huynh tài cao thật là đáng khâm phục, ta xin dốc lòng theo chân người, từ nay xin gọi là Minh chủ của Huyết Châu Hồn, lão phu nhứt tâm nhứt trí không hề đổi hướng.

27. Minh Chủ Huyết Châu Hồn

Kỳ dư, Cuồng Trung Thánh Tiểu Diện Diêm La cùng với Mã Trung Quân đã khiếp phục dưới sự oai phong của Phong Lâm Cư Sĩ không dám phản đối gì, họ lại muốn lợi dụng thế lực của “Huyết Châu Liên Minh” để toại nguyện cá nhân nên ai nấy đều tung hô lên cảm phục.

Phong Lâm Cư Sĩ nay thấy quần ma ủng hộ vẻ mặt tươi cười nói :

- Lão phu tài mọn đức hèn mà lại được các bậc cao nhân ủng hộ thật là cảm kích vô cùng. Vậy cứ theo qui định thì lão phu làm chức Minh chủ, Tà Trung Vương lão huynh làm chức Phó minh chủ, kỳ dư đều là Huyết Châu Hồn huynh đệ, từ nay đồng tâm nhứt trí như anh em ruột thịt trong nhà, quyết tâm cho được Huyết Châu Hồn tụ họp, xưng bá giang hồ, tiêu diệt nhà Thạch Phá Thiên và gã Thạch Bảo Kỳ kia.

Khe khẽ ngưng lại rồi lão nhân hùng hồn nói tiếp :

- Nay chúng ta phải tức khắc làm lễ tuyên thệ đồng bá thiên địa để tỏ tình sanh tử chi giao.

Phong Lâm Cư Sĩ vừa dứt lời thì có sáu tên Bạch Y Đồng Tử của Phong Lâm Cư tiến vào sảnh đường, dọn lên những đồ cần thiết trong cuộc nghi lễ này.

Phong Lâm Cư Sĩ nhắc bầu rượu lên, rót đầy sáu chén, đưa năm chén cho bọn Cuồng Trung Thánh.

Lão tự mình để dành một chén, lấy con dao nhỏ sắc bén lên, vạch nơi ngón tay giữa trên bàn tay mặt cho phún ra ba giọt máu nhỏ vào chén rượu kỳ dư năm người kia cũng làm y như thế. Rượu trong chén đều đỏ hồng lên.

Rồi thì mỗi người nắm ba cây nhang đã đốt sẵn, chấp tay lại xá lạy trời đất, lẩm bẩm một hồi.

Tiếp đó họ đem nhang cắm vào chiếc lư cổ xưa, ai nấy đều nâng chén rượu trước mặt của mình.

Phong Lâm Cư Sĩ thốt lời trước :

- Tiến lên, bọn anh em Huyết Châu Hồn chúng ta không thể sống chung ngày tháng cùng nhau nhưng cũng nguyện chết cùng ngày tháng với nhau. Xin anh em cặn chén.

Bọn Tà Trung Vương hô lớn :

- Chúng ta cùng cặn chén!

Họ nói ra cùng thời, rồi mở miệng uống vào ừng ực.

Sau khi uống cặn chén rượu máu, nghi lễ tuyên thệ đã kết thúc.

Phong Lâm Cư Sĩ nạp thanh trường kiếm vào vỏ, đắc chí ca tụng vài lời, rồi nghiêm chỉnh cất giọng oang oang.

- Lúc này chúng ta đấu nhau quá lâu, chân lực của mọi người đều tiêu hao quá nhiều, hãy ngồi tĩnh tọa điều hòa lại một chập, đợi sau khi công lực hồi phục, sẽ cùng nhau nghiên cứu võ học Vô Địch chương và đợi sau khi bầy chiêu Vô Địch chương cùng với Vô Địch huyền công thông thạo cả rồi thì tái xuất giang hồ, rượt bắt Thạch Bảo Kỳ, đoạt lấy Huyết Châu Hồn.

Kỳ cho đến Huyết Châu tụ họp giết hết kẻ thù, lên ngôi bá chủ võ lâm mới nghe.

Khi ấy quần ma đang cảm thấy nội lực không tiếp tục được rất cần yên nghỉ, nghe nói ai nấy đều tán đồng, rồi đều ngồi xuống đất nhắm mắt hành ông.

Trong chốc lát, sáu người đã vào cảnh giới yên tĩnh hư không, tinh thần đều tập trung vào một mối. Thạch Bảo Kỳ thấy tình hình này tâm tình khẩn trương lên, tự nhủ :

- Lúc này không hiện thân ra còn đợi lúc nào nữa.

Chàng không kịp nói cùng Tiêu Diêu Khách và Lý Tiểu Bình lời nào cả, phóng mình xuống chỗ sảnh đường gần chỗ để bốn hạt Huyết Châu Hồn.

Thân pháp kỳ diệu của Thạch Bảo Kỳ chỉ thấy chàng lác mình vài cái chiếc bóng đen của chàng đã phóng ngay vào cửa sổ, xuống nơi bàn vuông.

Lúc ấy chàng lẹ tay như chớp hốt bắt bốn hạt Huyết Châu Hồn đặt trên bàn.

Chợt khi ấy sáu tên Bạch Y Đồng Tử đồng thét lên :

- Tiểu tặc từ đâu đến, hãy nhận chiêu.

Sáu tên Bạch Y Đồng Tử kẻ kiếm người chưởng từ bốn mặt tấn công Thạch Bảo Kỳ, bề thế thật dũng mãnh.

Thạch Bảo Kỳ dựng cặp mày lên hàm hừ thét :

- Hãy dang ra!

Thân hình chuyển mạnh lên, Thạch Bảo Kỳ ra tay như điện chớp, liên tiếp đưa ra ba chỉ và chưởng vào sáu tên Bạch Y Đồng Tử.

Tức thì luồng kinh khí cuộn cuộn tới bọn Bạch Y Đồng Tử.

Đã thấy có ba người chết tại trận và ba tên khác trọng thương không dậy nổi.

Chúng ré lên rồi té nằm xuống đất.

Thạch Bảo Kỳ nhìn qua phía Phong Lâm Cư Sĩ, lửa căm hờn bốc cháy ngùn ngụt trong tim.

Chàng thét to :

- Lão tặc, nộp mạng cho ta!

Rồi chàng bắn mình giở chưởng lẹ như điện chớp quật ngay qua.

Tất cả câu chuyện này xảy ra trong sảnh trong lúc Phong Lâm Cư Sĩ vẫn còn hành công, tình hình rất là nguy ngập.

Không ngờ trong lúc nguy hiểm vô biên này Phong Lâm Cư Sĩ lại hay kịp.

Lão không kịp mở mắt nhận xét liền ẩn mình xuống phóng ra ngoài.

Bộp!...

Ngọn chưởng phong thăm khốc của Thạch Bảo Kỳ liền hồng đi quật ngay vào chiếc bàn vuông khiến vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Trong lúc ấy bọn Cuồng Trung Thánh, Tửu Trung Tiên phát giác có biến cố liền đứng dậy một lượt.

Phong Lâm Cư Sĩ quét mắt nhìn qua Thạch Bảo Kỳ, nổi giận thét tởm sầm :

- À, tiểu tử là người đẩy à?

Thạch Bảo Kỳ nghiêng hận thù :

- Đúng vậy là ta đây. Người làm gì ta được lão ma đầu vô lương bất hạnh kia?

Phong Lâm Cư Sĩ toan mở miệng nói thì Tà Trung Vương chợt hậm hực hét lên :

- Phong Lâm đại huynh chớ có tốn công mỗi miệng cùng gã làm gì, hãy giết hắn đi cho xong!

Chưa dứt lời, chiêu đã ra tay, Tà Trung Vương giở ngọn chưởng quật ngay qua.

Chợt trong khi ấy...

- Lão Tà hãy ngừng tay!

Vừa dứt lời, người cùng chiêu tiến tới quật đến một luồng kinh phong mạnh bạo.

Trong một tiếng nổ vang chấn động lên, hai ngọn chưởng va chạm mạnh nhau, Tà Trung Vương ré lên một tiếng tức thì tháo lui ra.

Người sấn tới cũng bị sức lực chấn động dội trở ra một trượng.

Đợi sau khi người ấy đứng vững lại, ai nấy mới nhận rõ ra là Tiêu Diêu Khách.

Tiêu Diêu Khách tiếng tăm lừng lẫy khiến trong sân tràng xôn xao lên.

Một chớp lâu, Phong Lâm Cư Sĩ lạnh lùng cười :

- À, là người đây?...

không đợi lão nói xong, Tiêu Diêu Khách bật sát khí lên :

- Lão tặc! Người thật khéo làm chuyện này, tự cam hèn hạ tụ họp quần ma làm chuyện phi lý...

Mấy lời nói này quá khắt khe, Tửu Trung Tiên đứng cạnh bên nổi giận lên quát :

- Lão tặc, người phải lễ độ đôi chút.

Tiêu Diêu Khách ngạo mạn :

- Không lễ độ thì sao?

Tửu Trung Tiên trợn mắt :

- Lão phu làm thịt người!

Vụt!...

Theo tiếng nói, Tửu Trung Tiên giở ngọn chưởng, huy động lên một luồng kinh phong, lách mình phóng lên ngay về phía Tiêu Diêu Khách.

Không ngờ, vừa tiến lên ba bước thì từ nửa lờng không gian có tiếng thét lên lạnh lẽo :

- Hãy trở về chỗ cũ cho ta!

Lời còn chưa dứt, Lý Tiểu Bình đã từ trên bắn tới, đánh ra một chiêu Long Phi Phụng Vũ từ trên đập xuống đỉnh đầu Tửu Trung Tiên.

Chưởng phong từ trên đầu quật xuống thật là nguy ngập, Tửu Trung Tiên thấy khiếp đảm vô cùng, liền tháo lui ra ngoài tránh né.

Bùng!...

May đầu lão ứng biến kịp thời, tránh khỏi nơi trí mạng nhưng phải chịu khổ nhọc lên, luồng âm lực từ nơi ngực đưa xuống khiến lão bắn ra năm sáu bước rồi mới đứng vững lại.

Vì chiếc khăn đen che mặt Lý Tiểu Bình nên không có ai nhận ra bộ mặt thật, Phong Lâm Cư Sĩ tiến lên thét to :

- Con nhỏ kia, ngươi là ai?
- Vô danh, vô tánh!
- Vậy ngươi với Thạch Bảo Kỳ có liên hệ gì?
- Chẳng có quan hệ gì cả!
- Đã không quan hệ sao lại xông vào đây phá phách làm gì?
- Vì chính nghĩa, vì chân lý!
- Con nhỏ khá lẻo mép, lão phu không tha cho ngươi!

Giở ngọn đơn chưởng, lão đưa ra một luồng kinh khí mạnh như vũ bão.

Thạch Bảo Kỳ e sợ nàng lộ vẻ mặt thiết nên cuộc diện khó khăn, chàng liền phóng mình qua nhận ngay một chưởng của đối phương, thét lên :

- Lão tặc, chuyện có tày trời thì cũng do họ Thạch ta đảm đương cả, chớ có làm khó người ta!

Phong Lâm Cư Sĩ rống lên một tiếng hỏi :

- À, cũng được, lão phu đang muốn hỏi ngươi, bốn hạt Huyết Châu Hồn có phải người đánh cắp đi không?
- Nếu nói là bị ta thâm hời là đúng!
- Ngoài ra trên mình ngươi còn năm hạt?
- Ta không phủ nhận!
- Lão phu bảo ngươi ngoan ngoãn đem mấy hạt Huyết Châu Hồn kia ra.
- Đem ra cho ngươi? Chớ có nói chuyện chiêm bao.
- Sao đó, ngươi không tuân lệnh à?
- Chớ có cuồng vọng giữa ban ngày.
- Không tuân lệnh thì chớ có trách lão phu dùng thủ đoạn khốc liệt đối với ngươi đây.
- Phong Lâm Cư Sĩ! Câu nói này nên để lại cho ta, hôm nay ngươi không chết là ta vong mạng.

Nghiến răng lên kèn kẹt rồi Thạch Bảo Kỳ cắn hờn thét lên :

- Nhưng trước khi ra tay, ta còn một chuyện muốn lãnh giáo.
- Ngươi cứ hỏi.
- Ta muốn biết năm xưa, song thân ta đâu có hề bạc đãi và chẳng có chút thù oán chi cả, tại sao ngươi thấy bảo vật lại nảy sanh lòng tham, lại còn tịt hạp bọn hắc bạch đạo vô lương đánh giết cha mẹ ta, ngươi còn có nhân tánh gì không?

Phong Lâm Cư Sĩ rúng động lên :

- Tiểu tử, tại sao ngươi rõ chuyện này?
- Là kẻ khác cho ta hay.

- Là ai đây?

Chợt có tiếng thét từ ngoài vào :

- Chính ta đây!

Câu nói này từ ngoài sảnh đường khiến ai nấy đều nhìn qua ngoài, Tử Y Tú Sĩ sấn bước tiến vào.

Thạch Bảo Kỳ gọi lên một tiếng : Tử Y tiên bối thì lúc ấy Phong Lâm Cư Sĩ đã tiến nhanh lên, trở mặt hỏi to :

- Tử Y Tú Sĩ! Đây là thật sao?

- Đương nhiên là thế. Phong Lâm Cư Sĩ lúc trước người dám phạm tội ác, nay lại muốn chối cãi à?

Phong Lâm Cư Sĩ trầm mặt xuống, sát khí nổi bật lên :

- Lão phu không có chối cãi gì. Đây là sự thật nhưng...

- Người có gì cứ nói ra, chớ có dài dòng.

- Lão phu từng có cảnh cáo người rồi, nếu dám tiết lộ tin tức chút nào thì để người chết không chỗ chôn!

Hiện giờ lão phu đã vạch rõ âm mưu của người ra, người toan tính thế nào đây?

- Ta phải giết người!

Huyết Tủy Giang Hồ, Long Phi Phụng Vũ, Tình Thiên Nan Bổ, sát khí nổi cao lên, ba chiêu Vô Định chưởng mà Phong Lâm Cư Sĩ đã học được đều đưa ra cả.

Chuyện này không thể tượng tượng thế mau lẹ và mạnh bạo, Thạch Bảo Kỳ chỉ trong nháy mắt còn chưa kịp nghĩ thế nào ứng biến thì chợt nghe Tử Y Tú Sĩ rống lên hai tiếng “hối ơi”, thân hình đã bị đưa ra ngoài ba trượng.

Máu họng trào ra không ngớt, vạt áo trước rách toang, vết thương cực kỳ nghiêm trọng, muốn trở mình cũng không nổi.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy bối rối lên, muốn tiến lên cứu giúp, đột nhiên nghe tiếng Cuồng Trung Thánh thét lên :

- Tử Y Tú Sĩ, hôm nay người đã tới số rồi.

Nơi mà Tử Y Tú Sĩ rơi xuống chính là gần Cuồng Trung Thánh nên vừa dứt lời thì lão đã lắc mình giở chưởng quạt xuống.

- Cuồng Trung Thánh hãy ngưng tay!

Lời này từ cửa miệng của Thạch Bảo Kỳ, Tiêu Diêu Khách và Lý Tiểu Bình.

Ba người đồng thời thét lên.

Trong lúc vừa thét, ba người đã từ ba chỗ khác nhau bắn ra.

Đột nhiên khi ấy.

Bộp! Bộp! Bộp!

Ba tiếng nổi lên trong sân tràng gây nên một làn phong mạnh như vũ bão, tiếng động như sấm sét.

Đã thấy bọn Tà Trung Vương quạt ra mấy chiêu làm phong tỏa ba lối đường khiến không ai được tiến vào cả.

Bởi thế khiến cho Cuồng Trung Thánh thừa dịp tiến vào nhắm ngay ngực của Tử Y Tú Sĩ quạt xuống.

Tội nghiệp cho lão này tan xương nát thịt mà chết liền tại trận.

Thạch Bảo Kỳ thấy Tử Y Tú Sĩ bị giết, nổi bật sát khí thét lo lên :

- Lão tặc, ta buộc người phải đền mạng.

Vận mười thành công lực, Thạch Bảo Kỳ xông tới.

Tà Trung Vương thấy thế thét lên :

- Tiểu tử! Khoan chạy, nhận chưởng lão phu.

Rồi một chưởng quật ngay mặt Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ trầm sắc mặt xuống :

- Ngươi muốn chết rồi đây!

Một chiêu Tình Thiên Nan Bồ lệ làng nghinh chiến.

Hai ngọn chưởng chạm vào nhau không phân thắng bại. Hai đàng cũng tháo lui bốn năm bước.

Tà Trung Vương không chịu rời tay, lại giở chưởng ra.

Thạch Bảo Kỳ toan muốn thưởng cho lão ấy vài chiêu hiểm độc thì Tiêu Diêu Khách đã kịp thời tiến đến :

- Bảo Kỳ! Hãy đi giết Cuồng Trung Thánh, để lão Tà Trung Vương cho ta đổi phỏ.

Trong lúc vừa nói thì Tiêu Diêu Khách ngăn cản Tà Trung Vương lại, triển ra cuộc đấu.

Thạch Bảo Kỳ nghe lời Tiêu Diêu Khách tung mình ra để đi giết Cuồng Trung Thánh.

Nhưng chàng chưa kịp tiến bước thì bên kia Phong Lâm Cư Sĩ đã lệ làng tiến lên đưa chưởng tấn công vào mình chàng.

May đâu lúc ấy Lý Tiểu Bình lệ làng phóng tới ngăn Phong Lâm Cư Sĩ lại rồi cha con đấu nhau kịch liệt.

Nhưng Tà Trung Vương và Phong Lâm Cư Sĩ bị ngăn chặn không để cho đạt đến mục đích giết lão Cuồng Trung Thánh trả thù cho Tử Y Tú Sĩ.

Thạch Bảo Kỳ vừa mới cất đi ba bước chợt nghe Mã Trung Quân thét lên :

- Hãy trả mạng cho đệ tử ta!

- Vậy thì hãy theo đệ tử ngươi xuống Âm phủ luôn!

Mã Trung Quân lời dứt chiêu đưa ra một chưởng.

Thạch Bảo Kỳ chẳng cần suy nghĩ gì liền ra tay phản kích, vận lên mười hai phần công lực quyết tâm thành công.

Quả nhiên Vô Định chưởng công lực vô song, hai ngọn chưởng va chạm nhau thì nghe Mã Trung Quân ré lên một tiếng loạn choạng tháo lui ra.

- Nạp mạng cho ta!

Thạch Bảo Kỳ thừa thắng không để cho đối phương được đứng vững tiếp đó lại tiến bước lên, liên tiếp tấn công ba chưởng cùng ba chỉ.

Đang lúc Mã Trung Quân đứng chưa vững, chống đối chưa kịp thì đâu có thể chịu nổi.

Bùng!...

Lão ấy chân động đưa thân hình ra rồi va vào bức tường mê man đi.

Thạch Bảo Kỳ cau mày thét :

- Lão ma, ngươi muốn chết trước thì ta cũng để thỏa ý ngươi rồi sau mới xử trí lão Cuồng Trung Thánh.

Thạch Bảo Kỳ vận lên một chưởng lực toan ra tay hành sự chợt thấy phía sau có biến chuyển.

Thì ra Cuồng Trung Thánh thừa cơ hội đã quật lên một chưởng vào lưng Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ “hừ” lên lạnh lẽo.

Chàng liền quay mình lại đánh tan luồng chỉ phong, cắn răng lên nói :

- Lão Cuồng, người đến đây vừa đúng lúc!
- Tiểu tử, người tìm lão phu làm gì?
- Ta muốn đưa người về chốn Âm phủ!
- Người đâu còn cơ hội.
- Vậy thì xem thử chiêu này.
- Người chắc chắn là theo Tử Y lão tặc rồi.
- Ta cần nói rõ trước khi người chết, ta giết người để báo thù cho Tử Y lão tiên bối.
- Tử Y đạo tặc tội đáng chết...

Thạch Bảo Kỳ hét lên :

- Lão tặc hãy im mồm, sống chết trên võ công đây.

Dưới cơn thịnh nộ, Thạch Bảo Kỳ ra tay rất hiểm độc. Hai cánh tay huy động lên liên tiếp tấn công bốn chiêu Vô Định trường.

Chỉ thấy trường phong vụt vụt đưa đi. Âm lực ào ào áp đến, trong vòng ba trường đều bị luồng kinh khí trùn lại.

Cuồng Trung Thánh không còn kịp chống đỡ gì cả luồng cuồng đưa tay lên che lấy ngực.

Khi ấy chợt có tiếng ré thảm khóc nổi lên lồng lộn cả sân tràng.

Đã thấy Cuồng Trung Thánh bị đưa ra ngoài ba trường, máu họng trào ra.

Lão ma đầu đã ngắt xỉu trên mặt đất.

Thạch Bảo Kỳ thấy thành công với ngọn Vô Định trường rất mừng rỡ liền phóng mình qua hét lên :

- Lão tặc, năm tới ngày này là ngày giỗ của người đây.
- Tiểu tử, chớ khoát lác, hãy ngã xuống cho ta.

Thạch Bảo Kỳ thấy vừa thoát lời thì thấy phía sau mình có câu đối đáp liền quay lại nhìn thì thấy Tửu Trung Tiên từ phía sau tấn công đã đến gần ba thước.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Lão thất phu, ngã xuống là người chứ không phải là ta, nhận chiêu đây!

Động tác của Thạch Bảo Kỳ rất lẹ, chợt tránh né ngọn trường đưa cánh tay vỗ vào.

Tửu Trung Tiên kinh hãi lên liền biến chiêu thức vận công đánh nơi tử huyệt của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ liền thi triển Đạp Ma Bộ Thần biến mất dạng.

Đang lúc Tửu Trung Tiên không rõ kẻ địch đi đâu thì có tiếng Thạch Bảo Kỳ hét lên :

- Ngày tàn của người đã đến!

Vụt! Một chiêu Hận Hải Vô Biên từ nơi phía sau lão ma đầu đẩy ra.

Ngoài sự tưởng tượng, lại không phòng bị, chỉ nghe Tửu Trung Tiên ré lên một tiếng, miệng phún máu đào, nhào lặn mình xuống đất rồi ngắt đi.

Sự thật là cái chết của Tử Y Tú Sĩ toàn là bởi Thạch Bảo Kỳ mà ra nên chàng rất đau lòng quyết tâm phải giết cho được Cuồng Trung Thánh để trả thù cho lão nhân cho nên chàng không kịp liêu kết sanh mạng của Tửu Trung Tiên chợt quay mình lại xê qua bên Cuồng Trung Thánh.

Chợt khi ấy có chiếc bóng thiếu nữ hiện ra, chính là Viên Thu Dung, nàng này hét lớn :

- Thạch Bảo Kỳ, ta không để cho người động chạm đến một cọng lông của sư phụ ta.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Rất tiếc tại hạ phải giết hân.

Viên Thu Dung trợn mắt :

- Người giết hân là ta sống chết cùng người tức thì.

- Viên Thu Dung, giữa chúng ta không có gì thù hận lớn, xin chớ có áp bức ta quá độ.

- Hừ, nói sao mà dễ nghe quá, trước đây người giết Huyết Châu Hồn của sư phụ ta, sau lại còn dả thương, miễn là Viên Thu Dung ta còn hơi thở là người không còn yên thân.

Nói đến đây, nàng đã không còn nén nổi cơn giận, giở ngọn chưởng như điên cuồng quật đến Thạch Bảo Kỳ.

Thế công mạnh bạo khiến cho Thạch Bảo Kỳ nổi bật sát khí, đột nhiên cắn răng thét to :

- Viên Thu Dung! Sao người không biết ân tình như thế, quả thật là người không còn muốn sống nữa chứ gì?

Chợt khi ấy Thạch Bảo Kỳ cong ngón tay bắn ra ba chiêu Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ mau như làn chớp.

Kỳ chiêu đưa ra, có tiếng thảm khóc ré lên, luồng kinh khí của ngọn chưởng Viên Thu Dung bị bắn thủng, còn nàng thì bị lũng ba cái lỗ trên ngực như là chữ “Phẩm” lặn ngả xuống đất tắt thở luôn.

Đồng thời với cái chết của Viên Thu Dung, một tiếng bộp đưa lên thì Lý Tiểu Bình đã bị chưởng lực mạnh bạo của Phong Lâm Cư Sĩ quật trúng bị chấn động bay lên cao.

Bay ra ngoài ba trượng, vừa khi Lý Tiểu Bình rơi xuống đất, Phong Lâm Cư Sĩ như hình với bóng liền xê mình qua thò tay chụp lấy chiếc khăn bịt mặt của nàng ra.

Sau khi định thần nhìn kỹ lại, Phong Lâm Cư Sĩ vận công lên ngọn chưởng.

Vụt!...

Lão nhắm trên ngực của nàng quật xuống!

28. Đoạn Tình Phụ Tử

Thạch Bảo Kỳ thấy thế kinh hãi lên, chàng bỏ rơi Cuồng Trung Thánh quát to :

- Lão tặc chớ có im lặng.

Người của Thạch Bảo Kỳ lẹ làng bắn lên không gian.

Đột nhiên nghe tiếng Tiểu Diện Diêm La cầm hờn thét lên :

- Thạch Bảo Kỳ hãy trở về nơi cũ.

Tiểu Diện Diêm La tung mình lên phát chưởng tấn công mãnh liệt vào Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy gấp lên, liền đỡ ngay một chưởng.

Ầm!...

Hai người hấp tấp ứng chiến, đều chưa dùng hết toàn lực nên trao đổi một chưởng rồi Tiểu Diện Diêm La thân mình phải phóng ra ngoài mấy trượng rớt xuống.

Thạch Bảo Kỳ cũng không chiếm được ưu thế, bị đưa về nơi cũ chưa đạt đến mục đích cứu nàng Lý Tiểu Bình.

May đâu, chính trong khi Phong Lâm Cư Sĩ gần quật ngay Lý Tiểu Bình thì Tiêu Diêu Khách đột nhiên liên tiếp tấn công ba chỉ khiến Tà Trung Vương phải tránh né qua một bên.

Tiêu Diêu Khách thừa dịp lắc mình phóng ra, liên tiếp tấn công ra hai chưởng cùng hai chỉ. Chưởng lực của Tiêu Diêu Khách rất là hùng mạnh.

Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ lại là món võ học độc đáo trong võ lâm, phen này dù cho công lực của Phong Lâm Cư Sĩ cao đến cách mấy cũng không thể làm lơ được nên lão liền thu hồi ngọn chưởng toan quật xuống đầu con gái lão, phóng mình tránh né qua một bên.

Phong Lâm Cư Sĩ ứng biến rất mau lẹ. Tuy Tiêu Diêu Khách không có thể gây thương tích cho hắn nhưng dịp này cũng may là cứu được mạng của Lý Tiểu Bình.

Lệ làng Tiêu Diêu Khách liền xô tới Lý Tiểu Bình.

Lúc ấy Mã Trung Quân mang vết thương không nhẹ, đã là hơi thở thêm thiếp, thấy vậy yếu ớt nói :

- Tam thúc, chớ có vì cháu mà mại hiểm, cháu chết đi còn? trong sạch hơn?

Nói đến mấy câu chót nàng đã khóc sụt sùi lên, hai hàng lệ châu tuôn ra ròng ròng xuống đến má.

Tiêu Diêu Khách nghe Lý Tiểu Bình nói thương cảm vô cùng, toan muốn tìm lời an ủi nàng thì Phong Lâm Cư Sĩ đã hậm hực tiến lên thét :

- Đồ hèn, ngươi nói đúng đấy, chết đi còn hơn!

Tiếng thét chưa dứt, ngọn chưởng của Phong Lâm Cư Sĩ chưa ra thì Tiêu Diêu Khách đã quát to :

- Phong Lâm đạo tặc, ta không để cho ngươi mặc nhiên làm chuyện vô nhân như thế!

Phong Lâm Cư Sĩ nghe nói lạnh lùng :

- Tiêu Diêu Khách! Đây không phải là chuyện của ngươi, nên dang ra cho mau là hơn.

Rồi hắn quay mình giở chưởng lên quật ngay trên ngực của Lý Tiểu Bình một luồng lực đạo nặng như núi lở.

Tiêu Diêu Khách nổi trận lôi đình quát to :

- Lão tặc, ngươi muốn giết nàng thì trước nhất phải tiêu diệt cho được ta bằng không chớ hòng vô ích.

Rồi chưởng và chỉ tung ra chống đối với Phong Lâm Cư Sĩ.

Phong Lâm Cư Sĩ thấy vậy nổi giận lên thét to :

- Vậy thì ta giết ngươi trước!

Rồi hắn phóng mình ra chiêu tấn công Tiêu Diêu Khách. Dưới cơn thịnh nộ hắn ra sức rất nặng, hai luồng kinh khí chạm nhau.

- Chao ôi!

Tiêu Diêu Khách đứng không vững tháo lui bốn, năm bước, sôi trào khí huyết.

Phong Lâm Cư Sĩ cũng bị chấn động thụt lùi lại phía sau.

Khi đứng vững lại, Tiêu Diêu Khách toan giở chưởng tiến lên thì Tà Trung Vương thét to lên :

- Tiêu Diêu Khách, trước bọn anh em Huyết Châu chúng ta không thể để cho ngươi biểu dương lực lượng, tốt hơn hết là đứng yên đó!

Vừa nói, lão ma đầu vừa từ phía tả giở chưởng tấn công mau như điện chớp.

Bên kia Tiểu Diện Diêm La cũng phát động thế công mạnh mẽ.

Lão ha hả cười lên :

- Minh chủ cứ yên tâm xử trí đức con gái phản bội kia, còn Tiêu Diêu Khách giao lại chi tiểu đệ cùng lão Tà!

Chiếc bóng đen của hắn từ bên hữu phóng tới nghiêm mật giám thị hành động của Tiêu Diêu Khách.

Tiêu Diêu Khách thấy tình hình này rất là nguy ngập vì lúc ấy Phong Lâm Cư Sĩ đã nhắm ngay trên mình Lý Tiểu Bình đẩy ra một chưởng vô cùng mạnh bạo.

Chợt trong khi ấy có tiếng quát lồng lộng :

- Ta liệu sống chết với người!

Thạch Bảo Kỳ vừa dứt lời phóng mình lên liên tiếp đảo lộn ba cái đã đến đỉnh đầu Phong Lâm Cư Sĩ chuyển vòng thân mình lại đầu ở dưới đưa ra một chiêu Thiên Hà Đảo Tả từ trên quật xuống.

Phong Lâm Cư Sĩ thấy vậy kinh hồn lạc phách, liền vận toàn lực trên song chưởng để chống đối ngọn kinh lực Thiên Hà Đảo Tả của Thạch Bảo Kỳ.

Ầm!...

Một tiếng nổ mạnh bạo nổi vang thì chưởng lực của Thạch Bảo Kỳ đã quật ngay xuống khiến hai cánh tay của Phong Lâm Cư Sĩ tê liệt đi, liền ngồi bẹp xuống đất.

Thạch Bảo Kỳ cũng bị sức chấn động mà bay ra ngoài một trượng, từ từ vận công hạ xuống. Rồi lặc mình tiến lên, chàng muốn thừa lúc ưu thế mà hạ luôn Phong Lâm Cư Sĩ để báo thù.

29. Minh Chủ Huyết Châu Hồn

Ngờ đâu, mới vừa đến bên Lý Tiểu Bình thì Phong Lâm Cư Sĩ đã đứng dậy tiến mạnh lên, nặng trĩu thét :

- Tiểu cuồng đồ, muốn làm gì đây?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ta không tính làm gì cả!

Phong Lâm Cư Sĩ hầm hừ :

- Vậy thì dang ra xa.

Thạch Bảo Kỳ cắn răng :

- Xin lỗi, ta không để cho người giết chết Lý Tiểu Bình một cách hèn nhát vô luân như vậy được.

Phong Lâm Cư Sĩ trợn mắt :

- Nó là con của ta, chuyện nhà ta, người không được quản đến!

- Phong Lâm đạo tặc ta không thừa nhận người là cha của nàng này.

Phong Lâm Cư Sĩ tím gan :

- Người nói gì?

Thạch Bảo Kỳ sùng sộ :

- Ta cho là nàng không phải là con gái người. Người không có quyền giết nàng!

- Tiểu tử chó có ở đây nói điên cuồng!

- Phong Lâm Cư Sĩ, tại hạ có đủ bằng chứng chẳng có nói khoác đâu?

- Có bằng chứng gì?

- Người đã sớm đuổi Lý Tiểu Bình ra khỏi nhà không còn tình nghĩa cha con nữa. Từ đó, người là người, nàng là nàng, người chó có tác oai tác phúc tha hồ hành động.

Phong Lâm Cư Sĩ nghe nói giận đến run cả mình lên, thét to :

- Tiểu tử, người dám dạy bảo ta à? Ta quật chết người!

Rồi vụt vụt lão đưa ra mấy chưởng.

Thạch Bảo Kỳ không dám lơ đãng, liền vận công lên ngọn chưởng chống đối lại lực đạo của lão nhân.

Trong nháy mắt, hai làn kinh khí va chạm với nhau, trong sảnh đường nổi bật lên một trận cuồng phong. Hai người chạm nhau rồi chia ra liền, đồng thời tháo lui mấy bước.

Nhưng trong chốc lát, hai chiếc bóng lại quần nhau, thi triển một trận đấu sanh tử.

Chỉ nghe kinh phong ào ào, chấn động như sấm sét, đồ đạc trong sảnh đường tung bay tan nát, như là ở trong một trận cuồng phong bạo vũ.

Trong chốc lát, hai bên đã đấu với nhau vài chục chiêu rồi.

Tuy vậy, sanh tử đấu lên vài chục chiêu, thắng bại chưa phân, Phong Lâm Cư Sĩ nổi giận lên :

- Thạch Bảo Kỳ, lão phu không tin ngươi miệng còn hôi sữa mà lại có công lực thâm hậu gì, hôm nay tuy có mười mạng cũng sống không nổi đâu.

Kế đó, Huyết Tảo Giang Hồ, Long Phi Phụng Vũ, Tình Thiên Nan Bồ ba chiêu Vô Định chưởng mà Phong Lâm Cư Sĩ học được thi triển ra hết.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy, lạnh lùng hừ lên :

- Có gì đâu, không lẽ ta lại sợ ngươi!

Rồi thì, Lăng Đả Triều Thạch, Thiên Hà Đảo Xá, Hận Hải Vô Biên chàng huy động song chưởng cùng đưa ra ba chiêu mau lẹ như sấm sét, bề thế tợ búa Thiên Lôi.

Chiêu thức đưa ra hết, còn lo sợ thắng không nổi, Thạch Bảo Kỳ lại bắn thêm một chiêu Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ, cùng một chiêu Huyết Tảo Giang Hồ trợ lực ba chiêu kia.

Đột nhiên trong sảnh đường nổ vang lên ba tiếng long trời lở đất, phun ra một làn khói trắng.

Kết quả đấu nhau ba chiêu khốc liệt hai bên đều không hơn không kém.

Nhưng đang lúc sau cùng, khi chiêu Huyết Tảo Giang Hồ cùng Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ tấn công tới, Phong Lâm Cư Sĩ muốn trả đũa lại cũng không kịp, tránh được cái đánh của Đoạn Mạch chỉ, lại bị chưởng phong quạt nhằm bả vai. Tức thì, thân hình của lão mất sức thăng bằng, loạng choạng thối lui tới một góc.

Thạch Bảo Kỳ thừa lúc ưu thế, hét lên một tiếng :

- Phong Lâm đạo tặc, hãy đi châu Diêm Vương!

Chàng liền giở ngọn đơn chưởng đưa ngay qua bên mặt Phong Lâm Cư Sĩ. Lúc ấy, Phong Lâm Cư Sĩ còn chưa đứng vững lại được, thấy vậy kinh hoảng lên.

Đột nhiên khi ấy.

- Tiểu tử muốn chết à?

Tả Trung Vương Tiêu Bằng lách mình từ phía tả tấn công qua phía Thạch Bảo Kỳ.

Tiểu Diện Diêm La tuy bị Tiêu Diêu Khách phát chưởng ngăn cản, nhưng trong lúc ấy Tửu Trung Tiên cùng Mã Trung Quân lúc nãy vận công điều hòa lại, công lực hồi phục, vết thương đã lành, bọn chúng đồng tiến như làn nước vỡ bờ.

Thế công của ba người mạnh như núi lở.

Thạch Bảo Kỳ sa vào vòng vây, rất là nguy ngập.

Lại nữa, trong lúc nguy ngập này, Phong Lâm Cư Sĩ đã được cứu trợ, lão chấn chỉnh tinh thần từ phía trước tấn công như vũ bão.

Trước có Phong Lâm Cư Sĩ, bên tả có Tả Trung Vương, bên hữu lại có Mã Trung Quân và Cuồng Trung Thánh, tạo thành một thể công tứ giác nguy hiểm vô cùng.

Nhất là bốn người này đều là cao thủ tột bậc, đều dùng toàn lực đối phó với Thạch Bảo Kỳ, dù cho chàng có thêm ba đầu sáu tay cũng thấy ứng phó không nổi nữa là một mình.

Thạch Bảo Kỳ thấy trước mắt tình cảnh này chắc sống không nổi, trong lòng chàng nghĩ thầm :

- Phong Lâm đạo tặc ta chết cũng lời người xuống Âm phủ nữa.

Khi ấy chàng không quản đến thế công mạnh bạo của hơn ba người, của Mã Trung Quân, liền huy động chưởng lực bắn ra ngón chỉ nhắm ngay thân giữa của Phong Lâm Cư Sĩ mà quật vào.

Chẳng may, chưởng cùng chỉ chưa hề đưa ra hết, thì âm lực của bốn phía đã ào ào lấn áp tới. Chỉ nghe tiếng la thảm thiết của Thạch Bảo Kỳ rồi hai chân chàng đã rời khỏi mặt đất bay ra sảnh đường.

Bắn người hiệp sức đánh ra sức mạnh ngàn cân, Thạch Bảo Kỳ bị kinh phong từ nơi cửa sổ bay thẳng ra ngoài mười mấy trượng rồi kiệt sức rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống đất, người chàng đã ngất đi, không rõ động tịnh gì cả.

Phong Lâm Cư Sĩ lạnh lùng hừ lên :

- Hôm nay cũng may đâu trừ đi mối đại họa cho võ lâm đây.

Chưa dứt lời, thì Tả Trung Vương lại lạnh lùng thốt :

- Minh chủ, chúng ta đi thử xem, hãy thấy tận mắt hấn tất thử rồi mới yên tâm.

Rồi đến Mã Trung Quân tiếp :

- Đúng vậy, và đồng thời hiện trên mình tiểu tử có đến chín hạt Huyết Châu Hồn, quả thật trời giúp anh em ta.

Nhắc đến hạt Huyết Châu Hồn, tinh thần của mọi người đều chấn động lên, nên Mã Trung Quân chưa hết lời thì Tả Trung Vương, Tữu Trung Tiên đã phóng từ cửa sổ ra ngoài chỗ Thạch Bảo Kỳ vừa bay đi trước.

Kế đó Phong Lâm Cư Sĩ, Mã Trung Quân, Tiểu Diện Diêm La cùng với lão Cuồng Trung Thánh vừa mới tỉnh dậy cũng đua nhau phóng đi.

Các ma đầu tiến ra nhìn xem.

Lạ lùng thay!

Trên mặt đất ngoài một vũng máu đào đọng lại không còn có hình dáng của Thạch Bảo Kỳ ở chốn nào nữa.

Phong Lâm Cư Sĩ sững sờ lên :

- lạ thay, tiểu tử này không chết thì cũng bất tỉnh, đâu có thể trốn đi được như thế! Vậy tại sao đây?...

Con mắt đục xà sáng chớp của Tiểu Diện Diêm La đảo một vòng, rồi gấp rút :

- Minh chủ, theo ý kiến tiểu đệ thì chắc là có một cao nhân của võ lâm cứu tiểu cuồng ma đi rồi.

Lời này vừa thốt ra thì các ma đầu khác cũng ngạc nhiên lên đồng thanh nói :

- Lời của lão huynh có lý lắm.

Tả Trung Vương lạnh lùng cười một tiếng, rồi lại hậm hực rống :

- Chẳng quản là Tiên Phật đi nữa chúng ta cũng phải tìm kiếm đến cuối cùng, Thạch Bảo Kỳ không thể không biết và Huyết Châu Hồn đâu thể để lọt vào tay kẻ khác.

Cả bọn hô lên :

- Đúng vậy. Hãy tìm kiếm cho mau.

- Phải đấy, chúng ta tiến hành lục soát ngay kéo trễ.

Rồi các ma đầu chia nhau đi bốn hướng đông tây tìm kiếm Thạch Bảo Kỳ.

* * * * *

Cách xa nơi quần ma nhóm họp chừng hai mươi dặm, nơi một từng cao chót vót của một thắng cảnh Đẳng Vương các ở phía Tây thành Nam Xương, lúc bấy giờ đang có một người nằm im lặng trên ấy.

Người ấy chẳng phải là ai khác chính là Thạch Bảo Kỳ.

Sắc mặt của Thạch Bảo Kỳ hồng hào tốt tươi, chẳng có vết tích gì có vẻ bị thương nặng gần chết. Hiển nhiên, chàng đã lành mạnh, sắp gần tỉnh lại.

Ước chừng nửa giờ sau, Thạch Bảo Kỳ đã từ từ tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, cảm giác trước hết của chàng là chưa có chết, còn sống trong đời.

Tiếp đó, chàng còn hồi nhớ lại trong màn thảm kịch giây lát kia mình bị tổng đưa ra ngoài sảnh đường rồi ngất đi.

Chàng bắt giác rúng động cả mình lên tự nhủ rằng :

- Thật nguy hiểm đây! Ta thật như chết đi một lần rồi.

Sau đó chàng liền nhớ đến trên mình chàng còn có chín hạt Huyết Châu Hồn, liền đưa tay vào lòng lấy toàn bộ ra.

Từ nơi bàn nhóm họp lấy được bốn hạt thì còn y nguyên.

Nhưng mở hộp Huyết Châu ra thì chỉ còn có bốn hạt, thiếu một hạt Trị Thương Châu.

Chàng đang cảm thấy lạ lùng kinh ngạc chợt nghe trong miệng mình ngậm một vật gì thơm phức.

Chàng nhổ ra xem thì chính là Trị Thương Châu của mình.

Chàng ngẫm ngẫm tự khiến trách :

- Sao mà lãng trí như thế.

Rồi chàng vội vàng đem toàn bộ Huyết Châu Hồn bỏ vào trong hộp Huyết Châu cất lại kỹ càng.

Thạch Bảo Kỳ lẩm bẩm :

- Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc là được người nào cứu thoát mà mang đến chốn này, hạt Trị Thương Châu cũng là do họ đưa vào trong miệng ta, nếu mà không có thì ta sớm đã chết rồi.

Rồi chàng tự nhủ :

- Nhưng người ấy là ai?

Thạch Bảo Kỳ hoang mang không biết là thế nào.

Quét mắt nhìn xung quanh, cũng không thấy một chiếc bóng người nào.

Đang lúc chàng ngẫm nghĩ chuyện lạ lùng này chưa biết ra sao, chợt thấy phía lưng chàng đưa đến một luồng kinh khí lạnh buốt dị kỳ.

Thạch Bảo Kỳ không kịp trở tay chỉ thấy trí óc chàng choáng váng lên, linh hồn dường như là xuất ra khỏi thân, tiến vào một cõi hư vô huyền ảo.

Trong thần trí phẳng phất, một luồng gió thơm tho đưa đến, chợt thấy một bóng kiều diễm hiện ra. Đây chính là nàng Minh Nữ Châu Uyển Linh.

Châu Uyển Linh mỉm cười nhìn chàng với cặp mắt hữu tình nói :

- Thạch công tử! Công tử đã tỉnh dậy rồi à? Mừng cho người đấy.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói thì lãnh hội ngay liền hỏi :

- Châu cô nương, thật cảm tạ cái ơn cứu mạng của cô nương như núi như biển, tại hạ đến chết cũng không quên công ơn này được.

Minh Nữ tươi cười nói :

- Thạch công tử, người cứu mạng công tử không phải là tiểu muội, thật không dám nhận cái ơn ấy.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói sững sờ lên :

- Người ân nhân tại hạ là ai?

- Là gia sư Minh Hậu.
 - À, là lão tiền bối đây, nhưng chẳng biết linh sư phụ làm sao cứu được tại hạ ra?
 - Sư phụ ta nói, người từng khuyên công tử chớ có đi mạo hiểm, phải không?
 - Phải!
 - Nhưng công tử không có nghe lời?
 - Tại hạ có cái khổ tâm không làm như thế không thể được.
 - Gia sư thấy công tử quyết chí đấu nhau, trong lòng khó chịu, nên khi công tử lên đường không bao lâu lại thấy không yên tâm liền đi cùng tiểu muội trở lại tòa nhà ấy.
- Nàng dăm dăm nhìn vào mặt Thạch Bảo Kỳ không ngớt, lại tiếp.
- Khi thầy trò của tiểu muội đến nơi chính là bốn người bọn trợ giúp lão ma đầu kia hợp sức đối phó cùng công tử, gia sư chưa kịp ra tay trợ giúp, công tử đã bị tổng ra ngoài. Gia sư hoảng hốt phóng tới cứu công tử rời khỏi chốn ấy mà đến Đằng Vương các đây.
- Nghe xong lời thuật lại của Minh Nữ, Thạch Bảo Kỳ mới rõ sự trải qua của mình và tại sao có mặt tại chốn này, rồi nói :
- Phong Lâm Cư Sĩ, bọn ma đầu không có phát giác hai thầy trò cô nương à?

30. Hận Chồng Như Núi

Minh Nữ nghiêm chỉnh lại quay nhìn Thạch Bảo Kỳ nhỏ nhẹ nói :

- Thạch công tử! Công tử không tìm được nàng đâu!
- Thạch Bảo Kỳ sững sốt :
- Không thể tìm được à. Tại sao vậy?
 - Vì tiểu muội cũng không biết Tiêu Diêu Khách đại hiệp cứu nàng đi đâu nữa.

Thạch Bảo Kỳ bật lên :

- A...

Minh Nữ tiếp :

- Đồng thời công tử ở đây đã suốt ngày rồi, nếu vết thương của cô nương kia quá trầm trọng thì nàng có thể là mất cả hiệu lực rồi, làm sao cứu cho được.
- Thạch Bảo Kỳ nghe nói kinh hãi lên :
- Tại sao? Tại hạ ở đây mê man cả ngày rồi à?
 - Đúng vậy, suốt ngày công tử đều bất tỉnh nhân sự, toàn nhờ mấy hoàn linh đơn tự chế của gia sư để no bụng thôi.
 - Vết thương của tại hạ nặng như thế à?

Minh Nữ như cảm kích :

- Đúng vậy! Suýt có thể là từng chết qua một phen đấy!

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ kinh hãi lên :

- Lệnh sư phụ nhờ gì mà cứu sống mạng tại hạ?
- Một mặt là dùng công lực thâm hậu của sư phụ làm phép Suy Công Quá Huyết cho công tử, một mặt cho công tử uống rất nhiều linh dược của Minh cung đặc chế, sự quan trọng nhất là nhờ hạt Trì Thương Châu cứu lại mạng sống của công tử, nếu không có quả Huyết Châu thì gia sư cũng không biết làm gì nổi đây.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói lời này rất là cảm kích cái ân nghĩa của Minh Hậu, chàng quét mắt nhìn xung quanh nói :

- Châu cô nương, sao không thấy lệnh sư phụ vậy?

Minh Nữ cười lạnh lẽo :

- Sư phụ có chuyện về trước, bảo tiểu muội ở đây chăm nom công tử.

- Lệnh sư phụ trước khi ra đi có dặn bảo gì không?

- Có! Lão tiên bối hy vọng công tử đối với mối thù hằn của Phong Lâm Cư Sĩ bỏ qua đi, lại nữa còn nhắc đến lời xưa, nói rằng chuyện này đối với “Đoạn Tình Sử” của gia sư có liên hệ đến vậy.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Châu cô nương, thật khiến tại hạ không rõ tại sao mối thù hiềm của Phong Lâm Cư Sĩ lại có liên quan đến “Đoạn Tình Sử” của lệnh sư phụ?

- Thạch công tử! Gia sư không có lời nói dối công tử đâu, sự thật quả là như thế.

- Cô nương có thể nói rõ cho tại hạ nghe không?

- Không thể được! Gia sư không cho phép nói ra chuyện này.

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ than lên :

- Đã làm như vậy, tại hạ không dám miễn cưỡng nài xin, tại hạ dù sao đi nữa cũng không thể cải biến cái mối thù đối với Phong Lâm Cư Sĩ được, những chuyện xa thì không nói, chứ là nơi bàn nhóm họp thái độ điên cuồng, luôn cả con gái mình cũng không dung thứ thì tại hạ đâu còn chỗ thỏa hiệp với hần!

Minh Nữ khe khẽ than lên :

- Quả thật như thế? Sự biểu lộ tàn bạo của Phong Lâm Cư Sĩ luôn tiểu muội cũng không thể nhin được, nhưng đó là lời của gia sư.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Nhưng chẳng biết cái quan cảm của lệnh sư phụ thế nào đây?

- Sư phụ vẫn kiên trì lối nhận xét xưa kia, cho là Phong Lâm Cư Sĩ trong sạch hiền lành, nhất định có ý gì, nguyên nhân phi thường gì đây.

- Giữa lệnh sư phụ cùng Phong Lâm Cư Sĩ có từng gặp mặt chưa?

- Chưa. Gia sư có lời thề không gặp mặt hần.

- Tại sao làm như thế?

- Tiểu muội cũng không rõ!

- Tại hạ nhận thấy lời khuyên can của lệnh sư phụ quá hư vô, mà cái hành động man trá của Phong Lâm Cư Sĩ lại quá hiển nhiên, muốn ta có lẽ độ đối với một kẻ thù sanh tử, thật là giết ta còn chưa thấy đau đớn hơn.

- Thạch công tử, cũng chớ có tự khổ quá độ như thế, gia sư chỉ hy vọng vậy thôi chứ chưa hề cưỡng bách công tử làm y theo. Sự thật là luôn cả gia sư đối với hành vi của lão cũng cảm thấy lạ lùng hết sức, về sau này miễn là công tử xử lý việc này nên kỹ càng một chút là được rồi, không phải nhất định phải buộc công tử giữ đúng y theo như vậy đâu.

Thạch Bảo Kỳ nghe nàng nói có lý liền sanh ra một cảm tưởng đồng tình.

- Lời của cô nương rất là có lý, chẳng những là đối với Phong Lâm Cư Sĩ đạo tặc phải cẩn thận, mà đối với tất cả mọi người cũng như thế, chuyện này tại hạ nhất định ghi nhớ vào lòng, xin cô nương hãy yên tâm.

- Vậy thì tốt lắm, tiểu muội nay muốn cáo từ!

- Cô nương muốn đi à, nhưng cô nương đi đâu?
- Gia sư có dặn bảo, chờ cho công tử lành mạnh vết thương rồi phải về Minh cung báo tin lại, cho nên?
- Minh cung thiết lập tại đâu? Tại hạ có thể đến đấy một lần nữa không?
- Xin lỗi, Minh cung là chốn địa ngục người ở dương gian không thể đến, không nhắc đến thì thôi!

Vừa dứt lời Minh Nữ Châu Uyển Linh đã phóng ra ngoài Đằng Vương Các.

Người đã đi rồi, Thạch Bảo Kỳ toan rượt theo để xem Minh cung ra sao, chợt nghe có một luồng gió lạnh buốt đưa đến khiến chàng ngất đi.

Khi mà chàng tỉnh dậy thì mặt trời đã chói lọi trên cửa sổ, nào đâu còn chiếc bóng dáng của Minh Nữ.

Cô gái mà luôn luôn theo dõi chàng trong vùng u minh đầy đặc bóng tối huyền bí.

Tất cả những chuyện trải qua dường như là trong giấc mộng. Chàng đối với thầy trò của Minh Nữ nảy sinh một cảm giác vô cùng thần bí.

Chàng quả quyết thầy trò nàng không phải là quỷ mỵ như lời nàng đã bảo.

Nhưng chàng lại không có lý do gì để phá tan sự hoài nghi đầy vẻ mơ hồ bí mật này.

Chàng nghĩ : Hai người này ngoài sự tưởng tượng, dầu nhận xét thế nào cũng không ra manh mối.

Nay chàng đã có chín hạt Huyết Châu Hồn, còn lại năm hạt nữa. Một hạt ở vào tay Phấn Diện Đào Hoa còn bốn hạt khác thì ở trong tay Thất Hổ lệnh chủ Cái Thế Bá Vương, chàng nên tập trung toàn lực tìm kiếm hai người này, miễn là các hạt Huyết Châu có ngày hợp lại được, khai thác kho tàng võ học thì đâu còn sợ không trừ tuyệt ma đầu đang hoành hành trong chốn giang hồ nữa.

Ý niệm quyết định xong chàng liền cất bước xuống lầu, rời khỏi tòa Đằng Vương Các.

Đằng Vương Các là chốn danh lam thắng cảnh của thành Nam Xương, đang lúc chàng ra khỏi chốn này quả thật ngựa xe như nước, rất là náo nhiệt.

Thạch Bảo Kỳ có nhiều việc bận tâm, không có để ý thưởng thức chốn danh thắng, cứ tiến mạnh lên.

Đi được một khoảng đường, chàng chợt nghe trong đám đông người có tiếng già dặn “á” lên :

- Tiểu tử! Người ở đây à?

Thạch Bảo Kỳ nhìn theo tiếng nói, thấy đó là Huyết Châu lão nhân khiến chàng hết sức mừng rỡ.

Chàng xê mình tới :

- Lão tiên bối, người cũng đến rồi à?

Không đợi Thạch Bảo Kỳ dứt lời, Huyết Châu lão nhân liền ngóng xem tả hữu, rồi tiếp :

- Tiểu tử, ở đây nói chuyện không tiện. Hãy mau theo lão phu.

Hai người một trước một sau rời khỏi Đằng Vương Các, tìm một nơi vắng tĩnh rồi cùng ngưng bước lại.

Thạch Bảo Kỳ liền hỏi ngay :

- Lão tiên bối, người đến thành Nam Xương để làm gì đây?

Huyết Châu lão nhân trầm giọng :

- Tìm người đây!

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Tìm tại hạ à? Sao lão tiên bối lại biết tại hạ ở đây?

- Rất đơn giản, chuyện mà quần ma tụ họp tại Nam Xương, chấn động cả võ lâm, lão phu đoán trước người nhất định đến đây nên vội vàng tới nơi gặp mặt.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích :

- Lão tiền bối, làm sao lại biết được tại hạ ở Đằng Vương Các?

- Lão phu biết ở Đằng Vương Các chỉ nghĩ nơi ấy là chốn bọn khách giang hồ thường hay lui tới, theo ý lão phu thì tuy quần ma không tụ họp tại đây, cũng có thể do thám được chút manh mối, miễn là hiểu rõ chiều hướng của các ma đầu, thì tự nhiên không khó mà gặp người, nên lão phu vừa tới Nam Xương thì đến ngay Đằng Vương Các.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói rất là cảm phục sự thông minh của Huyết Châu lão nhân. Sau một chập chàng tiếp :

- Mục đích của tiền bối tìm kiếm tại hạ là?

- Lão phu e sợ bề thế người cô đơn toan muốn đến giúp phần nào, nhưng chẳng biết đại hội quần ma đã tiến hành chưa?

- Đã chấm dứt một cách thô sơ.

- Câu chuyện trải qua như thế nào?

Thạch Bảo Kỳ nghe hỏi liền đem câu chuyện trải qua thuật lại, khiến Huyết Châu lão nhân mừng cho chàng thâm ngộ được bốn hạt Huyết Châu Hồn, nhưng lại thương tiếc cho cái chết của Tử Y Tú Sĩ.

Hai người im lặng một chập, Thạch Bảo Kỳ nghĩ đến một chuyện vội hỏi :

- Lão tiền bối, lúc trước chia tay, tiền bối theo dõi hành động các sứ giả của bọn Thất Hồ lệnh có tin gì không?

- Tuy không có rượt kịp bọn anh em của Gia Cát Sách, nhưng bắt được một thuộc hạ của bọn hần, tự nơi miệng của kẻ ấy mà được biết hành động của bọn chúng. Mục đích của lão phu đến đây tìm người chính là chuyện này.

Thạch Bảo Kỳ trong lòng gấp lên :

- Lão tiền bối! Chủ nhân Thất Hồ lệnh quả thật là Cái Thế Bá Vương Gia Cát Tường Phong à?

- Đúng vậy! Chính là lão ma vương hai mươi năm về trước đã đánh bại lão phu.

- Lão ma đã tái xuất giang hồ à?

- Chính hần thì chưa có công khai xuất hiện, mà toàn do bảy đứa con lão ra hoành hành tàn bạo trong chốn giang hồ, chỉ trong vòng nửa năm giết người đã gần một ngàn, phàm là những người không chịu tuyên thệ gia nhập Thất Hồ giáo thì bị giết chết.

- Lão tiền bối, lúc này tiền bối nói Thất Hồ giáo à?

- Đúng vậy, lão ma đầu này gần đây có tổ chức một tông phái mang danh là Thất Hồ giáo, bao gồm ý nghĩ là bảy đứa con của lão đều sánh tài Long Hồ có thể xưng hùng trên thiên hạ vô lâm nay mai.

- Thưa lão tiền bối, lão ma đầu này hành hoành như thế rốt cuộc muốn làm gì đây?

- Hần muốn lên ngôi bá chủ thống trị chốn vô lâm, gần đây có vài ba tông phái rất là qui mô mà bị đám con của hần tiêu diệt đi.

Ngoài ra các cao thủ vô lâm chết dưới tay của Thất Hồ Sứ Giả thì vô số kể, bề thế mạnh bạo thật là không tiền khoáng hậu, hiện giờ đây không một người cùng môn phái nào có thể tranh giành với Thất Hồ giáo được, quả thật là một đại họa sắp tới trong chốn vô lâm.

Thạch Bảo Kỳ cau mày lên, hậm hực :

- Những chuyện khác không kể gì, chỉ vì mấy tên sứ giả của Thất Hồ giáo Lệnh cường bách họ gia nhập bọn chúng, bằng không thì ra tay hành hung, cứ vậy mà xem cũng đủ biết Thất Hồ lệnh chủ tàn bạo biết là đường nào.

Lại hướng hồ lão còn có một thiên sử đẫm máu trong chốn giang hồ về trước, nếu để cho lão toại nguyện phen này thì võ lâm trong thiên hạ chắc phải rơi vào một thời kỳ đen tối vậy.

Lúc ấy, hai con mắt của Huyết Châu lão nhân đăm đăm nhìn vào phương xa, cất giọng nói từng câu một :

- Hiện giờ, trong chốn võ lâm hung thủ duy nhất là Thất Hổ lệnh chủ.

Đây cũng là một nguồn họa rất lớn lao trong chốn võ lâm, nếu lão phu còn hơi thở là không để cho hắn toại nguyện vậy.

Thạch Bảo Kỳ cũng nghiêm sắc mặt lên, tiếp :

- Lão tiền bối, vãn bối nguyện theo dõi đến cùng, dù chết cũng không từ nan.

Ngưng lại một chập, chàng thêm :

- Lão tiền bối, trong tay của Thất Hổ lệnh chủ quả thật bảo tồn bốn hạt Huyết Châu Hồn à?

Huyết Châu lão nhân gật đầu :

- Quả thật như thế, theo khẩu cung của tên thuộc hạ lão ma đầu kia có đến bốn hạt Huyết Châu Hồn.

- Lão tiền bối, lão ma đầu phải là một hung thủ trong bọn người cướp đoạt Huyết Châu Hồn tại Đô Thiên Phong chăng?

- Đúng thế, lão vốn là một kẻ chủ mưu trong bọn ma đầu tại ngọn Đô Thiên Phong, từng hoành hành cùng với Phong Lâm Cư Sĩ.

Mối thù cha mẹ không đội trời chung nên vừa nghe xong lời nói, Thạch Bảo Kỳ hăm hừ nghiêng răng thốt :

- Lão tiền bối! Hang ổ của bọn ma đầu ở đâu? Chúng ta hãy đi đến chốn đó phá tan tành một phen cho chúng nó không còn nơi nương tựa.

Huyết Châu lão nhân cảm khái than thở :

- Thật là đáng tiếc, mãi đến hiện giờ, Tổng đàn của Thất Hổ giáo thiết lập tại đâu, lão phu hãy còn chưa biết nữa.

Thạch Bảo Kỳ gắt lên :

- Nhưng sao lão tiền bối không hỏi kẻ thuộc hạ của lão ma đầu đó? Vậy thì đem hắn vào hình phạt xem sao?

- Lão phu từng dùng hình phạt buộc hắn nói ra, kết quả không có hỏi ra manh mối gì, gã ấy chịu không nổi khổ sở, đột nhiên vận công lên dùng ngón tay đâm thẳng bộ ngực mà tự vận chết đi.

Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên, liền hỏi :

- Lão tiền bối, vậy người tính thế nào về việc này?

Hình như là có vạch sẵn đường lối gì rồi, Huyết Châu lão nhân bình tĩnh :

- Nói về công lực, thì Thất Hổ Lệnh Chủ cao hơn lão “Càn Khôn lục tuyệt” rất nhiều, nhất là bảy đứa con của hắn đều là cao thủ thượng thặng lại tụ họp được một số đông ma đầu trong chốn giang hồ, theo thực lực hiện nay của chúng ta khó mà ứng phó nổi.

- Vậy theo ý kiến của lão tiền bối thì phải làm thế nào đây?

- Trước hết chúng ta nên tìm một nơi để tu luyện một thời gian, may đâu đã được chín hạt Huyết Châu Hồn trong tay, chẳng những là có thể tập cả bảy chiêu Vô Định chiêu tiến tới nữa, lại còn có thể nghiên cứu Vô Định huyền công, đợi sau khi có lối thành tựu tăng cường công lực rồi thì, lúc ấy tái xuất giang hồ, theo dõi tìm kiếm Tổng đàn của Thất Hổ giáo để tiêu diệt nó đi cũng chẳng muộn gì. Và như vậy là kế an toàn nữa.

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ một chập, hân hoan :

- Kế hoạch của tiền bối hay lắm, văn bối vốn không có hoài nghi gì chỉ là ác phụ Ngọc Diện Đào Hoa đang luyện xong sắp thành tựu một tà công lợi hại là “Cửu Cửu huyền công”, vì nếu ác hoàn thành thì cũng nguy hiểm lắm?

Huyết Châu lão nhân lại không cho là thế. Lão nhân nghiêm nghị lên :

- Tiểu tử, Ngọc Diện Đào Hoa không rõ tông tích, căn bản chúng ta không thể tìm được. Nếu mà đem thời gian quý báu đi tìm kiếm ác này thì thà là ở đây tiềm tu võ học tuyệt thế miễn là có được thành tựu trên võ học, làm cho Huyết Châu Hồn qui tụ lại thậm chí học luôn lối tuyệt công của võ học bảo tàng thì còn lo gì mà giết chẳng được ác phụ kia?

Thạch Bảo Kỳ cau mày rồi gật đầu :

- Lời của tiền bối rất đúng. Vậy thì chúng ta cứ theo đó mà tiến hành!

Đâu đó xong xuôi, hai người liền mua đồ cần dùng và lương thực cho đủ cung ứng một tháng tìm kiếm một nơi bí ẩn để trú ngụ mà luyện công.

Ngày giờ trôi qua như nước chảy.

Thời gian một tháng cũng rất mau qua đi.

Trong thời gian này hai người đều toàn tâm toàn ý chìm đắm trong tuyệt thế võ học của hạt Huyết Châu Hồn.

Mỗi hạt châu đều có ghi võ công trên đó.

Dưới sự chỉ dẫn tận tâm của Huyết Châu lão nhân trọn một tháng công phu, Thạch Bảo Kỳ đã học toàn lực bảy chiêu Vô Định chương với công lực tám phần, đạt thành bí pháp vô cùng kỳ diệu.

Đồng thời Vô Định huyền công, Thạch Bảo Kỳ cũng đã thành thạo được nhiều, có thể lâm trận cự địch, phát chiêu như ý muốn của mình, không còn bị kiềm hãm như trước nữa.

Đương nhiên, Huyết Châu lão nhân thâm hoạch trên võ học lại càng nhiều hơn, kỳ ảo hơn Thạch Bảo Kỳ một bậc.

Hai người hết sức gia tâm vào việc luyện chiêu cuối cùng Vô Định huyền công.

Một hôm sáng sớm hai người đem võ công ra luyện lại một phen nữa.

Hai đảng đều nhận là có tiến bộ rất nhiều đều thấy mãn ý. Nhất là Thạch Bảo Kỳ lòng mừng khôn xiết, mỗi gia thù có thể trả được rồi.

Qua một ngày sau, Huyết Châu lão nhân cùng Thạch Bảo Kỳ chia tay nhau rời khỏi chốn ẩn cư luyện tập võ công, mỗi người tiến lên con đường đi dò xét sào huyệt của Thất Hồ giáo để mà tiêu diệt bọn ma đầu này.

Huyết Châu lão nhân đi qua miền nam còn Thạch Bảo Kỳ đang tiến lên con đường độc đạo thuộc huyện Thanh Giang. Đột nhiên có tiếng thét lên chực xé màng tai chàng :

- Hãy ngưng bước lại!

Tiếng vừa dứt, ở bên lề đường phía trái có một lão đạo sĩ phóng ra, ngăn cản Thạch Bảo Kỳ lại.

Thân thủ của lão đạo sĩ rất cao cường, đáp xuống nhẹ nhàng tựa bóng ma từ cõi âm hiện về.

Thạch Bảo Kỳ nghe tiếng thét, sửng sốt lên, trong lòng hơi rung động vì biết lão đạo sĩ này đi tìm thù chi đây.

Chàng quét mắt nhìn qua liền mà nhìn coi còn ai nữa hay không.

Nhưng ngoài gã đạo sĩ kia ra, không có một người nào khác, chàng liền ngạc nhiên hỏi :

- Đạo trưởng có phải nói chuyện với tại hạ không?

Lão đạo sĩ trừng cặp tinh quang vào mặt Thạch Bảo Kỳ một cái biểu lộ sự căm thù.

Giọng lạnh lùng như giá tuyết :

- Đúng vậy! Ở đây không còn người nào khác hơn bản đạo với người đây.

Thạch Bảo Kỳ rung động :

- Nghe qua giọng nói của lão tiền bối, hình như là hết sức thù hận với tại hạ, có phải thế chăng?

Sau khi niệm Phật một tiếng lòng lộng, lão đạo sĩ bộc lộ sát khí lên cặp mắt, cất giọng trầm lặng khác thường :

- Khoan đã, ta hỏi người có phải là tên Thạch Bảo Kỳ không?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đúng vậy, chính tại hạ là Thạch Bảo Kỳ đây.

Đạo sĩ lạnh lùng :

- Vậy thì lão đạo ta không có tìm lầm.

Thạch Bảo Kỳ chau mày :

- Mục đích của tiền bối tìm kiếm tại hạ có chuyện ân thù chi đây?

Lão đạo sĩ nói :

- Người có biết một đạo nhân tên là Huyền đạo trưởng chăng?

Trong lòng đã rõ cái nguyên nhân đạo sĩ tìm kiếm mình để làm gì rồi, nhưng Thạch Bảo Kỳ vẫn bình thản :

- Có phải Huyền đạo trưởng Chương môn nhân phái Hoa Sơn? Ở tại hạ từng biết qua rồi!

Lão đạo sĩ trầm giọng :

- Quả vậy, Tịnh Huyền chết ở dưới tay ai?

Áp ứng, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Đạo trưởng này chết trong tay tam thúc của tại hạ là Tiêu Diêu Khách.

Đạo sĩ khản trương lên :

- Hiện nay Tiêu Diêu Khách ở đâu?

Tâm trường của Thạch Bảo Kỳ rung động lên, liền đem chuyện này gạt qua một bên, hỏi vặn lại lão đạo sĩ :

- Tiền bối là người của phái Hoa Sơn à?

Lão đạo sĩ kia trở mắt nhìn lên :

- Bản đạo là Tam Thanh Thượng Nhân của phái Hoa Sơn, Tịnh Huyền đạo trưởng chỉ là sư đệ đệ của ta!

Thạch Bảo Kỳ nghe rồi mặt liền đổi sắc.

Tam Thanh Thượng Nhân tài cao đức trọng, tiếng vang bốn phương.

Thạch Bảo Kỳ liền tiến lên vòng tay cung kính thi lễ :

- Tại hạ không biết lão tiền bối quang lâm, vậy xin tha lỗi sự thất kính này.

Thạch Bảo Kỳ làm vậy ngụ ý để cho Tam Thanh Thượng Nhân dịu cơn giận, để chàng phân trần về cái chết của Tịnh Huyền đạo trưởng.

Không ngờ lễ phép cũng vô ích, Tam Thanh Thượng Nhân dựng cặp mày dài lên :

- Tiểu tử! Không cần thi lễ làm gì, bản đạo bảo người phải trả lời câu hỏi của ta đây, hiện giờ Tiêu Diêu Khách đang ở nơi đâu?

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Hành tung của Tiêu Diêu tam thức thì tại hạ cũng không rõ, cho nên hiện không biết ở đâu cả.

Cặp tinh quang đạo sĩ sáng ngời :

- Sao vậy? Người cũng không rõ gì à?

- Thật vậy! Lời nói của tại hạ toàn là sự thật, không có lừa dối tiền bối.

- Giả như người quả thật không biết tin tức của Tiêu Diêu Khách ở đâu, thì hãy đi theo bản đạo tìm lão một phen.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt :

- Theo tiền bối à? Tại sao vậy?

Tam Thanh Thượng Nhân hậm hực :

- Ta muốn để người làm con tin cho lão Tiêu Diêu Khách ra đây trả lời cái chết của Tịnh Huyền đạo trưởng.

Hào khí bốc mờ trên gương mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Nếu Tiêu Diêu Khách đến tìm thì sao?

Tam Thanh đạo sĩ đáp :

- Vậy thì bản đạo sẽ giao người cho phái Võ Đang xử tử, rồi rượt bắt Tiêu Diêu Khách. Người cũng đừng quên đẩy Chưởng môn nhân của Võ Đang Thiên Tâm Báo Trường đã chết ở dưới tay người, hiện giờ Ngũ Dương chân nhân của phái này đang đi tìm người khắp chốn, dù cho chấp cánh mà bay người cũng không thoát được.

Sau khi nghe qua những lời của Tam Thanh Thượng Nhân, Thạch Bảo Kỳ mới rõ câu chuyện quả thật là có tính chất nghiêm trọng vô cùng.

Chàng đã biết là Tam Thanh Thượng Nhân thù chàng và Tiêu Diêu Khách quá sâu, chẳng phải là vài lời có thể giải bày được.

Thạch Bảo Kỳ cau mày lại thành kính nói :

- Lão tiền bối, xin bớt trận lôi đình nghe vài lời của tại hạ.

Tam Thanh Thượng Nhân dựng mày bạc, trở mắt thần hậm hực thét vang tợ chuông đồng :

- Nín mồm đi! Tiểu tử, bản đạo không nghe những lời của người. Nếu chịu nghe theo bản đạo thì tánh mạng của người còn có thể tạm sống vài ngày, bằng không thì người sẽ thịt nát xương tan trong sân trường này nội thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Chưa dứt lời, lão đạo sĩ đã vỗ qua bên Thạch Bảo Kỳ một chiêu mau như chớp.

Thạch Bảo Kỳ liền thi triển Đạt Ma bộ pháp tránh né. Rồi chàng mau lẹ giải bày những câu chuyện xảy ra tại Huyết Châu Lôi Đài của Phong Lâm Cư Sĩ cho Tam Thanh Thượng Nhân nghe.

Chàng thuật rõ việc quần ma đại hội, âm mưu xưng hùng chốn võ lâm, nhất là thân phận của chàng cùng có liên quan đến nhà họ Phong Lâm cho đến chuyện đau đớn buộc lòng phải giết chết Thiên Tâm đạo trưởng và Tiêu Diêu Khách phải giết chết Tịnh Huyền đạo trưởng, từng tận kể lại cho lão đạo sĩ chẳng giấu sót một một điều gì cả. Sau cùng chàng cảm không được giọt lệ mà nói từ câu một lên :

- Lão tiền bối, Phong Lâm Cư Sĩ tán tận lương tâm, làm chuyện ác độc, ai nấy đều thấy được tận mắt. Trước thì cướp đoạt Huyết Châu, giết hại cha mẹ của tại hạ, sau lại phản bội cuộc hôn phối đoạn tuyệt tình nghĩa anh em với Tiêu Diêu Khách, đối với con gái mình thì vô nhân vô nghĩa đi tìm Tà Trung Vương trong một đêm khuya tại núi Mã Yên. Thành Nam Xương tụ họp với các ma đầu, kẻ đạo mạo gian hùng trong chốn võ lâm như hắn, đáng lẽ đồng tình công phạt phái Hoa Sơn, Vũ Dương không làm như thế thì thôi, trái lại còn ra tay giúp kẻ gian chủ tọa Huyết Châu Lôi Đài. Nay Tam Thanh lão tiền bối nghĩ thử việc ấy đáng làm hay không?

Trong khi ấy tình thế bất buộc, vì dưới sự ngang ngược quá độ của Tịnh Huyền đạo trưởng cùng Thiên Tâm đạo trưởng, nếu không ra toàn lực chống đối, thì có thể bị Phong Lâm Cư Sĩ giết hại rồi, thử hỏi lão tiền bối lúc ấy thay vào địa vị của chú cháu tại hạ, có thể vì tự vệ mà giết người không?

Nói đến đây hai hàng nước mắt của Thạch Bảo Kỳ tuôn ra.

Rồi chàng kích động nói tiếp :

- Lão tiền bối, tại hạ nói những lời này không có nghĩa là sĩ nhục Tịnh Huyền cũng như Thiên Tâm đạo trưởng chút nào, lại càng không có ý vì sinh tồn của mình mà xảo trá tự biện, mà lại sự thật phải rõ chân lý phải phô trương, nếu tiền bối xem tại hạ như một kẻ hung thủ thì đến chết tại hạ cũng không cam phục đâu.

Lời nói trên hùng hồn trầm nặng, khiến người xúc động, sau khi nghe qua Tam Thanh Thượng Nhân ý chí bị lung lay cực độ, sự thù hận thấy bớt đi nhiều.

Lão nhân khẽ cau mày lên nghĩ một chập, chợt trầm giọng :

- Thạch Bảo Kỳ, lời ngươi nói quả có xác thật như thế không?

Thạch Bảo Kỳ quả quyết :

- Đây toàn là sự thật, tại hạ không có dối trá.

Tam Thanh đạo nhân nghiêm lạnh :

- Ngươi là người thừa kế của Thạch Phá Thiên đại hiệp đấy à?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật :

- Đúng như thế!

- Phong Lâm Cư Sĩ quả thật phạm nhiều tội lỗi như những lời của ngươi vừa nói chẳng?

Thạch Bảo Kỳ bộc sôi thù hận :

- Đúng không sai!

Tam Thanh đạo nhân trầm nghị :

- Ngươi có dám bảo đảm gánh lấy trách nhiệm với lời nói của mình không?

Thạch Bảo Kỳ quả quyết :

- đương nhiên là dám.

Ngẫm nghĩ một chập, Tam Thanh Đạo Nhân bảo :

- Vậy thì chúng ta cùng đi!

Đột nhiên Tam Thanh đạo nhân nắm chặt tay của Thạch Bảo Kỳ dẫn đi liền.

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm kinh ngạc, liền hỏi :

- Lão tiền bối đi đâu?

Tam Thanh đạo nhân đáp :

- Sang Bạch Vân quán trên núi Vũ Công.

- Sang nơi kia để làm gì?

- Bạch Vân quán là một chi nhánh của Võ Đang, hiện giờ Thất Hổ lệnh chủ cho người đến truyền lại lời nói, yêu cầu cả phái Võ Đang đầu lụy chúng, hợp tác với Thất Hổ giáo. Ngũ Dương chân nhân không chịu đã từ chối rồi, trong cơn giận lại giết luôn kẻ truyền tin, chuyện đã thấu đến tai Thất Hổ lệnh chủ.

Lão rất phẫn nộ đã phái năm tên Thiết Hổ Sứ Giả cùng gần một trăm tên cao thủ, xông vào địa phận trọng yếu của Võ Đang, gặp ai giết nấy, gặp nhà đốt nhà, triển ra một trận ác chiến đã một ngày một đêm, nên

cơ sở đồ sộ của phái Võ Đang đã bị thiêu trụi, hàng ngàn đệ tử bởi thế phải lâm nạn mà chết, chỉ còn có Ngũ Dương chân nhân cùng mười mấy đệ tử siêu cấp được sống sót chạy trốn, mới kéo đến Bạch Vân quán này, một mặt để rượt bắt người, mặt khác thì toan xây dựng lại môn phái.

Thạch Bảo Kỳ cũng vì sự tao ngộ của phái Võ Đang mà mến tiếc nên kinh ngạc vô cùng, kể đó Tam Thanh đạo nhân tiếp :

- Bần đạo dẫn người đến Bạch Vân quán là tìm Ngũ Dương chân nhân đấy.
- Tìm Ngũ Dương chân nhân để làm gì?
- Sau khi gặp Ngũ Dương chân nhân rồi thì chúng ta cùng đi đến Phong Lâm Cư gặp Phong Lâm Cư Sĩ hỏi cho rõ ràng sự thật, người bằng lòng chứ?

Thạch Bảo Kỳ sáng rực cặp kỳ quang :

- Vậy à?
- Nếu sự thật như tiểu thí chủ nói, thì dầu cho phải rơi đầu bần đạo cũng không tha cho Phong Lâm Cư Sĩ đâu.

Cặp mắt đầy tinh quang nhìn vào mặt Thạch Bảo Kỳ, Tam Thanh đạo nhân tiếp :

- Thạch Bảo Kỳ! Người có muốn theo bần đạo đi không?

Thạch Bảo Kỳ vốn toan muốn tập trung toàn lực để đi dò xét Tổng đàn của Thất Hổ giáo, lấy lại bốn hạt Huyết Châu Hồn, nhưng nay tình thế ngang trái như vậy, nếu chàng từ chối đối phương thì chắc chắn là gây ra chuyện không may, sau khi ngẫm nghĩ một chập lâu, chàng nhất định tiến bước nào hay bước nấy, nên chàng đáp lời :

- Tại hạ muốn đi cùng tiền bối.

31. Đột Biến Bất Ngờ

Tam Thanh đạo nhân nghe nói, ha hả cười lên xem chừng đắc chí lắm.

Lão đạo sĩ đổi giọng nhẹ nhàng :

- Thật khó mà được tiểu anh hùng chịu hợp tác với nhau, vậy thì chúng ta phải lên đường.

Rồi hai người nhắm ngay phía núi Võ Công mà tiến lên như bay.

Trên cuộc hành trình nửa đêm một ngày, qua ngày sau, lúc chiều tối thì đến cách núi Võ Công chỉ mười mấy dặm đường.

Tam Thanh đạo nhân chợt nghiêm chỉnh lên :

- Thạch tiểu hiệp, chúng ta ở gần đó tìm một chốn thành thị nghỉ qua một đêm. Vì đêm tối chạy lên Bạch Vân quán có nhiều việc không tiện, chẳng biết ý thiếu hiệp thế nào?

Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Xin vâng theo lời của tiền bối.

Tam Thanh đạo nhân chỉ lên phía tả, nơi thị trấn đèn đuốc sáng trưng, toan muốn thốt lời thì.

Chợt khi ấy...

Từ trong rừng rậm ở bên vệ đường đưa ra một loạt tiếng thảm khóc ré lên khủng khiếp.

Tiếng ré lên thảm khóc kia rất là kinh khủng mà lại rất ngắn chỉ nghe qua một tiếng hình như tắt thở.

Hai người nhìn nhau, rồi nhắm ngay trong rừng rậm phóng vào.

Tìm tòi một chập đến nơi một sân trường rộng rãi. Hai người định thần nhìn kỹ.

Hỡi ơi! Sáu cái tử thi ngổn ngang nằm trên cái sân rộng. Xung quanh dưới ấy, không thấy còn một mạng sống, lại không thấy chiếc bóng hung thủ nào.

Thạch Bảo Kỳ kinh ngạc bật lên thốt :

- Chuyện gì xảy ra đây?...

Lời còn chưa dứt chợt thấy Tam Thanh Thượng Nhân xem xét lạ làng từng thân chết. Hai mắt của lão đạo nhân rưng rưng dòng lệ nói không thành tiếng.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Lão tiền bối có quen với sáu đạo hữu này à?

Tam Thanh Thượng Nhân trầm giọng than thở :

- Bọn chúng đều là đệ tử tinh anh của bốn môn.

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Sáu vị đạo trưởng đến đây làm gì hả lão tiền bối?

- Thật không dấu chi với tiểu hiệp từ khi tiểu hiệp cùng Tiêu Diêu Khách đại hiệp giết chết Thiên Tâm đạo trưởng cùng Tịnh Huyền đạo trưởng, thì hai phái Võ Đang với Hoa Sơn xem hai chú cháu của tiểu hiệp là kẻ thù chẳng đội trời chung từng nhiều lần nhóm họp liên sức nhau để đối phó.

Hiện nay bọn người này đang muốn theo dõi tiểu hiệp và đến đây nhưng chẳng may đã bị giết thê thảm đường này.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói sững sờ lên :

- Thưa tiền bối, tại sao bọn họ đột nhiên lại chết tại chốn này?

Tam Thanh Thượng Nhân đáp :

- Đương nhiên là có kẻ hành thủ đây.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Lão tiền bối có thể biết được hung thủ là ai không?

Giọng nói Tam Thanh Thượng Nhân chất chứa hận thù :

- Sau khi bản đạo xem xét lại thì tất cả đều bị chết dưới chiêu Thế Giới Mạt Nhật của Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói sững sờ lên, cúi xuống nhìn kỹ.

Quả nhiên thấy tình trạng của cái chết giống hệt với Thiên Phong đạo trưởng bị giết.

Lại nữa, họ chết dưới một chiêu có công lực hùng hậu, của một cao thủ nào đó.

Thạch Bảo Kỳ hậm hực :

- Thế Giới Mạt Nhật là một môn học huyền diệu của bọn Thất Hổ giáo hiển nhiên hung thủ là bọn giáo đồ kia.

Tam Thanh Thượng Nhân khẽ gật đầu :

- Đúng vậy. Bản đạo đồng ý với tiểu hiệp.

Ngẫm nghĩ giây lát Thạch Bảo Kỳ nói :

- Sáu vị đạo trưởng vừa mới chết đây, vậy thì hung thủ có thể chưa chạy đâu được xa, chúng ta hãy tìm kiếm xem sao.

Tam Thanh Thượng Nhân liền tán đồng :

- Tiểu hiệp chí lý.

Rồi đạo nhân với Thạch Bảo Kỳ lục soát cả khu rừng rậm này một chập khá lâu.

Kết quả chẳng thấy một chiếc bóng người nào cả.

Tiến lên chốn cao trông ngóng, Thạch Bảo Kỳ lẫn Tam Thanh Thượng Nhân cũng hoàn toàn vô hiệu.

Tâm tình của Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp lên :

- Lão tiền bối, bọn ma đầu động tác quá mau lẹ, có thể sớm đã tẩu thoát đi rồi. Nếu tiền bối biết được chỗ ở của Tổng đàn Thất Hổ giáo thì chúng ta đến tận nơi thanh toán với lão Thất Hổ lệnh chủ là xong chuyện. Chẳng hay tiền bối nghĩ thế nào đây?

Tam Thanh Thượng Nhân lắc đầu :

- Bần đạo chẳng biết chỗ ở của Thất Hổ giáo, chuyện này phải tính kỹ lại.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Kế hoạch của lão tiền bối như thế nào?

Tam Thanh Thượng Nhân đáp :

- Theo kế hoạch vạch sẵn tiến hành, thì trước hết lên núi Võ Công rồi tìm Phong Lâm Cư Sĩ, đợi xong chuyện Phong Lâm Độ rồi chúng ta sẽ tập trung toàn lực đối phó với Thất Hổ lệnh chủ và đồng bọn. Tiểu hiệp thấy sao?

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ một chập, thấy bọn Thất Hổ giáo người đông thế mạnh, khó mà ứng phó song phương nếu có thể được sự trợ giúp của Ngũ Dương chân nhân thì có hy vọng hơn.

Đây cũng không phải là một chuyện làm không khôn khéo.

Nghĩ vậy, Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh :

- Vậy thì cũng hay, vân bối xin tuân mạng lão tiền bối, tuân tự theo đó mà hành động.

Vì sự tình đột nhiên biến đổi, hai người không tìm khách sạn nghỉ ngơi nữa, tiếp tục cuộc hành trình trong lúc đêm khuya vắng lặng không một bóng người.

Tiến lên một chập nữa đã vào địa phận Bạch Vân quán.

Sự tình ngoài sức tưởng tượng.

Đang lúc hai người vào cổng Bạch Vân quán, thì những sự nghe thấy khiến họ đã phải sửng sốt cả người lên.

Từ ngoài tới trong một màu đen thẳm, không đèn không đuốc gì cả.

Từ trên xuống dưới, không thấy tiếng tăm của một ai hết.

Thật là kỳ dị.

Cả khu vực Bạch Vân quán vắng lặng tĩnh mịch như là chốn địa phủ âm ty.

Thạch Bảo Kỳ và Tam Thanh Thượng Nhân gấp rút phóng vào.

Chẳng tìm được một người nào còn sống cả, nhưng kẻ chết lại ngổn ngang trên mặt đất.

Từ khi hai người bước vào cổng chùa, thì ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc, nhìn xem hút mắt tử thi chất đầy ngổn ngang, máu me đông đặc trên mặt đất.

Hai người thấy tình cảnh này rùng từ đáy lòng ra, Tam Thanh Thượng Nhân khoát tay gọi Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch tiểu hiệp, chúng ta tiến vào trong xem Ngũ Dương chân nhân thế nào.

Hai người cùng phóng đi.

Họ tiến nhanh như gió, vượt qua hai dãy nhà, đến một viện cất riêng ở ngoài rất là vắng tịnh.

Tam Thanh Thượng Nhân gọi :

- Ngũ Dương đạo huynh! Ngũ Dương đạo huynh!

Tam Thanh Thượng Nhân cất tiếng gọi lên nhiều phen, nhưng trong viện ấy không có phản ứng gì cả.

Bất giác trong lòng trầm lặng lên, Tam Thanh Thượng Nhân liền xô cửa.

Đột nhiên, lão đạo nhân lấy tay đẩy cửa phải dùng đến sức mạnh.

Đang lúc Tam Thanh Thượng Nhân mở được cửa, cất bước tiến vào thì chợt phát giác có một vật gì va vào đầu của lão đạo nhân.

Tam Thanh Thượng Nhân liền ngược nhìn lên, bất giác lạnh toát cả thân mình.

Thạch Bảo Kỳ cũng thế, chỉ thấy sau ngưỡng cửa có treo một lão đạo sĩ tóc râu bạc phều.

Trên xương bả vai của lão đạo sĩ bị một sợi dây kim khí xoắn qua treo sau ngưỡng cửa. Đây hiển nhiên là sau khi bị chết đi rồi bị họ treo lên.

Hay là bị treo lên trước rồi mới bị đánh thảm liệt mà chết?

Hai người tiến lên nhìn xem.

Trong viện có hơn hai mươi mấy cái cây chết, máu nhuộm đầy trong phòng.

Tam Thanh Thượng Nhân nhìn thấy cây chết của Ngũ Dương chân nhân mà tủi khóc lớn :

- Một cái kiếp họa khủng khiếp ngàn năm chưa từng thấy trong chốn võ lâm này.

Thạch Bảo Kỳ tiến lên một bước, bị đất hời :

- Lão tiên bối! Người này chính là bậc siêu nhân của phái Vũ Dương Ngũ Dương chân nhân đấy chẳng?

Tam Thanh Thượng Nhân rưng rưng nước mắt :

- Đúng vậy! Tất cả những người chết trong tịnh viện này đều là đệ tử cao thủ của Vũ Dương. Tiếc rằng Tổng đàn của Vũ Dương đã hết, Bạch Vân quán trên núi Võ Công cũng không còn, từ nay phái Vũ Dương đã tiêu tan cơ nghiệp.

Đây thật là cái rủi ro lớn trong võ lâm vậy.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói cũng tuôn giọt lệ, sau một chập chàng bảo đạo sĩ :

- Theo sự quan sát của tại hạ, đây cũng là thủ đoạn tàn sát của bọn Thất Hổ giáo chứ không còn ai cả.

Tam Thanh đạo nhân gật đầu bí hiểm :

- Đúng lắm, chính là hành vi của bọn Thất Hổ giáo vậy.

Dừng cặp mày trắng lên, Tam Thanh Thượng Nhân nói với giọng lạnh lùng :

- Thất Hổ lệnh chủ ngang tàng bạo ngược coi rẻ võ lâm thiên hạ, bản đạo chẳng tự đo lường sức lực quyết tâm sanh tử cùng Thất Hổ giáo mới nghe.

Nhìn qua Thạch Bảo Kỳ rồi lão nhân nghiêm chỉnh nói :

- Thù này không trả, không được yên tâm. Kẻ ma đầu này không trừ, chết không thể nhắm mắt. Thạch thiếu hiệp, cuộc hành trình sang Phong Lâm Cư xin tạm hoãn lại. Lão đạo nay đi tìm lão ma đầu Cái Thế Bá Vương để tổng thanh toán cùng hắn.

Thạch Bảo Kỳ sớm đã có lập sẵn ý định này tức thì sang sẵn trả lời :

- Đúng vậy! Văn bối xin vâng chịu tiến thoái cùng tiên bối đến Thất Hổ giáo một phen.

Tam Thanh Thượng Nhân nghe nói mừng rỡ :

- Vậy thì tốt lắm, chúng ta cùng tiến lên cho mau.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp :

- Vâng chúng ta lập tức lên đường kéo trẻ.

Hai người toan cất bước ra đi, thì chợt nghe trên không gian đêm khuya đưa đến một loạt tiếng thét chấn động làm xé tan sự tĩnh mịch của núi rừng :

- Muốn chạy đi đâu? Có cánh cũng không dễ gì tẩu thoát.

Liền đó thấp thoáng vài chiếc bóng ứng lời phóng ra bốn người mặc áo đen chắn ngang cánh cửa trước lại, không cho Tam Thanh Thượng Nhân và Thạch Bảo Kỳ xông ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên tiến lên trầm giọng hỏi :

- Bọn người từ đâu đến đây?

Trong đó có một người mặt mày gian hiểm xê mình tới đối diện Thạch Bảo Kỳ ngạo mạn đáp :

- Bọn đại gia từ Thất Hổ giáo đến đây.

Tam Thanh Thượng Nhân lẫn Thạch Bảo Kỳ nghe xong, thần tình biến đổi thật nhanh chóng.

Cặp tinh quang của Tam Thanh Thượng Nhân chiếu xạ vào mặt bốn người kia bộc lộ sự thù hận vô biên.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Có phải người là thuộc hạ của lão đại ác ma Cái Thế Bá Vương đấy chăng?

Tên cao thủ áo đen kiêu căng :

- Đúng vậy chẳng sai.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm lạnh :

- Các người thuộc hạng người gì trong ác đạo Thất Hổ giáo?

- Phó sứ giả Thất Hổ giáo.

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ sắc mùi máu tanh :

- Thế thì khỏi cần tra xét, vụ đâm máu tại Bạch Vân quán chính là bọn người ra tay chẳng?

Tên Phó sứ giả ấy gật đầu :

- Hoàn toàn đúng như thế.

Thù khí bốc cao muôn trượng, Thạch Bảo Kỳ thét :

- Các người có mối hận gì với Bạch Vân quán này?

Tên Phó sứ giả tự thị :

- Chẳng có oán thù chi cả.

- Thế tại sao các người tạo ra cuộc thảm sát này?

- Chỉ vì môn phái Vũ Đương từ chối tuyên thệ gia nhập vào Thất Hổ giáo. Đó là cái nguyên nhân phái Vũ Đương bị tiêu diệt đúng theo tinh thần bản đạo.

Vận lên một bầu chân lực trên ngọn đơn chưởng, Thạch Bảo Kỳ đề cao ngang ngực rồi lách mình tiến lên ba bước như sắp sửa ra tay.

Nhưng chàng còn gạn hỏi :

- Bốn người trong bọn người đây thấy đều là hung phạm trong vụ thảm sát Bạch Vân quán chẳng?

Tên Phó sứ giả đáp :

- Người đoán chỉ trúng nửa phần mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Sao gọi là đúng nửa phần?
- Ngoài bọn đại gia trừng trị Bạch Vân quán thì lại còn một số đồng đạo khác nữa.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Hừ, còn mấy người nữa hãy nói nốt ta nghe.
- Còn chư vị Chánh sứ giả của Thất Hồ lệnh nữa trong vụ thanh toán đẫm máu này.
- Tất cả có thêm mấy người nữa?
- Ba người.
- Bọn chúng hiện ở nơi đâu?
- Không thể nói ra cho người biết được.
- Người không chịu khai à?
- Ta không nói người làm gì ta?

Thạch Bảo Kỳ trợn cặp kỳ quang :

- Thì ta sẽ cho người cảnh thối rơi máu đổ.

Tên Phó sứ giả khinh bỉ :

- Tiểu tử, ta chỉ sợ e người làm không nổi chuyện đó rồi có khi lây đại họa vào thân đấy.

Cháy phừng lửa giận, Thạch Bảo Kỳ quát :

- Vậy thì người hãy xem đây.

Chàng liền thẳng người lên, gỡ ngọn đơn chưởng lên khỏi đầu, rồi đưa tới như cái thoi.

Vụt.

Tức thì một luồng kinh khí Hắc Nguyệt Cao Phong từ nơi chưởng trung của Thạch Bảo Kỳ cuộn cuộn tới tên Phó sứ giả mau như điện chớp, thế tựa ba đào.

Hắc Nguyệt Cao Phong vốn là tuyệt chiêu trong Vô Định chưởng mà Thạch Bảo Kỳ vừa học được trong khi luyện công nơi hang cốc cùng với Huyết Châu lão nhân, chẳng những huyền diệu vô cùng mà lại còn thâm khốc như búa Thiên Lô trên trời giáng xuống.

Lại nữa, nội lực lẫn võ công của Thạch Bảo Kỳ ngày nay tiến bộ vượt bậc so với trước kia khác nhau như trời với vực.

Một chiêu chàng đưa ra khiến đối phương chưa kịp nghĩ đó là chiêu gì, cách đối phó ra sao thì kinh lực đã quật nhằm.

Bình...

Thân hình của tên Phó sứ giả bắn tung lên cao tám trượng rồi trở xuống đất kêu huyếch một tiếng khô rợn.

Chừng trông kỹ lại đã thấy bộ ngực của tên Phó sứ giả vỡ nát đến tan rã từng mảnh máu đào vung vãi khắp nơi.

Tên Phó sứ giả chết không kịp kêu lên một tiếng nào cả.

Quả thật là thảm khốc.

Chiêu thức Hắc Nguyệt Cao Phong huyền diệu không thể nào tưởng được.

Sức mạnh của nó còn vượt hơn cả Huyết Tủy Giang Hồ và Hận Hải Vô Biên nữa.

Riêng ba tên Phó sứ giả kia đứng ngoài vậy mà cũng bị luồng tiềm lực Hắc Nguyệt Cao Phong đẩy loạn choạng về phía sau năm sáu bước mới đứng vững trở lại.

Ba tên cao thủ này khùng khiếp nhìn Thạch Bảo Kỳ rồi nhìn cái thi thể nát tan của đồng bọn.

Chúng lộ trên bộ mặt hung hăng một nỗi hãi hùng khôn tả.

Bởi chúng không thể nào ngờ được võ công của Thạch Bảo Kỳ lại huyền thông như thế.

Đến cả Tam Thanh Thượng Nhân ngó thấy thủ pháp giết người của Thạch Bảo Kỳ cũng phải sửng sốt lên.

Lão nhân tấm tắc khen thầm :

- Quả thật một đoá kỳ hoa vô lâm đây!

Thạch Bảo Kỳ lắc mình tiến lên nói với tên Phó sứ giả mềm rộng :

- Ba người Chánh sứ giả Thất Hổ giáo hiện giờ ở tại đâu? Người hãy khai thật cho mau!

Tên Phó sứ giả mềm rộng cười ngạnh :

- Đại gia không thể nói ra cho người biết được, chỉ có liều chết cùng người một phen.

Tên Phó sứ giả mềm rộng kia lời chưa kịp chấm dứt thì Thạch Bảo Kỳ nổi giận quát :

- Vậy là số người đã hỏng rồi!

Chữ hỏng vừa ra khỏi cửa miệng Thạch Bảo Kỳ đã nhắm tên ma đầu công ngay một chiêu Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ mau như làn sét trên mây.

Chiêu này trăm phát đưa ra là trúng đích không thể có một thân pháp nào mà tránh né cho kịp.

Liền đó một tiếng thảm khóc ré lên phát đi từ cửa miệng của tên Phó sứ giả Thất Hổ giáo.

Thân hình hắn bay vút ra ngoài rớt xuống đất im lìm.

Trên ngực tên Phó sứ giả này thủng ba nơi hình chữ phẩm chết liền tại trận, thân mình co quắp lại.

Bề thế thần công hùng mạnh của Thạch Bảo Kỳ giết hai vị Phó sứ giả Thất Hổ lệnh trong giây lát, khiến cho hai người cao thủ còn lại bất giác kinh hồn hoảng phách.

Không ai bảo ai chúng quay mình toan phóng chạy.

Thấy thế Tam Thanh Thượng Nhân bạo hét :

- Chạy đi đâu!

Liền đó lão nhân chặn một trong hai tên Phó sứ giả lại, gỡ ngọn hữu chưởng tấn công như điện chớp.

Thạch Bảo Kỳ cũng lẹ tay không kém, đẩy ra luồng ám lực chấn động tên Phó sứ giả cầm kiếm trên tay kia.

Thanh trường kiếm của hắn bay vút lên không gian vô tận.

Lẹ như chớp, Thạch Bảo Kỳ lắc mình như vong linh tới sát bên mình tên Phó sứ giả chụp lấy cườm tay hắn.

Chàng kèm lấy huyết mạch đối phương.

Tên Phó sứ giả hãi hùng rống :

- Người làm chi đây?

Thạch Bảo Kỳ nắm chặt nơi mạch đạo lạnh lùng :

- Ta muốn người khai thật đồng bọn hiện ở chốn nào, bằng không người sẽ nhận lấy một cái chết thảm khốc như hai tên tặc đạo kia.

Thất Hổ giáo đồ ai ai cũng cứng đầu ương ngạnh, đâu có thể hé miệng nói một lời gì.

Tên Phó sứ giả cầm kiếm nghe hỏi vùng quát to :

- Tiểu tử, nay đại gia trong lúc thất thế, người muốn sao thì làm vậy chứ đừng hòng ta khai thật một lời nào, vô ích.

Thạch Bảo Kỳ nổi trận lôi đình, giở ngọn đơn chưởng lên đỉnh đầu của tên Phó sứ giả hét to :

- Một ma đồ đã không biết chết là gì thì ta làm sao dung túng cái mạng sống của người được, để ta ban cho người một cái chết chẳng toàn thi thể xem cho biết.

Vút!

Chàng đưa ngay một chưởng vào ngực tên Phó sứ giả này.

Bình!

Thân hình tên Phó sứ giả lìa khỏi mặt đất bắn vút lên cao hơn năm trượng rồi rớt trở xuống.

Sẵn cơn giận, Thạch Bảo Kỳ chưa chịu ngừng tay, nhắm theo chiều hướng bay đi của tên Phó sứ giả đang khi hạ xuống, phóng tới quật thêm ba chưởng mạnh bạo.

Bình, bình, bình...

Tên Phó sứ giả cầm kiếm xoay như cái bong bóng, tung lên hạ xuống mấy phen cuối cùng xương thịt nát tan chia lìa thành mảnh vụn rớt tả tơi trên mặt đất rất đỗi hãi hùng.

Cái chết của hắn quả là thâm thảm.

Trong thời gian đó Tam Thanh Thượng Nhân cũng đã kiếm chế được tên Phó sứ giả kia, nắm chặt mạch đạo hắn.

Lão đạo nhân thét :

- Ma đồ, sự nhân quả luân hồi của đất trời đặt ra không sai một ly tấc, hôm nay nếu bản đạo không giết người thì thiên lý nan dung. Vậy hãy nhắm mắt chờ ta siêu độ qua cõi khác cho rồi.

Ngọn đơn chưởng của Tam Thanh Thượng Nhân cùng theo tiếng thét giở lên toan quật xuống đầu tên Phó sứ giả.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã lắc mình đến nói lớn :

- Lão tiên bối hãy ngừng tay!

Tam Thanh Thượng Nhân chau mày :

- Thạch tiểu hiệp còn có chuyện gì đây?

Thạch Bảo Kỳ lên đứng song song :

- Lão tiên bối hãy khoan giết hắn, tại hạ còn câu chuyện muốn hỏi hắn thêm, nếu giết ngay e chẳng còn cơ hội nữa.

Tam Thanh Thượng Nhân gật đầu :

- Lời thiếu hiệp rất chí lý.

Rồi lão đạo nhân tháo lui lại vài bước, nhường tên Phó sứ giả cho Thạch Bảo Kỳ định liệu.

Tên Phó sứ giả vừa được Tam Thanh Thượng Nhân buông ra toan thừa cơ hội phóng chạy thì Thạch Bảo Kỳ hét :

- Chớ có cuồng vọng!

Chàng búng ra một đạo chỉ phong làm tên Phó sứ giả ngã quỵ xuống đất không sao chỗi dậy được.

Đồng thời Thạch Bảo Kỳ dùng một chân đè lên ngực tên Phó sứ giả kèm cứng huyết đạo của hắn.

Gương mặt tuấn tú của chàng lấy lòng sát khí, chợt cất giọng trầm nặng bảo tên Phó sứ giả :

- Hồi tên ma đồ kia, nếu người muốn được còn sống sót trong cõi đời này, thì hãy nên ngoan ngoãn trả lời cho ta theo câu hỏi đây. Vậy người hãy khai thật rõ ràng hiện giờ Tổng đàn của Thất Hồ giáo đang trấn đóng nơi đâu? Cứ nói ra thì mạng sống của người được bảo tồn, ta hứa không hề sai chạy. Còn bằng không thì...

Tên Phó sứ giả hận thù :

- Thì người hành động thế nào?

Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Ha ha... Người sẽ chết một cách khốc liệt còn hơn đồng bọn của người vừa rồi nữa. Người đã thấy rõ rồi chứ...

Tên Phó sứ giả trở cặp mắt căm hờn lên phóng xạ hào quang nhìn Thạch Bảo Kỳ mà không thèm đáp một lời.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế sửng sốt một cái rồi hậm hực thét :

- Ma đồ, người có còn muốn sống trên thế gian này hay là cứ im lặng chờ thần chết rước đi...

Tên Phó sứ giả vẫn làm thính, hai luồng mắt tóe máu nhìn Thạch Bảo Kỳ muốn ăn tươi nuốt sống lấy chàng.

Bàn chân Thạch Bảo Kỳ ấn mạnh xuống ngay nơi tử huyết của tên Phó sứ giả chờ phút ra tay.

Chàng hét lên :

- Một lần chót hết ta hỏi người có chịu khai không?

Tên Phó sứ giả vẫn một mực không đáp lời.

Nổi giận, Thạch Bảo Kỳ vận lên một luồng nhiệt khí truyền xuống bàn chân đẩy sang ngực tên Phó sứ giả.

Dụng tâm của chàng là làm cho tên Phó sứ giả không chịu nổi sức nóng thiêu đốt mà khai thật cho chàng nghe.

Luồng khí nóng chảy rần rần vào cơ thể của tên Phó sứ giả.

Mồ hôi hần tuôn ra như tắm.

Nhưng hần vẫn cắn răng mà chịu đựng không thêm rỉ ra một tiếng rên hay cầu khẩn chi hết.

Một hồi lâu.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Người có chịu khai không?

Tên Phó sứ giả thở hồng hộc :

- Chẳng đời nào, người chớ cuồng vọng vô ích.

Thạch Bảo Kỳ giận dữ quát :

- Vậy thì người xuống âm phủ cho mau.

Thạch Bảo Kỳ giở ngón đòn chưởng lên quật từ đỉnh đầu tên Phó sứ giả một đạo kinh khí cực kỳ mạnh bạo. Giữa lúc đó.

Chợt nghe có tiếng bạo thét từ trên không trung xuống vọng vào tai Thạch Bảo Kỳ.

- Tiểu tử ngừng tay!

Cùng trong lúc tiếng thét lồng lộng đã có một luồng ám kinh mạnh bạo quật xuống ngay đạo kinh khí của Thạch Bảo Kỳ.

Bộp!

Luồng ám kinh kia quá mau lại mạnh, khiến Thạch Bảo Kỳ không kịp ứng biến thân hình đã bị chấn ra một trượng ngoài, lão đảo mấy cái đứng vững trở lại.

Nhưng trong lúc ấy chưởng lực của Thạch Bảo Kỳ đã phát ra đúng lúc nên tên Phó sứ giả đã bị lời óc, vỡ sọ chết liền tại trận, không kịp kêu lên một tiếng nào cả.

Thạch Bảo Kỳ đứng vững lại, quét mắt nhìn qua thì thấy trước mặt không xa có một người đứng sững tại đó xạ mắt nhìn chàng.

Người ấy ăn vận rất hoa mỹ, cặp mắt sáng ngời, trạc chừng ba mươi sáu, khí phách oai hùng, kiêu ngạo vô phương.

Thạch Bảo Kỳ đang hết sức ngạc nhiên vì nhân vật xuất hiện quá thành linh trước mặt chàng thì lại có thêm hai người phóng tới sân tràng, đứng hai bên tả hữu của người vận áo gấm hoa mỹ.

Người đứng bên trái là một ả thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười chín, vận bộ võ phục sát thân mình trào căng sức sống hao hao giống Gia Cát Yến, phía ngoài lại khoác một cái áo choàng màu xanh.

Còn người đứng phía tay phải gã vận áo gấm hoa mỹ thì Thạch Bảo Kỳ đã nhận diện được ngay.

Đó chính là vị Chánh sứ giả thuộc hàng thứ tư trong Thất Hổ giáo tên là Gia Cát Điền.

Thạch Bảo Kỳ quét cặp dị quang sáng tỏ ánh tinh cầu nhìn Gia Cát Điền một cái rồi cất giọng lạnh lùng :

- Gia Cát Điền! Vụ thảm sát tại Bạch Vân quán chính là ba người trong bọn người đây tạo thành phải chăng?

Gia Cát Điền cuồng ngạo vô phương :

- Đúng vậy!

Sát khí bốc mờ trên gương mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Còn nữa, sáu vị đạo trưởng của phái Hoa Sơn lại là nhân vật nào thảm hại cả đây...

Gia Cát Điền thản nhiên :

- Đó cũng chính là bọn sứ giả Thất Hổ lệnh chúng ta tạo ra chứ không có ai nhúng tay vào nữa cả.

Tam Thanh Thượng Nhân nghe dứt tức thì nổi cơn thịnh nộ, đang muốn giở ngón chưởng xông tới thì chợt nghe rõ tên mặc áo gấm hỏi Gia Cát Điền :

- Tứ đệ, gã tiểu tử này là ai mà sao ngang tàng kiêu ngạo đến thế?

Gia Cát Điền đáp :

- Gã này chính là Thạch Bảo Kỳ, người mà phụ thân chúng ta nhắc đi nhắc lại phải bắt sống cho kỳ được mang về Tổng đàn, hoặc nếu gã ương ngạnh thì giết chết đi, hiền huynh còn nhớ không?

Lời này thốt ra khiến người rúng động.

Người đàn ông mặc áo gấm hoa mỹ cùng ả thiếu nữ xinh tươi vận áo choàng nghe Gia Cát Điền nói xong, bốn luồng mắt của họ đồng sáng rực lên vừa bộc lộ luồng sát khí lại vừa kinh ngạc.

Bốn luồng nhơn tuyến của anh em Gia Cát xạ thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ cũng nghi như sau :

- À là ra hắn đây. Tưởng cũng khó mà trách hắn tại sao cuồng ngạo tới bậc này và hình như vô công của hắn cao thâm tột độ.

Lúc ấy, Thạch Bảo Kỳ cũng lạnh lùng “hừ” lên một tiếng chiếu cặp dị quang vào mặt Gia Cát Điền.

Chàng trầm nghị hỏi :

- Còn hai vị này xưng hô với người như thế nào đây?

Gia Cát Điền trở sang người đàn ông mặc áo gấm hoa mỹ kiêu hãnh giới thiệu với Thạch Bảo Kỳ :

- Đây là nhị sư huynh của ta, đại danh là Gia Cát Kiên thuộc hàng đệ nhị sứ giả trong Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ dừng mày một cái, rồi lại hỏi :

- Còn vị tiểu thư kia là ai?

Gia Cát Điền vẫn với giọng ngạo nghễ :

- Nàng này gọi là Gia Cát Cẩn, người sứ giả thứ năm trong Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ rung động lên quét cặp dì quang nhìn lướt qua ba người một cái toan muốn mở lời.

Chợt Gia Cát Cẩn chính thiếu nữ áo hồng đã lắc thân mình lên đối diện cùng Thạch Bảo Kỳ thét to :

- Thạch Bảo Kỳ, nghe giang hồ đồn đại ngươi là một nhân vật anh hùng khí phách trong chốn võ lâm, vậy ngươi hãy đứng ra cho bọn cô nương thử xem võ công của ngươi cao thâm tới bậc nào cho biết.

Thạch Bảo Kỳ nghe thiếu nữ áo hồng nói giọng ngạo nghễ cũng cháy phừng lửa giận trong tim.

Chàng toan muốn ra tay trừng trị ả thiếu nữ một phen cho nàng hiểu rõ đâu là sự lợi hại của võ công thì thành linh Gia Cát Kiên đã bắn mình lên cản ngang trước mặt Gia Cát Cẩn.

Hắn nói to :

- Ngũ muội khoan ra tay, giờ hãy nên lo thu thập lão đạo sĩ kia, rồi sẽ đối phó cùng gã tiểu tử họ Thạch cũng chẳng muộn màng gì.

Gia Cát Cẩn gật đầu :

- Xin vâng lời nhị huynh.

Khẽ lắc mình một cái Gia Cát Cẩn đã xê qua đối diện cùng Tam Thanh Thượng Nhân chừng ba trượng.

Thiếu nữ trầm giọng :

- Phải chăng các hạ chính là Tam Thanh Thượng Nhân, nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong phái Hoa Sơn lâu nay?

Tam Thanh Thượng Nhân bốc sôi thù hận :

- Đúng như vậy, còn ngươi chính là ả con gái của lão ma đầu Thất Hổ lệnh chủ đấy chẳng?

Gia Cát Cẩn kiêu hãnh :

- Quả đúng vậy!

- Vậy thì bọn ngươi phải trả lại món nợ máu đã vay của bọn đạo.

Lời ra ngọn chướng của lão nhân vừa phát lên một đạo kinh phong nổi lên trận gió ào ào như bão tố.

Chiêu thức của Tam Thanh Thượng Nhân quả nhiên mạnh bạo vô cùng.

Gia Cát Cẩn cười lạnh lãnh :

- Số ngươi đã tận rồi.

Ngọc chướng của thiếu nữ tức thì giở lên.

Ngón võ công tuyệt thế Thế Giới Mạt Nhựt liền xuất hiện cuốn tới Tam Thanh Thượng Nhân ầm ầm như biển động.

Bùng, bùng...

Song phương chạm nhau phát nổ long trời lở núi.

Áp khí phóng ngược lên cao mười trượng.

Nháy mắt hai người một già một trẻ đã trao đổi hơn chục hiệp.

Sự thắng bại đã trông thấy trước mắt.

Tam Thanh Thượng Nhân thấy khó mà đương đầu nổi với ngón võ công tuyệt thế của Gia Cát Cẩn.

Cùng trong giờ khắc ấy.

Trận đấu kinh hồn giữa Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Kiên cũng đã diễn ra.

Kinh phong vụt vụt.

Chưởng âm phát nổ âm âm.

Song phương chưa ai hơn kém trông ra họ cũng đồng tài đồng sức với nhau.

Chợt trong khi đó.

Gia Cát Điền đứng ngoài thét to :

- Ngũ muội, hãy để anh vào trợ lực với em giết lão ma đạo này cho rồi.

Lời hấn vừa chấm dứt Gia Cát Điền vội lắc mình một cái.

Hắn đã đứng bên cánh trái của Tam Thanh Thượng Nhân.

Vụt, vụt, vụt...

Tức thì Gia Cát Điền quật ra ba đường chiêu Thế Giới Mạt Nhứt tấn công sang lão đạo nhân.

Trước đó, Tam Thanh Thượng Nhân vốn đã bị Gia Cát Kiên đánh bị thương, kể đó tận lực giao đấu với Gia Cát Cẩn, giờ lại một mình phải đương đầu với hai người làm sao chống cho nổi.

Lão nhân hận thù rống :

- Bần tăng liều chết với bọn ngươi.

Song chưởng của đạo nhân dựng lên như tấm vách tường rồi vận toàn lực chia ra đẩy tới.

Một chưởng nghênh đón thế công của Gia Cát Cẩn, còn chưởng kia tiếp lấy chiêu thức của Gia Cát Điền.

Ầm, ầm...

Hai tiếng nổ long trời lở đất.

Tam Thanh Thượng Nhân bị chấn động tháo lui năm bước, loạn choạng mấy lượt đứng hết muốn vững.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế trong lòng vô cùng kinh hãi, ngấm ngấm kêu lên :

- Ta phải giải cứu lão tiền bối cho mau.

Bằng một thân pháp vô cùng quái dị, Thạch Bảo Kỳ ngoắt mình một cái vọt qua khỏi tay Gia Cát Kiên.

Từ đó chàng chuyển mình lên phóng cao ba trượng đầu chúc xuống như con chim đại bàng toan đón mồi ngon.

Thạch Bảo Kỳ vừa thét :

- Hãy dang ra.

Đồng thời, hai chiêu Hắc Nguyệt Cao Phong và Thiên Hà Đảo Xá trong Vô Địch chưởng chia nhau quật xuống đỉnh đầu của Gia Cát Cẩn và Gia Cát Điền, thế mạnh tựa sóng tràn nước cuốn.

Bề thế từ trên cao đổ xuống càng mạnh bội phần, nhất là Thạch Bảo Kỳ xuất chiêu mau lẹ như điện chớp, nên Gia Cát Điền và Gia Cát Cẩn khó nổi chuyển mình tránh né.

Tức thì chưởng phong áp tới bên mình.

Gia Cát Điền ngó thấy kinh hãi hét :

- Tránh cho mau.

Cùng lượt Gia Cát Cẩn kêu lên :

- Thật nguy hiểm.

Hai người cùng thâu hồi thân thủ xô mình ra ngoài để tránh né hai đạo kinh lực mạnh như biển động đó.

Nhưng hơi chậm đi một chút.

Hai tiếng chao ôi nổi lên phát từ nơi cửa miệng của Gia Cát Cẩn.

Lập tức nàng bị trúng nhằm một đạo kinh phong của đối phương ôm ngực tháo lui liền liền.

Nơi mép mồm ứa ra hai giọt máu tươi.

Đồng thời trong lúc đó.

Gia Cát Điền cũng trúng nhằm luồng kinh khí Hắc Nguyệt Cao Phong dội về phía sau hơn một trượng.

Nhưng cũng trong thời khắc ấy Tam Thanh Thượng Nhân cũng bị chưởng phong của Gia Cát Điền quật nhằm ngực, máu đen phun ra thành vòi.

Tình trạng lão đạo nhân thọ thương trầm trọng.

Thạch Bảo Kỳ chuyển mình một cái từ trên cao đáp xuống mặt đất chẳng khác nào con chim đại bàng xấp cánh.

Chàng hỏi thật mau :

- Lão tiên bối, thương tích thế

32. Tam Bảo Liên Minh

Lão nông phu một tai lạnh lùng cười lên :

- Ta là bạn thân của hai lão Đằng Vân kiếm khách và Sương Long bảo chủ.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Nhưng người quả là ai?

- Thần Ưng bảo chủ!

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Thế ra người tức là Thiết Chưởng Thần Ưng Mã Hy Bình à?

Lão già một tai gật đầu :

- Đúng không sai!

Thạch Bảo Kỳ lại hỏi :

- Anh em Gia Cát Kiên hiện ở đâu?

- Có thể là ở ngoài mười dặm đường rồi!

- Vậy thì lúc nãy người đánh lừa ta vào đây để cho bọn Gia Cát Kiên chạy đi à?

- Hoàn toàn đúng thế!

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Người biết ta đang theo dõi bọn Thất Hổ giáo chẳng?

- Dĩ nhiên lão phu cũng theo dõi người sát một bên đã rõ hành động của người ra sao, bằng không lại dễ gì mà đánh lừa người đến đây.

Lửa giận cháy bùng, Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng kèn kẹt :

- Vậy ý muốn của các người thế nào đây?

Thần Ưng bảo chủ trầm lạnh :

- Lão phu muốn cái tiểu mạng của người chôn tại nhà này, tuyệt cái hậu hoạn!

Thạch Bảo Kỳ bốc mờ sát khí :

- Để tuyệt hậu hoạn, nói thế là ngươi đã thừa nhận là một hung thủ trong đám người cướp Huyết Châu Hồn ở Đô Thiên Phong đó chứ?

Thần Ưng bảo chủ cười khà :

- Ha, ha... thế thì làm sao?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ta bảo ngươi hay, đã mang nợ máu thì phải trả nợ lại bằng máu theo luật công bình của võ lâm.

Thiết Chương Thần Ưng còn đang ngáp ngừng chưa đáp lời thì Đằng Vân kiếm khách quát lên :

- Thạch Bảo Kỳ, ngươi đâu còn có cơ hội nữa.

Thạch Bảo Kỳ trầm mặt xuống nói :

- Trịnh Tử Thu, chớ có cho là Đằng Vân, Sương Long và Thần Ưng tam bảo của bọn ngươi liên minh nhau thì đe dọa thiên hạ. Ta không thể để bọn mi ung dung như vậy đâu.

Đằng Vân kiếm khách quát :

- Tiểu tử, nên biết chuyện, hãy trao những hạt Huyết Châu Hồn ra đây!

Thạch Bảo Kỳ không chịu kém :

- Nếu không thì bọn ngươi làm thế nào?

Đằng Vân kiếm khách quát :

- Thì sẽ giết ngươi!

Thạch Bảo Kỳ tỏa mờ sát khí :

- Hừ! Ta giết bọn ngươi trước là hơn.

Huyết Tủy Giang Hồ, Lã Đả Tiều Thạch, Lâm Phi Phụng Vũ ba chiêu Vô Định chưởng liên tiếp đưa ra để chia nhau tấn công ba người Bảo chủ trước mặt.

Thạch Bảo Kỳ ra tay rất mạnh, bề thế quá nhanh khiến cho ba người Bảo chủ không kịp trở ý niệm, thì luồng chưởng phong mạnh bạo của đối phương đã ào ào áp đến bên mình.

Tức thời tiếng rúng động chất tai, tiếng ré la tứ phía, thân người thì như cành dương liễu yếu ớt ngã nghiêng tháo lui ra sau, không thể trấn áp lại được.

Thấy chiếm ưu thế Thạch Bảo Kỳ tung mình lên, thành hình thế đầu dưới chân trên, rống lên một tiếng :

- Nạp mạng cho ta!

Một chiêu Thiên Hà Đảo Xá nhắm ngay trên đỉnh đầu của Đằng Vân kiếm khách quật xuống nặng như chiếc búa Thiên Lô.

Hồn vía chưa được yên tĩnh, Đằng Vân kiếm khách kinh hãi lên, biết rằng tháo lui không đường, sanh lòng liều chết tử chiến, lệ làng tung kiếm đâm ngay vào ngực Thạch Bảo Kỳ.

Ngọn hữu chưởng của Thạch Bảo Kỳ không biến đổi, tả chưởng công ra đầu ngón tay bắn lên một phát.

Bộp!

Sau làn chỉ phong tung ra thì nghe “rèng” nổi lên một tiếng, thanh kiếm đã bị trúng nhằm tức thì gãy đi làm hai.

Thanh trường kiếm gãy đi trước mặt địch thủ thì trong tình thế rất là nguy ngập.

Chợt một tiếng thét :

- Hãy ngưng tay!

- Xem chừng đây!

Ngay lúc đó Sương Long bảo chủ Quách Văn Hoa cùng Thần Ưng bảo chủ Mã Hy Bình thi triển võ công thượng thượng mà liều mình cứu nhau.

Chẳng may tất cả đã trễ đi rồi!

Hai người đang tung ra ngọn chừng thì chợt nghe một tiếng rợn bị huyết thẩm khốc ré lên, thì bộ óc của Đằng Vân kiếm khách đã tan nát ra mà chết ngay tại trận.

Bộp... bộp...

Thạch Bảo Kỳ lại liên tiếp phát ra hai chừng trấn áp hai người qua một bên, rồi chàng mới phóng xuống đất.

Hai người thấy thế đều kinh hãi lên nghĩ rằng :

- Lạ thay, tiểu tử này đã mang vết thương dưới lưỡi kiếm của ta, công lực tại sao lại mạnh như thế?

Trong khi hoài nghi nhìn kỹ lại thì thấy vết thương trên người Thạch Bảo Kỳ đã lành, mắt sáng chói, không thấy vẻ gì mang vết thương, giảm phần công lực nào cả, hai người liền tiến lên hỏi :

- Tiểu tử, ngươi tinh thông tà thuật à?

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên :

- Chớ nói láo! Võ học của ta là đường đường chính chính trong chốn võ lâm.

Sương Long bảo chủ cười lớn :

- Đã cho là không thông hiểu tà thuật, thì vết thương của ngươi sao lại mau hồi phục như thế?

Thần Ưng bảo chủ cau mày lên, tiếp :

- Không lẽ là tiểu tử ngươi đã được hạt Trì Thương Châu rồi à?

Thạch Bảo Kỳ cười ha hả :

- Các hạ đoán trúng không sai, hạt Trì Thương Châu đang ngậm trong miệng ta đây.

Hai người này nghe nói tinh thần phấn chấn lên, đồng thanh nói to :

- Tiểu tử hãy nhả ra cho mau!

Vừa nói xong, thì một người bên tả, một người bên hữu chia ra hai bên mà tấn công gọng kìm.

Sát khí nổi bừng trên gương mặt của Thạch Bảo Kỳ, chàng quát to :

- Kể thối thời mới là tuần kiệt, nếu như bọn ngươi biết điều tốt hơn hết là nên bỏ qua chuyện này đi, nhận tội tự quyết, tại hạ có thể để cho bọn ngươi toàn thân mà chết, vậy thì vụ án cướp Huyết Châu Hồn cho là liễu kết, bằng không ha ha...

Lão ma đầu hét lên :

- Thạch Bảo Kỳ, không thì làm thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ dựng cặp mày lên, sang sảng nói :

- Ta nói bọn ngươi chết chẳng có chỗ chôn thây đấy!

Thần Ưng bảo chủ Mã Hy Bình nghe nói nổi giận lên :

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, cuồng ngạo quá độ, để lão phu quét chết ngươi tại đây!

Rồi hắn liền giở ngọn chừng lên, bủa xuống đầu Thạch Bảo Kỳ.

Lão ma đầu kia cũng lẹ làng ra tay, huy động cây thiết trượng của hắn quét ngang qua đối phương.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên, đầu dám khinh địch, liệu tránh né qua cây thiết trượng, rồi giở ngọn đơn chưởng tấn công Thần Ưng bảo chủ một đạo lực sanh bình.

Chưởng phong của chàng đưa ra cực kỳ mạnh bạo, liên tiếp quật luôn ba chiêu, Thần Ưng bảo chủ không thể nào tránh né hay chống đỡ nổi.

Bình!!!

Một tiếng dội lồng lộng cả trong ngôi nhà bí mật, rung chuyển cả bốn bên vách tường.

Thần Ưng bảo chủ bị trúng nhằm một luồng kinh lực nặng như núi lở, cất bồng thân hình lên cao hai trượng té nhào ra phía xa.

Khấp thân hình của lão ma đầu này nhuộm ướm máu đào.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế trong lòng mừng rỡ khôn tả, vội vàng bắn mình tới, giở ngọn đơn chưởng toan quật xuống đỉnh đầu của Thần Ưng bảo chủ, kết liễu tánh mạng cho rồi. Xong xuôi, sẽ tính tới số phận của Sương Long bảo chủ.

Thâm tâm của Thạch Bảo Kỳ hôm nay nhứt quyết phải giết cho sạch ba lão ma đầu có nhúng tay vào nợ máu ngày xưa tại ngọn Đô Thiên Phong.

Thình lình trong giờ phút quyết liệt đó, chợt nghe có tiếng quát chấn động cả tòa nhà :

- Hãy nằm xuống!

Đồng thời theo tiếng quát đó ngọn thiết trượng nặng ước độ ba trăm cân đã quật ngay xuống đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ, uy lực như núi từ trên cao ập xuống.

Trông thấy Sương Long bảo chủ quyết một phen sanh tử với mình, nên đã vận toàn bộ chân lực vào thế trượng quá khủng khiếp này, Thạch Bảo Kỳ khe khẽ rung động trong lòng.

Chàng thét to lên :

- Chớ có điên cuồng!

Ngọn chưởng vừa phát ra, Thạch Bảo Kỳ đã vội thu hồi lại, vận lên một bầu chân khí ngăn cản ngọn thiết trượng nặng như núi Thái Sơn của Sương Long bảo chủ.

Nào ngờ, tiềm lực ngọn thiết trượng quá mạnh bạo, sức ngăn cản của Thạch bảo Kỳ không hiệu quả, làm chàng kinh hãi trong lòng, nhanh như luồng sét lặn tròn dưới đất nửa vòng thoát hiểm.

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp đứng dậy, thì Sương Long bảo chủ đã lẹ như làn chớp quật thêm một thiết trượng vào nơi hạ bộ của chàng.

Tình thế hết sức hiểm nghèo, tánh mạng của Thạch Bảo Kỳ chẳng khác chiếc lá treo trên cành.

Sương Long bảo chủ đỉnh ninh Thạch Bảo Kỳ không thể nào thoát khỏi thiết trượng của lão.

Thế nhưng Thạch Bảo Kỳ giờ đây thân thủ quả nhiên bất phạm, đâu có thể dễ dàng bị hại như thế.

Cho nên trong tiếng thét lộng tràng, chàng thiếu hiệp đã phóng người dấy lướt ngang cây thiết trượng vừa quật xuống.

Rồi bằng một động tác mau lẹ hết sức kinh dị, Thạch Bảo Kỳ thò hai ngọn chưởng vớ lấy cả thiết trượng của Sương Long bảo chủ. Chàng nắm chặt cây trượng và kéo ghì lại.

Sương Long bảo chủ không ngờ thủ pháp của Thạch Bảo Kỳ giờ đây quá đổi cao thâm như vậy, nên rung tận đáy lòng.

Lão ma đầu vận công chuyển cây thiết trượng để thu hồi trở lại.

Thạch Bảo Kỳ có đời nào chịu buông cây thiết trượng ra, nên thét to :

- Nạp mạng cho ta!

Cùng theo tiếng thét đó, Thạch Bảo Kỳ vận lên toàn bộ chân lực đẩy cây thiết trượng, định làm cho Sương Long bảo chủ tung bắn lên cao. Sương Long bảo chủ khiếp thảm quát :

- Tiểu tử chó cày mình!

Lão ma đầu dùng toàn lực đẩy ngược trở lại Thạch Bảo Kỳ, cũng muốn vung bổng đối phương lên trời.

Nhưng chẳng may cho lão ma đầu này vì hiện giờ lão chỉ còn một chân đầu có thể đương cự với Thạch Bảo Kỳ được. Hơn nữa, nội lực của Thạch Bảo Kỳ hiện nay cực kỳ thâm hậu, lại đang sức trẻ dồi dào, Sương Long bảo chủ nhứt định không phải là đối thủ.

Cho nên lão ma đầu chợt nghe hai bàn chưởng của lão tê buốt lên như vừa bị luồng điện giựt nhảm.

Bộp...

Cây thiết trượng gãy lìa nửa phần về phía Thạch Bảo Kỳ, còn lại nửa phần thì ở trong tay Sương Long bảo chủ.

Đồng thời Thạch Bảo Kỳ lách mình tới chĩa nửa cây thiết trượng ấy vào ngực Sương Long bảo chủ.

Một tiếng rú thảm khóc nổi lên, Sương Long bảo chủ tháo lui liền liền về phía sau cuối cùng té quỵ xuống đất.

Trông kỹ lại thì nơi ngực của lão ma đầu đã bị cây thiết trượng chọc thủng một lỗ khá to, máu đào tuôn như suối.

Hiển nhiên Sương Long bảo chủ đã bị thương trầm trọng.

Lão ma đầu bịt lấy vết thương, thở hổn hển không còn có thể đứng dậy nổi.

Thấy thế Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ thét lên :

- Diêm vương đã giữ sổ người rồi!

Liền đó chàng dùng ngọn tả chưởng nhằm ngay đỉnh đầu Sương Long bảo chủ quật xuống một đạo lực sanh bình.

Thần Ưng bảo chủ hét :

- Tiểu tử, chó có làm càn!

Hai ngọn chưởng cả thấy mười ngón tay của Thần Ưng bảo chủ đều huy động lên, hiện ra màu đen thẫm âm hồn khủng khiếp, rồi lão dùng cả mười ngón ma chỉ này vỗ vào toàn thân Thạch Bảo Kỳ, đúng vào các yếu huyệt hiểm hóc.

Thạch Bảo Kỳ liền thi triển Đạp Ma bộ pháp, tránh né qua một bên, thoát khỏi Cái vỗ đó. Chàng thét căm thù :

- Thần Ưng bảo chủ! Giết người đền mạng, đây là cái lệ ngàn xưa vậy ngươi chó có ngoan cố chống đối, hãy lo liệu mà tự quyết định đi là hơn!

- Hừ! Im mồm đi, hãy nhận đường chiêu đoạt mạng Thần Ưng Chưởng của lão phu đây!

Sự kiêu ngạo hiểm ác của Thần Ưng bảo chủ khiến Thạch Bảo Kỳ bất giác nổi cơn thịnh nộ.

Chàng thét to lên :

- Thần Ưng ma đạo! Ngươi thật không biết tiến thoái, không lẽ ta còn sợ ngươi mà không quật chết.

Thét dứt lời, Thạch bảo Kỳ huy động hai ngọn chưởng lên, quật ngay bộ ngực của đối phương với mười thành công lực.

Thần Ưng bảo chủ nổi giận lên, không quản đến sự tấn công hiểm độc của Thạch Bảo Kỳ, vươn mười móng tay nhọn nhằm ngay hai vai Thạch Bảo Kỳ vỗ tới.

Thạch Bảo Kỳ cũng quyết chí dấn đến chết cũng không biến đổi chiêu thức mà tấn công bộ ngực của Thần Ưng bảo chủ. Chàng quyết giết lão ma đầu ngay tại trận.

Một người tấn công mãnh liệt, một kẻ điên cuồng xông pha, nên hai đảng đã diễn ra một cục diện hết sức nguy hiểm, tánh mạng của họ thật chẳng khác chiếc lá treo đầu cành.

Trong lúc ấy, người cùng chưởng xáp lại nhau nổ vang một tiếng.

Chuyện lạ nảy sinh ra, bộ vai phía tả của Thạch Bảo Kỳ bị Thần Ưng bảo chủ vồ nhằm vào áo rách thịt tuôn đau đến cau mày nhăn mặt, máu chảy lai láng loạng choạng tháo lui ba bước, mặt mày tái nhợt đi.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ khiếp đảm lên vì độc chiêu của Thần Ưng bảo chủ.

Đổi lại, Thần Ưng bảo chủ cũng phải trả một giá rất đắt, tua rằng hấn chiếm được ưu thế trước, khiến cho Thạch Bảo Kỳ không còn sức lực tiếp tục quật cho hấn phải táng mạng dưới ngọn Vô Địch chưởng, nhưng lão cũng rất khổ sở, bị chưởng phong lấn áp vào giữa ngực, máu đào phún ra có giọt, rồi tức thời bị chấn động lia khỏi mặt đất, bay ra ngoài cửa như cánh điều đứt dây.

Sự tình biến đổi liên liền khiến cho Thạch Bảo Kỳ giận dữ, oán hận Thần Ưng bảo chủ thấu xương, nên chàng không do dự gì cả, liền phóng mình theo ra ngoài nhất định giết lão ma đầu trước.

Ngờ đâu, khi chàng chạy đến bên ngoài thì Thần Ưng bảo chủ đã hút dạng từ bao giờ.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua một lượt cũng chẳng nhận ra chiếc bóng lão ma nơi đâu cả.

Chàng nhủ thầm :

- Lạ thay, ta chỉ đến sau suýt soát có một bước thôi, không lẽ hấn mọc cánh bay đi à?

Nghĩ đến đây chợt thấy Thần Ưng bảo chủ trốn vào bụi tre sau nhà vừa phóng mình chạy đi như loài quỷ muội.

Chàng thét cảm hờn :

- Thần Ưng bảo chủ! Người chạy đâu cho khỏi!

Rồi chàng đuổi theo như một luồng gió Đâu ngờ, trể đi một bước là hồng chuyện, Thạch Bảo Kỳ vượt đến bụi cây thì Thần Ưng bảo chủ đã biệt dạng.

Thạch Bảo Kỳ tiến vào bụi cây lục soát một hồi lâu chỉ thấy rừng tre rậm rạp, luồng gió chiều thổi qua thành tiếng lao xào, nhưng chẳng thấy bóng dáng của Thần Ưng bảo chủ đâu cả.

Thạch Bảo Kỳ chợt nghĩ đến trong nhà bí mật kia hãy còn Sương Long bảo chủ đang nằm vì bị thương khá nặng.

Chàng nghĩ Thần Ưng bảo chủ mang vết thương không nhẹ, nhất định chạy chưa xa, nay mình trở về giết chết Sương Long bảo chủ trước rồi trở lại tìm giết lão ma đầu kia. Nếu trong thời gian ngắn ngủi này cứ chạy tìm Thần Ưng bảo chủ đã không ra tung tích mà còn để cho Sương Long bảo chủ trốn thoát đi, há chẳng để hai việc đều hỏng đi sao?

Chàng nghĩ kỹ rồi quyết định trở vào nhà giết chết Sương Long bảo chủ rồi sau đó đi tìm Thần Ưng bảo chủ chẳng muộn gì.

Nghĩ xong, Thạch Bảo Kỳ phóng mình trở vào gian nhà ngói.

Vào đến nơi, Thạch Bảo Kỳ định thần nhìn qua một lượt coi còn Sương Long bảo chủ không, bất giác Thạch Bảo Kỳ rúng động.

Sương Long bảo chủ cũng biến đi đâu mất dạng. Trên mặt đất chỉ còn lại một vũng máu đào vừa đông đặc mà thôi.

Chẳng hiểu Sương Long bảo chủ trốn ngổ nào?

Thạch Bảo Kỳ giận đến run lên, ngấm ngấm thốt :

- Hai gã này quả thật nhanh tay lẹ chân, nhưng ta nhất định phải tìm cho được mới nghe.

Thạch Bảo Kỳ vội vàng trở ra, phóng vào bụi tre, quyết chí tìm giết Sương Long bảo chủ và luôn cả Thần Ưng bảo chủ nữa.

Chàng tìm một chập lâu, nhưng sự tình ngoài ý muốn, chàng tìm khắp chốn trong cánh rừng tre, trong vòng ba dặm mà chẳng thấy bóng dáng Sương Long bảo chủ và Thần Ưng bảo chủ ở nơi đâu cả.

Quả thật không ngờ.

Lúc ấy, hạt Trì Thương Châu đang ngậm trong miệng chàng có một hiệu lực thần tốc, vết thương của chàng ở nơi vai đã lành mạnh như thường, không thấy dấu vết chi hết.

Thạch Bảo Kỳ lại nghĩ :

- Ta cất hạt Trì Thương Châu đi trước rồi lục soát tận cùng nơi này làm thế nào cũng chặn bọn hắc ở đây chứ không thể bỏ qua được.

Rồi chàng lấy hộp Huyết Châu mở nắp toan nhả hạt Trì Thương Châu cất đi.

Chợt có tiếng thét :

- Chớ có động đây!

Có chiếc bóng người thoáng qua trên không gian, tức thời một thiếu niên áo lam trạc chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi phóng xuống sân trăng. Chàng thiếu niên này lưng đeo một thanh kiếm vàng, hai mắt sáng ngời nhìn sang Thạch Bảo Kỳ.

Thiếu niên áo lam xuất hiện quá đột ngột, động tác lại mau, Thạch Bảo Kỳ cất hộp Huyết Châu cũng không kịp.

Thiếu niên kia xê mình lên ba bước, chỉ vào hộp Huyết Châu thét lên hỏi :

- Tiểu tử, tám hạt châu trong kia có phải là Huyết Châu Hồn, báu vật lừng danh thiên hạ đó không?

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên :

- Đúng vậy! Người hỏi để làm gì?

- Chính ta muốn thu hồi lấy nó!

- Sao đó? Người nói thu hồi à?

- Đúng thế, ta nói thu hồi!

- Nghe giọng nói của người hình như Huyết Châu Hồn là món đồ của người?

- Huyết Châu Hồn không phải là thuộc về của ta, nhưng nó là món vật của sư phụ ta!

- Sư phụ người là ai?

- Hận Thế lão nhân!

- Ta hỏi người, lão này tên họ là gì?

- Xin lỗi, không thể nói ra!

- Tên tuổi người là gì?

- La Thiếu Tuấn, bạn bè giang hồ có đặt cho ta một danh hiệu là Kim Kiếm thư sinh.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng nói lên :

- La thiếu hiệp, lúc nãy người cho Huyết Châu Hồn là món vật của sư phụ người Hận Thế lão nhân, tại hạ có thể hỏi rõ chuyện đầu đuôi gốc ngọn được không?

- Rất tiếc tại hạ không chuẩn bị giải đáp câu chuyện này!

Thạch Bảo Kỳ nghe nói rất là không vui, lạnh lùng cười lên :

- Vậy thì xin thứ cho tại hạ, chúng ta không có chỗ tâm tình với nhau, tại hạ xin cáo từ đây!

Thạch Bảo Kỳ toan phóng mình đi.

Nhưng Kim Kiếm thư sinh liền rút gươm ra ngăn cản lối đi của Thạch Bảo Kỳ và hét :

- Thạch Bảo Kỳ khoan đi đã, hãy để hộp Huyết Châu lại đây cho tiểu gia rồi đi không muộn!

Cặp mắt Thạch Bảo Kỳ trợn lên :

- Để lại à? Sao mà nói nghe dễ dàng quá?

Kim Kiếm thư sinh trầm nghị :

- Không để lại cũng được, nhưng tiểu tử phải theo tại hạ về Hận Thế môn một phen mới được!

Thạch Bảo Kỳ lên cơn giận :

- Tại hạ không có thì giờ đi với người đâu!

Kim Kiếm thư sinh nói :

- Vậy thì phải để lại hộp Huyết Châu Hồn cho ta!

Thạch Bảo Kỳ nghe nói nổi giận lên, cất hộp Huyết Châu Hồn rồi trợn mắt lớn tiếng hét :

- La Thiếu Tuấn! Nói thật ra tại hạ không muốn đến viếng Hận Thế môn mà người cũng chớ có nghĩ chiếm lấy hộp Huyết Châu được. Hai ta mới gặp nhau lần đầu, xin đừng làm tổn thương hòa khí với nhau.

Lời nói này vốn là đầy lý lẽ ngờ đâu Kim Kiếm thư sinh lại thản nhiên như chẳng cần biết đến tính tình của đối phương.

Hắn dừng cặp mày kiếm lên :

- Các hạ chớ nói cùng, ta không lấy được hộp Huyết Châu thì phải dẫn người đi, tuyệt đối không có cách thứ ba nào nữa, nếu biết điều thì hãy mau chọn một trong hai lẽ đó.

Thần nhớn Thạch Bảo Kỳ chớp lên :

- Không thể như thế được!

Kim Kiếm thư sinh cười nhạt :

- Nếu không thì tại hạ xử bằng võ lực, chứ chẳng còn cách nào khác hơn nữa.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Sao đó? Muốn cướp dứt Huyết Châu?

- Người tưởng là ta không dám à?

- Hừ! Người nói khoác quá độ, chỉ sợ e người hối hận đó thôi!

- Tiểu tử chớ có điên cuồng, chúng ta hơn thua trên võ công, bằng lời có ích chi?

Tức thì, thanh kiếm vàng trên tay hắn huy động lên, một lần kiếm như vũ bão chém ngay đầu Thạch Bảo Kỳ nhanh lẹ như luồng sét trên mây.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy nổi giận, giở ngọn đơn chưởng đưa ra chiêu Hồi Long Chưởng.

Ngờ đâu Kim Kiếm thư sinh kiếm thuật đã huyền thông tột bậc, chiêu phản công của Thạch Bảo Kỳ không hiệu quả, trái lại, kiếm khí của đối phương lại nổi lên, bao trùm toàn thân của chàng, tình thế cực kỳ nguy cấp.

Chẳng biết làm sao, Thạch Bảo Kỳ vẫn mặc nhiên ngấm ngầm vận công lên hết to :

- Tiểu tử họ La, hãy nhận chiêu Vô Định chưởng của ta thử xem!

Tình Thiên Nan Bổ, Hận Hải Vô Biên hai chiêu Vô Định chưởng một lượt ào ào đưa ra tấn công trở lại Kim Kiếm thư sinh.

Vô Định chưởng độc đáo trong chốn võ lâm, uy thế vô cùng, Kim Kiếm thư sinh đã phải khiếp sợ bởi lực đạo thâm khốc của đối phương đang cuốn cuộn đến.

Lúc ấy Kim Kiếm thư sinh tay phải huy động thanh kiếm không đổi chiêu thức, ngọn tả chưởng quật ra hai luồng kinh phong để đón hai chiêu Vô Địch chưởng của Thạch Bảo Kỳ.

Bởi như thế không còn cách nào hơn được.

Bộp! Bộp!

Hai tiếng nổ chấn động cả sân tràng.

Bóng hai người vừa chạm nhau thì lại dang ra.

Đã trông thấy Kim Kiếm thư sinh lão đảo lùi về phía sau bảy tám bước vẫn chưa lấy lại mức thăng bằng.

Thanh kiếm vàng trên tay gã suất phải tung bổng lên cao, khí huyết trong cơ thể sôi trào lên.

Thần tình của Kim Kiếm thư sinh thay đổi rất nhanh chóng.

Trái ngược lại, Thạch Bảo Kỳ vẫn còn đứng sững vị trí cũ như vị tiểu thiên thần, sắc diện càng tỏ ngời hào khí.

Sự thắng bại chỉ nội chiêu thức đã rõ rệt.

Thạch Bảo Kỳ hãy còn cao hơn Kim Kiếm thư sinh đến nửa bậc, nếu trận đấu kéo dài phần thảm bại chắc chắn về phía Kim Kiếm thư sinh.

Thấy mình thắng thế, Thạch Bảo Kỳ bốc cao hùng khí hét lớn :

- Kim Kiếm thư sinh hãy nằm xuống!

Ngọn chưởng của chàng cùng trong tiếng hét huy động một đạo lực Hận Hải Vô Biên tấn công địch thủ.

Nhưng trong giờ phút ấy, Kim Kiếm thư sinh cũng quát căm hờn :

- Ngươi muốn chết đây!

Thanh trường kiếm trên tay Kim Kiếm thư sinh đã thấy huy động lên, vạch tới hiểm huyết của Thạch Bảo Kỳ một đạo ánh sáng nhanh như làn điện chớp.

Đồng thời ngọn chưởng trái của gã bắn vào hiểm huyết của Thạch Bảo Kỳ hai tia sáng màu vàng như sét giật.

Ấy là hai mũi phi đao mà Kim Kiếm thư sinh vừa lén thò tay vào lòng lấy ra công tiếp với thanh trường kiếm.

Cái biến đổi quá đột ngột này quả thật là ngoài sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ.

Lẹ như bóng quỷ u linh, chàng phóng mình sang trái để tránh hai mũi kim đao của đối phương. Nhưng ngọn chưởng của chàng vẫn giữ nguyên thế công không thềm thu hồi lại.

Vì thâm tâm của chàng kiên quyết lấy tính mạng Kim Kiếm thư sinh, nên không thể nhân nhượng được.

Chẳng may ứng phó hơi trễ một đường tơ, Thạch Bảo Kỳ tránh khỏi thanh trường kiếm và một phi đao ám khí, nhưng lại bị mũi thứ hai cắm ngập vào hông trái làm chàng đau buốt lên.

Nhưng đổi lại bên kia tràng.

Kim Kiếm thư sinh bỗng ré lên một tiếng thảm khốc, vì trúng nhằm đạo lực Hận Hải Vô Biên của Thạch Bảo Kỳ.

Thân hình của Kim Kiếm thư sinh tung bắn lên cao hai trượng rớt ra phía ngoài đánh huyếch dưới đất.

Bởi tuy rằng Thạch Bảo Kỳ vì tránh né ám khí của Kim Kiếm thư sinh phải bỏ chiêu thức nửa chừng, kinh lực không còn dững mãnh như bình thường, nên Kim Kiếm thư sinh chưa đến nỗi phải táng mạng, nhưng gã vẫn không chịu thối bại ra ngoài.

Đồng thời máu đào từ nơi khoe miệng của Kim Kiếm thư sinh rịn ứa nhiều giọt trong khi mặt mày tái ngắt.

Gã loạng choạng như chẳng còn đứng vững nổi nữa.

Tình hình trong chơ thể của Kim Kiếm thư sinh đã bị thọ thương rất nặng do chiêu thức kinh thiên của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ trông thấy tình hình đó, lòng mừng khôn xiết, thò tay rút mũi ám khí bên hông ra.

Chàng vận bầu chân ngươn không cho máu chảy rồi phóng mình tới gần Kim Kiếm thư sinh.

Kim Kiếm thư sinh kinh hãi thét :

- Người làm gì ta đây?

Vừa hét gã vừa tháo lui trở lại, toan bắn mình ra sau thoát khỏi vòng cương tỏa.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã cười lớn :

- Người đừng hòng chạy đâu cho thoát!

Liền khi ấy Thạch Bảo Kỳ đưa ra một đạo kinh khí phong tỏa ngay lối tháo lui của đối phương.

Trong khi ngọn hữu chưởng của chàng lẹ như luồng chớp vồ ngay cườm tay trái của Kim Kiếm thư sinh.

Thạch Bảo Kỳ ra tay quá nhanh lẹ, lại đúng lúc Kim Kiếm thư sinh hây còn loạng choạng chưa lấy lại thể quân bình, đồng thời cơ thể tổn thương trầm trọng, nên chỉ nghe gã ré lên một tiếng.

Tức thì cườm tay bên trái của Kim Kiếm thư sinh đã bị Thạch Bảo Kỳ nắm chặt không còn cựa quậy nổi nữa.

Kim Kiếm thư sinh hốt hoảng thét :

- Thạch Bảo Kỳ! Nếu người dám thương hại đến ta, chắc chắn người không thể còn tồn tại trên cõi đời này.

Thạch Bảo Kỳ cười khà :

- Chớ có dọa ta vô ích, nay ta hỏi người có chịu khai thật hay chờ ta ra tay hình phạt người đau khổ còn gấp trăm lần cái chết nữa, thế nào đây?

Lời của Thạch Bảo Kỳ vừa kịp dứt thì đột nhiên nghe từ phía sau lưng có tiếng quát :

- Buông tay ra, mau!

Thạch Bảo Kỳ vì tiếng quát bất ngờ này mà trong lòng rúng động lên, đối phương nào xê lại gần chàng như thế mà chẳng hề hay biết chi cả. Hiển nhiên thân pháp của kẻ đó đã đến cõi cao thâm tột bậc rồi.

Đang khi Thạch Bảo Kỳ chưa biết phải hành động thế nào thì chợt nghe trên đỉnh đầu chàng tê liệt đi. Một chưởng đã kèm chặt nơi linh đài huyệt của chàng.

Chỉ cần một cái ấn nhẹ là linh hồn của Thạch Bảo Kỳ thoát ra khỏi xác về bên kia di lộ.

Quả thật muôn phần nguy hiểm!

Nhưng lúc bị đối phương kiềm chế tử huyệt này Thạch Bảo Kỳ nảy sinh ra một cuộc thí mạng.

Chàng lẹ tay kèm cứng nơi hiểm huyệt của Kim Kiếm thư sinh, đồng thời hét to :

- Nếu người dám hành động thì tên này sẽ chết trước!

Tiếng thét của Thạch Bảo Kỳ quả nhiên có hiệu nghiệm, vì bàn chưởng ấy tự nhiên ngưng đi không ấn xuống nữa.

Lợi dụng cơ hội ngàn năm đó, Thạch Bảo Kỳ vùng thi triển Đạt Ma bộ pháp thu hồi ngọn chưởng, lắt mình một cái.

Đồng thời chàng cũng vừa nghe một tiếng soạt khô rợn nổi lên, âm thanh lạnh buốt người.

Thạch Bảo Kỳ như cái bóng vong linh thoát ra ngoài một trượng, ngoái mình nhìn trở lại.

Một tiếng chấn động nổi lên, cát bụi tung bay mù mịt.

Chừng xem kỹ lại nơi Thạch Bảo Kỳ vừa đứng bày thành cái hố sâu của đạo kiếm phong chém sả xuống.

Thạch Bảo Kỳ thốt :

- Thật là nguy hiểm!

Chàng ngẩng mặt lên nhìn kỹ thì đã trông thấy một gã thanh niên trạc chừng hai mươi tám tuổi, mình mặc áo gấm, vẻ người chánh đạo đang đứng cách chàng chừng hai trượng.

Gã này từ đâu đến, vào lúc nào, Thạch Bảo Kỳ chẳng hề hay biết gì cả.

Với công lực của chàng giờ đây cũng cao thâm bậc nhất trên chốn giang hồ thế mà đối phương xê tới gần bên lưng hồi nào không thể phát giác, quả thật không thể tưởng tượng rồi đây.

Lúc ấy Kim Kiếm thư sinh cũng đã thoát chết, xê mình lại gần gã thanh niên kia, cung tay lên :

- Sư huynh tới đây thật là kịp lúc, nếu không tiểu đệ đã phải vong mạng trong tay tiểu tử kia rồi.

Gã thanh niên quét cặp di quang nhìn Kim Kiếm thư sinh một cái, rồi bảo :

- Hiền đệ hãy để hần mặc ta. Nhưng trước hết hãy cho biết vì sao có chuyện giao tranh với nhau thế này?

Kim Kiếm thư sinh đáp :

- Sư huynh chưa rõ, trong mình gã tiểu tử này có mang theo hộp Huyết Châu Hồn nên tiểu đệ đấu nhau với gã.

Thần tình của gã thanh niên cầm kiếm tức khắc khấn trương lên.

Hai luồng di nhơn của gã chiếu thẳng vào mặt Thạch Bảo Kỳ nhìn một chập khá lâu, rồi trầm nặng xuống :

- Tiểu tử, có đúng thế chẳng?

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hùng khí :

- Quả đúng, chẳng hề sai!

Đã khấn trương sắc mặt của gã thanh niên càng thêm khích động, khế “hừ” lên lạnh lẽo.

Thạch Bảo Kỳ dừng mảy lưỡi kiếm :

- Còn các hạ đây phải chăng cũng là môn đồ trong Hận Thế môn phải không?

Gã thanh niên cầm kiếm gật đầu :

- Lại còn phải hỏi, anh em ta đã xưng hô với nhau là tình huynh đệ, đương nhiên là người của Hận Thế môn rồi. Câu hỏi của ngươi không thấy thừa đi à?

Tâm trường của Thạch Bảo Kỳ căng thẳng thêm hơn :

- Vậy danh tánh ngươi là gì đây?

- Thiết Tâm Tú Sĩ!

Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo :

- Thiết Tâm Tú Sĩ, nghe rất lạ tai, nhưng tại sao bọn các ngươi lại dùng môn phái gọi là Hận Thế môn?

Thiết Tâm Tú Sĩ nhú mày :

- Bởi vì sư phụ ta có mang một mối huyết hải thâm cừu, tràn ngập khắp chốn võ lâm, nên lấy cái danh hiệu Hận Thế môn gọi là tượng trưng cho ngày báo oán.

Ngưng đi một chút, nhìn vào mặt vào Thạch Bảo Kỳ Thiết Tâm Tú Sĩ nghiêng răng biểu lộ sự căm thù :

- Nhất là đối với những kẻ có mang Huyết Châu Hồn trong người và học được chiêu thức Vô Định chưởng thì càng lại là kẻ thù chánh của Hận Thế môn.

Câu nói này của Thiết Tâm Tú Sĩ khiến cho Thạch Bảo Kỳ đã phải sững sốt cả người lên.

Tại sao gã bảo những người có Huyết Châu Hồn và học được Vô Địch chương đều là thù nhân của Hận Thế môn? Môn phái này có liên hệ gì tới Huyết Châu Hồn?

Đồng thời chủ nhân của Hận Thế môn có mối huyết hải thâm thù gì với bọn người võ lâm tràn ngập khắp nơi?

Thạch Bảo Kỳ nghe nói sững sốt lên :

- Người có thể nói rõ lại được không?

- Tiểu tử! Đại gia nói quá nhiều rồi, tưởng không cần phải nhắc lại mà làm gì.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Nhưng ta hỏi ngươi, người của Hận Thế môn tại sao lại thù hận những kẻ học được Vô Địch chương và trên mình có Huyết Châu Hồn? Còn gã Kim Kiếm thư sinh này học ngọn Vô Địch chương ở đâu? Hãy nói cho thật, dối trá không có đất chôn chôn đây!

Thiết Tâm Tú Sĩ nghe lời Thạch Bảo Kỳ vừa thốt thì sát khí khiếp người.

Kim Kiếm thư sinh hậm hực hét :

- Sư huynh chớ có lòng vòng với hần nữa. Sư phụ có bảo làm thế nào cũng phải lấy lại Huyết Châu Hồn. Nay nhất quyết quật chết tên này là hơn!

Thiết Tâm Tú Sĩ gật đầu, rồi dừng cặp mày lên nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử! Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn trao ra mấy hạt Huyết Châu Hồn cho ta, sẽ khỏi bị hình phạt đau khổ lấy mình.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hừ lên một tiếng :

- Thiết Tâm Tú Sĩ chớ có mơ mộng giữa ban ngày vô ích. Trái lại nếu ngươi không nói thật ra điều ta vừa hỏi thì chớ trách tại sao ta đối với bọn ngươi không có thiện chí đây.

Thiết Tâm Tú Sĩ giận dữ :

- Tiểu tử! Đây là ngươi tự tìm lấy cái khổ nhục cho mình, chớ không phải do ta.

Vừa dứt lời chợt hần giở ngọn chương lên.

Vụt!

Hần quật ngay mặt Thạch Bảo Kỳ một chiêu.

Thạch Bảo Kỳ trông thấy Thiết Tâm Tú Sĩ thi triển ra một ngọn Vô Địch chương, ngấm ngấm kinh hãi lên, liền huy động đơn chương đưa ra một chiêu Nguyệt Hắc Cao Phong chống đối lại kinh lực kinh hồn của đối phương có bộ võ công cực kỳ lợi hại hơn cả Kim Kiếm thư sinh một bậc.

Một tiến một nghênh, lẹ như điện chớp song phương cùng nhập vào nhau.

Chợt nghe “đùng” một tiếng, nổ vang trời rung chuyển cả núi rừng.

Thân hình của hai người đồng thời mãnh liệt run lên, đều tháo lui ra ba bước, không hơn không kém chỉ hết.

Thạch Bảo Kỳ lẫn Thiết Tâm Tú Sĩ đồng sững sốt lên, thu hồi đơn chương tháo lui lại.

- Xem chương đây!

- Hãy nhận chương!

Hai đảng trợn mắt nhìn nhau, rồi lại đồng thời hô to lên, phát động luôn ba chiêu một lượt tấn công lẫn nhau.

Hai ngọn chương đầu tiên không chia thắng bại, đến chương thứ hai nổ lên một tiếng vang lừng, áp khí phóng cao muôn trượng.

Vết thương của ngọn phi đao bên hông Thạch Bảo Kỳ vì chấn động quá mãnh liệt khiến máu đào tuôn trở lại ướt đầm cả võ y.

Chàng phải loạng choạng tháo lui trở lại.

Thiết Tâm Tú Sĩ thấy vậy rất là mừng rỡ, hét lên :

- Người đã thấy thua chưa?

Rồi liền xoè tay vỗ vào lòng Thạch Bảo Kỳ lệ như bóng quỷ.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy kinh hãi thét lên :

- Ta cùng sinh tử với người!

Chưởng cùng chỉ đều tấn công ra.

Ngờ đâu mang vết thương quá nặng, công lực kém đi, chiêu thức hãy còn đưa ra chưa đủ công lực thì chợt Thiết Tâm Tú Sĩ chụp một chưởng lên thế công của chàng liền bị tan rã.

Ngọn chưởng của đối phương kỳ diệu vô cùng, có phần tà đạo, tuy không phải là chiêu thức trong Vô Địch chưởng nhưng oai lực của nó mãnh liệt, lệ làng khó mà tránh né.

Nhất là khi chưởng phong áp tới lại thêm luồng âm phong cuộn cuộn đưa đến khiến lạnh cả mình, có một bầu không khí màu đen lẩn áp theo sau, khiến Thạch Bảo Kỳ kinh hãi vô cùng, chưa kịp nghĩ gì cả thì kinh khí màu đen kia đã ập vào mình.

Bình!

Máu mèn từ cửa miệng Thạch Bảo Kỳ phun ra tung toé, tức thì thân hình bị đưa ra ngoài ba trượng ngã lăn xuống đất.

Bộ y phục bị chấn động rách tung nơi ngực để lại dấu chưởng đen thẫm, người mê man đi.

Thiết Tâm Tú Sĩ xê mình tiến lên thò tay vào lòng Thạch Bảo Kỳ dễ dàng lấy ra hộp Huyết Châu Hồn.

Mở ra xem, bất giác Thiết Tâm Tú Sĩ mừng rỡ lên như điên cuồng :

- À cả thầy là tám hạt, gã tiểu tử này thật là có phước lắm mới tự thành một số to tát như vậy.

Kim Kiếm thư sinh nghe nói tinh thần nổi bật lên liền phóng qua nhìn kỹ, nói mau :

- Sư huynh, trong thiên hạ này một người mà giữ được tám hạt Huyết Châu Hồn, quả nhiên phải được kể vào người thứ nhất, dĩ nhiên lai lịch của gã phải thật là phi thường lắm chứ chẳng phải không.

Thiết Tâm Tú Sĩ cất hộp Huyết Châu Hồn vào lòng rồi gật đầu đáp lời Kim Kiếm thư sinh :

- Sư đệ đoán có lý lắm, gã tiểu tử này có lai lịch phi thường chứ không như các cao thủ khác.

Kim Kiếm thư sinh cau mày lên :

- Sư huynh, nếu đã như thế thì chúng ta phải tính chuyện ngàn năm cho gã tiểu tử này đi là xong.

Thiết Tâm Tú Sĩ lắc đầu :

- Đây e sợ không đúng cách của sư môn.

Kim Kiếm thư sinh hỏi :

- Vậy ý của sư huynh thế nào đây?

- Đành rằng trừ ma phải trừ căn, nhưng trước khi chưa rõ thân phận và bề trong của gã tiểu tử này thì tốt hơn là chờ có hành động quá hấp tấp, mà có điều ân hận ở sau này.

Kim Kiếm thư sinh vội nói :

- Nếu chúng ta muốn biết môn phái và sư môn của tiểu tử này, thì rất đơn giản là đợi khi hắn tỉnh dậy rồi sẽ biết!

Thiết Tâm Tú Sĩ lắc đầu :

- Theo tiểu huynh nghĩ thì tiểu tử này có tính quật cường, bất khuất nếu đối diện hỏi nhau chắc chắn khó có kết quả rồi mà giết hắn thì chưa có lợi gì.

Đến đây Kim Kiếm thư sinh sáng rực ánh mắt :

- Đúng vậy, đây là sự thực chẳng biết ý kiến của sư huynh thế nào đây?

- Tiểu huynh cho là tạm thời tha cho tiểu tử này một phen, rồi ngấm ngầm theo dõi dò xét hành tung của gã.

- Kế hoạch này quả nhiên là đúng, nhưng tha gã một mạng há chẳng phải như là thả cọp về núi, chẳng may phía sau của hắn có lão ma đầu đến hỏi tội Hận Thế môn thì lúc ấy lại sanh ra chuyện thương vong đáng tiếc cho bọn ta, đồng thời sư phụ sẽ phải một phen vất vả.

Thiết Tâm Tú Sĩ cười bảo :

- Chuyện này thấy không quan trọng gì, một là người của Hận Thế môn chúng ta ra hành đạo không lâu, hai là chúng ta sẽ điểm hai huyết đạo trên mình hắn, tàn phế võ công của hắn đi và sẽ làm cho hắn cảm thì còn có thể oai hiếp được những kẻ sau lưng của hắn, vì sư đệ chớ quên thủ pháp điểm huyết của chúng ta là độc môn bí pháp, không có một ai giải tỏa cho được, dù có người đến hỏi tội Hận Thế môn vì đứa tiểu tử này, cũng không biết phải làm thế nào cho đúng.

Kim Kiếm thư sinh vỗ tay :

- Kế hoạch này hay lắm, vậy thì chúng ta nhất định tiến hành như thế.

Thiết Tâm Tú Sĩ hành động mau lẹ, liền điểm ngay hai huyết đạo để cho Thạch Bảo Kỳ cảm đi và phế bỏ toàn bộ nội công của chàng trong ánh chớp thời gian. Rồi hắn khoát tay :

- Sư đệ! Chúng ta lên đường!

Hai người nắm tay đắc chí mà phóng đi loang loáng về phía khu rừng rậm rạp.

Trước khi Thiết Tâm Tú Sĩ ra tay điểm huyết thì Thạch Bảo Kỳ đã từ từ tỉnh lại nhưng còn chưa kịp đứng dậy nổi đã bị đối phương điểm vào các huyết đạo trên mình rồi.

Thạch Bảo Kỳ nhìn hai người càng đi càng xa bất giác mỗi hận thù sôi trào trong huyết quản, quát lên :

- Bọn ma đạo hãy đứng đó để lại sinh mạng cho ta!

Nhưng sự tình đã đổi khác.

Huyết đạo cảm bị phong tỏa, Thạch Bảo Kỳ không thoát được lời.

Trong lòng chàng nghĩ, thét lên như thế mà chẳng hề ra tiếng, thật khó rồi đây.

Đồng thời, đang lúc chàng muốn nhảy vọt lên toan rượt theo, liền phát giác mình cất bước nặng nề như bị treo khối đá ngàn cân không sao bay chuyển lên cao được, chàng nhận ra huyết đạo linh động bị phá hủy toàn bộ, công lực tiêu tan đi, mở toang mắt nhìn người của Hận Thế môn đi xa rồi mà không làm gì nổi.

Bất giác một nỗi bi đát nổi lên trong lòng Thạch Bảo Kỳ, ngấm ngầm gọi trong tiềm thức tâm hồn :

- Thôi! Tất cả tiêu tan rồi!

Hai tay bụm mặt lại khóc không ra tiếng.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu thời gian, đột nhiên nghe tiếng chân người bước đi.

Thạch Bảo Kỳ quay lại nhìn thì thấy có người tiến tới phía chàng.

Người ấy chính là Tiêu Diêu Khách.

Thạch Bảo Kỳ khích động rơi nước mắt.

Tiêu Diêu Khách đến nơi thấy Thạch Bảo Kỳ khóc lóc với vẻ thương tâm, bất giác sững sốt lên một hồi chưa rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lão nhân hỏi :

- Cậu bé, chuyện gì mà khóc như thế? Tại sao thân thể đến nỗi này?

Huyệt cam của Thạch Bảo Kỳ bị điểm, miệng không nói được, rưng rưng nước mắt nhìn vào mặt Tiêu Diêu Khách, muốn nói mà không ra lời.

Tiêu Diêu Khách lại càng kinh ngạc, hai tay lay vai của Thạch Bảo Kỳ, lão nhân gấp rút hỏi :

- Hiền đệ, có chuyện gì xảy ra, hãy nói xem nào!

Thạch Bảo Kỳ cúi mình xuống viết chữ trên mặt đất mà thay cho lời nói :

- Tam thúc, cháu bị điểm huyệt võ công bị phế đi và không nói được, thật quá tủ nhục.

Tiêu Diêu Khách coi xong, liền kiểm tra kỹ lại, chợt tổng lên một chương.

Vụt!

Chương ấy nhắm ngay sau ngực của Thạch Bảo Kỳ đưa vào.

Một tiếng kêu lồng lộng nổi lên.

Thạch Bảo Kỳ bị chấn động bay ra ngoài một trượng, té sấp mặt xuống đất.

Chỉ thấy chỗ huyệt đạo bị kiềm chế của chàng “soạt” lên một tiếng, hai huyệt đạo bị điểm kia liền được giải khai tức khắc.

Tiêu Diêu Khách liền xê mình tới Thạch Bảo Kỳ đỡ chàng ngồi dậy, vội vàng hỏi :

- Tiểu đệ! Huyệt đạo của ngươi bị ai điểm nhằm vậy?

Tự nhiên Thạch Bảo Kỳ nói thành tiếng :

- Tiểu đệ vừa bị hai môn đệ của bọn Hận Thế môn điểm huyệt nên mới ra nông nỗi này.

Tiêu Diêu Khách sững sờ :

- Hận Thế môn à? Tại sao chú chưa hề nghe nói trong giới võ lâm có cái môn phái này?

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Cháu cũng chỉ nghe qua lần đầu tiên đây. Võ công của môn đệ Hận Thế môn rất là khiếp người, tiểu đệ chẳng những bị thua bị nhục, mà lại bị bọn chúng cướp giật tám hạt Huyết Châu Hồn, nay chỉ còn có hạt Trĩ Thương Châu ngậm trong miệng chưa bị thất lạc mà thôi.

Tiêu Diêu Khách nghe nói sững sốt lên liền hỏi rõ lại.

Thạch Bảo Kỳ kể lại đầu đuôi cho lão nhân nghe.

Tiêu Diêu Khách trầm giọng :

- Đây cũng là chuyện lạ, môn nhân của Hận Thế môn sao lại luyện thành lối độc môn điểm huyệt thủ pháp của Thạch Phá Thiên đại huynh.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói kinh ngạc vô cùng liền hỏi tiếp :

- Tam thúc, chú cho là bọn ma đồ Hận Thế môn dùng thủ pháp điểm huyệt đây là môn bí học của cha cháu à?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Đúng như vậy, đây là độc môn bí học của cha cậu, may đâu lúc hai mươi năm về trước cha ngươi có truyền dạy lại cho chú, bằng không thì hiện giờ trong giới võ lâm này e sợ không có một ai biết mà giải tỏa môn huyệt bị điểm kia vậy!

Thạch Bảo Kỳ nghe nói trong lòng rung động lên, ngơ ngác cả người chưa hiểu ra làm sao.

Lúc ấy Tiêu Diêu Khách lại chỉ ngay cái dấu chưởng đen trên ngực chàng mà bảo :

- Ngọn chưởng này có phải bị Thiết Tâm Tú Sĩ kia quật thương không?

Thạch Bảo Kỳ cảm hận :

- Đúng như thế!

Tiêu Diêu Khách tiếp :

- Ngọn chưởng này sau khi đưa ra phải chẳng có một luồng âm khí lạnh buốt bao phủ tứ phía không?

Thạch Bảo Kỳ lạ lùng :

- Đúng không sai!

Tiêu Diêu Khách quái gở lên :

- Trong kinh khí riêng còn có một làn khí màu đen ào ào đưa theo phải thế không?

- Đúng lắm, đúng như thế!

Tiêu Diêu Khách chợt ừ một tiếng.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm sắc mặt hỏi lại Tiêu Diêu Khách :

- Đây là môn võ công gì hử tam thúc?

Tiêu Diêu Khách thở dài lên một tiếng với giọng trầm nặng :

- Hiền đệ, võ công đây chính là Hắc Sát Âm Phong chưởng, môn võ học hiếm có trên chốn giang hồ của Thạch Phá Thiên đại hiệp, cha của ngươi.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói kinh hoàng thất sắc :

- Sao đó? Hắc Sát Âm Phong chưởng cũng là môn võ học thành danh của gia phụ tại hạ à?

Tiêu Diêu Khách gật đầu rồi cảm khái nói tiếp :

- Hắc Sát Âm Phong chưởng vẫn được công nhận là môn võ thần diệu nhất trong thiên hạ này, oai lực của nó tuy không theo kịp Vô Địch chưởng, nhưng sự kỳ diệu, hiểm độc của nó lại hơn nhiều, một chưởng đưa ra tuyệt đối không hỏng, đối phương nếu không chết thì cũng bị thương nặng, xưa nay ít có ai trốn khỏi chưởng huyền diệu ấy của Thạch Phá Thiên đại huynh.

Nói đến đây Tiêu Diêu Khách lại liên tiếp than lên mấy tiếng, rồi lại nói :

- Chính vì Hắc Sát Âm Phong chưởng oai phong tuyệt luân Thạch Phá Thiên đại hiệp e sợ thương hại sanh linh cho nên đến lúc thật bất đắc dĩ mới thi triển ra, chú làm bạn với người mấy chục năm cũng chỉ thấy người dùng qua đôi ba lần để đối phó những bọn ác ma đó thôi. Ngờ đâu Thạch Phá Thiên đại huynh bị thảm họa mười mấy năm nay bất tin đi, hôm nay Hắc Sát Âm Phong chưởng lại đột nhiên xuất hiện ở chốn võ lâm mà lại đúng vào trên mình của cháu đây, thật ngoài sự tưởng tượng của chú vậy.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua câu chuyện này thật là bị sấm sét quật lên mình, ngơ ngẩn một hồi lâu.

Chàng lại hỏi :

- Tam thúc, người của Hận Thế môn sao lại biết võ công của cha cháu, chuyện này chú có hay biết nội tình thế nào không?

Tiêu Diêu Khách trầm nặng thở than :

- Đây chính là một vấn đề khiến chú khó mà giải đáp.

Rồi nhìn qua vết thương của Thạch Bảo Kỳ bị Hắc Sát Âm Phong chưởng quật nhằm kia, Tiêu Diêu Khách lại nghiêm nghị nói :

- Hiền diệt, vết thương của cháu không phải nhẹ đâu, lúc này chưa có tính chuyện gì khác hơn là điều hành công lực lại cho nó hồi phục tinh thần, rồi mới tính qua chuyện khác.

Thạch Bảo Kỳ quật cường :

- Tam thúc, vết thương của cháu không lấy gì làm quan trọng, chúng ta hãy mau theo dõi bọn chúng, kéo trễ thì cao bay xa chạy đi.

Tiêu Diêu Khách ngăn lại :

- Hiền diệt chữa vết thương là việc đầu tiên, tất cả mọi việc khác phải gác bỏ lại, nếu cháu miễn cưỡng thì khó mà chữa được.

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Tam thúc, xin hãy nghe cháu đây, miệng cháu hãy còn ngậm hạt Trị Thương Châu xem thế cũng không có ngại gì đâu.

- Hiền diệt, nội tình người còn chưa rõ, Hắc Sát Âm Phong chừng không phải như võ công khác đâu, nếu cháu yên tâm điều trị thì sẽ thoát hiểm lành mạnh, bằng không nếu sanh tâm táo bạo thì tuy trong miệng có ngậm hạt Trị Thương Châu đi nữa nó vẫn tăng lên không thấy giảm bớt, cháu cứ xem nơi vết thương lần chỉ đen đã bắt đầu khởi sự bành trướng, nếu nó chạy lên đến yết hầu lúc ấy muốn trị cũng khó mà lành mạnh được.

Thạch Bảo Kỳ cúi đầu xuống nhìn quả thấy ngoài dấu chừng có một làn chỉ đen đã tiến lên đến ngực, cách yết hầu chỉ vài tấc, đồng thời hơi thở khó khăn, vết thương tại nơi hông lại đau nhói lên.

Biết là lời Tiêu Diêu Khách nói đúng, nếu cãi lại tam thúc thì sẽ có ác quả, chàng liền ngồi xếp bằng lại, nhắm mắt hành công.

Tiêu Diêu Khách vừa chăm chỉ thủ hộ cho Thạch Bảo Kỳ, vừa vận lên một chừng chân lực bám vào trên lưng của chàng, trợ giúp cho chàng hành công trị thương.

Ước chừng qua được nửa giờ, sau rốt với sự trợ giúp của Tiêu Diêu Khách, nhất là nhờ sự thần diệu của hạt Trị Thương Châu, vết thương mới và cũ của Thạch Bảo Kỳ cũng hoàn toàn lành lại, công lực hồi phục như xưa.

Rồi chàng đứng lên vội vã nói :

- Tam thúc, chúng ta hãy mau lên đường nếu trễ đi thì bọn hắc sẽ thoát khỏi, không còn mong tìm gặp lại.

Tiêu Diêu Khách ngược mặt nhìn lên bầu trời, rồi chậm rãi nói :

- Hiền diệt, sau khi trải qua những vấn đề chúng ta phải trì hoãn thì đệ tử của Hận Thế môn có thể đã chạy ngoài năm mươi dặm đường, chúng ta không biết họ đi về hướng nào, không thể theo dõi được. Sự tình đã đến đây thì phải tính cẩn thận lại, tốt hơn hết là đi dò xét lai lịch của Hận Thế môn trước, rồi mới tập trung hành động, nếu sai đi một bước không những làm hết cả kế hoạch do sự thành tựu của Kim Kiếm thư sinh cùng Thiết Tâm Tú Sĩ thì kẻ đứng đầu của Hận Thế môn đây không phải là người tầm thường.

Lời này nhắc đến Thạch Bảo Kỳ liền tỉnh ngộ, rồi chàng nghiêm chỉnh lên nói :

- Thật thế, tam thúc cho chủ nhân của Hận Thế môn là một nhân vật như thế nào đây?

Tiêu Diêu Khách đáp :

- Lúc này chú đã nghĩ kỹ rồi, tự cảm thấy cha của cháu có thể đã bị hạ dưới tay của Hận Thế lão nhân này chứ chẳng không.

Thạch Bảo Kỳ rung động :

- Tam thúc nói thế cháu không rõ gì mấy, xin chú giải thích tường tận hơn.

Tiêu Diêu Khách cau đôi mày bạc :

- Theo cái giả thiết của chú như thế này, sau khi cha của cháu ở ngọn Đô Thiên Phong gieo mình xuống nước chưa có táng mạng, nhưng lại lọt vào tay của Hận Thế lão nhân cho nên bất tin cho tới bây giờ.

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt :

- Tam thúc nói thế không lẽ là đường chiêu Hắc Sát Âm Phong chương là do nơi cha cháu truyền lại cho bọn Hận Thế lão nhân?

Tiêu Diêu Khách trầm nặng xuống :

- Tự nhiên là đại huynh không cam chịu truyền dạy cho bọn hắc, nhưng bọn hắc dùng hình phạt nghiêm khắc trường kỳ đau khổ, vì vậy mà đại huynh có thể muốn bảo tồn tánh mạng để được sống phục thù, đồng thời còn một nguyên nhân nào bí ẩn nữa nên đã truyền ngọn Hắc Sát Âm Phong chương cho Hận Thế lão nhân đây.

Thạch Bảo Kỳ sáng bừng hai mắt :

- Lời tam thúc chỉ lý, vậy thì đường chiêu Vô Địch chương cũng chắc là từ nơi gia phụ mà bọn Hận Thế lão nhân học được đây!

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Đúng lắm. Thạch đại huynh bảo giữ mấy hạt Huyết Châu Hồn đã có một thời gian lâu tuy không nói được là có kết quả gì như những chiêu trên Huyết Châu Hồn thì đại huynh đã ghi thuộc vào lòng, nếu cho là Hận Thế môn học được ngọn Vô Địch chương của cha cháu thì cũng rất có lý vậy.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí :

- Tam thúc! Lại nữa Thiết Tâm Tú Sĩ từng nói Hận Thế lão nhân rất là thù oán kẻ nào biết được chiêu Vô Địch chương cùng kẻ nào trong mình có hạt Huyết Châu Hồn, điểm này tam thúc có thể giải thích bằng cách nào đây?

Ngẫm nghĩ một chút, Tiêu Diêu Khách đáp :

- Lời này có thể là hắc nói bừa mà thôi, kỳ thật người của Hận Thế môn là họ quyết chí chiếm cho được hạt Huyết Châu, phạm là gặp kẻ hiểu được Vô Địch chương đều cho là cường cừ đại địch của bọn hắc, thường hay ra tay tàn sát, tiến tới bước nữa là cướp giật Huyết Châu Hồn.

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ qua rồi tiếp :

- Tam thúc nói rất có lý, cháu đây hoàn toàn đồng ý chỉ chưa rõ Hận Thế lão nhân là ai đây? Sống chết của gia phụ như thế nào? Song thân cháu đang ở đâu?

Tiêu Diêu Khách trầm lặng than thở một hồi rồi nghiêm chỉnh nói lên :

- Theo hiện giờ đây chúng ta đối với môn đệ của Hận Thế môn cùng với tin tức của Thạch đại hiệp thật khó mà phán đoán được.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Tam thúc nói đúng lắm, hiện giờ chúng ta tiến hành kế hoạch xem thế nào cho đơn giản và mau chóng đó.

Tiêu Diêu Khách vừa toan mở miệng nói thì chợt nghe có tiếng xen vào nói :

- Tiến hành cái gì đây?

Vừa dứt lời thì có một người mặc áo gấm trạc chừng trung niên diện mạo song song phóng vào sân tràng.

Thạch Bảo Kỳ thấy lạ mặt bất giác ngạc nhiên lên, trầm giọng thốt :

- Bọn ta làm gì, có quan hệ gì đến người tại sao đương nhiên người lại quản vào chuyện kẻ khác như thế?

Người áo gấm kia ha hả cười lớn :

- Tiểu tử! Tuổi tác người hãy còn thơ, nhưng lời nói quá lố, chắc đây là Thạch Bảo Kỳ chứ không còn ai nữa?

Thạch Bảo Kỳ giận dữ :

- Kẻ phách là người, còn ta là Thạch Bảo Kỳ đây!

Người vận áo gấm nói :

- Hay lắm, mấy hôm nay ta kiếm cùng đây đó mà không gặp, hôm nay thật là may mắn vô cùng.

Cặp may kiếm Thạch Bảo Kỳ dựng đứng :

- Người tìm ta à?

- Đúng không sai!

- Người là ai?

- Gia Cát Kiên! Sứ giả hạng nhất của Thất Hồ lệnh!

Thạch Bảo Kỳ nghe lời này, lửa căm hờn nổi bật lên, nói :

- Hay lắm, Gia Cát Kiên. Lúc nãy hai anh em người vừa thoát chết, nay người lại đến đây ta phải buộc người chịu trách nhiệm về tội hủy diệt Hoa Sơn và Vũ Dương hai phái. Hôm nay người chớ có hòng được sống sót mà rời khỏi chốn này!

Một bầu trời căm hờn đã nuôi sẵn trong lòng, Thạch Bảo Kỳ đang thấy không nơi nào phát ra, cho nên vừa dứt lời thì chàng mãnh liệt tấn công.

33. Đơn Thân Phó Hội

Chưởng và chỉ một loạt huy động lên, Thạch Bảo Kỳ bằng động tác mau như điện chớp đã tấn công ra ba chỉ, ba chưởng oai lực và bề thế thật là kinh hồn.

Nhưng ai cũng không ngờ, Gia Cát Kiên không có vẻ khiếp sợ gì cả, chợt lách mình nhào vào trận chiến, phát chưởng chống lại.

Chưởng phong ầm ầm nổi lên, bóng người va chạm nhau liền chia ra, hai bên đều lui ra vài bước không ai hơn ai.

Thạch Bảo Kỳ căm hờn rất sâu, không chịu rời tay, chợt rống lên tợn sấm :

- Lại đây, Gia Cát Kiên. Chúng ta dứt khoát món nợ phen này.

Chàng toan ra chưởng tấn công. Gia Cát Kiên lại lạnh lùng cười lên :

- Thạch Bảo Kỳ! Lão phu này không phải đến để tìm người đấu chưởng, bình tĩnh một tý.

Tiêu Diêu Khách ngạc nhiên đưa mắt để đề phòng biến cố. Thạch Bảo Kỳ hậm hực :

- Vậy thì các hạ đến đây với ý nghĩa gì?

Gia Cát Kiên lạnh lùng :

- Phen này gia phụ mời người đi phó hội!

- Phó hội gì đây?

- Huyết Châu đại hội!

- Có mời những nhân vật nào?

- Phạm là những người có mang Huyết Châu Hồn trên mình, hay là kẻ luyện thành Vô Dịch chưởng đều được mời phó hội cả.

- Cái mục đích của Cái Thế Bá Vương là gì đây?

- Đến khi ấy gia phụ sẽ tự nhiên nói rõ cho hay.

Hai vai nhún lên, rồi Gia Cát Kiên rất là oai phong giọng oang oang :

- Ai chịu nhận lời mời đến dự đại hội thì được đãi như là đẳng thượng khách, bằng không coi như đã miệt thị Thất Hổ giáo, thì bốn giáo không tiếc hy sinh đến mức nào để tiêu diệt kẻ ấy!

Thạch Bảo Kỳ cảm hờn rống lên một tiếng :

- Gia Cát Kiên người chớ đe dọa ai cả, dù cho Thất Hổ giáo là hang cọp đầm rồng thì Thạch Bảo Kỳ ta cũng đến như thường. Nhưng có một điều người nên rõ, họ Thạch ta nhận lời phó hội chẳng phải là sợ bọn người.

Trái lại khi ta đến Tổng đàn của Thất Hổ giáo, cũng là ngày quý phái tất cả những mối thù hận ta phải thanh toán dứt khoát với Gia Cát Trường Phong.

Gia Cát Kiên dựng mày trợn mắt :

- Người chịu đến là hay lắm!

Thạch Bảo Kỳ chợt lại lạnh lùng nói :

- Đại hội ở chốn nào?

- Thời gian định vào ngày tết trung thu, chỗ phó hội thật tại điểm quan trọng của bốn giáo!

- Chớ có lòng vòng, Tổng đàn của quý giáo thiết lập tại đâu?

- Trong núi Vô Di, tỉnh Phước Kiến. Tại miền đông ở huyện Thạch Thành!

- Được! Thạch Bảo Kỳ ta ghi nhớ, nhứt định phó hội đúng giờ đúng lúc.

Gia Cát Kiên nghe nói, cuống ngạo cười lên, rồi ở trong lòng lấy ra một cái thiệp đỏ nói :

- Vậy thì họ Thạch ơi, người hãy cất tấm thiệp mời này, có thể nhờ thiệp này vào núi, đến núi Vô Di thì tự nhiên có người chỉ dẫn. Lão phu xin cáo từ.

Rồi hần quăng tấm thiệp xuống đất, cất bước rời khỏi sân tràng.

Thạch Bảo Kỳ cau mày, chợt lớn tiếng thét :

- Khoan đi, hãy nạp mạng tại đây. Thạch Bảo Kỳ ta phải xách thủ cấp của người để gặp Gia Cát Trường Phong!

Vừa nói chàng vừa phóng mình lên, lượn cái thiệp đỏ, cất bước rượt theo.

Nhưng Gia Cát Kiên ra đi trước, khinh công lại cao, hai người rượt không bao xa thì đã mất dạng hẳn ở trong vùng núi.

Rồi rượt theo chốc lát, cũng không thấy kết quả, chỉ phải ngậm hờn tháo lui.

Tiêu Diêu Khách nhìn thiệp đỏ trên tay Thạch Bảo Kỳ thấy có vẽ bảy cái đầu cọp ở trên, thời gian và địa điểm của đại hội do Cái Thế Bá Vương Gia Cát Trường Phong ký tên, rồi cau mày lên hỏi :

- Hiền đệ, cháu nhứt định đi phó hội à?

- Đúng thế, tiểu đệ quyết định đến Thất Hổ giáo một phen!

- Nhân tài cao thủ của Thất Hổ giáo khá đông, nhứt là lão ma đầu Gia Cát Trường Phong suốt từ bốn mươi năm trước đã lừng vang trên chốn giang hồ, Đại hội Huyết Châu phen này chắc có cuộc âm mưu gì, hiền đệ tốt hơn hết là phải suy nghĩ cho kỹ, để khỏi hãm vào huyệt địa, bị lão ma khống chế.

- Nhưng có một chuyện đại khái tam thúc cũng đã biết qua, trong tay của Cái Thế Bá Vương có bốn hạt Huyết Châu Hồn, mà lại là một trong bốn hung thủ của cuộc cướp báu, cháu đâu có thể bỏ qua cái cơ hội trả thù thuận lợi tốt đây.

- Vậy cũng rất đúng, nhưng chú rất lo ngại cháu đoạt lại Huyết Châu cùng phục thù chưa được, trái lại phải mất đi hạt Trị Thương Châu còn lại duy nhứt kia, thậm chí phải táng mạng nơi sào huyệt ma đầu.

Thạch Bảo Kỳ vẫn cương quyết :

- Hạt Trì Thương Châu chầu ngậm vào trong miệng, lúc ngặt ngào thì nuốt vào bụng. Dù cho Gia Cát Trường Phong quỷ quyệt đến đâu cũng khó mà đoạt đi. Còn sự an nguy, cháu biết tùy cơ ứng biến, được tiến thì tiến không thì hoàn toàn tháo lui, xin tam thúc chớ có lo âu mà hao tổn tinh thần.

Rồi Thạch bảo Kỳ lại trân trọng nói lên :

- Bất nhập hổ huyết, nan đắc hổ tử. Cháu nhất thiết nghĩ Cái Thế Bá Vương tuy có âm mưu bên trong, nhưng lại là mấy người nhận lời mời phó hội cũng đều có kế hoạch chu toàn, tuyệt đối không cúi đầu nghe lời lão ma đầu được, đồng thời rất có thể tạo nên một khí thế nhiều mặt, nếu quả được như thế thì mọi việc sẽ được thành công gấp bội, về sau này đâu còn có một dịp tốt như thế nữa.

Tiêu Diêu Khách tuy phản đối, nhưng nghe mấy lời Thạch Bảo Kỳ cũng có lý, nên cũng không có lời gì cãi lại, đồng thời, lão rất hiểu tánh tình quật cường của chàng, chuyện gì đã quyết định thì khó mà biến cải nên miễn cưỡng nói :

- Vậy thì thôi, hiền đệ đã quyết định như thế, chú cũng định đi cùng hiền đệ vào núi Võ Di một phen này.

Thạch Bảo Kỳ trầm tư một chập, rồi nghiêm nghị bảo với Tiêu Diêu Khách :

- Không thể được tam thúc! Thất Hổ giáo có thể để cho tiểu đệ phó hội một mình, chú nên tập trung toàn lực để theo dõi hai gã Thiết Tâm Tú Sĩ và Kim Kiếm thư sinh là hơn, tiếp đó dò hỏi bối cảnh của Hận Thế lão nhân cùng tình hình sống chết của cha mẹ cháu, những điều này rất quan trọng không thể trễ nãi được, xin tam thúc tiếp tay cho cháu. Đến Võ Di chẳng ích gì.

Tiêu Diêu Khách cũng biết hai chuyện này rất là cấp bách, không thể trễ nãi chia nhau đi tiến hành đó là thượng sách, trì hoãn e có đại họa về sau có ân hận thì cũng muộn rồi.

Chập lâu, Tiêu Diêu Khách nhận lời nói :

- Sự tình đến nay lại phải như thế, nhưng mong hiền đệ thận trọng lấy mình chớ có sơ ý mà nuốt hận cả ngàn đời đấy.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Chuyện này tiểu đệ đã lưu ý rồi, xin chú yên tâm lo tiến hành mọi việc đã định.

Tiêu Diêu Khách ngay người lên :

- Vậy thì tốt lắm, hiền đệ cũng nên lên đường. Đây cách núi Võ Di ngàn dặm xa xôi. Hôm nay đã là mừng chín tháng tám, ngày giờ rất là cấp bách không thể trì hoãn được nữa!

Thạch Bảo Kỳ gật đầu đáp, toan chuẩn bị cất bước ra đi, chợt nhớ đến một chuyện liền hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Tam thúc, tình hình của Triệu cô nương thế nào hử chú?

Tiêu Diêu Khách “à” lên một tiếng rồi đáp :

- Lúc trước nhờ Minh Hậu chỉ thị cứu nàng rời khỏi chốn nguy hiểm, từng điều dưỡng một lúc nay toàn bộ đã lành mạnh rồi, sau đó ta và nàng lại chia tay nhau, nàng hiện giờ không chừng đang tìm cháu.

Ngưng lại một chập lão nhân tiếp :

- Bảo Kỳ! Lý Tiểu Bình thật đáng là vị trinh liệt nữ như, tuyệt đối không thể so sánh với cha nàng được, đồng thời nàng yêu thương cháu lắm, xin cháu chớ có làm cho nàng đau lòng ở sau này.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích :

- Tam thúc, đối với Triệu cô nương cháu rất cảm kích nàng, cũng tôn kính nàng, nguyện làm một người tri kỷ, bạn lành, nhưng việc hôn phối đã là chuyện xưa, cháu đã thốt lời như trước khó mà biến đổi được.

Chàng sợ Tiêu Diêu Khách nói thêm nữa mà chạm đến chỗ đau thương của chàng, nên khi thốt xong lời liền thi lễ một cái hô to :

- Xin cáo biệt tam thúc!

Tức thì, Thạch Bảo Kỳ cất bước phóng đi.

Chàng tiến lên một khoảng đường năm mươi dặm đã cảm thấy đói bụng vô cùng, Thạch Bảo Kỳ vào một tửu lầu nơi thị trấn đông đảo, kêu tiểu nhị :

- Có phòng vắng lặng sạch sẽ không?

Tên tiểu nhị vui vẻ :

- Thưa đã có rồi, xin quý khách theo tại hạ vào trong.

Đang lúc trước Thạch Bảo Kỳ từng đã dừng lại một bụi rậm để thay áo có vết máu, mang bộ áo mới vào, mặt mày sáng sủa lên nghiễm nhiên là một công tử hào hoa, nên gã tiểu nhị trong khách điếm dẫn chàng vào một gian phòng đẹp nói :

- Đây là phòng rộng ba gian thanh tịnh sạch sẽ, công tử xem thế nào?

Tiểu nhị châm đèn dầu lên Thạch Bảo Kỳ thấy phòng tốt sạch rồi cười nói :

- Được lắm, ta ở phòng này, có gì ăn dọn vài món lên cho ta.

Tiểu nhị vâng lời, toan muốn cất bước đi thì chợt khi ấy có tiếng nói lạnh lạnh :

- Trở lại!

Mùi thơm bay phất qua, sắc đẹp liền xuất hiện.

Từ trên nóc nhà đột nhiên phóng xuống một thiếu nữ kiều diễm mặc bộ đồ võ phục màu xanh biếc, ngoài phủ chiếc áo choàng vàng, trạc mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu nữ kia da trắng như ngọc ngà, sắc đẹp như tiên, cặp mắt long lánh rất là hấp dẫn, nhưng chỉ tiếc rằng dưng mày, trợn mắt có vẻ hung hăng khó chịu.

Thạch Bảo Kỳ liếc mắt nhìn nàng một cái chưa có trả lời, còn tên tiểu nhị thì cứ tiến đi không quay mình lại.

Thiếu nữ áo xanh hình như bất mãn thét lên :

- Tửu bảo! Người có nghe không? Bồn cô nương gọi người trở lại.

Rồi nàng xê mình lên xách áo của tên tiểu nhị lôi một cái.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy cau mày lên, nhưng chưa can dự.

Tên tiểu nhị nhỏ nhẹ nói :

- Cô nương có gì chỉ bảo xin cứ nói ra, tiểu nhân xin tuân mạng và xin nói tay.

Thiếu nữ áo xanh buông tay ra nói :

- Bồn cô nương thấy gian phòng này vắng tĩnh, người hãy dọn dẹp tử tế cho ta.

Tên tiểu nhị ngạc nhiên :

- À, đây không thể có được, phòng này công tử đã mượn xong. Khách điếm chúng tôi còn có gian phòng khác cũng giống như thế, xin cô nương sang phòng bên kia cũng được rồi.

Thiếu nữ kia quét mắt nhìn qua Thạch Bảo Kỳ rồi cất tiếng lạnh lùng nói :

- Tiểu nhị chớ có lao đao, bồn cô nương đã chọn xong gian phòng này thì cứ việc để cho ta, bảo người này đổi sang nơi khác.

Tên tiểu nhị hết sức nhún nhún :

- Đây đâu có thể được, chúng ta làm ăn xưa nay tôn trọng chữ tín, đâu có thể ví lẽ gì cư xử như vậy được.

Thiếu nữ áo xanh đến đây đã không thể nhịn, buông trầm mặt xuống :

- Tiểu nhị chớ có nói chuyện lằng nhằng trước mặt ta. Ta hỏi ngươi có phải lấy tiền làm mục tiêu không?

Tên tiểu nhị gật đầu :

- Vậy là sự đương nhiên, xin nữ tài thần chiếu cố cho.

- Ta lại hỏi ngươi gian phòng này cho mượn bao nhiêu tiền?

- Ba chỉ bạc!

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng cười lên, chợt từ trong lòng lấy ra một nén bạc gần có ba lạng ném trên mặt đất :

- Bốn cô nương nay trả cho ngươi ba lạng xem ngươi còn nói gì nữa không?

Tên tiểu nhị thấy ngơ ngác đi, rồi nghiêm nghị nói :

- Chủ nhân tiểu nhân có dặn bảo, đãi khách phải lấy lễ phép, lấy tiền cho có đạo luật tuyệt đối không được nhận lãnh quá mức, cho nên không được lừa gạt ai cả, nay cô nương ra một giá rất cao thì tiểu nhân thật không dám nhận rồi.

Thiếu nữ áo xanh nổi giận quát to lên :

- Ngươi không biết điều như thế thì chớ trách bốn cô nương đây.

Nàng xé mình lên, toan ra tay đánh tên tiểu nhị.

Trong khi ấy Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ, thấy mình có nhiều chuyện phải làm, nên nghỉ yên một đêm, cũng không nên gây chuyện với ả thiếu nữ áo xanh này mà làm gì, rồi chàng mới kéo tay tên tiểu nhị nói :

- Gã kia chớ nên khó chịu, ta chịu thay đổi phòng cho vị cô nương này rồi.

Gã tiểu nhị nghe nói rất là cảm kích toan mở lời đáp tạ.

Nhưng ả thiếu nữ áo xanh kia chợt lạnh lùng thốt :

- Hừ! Đồ hèn nhát, ngươi dám không chịu đổi phòng cho bốn cô nương thì cũng chẳng xong.

Lời nói có vẻ nhạo báng khiến Thạch Bảo Kỳ không thể nhịn được nữa quay đầu lại nghiêm nghị :

- Nay ta nhường cho cô nương chớ không phải sợ cô nương đâu, chớ nên khinh người quá độ!

Thiếu nữ áo xanh trợn mắt, hậm hực nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Ai mà bảo ngươi nhường cho ta?

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên :

- Trời ơi, cô nương này sao mà vô lý thế.

- Có chỗ nào thấy vô lý?

- Gian phòng này là tại hạ mượn trước, nếu cô nương biết chuyện thì đừng có phá phách một cách vô lý như vậy mới phải chớ.

Thiếu nữ áo xanh kiêu hãnh :

- Nhưng trả một giá rất đắt có lẽ nào không xong xuôi?

Thạch Bảo Kỳ khó chịu :

- Dù cô nương có trả giá đắt thật, nhưng gã kia chưa bằng lòng.

Thiếu nữ áo xanh giận lên :

- Hừ! Hắn không chịu nhận thì ta phá hủy cái khách điếm này có gì lạ đâu.

Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh :

- Đấy không phải là cái vô lý của cô nương sao?

Thiếu nữ áo xanh không còn trả lời được nữa chợt nổi giận hầm hầm thét to lên :

- Lý lẽ đáng giá bao nhiêu đây?

Thạch Bảo Kỳ nghe nàng càng nói càng quá độ, trong lòng khó chịu vô cùng, lạnh lùng nói :

- Ta không muốn nói nhiều lời với kẻ phi lý, xin kiêu đây.

Chàng tiến mạnh bước nhanh ra ngoài.

Ngờ đâu chàng vừa tiến được ba bước thì ả thiếu nữ áo xanh kia lại cản trước mặt, nổi cơn thịnh nộ quát to lên :

- À, người khinh bỉ ta đấy à?

Không thể nhịn được nữa, Thạch Bảo Kỳ nổi giận thét :

- Khinh bỉ thì sao đây?

Thiếu nữ áo xanh kiêu hãnh :

- Ta buộc người phải xin lỗi trước mặt ta!

Thạch Bảo Kỳ không chịu kém :

- Dù khinh bỉ cũng không có gì đáng xin lỗi cả.

- Không xin lỗi sẽ có chuyện cho người đấy.

Hào khí bốc mờ trên mặt Thạch Bảo Kỳ :

- Ta không tin cô nương dám làm điều vô lý ngang ngược như vậy!

Ả thiếu nữ áo xanh dựng mày lá liễu :

- Trong thiên hạ này có chuyện nào không dám. Hãy nhận chiêu đây.

Nói xong thì làm, thiếu nữ áo xanh liền quát ra một chưởng ngay giữa ngực Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ không dám khinh địch liền dùng chiêu Hồi Long Chưởng phản kích lại ả thiếu nữ áo xanh.

Chưởng phong vừa tiếp nhau, liền cảm thấy tình thế không hay, vì Thạch Bảo Kỳ không ngờ đối phương sử dụng chiêu Vô Địch chưởng.

Sau khi kinh ngạc, chàng liền lẹ làng biến đổi chiêu thức, cũng một nhoáng đánh ra ngọn Vô Địch chưởng tập kích ả thiếu nữ áo xanh.

Một tiếng “đùng” nổ vang lên, hai chiếc bóng người vừa chạm rồi dang ra liền.

Song phương đồng thời tháo lui, công lực không ai hơn ai.

Quả thật ngoài sự tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ chợt xê mình lên ba bước hét :

- Tiểu cô nương kia, người là đệ tử thuộc môn phái nào?

Ả thiếu nữ áo xanh đáp :

- Người hỏi làm gì?

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt :

- Ta muốn biết rõ tại sao tiểu cô nương lại học được đường chiêu Vô Địch chưởng?

Ả thiếu nữ áo xanh bĩu môi :

- Tiểu tử đứng vững lên nghe qua chỗ e ngắt xủ đi thì bốn cô nương sẽ cho người biết rõ ràng.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Hãy nói ra, không dọa được ta đâu!

Ả thiếu nữ áo xanh lạnh như băng tuyết :

- Phần Diện Đào Hoa là mẹ ruột ta. Cái Thế Bá Vương là sư phụ ta! Thế nào đây?

Câu nói này dường như bó đuốc châm lên ngọn lửa căm thù của Thạch Bảo Kỳ, lúc ấy không còn nghĩ gì cả, liền vận công lực tới tột bậc rồi ba chiêu Nguyệt Hắc Cao Phong, Thiên Hà Đảo Xá, Hận Hải Vô Biên vụt vụt liên tiếp tấn công ba chưởng nhắm ngay thượng trung hạ ba yếu điểm trên mình của thiếu nữ áo xanh tấn công liền không cần nói thêm một lời nào nữa.

Thiếu nữ áo xanh thấy thế không tháo lui, lại tiến tới cũng dùng ba chiêu Vô Định chưởng trả đũa ngay Thạch Bảo Kỳ.

Tức thời nguy cơ tràn ngập tứ phía, làn không khí khản trương lên tột bậc, bất cứ lúc nào cũng có người lẩn ngã ra mà chết tại sân tràng.

- Hãy ngừng tay lại.

Vụt! Từ trên lưng trời đưa đến một luồng kinh phong, quét tan ngay chưởng lực cả hai người đang sắp chạm vào nhau dĩ nhiên là vô cùng khốc liệt.

Hai người đều bị kinh đạo lấn áp đang ra cả trượng lão đảo đứng thở hổn hển, khí huyết sôi động.

Chính lúc đó trên không gian phóng xuống vị lão nhân tóc râu đều bạc phều.

Lão chính là Huyết Châu lão nhân.

Thiếu nữ áo xanh quét mắt nhìn qua một cái rồi chạy ra ngoài phòng khách như luồng gió mạnh.

Thạch Bảo Kỳ cung kính thi lễ gấp rút nói :

- Lão tiền bối đến thật đúng lúc, ả yêu nữ kia là con gái của Phần Diện Đào Hoa, đệ tử của Gia Cát Trường Phong, không thể nào để cho ả ấy đi được. Hãy rượt theo bắt ả cho được mới nghe.

Không đợi Huyết Châu lão nhân đáp lời, Thạch Bảo Kỳ đã xông ra ngoài cửa rượt theo ả thiếu nữ áo xanh.

Huyết Châu lão nhân ha hả cười lên, theo Thạch Bảo Kỳ ra ngoài kia, rồi ôn tồn bảo chàng :

- Tiểu tử chớ có vội, nàng ấy không có chạy đi đâu mà đuổi theo vô ích lắm.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói ngạc nhiên, đang không hiểu ra làm sao cả, thì Huyết Châu lão nhân đã vỗ tay vào căn phòng kế cận đó gọi to :

- Dư Phiến sao con không mau ra đây?

Không mấy chốc, thiếu nữ áo xanh từ nơi một gian phòng khác tiến ra với dáng điệu e lệ cung kính thi lễ trước Huyết Châu lão nhân, rồi gọi lên giọng hết sức thanh tao :

- Thưa nội tổ gọi con?

Thạch Bảo Kỳ tưởng đâu lỗi tai chàng nghe lầm nên sững sốt cả người lên.

Giây lâu chàng hỏi :

- Lão tiền bối, cô nương này là cháu nội của tiền bối à?

Huyết Châu lão nhân gật đầu :

- Đúng thế, nàng gọi dư Phiến, cha mẹ đã mất sớm, để lại cho lão phu chỉ dạy, lúc trước còn phải tập võ luyện công, chưa có ra chốn giang hồ, nên lão phu không nhắc đến việc này. Tháng trước Dư Phiến đã hoàn tất môn học của ta, nên dẫn nàng ra lấy chút kinh nghiệm ở đời, về sau này người xem nàng như em gái mình là hay lắm.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua như là tỉnh trong giấc mộng liền à lên một tiếng.

Huyết Châu lão nhân kéo nàng Dư Phiến đến gần bên mình nói lên :

- Cháu Dư Phiến để lão phu giới thiệu?

Thiếu nữ áo xanh nhìn Thạch Bảo Kỳ với cặp mắt thâm tình nói :

- Nội tổ không cần không cần giới thiệu, cháu sớm đã biết chàng là ai rồi.

Huyết Châu lão nhân mở to đôi mắt :

- Là ai?

Dư Phiến đáp ngay :

- Thạch Bảo Kỳ.

Huyết Châu lão nhân sững sốt :

- Cháu làm thế nào biết được?

Dư Phiến dựa vào mình lão nhân rồi nhong nhèo nói :

- Hằng ngày nội tổ cứ luôn luôn lập đi lập lại như là tụng niệm, nói là Thạch công tử nhu mỳ nhả nhặn, thiếu niên lão thông, là thông minh tuyệt vời, thần công cái thế, thật là trăm năm khó tìm, đoá hoa kỳ tài trong chốn vô lâm, thậm chí đến thân hình cao thấp, ồm mập diện mạo sắc phục cũng thường nói ra, cháu nghe đã quen thuộc thì tự nhiên gặp mặt là biết ngay chứ gì!

Huyết Châu lão nhân sững sốt :

- Nói vậy thì cháu cố ý gây gổ với họ rồi?

Dư Phiến ngây thơ :

- Đúng vậy đó!

- Cháu cũng quá rồi, đâu có thể phá phách như thế được.

- Tổ phụ, cháu làm như thế không có ác ý gì, chỉ muốn chứng minh một sự kiện thôi.

- Sự kiện gì đây?

- Xem thử Thạch công tử có phải nhu mỳ nhả nhặn, thiếu niên lão thông một đấng kỳ tài trong giới vô lâm không!

- Rồi kết quả như thế nào?

- Tổ phụ nói thật đúng mà Thạch tiểu huynh tánh tình tu dưỡng rất đúng mực, khiến cháu rất khâm phục!

- Công lực của Thạch Bảo Kỳ thế nào?

- Ra tay lần đầu tiên, không có thắng bại, nhưng sau khi cháu nói là con gái của ả ác phụ Phấn Diện Đào Hoa và đồ đệ của Gia Cát Trường Phong, chàng ta giận đến tột bậc, tấn công ra ba chiêu, thật khó mà chống đỡ suýt bị bại trận.

- Hừ, lại còn dám nói ra, nếu ta không ra cứu cháu kịp thời, thì sớm đã bị thương dưới ngọn chưởng kia rồi, cô này hay phá phách liếng xáo thật, còn không mau xin lỗi Thạch tiểu huynh đây.

Dư Phiến tuy liếng xáo, nhưng lại hạ rất đúng mực, nghe nói chậm rãi đi ra thi lễ trước mặt Thạch Bảo Kỳ, vừa ngây thơ vô cùng.

Nàng cười tươi nói :

- Thạch tiểu huynh, xin lỗi anh. Anh có thể tha thứ cho tiểu muội không?

Thái độ thành thật chân thành, cái tính hung hăng của Dư Phiến lúc này tiêu tan đi cả.

Thạch Bảo Kỳ cung tay thi lễ :

- Tại hạ không dám, xin cô nương bỏ qua cho.

Huyết Châu lão nhân bước tới :

- Thạch công tử tới nơi đây có việc gì chẳng?

Thạch Bảo Kỳ vòng tay :

- Vãn bối đi tìm Huyết Châu để dự vào cuộc Đại hội Huyết Châu Hồn.

Huyết Châu lão nhân trợn mắt :

- Công tử bảo sao? Công tử tìm Huyết Châu để đi dự Đại hội Huyết Châu Hồn à?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Thừa lão tiền bối, đúng như thế!

- Nhân vật nào mở cuộc Đại hội Huyết Châu Hồn này?

- Gia Cát Trường Phong!

- Sao? Gia Cát Trường Phong à?

- Thừa lão tiền bối đúng vậy. Lão Gia Cát Trường Phong đặt thiệp mời tất cả những người nào biết qua chiêu Vô Dịch chương và có hạt Huyết Châu Hồn đều phải tới dự Đại hội Huyết Châu Hồn vào đêm trung thu tại núi Vô Di.

Huyết Châu lão nhân chợt à lên một tiếng, cặp mắt trợn tròn như lấy làm sững sốt lắm vậy.

34. Thần Bí Phu Nhân

Bầu không khí dịu lại khiến cho Thạch Bảo Kỳ cũng im luôn, chờ đợi Huyết Châu lão nhân.

Giây phút Huyết Châu lão nhân buông thềm :

- Cậu bé. Người nói lão đại ma đầu Gia Cát Trường Phong cho mời tất cả những người có hạt Huyết Châu Hồn và cũng biết qua đường chiêu Vô Dịch chương dự Đại hội Huyết Châu tại trong núi Vô Di đấy à?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đúng vậy, kỳ hạn đã định vào ngày Trung thu tháng tám, địa điểm là nơi ở núi Vô Di chẳng hề sai một chút nào.

Huyết Châu lão nhân nghi ngại :

- Lạ thật! Lão phu tái xuất hiện giang hồ có lẽ là Gia Cát ma đầu đã hay rồi chứ, nhưng tại sao mãi tới nay vẫn chưa thấy đưa thiệp mời ta?

Ngấm ngầm một lúc, Thạch Bảo Kỳ bảo :

- Theo tiểu bối nghĩ chắc là bọn thuộc hạ của Thất Hổ giáo còn chưa tìm ra tung tích của lão tiền bối, lại cũng có thể vì lão đại ma đầu Gia Cát Trường Phong đã khiếp sợ qua cái oai danh năm xưa của lão tiền bối tránh không mời.

Huyết Châu lão nhân dựng mày bạc :

- Chẳng quản lão ma này còn mưu toan quỷ quyết gì, lão phu đây cũng quyết triển ra một cuộc đấu sanh tử cùng hắn một phen để dứt khoát hận thù.

Thạch Bảo Kỳ tán đồng :

- Vậy thì tốt lắm, nhưng còn một điều trở ngại cho lão tiền bối là?

- Là gì đây? Tiểu tử!

Thạch Bảo Kỳ đáp ngay :

- Lúc trước, khi mời tại hạ phó hội Huyết Châu Hồn, gã Gia Cát Kiên từng có bảo tại hạ người nào có thiệp mời mới được vào trong núi, nay lão tiền bối không có thiệp mời có thể không tiện nhiều bề rồi đây.

- Vậy thì phải làm sao đây?

- Theo ý của vân bối, thì bộ mặt bên ngoài vân bối tay cầm thiệp vào ngay Tổng đàn, còn tiền bối cùng Phiến muội hãy tìm cách nào ngấm ngầm tấn công bọn chúng là tuyệt diệu, muốn thế chúng ta phải đi hai con đường, nội công ngoại kích, sẽ không khó mà làm cho bọn chúng tan rã phen này, chẳng biết ý kiến tiền bối thế nào, có thất lợi gì không?

Huyết Châu lão nhân trầm tư một chập suy nghĩ rồi chợt nghiêm mặt lên bảo với Thạch Bảo Kỳ :

- Vậy cũng hay, nhưng tiểu tử nên gia tăng lưu ý mới được, nếu?

Rồi lão nhân nói tiếp :

- Thời gian cấp bách, sau khi nghỉ đây một đêm thì hành sự khỏi bị Thất Hổ giáo phát giác mà có chuẩn bị trước sẽ ngăn chặn kế hoạch của bọn ta.

Thạch Bảo Kỳ hoan hỉ :

- Vậy thì hay lắm, nhưng còn một chuyện xin lão tiền bối lưu tâm dùm vân bối.

Huyết Châu lão nhân hỏi :

- Tiểu tử, là chuyện gì nữa đây?

Thạch Bảo Kỳ trầm mặt xuống :

- Trên đường đến núi Vô Di nếu lão tiền bối có gặp bọn Hận Thế môn xin chiếm lại tám hạt Huyết Châu Hồn cho vân bối.

Huyết Châu lão nhân gật đầu :

- Lão phu biết rồi, tiểu tử cứ yên tâm sẽ có tin mừng về tám hạt Huyết Châu Hồn đó.

Rồi ba người chia tay về phòng mình.

Trải qua một đêm, sáng sớm ngày sau bọn Thạch Bảo Kỳ dùng qua điểm tâm, rồi rời khỏi tửu điểm, chia nhau lên đường một cách vô cùng lưu luyến.

Về phần Thạch Bảo Kỳ bốn ba trên khoảng đường dài, ngày đi đêm nghỉ nhắm nơi mục tiêu tiến lên với tốc độ khinh công thần ảo.

Sau rốt đến buổi hoàng hôn ngày mười bốn tháng tám thì chàng đã đến núi Vô Di.

Tiến sâu vào núi Vô Di chưa đầy ba dặm, vừa tới một con đường cốc đạo, hai bên vách núi cao vút. Chợt có hai người tiến ra, ngăn cản lối đi của Thạch Bảo Kỳ. Trong đó có một người hỏi :

- Các hạ là ai? Đến đây có chuyện gì?

Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Tại hạ là Thạch Bảo Kỳ, đến đây dự đại hội của Thất Hổ giáo.

Hai người ấy nhìn nhau, rồi do người đầu tiên lên Thạch Bảo Kỳ :

- Các hạ có thiệp mời không?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Nếu không thì đến đây làm gì?

Người cao thủ trầm nghị :

- Hãy cho ta xem thử?

- Được, hãy nhận lấy.

Thạch Bảo Kỳ lấy ra tấm thiệp đưa cho tên cao thủ ấy nhìn kỹ qua rồi nói :

- Trương quản lý dư biết cái kiệu.

Lời nói của người cao thủ này chưa dứt thì ở trong hang cốc có chiếc xe kiệu tiến lên như bay đến trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Trương quản lý lo về việc xe kiệu quay đầu ngo lại nói với người cao thủ :

- Tổng quản lý, ngựa xe đã sẵn xin chỉ chỉ thị.

Người cao thủ chính là Tổng quản kia nhìn qua Thạch Bảo Kỳ rồi đưa lại tấm thiệp cho chàng, nói một cách lãnh đạm :

- Thạch thiếu hiệp xin lên xe kiệu, Trương quản lý sẽ đưa thiếu hiệp vào nơi địa chỉ đại hội.

Thạch Bảo Kỳ cau mày rồi nói :

- Vậy cũng tốt, xin cảm phiền các hạ!

Chàng liền phóng mình lên chiếc kiệu ngồi ở trong đó.

Một tiếng “bình” chấn động.

Cánh cửa xe kiệu đóng lại, tiếp theo ngựa hí vang lừng. Thạch Bảo Kỳ thấy thân hình lắc lư một chập đã tiến lên như bay.

Đi được một khoảng đường Thạch Bảo Kỳ toan muốn xem phong cảnh chốn này ra sao, rồi chàng mới thò tay đẩy cửa sổ nhìn ra một lượt. Ngờ đâu, tay chàng sờ vào cửa sổ thấy lạnh buốt người, thì ra cánh cửa vốn bằng sắt, không thể mở được, đẩy mạnh cũng không nhúc nhích gì cả, song sắt lại vô cùng to lớn, liền lạc với nhau.

Cái gọi là xe kiệu đây, nguyên là một chiếc xe nhón tù nhân không khác chút nào cả.

Bất giác, Thạch Bảo Kỳ nổi cơn thịnh nộ, giở ngọn chưởng nhằm ngay song sắt mà quật mạnh.

Trong một tiếng nổ vang lên, cả xe chấn động dữ dội, suýt chút nữa lật đi.

Nhưng hai cánh tay của Thạch Bảo Kỳ tê liệt lên mà vẫn thấy không làm gì nổi cánh cửa.

Khi ấy, chợt chàng nghe tiếng tên Trương quản lý ở phía ngoài cười nói oang oang :

- Thạch Bảo Kỳ! Ngươi làm gì đây?

Thạch Bảo Kỳ hét :

- Họ Trương kia, ngươi gạt ta nhốt vào chiếc xe tù xa này có dụng ý chi đây? Hãy nói mau nếu chậm trễ ta quật nát tan bây giờ.

Trương quản lý lạnh lùng :

- Bốn giáo nhiều chốn bí mật, bố trí quanh đây rất nghiêm ngặt không thể nào cho người ngoài thấy rõ ràng tận mắt được, nên phải làm phiền thiếu hiệp, dùng chiếc xe tù này để thay thế cho cuộc đi bộ thôi.

Thạch Bảo Kỳ căm hận :

- Hừ! Thiệp mời của Gia Cát Trường Phong dạy bảo bọn ngươi phải đối đãi với khách như thế này sao?

Trương quản lý ôn tồn :

- Công tử họ Thạch ơi, chớ có lao nhao, gần đến nơi rồi. Bây giờ có hành hung cũng chẳng ích gì.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận, toan muốn tìm cách phá xe tù, khiến họ thấy công lực của mình, thì lúc ấy cánh cửa chiếc xe lại mở toang ra.

Trương quản lý đứng ngoài cửa cung tay kính cẩn nói vọng vào xe :

- Xin mời thiếu hiệp ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ dằn nén cơn giận dữ phóng mình xuống xe tù, đứng sững trên mặt đất.

Chàng liếc mắt nhìn quanh tứ phía, thấy trước mặt một tòa nhà kiến trúc huy hoàng, hùng vĩ.

Đó là tòa trang viện lộng lẫy.

Lúc ấy trời đã tối, trong trang viện đèn đuốc sáng trưng. Trong nơi âm u đen tối mấy chiếc bóng đen thoảng qua phóng lại, giới bị rất là nghiêm ngặt, quả đúng một kỳ thủ vô lâm.

Trương quản lý hô to :

- Thạch công tử, hãy theo lão phu vào trong này.

Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh lẽo :

- Người hãy dẫn đường đi trước.

Trương quản lý không nói thêm lời nào, vội vàng đi thẳng vào nơi trang viện hùng vĩ đó.

Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ đi phía sau ngấm ngầm chờ biến cố xảy ra.

Chập sau, Trương quản lý đã dẫn Thạch Bảo Kỳ vào một phòng rộng rãi, thi lễ nói lớn :

- Đến ngày mai này Huyết Châu hội mới khai mạc, vậy công tử có thể nghỉ đây một đêm, chốc lát sẽ có người lo việc cơm nước. Lão trượng ta xin cáo từ vì còn phải phục lệnh Giáo chủ nữa, nên không ở đây thù tạc được.

Dứt câu, không chờ Thạch Bảo Kỳ trả lời, Trương quản lý quay người đi ra phía ngoài thật nhanh.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy, hừ lên một tiếng ngấm ngầm :

- Kể cũng oai thật đấy, nhưng sớm muộn gì ta cũng cho các người một trận làm gương kẻ khác để hết dương dương tự đắc với giang hồ nữa.

Chàng đi đi lại lại trong phòng, ngấm ngầm thấy mình đã đến thì cứ yên phận chờ xem.

Rồi chàng mới lên giường tịnh dưỡng tinh thần.

Bộp! Bộp! Bộp!

Sau một chập tiếng gõ cửa đưa vào tai Thạch Bảo Kỳ. Khiến chàng giật mình kinh hãi.

Chợt nghe có một giọng rất là quen thuộc thao thao nổi lên :

- Công tử mau mở cửa ra!

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên liền ra mở cửa, định thần nhìn kỹ khiến chàng sửng sốt. Người đứng trước cửa chẳng phải ai xa lạ với chàng cả, đó chính là nàng Gia Cát Yến, con gái thứ bảy Cái Thế Bá Vương Gia Cát Trường Phong.

Người con gái đã từng một lần gặp chàng trong tòa nhà thần bí nọ.

Gia Cát Yến nhìn xem hai bên tả hữu, không thấy ai liền nói nhỏ :

- Tiểu muội có thể vào trong này không?

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngầm một chập, đáp :

- Cô nương cứ tự nhiên.

Gia Cát Yến ngấm cười đa tạ, rồi tiến ngay vào, thuận tay đóng cửa phòng lại kéo chàng vào trong rồi mới trịnh trọng nói :

- Thạch công tử thật quá bạo gan, cao thủ của Thất Hồ giáo vô số kẻ, không ai dám kháng cự gì trước mặt gia phụ của tiểu muội, nay công tử lại nhận thiệp mời đến đây thật là nguy hiểm biết bao.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Gia Cát cô nương, xin tha lỗi tại hạ nói thẳng lời, tuy tình nghĩa cô nương đối với tại hạ rất là thâm hậu cả đời không thể quên được, nhưng lệnh đại nhân Gia Cát Trường Phong là kẻ thù sanh tử của tại hạ bất luận ở trường hợp nào, vì lệnh đại nhân xưa kia chính là một trong những hung phạm Huyết Châu Hồn và nhúng tay vào cái mối tội ác chém giết cha mẹ ta, sớm muộn gì cũng không khỏi có trận đấu sanh tử, nay

lệnh đại nhân đem thiệp đến mời thì chính là một dịp làm sáng tỏ câu chuyện, thấy không đến cũng không được.

Gia Cát Yến biến đổi sắc mặt.

- Lại nữa, Gia Cát cô nương, nay ta long trọng yêu cầu cô lìa khỏi chốn này vì duyên có lệnh đại nhân cùng tại hạ gia cảnh bất lành thì chúng ta nên tìm cách xa nhau, bởi vì, lập trường của đôi bên không giống nhau, chúng ta không khỏi gặp mặt trên trường huyết chiến, nếu chẳng may mà đoán trúng hã không phải gây nên một chuyện đáng tiếc ngày sau. Yến cô nương hãy rời khỏi chốn này, để cho ta yên tĩnh là tốt nhất.

Gia Cát Yến sững sờ :

- Không được, em yêu anh, em không thể rời anh đâu. Thạch Bảo Kỳ, anh đừng thốt ra lời đó.

Càng nói càng kích động, chợt nàng sà mình vào lòng Thạch Bảo Kỳ.

Tình chân ý thật lệ châu của nàng chảy ròng ròng.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng cảm động, liền ôm chặt Gia Cát Yến, lấy lời dịu ngọt mà giải bày với người yêu :

- Cô nương làm thế này làm gì? Sớm muộn gì cô nương cũng hối hận đấy!

Sự yêu đương đang bùng cháy, Gia Cát Yến đã kích động đến không thể tự kiềm chế được, ôm choàng lấy Thạch Bảo Kỳ.

Sau khi âu yếm một chập rồi, nàng nói :

- Anh Bảo Kỳ, em không hối hận đâu, thân em đã thuộc về anh, em không yêu ai nữa cả.

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng :

- Yến muội, ta cùng lệnh đại nhân có mối huyết cừu, đây chỉ là một mối?

Gia Cát Yến nói :

- Anh cứ yên tâm, em cũng tìm cách hoá giải cuộc thù hận này, giữa anh và thân phụ.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Em toan tính gì đây?

Gia Cát Yến vừa mới mở miệng nói, thì chợt nghe nổi lên một tiếng di động.

Thạch Bảo Kỳ biến đổi sắc mặt, Gia Cát Yến nói nhỏ :

- Chết rồi, nếu bị họ phát giác thì chắc phụ thân em giết em đi anh Thạch Bảo Kỳ ạ!

Trong lòng nàng bối rối, không có nơi thoát nàng liền chun vào dưới giường.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác lên, bước ra nhìn kỹ.

Chỉ thấy một người đàn bà tiến vào, mặt mũi rất là xấu xí, trạc chừng năm mươi tuổi.

Ả đàn bà kia tay bưng một mâm đồ ăn đem bày trên bàn rồi nhìn kỹ Thạch Bảo Kỳ một chập.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau. Thạch Bảo Kỳ cảm thấy ả đàn bà xấu xí toàn thân rung động lên, cả mắt ả này chớp lên sáng ngời, có cái cảm giác gì riêng biệt vậy.

Người đàn bà xấu xí hé môi nhiều lần toan muốn thốt lời, nhưng lại nín bật chưa nói một câu nào cả.

Hai người đứng đối mặt với nhau một chập, ả đàn bà chợt đè nén mối xúc động tình trạng của mình lại, rồi nói nhỏ :

- Yến tiểu thư! Lời của hai người ta đã nghe hết, còn trốn làm gì?

Gia Cát Yến nghe nói kinh hoảng lên, liền từ dưới giường bò ra, tái mặt :

- Cổ bà! Người nó gì? Lời của chúng ta bà nghe qua cả rồi?

Ả đàn bà xấu xí gật đầu :

- Đúng vậy, lão thân ở ngoài đã lâu rồi.

Gia Cát Yến liền đổi sắc mặt, nắm chặt tay cổ bà lại, van lên :

- Cổ bà bà, ta van xin bà chớ nói lại cho phụ thân ta biết, bằng không thì hai ta sẽ không còn mạng sống nữa!

Cổ bà quét mắt nhìn hai người, thận trọng nói :

- Yến tiểu thư hãy yên tâm, nếu lão thân muốn đi mật báo thì đâu có nói rõ ra, nhưng?

Gia Cát Yến mừng rỡ :

- Cổ bà có gì hãy nói ra mau!

Cổ bà âm thầm :

- Tiểu thư không thể thân mật quá độ với thiếu hiệp này, cũng không thể khuyên can Giáo chủ hòa giải mối thù này được.

Gia Cát Yến sưng sờ :

- Cổ bà, ta nhắm trong thiên hạ này không có chuyện gì mà không thể hòa giải được, đây đối với gia phụ và Thạch công tử cũng là một chuyện lành sao lại không được?

Cổ bà lắc đầu :

- Bởi vì tiểu thư, lão thân có mối tâm sự, xưa nay để ở trong lòng chẳng dám nói rõ cho tiểu thư nghe, giờ đây phải nói rõ ràng ra cho nàng biết rồi đây.

Gia Cát Yến nghe nói, biết là còn có chuyện bí ẩn gì nên hỏi thúc :

- Cổ bà, là chuyện gì hãy nên nói rõ cho ta nghe thử?

Cổ bà rưng rưng nước mắt :

- Tiểu thư chẳng phải là con gái ruột của Giáo chủ.

Gia Cát Yến trợn mắt :

- Sao đây? Ta chẳng phải là con ruột của Giáo chủ à?

Cổ bà gật đầu :

- Đúng vậy sự thật đã rõ ràng.

Gia Cát Yến băng khuâng :

- Cổ bà có bằng chứng gì không?

Cổ bà đáp :

- Điểm thứ nhất là bản thân tiểu thư do một tay lão thân nuôi nấng, nên biết rõ thân thế hơn ai hết.

Gia Cát Yến bàng hoàng :

- Điểm thứ hai thế nào?

Cổ bà tiếp :

- Vợ của Giáo chủ qua đời đã mười tám năm, mà tiểu thư năm nay mới có mười sáu tuổi, đây chẳng rõ đó sao?

Như sự tỉnh cơn ác mộng, Gia Cát Yến hỏi :

- Vậy thì em trai của ta cũng không phải con ruột của Giáo chủ à?

Cổ bà gật đầu :

- Đúng vậy, Ngọc Nhi cũng không phải con ruột của Giáo chủ mà là con nuôi lúc xưa đồng thời già lại lớn hơn tiểu thư nửa tuổi, nhưng liệt vào hàng thứ bảy, hãy nghĩ xem, nếu là con ruột của Giáo chủ sao lại giữa hai chị em cách nhau chỉ sáu tháng và em lại lớn tuổi hơn chị?

Gia Cát Yến mở to mắt :

- Như thế, tại sao Giáo chủ lại không nói rõ ra?
- Bởi vì Giáo chủ e sợ tiểu thư biết rõ thân thế thì sẽ có dị tâm.

Gia Cát Yến trợn mắt :

- Đã có lòng không tốt tại sao lại nuôi ta làm gì?
- Tiểu thư không hiểu rõ, lúc đó Giáo chủ lập giáo phái vì muốn hợp thành bảy cao thủ hảo hạng để cho phù hợp với danh nghĩa là Thất Hổ giáo cho nên mới nhận Ngọc Nhi cùng tiểu thư làm con, điều này rất hiển nhiên.

Gia Cát Yến trầm giọng :

- Cha mẹ của Ngọc đệ là ai?

Cổ bà chìm đắm :

- Theo ta biết thì Ngọc Nhi là một đứa bé mồ côi cha mẹ Gia Cát Yến sáng ngời đôi mắt :
- Còn cha mẹ của ta là ai đây?
- Lão thân chỉ có biết mẫu thân cô nương còn sống, còn cha của cô nương sống chết và tông tích ở đâu thì chẳng rõ được.

Gia Cát Yến từ kinh dị này sang kinh dị khác :

- Cổ bà không có gạt găm ta đấy chứ?

Cổ bà trầm lặng :

- Tiểu thư, lời của lão thân đều là sự thật cả, nếu có gian trá thì sẽ bị lôi thần quạt nát thân ta đừng để mạng sống già này nữa.

Gia Cát Yến nghe qua lời nói này liền thấy đau lòng chán nản lên.

Nàng nói từng tiếng một :

- Cổ bà, quả thật mẹ ta là ai đây? Hiện giờ ở đâu? Hãy nói mau cho ta nghe thử! Ta muốn gặp mặt người trong giây phút này!

Cổ bà gương cầm nước mắt gần trào khỏi khoé mắt, chợt bị đất nói với Gia Cát Yến :

- Tiểu thư, lão thân chỉ có thể nói như thế này mà thôi, hãy lắng mà nghe đây.

Sự thật song thân của cô nương chỉ là người tử thù của Giáo chủ, còn việc khác nói ra thì thấy quá sớm, trên tâm lý của cô nương có thể không chịu đựng nổi, nếu không may mà không nhẫn nại được, tiết lộ ra trong lời nói thì không chừng phải mang họa sát thân đấy.

Gia Cát Yến nghe qua mấy lời tiết lộ của Cổ bà, bất giác rúng động cả toàn thân.

Nàng toan mở miệng thốt lời nhưng chưa thành tiếng.

Ngưng đi một chập Cổ bà lại tiếp :

- Cho nên, tiểu thư, lão thân nhắc lại lần nữa, chớ quá tiếp xúc với thiếu hiệp này, cũng chớ khuyên nhủ Giáo chủ giải tỏa mối thù, bằng không thì Giáo chủ sẽ sanh nghi tiểu thư đã rõ nội vụ, thì sẽ có cuộc âm mưu khác để đối phó với tiểu thư, chàng ấy có ăn năn cũng đã muộn.

Gia Cát Yến rúng tận đáy lòng :

- Cổ bà! Vậy ta phải làm sao bây giờ?

Cổ bà điềm nhiên :

- Hãy nhẫn nhục làm vui trên vẻ mặt, hãy giả vờ như lúc trước chờ đợi một ngày thời cơ chín mùi, thì lão thân tự nhiên nói rõ cho tiểu thư cái thân thế và chỉ rõ cô nương phải làm thế nào để ứng biến.

Gia Cát Yến băng khuâng :

- Xin cảm tạ Cổ bà, tiểu nữ sẽ tuân theo lời chỉ dạy không hề chối cãi.

Cổ bà kích cảm :

- Như thế tiểu thư hãy mau rời khỏi gian phòng này, nếu lâu kéo họ phát giác thì nguy lắm.

Gia Cát Yến gật đầu, lau nước mắt, rồi thâm tình nhìn qua Thạch Bảo Kỳ một cái. Sau đó, nàng âm thầm quay gót ra ngoài.

Cổ bà đưa mắt nhìn Gia Cát Yến đến biệt dạng, rồi mới quay lại hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Cậu bé, nghe nói cậu đây là Thạch Bảo Kỳ phải chăng?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật :

- Vâng! Chính là tại hạ đây!

Cặp mắt Cổ bà sáng ngời :

- Cậu có biết qua lai lịch của song thân không?

Sau khi nghe qua Cổ bà lúc này nói chuyện với Gia Cát Yến, Thạch Bảo Kỳ đối với người đàn bà xấu xí này rất là có cảm tình và sinh lòng tín nhiệm, nghe hỏi liền nói thật ngay không hề giấu diếm :

- Thưa tiền bối, Gia phụ tại hạ chính là Thạch Phá Thiên, còn mẫu thân tại hạ là Bồ Đề phu nhân tục gọi là A Tú.

Hai mươi năm về trước lệnh song thân là đáng nhân vật lãnh tụ trong chốn võ lâm, ngờ đâu mối họa phước không chừng sau lại phải mang họa tại hạ phải bơ vơ hoàn cảnh bi đát như thế này?

Nghe nói đến đây Cổ bà như là câu chuyện bà đã trải qua giọt lệ rùng rùng chảy xuống. Sự tình hết sức quái dị, tại sao Cổ bà lại khóc?

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác :

- Cổ bà! Tiền bối có quen biết gia mẫu à?

Bây giờ Cổ bà đã phục hồi thần sắc lạnh lùng thốt :

- Hừ! Sự thật ta không quên biết gì, chỉ là lão thân nghe danh tiếng của nhị vị từ lâu, lòng lấy trong chốn võ lâm, là một cặp vợ chồng thần tiên, không ngờ kết cuộc quá thảm liệt, nên lão thân cảm xúc mà rơi lệ đấy thôi, thật là thất lễ!

Rồi Cổ bà liền lau nước mắt, u sầu nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử! Nếu giả như lệnh mẫu ở trước mặt ngươi vậy ngươi có nhận ra không?

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Thưa tiền bối, chắc là nhận không ra rồi, vì văn bối xa lìa thân mẫu hồi mới có một tuổi, đối với dung nhan và tiếng nói của mẫu thân chẳng rõ gì cả.

Cổ bà nghe qua, ngược mặt lên trời than thở một tiếng, tự nhủ :

- Hỡi ơi! Từ mẫu nhớ con, con thì còn phiêu bạt giang hồ, gặp mặt cũng không nhìn biết nhau, đây là chuyện không may biết bao, thảm khốc thay!

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ngựa hí xe khua, liền khi ấy tiến vào ba chiếc xe kiệu.

Chiếc xe đầu tiên thì thấy Phong Lâm Cư Sĩ với Tà Trung Vương nhảy xuống.

Từ chiếc xe thứ hai có Cuồng Trung Thánh La Huyền và Tửu Trung Tiên Lục Kiện.

Còn chiếc xe thứ ba thì có Tiểu Diện Diêm La và Mã Trung Quân.

Thạch Bảo Kỳ đã thấy Càn Khôn lục tuyệt đến hết năm tên rồi, lại có Phong Lâm Cư Sĩ cùng đi. Trong lòng chàng ngấm ngấm rung động lên, tự nhủ :

- “Ngờ đâu bọn ma đầu tự cao tự đại này cũng đều nhận lời mời mà đến xem, thế chắc trong Tổng đàn Thất Hổ giáo đây có nhiều cuộc ác chiến, nếu có thể tập trung cả bọn mà giết họ tại đây thì hay biết chừng nào”.

Chàng ngấm nghĩ đến đây, chợt nghe Trương quản lý từ nơi ngoài cửa nói :

- Xin mời sáu vị lão anh hùng theo tại hạ tiến vào?

Rồi hần liền dẫn bọn Phong Lâm Cư Sĩ vào một tòa nhà rộng lớn ngó ngang gian phòng của Thạch Bảo Kỳ.

Sắc mặt Cổ bà liền biến đổi lên, chợt nói :

- Cậu bé, hãy dùng cơm đi kéo nguội lạnh, vậy nay lão thân xin cáo từ.

- Cổ bà xin hãy khoan đi, cho hỏi ở nơi đây phải là Tổng đàn của Thất Hổ giáo không?

- Không phải, đây là phó đàn. Tổng đàn thiết lập ở trên núi.

- Đại hội Huyết Châu thiết lập ở Tổng đàn hay là phó đàn?

- Tại phó đàn đây!

- Cổ bà có biết cái mục đích chánh yếu của Thất Hổ giáo phen này không?

Hết hồi 34 Hồi thứ 34 THẦN BÍ PHU NHÂN BẦU không khí dịu lại khiến cho Thạch Bảo Kỳ cũng im luôn, chờ đợi Huyết Châu lão nhân.

Giây phút Huyết Châu lão nhân buông thẳm :

- Cậu bé. Người nói lão đại ma đầu Gia Cát Trường Phong cho mời tất cả những người có hạt Huyết Châu Hồn và cũng biết qua đường chiêu Vô Định chương dự Đại hội Huyết Châu tại trong núi Võ Di đây à?

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đúng vậy, kỳ hạn đã định vào ngày trung thu tháng tám, địa điểm là nơi ở núi Võ Di chẳng hề sai một chút nào.

Huyết Châu lão nhân nghi ngại :

- Lạ thật! Lão phu tái xuất hiện giang hồ có lẽ là Gia Cát ma đầu đã hay rồi chứ, nhưng tại sao mãi tới nay vẫn chưa thấy đưa thiệp mời ta?

Ngẫm nghĩ một lúc, Thạch Bảo Kỳ bảo :

- Theo tiểu bối nghĩ chắc là bọn thuộc hạ của Thất Hổ giáo còn chưa tìm ra tung tích của lão tiền bối, lại cũng có thể vì lão đại ma đầu Gia Cát Trường Phong đã khiếp sợ qua cái oai danh năm xưa của lão tiền bối tránh không mời.

Huyết Châu lão nhân dựng mày bạc :

- Chẳng quản lão ma này còn mưu toan quỷ quyết gì, lão phu đây cũng quyết triển ra một cuộc đấu sanh tử cùng hần một phen để dứt khoát hận thù.

Thạch Bảo Kỳ tán đồng :

- Vậy thì tốt lắm, nhưng còn một điều trở ngại cho lão tiền bối là?

- Là gì đây? Tiểu tử!

Thạch Bảo Kỳ đáp ngay :

- Lúc trước, khi mời tại hạ phó hội Huyết Châu Hồn, gã Gia Cát Kiên từng có bảo tại hạ người nào có thiệp mời mới được vào trong núi, nay lão tiền bối không có thiệp mời có thể không tiện nhiều bề rồi đây.

- Vậy thì phải làm sao đây?

- Theo ý của vân bối, thì bộ mặt bên ngoài vân bối tay cầm thiệp vào ngay Tổng đàn, còn tiền bối cùng Phiến muội hãy tìm cách nào ngấm ngầm tấn công bọn chúng là tuyệt diệu, muốn thế chúng ta phải đi hai con đường, nội công ngoại kích, sẽ không khó mà làm cho bọn chúng tan rã phen này, chẳng biết ý kiến tiền bối thế nào, có thất lợi gì không?

Huyết Châu lão nhân trầm tư một chập suy nghĩ rồi chợt nghiêm mặt lên bảo với Thạch Bảo Kỳ :

- Vậy cũng hay, nhưng tiểu tử nên gia tăng lưu ý mới được, nếu?

Rồi lão nhân nói tiếp :

- Thời gian cấp bách, sau khi nghĩ đây một đêm thì hành sự khỏi bị Thất Hổ giáo phát giác mà có chuẩn bị trước sẽ ngăn chặn kế hoạch của bọn ta.

Thạch Bảo Kỳ hoan hỉ :

- Vậy thì hay lắm, nhưng còn một chuyện xin lão tiền bối lưu tâm dùm vân bối.

Huyết Châu lão nhân hỏi :

- Tiểu tử, là chuyện gì nữa đây?

Thạch Bảo Kỳ trầm mặt xuống :

- Trên đường đến núi Võ Di nếu lão tiền bối có gặp bọn Hận Thế môn xin chiếm lại tám hạt Huyết Châu Hồn cho vân bối.

Huyết Châu lão nhân gật đầu :

- Lão phu biết rồi, tiểu tử cứ yên tâm sẽ có tin mừng về tám hạt Huyết Châu Hồn đó.

Rồi ba người chia tay về phòng mình.

Trải qua một đêm, sáng sớm ngày sau bọn Thạch Bảo Kỳ dùng qua điểm tâm, rồi rời khỏi tửu điểm, chia nhau lên đường một cách vô cùng lưu luyến.

Về phần Thạch Bảo Kỳ bốn ba trên khoảng đường dài, ngày đi đêm nghỉ nhắm nơi mục tiêu tiến lên với tốc độ khinh công thần ảo.

Sau rốt đến buổi hoàng hôn ngày mười bốn tháng tám thì chàng đã đến núi Võ Di.

Tiến sâu vào núi Võ Di chưa đầy ba dặm, vừa tới một con đường cốc đạo, hai bên vách núi cao vút. Chợt có hai người tiến ra, ngăn cản lối đi của Thạch Bảo Kỳ. Trong đó có một người hỏi :

- Các hạ là ai? Đến đây có chuyện gì?

Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Tại hạ là Thạch Bảo Kỳ, đến đây dự đại hội của Thất Hổ giáo.

Hai người ấy nhìn nhau, rồi do người đầu tiên lên Thạch Bảo Kỳ :

- Các hạ có thiệp mời không?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Nếu không thì đến đây làm gì?

Người cao thủ trầm nghị :

- Hãy cho ta xem thử?

- Được, hãy nhận lấy.

Thạch Bảo Kỳ lấy ra tấm thiệp đưa cho tên cao thủ ấy nhìn kỹ qua rồi nói :

- Trương quản lý dư biết cái kiệu.

Lời nói của người cao thủ này chưa dứt thì ở trong hang cốc có chiếc xe kiệu tiến lên như bay đến trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Trương quản lý lo về việc xe kiệu quay đầu ngoặt lại nói với người cao thủ :

- Tổng quản lý, ngựa xe đã sẵn xin chỉ chỉ thị.

Người cao thủ chính là tổng quản kia nhìn qua Thạch Bảo Kỳ rồi đưa lại tấm thiệp cho chàng, nói một cách lãnh đạm :

- Thạch thiếu hiệp xin lên xe kiệu, Trương quản lý sẽ đưa thiếu hiệp vào nơi địa chỉ đại hội.

Thạch Bảo Kỳ cau mày rồi nói :

- Vậy cũng tốt, xin cảm phiền các hạ!

Chàng liền phóng mình lên chiếc kiệu ngồi ở trong đó.

Một tiếng “bình” chấn động.

Cánh cửa xe kiệu đóng lại, tiếp theo ngựa hí vang lừng. Thạch Bảo Kỳ thấy thân hình lắc lư một chập đã tiến lên như bay.

Đi được một khoảng đường Thạch Bảo Kỳ toan muốn xem phong cảnh chốn này ra sao, rồi chàng mới thò tay đẩy cửa sổ nhìn ra một lượt. Ngờ đâu, tay chàng sờ vào cửa sổ thấy lạnh buốt người, thì ra cánh cửa vốn bằng sắt, không thể mở được, đẩy mạnh cũng không nhúc nhích gì cả, song sắt lại vô cùng to lớn, liền lạc với nhau.

Cái gọi là xe kiệu đây, nguyên là một chiếc xe nhón tù nhân không khác chút nào cả.

Bất giác, Thạch Bảo Kỳ nổi cơn thịnh nộ, gỡ ngọn chướng nhằm ngay song sắt mà quật mạnh.

Trong một tiếng nổ vang lên, cả xe chấn động dữ dội, suýt chút nữa lật đi.

Nhưng hai cánh tay của Thạch Bảo Kỳ tê liệt lên mà vẫn thấy không làm gì nổi cánh cửa.

Khi ấy, chợt chàng nghe tiếng tên Trương quản lý ở phía ngoài cười nói oang oang :

- Thạch Bảo Kỳ! Người làm gì đây?

Thạch Bảo Kỳ hét :

- Họ Trương kia, người gạt ta nhốt vào chiếc xe tù xa này có dụng ý chi đây? Hãy nói mau nếu chậm trễ ta quật nát tan bây giờ.

Trương quản lý lạnh lùng :

- Bốn giáo nhiều chốn bí mật, bố trí quanh đây rất nghiêm ngặt không thể nào cho người ngoài thấy rõ ràng tận mắt được, nên phải làm phiền thiếu hiệp, dùng chiếc xe tù này để thay thế cho cuộc đi bộ thôi.

Thạch Bảo Kỳ căm hận :

- Hừ! Thiệp mời của Gia Cát Trường Phong dạy bảo bọn người phải đối đãi với khách như thế này sao?

Trương quản lý ôn tồn :

- Công tử họ Thạch ơi, chớ có lao nhao, gần đến nơi rồi. Bây giờ có hành hung cũng chẳng ích gì.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận, toan muốn tìm cách phá xe tù, khiến họ thấy công lực của mình, thì lúc ấy cánh cửa chiếc xe lại mở toang ra.

Trương quản lý đứng ngoài cửa cung tay kính cẩn nói vọng vào xe :

- Xin mời thiếu hiệp ra ngoài.

Thạch Bảo Kỳ dần nén cơn giận dữ phóng mình xuống xe tù, đứng sững trên mặt đất.

Chàng liếc mắt nhìn quanh tứ phía, thấy trước mặt một tòa nhà kiến trúc huy hoàng, hùng vĩ.

Đó là tòa trang viện lộng lẫy.

Lúc ấy trời đã tối, trong trang viện đèn đuốc sáng trưng. Trong nơi âm u đen tối mấy chiếc bóng đen thoảng qua phóng lại, giới bị rất là nghiêm ngặt, quả đúng một kỳ thủ vô lâm.

Trương quản lý hô to :

- Thạch công tử, hãy theo lão phu vào trong này.

Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh leo :

- Người hãy dẫn đường đi trước.

Trương quản lý không nói thêm lời nào, vội vàng đi thẳng vào nơi trang viện hùng vĩ đó.

Thạch Bảo Kỳ lặng lẽ đi phía sau ngấm ngầm chờ biến cố xảy ra.

Chập sau, Trương quản lý đã dẫn Thạch Bảo Kỳ vào một phòng rộng rãi, thi lễ nói lớn :

- Đến ngày mai này Huyết Châu hội mới khai mạc, vậy công tử có thể nghỉ đây một đêm, chốc lát sẽ có người lo việc cơm nước. Lão trượng ta xin cáo từ vì còn phải phục lệnh Giáo chủ nữa, nên không ở đây thù tạc được.

Dứt câu, không chờ Thạch Bảo Kỳ trả lời, Trương quản lý quay người đi ra phía ngoài thật nhanh.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy, hừ lên một tiếng ngấm ngầm :

- Kể cũng oai thật đấy, nhưng sớm muộn gì ta cũng cho các người một trận làm gương kẻ khác để hết dương dương tự đắc với giang hồ nữa.

Chàng đi đi lại lại trong phòng, ngấm ngầm thấy mình đã đến thì cứ yên phận chờ xem.

Rồi chàng mới lên giường tịnh dưỡng tinh thần.

Bộp! Bộp! Bộp!

Sau một chập tiếng gõ cửa đưa vào tai Thạch Bảo Kỳ. Khiến chàng giật mình kinh hãi.

Chợt nghe có một giọng rất là quen thuộc thao thao nổi lên :

- Công tử mau mở cửa ra!

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên liền ra mở cửa, định thần nhìn kỹ khiến chàng sững sốt. Người đứng trước cửa chẳng phải ai xa lạ với chàng cả, đó chính là nàng Gia Cát Yến, con gái thứ bảy Cái Thế Bá Vương Gia Cát Trường Phong.

Người con gái đã từng một lần gặp chàng trong tòa nhà thần bí nọ.

Gia Cát Yến nhìn xem hai bên tả hữu, không thấy ai liền nói nhỏ :

- Tiểu muội có thể vào trong này không?

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngầm một chập, đáp :

- Cô nương cứ tự nhiên.

Gia Cát Yến ngấm cười đa tạ, rồi tiến ngay vào, thuận tay đóng cửa phòng lại kéo chàng vào trong rồi mới trình trọng nói :

- Thạch công tử thật quá bạo gan, cao thủ của Thất Hồ giáo vô số kẻ, không ai dám kháng cự gì trước mặt gia phụ của tiểu muội, nay công tử lại nhận thiệp mời đến đây thật là nguy hiểm biết bao.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Gia Cát cô nương, xin tha lỗi tại hạ nói thẳng lời, tuy tình nghĩa cô nương đối với tại hạ rất là thâm hậu cả đời không thể quên được, nhưng lệnh đại nhân Gia Cát Trường Phong là kẻ thù sinh tử của tại hạ bất luận ở trường hợp nào, vì lệnh đại nhân xưa kia chính là một trong những hung phạm huyết châu Hồn và nhúng tay vào cái mối tội ác chém giết cha mẹ ta, sớm muộn gì cũng không khỏi có trận đấu sinh tử, nay lệnh đại nhân đem thiệp đến mời thì chính là một dịp làm sáng tỏ câu chuyện, thấy không đến cũng không được.

Gia Cát Yến biến đổi sắc mặt.

- Lại nữa, Gia Cát cô nương, nay ta long trọng yêu cầu cô lìa khỏi chốn này vì duyên có lệnh đại nhân cùng tại hạ gia cảnh bất lành thì chúng ta nên tìm cách xa nhau, bởi vì, lập trường của đôi bên không giống nhau, chúng ta không khỏi gặp mặt trên trường huyết chiến, nếu chẳng may mà đoán trúng hạp không phải gây nên một chuyện đáng tiếc ngày sau. Yến cô nương hãy rời khỏi chốn này, để cho ta yên tĩnh là tốt nhất.

Gia Cát Yến sững sờ :

- Không được, em yêu anh, em không thể rời anh đâu. Thạch Bảo Kỳ, anh đừng thốt ra lời đó.

Càng nói càng kích động, chợt nàng sà mình vào lòng Thạch Bảo Kỳ.

Tình chân ý thật lệ châu của nàng chảy ròng ròng.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng cảm động, liền ôm chặt Gia Cát Yến, lấy lời dịu ngọt mà giải bày với người yêu :

- Cô nương làm thế này làm gì? Sớm muộn gì cô nương cũng hối hận đấy!

Sự yêu đương đang bừng cháy, Gia Cát Yến đã kích động đến không thể tự kiềm chế được, ôm choàng lấy Thạch Bảo Kỳ.

Sau khi âu yếm một chập rồi, nàng nói :

- Anh Bảo Kỳ, em không hối hận đâu, thân em đã thuộc về anh, em không yêu ai nữa cả.

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng :

- Yến muội, ta cùng lệnh đại nhân có mối huyết cừu, đây chỉ là một mối?

Gia Cát Yến nói :

- Anh cứ yên tâm, em cũng tìm cách hoá giải cuộc thù hận này, giữa anh và thân phụ.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Em toan tính gì đây?

Gia Cát Yến vừa mới mở miệng nói, thì chợt nghe nổi lên một tiếng di động.

Thạch Bảo Kỳ biến đổi sắc mặt, Gia Cát Yến nói nhỏ :

- Chết rồi, nếu bị họ phát giác thì chắc thân em giết em đi anh Thạch Bảo Kỳ ạ!

Trong lòng nàng bối rối, không có nơi thoát nàng liền chun vào dưới giường.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác lên, bước ra nhìn kỹ.

Chỉ thấy một người đàn bà tiến vào, mặt mũi rất là xấu xí, trạc chừng năm mươi tuổi.

Ả đàn bà kia tay bưng một mâm đồ ăn đem bày trên bàn rồi nhìn kỹ Thạch Bảo Kỳ một chập.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau. Thạch Bảo Kỳ cảm thấy ả đàn bà xấu xí toàn thân rung động lên, cả mắt ả này chớp lên sáng ngời, có cái cảm giác gì riêng biệt vậy.

Người đàn bà xấu xí hé môi nhiều lần toan muốn thốt lời, nhưng lại nín bật chưa nói một câu nào cả.

Hai người đứng đối mặt với nhau một chập, ả đàn bà chợt đè nén mối xúc động tình trạng của mình lại, rồi nói nhỏ :

- Yến tiểu thư! Lời của hai người ta đã nghe hết, còn trốn làm gì?

Gia Cát Yến nghe nói kinh hoảng lên, liền từ dưới giường bò ra, tái mặt :

- Cổ bà! Người nó gì? Lời của chúng ta bà nghe qua cả rồi?

Ả đàn bà xấu xí gật đầu :

- Đúng vậy, lão thân ở ngoài đã lâu rồi.

Gia Cát Yến liền đổi sắc mặt, nắm chặt tay cổ bà lại, van lên :

- Cổ bà bà, ta van xin bà chớ nói lại cho phụ thân ta biết, bằng không thì hai ta sẽ không còn mạng sống nữa!

Cổ bà quét mắt nhìn hai người, thận trọng nói :

- Yến tiểu thư hãy yên tâm, nếu lão thân muốn đi mật báo thì đâu có nói rõ ra, nhưng?

Gia Cát Yến mừng rỡ :

- Cổ bà có gì hãy nói ra mau!

Cổ bà âm thầm :

- Tiểu thư không thể thân mật quá độ với thiếu hiệp này, cũng không thể khuyên can Giáo chủ hòa giải mối thù này được.

Gia Cát Yến sững sờ :

- Cổ bà, ta nhắm trong thiên hạ này không có chuyện gì mà không thể hòa giải được, đây đối với gia phụ và Thạch công tử cũng là một chuyện lành sao lại không được?

Cổ bà lắc đầu :

- Bởi vì tiểu thư, lão thân có mối tâm sự, xưa nay để ở trong lòng chẳng dám nói rõ cho tiểu thư nghe, giờ đây phải nói rõ ràng ra cho nàng biết rồi đây.

Gia Cát Yến nghe nói, biết là còn có chuyện bí ẩn gì nên hỏi thúc :

- Cổ bà, là chuyện gì hãy nên nói rõ cho ta nghe thử?

Cổ bà rưng rưng nước mắt :

- Tiểu thư chẳng phải là con gái ruột của Giáo chủ.

Gia Cát Yến trợn mắt :

- Sao đây? Ta chẳng phải là con ruột của Giáo chủ à?

Cổ bà gật đầu :

- Đúng vậy sự thật đã rõ ràng.

Gia Cát Yến băng khuâng :

- Cổ bà có bằng chứng gì không?

Cổ bà đáp :

- Điểm thứ nhất là bản thân tiểu thư do một tay lão thân nuôi nấng, nên biết rõ thân thế hơn ai hết.

Gia Cát Yến bàng hoàng :

- Điểm thứ hai thế nào?

Cổ bà tiếp :

- Vợ của Giáo chủ qua đời đã mười tám năm, mà tiểu thư năm nay mới có mười sáu tuổi, đây chẳng rõ đó sao?

Như sự tỉnh cơn ác mộng, Gia Cát Yến hỏi :

- Vậy thì em trai của ta cũng không phải con ruột của Giáo chủ à?

Cổ bà gật đầu :

- Đúng vậy, Ngọc Nhi cũng không phải con ruột của Giáo chủ mà là con nuôi lúc xưa đồng thời gã lại lớn hơn tiểu thư nửa tuổi, nhưng liệt vào hàng thứ bảy, hãy nghĩ xem, nếu là con ruột của Giáo chủ sao lại giữa hai chị em cách nhau chỉ sáu tháng và em lại lớn tuổi hơn chị?

Gia Cát Yến mở to mắt :

- Như thế, tại sao Giáo chủ lại không nói rõ ra?

- Bởi vì Giáo chủ e sợ tiểu thư biết rõ thân thế thì sẽ có dị tâm.

Gia Cát Yến trợn mắt :

- Đã có lòng không tốt tại sao lại nuôi ta làm gì?

- Tiểu thư không hiểu rõ, lúc đó Giáo chủ lập giáo phái vì muốn hợp thành bảy cao thủ hảo hạng để cho phù hợp với danh nghĩa là Thất Hổ giáo cho nên mới nhận Ngọc Nhi cùng tiểu thư làm con, điều này rất hiển nhiên.

Gia Cát Yến trầm giọng :

- Cha mẹ của Ngọc đệ là ai?

Cổ bà chìm đắm :

- Theo ta biết thì Ngọc Nhi là một đứa bé mồ côi cha mẹ Gia Cát Yến sáng ngời đôi mắt :

- Còn cha mẹ của ta là ai đây?

- Lão thân chỉ có biết mẫu thân cô nương còn sống, còn cha của cô nương sống chết và tông tích ở đâu thì chẳng rõ được.

Gia Cát Yến từ kinh dị này sang kinh dị khác :

- Cổ bà không có gạt gẫm ta đấy chứ?

Cổ bà trầm lặng :

- Tiểu thư, lời của lão thân đều là sự thật cả, nếu có gian trá thì sẽ bị lời thần quạt nát thây ta đừng để mạng sống già này nữa.

Gia Cát Yến nghe qua lời nói này liền thấy đau lòng chán nản lên.

Nàng nói từng tiếng một :

- Cổ bà, quả thật mẹ ta là ai đây? Hiện giờ ở đâu? Hãy nói mau cho ta nghe thử! Ta muốn gặp mặt người trong giây phút này!

Cổ bà gượng cầm nước mắt gần trào khỏi khoé mắt, chợt bí đất nói với Gia Cát Yến :

- Tiểu thư, lão thân chỉ có thể nói như thế này mà thôi, hãy lắng mà nghe đây.

Sự thật song thân của cô nương chỉ là người tử thù của Giáo chủ, còn việc khác nói ra thì thấy quá sớm, trên tâm lý của cô nương có thể không chịu đựng nổi, nếu không may mà không nhận nại được, tiết lộ ra trong lời nói thì không chừng phải mang họa sát thân đấy.

Gia Cát Yến nghe qua mấy lời tiết lộ của Cổ bà, bất giác rúng động cả toàn thân.

Nàng toan mở miệng thốt lời nhưng chưa thành tiếng.

Ngưng đi một chập Cổ bà lại tiếp :

- Cho nên, tiểu thư, lão thân nhắc lại lần nữa, chớ quá tiếp xúc với thiếu hiệp này, cũng chớ khuyên nhủ Giáo chủ giải tỏa mối thù, bằng không thì Giáo chủ sẽ sanh nghi tiểu thư đã rõ nội vụ, thì sẽ có cuộc âm mưu khác để đối phó với tiểu thư, chàng ấy có ăn năn cũng đã muộn.

Gia Cát Yến rúng tận đáy lòng :

- Cổ bà! Vậy ta phải làm sao bây giờ?

Cổ bà điềm nhiên :

- Hãy nhẫn nhục làm vui trên vẻ mặt, hãy giả vờ như lúc trước chờ đợi một ngày thời cơ chín mùi, thì lão thân tự nhiên nói rõ cho tiểu thư cái thân thế và chỉ rõ cô nương phải làm thế nào để ứng biến.

Gia Cát Yến băng khuâng :

- Xin cảm tạ Cổ bà, tiểu nữ sẽ tuân theo lời chỉ dạy không hề chối cãi.

Cổ bà kích cảm :

- Như thế tiểu thư hãy mau rời khỏi gian phòng này, nếu lâu kéo họ phát giác thì nguy lắm.

Gia Cát Yến gật đầu, lau nước mắt, rồi thâm tình nhìn qua Thạch Bảo Kỳ một cái. Sau đó, nàng âm thầm quay gót ra ngoài.

Cổ bà đưa mắt nhìn Gia Cát Yến đến biệt dạng, rồi mới quay lại hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Cậu bé, nghe nói cậu đây là Thạch Bảo Kỳ phải chăng?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật :

- Vâng! Chính là tại hạ đây!

Cặp mắt Cổ bà sáng ngời :

- Cậu có biết qua lai lịch của song thân không?

Sau khi nghe qua Cổ bà lúc nãy nói chuyện với Gia Cát Yến, Thạch Bảo Kỳ đối với người đàn bà xấu xí này rất là có cảm tình và sinh lòng tín nhiệm, nghe hỏi liền nói thật ngay không hề giấu diếm :

- Thưa tiền bối, Gia phụ tại hạ chính là Thạch Phá Thiên, còn mẫu thân tại hạ là Bồ Đề phu nhân tục gọi là A Tú.

Hai mươi năm về trước lệnh song thân là đáng nhân vật lãnh tụ trong chốn võ lâm, ngờ đâu mối họa phước không chừng sau lại phải mang họa tại hạ phải bơ vơ hoàn cảnh bi đát như thế này?

Nghe nói đến đây Cổ bà như là câu chuyện bà đã trải qua giọt lệ ròn ròn chảy xuống. Sự tình hết sức quái dị, tại sao Cổ bà lại khóc?

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác :

- Cổ bà! Tiền bối có quen biết gia mẫu à?

Bây giờ Cổ bà đã phục hồi thần sắc lạnh lùng thốt :

- Hừ! Sự thật ta không quên biết gì, chỉ là lão thân nghe danh tiếng của nhị vị từ lâu, lòng lấy trong chốn võ lâm, là một cặp vợ chồng thần tiên, không ngờ kết cuộc quá thảm liệt, nên lão thân cảm xúc mà rơi lệ đấy thôi, thật là thất lễ!

Rồi Cổ bà liền lau nước mắt, u sầu nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu tử! Nếu giả như lệnh mẫu ở trước mặt ngươi vậy ngươi có nhận ra không?

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Thưa tiền bối, chắc là nhận không ra rồi, vì vãn bối xa lìa thân mẫu hồi mới có một tuổi, đối với dung nhan và tiếng nói của mẫu thân chẳng rõ gì cả.

Cổ bà nghe qua, ngược mặt lên trời than thở một tiếng, tự nhủ :

- Hỡi ơi! Từ mẫu nhớ con, con thì còn phiêu bạt giang hồ, gặp mặt cũng không nhìn biết nhau, đây là chuyện không may biết bao, thảm khốc thay!

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ngựa hí xe khua, liền khi ấy tiến vào ba chiếc xe kiệu.

Chiếc xe đầu tiên thì thấy Phong Lâm Cư Sĩ với Tà Trung Vương nhảy xuống.

Từ chiếc xe thứ hai có Cuồng Trung Thánh La Huyền và Tửu Trung Tiên Lục Kiện.

Còn chiếc xe thứ ba thì có Tiểu Diện Diêm La và Mã Trung Quân.

Thạch Bảo Kỳ đã thấy Càn Khôn lục tuyệt đến hết năm tên rồi, lại có Phong Lâm Cư Sĩ cùng đi. Trong lòng chàng ngấm ngấm rúng động lên, tự nhủ :

- “Ngờ đâu bọn ma đầu tự cao tự đại này cũng đều nhận lời mời mà đến xem, thế chắc trong Tổng đàn Thất Hổ giáo đây có nhiều cuộc ác chiến, nếu có thể tập trung cả bọn mà giết họ tại đây thì hay biết chừng nào”.

Chàng ngấm nghĩ đến đây, chợt nghe Trương quản lý từ nơi ngoài cửa nói :

- Xin mời sáu vị lão anh hùng theo tại hạ tiến vào?

Rồi hần liền dẫn bọn Phong Lâm Cư Sĩ vào một tòa nhà rộng lớn ngó ngang gian phòng của Thạch Bảo Kỳ.

Sắc mặt Cổ bà liền biến đổi lên, chợt nói :

- Cậu bé, hãy dùng cơm đi kéo nguội lạnh, vậy nay lão thân xin cáo từ.

- Cổ bà xin hãy khoan đi, cho hỏi ở nơi đây phải là Tổng đàn của Thất Hổ giáo không?

- Không phải, đây là phó đàn. Tổng đàn thiết lập ở trên núi.

- Đại hội Huyết Châu thiết lập ở Tổng đàn hay là phó đàn?

- Tại phó đàn đây!

- Cổ bà có biết cái mục đích chánh yếu của Thất Hổ giáo phen này không?

35. Quần Ma Tan Lạc

Cổ Bà vừa muốn thoát lời thì Trương quản lý chợt từ ngoài bước vào :

- Cổ Bà ở đây làm gì?

Thạch Bảo Kỳ nghe nói sững sốt lên, liền vận công lên hai ngọn chưởng giới bị.

Cổ Bà trấn tĩnh tinh thần :

- À, Trương quản lý, lão nhân đến đây dọn nhà cho vị thiếu hiệp này.

Trương quản lý chỉ qua nhà bên kia :

- Khách đã đến rồi, hãy mau chuẩn bị dọn tiệc.

Cổ Bà gạt đầu vâng lời, ngấm ngầm ra dấu cho Thạch Bảo Kỳ chớ có hành động táo bạo, rồi liền theo Trương quản lý ra đi.

Không bao lâu tiệc đã dọn xong, tòa nhà đối diện kia lại nghe tiếng họ uống rượu hò hét vui cười.

Thạch Bảo Kỳ ăn uống xong xuôi đứng bên cửa sổ ngấm nghĩa một chập, trong lòng chàng chợt nghĩ đến :

- Giết người trả thù phải trả thật đúng lúc, ta phải nắm chặt cơ hội này.

Rồi chàng thoảng mình lên phóng ra ngoài cửa chuẩn bị thi triển ra một trận đấu sanh tử với bọn Phong Lâm Cư Sĩ.

Đột nhiên trong lúc ấy...

Ở nơi cửa sổ phía sau đưa đến một giọng rất là quen thuộc :

- Thạch công tử, chớ có làm càn như thế!

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác quay mình mở cửa sổ ra nhìn chỉ thấy trăng sáng sao thưa, không bóng người, bất giác ngạc nhiên nói :

- Ai nói đây?

Một giọng nói như là muỗi kêu từ nửa lưng trời đưa xuống :

- Ta là Minh Nữ đây!

- À, Châu cô nương... Xin mau hiện ra cho gặp mặt!

- Không cần đâu, lúc này ta phải tranh thủ thời gian, không còn thời giờ để trì hoãn nữa.

- Châu cô nương phen này có chuyện quan trọng không?

- Chẳng qua là vì chuyện của công tử!

- Vì ta à? Quả là chuyện gì đây?

- Cách đây không lâu, tiểu muội được lệnh sư phụ biết công tử đơn thân độc mã xông vào hổ huyết, bảo tiểu muội đến ngăn cản nhưng công tử đã đến đây, nay đã vào chốn hiểm nghèo rồi.

- Cô nương có phải muốn khuyên tại hạ lui ra khỏi Thất Hổ giáo à?

- Đã đến đây rồi e sợ muốn ra cũng không thể được nữa, sự tình đã diễn ra như thế chỉ tạm yên, chớ có táo bạo, hãy tính kỹ lại mới có thể tồn tại được.

- Ý của cô nương là...?

- Tiểu muội hy vọng công tử chớ có khiêu khích sáu ma đầu trong lúc này, không đem lợi ích gì cho công tử cả.

- Nhưng Châu cô nương không thấy đây là một cơ hội hiếm có hay sao?

- Bọn hán thế mạnh người đông, chỉ có một mình công tử khó mà ứng phó đấy.

- Tại hạ đã có tính sẵn trong lòng, muốn đánh phá bọn hán từng người một!

- Thạch công tử, chớ có quên đám người này từ khi liên minh ở thành Nam Xương họ đều sống chung với nhau, không có xa lìa, nên đối với Vô Dịch chúng đều thấy tiến bộ khá nhiều, dù công tử có thể lừa họ xa lần từng người không thì cũng không dễ gì mà hạ thủ, lại huống hồ ở đây là vùng đất quan trọng của Thất Hổ giáo, nếu sơ ý một tí thì phải mang họa, đâu có thể mưu tính như thế được, xin công tử nghĩ lại tận tường.

- Vậy thì Châu cô nương có diệu kế gì để ứng phó với kẻ địch không?

- Kể đến đây không phải là nhân vật dễ khinh bỉ, bọn Phong Lâm Cư Sĩ hôm nay đã dám đến đây thì họ chắc sớm đã có kế hoạch gì chu đáo. Nếu tiểu muội không có đoán lầm thì đêm nay bọn ma đầu này chắc có hành động.

- Đúng vậy! Tại hạ cũng nghĩ như thế.

- Nhưng mà Thất Hổ giáo cũng chắc có triển ra một cuộc hoạt động trước khi nhóm đại hội.

- Cô nương nói đúng, tại hạ cũng nghĩ như vậy.

- Bởi thế chúng ta có thể cùng đoán là giữa bọn ma đầu này tất phải sanh ra một cuộc xung đột kịch liệt với nhau không sao tránh khỏi.

- Chính vì thế nên tại hạ muốn lợi dụng cơ hội này cho bọn chúng một bài học võ công đích đáng nội trong đêm nay.

Minh Nữ âm thầm :

- Cơ hội đương nhiên là phải lợi dụng nhưng mà tiểu muội không đồng ý với công tử thi hành như thế.

Thạch Bảo Kỳ trầm giọng lên :

- Cao kiến của Châu cô nương là...

- Công tử hãy nên lấy cuộc biến mà ứng cuộc vạn biến, chờ cơ hội phát động.

Thạch Bảo Kỳ cau mày ngẫm nghĩ rồi tán đồng :

- Kế này thật chu đáo.

Tiếng nói âm u của Minh Nữ vẫn sát bên tai Thạch Bảo Kỳ tuy không thể phát giác dạng hình.

- Công tử đã cho là phải vậy thì tiểu muội thành khẩn yêu cầu công tử lập tức lên giường điều chỉnh tinh thần, công lực để rồi chiến đấu cùng quần ma. Yến Linh em tự nguyện hộ vệ cho công tử và mật thiết giám thị hành động của quần ma, nếu có gì lạ lùng, khẩn bách thì tiểu muội sẽ cho hay lập tức để kịp thời đối phó tình hình.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích :

- Hay lắm nhưng lại rất phiền phức cho cô nương rồi đây. Tại hạ chẳng bao giờ muốn vậy.

Minh Nữ nói :

- Công tử chớ nên quan tâm một điểm, tiểu muội không đáng phải nói, giờ hãy gấp rút tịnh dưỡng là hay.

Thạch Bảo Kỳ cảm tạ rồi tĩnh tọa trên giường hành công, điều hòa lại các huyết đạo cho lưu thông.

Phen này hành công lâu dài cho nên mãi đến gần sáng Thạch Bảo Kỳ mới tỉnh dậy.

Vừa mở chàng mắt đột nhiên đã nghe một loạt tiếng giao đấu đưa vào tai Thạch Bảo Kỳ.

Bất giác chàng kinh hãi lên, liền nhảy xuống giường mở cửa sổ phía sau cất tiếng gọi thật trầm :

- Châu cô nương ở đâu rồi?

Thạch Bảo Kỳ chưa dứt tiếng. Trên không gian liền đưa đến giọng nói âm thầm của Minh Nữ lọt vào tai của Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch công tử, em vẫn ở bên công tử đây!

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp :

- Châu cô nương! Bọn ma đầu đã ra trận chiến đấu rồi à?

Minh Nữ đáp mau :

- Đúng vậy, bọn ma đầu bên kia đã ác chiến vào lúc nửa đêm.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Chiến trận ra sao Châu cô nương?

Minh Nữ như luồng gió thoảng :

- Vì cách quá xa, tiểu muội lại phải hộ vệ cho công tử, lại không dám lìa khỏi căn phòng này vì sợ bị hại cho nên chẳng rõ gì. Nhưng cứ theo sự lắng nghe từ nơi chiến đấu mà phán đoán có thể tương đương thảm liệt, đã có cuộc tử vong nghiêm trọng giữa hai bên rồi.

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Châu cô nương, vậy thì tại hạ phải chuẩn bị tiến đến bãi chiến ra tay là vừa.

Minh Nữ vội ngăn :

- Xin khoan phát động để tiểu muội đi xem tình hình ra sao rồi trở lại báo tin.

Thạch Bảo Kỳ nóng nảy :

- Chúng ta đi cùng nhau không được hay sao?

Minh Nữ cương quyết :

- Tốt hơn hết là công tử ở yên đây, nếu tình thế có lợi thì tiểu muội lại báo cho công tử bằng không thì phải nhẫn nại một tí, nếu ra chốn đấu trường lúc thời cơ chưa có chắc chắn phải bị quần ma vây đánh công tử, nên biết số Huyết Châu Hồn trên mình công tử quá lớn, Càn Khôn lục tuyệt cùng Thất Hổ giáo chủ cũng đều có quyết tâm đoạt lấy, cho nên công tử đã hiển nhiên trở thành cái điểm chính cho bọn chúng ngay từ lúc này.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- Lời Châu cô nương chí lý nhưng chẳng lẽ...

Lời nói của Thạch Bảo Kỳ chưa dứt thì thấy ở trên nóc nhà bắn đi một chiếc bóng thướt tha như một làn khói tiêu tan đi.

Đó là chiếc bóng của Minh Nữ ẩn hiện tợ hồn ma bóng quế.

Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghĩ còn chưa biết tính phải làm thế nào thì lúc ấy nghe tiếng đấu la thét lại đột nhiên ngưng lại.

Bầu không khí trở lại im lặng đến lạnh lùng.

Thần sắc của Thạch Bảo Kỳ chợt khấn trương lên, tự nhủ :

- “Lạ thay, sao trận đấu lại đột nhiên ngừng đi, không lẽ là bọn chúng đã thanh toán xong chiến trường”

Nhưng Thạch Bảo Kỳ chưa kịp nghĩ thêm thì cánh cửa đã đẩy ra, chỉ thấy Gia Cát Yến mặt mày tái ngắt chạy vào nói thật mau :

- Thạch công tử, sự tình biến đổi ngoài sức tưởng tượng, công tử hãy chạy trốn cho mau.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt lên :

- Gia Cát cô nương vừa rồi phát sanh ra chuyện gì đây? Tại sao tại hạ phải đi trốn?

Gia Cát Yến thở hào hển :

- Bọn Phong Lâm Cư Sĩ tâm thuật bất chánh, trong khi đêm tối bọn họ lên tập kích Tổng đàn của Thất Hổ giáo, đoạt lấy Huyết Châu Hồn đã thương nhiều cao thủ của bốn giáo, sau lại bị Giáo chủ hay tin, đốc xuất cao thủ rượt đi triển ra một loạt ác chiến.

Thạch Bảo Kỳ khấn trương :

- Chuyện này tại hạ đã biết sơ qua nhưng không biết kết quả ra thế nào?

Gia Cát Yến tiếp :

- Trận đấu kết quả : Cuồng Trung Thánh La Huyền, Tửu Trung Tiên Lục Kiên chết tại trận, còn Phong Lâm Cư Sĩ, Tiểu Diện Diêm La, Mã Trung Quân cùng với Tà Trung Vương cũng đều bị thương tích khá nặng, bốn giáo cũng bị thương vài người.

Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Vậy thì hay lắm, tại hạ rất hy vọng bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, cũng là điều may mắn.

Gia Cát Yến cau mày :

- Thạch công tử chờ quá mong mỏi, hiện giờ trận bão vũ này đã êm rồi, bọn Phong Lâm Cư Sĩ đầu hàng Thất Hổ giáo rồi...

Thạch Bảo Kỳ khinh bỉ :

- Hừ, bọn ma đầu này thật vô liêm sỉ hết sức nhưng biết đâu con cáo già Phong Lâm Cư Sĩ còn âm mưu gì nữa?

Gia Cát Yến rúng động :

- Tự nhiên như thế, Phong Lâm Cư Sĩ đầu hàng Thất Hổ giáo chắc có cuộc âm mưu gì nhưng hiện giờ thỏa thuận với nhau thì mũi tên đã chỉ thẳng vào công tử rồi đấy.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- Cô nương nói rằng...

Gia Cát Yến đáp mau :

- Thất Hổ giáo đã sắp đặt xong lập tức đối phó với công tử và còn hứa sau khi được Huyết Châu Hồn thì chia nhau với bọn Phong Lâm Cư Sĩ.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói run cả mình lên, cắn răng biểu lộ sự căm hờn vô tả :

- Hay lắm, để bọn hần cùng đến, Thạch Bảo Kỳ ta còn hơi thở cuối cùng thì cũng tiếp bọn ấy đến cùng.

Gia Cát Yến nghe nói sắc mặt thảm biến liền tiếp :

- Thạch công tử chó có làm như thế, bọn hần đông người, Thất Hổ giáo chủ lại là tay tuyệt thế cao thủ, công tử có thể bị thiệt hại mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ cương quyết :

- Tình thế đã xảy đến như vậy thì ta cũng liều chết với bọn hần chó không thể đầu hàng nhục nhã được.

- Chẳng phải như thế, người anh hùng nên tránh sự thiệt trước mắt, công tử hãy nghĩ kỹ.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Vậy cô nương bảo tại hạ chạy trốn à?

Gia Cát Yến gật đầu :

- Đúng thế, tình thế như vậy không trốn thì phải vong mạng, nay thừa lúc chưa hừng sáng lìa khỏi chốn này, tiểu muội chịu dẫn công tử ra khỏi núi.

Thạch Bảo Kỳ khích động :

- Mỗi thanh tình của cô nương tại hạ xin ghi tạc vào lòng nhưng đã đến đây rồi thì tại hạ không lẽ khiếp sợ mà tháo lui?

Gia Cát Yến năn nỉ :

- Không tháo lui là vong mạng.

- Sanh tử do mạng, họa phúc do trời, nhưng cũng không thể chưa chiến đấu mà tháo lui.

- Công tử... quả thật là người quật cường bất khuất đây, nhưng tự cường đến không tự liệu lực lượng.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Thôi, Gia Cát cô nương, chúng ta xin dứt lời ở đây, lòng ta như sắt đá không thể thay đổi được, cô nương ra ngoài cho kéo bị bọn ma đầu sinh nghi. Xin chó có quên Thất Hổ giáo cũng đồng là sanh tử thù nhân với cô nương vậy.

Gia Cát Yến cắn răng :

- Cũng vì thế tiểu muội mới đến cứu công tử, đồng thời nếu như tiểu muội được rõ thân thế rồi thì khi chuẩn bị phục thù cũng không phải như công tử, một cách xúc động như thế, xem thường sanh mạng của mình như thế đâu.

Lời của Gia Cát Yến chưa dứt thì trên không lại đưa đến giọng nói của Minh Nữ chỉ đủ cho Thạch Bảo Kỳ nghe :

- Thạch công tử, lời nói của cô nương này rất đúng, tình hình rất là nghiêm trọng, công tử nên lập tức chạy trốn là hơn.

Thạch Bảo Kỳ cắn răng dùng cách Truyền Âm Nhập Mật đáp :

- Không thể được, tại hạ tháo lui khỏi chốn này như định chẳng có chỗ chôn thân, xin thứ lỗi tại hạ không nghe lời khuyên cáo của cô nương.

Gia Cát Yến thấy đôi môi của Thạch Bảo Kỳ nhấp động lên nhưng không có ra tiếng, biết là có chuyện gì lạ vội hỏi :

- Công tử đang nói chuyện với ai đây?

Thạch Bảo Kỳ còn chưa kịp trả lời chợt nghe ngoài cửa đưa lại một loạt tiếng giày dép, Gia Cát Yến ngược mắt nhìn thấy là đại huynh Gia Cát Kiên, Nhị huynh Gia Cát Kiện, nàng khiếp đảm nói nhỏ :

- Hãy chạy mau đi kéo muện rồi đấy!

Chiếc bóng tha thướt liền đó lác lên, người như mũi tên bắn lên một loạt rồi tiêu mất.

Người nàng đã ở ngoài cửa sổ, còn khoát tay không ngớt có vẻ rất là hấp tấp.

Thạch Bảo Kỳ đã quyết tâm nên không thể nào chạy trốn theo Gia Cát Yến được.

Bộp! Chàng đóng cửa sổ phía sau lại.

Chợt có tiếng quát to :

- Thạch Bảo Kỳ, ai chạy trốn từ phía cửa sổ sau đấy?

Vừa dứt lời thì Gia Cát Kiên cùng em là Gia Cát Kiện phóng vào phòng như hai làn khói.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng lên, trả lời một cách khéo léo :

- Quý giáo phòng bị nghiêm nhặt, các hạ còn tưởng có ai lẩn vào được trong này mà phải hỏi đến tại hạ.

Gia Cát Kiên khô khan cười lên một tiếng :

- Đây cũng là sự thật, nghĩ cũng không thể có ai mà tự do ra vào trong bốn giáo vậy!

Thạch Bảo Kỳ ha hả cười lên :

- Các hạ đến đây để hỏi bấy nhiêu thôi à?

Gia Cát Kiên ứng tiếng trước :

- Gia nghiêm mời thiếu hiệp đến Thất Hổ đường tiếp chuyện.

Thạch Bảo Kỳ dựng mày :

- Hiện giờ đây phải chăng...

Gia Cát Kiên khẽ gật đầu :

- Đúng vậy!

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hùng khí :

- Vậy thì phiền nhị vị dẫn đạo.

Chàng liền tiến bước ra phòng trước.

Hai anh em Gia Cát Kiên theo sát hai bên tả hữu Thạch Bảo Kỳ. Không bao lâu đã đến “Thất Hổ đường”.

Trong lúc ấy Phong Lâm Cư Sĩ, Tiểu Diện Diêm La Mã Trung Quân, Tà Trung Vương Tiêu Bằng, ai nấy ngồi trên Thất Hổ đường mặt mày tái ngắt, có vẻ mang thương tích khá nặng chưa lành.

Đối diện bọn hần, một loạt sáu người đứng ngang hàng theo thứ tự là :

Gia Cát Kiên, Gia Cát Kiện, Gia Cát Cẩn, Gia Cát Yến và Gia Cát Ngọc, chỉ vắng mặt Gia Cát Điền, ở dưới bóng buổi sáng ai nấy đều có vẻ kiêu ngạo.

Ở chính giữa có một chiếc ghế to, không lão nhân tóc bạc, mắt to, mặc áo vàng, tinh thần quắc thước rất là oai phong đang ngồi chễm chệ trên đó.

Phía sau lão nhân có bốn tên cao thủ đứng hầu. Lão nhân áo vàng đứng dậy nói :

- Người chính là Thạch Bảo Kỳ à?

- Đúng vậy, xin các hạ cho tại hạ biết cao danh quý tánh trước đã.

Lão nhân áo vàng kiêu căng :

- Lão phu là Gia Cát Trường Phong!

Thạch Bảo Kỳ vòng tay lạnh lùng :

- À, các hạ đây chính là Thất Hổ giáo chủ, thật là thất lễ!

Thất Hổ giáo chủ Gia Cát Trường Phong khô khan hừ lên một tiếng rồi cười lạnh lẽo nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Xin cảm ơn mối thanh tình của thiếu hiệp nể tình đến phó hội, xin mời ngồi.

Thạch Bảo Kỳ xua tay :

- Không cần, xin hỏi mục đích của các hạ Đại hội Huyết Châu là thế nào?

Gia Cát Trường Phong đạm nhiên :

- Hiện giờ người dự hội chưa đến đông đủ, nói ra cũng quá sớm!

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Các hạ mời những hạng người gì?

Gia Cát Trường Phong trầm lạnh vô cùng :

- Tất cả những người trên mình có hạt Huyết Châu Hồn cùng học qua võ công Vô Địch chương đều được mời dự hội hôm nay.

Đột nhiên Thạch Bảo Kỳ hỏi to :

- Vậy có gồm cả Huyết Châu lão nhân không?

Gia Cát Trường Phong rung động nhưng rồi lại cười khà :

- Đương nhiên là phải có nhưng tiếc gì Thần Châu Quái Kiệt Dư Hạo Nhiên hành tung vô định, không có tìm được lão ấy.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hừ lên một tiếng :

- Ha ha... chỉ e các hạ vốn không có ý định mời Huyết Châu lão nhân đó thôi chứ làm gì không biết rõ hành tung.

Gia Cát Trường Phong hết sức khó chịu, trợn mắt lên.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Còn những người của Hận Thế môn có đến đây dự hội không?

Gia Cát Trường Phong sững sốt lên :

- Thiếu hiệp nói là Hận Thế môn à?

Khả gật đầu, Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Đúng thế, các hạ không nghe môn phái Hận Thế môn thành lập nơi chốn giang hồ hay sao?

Gia Cát Trường Phong âm hiểm :

- Bồn Giáo chủ gần đây được mật báo biết qua sơ lược chứ chưa rõ thân thế cho lắm.

- Nói vậy các hạ cũng có mời luôn Hận Thế lão nhân à?

- Bồn Giáo chủ thấy không cần mời lão ấy!

- Vậy thì lạ lắm, cho là phải mời tất cả những người học qua Vô Địch chương tại sao không đi mời phái Hận Thế môn?

Chợt nghe qua lời nói của Thạch Bảo Kỳ có ẩn ý gì đó nên Gia Cát Trường Phong vội nghiêm nghị lên, hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Như vậy không lẽ là người Hận Thế môn lại tập thành Vô Địch chương rồi à?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Đúng không sai!

Gia Cát Trường Phong rúng động mạnh :

- Nhưng thiếu hiệp nghe ai nói đây?

Thạch Bảo Kỳ vênh mặt :

- Tại hạ thấy tận mắt!

Lời này thốt ra, cử tọa ai nấy đều biến đổi sắc mặt như không ngờ lại có sự tình như vậy.

Gia Cát Trường Phong tiếp :

- Theo bốn Giáo chủ điều tra thì tất cả những người có luyện tập qua Vô Địch chương chỉ có Càn Khôn lục tuyệt, Phong Lâm Cư Sĩ, Vạn Bác tiên sinh, Huyết Châu lão nhân cùng với Thạch thiếu hiệp mười mấy người đó thôi, bọn Hận Thế môn đâu có học được võ công này, có thể người đã nhận lầm đấy chẳng?

Theo ý của Thạch Bảo Kỳ vốn muốn thám thính xem Hận Thế môn có ai dự cuộc đại hội này không để ngầm ngầm dò xét, Thất Hổ giáo chủ đối với chuyện này không rõ gì, cả cử tọa các ma đầu cũng không ai chịu thốt ra lời nói.

Sau một thất vọng, Thạch Bảo Kỳ lại hỏi sang chuyện khác :

- Vậy các hạ hiện còn đợi ai?

Gia Cát Trường Phong đáp :

- Ả Phấn Diện Đào Hoa cùng lão Vạn Bác tiên sinh là đủ con số bốn Giáo chủ đã dự định.

Ngay trong lúc ấy chợt thấy Gia Cát Điền phóng mình vào Thất Hổ đường, cung tay nói lớn :

- Kính thưa lệnh phụ, trong nửa tháng nay con tìm khắp nơi đều không thể gặp ả Phấn Diện Đào Hoa nên quay trở về phục lệnh.

Gia Cát Trường Phong sững sốt :

- Hừ, ta nghe nói lối bí công Cửu Cửu huyền công của Phấn Diện Đào Hoa nay đã gần thành tựu, nếu để cho thành công được bí công đó thì sẽ là mối đại địch của bốn giáo đây, nhất là còn một hạt Sanh Mỹ Châu trong tay lão bà này thì đối với cái kế hoạch Huyết Châu tụ họp không khỏi là một mối đe dọa trầm trọng, vậy bất cứ giá nào, chẳng quản thiên sơn vạn thủy, khó nhọc cách mấy cũng không nên bỏ qua chuyện này.

Gia Cát Điền nghe đến đây, nghiêm chỉnh sắc mặt, cung tay cất giọng sang sảng :

- Thưa lệnh phụ, chẳng phải con không tận lực đi tìm kiếm mà sự thật là trời đất rộng mênh mông, đi tìm một người thật là mò kim đáy biển, hơn nữa tung tích Phấn Diện Đào Hoa hiện nay khắp chốn giang hồ chẳng một ai được rõ.

Gia Cát Trường Phong khoát tay :

- Tìm không được thì thôi, đợi sau khi Đại hội Huyết Châu rồi cha sẽ tính lại, con hãy đi nghỉ đi.

Gia Cát Điền nghe nói liền hô vâng rồi xê lại đứng bên hàng ngũ mấy anh em họ Gia Cát trong Thất Hổ giáo.

Chợt khi ấy ngoài Thất Hổ giáo có nghe một loạt tiếng chuông vang lên, Vạn Bác tiên sinh tay cầm gậy có gắn những chuông nhỏ thông thả tiến vào Thất Hổ đường ngay chỗ quần hùng đang tề tựu đông đủ.

Vạn Bác tiên sinh quơ mắt nhìn tả hữu thốt giọng ngạo đời :

- Ha ha... đã đầy đủ rồi đấy à?

Gia Cát Trường Phong liền chấp tay thi lễ :

- Bồn Giáo chủ rất hân hạnh được Vạn Bác tiên sinh đến dự đại hội. Hoan nghinh! Hoan nghinh!

Vạn Bác tiên sinh tươi cười :

- Đâu dám, được lời mời của Gia Cát đại hiệp lão phu hân hạnh vô cùng, lẽ nào không đến!

Vừa dứt lời thì lão này lại ngồi trên ghế kế bên Mã Trung Quân Ngô Cang, thần sắc rất an nhàn tự đắc, không có vẻ khấn trương gì cả.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng quét mắt nhìn qua quần ma rồi nói với Gia Cát Trường Phong :

- Gia Cát giáo chủ, hiện giờ người đã đến đủ rồi, chính là giờ Giáo chủ nên nói cái mục đích thật tế của đại hội này!

Gia Cát Trường Phong quét mắt nhìn quanh một vòng trong Thất Hổ đường nói với giọng trầm nặng vừa khùng bố oai nghiêm tốt bụng :

- Hôm nay chư đại hiệp quang lâm, cái mục đích chủ yếu đây là vì Huyết Châu Hồn mang đến cho võ lâm một cái sát kiếp vô biên, e sợ nếu kéo dài nữa chắc có thể tạo nên cuộc chiến họa liên miên ở chốn giang hồ, khiến cho ngươn khí của giới võ lâm tổn thương quá nhiều, vì vậy lão phu mới định mời chư đại hiệp đây để bàn về việc cứu vãn cái kiếp vận võ lâm.

Khe khẽ ngừng lên rồi lão nhân lại tiếp :

- Bồn Giáo chủ cho là nếu chư vị đều chịu đem tất cả Huyết Châu Hồn ra, do các người trong cử tọa tổ chức thành một “Huyết Châu hội”, cử ra một vị Hội trưởng, một Phó hội trưởng, cộng đồng quản lý hạt Huyết Châu, nghiên cứu môn Vô Dịch chương chung nhau.

Chẳng bao lâu đây chẳng những trong cử tọa ai ấy đều thành đấng cao thủ tốt bụng mà chắc có thể hướng dẫn giới võ lâm tiến lên một bước nữa là khiến cho cuộc chiến đấu vì Huyết Châu Hồn mấy trăm năm nay chưa được yên tĩnh lại được tiêu tan đi trong vô hình.

Nghe nói những lời trái tai, Thạch Bảo Kỳ ngẫm nghiền rằng :

- Hừ, nói sao mà quá dễ!

Ngưng đi một chập cho bầu không khí thêm phần trầm nặng, Gia Cát Trường Phong tiếp :

- Lẽ đương nhiên, bồn Giáo chủ có giữ hạt Huyết Châu Hồn cũng phải hiến ra cho Huyết Châu hội, về sau này những công việc của Thất Hổ giáo đều có thể do đại hội này cai quản, chẳng biết chư vị đại hiệp có ý định thế nào?

Thạch Bảo Kỳ dựng cặp mày kiếm lên, vừa muốn đứng dậy trả lời thì bị Phong Lâm Cư Sĩ chặn chàng lại, cất giọng hào hùng nói trước :

- Gia Cát giáo chủ nhân phong hiệp cốt đầu đầu cũng vì chốn võ lâm mà lo đến, quả thật là không thẹn là một bá chủ của một cõi đất trời, họ Triệu ta chịu tán thành ngay để cho việc nghĩa cử này mong sao đạt thành.

Bọn quần ma sớm đã có tính ngầm rồi, nay cũng như cuộc hát sân khấu, sau khi Phong Lâm Cư Sĩ dứt lời thì Mã Trung Quân Ngô Cang, Tiểu Diện Diêm La Bành Thiểu Huy và Tà Trung Vương Tiêu Bằng cũng nói hứa theo tán thành việc xúc tiến thành lập Huyết Châu hội.

Gia Cát Trường Phong ha hả cười lên, lúc ấy lão nhân lại nói :

- Còn Vạn Bác tiên sinh có chịu gia nhập Đại hội Huyết Châu Hồn hay không xin cho biết cao ý.

36. Huyết Châu Đại Hội

Trước hết Vạn Bác tiên sinh sững sốt lên một cái nhưng hồi sau lại chậm rãi nói :

- Họ Vạn ta chỉ là một kẻ phiêu lưu tứ xứ, không quen bị quản thúc, lại nữa, trên mình không có hạt Huyết Châu Hồn để gia nhập liên minh, vậy xin thứ lỗi, không thể tuân mạng Giáo chủ được.

Gia Cát Trường Phong biến đổi sắc mặt :

- Vạn Bác tiên sinh tuy đã bán đi hạt Huyết Châu Hồn nhưng tiên sinh lại đã học được ngọn Vô Địch chưởng rồi, có lẽ nào từ chối.

Vạn Bác tiên sinh hỏi :

- Đây chính là lý do của Gia Cát đại hiệp mời tại hạ vào hội Huyết Châu Hồn đấy chẳng?

Gia Cát Trường Phong hai tay vận công lên, buông trầm giọng xuống sắc tanh mùi máu :

- Tiên sinh dù học được một chiêu Vô Địch chưởng thì cũng đủ có tư cách vào Đại hội Huyết Châu rồi, xin tiên sinh phải biết xa hơn một chút, đừng phụ lòng chư vị ở nơi đây.

Vạn Bác tiên sinh cũng ha hả cười lên nói một cách điềm nhiên như chẳng coi Gia Cát Trường Phong ra chi hết :

- Thanh tình của Giáo chủ xin ghi nhớ nhưng tại hạ xưa nay giữ lấy một câu tâm niệm không bao giờ quên là: Họ Vạn ta thì lang thang trên chốn giang hồ không chịu câu thúc trừ phi một điều...

Gia Cát Trường Phong vội hỏi :

- Thế nào đây?

Vạn Bác tiên sinh đáp :

- Cái tôn chỉ duy nhất của lão phu là chỉ vì tiền, nếu đại hiệp chịu xuất được cái giá cả nào thì họ Vạn ta cũng xin tuân lời sai khiến của Giáo chủ vậy.

- Sao đây? Lão Vạn, lão muốn ta ra tiền mua chuộc à?

Dưới cơn giận dữ, Gia Cát Trường Phong đang muốn giở chưởng thì Phong Lâm Cư Sĩ chợt tiến lên nói nhỏ bên tai :

- Giáo chủ, người này võ học quảng bát bao la, nhứt là sự bí ẩn trong võ lâm được hiểu nhiều, nếu được hãn hiệp tác chắc có bổ ích, xin đừng tiếc của, bằng không thì tiểu tử kia cũng lợi dụng vậy.

Gia Cát Trường Phong cau mày lên, ngẫm nghĩ thấy lời nói không sai liền cho chưởng lực tan đi rồi cười lên âm hiểm nhưng coi thì rất nhẹ nhàng.

Lão nhân hỏi Vạn Bác tiên sinh :

- Vậy Vạn huynh muốn bao nhiêu?

Vạn Bác tiên sinh trầm ngâm một chập rồi đáp :

- Chỉ cần có ba ngàn lạng vàng thì họ Vạn ta sẽ nghe theo lời của các hạ sai khiến.

Gia Cát Trường Phong quay đầu lại nói với Gia Cát Kiên :

- Con hãy lấy ra ba ngàn lạng vàng ra đây.

Gia Cát Kiên cúi đầu :

- Xin tuân lệnh!

Gia Cát Kiên đi được một chập thì đã thấy trên tay bưng ba nén vàng khối trở lại võ đường.

Gia Cát Trường Phong nghiêm lạnh :

- Gia Cát Kiên! Hãy đem lễ trình lên cho Vạn Bác lão huynh cho cha.

Gia Cát Kiên vâng lời mang cả ba nén vàng khối dâng đến trước mặt Vạn Bác tiên sinh.

Lão này cười tươi :

- Xưa nay nghe tiếng Thất Hổ giáo giàu sang khắp nước, giờ mới biết rằng lời này quả thật không sai, họ Vạn ta xin đa tạ rất nhiều.

Cái Thế Bá Vương cười khà :

- Ha ha... Bồn giáo thấy không cần cảm ơn, miễn là Vạn Bác lão huynh chịu hết lòng hiệp tác với chúng ta là đủ rồi.

Vạn Bác tiên sinh nhìn vào ba nén vàng khối nói từng tiếng như rất hoan hỉ :

- Ha ha... xưa nay nhận tiền tài của họ nên trung thành với họ, đây là tôn chỉ của lão Vạn ta.

Thạch Bảo Kỳ thấy gai mắt ngấm ngầm thét :

- Đồ hèn tiện!

Gia Cát Trường Phong chợt nhìn qua phía Thạch Bảo Kỳ trầm nói :

- Thạch thiếu hiệp, ý của thiếu hiệp thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ nổi giận rống to lên :

- Tại hạ chẳng những không có hứng thú gia nhập hội liên minh mà luôn bốn hạt Huyết Châu Hồn của các hạ sở hữu cả đây tại hạ còn phải lấy lại.

Gia Cát Trường Phong rúng động :

- Thạch Bảo Kỳ, ngươi dám từ chối lời thỉnh cầu của bốn Giáo chủ à?

Thạch Bảo Kỳ cười lạnh leo :

- Quả vậy, cái gọi là Huyết Châu hội căn bản là một lối lường gạt, ta thấy miễn nó đi là phải lẽ rồi, chứ còn phải hỏi làm gì.

Gia Cát Trường Phong cau đôi mày rậm :

- Thiếu hiệp chớ có lầm, sự thật cái tiên chỉ của Huyết Châu hội này mục đích của nó là làm cho tiêu hóa đi cái chiến họa ở chốn võ lâm, nay thiếu hiệp từ chối không chịu gia nhập bốn hội tức là một kẻ công địch của võ lâm thiên hạ rồi, xin thiếu hiệp cặn xét lại.

Thạch Bảo Kỳ bữu môi :

- Hừ! Gian trá giả dối, đem ra gạt gẫm đứa bé còn thấy chưa xong.

Gia Cát Trường Phong nổi giận :

- Vậy thì ngươi lập tâm công khai đối địch với thiên hạ võ lâm này rồi chẳng?

Thạch Bảo Kỳ khinh khỉnh :

- Gia Cát Trường Phong chớ có tự tôn tự đại cho mình, mấy hạt Huyết Châu Hồn chính là đồ vật của nhà họ Thạch ta, ngươi không đủ tư cách để tổ chức hội này nhóm họp được.

Gia Cát Trường Phong giận đến run lên, thét :

- Tiểu tử, lão phu đề nghị cuộc Huyết Châu hội hoàn toàn vì sự an toàn của võ lâm thiên hạ, ngoài ra không có sự lạm dụng nào khác.

Thạch Bảo Kỳ quát to lên, chỉ mặt Gia Cát Trường Phong :

- Lão thất phu, cảm mồm lại. Ngươi đừng hòng nêu ra vì sự an toàn của võ lâm vô ích, nếu ngươi có chút lòng nhân nghĩa thì đâu có dự cuộc cướp giật bảo vật tại núi Đô Thiên Phong món đồ không phải thuộc về ngươi? Đồng thời tại sao nay lại còn tiêu diệt phái Vũ Dương cùng Hoa Sơn, cùng với các bậc cao thủ của

chốn vô lâm vô số mà kể... Vậy thì chính người cùng bọn ma đầu cử tọa đây bọn người đâu phải là người mà dám vô liêm sĩ. Bọn người còn lấy chiêu bài gì để lấy công nghĩa và công lý đây?

Lời nói của Thạch Bảo Kỳ khảng khái khích động đầy lời lẽ phải khiến tất cả ma đầu cùng đám người Thất Hổ giáo nổi giận lên.

Gia Cát Trường Phong lại càng giận dữ, chỉ ngay mặt Thạch Bảo Kỳ quát :

- Tiểu tử, người quả thật cuồng ngạo, trừ phi lập tức sám hối, lập tờ cam đoan xin gia nhập liên minh với bốn hội, bằng không thì người sẽ chết một cách thảm thiết!

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Hừ! Thạch Bảo Kỳ ta là một đường đường quân tử, đâu có hợp tác với bọn ngu quỉ xà thần của người lãnh đạo.

Gia Cát Trường Phong nổi giận cực độ, chột quát to lên :

- Hãy triệt hạ đứa tiểu tử này cho ta!

Hai cao thủ đứng sau lưng lệ làng phóng ra, tay vỗ vào hai cánh tay tả hữu của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Ma đồ, bọn người chết ngay!

Hai cánh tay chàng huy động lên đưa ra hai hàng kinh khí mạnh bạo vô phương.

Hai cao thủ ấy ứng biến không kịp bị chấn bay ra ngoài bốn trượng.

Vụt!... Vụt!...

Sát khí của Thạch Bảo Kỳ lên đến tột bậc, chàng sẵn tay bắn ra hai chiêu Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ.

Chỉ thấy làn máu văng ra tung tòe, tiếng thảm thiết ré lên. hai tên cao thủ Thất Hổ giáo đã song song xuống châu âm phủ.

Thạch Bảo Kỳ tiến lên một bước thấy Mã Trung Quân Ngô Cang đang đứng bên mình toan ra tay. Chàng hậm hực lên :

- Ngô Cang, Diêm vương đã đợi người lâu rồi!

Chàng chột giở ngón chưởng lên tấn công ngay một chiêu mạnh bạo.

Mã Trung Quân bắn mình tránh né đưa tay vỗ qua Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ nhắc mình lên, một chiêu Thiên Hà Đảo Tả quạt ngay từ trên đầu xuống.

Mã Trung Quân thấy thế kinh hãi lên tìm đường tháo lui.

Chỉ nghe một tiếng rú lên, Mã Trung Quân đã bị chưởng phong quạt trúng bị đưa ra ngoài một trượng.

Thạch Bảo Kỳ tiến lên giở chưởng chuẩn bị kết liễu tánh mạng của hắn, đột nhiên nghe tiếng của Gia Cát Trường Phong bạo thét :

- Tiểu tử hãy đứng yên!

Rồi hắn quạt ra một chưởng.

Chột thấy kinh khí mạnh như núi lửa cuộn cuộn áp đến khó mà tiến lên gang tấc.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi xấn ngang ngón chưởng thét lên :

- Lão tặc, người đến đúng lúc, món nợ máu ở Đô Thiên Phong hôm nay chúng ta sẽ thanh toán nó cho xong!

Hai ngón chưởng của Thạch Bảo Kỳ huy động lệ như điện chớp liên tiếp tấn công ra ba bốn chiêu.

Gia Cát Trường Phong thấy vậy, nổi giận phóng tới như cuồng phong điện chớp thét to lên :

- Thạch Bảo Kỳ! Lão phu có lòng tha thứ cho ngươi nhưng ngươi lại muốn tự tìm cái chết. Vậy thì cho ngươi hồng luôn!

Miệng vừa nói, tay lão vừa ra chiêu.

Tức thời cuồng phong nổi lên mạnh như cắt, chiêu thức kỳ diệu, độc địa, liên miên bao phủ quanh mình Thạch Bảo Kỳ.

Tiếng nổ vang chất tai trong sân tràng trong khi hai người va chạm chưởng lực thì Thạch Bảo Kỳ bị đưa ra ngoài ba trượng.

Gia Cát Trường Phong nổi bật sát khí, tung mình tiến lên, cắn răng quát to :

- Tiểu tử, ai dám đối lập với ta tức phải vong mạng, hôm nay lấy ngươi để làm gương.

Hắn huy động cánh tay đưa ra một cuồng phong nhắm ngay Thạch Bảo Kỳ quật xuống.

Gia Cát Yến thấy kinh hãi vội la lên :

- Thưa cha, chưởng hạ lưu tình!

Rồi chiếc bóng yếu diệu lắt đi ba cái thì người đã phóng ra, bắt kể sanh tử nắm chặt tay của Gia Cát Trường Phong.

Tình trạng như thế, chưởng lực ngưng đi nửa chừng, không còn sức mạnh tiến thêm, may nhờ thế Thạch Bảo Kỳ khỏi phải chết đi.

Nhưng tránh được cái chết thì chàng cũng phải ngất đi.

Gia Cát Trường Phong ngơ ngác lên, chợt hất hai cánh tay của Gia Cát Yến ra, nổi bật sát khí nhìn vào mặt nàng hỏi :

- Gia Cát Yến, con xin tội cho hấn à?

Cặp mắt của Gia Cát Yến chạm vào nhãn quang của Gia Cát Trường Phong khiến nàng lạnh mình lên tháo lui ba bước :

- Thưa cha, con đâu phải là kẻ thù của cha mà đối lập với cha nhưng cha làm thế khiến cho con có chút đáng tiếc.

Giọng nói này cũng liền có hiệu quả, Gia Cát Trường Phong nguôi cơn giận :

- Gia Cát Yến, tại sao con lại bảo cha tha hấn?

Gia Cát Yến bình tĩnh :

- Con cũng không có bảo tha hấn, chỉ là can cha hạ thủ chậm chút vậy thôi.

Gia Cát Trường Phong cau mày :

- Tại sao lại chậm hạ thủ?

Gia Cát Yến cau mày lá liểu :

- Cha là đáng thông minh mà còn chưa rõ à?

Gia Cát Trường Phong ngạc nhiên :

- Gia Cát Yến chớ có lòng dòn, quả là chuyện gì đây hãy nói ngay.

Gia Cát Yến trầm ngâm lên một chập rồi nói :

- Thưa cha, con hỏi cha có phải muốn được mấy hạt Huyết Châu Hồn trong mình Thạch Bảo Kỳ không?

Gia Cát Trường Phong trừng mắt :

- Vậy tâm sự của cha con còn chưa rõ à?

Gia Cát Yến tiếp :

- Vậy thì như thế Huyết Châu Hồn chưa tới tay thì cha thấy giết hẳn không phải là quá sớm sao?

Câu nói này thật nhắc tỉnh người trong giấc điệp, Gia Cát Trường Phong liền vỗ tay lên :

- Đúng lắm!

Rồi lão ma đầu liền thò tay vào trong lòng của Thạch Bảo Kỳ lục soát.

Lục cùng cả mình của Thạch Bảo Kỳ cũng không có mấy hạt Huyết Châu Hồn, bất giác Gia Cát Trường Phong lấy làm lạ kêu lên :

- Quái gở thay, tại sao một hạt cũng không còn vậy?

Lúc ấy, Phong Lâm Cư Sĩ, Tiểu Diện Diêm La Bành Thiếu Huy, Mã Trung Quân Ngô Cang, Tà Trung Vương Tiêu Bằng, bọn này chỉ vì hạt Huyết Châu Hồn, họ e sợ Thất Hổ giáo âm mưu nên bọn họ bèn tranh nhau thò tay lục cùng mình Thạch Bảo Kỳ.

Kết quả không thấy được cái gì.

Bọn ma đầu bất giác đồng thanh nói lên :

- Rõ ràng là trong mình tiểu tử này có chín hạt Huyết Châu, sao lại không còn một hạt vậy?

Gia Cát Trường Phong cau mày nói với Gia Cát Ngọc :

- Ngọc nhi, con đem một thùng nước lạnh vào đây.

Gia Cát Ngọc ứng thình :

- Xin tuân lệnh!

Gia Cát Ngọc đi không bao lâu đem một thùng nước lạnh đến, nói lên :

- Thưa cha, nước lạnh đem tới rồi!

- Hãy xối vào hẳn!

Gia Cát Ngọc vâng lời nên đem thùng nước lạnh xối cả lên đầu Thạch Bảo Kỳ tỉnh dậy mở mắt ra.

Gia Cát Trường Phong xê mình lên một bước gỡ ngón chưởng chuẩn bị quật ra rồi thét :

- Thạch Bảo Kỳ, những hạt Huyết Châu Hồn hiện giờ ngươi cất ở đâu?

Hãy khai cho mau.

Thạch Bảo Kỳ cường ngạo :

- Ta không biết!

Gia Cát Trường Phong nổi giận :

- Sao vậy, ngươi không biết à?

Thạch Bảo Kỳ lặng thình.

Gia Cát Trường Phong vận công lên ngọn chưởng.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt lên lặng thình không nói một lời nào cả, tỏ vẻ khinh bỉ Gia Cát Trường Phong.

Gia Cát Trường Phong nổi giận quát to :

- Tiểu tử, nếu ngươi nói thật ra thì còn có thể có cơ hội sống nổi, nếu không thì ta lấy mạng ngươi liền.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Gia Cát Trường Phong, ta đã bảo không biết là không biết, ngươi khỏi có dọa nạt, muốn giết thì hãy ra tay, mối thù này sẽ trả kiếp sau.

Gia Cát Trường Phong đứng mảy :

- Tiểu tử, ngươi không hối hận à?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng tột độ :

- Sống ở, chết về, chẳng có gì hối hận cả.

Gia Cát Trường Phong giận dữ :

- Được, ngươi muốn chết, ta cho ngươi đi!

Lời chưa dứt, chiêu chưa ra thì Phong Lâm Cư Sĩ Triệu Quân Kiệt chợt nói nhỏ lên :

- Gia Cát huynh, không thể được!

Gia Cát Trường Phong nghe nói ngơ ngác lên :

- Chuyện gì đây Triệu lão huynh?

Phong Lâm Cư Sĩ nghiêm nghị :

- Nếu họ Triệu ta đoán không sai thì tiểu tử này trước khi phó hội đã trao mấy hạt Huyết Châu Hồn cho người khác giữ lấy, để phòng bị có chuyện bất trắc, nãy giết hắn ngay đây há chẳng phải mất đi một cái hoạt khẩu sao? Chúng ta cần phải thu hồi các hạt Huyết Châu Hồn đó.

Gia Cát Trường Phong nheo mắt :

- Theo ý kiến của Triệu huynh thì sao?

Phong Lâm Cư Sĩ đáp :

- Tạm nhốt vào lao tù, từ từ dùng cực hình tra tấn, dù là xương đồng cốt sắt cũng phải khai. Huyết Châu hội mới vừa thành lập còn nhiều việc phải làm, nên đem cái kế hoạch lãnh đạo võ lâm công bố cho thiên hạ biết. Hiện giờ khỏi cần nhiều chuyện với hắn, dù hắn mọc cánh cũng không bay khỏi núi Võ Di này.

Gia Cát Trường Phong cau mày lên nói :

- Cũng được.

Tức thì lão ra lệnh cho Gia Cát Kiên cùng Gia Cát Kiện dẫn Thạch Bảo Kỳ ra Thất Hổ đường nhốt vào trong lao đá.

Một ngày trôi qua, Thạch Bảo Kỳ đã thấy tối ở trong lao tù vì miệng chàng còn ngậm Trị Thương Châu nên vết thương của chàng đã hoàn toàn hồi phục lành mạnh.

Chàng lại cho tuần hành công lực rất lâu nên công lực cũng đã hồi phục cả rồi.

Ngoài sự tưởng tượng, trong suốt thời gian này, Gia Cát Trường Phong cùng Phong Lâm Cư Sĩ đều không có vào trong lao tù.

Chỉ có mấy cao thủ giữ lao canh phòng nghiêm mật đứng sát trước cửa đá mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ đã mấy phen muốn phá lao chạy ra bởi vì chàng thấy Thất Hổ giáo chủ rất là kiêu hãnh với công lực thành tựu của mình, chàng nhiều nhất chỉ nhận nổi năm chiêu của hắn, trường kỳ bị nhốt trong lao tù có ngày cũng bị giết.

Lại hướng hồ bảy người sứ giả Thất Hổ giáo ai nấy đều võ công phi thường, lại còn có bọn Phong Lâm Cư Sĩ trợ giúp.

Đồng thời Minh Nữ Châu Uyển Linh chưa có hiện thân, hai ông cháu của Huyết Châu lão nhân lại bật tin đi, lại sợ hai người có gì xảy ra lại càng thêm một chuyện cổ kị, thật chàng muốn mọc cánh mà bay ra.

Nhưng rất là không may, ngôi lao tù toàn là những tảng đá xanh, cửa sắt dài đến ba tấc, song sắt cũng to như cánh tay, Thạch Bảo Kỳ suy nghĩ đến cùng cũng không biết dùng cách nào để xông pha mà ra khỏi gian phòng lao tù bằng đá kiên cố này.

Rồi chán nản lên, trong lòng chàng ngấm ngấm nghĩ :

- Thôi ta hãy giả vờ còn mang vết trọng thương chưa lành, đợi khi Gia Cát lão tặc lại gần, xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị, miễn là kiềm chế được lão tặc này thì giải vây cả đám.

Tâm tư thâm nhủ như thế thì còn chưa thực hành thì chợt khi ấy...

Giọng nói của Minh Nữ Châu Uyển Linh đưa tới :

- Thạch công tử, tình hình của công tử thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ đáp :

- Hiện giờ cũng như cũ, còn cô nương thế nào đây?

Minh Nữ nói :

- Tiểu muội không có chuyện gì.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Đã không có chuyện gì xảy ra sao lại cả ngày không thấy chiếc bóng của cô nương lộ ra...

Minh Nữ kích động :

- Người Minh cung của chúng ta không có thể xuất hiện trong lúc ban ngày, công tử quên rồi sao?

Thạch Bảo Kỳ bật thốt :

- À!

Minh Nữ tiếp :

- Thạch công tử, hiện giờ tiểu muội ngoài ngực thất phát động thể công ngay, quật chết mấy tên giữ lao đây, công tử dùng cây cửa thép, cửa gãy cánh song sắt thoát thân, chúng ta chia nhau làm việc.

Thạch Bảo Kỳ phấn khí :

- Thế cũng hay, chỉ là không có cây cửa thép đây, làm sao thoát ra ngoài được?

Minh Nữ nói :

- Công tử hãy nhận lấy!

Vừa thốt lời, chợt Minh Nữ lại cải biến :

- Chết, có người ta đến, em phải tạm tránh qua, đợi dịp thì hạ thủ ngay.

Giọng nói của Minh Nữ càng lúc càng xa đến khi tiêu mất vào khoảng vô hình.

Thạch Bảo Kỳ rúng động lên, đang không biết kẻ đến đây là ai thì chợt nghe ngoài lao thất có tiếng chuông phong ào ào, tiếp đó hai tiếng thảm khóc nổi lên.

Liền khi đó, một chiếc bóng tha thướt thoáng qua một cái, tức thì một người đàn bà khăn đen trùm kín mặt xông vào.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy ngơ ngác chưa kịp suy nghĩ thì hai tên cao thủ mặc áo đen phóng thình thét lên :

- Người là ai? Dám xông vào lao tù của bốn giáo trong lúc ban đêm!

Rồi hai người áo đen này từ hai mặt tấn công người đàn bà trùm khăn đen ấy.

Người đàn bà trùm khăn đen không trả lời gì, huy động ngọn chuông quật tới. Một trong hai tên này bị vỡ sọ chết ngay.

Còn một người kia ngơ ngác lên toan bỏ chạy thoát đi.

Nhưng đã muộn, trong loạt tiếng thét của người đàn bà khăn đen, chiêu đã ra tay thì tên võ sĩ kia cũng vong mạng tại góc lao tù.

Người đàn bà khấn đen xê mình tới gần ngục, kê tay lên chiếc khoá sắt kéo nhẹ, mấy tiếng rắc rắc nổi lên thì chiếc khoá sắt rơi xuống đất kêu xoảng một tiếng.

Rồi ả đàn bà ấy ngoắt Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch công tử, hãy theo ta chạy cho mau kẻo không còn kịp nữa đây.

Lúc ấy tình hình nguy ngập vô cùng.

Thạch Bảo Kỳ không còn thời giờ suy nghĩ, trong miệng thì thốt ra tiếng “Đa tạ”, còn chân thì bước theo ả đàn bà kia.

Ả đàn bà kia chạy ra ngoài lao thất nhảm ngay đám rừng phóng vào.

Thạch Bảo Kỳ thấy lúc ấy vắng tịnh mới mở miệng :

- Cô nương là ai đây?

Người đàn bà khấn đen khúc khích cười lên :

- Em là Gia Cát Yến đây, công tử nhận không ra tiểu muội à?

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt rồi mỉm cười :

- Đúng vậy, tuy rất là quen mắt nhưng đâu dám gọi đường đột, em cũng biết nếu không may nhận lầm người khác thì đối với em rất là có hại vậy.

Gia Cát Yến gật đầu :

- Công tử biết cảnh giác là hay, hôm nay cái khổ ở lao tù cũng không phải là hoài công cho anh, một bài học lịch duyệt giang hồ đây.

Rồi nàng tiếp :

- Hiện thời Thất Hổ giáo chủ sắp đến thăm vấn công tử, nếu phát giác là công tử chạy đi rồi thì chắc là ra lệnh lục soát dữ dội, chúng ta hãy rời khỏi đây càng mau càng tốt, nếu không sẽ ân hận trọn đời.

Thạch Bảo Kỳ trầm lặng thốt :

- Thật vậy, nhưng bọn Gia Cát Trường Phong sao đến giờ này còn chưa đến chốn lao tù?

Gia Cát Yến đáp :

- Đó là họ đang lo bầu cử Chánh Phó hội trưởng Huyết Châu hội, nghiên cứu làm chúa tể vô lâm thiên hạ cho nên trì hoãn chưa đến, đâu đó xong xuôi thì có thể tới ngục thất gặp công tử tra hỏi liền.

Thạch Bảo Kỳ hỏi nhanh :

- Cô nương có biết ai được làm Chánh Hội trưởng Huyết Châu hội này chẳng?

- Tự nhiên là Thất Hổ giáo chủ đây!

Thạch Bảo Kỳ hỏi tiếp :

- Còn Phó hội trưởng?

- Phong Lâm Cư Sĩ Triệu Quân Kiệt!

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Hừ! Bọn họ sắp đặt tuồng hát này hình như là sự thật đây!

Gia Cát Yến nói mau :

- Thạch công tử, chẳng quản họ phải thành tâm hiệp tác với nhau hay không, nhưng sự tình đã quá rõ ràng rồi, họ đối với công tử là nhất trí hành động vậy...

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật :

- Quần ma dốc lòng là vì mấy hạt Huyết Châu Hồn mà hợp tác, tại hạ hoàn toàn đồng ý.

Gia Cát Yến gấp rút :

- Vậy thì Thạch công tử hãy mau rời khỏi chốn này là hay hơn hết, mọi việc sẽ tính sau.

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp trả lời thì đột nhiên...

Một loạt tiếng đi gấp rút đưa đến, đã thấy Cổ Bà đột nhiên hiện ra sân tràng kinh hoàng nói :

- Tiểu thư, sao bạo gan thế, dám phá ngục lao mà cướp người? Như thế bảo sao?

Gia Cát Yến kinh hãi :

- Cổ Bà, con yêu cầu bà đối với vụ này hãy giữ gìn bí mật cho con.

Cổ Bà nói :

- Cô bé hãy yên tâm, ta đâu có thể làm hại cô nương, chỉ vì thấy như thế rất là nguy hiểm, Giáo chủ đã hay được Thạch công tử bị giải cứu, nay đang cho người đi tìm kiếm lục soát cùng khắp các nơi.

Gia Cát Yến rúng động :

- Giáo chủ đã rõ ai chưa?

Cổ Bà lặng trầm :

- Có lẽ là còn chưa rõ gì.

Gia Cát Yến yên tâm hỏi :

- Hiện giờ họ tìm kiếm ở đâu?

Cổ Bà không giãi diêm :

- Ở các nơi, phó đàn đã bị phong tỏa lục soát, đang tiến hành tại nơi phụ cận lao tù, có thể gần đây!

Gia Cát Yến cất mắt nhìn lên, thấy xa xa có đèn đuốc đưa cao lên, bóng người lộn xộn, nàng khe khẽ nói :

- Cổ Bà, con muốn đưa Thạch Bảo Kỳ từ phía sau núi mà ra, bà xem thế nào?

Cổ Bà lắc đầu :

- Không thể được, phía sau cũng giới bị nghiêm mật, hai người khó mà tiến qua.

Gia Cát Yến nói :

- Nếu có ai ngăn cản thì đấu với họ.

Cổ Bà nghiêm nghị :

- Không thể được, chẳng may Giáo chủ thân hành hiện thân thì bọn ngươi làm sao trốn thoát được? Dù chấp cánh cũng không bay cao.

Gia Cát Yến lo ngại :

- Vậy thì chúng con làm sao đây, Cổ Bà...

Giọng nói trầm trọng, kinh hãi vô cùng.

37. Lầu Huyết Châu

Cổ Bà suy nghĩ một chập rồi nghiêm nghị nói với Gia Cát Yến :

- Chuyện đã đến thế, lão nhân cũng không thể sợ nhiều bề, vậy thì để Thạch công tử giao cho lão nhân, do ta dẫn công tử thoát khỏi chốn nguy hiểm này, còn cô nương đi tìm Giáo chủ, trợ giúp đi tìm phạm nhân, như thế đã tránh khỏi cái lòng nghi ngờ của hắn lại càng có thể lừa gạt bọn chúng vào nơi khác. Cô nương xem có thể không?

Gia Cát Yến nghĩ rồi gấp rút hồi thúc :

- Cổ Ba, tình thế rất là nguy ngập, con đã không có chủ ý gì, bà làm thế nào cho xong thì thôi, nhưng mong bà hãy cẩn thận, chớ có để cho tiết lộ chuyện này.

Cổ Bà khấn trương :

- Chuyện này lão nhân biết xử trí, cô nương hãy mau trở lại đường kia.

Gia Cát Yến quay đầu nhìn qua Thạch Bảo Kỳ rồi trịnh trọng nói :

- Xin tái kiến, công tử cẩn thận lên đường.

Rồi nàng liền quay mình đi vào trong bóng tối dày đặc của màn đêm.

Riêng Thạch Bảo Kỳ và Cổ Bà thì đi ngược lại.

Trong chốc lát đã ra ngoài mấy dặm, may mắn chưa bị ai phát giác cả.

Ngước mắt lên nhìn, Thạch Bảo Kỳ thấy trên đỉnh núi đèn đuốc sáng trưng chiếu rọi nửa lừng trời, có một trang viện xây cất ở trên ấy.

Sau phía trong viện có một tòa lầu cao ngất rất là nguy nga.

Thạch Bảo Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Cổ Bà, trang viện này là Chánh đàn đây à?

Cổ Bà khẽ gật đầu :

- Đúng thế.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ khấn trương lên :

- Vậy thì bốn hạt Huyết Châu Hồn của Gia Cát Trường Phong đều giấu trong lầu Huyết Châu này à?

Cổ Bà đáp :

- Theo lời nói là như thế.

Đột nhiên tinh thần của Thạch Bảo Kỳ phấn chấn lên.

Chàng đứng cặp lông mày :

- Xin đa tạ lão bà đưa tại hạ đến đây, nay xin cáo từ. Nguyên có dịp đền đáp công ơn.

Cổ Bà trở mắt :

- Cậu... Cậu tính đến đâu?

Thạch Bảo Kỳ trầm nặng :

- Tại hạ muốn xông vào lầu Huyết Châu kia.

Cổ Bà sửng sờ :

- Không thể được, địa thế của Chánh đàn hiểm yếu lại có cao thủ trấn giữ, cậu không thể xông vào được! Rất là nguy hiểm cho tánh mạng.

Thạch Bảo Kỳ như không hề quan tâm :

- Lão bà! Từ phía hông xông vào lầu Huyết Châu kia có được không?

Cổ Bà lắc đầu :

- Không thể được, lầu Huyết Châu ở bên một cái vực sâu, dù cho công tử có chấp cánh mà bay cũng không thể qua được.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Nếu có sự trợ giúp của lão bà thì sự tình sẽ thế nào? Có thành công chăng?

Chợt Cổ Bà đổi giọng xưng hô :

- Hỡi cậu bé, lão nhân nguyện làm tất cả những việc gì cho cậu, nhưng chuyện này quá nguy hiểm, chớ có bỏ mạng vô ích, lúc này kẻ lòng bất cậu đang phủ vây tứ phía, ra khỏi chốn này là quý rồi sao lại còn tự mình sa vào lưới.

Thạch Bảo Kỳ cương quyết :

- Lão bà! Xin hãy nhận lời tại hạ. Huyết Châu là vật sợ hữu của gia phụ, dù cho bỏ mạng cũng đi lấy lại, miễn là được lão bà chỉ bảo vài điểm, Thạch Bảo Kỳ này làm ma ở chốn tuyền đài cũng mang ơn to tác bằng núi cao này vậy.

Nói đến đây, rất là khích động, Thạch Bảo Kỳ chợt quỳ ngay xuống, nước mắt chảy ròng ròng :

- Lão tiền bối, nếu bà không đáp ứng thì tại hạ quỳ riết tại chốn này, thề cũng không đứng dậy nữa.

Chẳng rõ thế nào, Cổ Bà thấy Thạch Bảo Kỳ nước mắt ròng ròng thì chợt thấy cũng tủi lòng lên, vội đưa tay đỡ chàng dậy.

Cổ Bà than thở :

- Được, cậu bé chớ có khóc, lão nhân chịu giúp cho cậu dù phải nguy hiểm đến đâu chăng nữa.

Nói xong Cổ Bà dẫn Thạch Bảo Kỳ tiến lên, vừa lấy khăn chùi nước mắt cho chàng!

Giọt lệ của Cổ Bà đã lau khô rồi nhưng Cổ Bà đã ướt cả vạt áo. Sự khích động của Cổ Bà không sao kềm chế được, Thạch Bảo Kỳ thấy thế làm kinh dị hỏi :

- Lão tiền bối, sao tiền bối khóc lên? Có phải là còn mối tâm sự gì u uất lắm không?

Cổ Bà nghe nói kinh ngạc lên vội lau giọt lệ cho sạch đi.

Cổ Bà đáp :

- À, không có gì đâu, lão nhân chỉ vì thấy tiểu tử thương tâm nên cũng tủi lòng khóc than đấy thôi, ngoài ra chẳng có gì nữa cả.

- Lão tiền bối chớ có lừa dối, tại hạ nhận ra được đây rồi, lão tiền bối không phải là kẻ tầm thường như kẻ khác, khi gọi thân tại Thất Hổ giáo chắc có chuyện gì phi thường đấy chứ chẳng không đâu.

Cổ Bà trầm giọng :

- Cậu bé, chớ có suy đoán như vậy. Ta chỉ là thuộc hạ của Thất Hổ giáo thôi, đâu có thể gọi là phi thường được, cậu quá quan trọng về lão nhân rồi đó.

Sợ Thạch Bảo Kỳ lại còn hỏi tiếp, Cổ Bà liền nói sang chuyện khác :

- Tiểu tử! Yếu cô nương thì lai lịch quan trọng, cậu nên xa lánh có bé này là hơn. Nếu trái lại sẽ mang niềm hối tiếc vô cùng.

Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên :

- Lão tiền bối phải vì nguyên nhân Gia Cát Trường Phong chăng?

- Cũng không phải thế mà tại cái quan hệ xuất thân của cô bé Gia Cát Yển.

Thạch Bảo Kỳ cau mày khó hiểu :

- Vậy thì tại hạ không rõ rồi, nếu cho Gia Cát Yển là con ruột của lão tặc thì tại hạ nên xa lánh nàng, nhưng cha mẹ của Yển cô nương nếu quả bị Thất Hổ giáo hãm hại thì chúng ta càng nên gần gũi nhau, tại sao lại phải xa lánh nàng như lão tiền bối vừa bảo.

Cổ Bà trầm lạnh :

- Cậu bé, lão nhân sở dĩ nói như thế là đương nhiên phải có cái lý do chánh đáng rồi.

Thạch Bảo Kỳ sốt dạ :

- Văn bối xin cung kính lão tiền bối.

Cổ Bà lắc đầu :

- Chuyện này không phải tầm thường, xin tha thứ cho lão nhân không thể nói rõ cái thân thể của Gia Cát Yến ra cho tiểu tử nghe được.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói rất là thất vọng còn Cổ Bà cũng không tiếp tục nữa.

Hai người bỗng im lặng.

Sự im lặng đến nặng nề khó thở.

Chợt trong khi ấy.

Thạch Bảo Kỳ và Cổ Bà bất giác đã đến dưới chân vách đá.

Từ nơi trong bụi cỏ cao, Cổ Bà tìm ra một sợi dây sắt từ trên đỉnh thông xuống.

Cổ Bà nói :

- Cái sợi dây sắt này là con đường đi tắt từ Phó đàn thẳng qua Chánh đàn cùng lầu Huyết Châu. Ít ai biết đến, chỉ có Giáo chủ cùng mấy đứa con trai đi qua vài ba lần thôi, cậu có thể từ đây leo lên vách đá mà tiến thẳng vào lầu Huyết Châu một cách chẳng khó khăn gì.

Thạch Bảo Kỳ nắm lấy sợi dây sắt, kính trọng nói :

- Tại hạ cảm tạ lão tiền bối.

Cổ Bà xua tay :

- Khỏi cần! Lại nữa trong lầu Huyết Châu cạm bẫy rất nhiều, hiểm trở vô cùng, cậu chớ nên sơ ý mà ân hận sẽ không còn kịp nữa.

Thạch Bảo Kỳ vòng tay :

- Xin đa tạ lão tiền bối nhắc nhở, văn bối xin ghi nhớ vào lòng và sẽ làm theo.

Cổ Bà run giọng :

- Vậy thì lão phải cáo từ, tiểu tử hãy mau lên kéo chậm trễ có kẻ ngó thấy.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu, rồi liền nắm chặt sợi dây sắt mà tiến lên vách đá sừng sững.

Chàng theo đó leo lên.

Ước chừng một chập lâu thì Thạch Bảo Kỳ đã bình yên lên đến đỉnh núi.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn thấy lầu Huyết Châu trong vòng trăm trượng không có ai canh gác xung quanh, toàn thể vắng lặng như tờ. Quả thật lạnh lùng.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ đã mạnh bạo dần bước lên lầu Huyết Châu.

Chợt ngửi mùi hôi tanh muốn phát ói cả tim gan, Thạch Bảo Kỳ ngưng bước.

Thì ra trong bụi cỏ đột nhiên hiện ra cái xác người.

Chàng bước lên từng nấc, đến cửa tòa lầu Huyết Châu lại có hai cái xác người nằm trong vũng máu chưa khô.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế thật là kinh dị, nghĩ thầm :

- “Không lẽ có ai đến trước rồi đây”

Chàng thấy những cạm bẫy trong lầu đều bị kẻ nào đến phá hủy.

Chàng càng tin rằng mình suy đoán không sai, bất giác thần sắc khẩn trương lên, cất bước xông lên trên lầu.

Liên tiếp xông lên mấy tầng chỉ thấy tử thi la liệt tứ tung, những nơi bí mật đều bị phá tan, nhưng sau cùng cũng chẳng thấy người nào sống sót cả, lại không biết mấy hạt Huyết Châu Hồn cất giấu ở nơi nào hết.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đã lên đến tầng cao nhất, quét mắt nhìn bất giác nổi bật sát khí, mặt đỏ như lửa.

Nguyên ở trong lầu phát hiện một người đang đứng đó, chính là Phong Lâm Cư Sĩ Triệu Quân Kiệt.

Trước mặt Phong Lâm Cư Sĩ có một cái tủ sách, một cái mâm đá cắm thạch, ở trên ấy bày lên bốn hạt Huyết Châu Hồn màu sắc rực rỡ chói lọi kỳ diệu vô phương.

Phong Lâm Cư Sĩ đang mở tủ thò tay vào lấy mấy hạt Huyết Châu Hồn giấu trong đó tỏa ánh sáng.

Chợt khi ấy...

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Lão tặc, ngươi không còn cơ hội nào nữa!

Trong khi thét, chàng bản mình liên tiếp tấn công ra ba chiêu ngay lưng Phong Lâm Cư Sĩ.

Thạch Bảo Kỳ ra tay mãnh liệt và mau lẹ khiến Phong Lâm Cư Sĩ bất giác kinh hãi lên liền xê mình tránh né, phản công một chiêu.

Bộp!...

Hai chiêu va chạm nhau, tiếng vang như sấm nổ, áp khí ào ào.

Phong Lâm Cư Sĩ tháo lui ba bước chợt kinh hoàng nói :

- Thạch Bảo Kỳ! Là ngươi à?

Thạch Bảo Kỳ hạ người xuống hậm hực nói :

- Đúng thế, là ta đây, hôm nay ngươi tới số rồi, không còn mong thoát chết nữa.

Vụt!... Vụt!...

Hai ngọn chiêu của chàng lại đưa ra khiến Phong Lâm Cư Sĩ lại phải tháo lui vài bước tưởng đã thất thế.

Thạch Bảo Kỳ xê mình qua đã đến bảy thước trong vòng Huyết Châu Hồn.

Rồi chàng bản mình lên tiến tới với Huyết Châu mau như điện chớp sét giăng Thạch Bảo Kỳ vừa thét :

- Hãy nhận chiêu đây!

Phong Lâm Cư Sĩ băng khuâng lên không chịu tháo lui, liền tấn công chiêu hiểm độc.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế thu hồi thân thủ tránh né qua một bên thoát khỏi tử chiêu của Phong Lâm Cư Sĩ.

Chàng cau mày lên, nhận thấy phải giải quyết lão ma đầu này trước rồi lấy Huyết Châu Hồn kéo Thất Hổ giáo chủ tới nơi là hỏng chuyện hết, lại còn nguy hiểm cho tánh mạng nữa.

Ngậm ngùi xong không để trễ nãi.

Thạch Bảo Kỳ tấn công chiêu và chỉ. Trong chớp lát đã đưa ra mười lăm chiêu.

Sau loạt tiếng vang động đã thấy Phong Lâm Cư Sĩ miệng phun máu đào, bị chấn động bay ra ngoài xa và vào một bức tường.

Sức lực của làn kinh phong khiến chiếc tủ tan nát đi, mấy hạt Huyết Châu Hồn văng tán loạn trên mặt đất.

Thạch Bảo Kỳ liền cúi mình lượm lấy những hạt Huyết Châu Hồn đó.

Giờ thì Huyết Châu đã vào tay Thạch Bảo Kỳ nhưng Phong Lâm Cư Sĩ đã chạy ra ngoài cửa, chàng nổi giận quát :

- Phong Lâm Cư Sĩ, người không thể chạy thoát khỏi đâu.

Đơn chưởng của Thạch Bảo Kỳ huy động lên làn kinh phong mạnh như núi lở ào ào đưa ra.

Phong Lâm Cư Sĩ vận công lên nhìn đón đạo lực như núi lở này, vừa quát to lên :

- Thạch Bảo Kỳ! Ta đã nhường hạt Huyết Châu Hồn cho người mà còn chưa đủ à? Chớ có uy hiếp người quá độ mà hối hận sẽ không kịp đấy.

Thạch Bảo Kỳ bạo thét :

- Lão tặc ta nói cho người biết : Ta muốn cái đầu của người nữa kìa.

Phong Lâm Cư Sĩ nói :

- Tiễn tử, biết điều thì nên rời khỏi lầu Huyết Châu này, nếu bị Gia Cát Trường Phong phát giác thì dù có mười mạng cũng không thể bảo tồn nữa là chỉ mình người.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Phong Lâm Cư Sĩ, chớ có lấy tên Thất Hổ giáo chủ để đi dọa nạt người, ta giết người trước rồi đi tìm cái lấp ma đầu hung ác ấy sau cũng không muộn.

Lời vừa kịp dứt. Thạch Bảo Kỳ đã xê mình tiến lên huy động ngọn chưởng quạt ra một đạo lực sanh bình.

Phong Lâm Cư Sĩ né qua một bên rồi chui vào một gian phòng khác mất dạng liền tức khắc.

Ầm!...

Thạch Bảo Kỳ đánh ngã một bức tường nhưng không thể gây thương tích cho Phong Lâm Cư Sĩ.

Thạch Bảo Kỳ oán hận Phong Lâm Cư Sĩ vô cùng, không thể thứ tha được, chàng lách mình tiến qua gian phòng đó.

Trong khi ấy đang muốn chạy xuống thang lầu, Thạch Bảo Kỳ đột nhiên nghe có tiếng động, có tiếng chân người bước lên lầu.

Đột nhiên khi ấy đã thấy Cổ Bà lên phía lầu.

Phong Lâm Cư Sĩ hậm hực thét lên :

- Nhận chiêu đây!

Lão ta gỡ ngọn chưởng quạt ra.

Thạch Bảo Kỳ vừa thấy hét lên :

- Lão tiền bối, chớ có đấu với hần.

Chàng vừa xê mình tới chỗ Phong Lâm Cư Sĩ.

Ngờ đâu tiếng nói của Thạch Bảo Kỳ chưa dứt thì chuyện lạ đã xảy ra.

Trong loạt tiếng vang động, hai người đã trao nhau một chiêu với nội lực chín phần.

Cổ Bà tháo lùi ba bước.

Phong Lâm Cư Sĩ cũng lùi lại mấy bước.

Phong Lâm Cư Sĩ kinh hoàng thét :

- Người... là ai đây?

Cổ Bà trầm giọng :

- Một bà lão quản gia của Thất Hổ giáo.

Phong Lâm Cư Sĩ còn hải hùng :

- Lúc này người dùng chưởng lực có phải là ngón võ công Hắc Sát Âm Phong chưởng không?

Cổ Bà gật đầu :

- Đúng thế!

Phong Lâm Cư Sĩ sáng ngời hai mắt :

- Vậy thì người là ai? Mau nói ra?

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đã ngậy người lên.

Đột biến ngoài sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ. Cái lai lịch Cổ Bà thế nào đây?

Ngờ đâu Cổ Bà là cao thủ có võ học tốt bậc.

Phần Phong Lâm Cư Sĩ sau câu hỏi đó cũng sững sốt lên về hành tung Cổ Bà.

Nhứt là Cổ Bà lại biết xử dụng Hắc Sát Âm Phong chiêu lại càng khiến cho Phong Lâm Cư Sĩ kinh hồn hoảng vía, ngấm ngầm thoát :

- Không lẽ bà này là...

Phong Lâm Cư Sĩ hãy còn chưa kịp nghĩ ra sự thật như thế nào thì đã nghe Cổ Bà trầm giọng thét lên :

- Triệu lão ma đầu, người chớ quên ta là ai, trước sau gì lão thân cũng phải cho người vong mạng thể thôi.

Lời vừa dứt, Cổ Bà đã huy động ngọn chiêu, áp lực ào ào đưa ra luồng âm phong bao trùm cả sân tràng.

Một làn kinh khí màu đen lấn áp đến bên mình Phong Lâm Cư Sĩ bề thế vô cùng thảm khốc.

Phong Lâm Cư Sĩ thấy vậy xê mình tránh né qua một bên không dám đón đỡ làn âm phong màu đen đó.

Phong Lâm Cư Sĩ vừa mở miệng toan thét hỏi Cổ Bà thì thành linh Thạch Bảo Kỳ rống to :

- Lão tặc tới số rồi đây!

Một chiêu “Hận Hải Vô Biên” nơi đơn chiêu của Thạch Bảo Kỳ liền ra.

Trong khi Cổ Bà cũng quét tước một chiêu Hắc Sát Âm Phong chiêu.

Hai bên thọ địch, Phong Lâm Cư Sĩ không thể chống nổi thế công quá khốc liệt này.

Bằng thân pháp mau lẹ, Phong Lâm Cư Sĩ phóng tới cánh cửa sổ bắn vọt ra phía ngoài.

Bộp!...

Nhưng đã chậm đi, chân lão vừa bước lên đứng vững thì chiêu của Thạch Bảo Kỳ đã quét đến.

Phong Lâm Cư Sĩ bị đẩy rơi xuống.

Thạch Bảo Kỳ và Cổ Bà vội đưa mắt nhìn nhau một cái.

Hai người ngơ ngác lên, đồng thanh thét :

- Hãy rượt theo!

Cả hai song song bắn mình ra cửa sổ nhẹ nhàng phóng xuống đất tìm Phong Lâm Cư Sĩ coi chạy hướng nào.

Sau khi vững chân, Cổ Bà và Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn chung quanh một lượt.

Trước sau chỉ có chốc lát mà sao Phong Lâm Cư Sĩ lại biệt dạng đi.

Hai bên đều là sân tràng rất rộng rãi, trước mặt là đám rừng rậm, nhưng bóng ma đầu đã mất hút.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Lão tiên bối! Lão tặc chắc đã trốn vào rừng rậm kia rồi. Chúng ta hãy tiến vào xem, Cổ Bà cất mắt nhìn thì ngoài đám bụi cây rậm rạp thì không thấy còn đường nào ẩn nấp được.

Cổ Bà hô lên :

- Qua phía kia mau.

Hai người tiến vào trong rừng tìm kiếm một chập chẳng thấy Phong Lâm Cư Sĩ đâu cả.

Nhưng hai người lại phát giác bọn Thất Hổ giáo đang ào ào xông qua chỗ họ, Thạch Bảo Kỳ và Cổ Bà khẩn trương trông thấy rõ.

Cổ Bà hét khê :

- Cậu bé, nguy ngập rồi, bọn người Thất Hổ giáo đã tiến vào đây.

Cậu hãy mau rời khỏi cánh rừng này cho mau kẻo không còn kịp nữa.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Lão tiền bối, chúng ta đánh chặn đầu bọn Thất Hổ giáo hãy còn hay hơn là bỏ chạy.

Cổ Bà trầm giọng :

- À, không thể được. Theo chỗ lão thân biết thì bọn người Thất Hổ giáo tìm người không được trong Chánh đàn chắc tiến sang phân đàn này. Đây là cái nguyên nhân mà lão thân phải trở lại báo tin cho cậu.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Nhưng hiện giờ tứ phía địch bố trí dày đặc như mây, muốn chạy cũng không thể kịp rồi, thà rằng liều với chúng một phen còn hay hơn.

Cổ Bà nói :

- Tiểu tử khỏi bận tâm, lão nhân đã tính toán kỹ càng rồi.

Thạch Bảo Kỳ sáng ngời hai mắt :

Xin lão tiền bối cho biết rõ hơn.

Cổ Bà mắt vừa nhìn lên bọn Thất Hổ giáo đang ào ào tiến tới vừa đáp âm thầm :

- Giờ lão thân quay trở lại Chánh đàn rồi đánh xe do chân núi xuyên qua, còn cậu hãy tiến sang ngõ hang này, chắc sẽ gặp lại nhau chừng đó cậu ngồi khuất trong xe Thất Hổ giáo mà rời khỏi ngọn núi Vô Di này, sẽ chẳng còn thấy trở ngại nữa.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Đây tuy là diệu kế nhưng về phần lão tiền bối đánh xe Thất Hổ giáo không sợ bị nghi ngờ à?

Cổ Bà đáp :

- Lão thân là gia vụ của Thất Hổ giáo, mỗi ngày sáng sớm cũng phải một phen đánh xe xuống núi mua những món đồ cần thiết trong đàn, bất cứ ai cũng không được ngăn cản trên đường qua lại tới lui của ta cả.

Ngưng lại một chập, Cổ Bà nghiêm nghị :

- Đồng thời công lực của lão Gia Cát Trường Phong quá thâm hậu cao cường, suýt thành thiên hạ vô địch, trừ phi thấu thập cho được toàn bộ Huyết Châu Hồn, qui tụ lại học được lối thần công ghi chép trong ấy, bằng không sẽ không thể nào thắng nổi lão ma đầu này.

Hiện giờ tiểu tử đã nắm được mấy hạt Huyết Châu Hồn trong tay, kẻ cũng toại nguyện phần nào thì chớ nên chần chờ lưu lại chốn hang hùm hổ huyết này nữa mà làm gì, nếu trái lại cái hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói có lý liền cung tay lên :

- Vậy cũng được, vãn bối xin tuân lệnh lão tiền bối. Xin tiền bối tự tiện tháo lui, hẹn gặp lại nơi ấy.

Cổ Bà nghe Thạch Bảo Kỳ nói thế trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Cổ Bà nói thật nhanh :

- Tiểu tử, hãy cẩn thận!

Rồi Cổ Bà nhắm một phía cánh rừng phóng nhanh đi tợ chiếc bóng quỷ muội.

Theo lời chỉ dẫn của Cổ Bà, Thạch Bảo Kỳ nhắm ngay một lối mòn có nhiều lùm cây che phủ mà tiến xuống núi.

Được chừng khoảng trăm trượng, chợt Thạch Bảo Kỳ nhận ra một chiếc bóng từ đằng kia bắn tới cản ngang bước tiến của chàng.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn qua đã thấy Mã Trung Quân chắn ngay trước mặt chàng từ bao giờ rồi.

Lão ma đầu nói :

- Thạch Bảo Kỳ, giờ ngươi có muống cất cánh mà bay cũng không làm sao thoát khỏi chốn này.

Hãy bó tay chịu trời là hơn.

Thạch Bảo Kỳ tự biết ngày giờ đã quá gấp rút không còn kéo dài thời khắc nói chuyện gì được nữa, chàng bạo thét lên :

- Mã Trung Quân, ngươi đến đây là nạp mạng cho ta, lần này đừng hòng thoát chết.

Hãy nhận chiêu đây!

Lập tức, Thạch Bảo Kỳ quật ra một chưởng vô cùng mạnh bạo vào bên hông Mã Trung Quân.

Mã Trung Quân xê dịch thân hình sang nửa trượng rồi liền tiếp tấn công Thạch Bảo Kỳ ba chưởng.

Thế chiêu của lập ma đầu quả nhiên thâm khốc.

Thạch Bảo Kỳ hồng đi một chiêu cháy bùng lửa giận, giờ lại thấy đối phương tấn công lại mình rất hiểm độc, chàng bỗng la to :

- Ma đầu, ngươi phải chết!

Theo tiếng thét đó, Thạch Bảo Kỳ vận lên mười hai thành công lực, quật ra năm chiêu Vô Địch chưởng sức mạnh như sóng cuộn nước trào.

Mã Trung Quân tránh né không kịp, chống đỡ không xong phải đành nhận một chưởng.

Bình!...

Trong tiếng rống lồng lộng chấn động cả sân tràng.

Tức thì Mã Trung Quân bay bổng ra ngoài ngất xỉu luôn.

Thạch Bảo Kỳ lấn mình tới thét to :

- Hãy nạp mạng cho ta!

Ngọn đơn chưởng của chàng giở cao lên toan quật xuống đỉnh đầu Mã Trung Quân kết liễu tánh mạng lão ma đầu.

Chợt lúc ấy...

Một loạt tiếng cười chấn động :

- Hãy ngưng tay lại!

Chưa dứt tiếng thét đã có loạt kinh phong áp đến bên mình Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thấy biến đổi tình hình liền huy động song chưởng quật vào xung quanh chống đỡ thế chiêu nào đó vừa tấn công.

Trong một loạt tiếng nổ vang lên, thì các chưởng lực tấn công đều bị đánh tan rã trong không gian.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ cũng bị làn kinh phong của chưởng chiêu chấn động lên loạn choạng mấy vòng mới đứng vững trở lại.

Đối phương võ công rất là thâm hậu.

Đồng thời Mã Trung Quân đã bị trúng ngọn chưởng nát óc lòi sọ ra, máu thịt vung vãi khắp nơi.

Lão ma đầu chết liền tại trận.

Trong khi ấy tiếng rào rào của vạt áo nổi lên xấp lại gần bên cạnh Thạch Bảo Kỳ.

Khi ấy, nhiều chiếc bóng người tiến tới, Gia Cát Kiện, Gia Cát Ngọc cùng hai cao thủ nội đường của Thất Hồ giáo đã phóng vào sân tràng.

Gia Cát Kiện xê mình lên hét to :

- Thạch Bảo Kỳ, ngươi quả thật hiểm độc, lòng dạ tợ sói lang đây.

Thạch Bảo Kỳ ha hả cười lên :

- Nếu các hạ không sửa đổi thì sớm muộn gì cũng phải noi theo cái gương của Mã Trung Quân.

Gia Cát Kiện nghe nói trầm sắc mặt xuống :

- Hừ! Tiểu tử chó nói khoác, hôm nay dù cho ngươi có mười mạng cũng không thể chạy thoát khỏi ngọn núi Vô Di này. Tốt hơn bỏ tay mà chịu tội là hay.

Thạch Bảo Kỳ khinh khỉnh :

- Cũng chưa chắc như thế.

Gia Cát Kiện bưng bừa lửa giận, nổi bật lên một luồng sát khí.

Hắn rống to sấm nổ :

- Trước khi ngươi chết, đại gia có một chuyện cần hỏi ngươi đây.

- Ngươi cứ hỏi.

- Đại gia muốn biết rõ nhân vật nào đã giải thoát cho ngươi ra khỏi ngục?

- Không có ai trợ giúp cả. Chính một tay ta tự giải thoát cho mình đây mà thôi.

Gia Cát Kiện trừng cặp mắt dữ tợn :

- Hừ, lừa gạt ai cho được, tòa thạch lao của bốn giáo kiên cố như thế, nếu chẳng có ngoại lực giúp vào thì đâu có dễ gì ngươi trốn thoát ra ngoài được.

Thạch Bảo Kỳ cười lớn :

- Ha ha... chó có nói khoác, một tòa nhà giam xoàng làm thế nào cầm giữ ta cho được, nếu nói có ai trợ giúp trừ phi là...

Gia Cát Kiện dững mảy :

- Là ai đây?

Thạch Bảo Kỳ buông thông :

- Gia Cát Trường Phong!

Gia Cát Kiện dựng người lên :

- Câu nói này có nghĩa gì?

Thạch Bảo Kỳ đạm nhiên :

- Có nghĩa là chỉ trách cái tòa nhà của Gia Cát Trường Phong xây cất không chắc vậy thôi.

Gia Cát Kiện giận đến run người.

Gia Cát Ngọc chột xen vào :

- Đại huynh nếu không dùng hình phạt chiêu độc, tiểu tử này không có khai đâu, chúng ta hãy tiến lên.

Không chờ Gia Cát Kiện đáp lời, thành linh Gia Cát Ngọc đã phóng ra trước.

Thạch Bảo Kỳ thấy có cơ hội, nổi giận thét to :

- Hãy nằm xuống cho ta!

Tức thì Long Phi Phụng Vũ và Huyết Tủy Giang Hồ, hai chiêu Vô Địch chưởng liên tiếp đánh ra, thế mạnh như núi lở.

Gia Cát Kiện và hai cao thủ kia đồng sững sốt lên, chợt tung mình ra như chớp nhoáng nhưng còn chưa kịp ra tay thì đã nghe vang lên một tiếng.

Bộp!...

Gia Cát Ngọc đã mang trọng thương ngã lăn xuống đất, máu trào từ cửa miệng phún ra thành vòi.

Gia Cát Kiện kinh hồn hoảng vía, chuyển sang bên Gia Cát Ngọc.

Còn lại hai tên cao thủ thì như điên cuồng tấn công Thạch Bảo Kỳ mau tợ chớp giăng.

Thạch Bảo Kỳ gạt qua một tên cao thủ mà nhắm ngay một tên khác quật ngay một chưởng vào bộ ngực hần.

Bình!...

Một tiếng thảm khóc ré lên, người cao thủ ấy liền lăn ra chết ngay tại trận.

Tên kia cảm hận liền xê mình đến sau lưng Thạch Bảo Kỳ quật ngay vào mình chàng một đạo kinh lực sanh bình.

Thạch Bảo Kỳ giả vờ không hay biết, đợi đến khi tên cao thủ ấy gần áp vào mình, chàng quay lại dùng ngón tả chưởng ngăn chặn kinh lực của hắn trong khi hữu chưởng lẹ làng bắn ra ba luồng chỉ phong.

Làn chỉ phong vừa vùn vụt tiến lên thì tiếp theo đó là tiếng rống thảm khóc từ cửa mồm tên cao thủ phát ra.

Đã thấy trên ngực tên cao thủ ấy lưu lại ba cái lỗ máu, tất thở tại sân tràng.

Gia Cát Kiện rõ tình cảnh kinh hồn hoảng phách bỗng Gia Cát Ngọc lên đâm đầu chạy ngay như gió lốc.

Thạch Bảo Kỳ rượt theo quát to :

- Gia Cát Kiện, chạy làm chi, chết cũng phải chết theo cách anh hùng chứ.

Trong tiếng nói vừa qua, Thạch Bảo Kỳ cách Gia Cát Kiện chỉ còn một trượng, chàng giở ngón chưởng quật ngay vào lưng hắn định kết liễu tánh mạng.

Chợt trong khi ấy...

Một loạt tiếng rống lộng trời :

- Tiểu cuồng đồ, ngươi muốn chết!

Một làn kinh phong phóng mạnh như núi lở ào ào lấn áp qua bên Thạch Bảo Kỳ khiến chàng phải loạng choạng tháo lui nhiều bước.

Trong loạt tiếng ha hả, Cái Thế Bá Vương Gia Cát Trường Phong chợt từ phía trái phóng qua đứng bên lưng Thạch Bảo Kỳ.

Tà Trung Vương Tiêu Bằng, Tiểu Diện Diêm La Bành Thiệu Huy, Vạn Bác tiên sinh và các anh em Gia Cát với mấy chục cao thủ của Thất Hổ giáo liên tiếp tiến vào sân tràng bao vây Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ nhận thấy tình trạng như thế kinh hãi vô cùng.

Thất Hổ giáo chủ tiến lên ba bước hậm hực nói :

- Thạch Bảo Kỳ! Người xông vào lầu Huyết Châu có phải là ngươi không?

38. Mẫu Tử Huyết Lệ

Không cần do dự, Thạch Bảo Kỳ ngạo nhiên :

- Đúng như vậy, người tính làm sao?

Trầm sắc mặt xuống, Gia Cát Trường Phong tiếp :

- Lão phu hỏi người mấy hạt Huyết Châu Hồn hiện ở đâu?

Thạch Bảo Kỳ vỗ ngực :

- Ở trên mình tiểu gia đây!

Gia Cát Trường Phong trợn mắt :

- Tiểu quý, hãy đem ra đây!

Thạch Bảo Kỳ lãnh đạm :

- Lão tặc chó có ảo tưởng!

Gia Cát Trường Phong quát :

- Không giao mấy hạt Huyết Châu ta thì lão phu phải lấy mạng người.

- Lão tặc chó có dọa người, nếu ta sợ chết thì không đến núi Võ Di này rồi!

- Nói vậy người muốn tìm cái chết mà tiến vào đây?

- Hừ! Chưa chắc vì thế!

- Tiểu tử cuồng ngạo đến thế? Lão phu quật người chết ngay.

Trong chớp nhoáng, Gia Cát Trường Phong huy động song chưởng hất lên một luồng kinh phong liên tiếp yấn công đối phương.

Ra tay mau lẹ, sức mạnh như núi, quả thật đương kim là ma đầu công lực lần áp thiên hạ.

Thạch Bảo Kỳ phản kích lại ba chưởng vô hiệu bị chấn động bay ra xa.

Gia Cát Kiện thấy vậy mừng rỡ lên, lấy tay vớt nhưng Thạch Bảo Kỳ đã như một làn tên từ trên đỉnh đầu bay qua hẳn.

Thân hình Thạch Bảo Kỳ bay đi gần năm trượng lọt vào trên ngọn cây to, chợt như có ai nâng đỡ rồi kê chàng vào một nhánh cây.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy trong lá cây rậm rạp có hai người hiện ra, chính là hai ông cháu Huyết Châu lão nhân.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng mừng rỡ.

Chàng liền dùng cách Truyền Âm bí mật nói với Huyết Châu lão nhân :

- Lão tiên bối đến đây lúc nào?

Huyết Châu lão nhân buông giọng thở dài đáp lời Thạch Bảo Kỳ :

- Thật là một chuyện đáng buồn đây, hai ông cháu ta tối hôm qua đã đến Võ Di, không ngờ bị lọt vào nơi cản trở của Thất Hổ giáo nên mới làm trễ nãi thì giờ. Cho tới bây giờ mới theo bọn quần ma đến đây.

Rồi Huyết Châu lão nhân nhìn Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Cậu bé vết thương thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí :

- Xin tiên bối yên tâm, vẫn bối có thể ở lại đây chống với bọn chúng như thường.

Huyết Châu lão nhân bắn khoăn :

- Hiện giờ cuồng đồ bao vây, tình thế hiểm nghèo, theo thiển kiến của lão phu thì bản thân tiểu tử nên cấp tốc tháo lui là hơn.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Điều này vẫn bối cũng lo đến nhưng trễ đi một chút nay đã bị bọn hắc bao vây!

Huyết Châu lão nhân cất mắt nhìn xuống nói :

- Cậu bé, vết thương của cậu không nhẹ, hãy lui cho mau, nếu chậm trễ đi còn thấy khó khăn hơn nhiều đấy.

Thạch Bảo Kỳ toan muốn đáp lời thì bên kia quần ma đã bắt đầu bàn tán xôn xao.

Bởi vì chúng thấy chàng lọt vào ngọn cây lại không nhận ra nơi xuống quả rất là hoài nghi.

Tà Trung Vương Tiêu Bằng trầm giọng :

- Quả thật là khó hiểu, không lẽ tên tiểu ma đầu đã chết trên ngọn cây rồi?

Gia Cát Kiên dựng cặp mày lên :

- Tiểu tử này rất quý quý, e sợ rằng hắc còn chưa chết nếu không thấy thi thể gã.

Lời này thốt ra, toàn thể đều kinh hãi, ai nấy cũng muốn tiến xem kết quả.

Phía bên này Huyết Châu lão nhân khản trương lên :

- Cậu bé hãy mau lên đường, để lão phu cùng cháu Dư Phiến chặn đường đoạn hậu cho cậu. Chớ có chần chờ thêm nữa. Tình hình đã gấp lắm rồi.

Thạch Bảo Kỳ cũng biết mang vết thương mà còn gấn gượng giao đấu thì cũng không có kết quả gì, có thể liên lụy đến ông cháu Huyết Châu lão nhân là đáng khác, nên chàng nghiêm nghị nói :

- Lời tiên bối chí lý, nhưng phải phiền phức cho hai ông cháu tiên bối quá nhiều rồi đấy.

Huyết Châu lão nhân lắc đầu :

- Đâu có gì, lão phu không phải là người ngoài, chớ có ngần ngại chi cả.

Tiểu tử lên đường mau đi.

Thạch Bảo Kỳ nói mau :

- Tiên bối, công lực Gia Cát Trường Phong rất cao, tiên bối phải cẩn thận lắm mới được.

Huyết Châu lão nhân đáp :

- Đúng vậy, lão phu đến đây đã nghe được ít nhiều rồi. Gia Cát Trường Phong quả thật lợi hại, nay đợi sau khi cậu thoát hiểm, ông cháu lão phu nếu được toàn thắng thì tiêu diệt Tổng đàn Thất Hồ giáo trừ đi họa căn, nếu không thắng nổi thì tự nhiên tìm cách tháo lui an toàn, đợi thời cơ mới tính lại.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói yên tâm phần nào, chàng tiếp :

- Vậy thì vẫn bối yên tâm.

Rồi chàng liền phóng mình tiến từ phía sau cây đại thọ mà vượt đi như mũi tên bay.

Gia Cát Trường Phong chợt thấy thét lên :

- Thạch Bảo Kỳ tiến đi đâu?

Lão đại ma đầu liền cất bước rượt theo.

Thất Hồ giáo dẫn trước thì quần ma theo sau, tình thế chợt biến đổi đi.

Chính trong lúc ấy?

Hai ông cháu Huyết Châu lão nhân đã lẹ làng phóng xuống, quanh đi nửa vòng trên không gian, nhiều loạt chưởng búa mạnh đã khiến quần ma phải tháo lui.

Tiếp đó, một loạt tiếng kinh hãi ré lên, tiếng gào thét, tiếng chưởng phong nổ vang trời.

Thạch Bảo Kỳ phóng đi như bay không bao lâu đã tới nơi Cổ Bà đã hẹn sẵn.

Lúc ấy trời đã hừng sáng, từ xa đã nghe loạt tiếng bánh xe lăn trên đường.

Trong chốc lát lại thấy hai chiếc xe lớn từ từ rời Chánh Đàn Thất Hổ giáo tiến ra.

Thạch Bảo Kỳ liền ẩn mình vào đám cỏ rậm.

Tiếng roi trót trót và tiếng bánh xe lăn trên đường càng lúc càng gần nơi chàng.

Thạch Bảo Kỳ lén nhìn, ngoài ba người đánh xe là đàn ông, còn bao nhiêu là đàn bà trung niên. Cổ Bà ngồi trên chiếc xe sau.

Đợi xe qua hết, chàng đứng lên nhìn Cổ Bà tỏ ý hỏi thăm sự tình như thế nào.

Chàng có thể lên xe được chăng?

Cổ Bà ra dấu chàng ẩn dưới thùng xe tránh tai mắt bọn người Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ hội ý liền lẹ làng bắn ra. Chiếc bóng đen thoáng qua thì đã núp dưới thùng xe.

Xe tiến rất mau, khi mặt trời vừa lên khỏi núi thì đã đến một thị trấn lớn.

Cổ Bà sai các ả đàn bà đi mua đồ và cho mấy người đánh xe đi lo chuyện khác.

Đợi họ đi xa rồi, Cổ Bà gọi Thạch Bảo Kỳ ra :

- Cậu bé, thật mệt nhọc cho cậu quá.

Thạch Bảo Kỳ vươn vai lên rồi trân trọng nói :

- Cảm tạ ơn tiền bối, dù phải chịu khổ cũng đáng vậy.

Cổ Bà hiền từ cười lên như là trút đi gánh nặng trên vai, bà tiếp :

- Lão thân vô cùng cảm tạ ơn trời phật, cậu đã thoát khỏi tay lão ma đầu rồi, thật ra lâu nay người có thể vào vùng long đàm hổ huyết của Gia Cát Trường Phong đây quả là một lần thứ nhất.

Thạch Bảo Kỳ kinh cảm :

- Nhưng đây toàn là ân huệ của nữ tiền bối đã ban cho văn bối, nếu không mười mạng cũng không còn.

Chợt nghĩ đến hai ông cháu Huyết Châu lão nhân, Thạch Bảo Kỳ nghiêm nghị nói :

- Tiền bối! Huyết Châu lão nhân cùng cháu gái là Dư Phiến hiện còn lưu lại ở Thất Hổ Đường, đợi sau khi tiền bối trở về hy vọng có thể giúp ông cháu kia thoát nạn chăng?

Cổ Bà nghe nói sững sốt lên :

- Huyết Châu lão nhân Dư đại hiệp, lão nhân kính mến đã lâu, lão nhân biết công lực của lão nhân e còn không địch nổi Gia Cát Trường Phong, tại sao cậu lại không bảo hai người cùng tháo lui cùng cậu?

Thạch Bảo Kỳ mới thuật lại tình hình vừa qua rồi nói :

- Khi ấy tình thế rất khẩn trương, một là lão nhân đòi cản địch cho văn bối, mặt khác cũng không có thời giờ bàn tán nhiều, xin tiền bối lưu ý dùm.

Cổ Bà băng khuâng :

- Được, miễn lão nhân có thể giúp là giúp ngay.

Thạch Bảo Kỳ thêm :

- Còn có một tên Minh Nữ Châu cô nương và Yến cô nương, xin tiền bối chiếu cố.

Cổ Bà gật đầu tỏ ra nhận lời.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh nói :

- Lão tiền bối, văn bối có câu hỏi chẳng biết tiền bối có thể nói ra không?

Cổ Bà kinh ngạc lên, nhìn hai bên thấy không ai theo dõi hai người.

Cổ Bà âm thầm :

- Cậu bé có gì hãy nói ngay đi.

- Xin hỏi tiền bối có phải quả thật tiền bối đã luyện thành Hắc Sát Âm Phong chương chẳng?

Cổ Bà do dự một hồi rồi đáp :

- Đây là sự thật!

Thạch Bảo Kỳ khấn trương :

- Hắc Sát Âm Phong chương là môn võ công bí truyền của giòng giống Thạch Phá Thiên của tại hạ đây phải chăng?

Cổ Bà gật đầu :

- Cũng là sự thật.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Vậy thì nữ tiền bối làm sao tập được lối chương công này đây, xin nói cho tại hạ được rõ.

- Đây chỉ vì?

Sắc mặt của Cổ Bà biến đổi nhiều lần rồi nhìn kỹ hai bên chợt kéo tay Thạch Bảo Kỳ đến một nơi vắng tĩnh, trịnh trọng nói :

- Cậu bé... cậu nghĩ lão nhân là ai?

Thạch Bảo Kỳ nhìn Cổ Bà :

- Đây là vấn đề mà văn bối phải gấp rút hiểu rõ vì câu chuyện hết sức liên quan đến nhà họ Thạch.

Trầm ngâm một lúc, Cổ Bà nói :

- Cậu bé, nói thật ra Cổ Bà ta tuy là một người phụ nhân xấu xí, một ả đầy tớ già của Thất Hổ giáo nhưng kỳ thật lại là đấng sinh thành của cậu đây.

Lời này dường như một tiếng sấm nổ vang lên bên tai của Thạch Bảo Kỳ khiến chàng biến đổi cả sắc mặt, thân hình khe khẽ run lên.

Chàng khích động tốt độ :

- Sao đây? Lão tiền bối là thân mẫu của tại hạ à?

Cổ Bà gật đầu :

- Đúng vậy cậu bé, đúng cả không sai!

Nói đến đây, Cổ Bà khích động ôm chặt Thạch Bảo Kỳ lại, tay run run :

- Thạch Bảo Kỳ con!

Thạch Bảo Kỳ gọi lên :

- Mẹ!

Nhưng câu sau bị tiếng khóc thút thít che lấp đi cả âm thanh giọng nói.

Đôi mắt đầy lệ nhìn mắt lệ, người đoạn trường thương người đoạn trường.

Cổ Bà không ai khác hơn là Bồ Đề phu nhân A Tú.

Hai mẹ con ôm nhau khóc một hồi lâu.

Ngàn lời muôn lẽ chẳng biết từ đâu mà kể, chập lâu, Thạch Bảo Kỳ mở miệng nói trước :

- Mẹ! Sao mẹ không nói cho con biết trước làm cho con suy đoán nhiều bề, nhưng mãi cũng khó có thể đoán ra mẹ là ai.

Cổ Bà bùi ngùi :

- Hỡi con, con đâu biết cái khổ tâm của mẹ, vì mẹ thấy công lực của Thất Hổ giáo chủ quá cao như thế, làm sao dám nói cho con hay được, vì nếu tin này đồn ra ngoài thì mẹ con ta đâu còn đây. Nhưng đến ngày nay mẹ cũng phải cho con được rõ đây rồi.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích :

- Thân mẫu, sao mẹ lại đến Thất Hổ giáo làm đầy tớ cho bọn ác đạo này?

Bồ Đề phu nhân A Tú gạt lệ nói tiếp :

- Chuyện này rất dài dòng, phải kể từ ngày ở núi Đô Thiên Phong.

Sắc mặt của Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh lên :

- Có phải quả thật là mẹ cùng cha con bị họ ép buộc phải nhảy vào Tân An Giang không?

Bồ Đề phu nhân gạt đầu :

- Đúng vậy, sau khi mẹ bỏ con xuống nước rồi liền cùng thân phụ con nhảy xuống giòng Tân An Giang.

- Rồi sau thế nào hả mẹ?

Bồ Đề phu nhân đáp :

- Phụ thân cùng mẹ đều mang vết thương nặng, dòng sông lại chảy rất mạnh nên sau khi gieo mình xuống sông rồi thì cha với mẹ mất liên lạc với nhau, chỉ còn một mình mẹ trôi giạt vào một bãi cát. Sau đó mẹ tìm được một cái sơn động kín đáo, điều dưỡng lại gần một tháng, công lực với vết thương mới hoàn phục lại. Rồi lập tức bắt đầu đi tìm cha con, toan liệu đoàn tụ với con nữa, rồi mới toan tính kế hoạch phục thù.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Rồi rốt cuộc mẹ có tìm được cha con không?

Bồ Đề phu nhân lắc đầu than thở :

- Không tìm được con, cũng không tìm thấy cha con.

Thạch Bảo Kỳ dừng mảy :

- Sao đây, sự sống chết và nơi cư ngụ của cha con, mẹ chẳng biết chút tin tức gì cả à?

Bồ Đề phu nhân trầm mặt xuống :

- Đúng vậy! Mười mấy năm nay tin tức của cha con vẫn như đá chìm đáy biển, bất tin luôn.

Tâm tình của Thạch Bảo Kỳ trầm lặng xuống.

Bồ Đề phu nhân lại tiếp :

- Không tìm được cha con cũng không sao, lúc ấy mẹ lại mang thai gần lúc sanh nở, bắt buộc dĩ phải tìm một chiếc mặt nạ da người mang vào trên mặt, tiến vào một thị trấn chờ cho đứa bé ra đời.

Bồ Đề phu nhân lại đưa tay gỡ tấm mặt nạ ra, để lộ một bộ mặt hiền từ, rồi mang trở lại nói tiếp :

- Không bao lâu đứa bé chào đời. Sau khi điều dưỡng ba tháng rồi bắt đầu phiêu lưu trên chốn giang hồ, ngờ đâu lại gặp bọn Thất Hổ giáo bắt mẹ đem về núi Võ Di.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- Thất Hổ giáo bắt mẹ để làm gì?

Bồ Đề phu nhân nói :

- Sau đó mẹ mới hay, Thất Hổ giáo rất cần người dùng, muốn kiếm người nấu ăn, giặt áo quần trong Đàn của chúng nên mới bắt mẹ.

- À! Sao mẹ không chống lại bọn chúng?

- Lúc ban sơ mẹ không muốn bộc lộ thân thể của mình, về sau đang lúc mẹ phát giác Thất Hổ giáo chủ là Gia Cát Trường Phong thì liền biến đổi chủ ý mà chịu nhận chức việc này cho bọn chúng.

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên :

- Thân mẫu, tại sao mẹ lại tự nguyện tiến vào hang cọp?

Bồ Đề phu nhân dịu giọng :

- Bởi vì Gia Cát Trường Phong là một Huyết Châu mà phải theo dõi hắn từng cử động, chờ dịp giết lão tặc này đây đoạt Huyết Châu Hồn. Ngờ đâu võ công của hắn đã đến bậc huyền thông, phòng bị lại nghiêm mật, hoài công mười mấy năm nay mà không tìm được cơ hội để ra tay, đương nhiên việc chủ yếu là liên hệ đến em gái của con, nếu không có nó thì mẹ sớm đã liều chết một phen rồi.

Nghe nói Thạch Bảo Kỳ kinh khủng lên :

- Mẹ, em gái là ai?

- Chính là Gia Cát Yến.

Thạch Bảo Kỳ tháo lui hai bước :

- Là Gia Cát Yến à?

- Đúng thế, chính là nàng, sau khi mẹ đến đây thì Gia Cát Trường Phong thấy em Yến thông minh, cốt cách thanh tú, là kỳ tài luyện võ hiếm có, nên chiếm đoạt làm con xem như ruột thịt.

Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng khôn tả :

- Thân mẫu, tại sao mẹ lại nhận lời như thế, không may em Yến theo tính nết tàn bạo trở thành nữ ma đầu thì khổ cho thiên hạ vô cùng.

Bồ Đề phu nhân than thở :

- Lúc ấy nếu không chịu thì mẹ cùng em Yến con chỉ có chết. Vì phải phục thù nên mẹ phải nhẫn nại đáp ứng.

Cũng may em Yến tuy do lão tặc thu dưỡng nhưng vẫn do tay mẹ dạy dỗ, đến nay cũng không có hành động gì bất lương.

- Đây cũng là sự thật, Gia Cát cô nương thật không giống kẻ khác.

Bồ Đề phu nhân vuốt tóc Thạch Bảo Kỳ :

- Con ạ! Nàng là người nhà họ Thạch nên gọi là Bạch Yến, hai chữ Gia Cát từ nay phải từ bỏ đi. Con nhớ đấy chứ.

- Bạch Yến!

- Đúng vậy, nhà họ Thạch là phải, họ Gia Cát là mục tiêu hận thù mà thôi.

Bồ Đề phu nhân tiếp :

- Lại nữa hiện giờ con đã rõ tại sao mẹ không cho con gần gũi em Bạch Yến của con và tại sao mẹ biết Hắc Sát Âm Phong chương phải chăng?

Thạch Bảo Kỳ nhìn mẹ :

- Dạ, hiện con biết rõ rồi!

Chàng nghĩ đến chuyện cũ với em mình, thật như một giấc mộng đã trải qua mà rùng mình.

Suýt nữa hai anh em đã gây thành tội lỗi.

Bồ Đề phu nhân than thở lên và nói với Thạch Bảo Kỳ bằng giọng nghiêm chỉnh :

- Nhưng con ạ! Thời cơ còn chưa chín mùi, mẹ không chuẩn bị nói chuyện này cho em Bạch Yến của con hay, sau này con có gặp nó hãy để ý chớ có để cho lão tặc nhận ra mà khốn mặt.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Mẹ yên lòng, chuyện này con sẽ hết sức lưu ý, không hề nói với em Bạch Yến đâu.

Cặp mày chàng giương lên rồi nói :

- Mẹ à! Phong Lâm Cư Sĩ cũng là một hung thủ chủ yếu ở Đô Thiên Phong phải không?

Bồ Đề phu nhân gật đầu :

- Đúng vậy, bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Tà Trung Vương, Tiểu Diện Diêm La cùng với Phấn Diện Đào Hoa, ai nấy đều là hung thủ của cuộc cướp báu ở Đô Thiên Phong toan giết chết mẹ đây và gia phụ con nữa.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao thù khí :

- Thừa mẹ, Vạn Bác tiên sinh có dự cuộc này không?

Bồ Đề phu nhân đáp :

- Người này tuy tham tài của nhưng không có dự cuộc cướp báu tại ngọn Đô Thiên Phong.

Thạch Bảo Kỳ lại tiếp :

- Càn Khôn lục tuyệt, Võ Lâm Tam Bảo, dù một người nào con cũng không tha, có một ngày kia họ phải trả bằng nợ máu để báo phục mối thù xưa cho song thân.

Chàng càng nói càng mạnh bạo lên, trong khi thần tình gương mặt tuần tú thêm phần khởi.

Bồ Đề phu nhân liền kéo tay chàng :

- Con không nên la lớn quá, ở chốn này nhiều người của Thất Hổ giáo ra vào.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói liền nhìn hai bên không thấy có ai cả nên yên lòng. Bồ Đề phu nhân lại tiếp :

- Thạch Bảo Kỳ, mấy ả phụ nữ mua đồ sắp về, nếu không thấy mặt mẹ bọn hấn sanh nghi, mẹ phải lập tức trở về bên kia, con cũng nên rời khỏi chốn này tiếp tục đi tìm hạt Huyết Châu Hồn, tìm gặp cha con, trước khi chưa học hết võ công trong Huyết Châu Hồn, chưa có vững chắc thì đừng có vào chốn núi Võ Di này mà gây chuyện như ngày hôm nay nữa. Con hãy ghi nhớ lời mẹ dặn.

Thạch Bảo Kỳ phẩn chấn :

- Con xin tuân lời mẹ, không dám khinh địch nữa để mẹ lo buồn.

Bồ Đề phu nhân tươi cười :

- Vậy tốt lắm, con hãy mau lên đường, phải cẩn thận tất cả. Nhớ lấy con nhé.

Thạch Bảo Kỳ cung tay :

- Vậy con cũng xin mẹ thận trọng hành sự!

Rồi hai lẹ con Thạch Bảo Kỳ chia tay trong cơn đau khổ chia ly chưa biết ngày nào tái ngộ.

Khi Bồ Đề phu nhân trở vào thị trấn thì Thạch Bảo Kỳ ăn xoàng một bữa cơm sáng rồi tiến luôn qua hướng Tây Nam.

Sau khi đi được mấy chục dặm đường.

Chợt nghe một loạt tiếng ngựa hí lên, trước mặt chàng có một con bạch mã tiến tới, trên lưng ngựa một ả thiếu nữ, chính là ả con gái của Phong Lâm Cư Sĩ.

Ấy là Lý Tiểu Bình!

Thạch Bảo Kỳ kinh ngạc tiến lên trước đầu ngựa hỏi to :

- À, là Lý cô nương đây?

Lý Tiểu Bình thấy Thạch Bảo Kỳ liền nhảy xuống ngựa chạy lại mừng rỡ reo lên :

- Thạch công tử, tiểu muội đang đi tìm kiếm công tử khắp mọi nơi, may sao gặp tại đây.

Thạch Bảo Kỳ rất là hồ nghi hỏi :

- Sao cô nương biết tại hạ đến núi Võ Di mà đi tìm?

Lý Tiểu Bình cười lên :

- Chính là Điền tam thúc nói cho em biết công tử đi phó hội Thất Hổ giáo, bảo em đi tiếp viện, còn Điền tam thúc thì chuyên tâm lo về vụ dò xét Hận Thế môn. Ngờ đâu tiểu muội gặp nhiều chuyện cản trở ở giữa đường, thiệt khiến em gấp muốn chết vậy.

Thạch Bảo Kỳ khích động :

- Lý cô nương, Điền tam thúc có tìm ra manh mối gì không?

Lý Tiểu Bình lắc đầu :

- Tới khi tiểu muội chia tay còn chưa được tin tức gì cả, không hiểu nay Điền tam thúc có tìm ra manh mối gì chưa.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua rất là thất vọng.

Lý Tiểu Bình lại nhỏ nhẹ nói :

- Công tử không có gì thiệt hại phải chăng?

Công tử có thể thoát khỏi bàn tay hung tợn của Gia Cát Trường Phong thật là một chuyện kỳ dị rồi!

Thạch Bảo Kỳ liền đem câu chuyện thuật lại rõ ràng cho Lý Tiểu Bình nghe.

Lý Tiểu Bình nghe qua hết sức mừng rỡ vừa lo âu.

Nàng mừng cho sự đoàn tụ của gia đình Thạch Bảo Kỳ, nhưng lại lo cha mình chuyển hướng theo bọn ma đầu, rất là đau thương.

Nàng ngậm ngùi một chập chợt kinh hoàng la lên :

- Công tử, em đã quên đi một chuyện, chúng mình phải đi cho mau kẻo chẳng còn kịp nữa rồi đây.

Nói xong, Lý Tiểu Bình quay mình trở lên lưng ngựa rồi bảo chàng :

- Hãy lên ngựa cùng đi với em mau.

Thạch Bảo Kỳ nghĩ không ra đó là chuyện gì, vội hỏi :

- Lý cô nương, chuyện gì đây?

Lý Tiểu Bình nói mau :

- Rất nguy hiểm! Em đi giữa đường gặp người Chưởng môn Nhân của Thiếu Lâm tự là hòa thượng Mục Hình Tôn Giả. Em thấy lão ác tăng này đang dẫn theo đám tăng nhân tiến về núi Vạn Dương, hành trình rất hấp tấp. Em sanh nghi nên theo dõi và không ngờ gặp anh đây.

Thạch Bảo Kỳ cau mày như ngẫm nghĩ điều gì.

Bỗng chàng bật thốt :

- Đúng rồi! Ác tăng này đưa bọn tăng nhân trẻ tuổi đến núi Vạn Dương để cho ả Phán Diện Đào Hoa luyện Cửu Cửu huyền công đó phải chăng?

Lý Tiểu Bình gật đầu :

- Đúng lắm. Sự thật là thế, công tử mau lên ngựa, chúng ta phải tiến đi thật nhanh cho kịp dứt cái họa căn này.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua kinh hãi vô cùng liền nhảy lên ngồi chung với Lý Tiểu Bình trên lưng ngựa.

Con tuần mã liền phóng đi như gió cuốn.

39. Cửu Cửu Huyền Công

Được một quãng, Thạch Bảo Kỳ chợt hỏi :

- Lý Tiểu Bình! Có phải chính mắt cô nương thấy Phấn Diện Đào Hoa đang đi cùng Mụi Hình Tôn Giả chẳng?

Lý Tiểu Bình nghiêm nghị :

- Đúng thế, tiểu muội lén theo sao Mụi Hình Tôn Giả tiến vào núi Vạn Dương ở nơi ngọn một đỉnh đồi, nhìn thấy Phấn Diện Đào Hoa rõ ràng.

Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Vậy thì sao em không đấu với ả một phen xem thử thể nào, đợi ả tự thành Cửu Cửu huyền công nguy hiểm lắm. Bởi vì đợi khi Cửu Cửu huyền công luyện thành rồi thì khó mà thu phục được ác phụ này vậy. Em không nhớ lấy điều này à?

Lý Tiểu Bình đáp :

- Công tử không rõ một là công lực của tiểu muội còn kém, tự biết không thể chống nổi ác phụ này, hai là biết công tử đến Võ Di Sơn dự cuộc hội Huyết Châu, lại càng không được yên tâm, cho nên sau khi dò xét được thì vội vàng tháo lui, tiến mau xuống miền đông để mong gặp công tử rồi hiệp sức cùng nhau đối phó với họ, chứ một mình khó thể tự thành mà có khi còn nguy hại nữa.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Nhưng anh rất lo âu vì ả ác phụ này có thể đã tu luyện thành công.

Lý Tiểu Bình lo âu :

- Nguyên cho sự tình không phải nghiêm trọng như thể công tử à!

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Dù sao đi nữa chúng ta cũng phải tiến mau đến nơi ấy, thời gian kéo dài khó mà thâm nhập được ả hồ ly.

- Công tử, đây là con bạch mã ở biên cương, ngày đi ngàn dặm, chắc là giờ Tý đêm nay có thể tới mục đích.

Quả thật như thế, con bạch mã này tốc lực khiếp người, vừa tới giờ Tý là đã tiến vào núi Vạn Dương, đến một ngọn đồi cao vút.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Lý Tiểu Bình! Chúng ở trên kia chẳng?

Lý Tiểu Bình ngược mặt lên :

- Đúng vậy, chính là ở trên đỉnh đồi, chúng ta bỏ ngựa đi bộ nhé?

Rồi hai người xuống ngựa dưới một cây tùng rồi phóng mình lên núi.

Không mấy chốc đã lên tới một trăm trượng, hai người đến một chỗ rất hiểm yếu.

Đột nhiên hai người nghe có tiếng niệm :

- A Di Đà Phật!

Một tiếng niệm Phật đưa lên thình lình, một vị lão tăng mặc chiếc áo cà sa trắng đón ngay giữa đường. Không bao lâu lại có hai người tăng nhân áo vàng tiến lên, chia nhau đứng hai bên choáng cả con đường đi. Lão tăng nhân trợn mắt lên ngăm ngăm vận công, tay trái của các người này đều nắm một cây Mai Hoa Châu.

Tình hình khẩn trương tốt độ, bất cứ lúc nào họ cũng có thể phát động tấn công bọn Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế sững sốt một cái liền ngưng bước tiến, đứng cách bọn người khoảng ba trượng.

Chàng liền hỏi :

- Xin đại sư cho biết pháp hiệu?

Lão tăng chậm rãi thốt :

- Bần tăng gọi là Minh Không hòa thượng.

Thạch Bảo Kỳ định thần nhìn kỹ.

Cặp mày dài của hòa thượng dựng lên chợt lại nói với vẻ phẫn nộ :

- Tiểu tử có phải là Thạch Bảo Kỳ đây không? Người mà làm chấn động giới võ lâm từ bấy lâu nay đó chẳng?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Đúng như vậy!

Minh Không hòa thượng nghe nói sững sốt lên, trộ luồng tinh nhớn nhìn chàng.

Thạch Bảo Kỳ lạ nghiêm sắc mặt :

- Xin hỏi Chưởng môn nhân của quý phái hiện đang ở đây phải chăng?

Minh Không hòa thượng gật đầu :

- Đây là sự thật.

Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên :

- Nay đại sư có thể nhường qua một con đường để cho họ Thạch ta tiến lên chăng?

Minh Không hòa thượng rung động :

- Để người tiến qua làm gì?

Cặp mày kiếm của Thạch Bảo Kỳ dựng ngược :

- Ta muốn giết Mị Hình Tôn Giả để trừ đi mối hại cho thiên hạ, đồng thời làm cho quý phái được thoát khỏi một thời gian đen tối nguy hại.

Minh Không hòa thượng phẫn nộ :

- Không thể được!

Thạch Bảo Kỳ gay gắt :

- Lão hòa thượng, tăng tặc Mị Hình Tôn Giả dùng thủ đoạn đê tiện đoạt lấy cái ngôi Chưởng môn nhân, bề trong thì hủy diệt kỹ cang, bài trừ phe nghịch, bề ngoài thường phong bại tục phản bội nhà phật nhất là đem đệ tử của Thiếu Lâm tự để cung ứng cho ả ác phụ Phần Diện Đào Hoa luyện Cửu Cửu huyền công khiến cho ai cũng đau lòng xót dạ, phàm là Thiếu Lâm đệ tử mà có chút huyết tính đều có trách nhiệm trừ diệt lão tặc tăng cùng ả ác phụ kia, chứ có nên đồng tình hiệp lực với bọn kia mà phải mắc tội cùng trời đất.

Minh Không hòa thượng vốn là người tâm phúc của Mị Hình Tôn Giả, nay nghe Thạch Bảo Kỳ thốt lên những lời xúc phạm này liền cháy phừng lửa giận.

Lão tăng quát to :

- Tiểu tử hãy nín ngay cái mồm láo khoét kia lại. Bảo thật bọn người nếu biết điều thì hãy mau mau quay xuống núi may ra có còn được sống sót thêm một thời gian ngắn ngủi nữa, bằng trái lại bản tăng buộc lòng phải ra tay không chút niệm tình.

Thạch Bảo Kỳ cảm hận sâu trong lòng, máu thù sôi lên sùng sục.

Chàng tiến lên một bước, chiếu hai luồng dị quang vào mặt Minh Không hòa thượng rồi buông trầm :

- Minh Không hòa thượng, nay ta hỏi người lời này.

- Người cứ hỏi cho mau, ta không còn thời giờ thù tạc nữa.

- Ta hỏi người : Bọn người định phụng sự cho Thiếu Lâm tự hay là quyết tâm làm tay sai tôi tớ cho lão thâm tăng Mụi Hình Tôn Giả, hãy nói cho mau?

Minh Không hòa thượng dừng cặp lông mày bạc :

- Mụi Hình Tôn Giả là Chương môn nhân của Thiếu Lâm tự, thay mặt cho tổ sư nắm quyền tối thượng, dĩ nhiên bản tăng phải hết lòng cùng với sư huynh, người còn hỏi làm gì?

- Nhưng nếu Mụi Hình Tôn Giả lạm quyền sát phạt đồng tăng, hoang dâm quá độ lại thông đồng cùng ả hồ ly mặt ngọc bại hoại pháp pháp, người cũng theo làm trâu ngựa nữa à?

Minh Không hòa thượng nổi giận :

- Tiểu tử chớ nhiều lời, đây là chuyện riêng của Thiếu Lâm tự, không liên hệ gì đến người.

Thạch Bảo Kỳ cười nhạt :

- Ha ha... như thế chắc là người nhứt định đối địch với tiểu gia cho tới cùng rồi chăng?

Minh Không hòa thượng mặt hồng hóa xanh :

- Tiểu tử, nếu người dám xông tới một bước chắc chắn sẽ phải thấy sự lợi hại trong chốn giang hồ ngay.

Thạch Bảo Kỳ gỡ chương :

- Hừ, chẳng những tại hạ định xông lên trên ngọn núi kia mà lại còn?

Minh Không hòa thượng vận công :

- Là thế nào đây?

- Còn làm cho bọn người không có đất mà chôn thây nữa.

Minh Không hòa thượng rống vang lòng :

- Tiểu tử, hào khí của người quả nhiên cao quá độ, ta chỉ sợ e cuồng mộng không thành mà chết bỏ thây đây.

Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên :

- Sự thật còn hơn là hùng biện. Xưa nay tại hạ không bao giờ nói lời khoát lác dọa nạt người đâu.

Minh Không hòa thượng nghiêng răng kèn kẹt :

- Thạch Bảo Kỳ, người chớ có nói khoát, tốt hơn hết dang ra xa rồi trở xuống núi lả mọi việc an toàn.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo :

- Còn giả như tiểu gia nhứt định xông lên trên ngọn núi kia thì bọn người hành động lẽ nào?

Luồng sát khí nổi bật trên gương mặt của Minh Không hòa thượng :

- Thì bản tăng sẽ giết chết người ngay.

Thạch Bảo Kỳ cười khà :

- Nói khoát quá độ chính là người, vậy ta thử xông lên coi bọn người xử trí cách nào.

Vừa dứt lời, Thạch Bảo Kỳ khê lắc mình qua lệ tự chớp nhoáng tiến lên chỗ bọn Minh Không hòa thượng. Không chút chậm trễ, Lý Tiểu Bình liền phóng mình qua tấn công hai tên tăng nhân kia.

Trong khi ấy biến động xảy ra.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Xem chiêu đây!

Minh Không hòa thượng cũng quát :

- Xem món này đây!

Lập tức ba làn sáng kim quang từ nơi bàn chưởng của bọn tăng nhân vút qua phía bọn Thạch Bảo Kỳ.

Các ám khí quả thật là cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng sớm đã có phòng bị, Thạch Bảo Kỳ lại thét :

- Lý hiền muội hãy tránh cho mau.

Đang khi thét, chàng đã đề khí thân mình lên cao bốn trượng như vị tà thần tránh khỏi ba làn ám khí đó.

Lý Tiểu Bình nghe tiếng thét cũng lắc mình đi nơi khác, vượt vùng nguy hiểm do ám khí tạo ra.

Ba người tăng nhân thấy thế đều sững sốt lên.

Chờ khi Thạch Bảo Kỳ hạ xuống, bọn chúng đồng thanh quát :

- Hãy giết tiểu tử cho mau.

Tiếp đó ba luồng lực đạo nặng như chiếc búa thiên lôi nhắm đỉnh đầu Thạch Bảo Kỳ áp tới.

Không ngờ Thạch Bảo Kỳ đã trầm hạ xuống, mấy chiếc Mai Hoa Châm từ đỉnh đầu phóng qua cả.

Chỉ thấy Thạch Bảo Kỳ phóng qua một vòng lớn trên không gian thân hình như con chim lưng chừng ngưng lại, huy động song chưởng đưa ra hai luồng Hồi Long Chưởng.

Ra tay mau và mạnh như sấm nổ nửa chừng trời, sau khi phóng ám khí ra, Minh Không hòa thượng không kịp ứng biến thì chưởng phong từ trên đỉnh đầu bủa xuống.

Máy đầu hấn tránh né kịp thời, chưởng đã hạ xuống khiến hấn rách áo cà sa, bị đưa ra ngoài ba trượng, mồm ứa máu đào.

Còn hai tăng nhân kia thấy vậy kinh hồn hoảng vía nảy sanh lòng liều chết liền rút hai thanh trường kiếm thét :

- Nhà Phật siêu độ người đây.

Rồi hai người từ hai phía xông tới.

Thạch Bảo Kỳ thét to lên :

- Bọn người muốn chết đây!

Hai chiêu Huyết Tủy Giang Hồ cùng Long Phi Phụng Vũ chia nhau hai bên tấn công hai ác tăng như luồng sét trên mây.

Chiêu kỳ diệu đánh ra thì có tiếng kêu thảm khóc ré lên.

Tăng nhân áo vàng phía bên hữu bị quật trúng chết tại trận. Còn tăng nhân kia khôn ngoan thấy thế nguy ngập liền tháo lui cho nên tuy mang vết trọng thương nhưng hãy còn gượng gạo chưa có ngã xuống vong mạng.

Minh Không hòa thượng thấy trong thời gian khoảnh khắc, hai đệ tử thì một chết, một bị thương, trong lòng đã biết đối thủ võ công cao cường không thể thắng được, ngấm ngấm hô lên tháo lui.

Rồi lão tháo chạy.

Thạch Bảo Kỳ rống lên một tiếng :

- Người không thể chạy khỏi đây!

Chàng lắc mình phóng theo.

Chính trong khi ấy, một tiếng ré kinh hồn lại nổi lên. Nàng Lý Tiểu Bình đã giết đi một tăng nhân khác, ném xuống núi.

Thạch Bảo Kỳ rượt theo mười mấy trượng, cách Minh Không hòa thượng còn có trượng mấy thì chàng lắc mình lên, giở chưởng nhắm ngay lưng của lão tăng mà quật vào.

- Chao ôi!

Minh Không hòa thượng trúng nhằm chiêu này phải té nằm xuống đất.

Thạch Bảo Kỳ tiến lên vài bước, chộp xách hắn lên gầm gừ thét hỏi :

- Minh Không lão tặc, ngươi chịu tỉnh ngộ không? Đây là dịp sau cùng của ngươi đó.

Minh Không hòa thượng trợn mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ rồi lặng lẽ thò tay vào trong lòng lấy cây dao ngắn ra.

Lý Tiểu Bình thấy thế liền lắc mình qua khóa cườm tay của Minh Không hòa thượng, thét :

- Người quả thật đáng chết!

Rồi nàng vận công lên hai chỉ điểm trên tử huyệt, hắn chết ngay trong sân tràng không kịp kêu lên nửa tiếng.

Thạch Bảo Kỳ thấy vậy ngơ ngác lên :

- Lý cô nương quả thật nóng nảy.

Lý Tiểu Bình nói :

- Công tử, giống người như hắn đã đáng chết rồi, còn thương tiếc mà làm chi?

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Lời cói của cô nương không sai, nhưng phái Thiếu Lâm không sánh được với bọn Thất Hồ giáo, nếu không bắt buộc thì cũng không nên sát hại.

Phải biết rằng từ khi Phục Hư và Đãng Ma, hai Tôn Giả viên tịch đi rồi, sau khi Mụi Hình Tôn Giả cướp ngôi Chương môn, nhân tài đã thấy kém đi, là kẻ tội ác không tha nhưng cũng nên cho họ một con đường ăn năn, tự sám hối?

Lý Tiểu Bình không đợi chàng nói xong, liền xê mình qua lấy ngọn đao của hắn, nói :

- Công tử xem hắn đã không muốn sống rồi!

Rồi nhìn qua phía ngoài vài mươi trượng, Lý Tiểu Bình tiếp :

- Lại nữa, ả ác phụ kia gần nơi gang tấc, nếu không may để cho ả hay được thì khổ đấy. Phàm là kẻ nào theo Mụi Hình Tôn Giả đến đây đều là bọn tâm phúc của hắn cả, lúc này không phải lúc chúng ta giảng nhân giảng nghĩa nữa công tử ạ!

Thạch Bảo Kỳ nghe nói gật đầu :

- Lời nói của cô nương rất đúng, chúng ta hãy mau qua bên kia!

Lợi dụng chỗ âm u, hai người tiến mau lên, chốc lát thì đến nơi phụ cận của ngọn đồi.

Đột nhiên có tiếng quát :

- Tặc tử nào đây?

Theo đó một chiếc bóng người từ trong hốc đá phóng ra chặn ngang trước mặt cặp thiếu niên nam nữ.

Không một lời, Lý Tiểu Bình đã lẹ như sét giựt, lao vút ngọn đao đao vào ngực chiếc bóng.

Người đó chưa kịp đứng vững trên mặt đất chợt bị ngọn đao cắm vào ngực hết phương tránh né.

Hắn la nửa tiếng “hự” rồi từ từ ngã xuống đất không kịp nói năng một lời nào cả.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế day nhìn Lý Tiểu Bình mỉm cười như thầm khen động tác nhanh lẹ của nàng.

Lý Tiểu Bình cũng đưa mắt nhìn trả lại Thạch Bảo Kỳ miệng nở nụ cười như cánh hoa hồng hứng nở.

Sau đó cặp thiếu niên nam nữ cùng song song phóng vào phía trong sơn động.

Vừa tiến vào trong chùng vài trượng, chợt hai người phát giác có luồng gió lạnh nổi lên.

Cả Thạch Bảo Kỳ lẫn Lý Tiểu Bình cùng thu bớt khinh công cho chậm lại, đồng thời quét mắt nhìn kỹ.

Bốn ngọn chướng của cặp thiếu niên nam nữ đồng giở lên chờ lúc phát chiêu.

Thình lình hai người trông thấy hai làn sáng vạch xuống đỉnh đầu mình, khí thế vô cùng khốc liệt.

Kẻ phóng ra làn sáng chính là hai lão tăng hình dáng to lớn dị thường.

Thạch Bảo Kỳ hô khẽ :

- Lý cô nương coi chừng!

Mồm thì thét, chàng vừa lắc mình bắn ra một đao chỉ phong sắc bén tợ gươm vào ngực đối phương.

Động tác của chàng mau lẹ khiếp người, không thể có một thân pháp nào tránh né cho kịp.

Bịch!...

Ngọn chỉ phong bắn trúng bộ ngực một tăng nhân, máu đào phun ra thành vòi vô cùng khủng khiếp.

Hắn ngã ra chết liền tại chỗ.

Cùng với thời gian đó.

Lý Tiểu Bình cũng vừa chế ngự được vị tăng nhân kia.

Chỉ nội hai đao chỉ phong, nàng đã đưa linh hồn tăng nhân đó bước vào ngỏ Quỷ Môn Quan.

Tất cả hành động của cặp thiếu niên nam nữ chỉ trong cái ánh chớp, không hề gây động tịnh gì hết.

Xong họ lại đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Lý Tiểu Bình khẽ giọng :

- Công tử, nơi luyện công của ả Phấn Diện Đào Hoa chẳng còn bao xa nữa, chỉ trong vòng mười trượng mà thôi.

- Cô nương, chúng ta hãy tiến cho mau.

Một mặt vận chân khí lên song chướng đề phòng biến cố, mặt khác hai người im lặng tợ nhu bóng quỷ tiến vào trong sơn cốc.

Cặp thiếu niên nam nữ đi chẳng hề tạo nên tiếng động dù nhỏ đến đâu.

Bốn luồng mắt sáng ngời của hai người luôn chiếu thẳng về phía trước.

Không bao lâu, Thạch Bảo Kỳ và Lý Tiểu Bình đã tới trước cửa tòa thạch thất.

Hai người trông thấy dưới đất bày la liệt những bộ hài cốt trắng phếu thì biết ngay đó là những nạn nhân hành ma công.

Cả hai cùng song song phóng vào trong.

Chợt hai người cùng rúng động lên.

Họ cùng dừng lại trước một chiếc giường to lớn.

Thì ra trên giường đã có hai người đang ngồi xếp bằng mắt nhắm lại để luyện công.

Người bên trái chính là Phấn Diện Đào Hoa.

Còn gã phía mặt chẳng ai khác hơn là lão ác tăng Mụi Hình Tôn Giả.

Hai người ngồi cách nhau không đầy hai thước. Họ cùng tiếp chuyển khí âm dương qua lại cho nhau.

Hình như Mụi Hình Tôn Giả và Phấn Diện Đào Hoa đang điều hành chân khí sau khi tựu thành mỗi võ công.

Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng.

Chàng quét mắt nhìn trên mặt đất thì thấy có tới mười tám bộ hài cốt, ngoài ra chẳng còn một người nào nữa cả.

Hiển nhiên ma chiêu “Cửu Cửu huyền công” của ả hồ ly mặt ngọc này đã luyện thành rồi.

Hơn nữa, Mụi Hình Tôn Giả cũng đã bắt đầu luyện tập ngón tà công này do ả hồ ly truyền dạy.

Bấy giờ trên đỉnh đầu Phấn Diện Đào Hoa đã phát hiện một vùng sương mù trắng xóa ngưng tụ lại một nơi.

Tứ phía lại tỏa ra luồng lạnh khí lạnh thấu hồn.

Trái lại gương mặt của Phấn Diện Đào Hoa tươi đẹp như trái đào vừa chín tới.

Đây tự nhiên là công lực của ả hồ ly này đã tới tột đỉnh rồi.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ kêu khê :

- Thôi nguy rồi, ả đã tựu thành Cửu Cửu huyền công, chỉ sợ e khắp chốn giang hồ không ai địch nổi.

Lý Tiểu Bình trở tay vào ngực ả hồ ly nói thầm với Thạch Bảo Kỳ :

- Công tử, hãy nên đoạt lấy hạt Sanh Mỹ Châu trên ngực Phấn Diện Đào Hoa trước rồi sẽ xuống tay giết chết ả.

Phải cho nhanh chứ nếu chậm trễ ả tựu thành hoàn toàn Cửu Cửu huyền công thì họa không phải nhỏ.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu âm thầm :

- Cô nương nói chí lý.

Dứt tiếng Thạch Bảo Kỳ nhắm ngay chỗ Phấn Diện Đào Hoa lắc mình tới nhanh như làn sét.

Cánh chưởng trái của chàng vỗ vào ngực ả hồ ly.

Nháy mắt Thạch Bảo Kỳ đã chộp được hạt Sanh Mỹ Châu ở nơi trước ngực Phấn Diện Đào Hoa. Chàng bỏ mau vào lòng.

Rồi Thạch Bảo Kỳ gỡ ngón đơn chưởng lên thét :

- Ác phụ, hôm nay số kiếp ngươi quả phải đã tận rồi nên mới sui khiến gặp lại tiểu gia đây.

Thét dứt, ngón chưởng của Thạch Bảo Kỳ nhắm ngay đỉnh đầu của Phấn Diện Đào Hoa quật xuống một chiêu Nguyệt Hắc Cao Phong.

Bề thế đường chiêu nặng tợ chiếc búa ngàn cân.

Trong khi Lý Tiểu Bình cũng cùng động tác rập ràng với Thạch Bảo Kỳ xê mình tới chỗ Mụi Hình Tôn Giả.

Nàng tấn công một chiêu.

Tưởng đâu trong tình thế này cả Phấn Diện Đào Hoa lẫn Mụi Hình Tôn Giả đều chết dưới ngọn chưởng của cặp thiếu niên nam nữ.

Nào ngờ...

Trong phút cuối cùng này đột nhiên Phấn Diện Đào Hoa và Mụi Hình Tôn Giả cùng mở mắt ra.

Hai người đã thu hồi chân khí vừa tụ thành mối ma công khủng khiếp kia.

Liền khi đó, ác phụ nằm sát đất tháo lui đồng thời phát ra một chưởng để tự vệ cho mình.

Tuy là hấp tấp ứng biến, chưa toàn lực giao tranh nhưng oai lực vẫn đến khiếp người.

Thạch Bảo Kỳ không ngờ Phấn Diện Đào Hoa đã đem lối Cửu Cửu huyền công thi triển ra một cách khốc liệt như thế.

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm ré lên một tiếng liền bị đẩy lùi về sau ba bước.

Oai lực cũng làm cho Lý Tiểu Bình cũng bị đưa ra ngoài bảy tám bước mà chưa có thể giết chết được Mụi Hình Tôn Giả.

Hồn vía trở lại, Phấn Diện Đào Hoa mới nhìn rõ lại thấy thế bất giác nổi giận lên :

- Hay lắm, tiểu tử ngươi thật là quá bạo gan đây, chẳng còn coi trời cao đất dày là gì nữa.

Nghĩ đến chuyện đã qua, thì ác phụ này thật muốn nuốt sống Thạch Bảo Kỳ. Nhưng vì Mụi Hình Tôn Giả hãy còn trong khi hành công, ả hồ ly không dám để hở một chút, vừa dứt lời liền phóng mình ra phát chưởng tấn công Thạch Bảo Kỳ như luồng chớp.

Thân pháp của ả khiếp người.

Thạch Bảo Kỳ thấy chỗ cố kỵ về nhược điểm này, liền tránh qua chiêu tấn công của ác phụ.

Đồng thời, chàng nhắm ngay Mụi Hình Tôn Giả xê mình tới thét to lên :

- Ác phụ, không ngờ ngươi cũng biết ẩn núp vào nơi thâm sơn cùng cốc đây mà thanh nhàn hưởng phúc, thì chẳng trách gì bọn Thất Hổ giáo tìm ngươi không được.

Phấn Diện Đào Hoa hét lạnh lãnh :

- Tiểu quỷ chó có lẽo mép, hãy tháo lui ra ngoài ta mới nói chuyện với ngươi sau.

Vừa hét ả hồ ly vẫn huy động song chưởng lệ làng đưa ra lối Cửu Cửu huyền công ngay phía Thạch Bảo Kỳ.

Lối Cửu Cửu huyền công đây thật là khiếp người, một chiêu đưa ra, âm phong ào ào nổi lên, trong vòng năm trượng lạnh buốt cả người, máu huyết trong cơ thể đông đặc lại.

Đã là cao thủ tốt bậc lại có Lý Tiểu Bình hiệp sức nhưng Thạch Bảo Kỳ chỉ có thể chịu nổi trong mười chiêu của Phấn Diện Đào Hoa thì hai người cũng phải tháo lui ra ngoài thạch động này.

Khi ấy Phấn Diện Đào Hoa mới yên tâm vội dựng cặp lông mày kiếm thét hỏi :

- Tiểu tử! Tại sao ngươi lại biết chỗ ở bọn ta mà tìm tới đây?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng hừ lên một tiếng :

- Câm mồm lại! Nếu muốn không ai biết chỗ lẫn trốn bọn ngươi thì trừ khi xuống âm phủ vậy.

Phấn Diện Đào Hoa hỏi :

- Tiểu tử đến đây làm gì?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ta muốn lấy mạng ngươi!

Phấn Diện Đào Hoa nghe nói phát ra một loạt cười âm hiểm rồi buông trầm :

- Thạch Bảo Kỳ! Ngươi thật là thiên đang có chỗ mà không chạy, địa ngục không cửa lại chui vào, lối Cửu Cửu huyền công của lão thân nay vừa luyện thành rồi, nay ta cũng muốn tìm ngươi đây thì bồng ngươi lại dẫn thân tới.

Thạch Bảo Kỳ đứng mảy :

- Người tìm ta làm gì?

- Một là đòi món nợ cho đệ tử ta!

Thạch Bảo Kỳ nhếch mép :

- Điều thứ hai?

Phấn Diện Đào Hoa nghiêng răng :

- Phải lấy lại những hạt Huyết Châu Hồn do người cất giữ trong mình đó.

Nói đến đây chợt thấy hạt Sanh Mỹ Châu ở trước ngực mình đã không cánh mà bay.

Phấn Diện Đào Hoa biến sắc mặt thét :

- Tiểu tử, phải chăng là hành động của người?

Thạch Bảo Kỳ nổi giận thét lên :

- Đúng vậy, người muốn nói gì đây?

Phấn Diện Đào Hoa trợn mắt :

- Ta buộc người phải trả lại hạt Sanh Mỹ Châu và tất cả những hạt Huyết Châu Hồn trong mình người cho ta.

Thạch Bảo Kỳ khinh bỉ :

- Nếu ta không chịu thì sao?

Phấn Diện Đào Hoa nổi giận :

- Người và báu vật đều tiêu hủy cả!

Thạch Bảo Kỳ biến sắc :

- Hừ, nói quá đáng, ta lại không tin đây!

Chưa nói dứt lời thì Mụi Hình Tôn Giả đã hành công xong xuôi trở ra nói to :

- Nữ hiệp, đối với gã Thạch Bảo Kỳ khỏi dài dòng chi, hãy ra tay cho chóng, miễn là tiểu tử này nằm xuống thì đâu có sợ gì không lấy được những hạt Huyết Châu Hồn.

Phấn Diện Đào Hoa gật đầu :

- Đúng như vậy.

Ả hồ ly mặt ngọc toan muốn phát động thể công thì chợt nghe Thạch Bảo Kỳ bạo thét :

- Lão tặc, tiểu gia quật chết người trước đây!

Rồi chàng liền tiến bước giở ngọn đơn chưởng nhắm ngay Mụi Hình Tôn Giả quật tới một chiêu.

Mụi Hình Tôn Giả thấy thế ngơ ngác lên, huy động ngọn chưởng phản kích lại đối phương.

Nhưng Phấn Diện Đào Hoa đã lẹ như luồng chớp xấn ngang một chưởng làm hỏng mất luồng đạo lực của Thạch Bảo Kỳ.

Tiểu đó, Phấn Diện Đào Hoa lắc mình sanh chỗ Thạch Bảo Kỳ tổng luôn ba chưởng liên tiếp.

Thạch Bảo Kỳ thét to :

- Người đến thật là đúng lúc.

Liền theo tiếng thét, Thạch Bảo Kỳ xông tới tiếp nhận ba chiêu của Phấn Diện Đào Hoa.

Đó là ba chiêu Thiên Hà Đảo Tả, Tình Thiên Nan Bỏ và Hận Hải Vô Biên với mười hai thành công lực.

Bộp!... Bộp!... Bộp!...

Âm lực chạm nhau phát nổ long trời lở đất.

Chỉ nghe Thạch Bảo Kỳ kinh hãi ré lên một tiếng, loạng choạng tháo lui ra ngoài sáu bảy bước.

Mặt mũi chàng tái xanh trông thấy rõ.

Trái lại Phấn Diện Đào Hoa cũng bị lão đảo mấy bước mới đứng vững.

Tuy vậy thần sắc của ả hồ ly còn nguyên vẹn như xưa.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ đã phải khùng khiếp lên.

Chàng nhủ thầm :

- Nguy rồi! Quả tình võ công ả dâm phụ này đã tiến bộ đến chỗ khiếp người, cuộc diện hôm nay bại nhiều thắng ít, chỉ sợ e khó mà thoát khỏi chốn này.

Tâm niệm của Thạch Bảo Kỳ chưa dứt thì đã nghe Phấn Diện Đào Hoa cười lên sằng sặc :

- Thạch Bảo Kỳ, ngày giờ đã đến, ngươi hãy lên đường cho kịp.

Tiếng cười chưa chấm dứt, ả hồ ly đã trở tay đưa ra một chưởng oai hùng tợ đất long núi lở.

Mụi Hình Tôn Giả thấy Phấn Diện Đào Hoa đã phát động thế công cũng không đứng yên, rống lên :

- Tiểu tử, ngày tận số của ngươi đã đến nơi rồi.

Đang khi rống, lão ác tăng đã phóng tới tấn công từ bên cánh hữu của Thạch Bảo Kỳ.

Mụi Hình Tôn Giả muốn lấy hai chống một mau tiêu diệt kẻ tử thù lợi hại từng suýt giết chết hắn hai lần rồi.

Đứng bên cạnh đó trông thấy Mụi Hình Tôn Giả ra tay, Lý Tiểu Bình hét lên lồng lộn :

- Ác tăng chó có thừa dịp ra tay.

Lời dứt, chiêu thức từ ngọc chưởng của Lý Tiểu Bình vừa cuốn tới ngăn bước tiến của Mụi Hình Tôn Giả.

Nàng nhứt định chia lão ác tăng ra để cho Thạch Bảo Kỳ rảnh tay đối phó với Phấn Diện Đào Hoa.

Hai đàng tiếp chiêu phát ra tiếng nổ vang lừng.

Kình khí phóng ngược lên cao mười trượng tạo thành trận gió ào ào thật lâu chưa dứt.

Cùng lúc ấy?

Thạch Bảo Kỳ và Phấn Diện Đào Hoa cũng đã tiếp nhau mấy chiêu long trời lở núi.

Chưởng phong song phương rào rào như ba đào nổi lên bình địa.

Bốn người đều thi triển sở trường tuyệt học của mình trong một trận đấu quyết sanh tử.

Đột nhiên trong giờ phút đó?

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lý Tiểu Bình thi triển thần oai đấu nhau một đường chiêu Vô Địch chưởng cùng Mụi Hình Tôn Giả.

Trong khi lão ác tăng này đưa ra chiêu thức vừa luyện xong gọi là Cửu Huyền Âm chưởng.

Mụi Hình Tôn Giả bị kình khí lấn áp tháo lui một loạt bảy tám bước còn lắc lư thân hình.

Đổi lại, Lý Tiểu Bình cũng bị âm lực hất trở về phía sau hơn một trượng, mặt mũi tái xanh.

Hiển nhiên huyết đạo của Lý Tiểu Bình đã thọ thương một vài nơi rồi.

40. Hận Thế Môn

Nguy hại làm sao vị trí của Lý Tiểu Bình tháo lui lại gần bên cạnh Phấn Diện Đào Hoa.

Thấy thế, Phấn Diện Đào Hoa mừng rỡ cười sằng sặc :

- Nữ quý, nay ta cho người về châu diêm chúa cho rồi.

Miệng hét, ngọn đơn chưởng của Phấn Diện Đào Hoa nhắm ngay Lý Tiểu Bình đẩy ra một chiêu Cửu Cửu huyền công lạnh như dao cắt.

Hàn phong khởi đi như biển động sóng trào.

Thạch Bảo Kỳ ngó thấy vô cùng kinh hãi quát to :

- Ác phụ chó vô lễ.

Không kể sống chết, Thạch Bảo Kỳ phóng tới quật ra một chiêu Hận Hải Vô Biên ngăn chặn lại.

Đầu gối trĩu đi một bước.

Luồng kinh đạo của chàng chưa kịp tới thì Cửu Cửu huyền công đã áp tới Lý Tiểu Bình như núi lở.

Chỉ nghe Lý Tiểu Bình ré lên một tiếng hãi hùng, hai chân rời khỏi mặt đất bay bổng ra ngoài.

Thân hình nàng rơi xuống một cái dốc núi mất đi sự thăng bằng không sao gượng nổi rồi lăn thẳng xuống đất.

Thạch Bảo Kỳ kinh hồn hoảng phách đem cả mối hận thù lên trên mình Phấn Diện Đào Hoa.

Không nói một lời, chàng cắn chặt hai hàm răng lại bắn tới tấn công ả hồ ly luôn hai chiêu.

Phấn Diện Đào Hoa phát ra loạt cười ghê rợn :

- Tiểu quý, người đã tới số rồi nên hôm nay mới khiến xui gặp ta ở chốn này.

Vừa nói, Phấn Diện Đào Hoa vừa vận đủ mười hai thành công lực đưa ra ba chiêu Cửu Cửu Huyền Âm chưởng.

Ầm!... Ầm!...

Hai tiếng nổ rung chuyển cả núi non, kinh khí phóng lên mấy mươi trượng ào ào vào khoảng không gian vô tận.

Thạch Bảo Kỳ tháo lui ba bước mới lấy lại thế quân bình.

Khí huyết trong cơ thể của chàng sôi lên như vừa trải qua một cuộc hành công đảo lộn.

Hai đòn thù hận rất sâu, chỉ có lấy máu mà giải quyết trận giao tranh này mới kết liễu.

Thạch Bảo Kỳ không nói nửa lời, xê dịch thân mình lên, song chưởng đề cao tận ngực.

Chàng vận đủ mười hai thành công lực.

Hiển nhiên đây là đường chiêu quyết tử để báo thù cho Lý Tiểu Bình.

Chàng không còn kể tới sự sống chết là gì nữa.

Ngờ đâu oai lực của chiêu thức Cửu Cửu Huyền Âm Công đã ngoài sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ.

Càng liều gan phóng vào tròng lại càng mang lấy thất bại nên chàng bị tiềm lực hất ra ngoài ba trượng.

Mụi Hình Tôn Giả vô cùng hoan hỉ lắc mình tiến lên toan tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Phấn Diện Đào Hoa gấp rút :

- Gã tiểu tử này hãy để tiểu muội thu thập còn tình lang hãy xuống đây xem ả thiếu nữ ra sao đã.

Mụi Hình Tôn Giả gật đầu :

- Đúng như vậy.

Dư âm lời nói chưa kịp dứt, Mụi Hình Tôn Giả đã bằng thân pháp nhanh như luồng điện chớp bắn xuống dốc núi.

Thạch Bảo Kỳ thấy thể bất giác tâm trường rung động lên.

Trước nhứt chàng tự nghĩ ả Phấn Diện Đào Hoa giờ đây đã cực kỳ thâm hậu không thể nào thắng nổi ả được, có kéo dài cuộc giao tranh cũng chỉ vô ích thôi.

Kể đó nếu để cho Mụi Hình Tôn Giả xuống tới dốc núi hiển nhiên tính mạng của Lý Tiểu Bình sẽ không còn.

Chắc chắn lão ác tăng sẽ quật chết nàng.

Cho nên, đột nhiên bằng một động tác hết sức bất ngờ, Thạch Bảo Kỳ xê mình một cái quay trở lại phóng xuống dốc núi rượt theo Mụi Hình Tôn Giả tợ chớp.

Động tác của Thạch Bảo Kỳ quá bất ngờ làm cho Phấn Diện Đào Hoa không thể nào trở tay ngăn cản được.

Ả hồ ly sững sờ lên lấy mắt ngó theo, nhứt thời chưa hành động gì cả.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ đã phóng tới dốc núi.

Quét mắt chung quanh chàng tìm coi thân xác của Lý Tiểu Bình đang ở nơi đâu.

Nhưng chàng không nhận ra Lý Tiểu Bình mà chỉ thấy Mụi Hình Tôn Giả đứng ở đó.

Thạch Bảo Kỳ hừ lên lạnh lẽo rồi phóng mình đi tìm Lý Tiểu Bình vì biết nàng chưa chết.

Có lẽ nàng ráng sức chạy trốn đâu đó cho xa móng vuốt của bọn Mụi Hình Tôn Giả.

Bắn qua nửa vòng núi tới chỗ cột ngựa, Thạch Bảo Kỳ phát giác một chiếc bóng lao đảo chạy tới nơi.

Chiếc bóng không ai khác hơn là Lý Tiểu Bình.

Quần áo nàng rách tả tơi, máu họng trào ra cuồn cuộn, mặt mày tái ngắt khủng khiếp.

Lý Tiểu Bình đang trèo lên ngựa nhưng coi vẻ rất nhọc mệt như không còn sức lực nữa.

Rồi thì nàng kiệt sức té xuống.

Hốt hoảng, Thạch Bảo Kỳ bằng một động tác nhanh lẹ đến khiếp người, bắn tới chỗ Lý Tiểu Bình.

Chàng đưa tay đỡ lấy nàng cho khỏi té xuống.

Lý Tiểu Bình nhìn lại thấy đó là Thạch Bảo Kỳ thì trong lòng nàng vui mừng khôn xiết.

Nàng hổn hển phun ra ngụm máu :

- Anh Thạch Bảo Kỳ đó à.

Giờ phút trầm trọng này nàng gọi chàng nghe thật cảm thương ai nghe qua cũng phải động lòng.

Thạch Bảo Kỳ xúc cảm :

- Lý Tiểu Bình, hãy để anh đỡ em lên lưng ngựa.

Lý Tiểu Bình nghe Thạch Bảo Kỳ gọi mình bằng em như ngày trước, nở một nụ cười đầy máu khế nói :

- Em không hề gì cả, chỉ bị thương xoàng một chút thôi, ả ác phụ kia công lực quá cao cường, giờ anh lên ngựa chạy trước còn em thì ở lại đoạn hậu cho anh.

Mấy lời thân tình khiến cho Thạch Bảo Kỳ vô cùng khích động.

Chàng nói với nàng :

- Em đừng bảo thế, chúng ta tới đây có đôi, tại sao anh lại để em ở lại cho ả hồ ly giết chết.

Lý Tiểu Bình chưa kịp nói lời gì thêm thì chợt nghe có tiếng kêu lên :

- A Di Đà Phật!

Cặp thiếu niên nam nữ nhìn lại.

Đã trông thấy Mụi Hình Tôn Giả từ đằng kia bắn tới sân tràng như mũi tên bay.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận bỏ Lý Tiểu Bình xuống đất giở ngọn đơn chưởng lên toan tấn công lão tăng.

Ngờ đâu?

Mụi Hình Tôn Giả tránh qua một phía thò chưởng quật vào ngực Lý Tiểu Bình đang ngỡ ngác.

Tác động của lão tăng quả thật bất ngờ.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế thét.

Đơn chưởng của chàng liền quật treo ngang luồng đạo lực mạnh bạo của Mụi Hình Tôn Giả.

Bình!...

Đột nhiên một tiếng chấn động cả sân tràng.

Song phương chưởng lực chạm nhau phát nổ dữ dội.

Cửu Cửu Huyền Âm chưởng của Mụi Hình Tôn Giả bị Vô Dịch chưởng của Thạch Bảo Kỳ quét treo sang bên.

Thế nhưng ngọn chưởng này quá khốc liệt vẫn còn đủ sức chấn động Lý Tiểu Bình bay ra ngoài ba trượng.

Nàng rớt xuống đất rồi ngất luôn.

Tình hình khẩn trương tột độ.

Bằng động tác mau lẹ như luồng chớp, Mụi Hình Tôn Giả bắn tới chụp nắm lấy đại huyệt của Lý Tiểu Bình.

Lão ác tăng rống lớn :

- Thạch Bảo Kỳ, tốt hơn ngươi hãy đứng yên một chỗ ta còn cho con bé này được an toàn.

Lời chưa kịp dứt thì chuyện lạ đã xảy ra.

Trong cơn nguy cấp, Thạch Bảo Kỳ đã lặng lẽ thi triển thân pháp Đạt Ma bộ pháp lắc cái biến mất.

Thấy đối phương vụt biến đi, Mụi Hình Tôn Giả hốt hoảng dừng lại đưa mắt nhìn quanh coi ở đâu.

Chợt bên mình lão ác tăng có chiếc bóng lóe lên.

Chiếc bóng như quỷ mị từ trong cõi vô hình xuất hiện.

Mụi Hình Tôn Giả quá khùng khiếp chưa kịp đối phó thì chiếc bóng đã vồ vào cườm tay của lão ác tăng.

Chiếc bóng chính là Thạch Bảo Kỳ.

Mụi Hình Tôn Giả sợ hãi rống :

- Buông ra!

Thạch Bảo Kỳ cũng thét :

- Buông ra!

Hai người đồng thời thét lên rồi đột nhiên phát chiêu tấn công nhau không đầy gang tấc.

Bộp!

Tiếng chưởng chạm nhau nổ âm trầm, bóng người nhập lại rồi tức thì chia ra hai bên.

Đã thấy cườm tay của Mụi Hình Tôn Giả máu tuôn lai láng, hơi buông xụi xuống vì chưởng lực quá khùng khiếp của kẻ thù.

Lão ác tăng đã phải tháo lui sáu bảy bước, thần tình tái ngắt như vừa trúng chứng bệnh cảm hàn.

Chàng quét mắt nhìn qua phía Lý Tiểu Bình lão đảo thân hình nhiều lượt rồi từ từ ngã lặn ra bất tỉnh.

Nơi cườm tay nàng in sâu năm ngón chỉ đen bầm của ác tăng Mụi Hình Tôn Giả.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Lão ác tăng hãy trả lại món nợ máu cho Lý Tiểu Bình, nếu ta không giết ngươi thì chẳng đứng chung trong cõi đất trời này.

Chưa dứt tiếng, Thạch Bảo Kỳ đã vận lên toàn bộ nội lực, huy động ngọn đơn chưởng đưa ra một luồng kinh khí nặng như núi lở, thế tựa ba đào.

Chàng đã thi triển mười hai phần công lực chiêu thức Lăng Dã Triều Thạch, quả quyết quật chết lão ác tăng.

Đây là một chiêu thức Vô Địch chưởng có sức mạnh ngàn cân, lại đưa ra trong cơn thịnh nộ, tiềm lực vượt hơn ba phần, đối phương khó chống đỡ nổi.

Mụi Hình Tôn Giả hết phương tránh né kinh hoàng giở ngọn đơn chưởng lên chống đỡ.

Một tiếng sấm chưởng nổ vang trời.

Cùng lúc có tiếng ré thảm khóc từ nơi cửa mồm của Mụi Hình Tôn Giả.

Lão ác tăng loạng choạng tháo lui hơn tám bước.

Chưa chịu ngưng tay, Thạch Bảo Kỳ thét :

- Nộp mạng cho mau.

Lại ngọn đơn chưởng đó giở lên, Thạch Bảo Kỳ tấn công Mụi Hình Tôn Giả như làn chớp.

Mụi Hình Tôn Giả kinh hồn tửn phách đề song chưởng lên yểm trợ tâm huyết một cách gượng gạo.

Bình!...

Thân hình to lớn của Mụi Hình Tôn Giả tung cao lên ba trượng rồi trở xuống đất.

Lão ác tăng nằm bất động trên mặt đất.

Đang trong cơn thịnh nộ, đời nào Thạch Bảo Kỳ chịu ngưng tay, lệ làng giở chưởng toan kết kiểu tánh mạng đối phương.

Chợt trong lúc ấy Thạch Bảo Kỳ nghe tiếng thét lạnh lạnh :

- Tiểu quỷ muốn chết!

Thạch Bảo Kỳ ngưng tay đưa mắt nhìn lên đỉnh núi thì thấy Phấn Diện Đào Hoa.

Ả chỉ còn cách vài mươi trượng mà thôi.

Phía sau Phấn Diện Đào Hoa lại có vô số thuộc hạ ào ào tuôn xuống núi ý định vây chặt Thạch Bảo Kỳ lại.

Tình hình khẩn trương đến tột độ.

Thạch Bảo Kỳ nghĩ thật gấp :

- Ô, lão độc bà này không phải như ngày xưa nữa, hiện nay ả đã tự thành Cửu Cửu huyền công quá khủng khiếp, ta chưa phải là địch thủ với ả, nếu lưu lại đây để giết lão ác tăng chỉ sợ e không còn kịp mang lý cô nương mà chạy, vậy tốt hơn tạm gác cái mạng lão này lại sau sẽ liệu toan.

Tâm niệm chấm dứt, Thạch Bảo Kỳ liền lách mình tới chỗ Lý Tiểu Bình đang nằm bất động trên mặt đất, thò tay chớp xách nàng rồi phóng lên lưng ngựa thúc mạnh vào hông.

Con tuấn mã ngày đi ngàn dặm này hí lên mấy tiếng vang lừng rồi thì phóng đi mau tựa gió cuốn.

Tốc lực của nó bây giờ không thua gì một tuyệt thủ có độ khinh công kỳ ảo bậc nhất giang hồ.

Phấn Diện Đào Hoa rượt xuống tới nơi trông thấy Thạch Bảo Kỳ bỗng Lý Tiểu Bình chạy toan đuổi theo.

Nhưng khi thấy Mụi Hình Tôn Giả nằm chết giắc dưới đất, ả liền dừng lại hét với theo Thạch Bảo Kỳ :
- Tiểu quỷ, dù ngươi có chạy lên trời hay đến chân mây góc biển, lão thân nhứt định cũng tìm lột da ngươi.
Trong khi ấy?

Con tuần mã chở Thạch Bảo Kỳ và Lý Tiểu Bình chạy nhanh như tên bắn, cứ xuyên núi băng rừng mà đi.
Chẳng bao lâu đã ngoài ba mươi dặm đường, thấy đã bỏ xa Phần Diện Đào Hoa, Thạch Bảo Kỳ liền cho ngựa đi chậm lại.

Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ lại thì nhận ra mặt mũi Lý Tiểu Bình tái xanh, bệnh tình có vẻ rất trầm trọng.
Nhớ tới hạt Trĩ Thương Châu đang ở trong miệng, Thạch Bảo Kỳ lấy ra nhét vào mồm Lý Tiểu Bình.
Công hiệu của hạt Trĩ Thương Châu quả thật vô cùng kỳ diệu.

Đưa vào miệng Lý Tiểu Bình chẳng bao lâu thì chợt thấy thần sắc của nàng hồng hào trở lại.
Sự hô hấp của nàng từ yếu ớt cũng nghe lần lần chậm lại và mạnh hơn.

Tình hình thương tích trong mình Lý Tiểu Bình đã hồi phục lại tới phần có vẻ sắp mở mắt ra.
Thạch Bảo Kỳ kề miệng gọi mấy lần cho Lý Tiểu Bình tỉnh dậy.

Nhưng vô hiệu, chưa thấy Lý Tiểu Bình mở mắt.

Thạch Bảo Kỳ bâng khuâng lên.

Chàng thầm nghĩ chắc có lẽ đang ngồi trên lưng ngựa không được nằm tĩnh dưỡng nên Lý Tiểu Bình gặp sự trở ngại nào đó trong cơ thể không thể nhứt thời tỉnh lại.

Chàng liền quét mắt tìm coi có nơi nào yên tĩnh hoặc gian liều hay gốc cây bằng phẳng nào chẳng.

Đi được một quãng đường nữa.

Thạch Bảo Kỳ chợt nhìn lên trên dốc núi cây cỏ xanh um bỗng thấy một gian liều tranh.

Lòng chàng hớn hở phóng ngựa mau tới đó.

Không bao lâu Thạch Bảo Kỳ đã tới nơi.

Thạch Bảo Kỳ dừng ngựa lại nhưng chưa kịp gì cả thì bỗng nghe có tiếng rống vang lừng :

- Tặc tử nào đây?

Thạch Bảo Kỳ cũng vì tiếng thét đó tháo lui tuần mã mấy bước vì phát giác nội lực kẻ ấy cực kỳ thâm hậu.

Chàng tự hiểu đã gặp tay đại kinh địch đáng khiếp rồi.

Cùng lúc một chiếc bóng từ trong gian liều tranh phóng ra tợ luồng chớp đáp xuống trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Thân pháp chiếc bóng hầy còn cao hơn Thạch Bảo Kỳ một bậc.

Nếu là kẻ thù gia gặp nhau trong hoàn cảnh này quả thật là một điều không may cho Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn qua. Chỉ thấy đó là một lão nhân tóc râu bạc phều.

Lão nhân không ai khác hơn là Huyết Châu lão nhân.

Từ sự sợ hãi, Thạch Bảo Kỳ đổi thành mừng rỡ vô hạn.

Chàng liền cung tay thi lễ :

- À thì ra là lão tiên bối đây rồi!

Huyết Châu lão nhân nhận ra Thạch Bảo Kỳ cũng vui mừng không xiết kẻ.

Quả một cuộc tao phùng quá bất ngờ đây.

Lão nhân cảm kích :

- Ngõ đầu thù nhân đuổi theo chẳng ngờ gặp lại tiểu tử, thật là hết sức may mắn đây.

Thạch Bảo Kỳ tươi sắc mặt :

- Lão tiền bối, sao tiền bối lại ở trong túp liều tranh này?

Nghe hỏi, Huyết Châu lão nhân than thở :

- Chuyện này dài dòng lắm, cần phải nhắc lại từ lúc tiểu tử rời khỏi Tổng đàn Thất Hổ giáo mới được.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Thật vậy nhưng chẳng hiểu lúc ấy lập tiền bối và Dư Phiến cô nương đấu nhau với bọn Gia Cát Trường Phong một trận rồi kết quả như thế nào?

Huyết Châu lão nhân buồn bã :

- Nói ra quả thật thẹn thùng mà thôi, lão phu đấu nhau với Gia Cát Trường Phong chẳng bao lâu thì bại trận.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên :

- Quả thật vậy à?

Huyết Châu lão nhân nói tiếp :

- Đối với lão phu đấu nhau với Gia Cát Trường Phong dù bại cũng không đến nỗi gì, chỉ có Dư Phiến không chống nổi đám con của lão đại ma đầu kia nên bị đánh trọng thương.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Lão tiền bối, Dư Phiến cô nương?

Huyết Châu lão nhân ngắt lời :

- Sau khi cháu gái lão phu bị quật trọng thương thì tình hình rất đổi nguy ngập, lão phu không còn lòng dạ nào chiến đấu với lão Gia Cát Trường Phong nữa nên bồng lấy nó đột phá vòng vây Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ khản trương nói mau :

- Rồi câu chuyện ra sao nữa, lão tiền bối?

- Lão phu bị chúng ma đầu bao vây trùng điệp nhưng may mắn đột phá được trận thế của Thất Hổ giáo.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ buông tiếng thở phào :

- Lão tiền bối, rồi tại sao tiền bối lại ở trong túp liều tranh này, khi vãn bối đến tiền bối mới hay?

- Sau khi hai ông cháu của lão phu rời khỏi Tổng đàn Thất Hổ giáo rồi, Gia Cát Trường Phong nào có chịu để yên, lão ma đầu này quyết giết cho kỳ được ta nên cầm đầu chúng môn đồ rượt theo ông cháu ta tới gần núi Vạn Dương này mới mất dạng.

Ta vì thấy con Dư Phiến thương tích quá trầm trọng nên mới tạm trú trong túp liều tranh này.

Thạch Bảo Kỳ chợt à lên một tiếng :

- Lão tiền bối, hiện giờ Dư Phiến cô nương đang ở chốn nào, sao vãn bối không thấy?

Huyết Châu lão nhân trở tay vào trong liều tranh đáp :

- Cháu Dư Phiến đang ở trong đó.

- Có phải Dư Phiến cô nương hãy còn bất tỉnh chăng?

Huyết Châu lão nhân lắc đầu :

- Không đúng vậy. Dư Phiến hiện giờ thì chẳng việc gì cả, chỉ có say ngủ sau cơn mệt nhọc mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ à lên một tiếng.

Huyết Châu lão nhân nhìn ngang qua một cái.

Bấy giờ lão nhân mới nhận ra Lý Tiểu Bình đang ở trên lưng con tuần mã của Thạch Bảo Kỳ.

Huyết Châu lão nhân sững sờ rồi nghiêm lạnh :

- Tiểu tử, vị cô nương này là ai đây?

Thạch Bảo Kỳ nhìn lại Lý Tiểu Bình, buồn bã :

- Thưa lão tiền bối, cô nương này chính là Lý Tiểu Bình.

Huyết Châu lão nhân trở mắt lên :

- Tiểu tử, phải chăng nàng này chính là con gái của lão ma đầu Phong Lâm Cư Sĩ không?

Khẽ gật đầu, Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Thưa lão tiền bối, đúng vậy.

- Thế thì nàng chính là vị hôn thê của người đây?

Thạch Bảo Kỳ thở nhẹ :

- Đây là sự thật. Lý Tiểu Bình vốn là hôn thê của văn bối lúc còn bé lắm nhưng hiện nay hôn ước đã bị Phong Lâm Cư Sĩ hủy bỏ đi rồi, chẳng còn liên hệ với nhau nữa.

Huyết Châu lão nhân nghiêm nghị :

- Tiểu tử, câu chuyện của Lý Tiểu Bình hiện nay đang làm sôi động trong giới giang hồ, phải gọi là một giai thoại trong chốn võ lâm, đồng thời sự trình liệt của nàng đã được không biết bao nhiêu người khen ngợi, chỉ tiếc rằng lão phu nghe chuyện này quá trễ mà thôi Thốt dứt, Huyết Châu lão nhân lại ngậm ngẫm thở than dường hối tiếc một điều gì vậy.

Lão nhân nhũ thắm tự mình nghe :

- Hỡi ơi! Phải chăng đây là định số, chỉ thương hại cháu Dư Phiến lỡ dở mối duyên đầu, đau khổ biết bao giờ nguôi được.

Nếu biết sớm một chút ta đã ngăn cản rồi.

Than dứt, Huyết Châu lão nhân xê mình tới gần con tuần mã nhìn vết thương của Lý Tiểu Bình.

Lão nhân ngạc nhiên :

- Tiểu tử, do đâu Lý Tiểu Bình lại bị thương tích trầm trọng đến dường này?

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Nàng đi với văn bối bị ả hồ ly Phấn Diện Đào Hoa và ác tăng Mụi Hình Tôn Giả gây thương tích.

Không đợi Huyết Châu lão nhân hỏi thêm, Thạch Bảo Kỳ liền đem câu chuyện chàng và Lý Tiểu Bình tới sào huyết luyện công của Phấn Diện Đào Hoa thuật lại cho lão nhân nghe một hồi.

Huyết Châu lão nhân nghe xong liền mừng rỡ lại vừa kinh hãi vô cùng.

Mừng là vì Thạch Bảo Kỳ nay đã đoạt lại được hạt Sanh Mỹ Châu trên tay Phấn Diện Đào Hoa.

Nhưng lão nhân lo sợ vì hiện giờ Phấn Diện Đào Hoa đã luyện thành một lối tà công đáng khiếp, chỉ sợ e không còn ai đương đầu nổi với ả hồ ly mặt ngọc này.

Cho nên Huyết Châu lão nhân thở than :

- Một lão đại ma đầu Gia Cát Trường Phong đã làm cho cả võ lâm như đang lâm vào mạt nhật, nay lại còn thêm ả yêu hồ Phấn Diện Đào Hoa luyện thành lối Cửu Cửu huyền công, tình thế quả như lửa cháy, khắp cả thiên hạ rồi đây gặp điều đại nạn vậy.

Thạch Bảo Kỳ lo sợ :

- Quả đúng như lời lão tiên bối vừa bảo, tình hình vô lâm như lửa bỏng dầu sôi nhưng chẳng hiểu tiên bối đã có cái diệu kế gì khả dĩ đối phó với nguy cơ chẳng?

Huyết Châu lão nhân cau cặp lông mày bạc phếu lặng trầm nghĩ ngợi một chập rồi trình trọng :

- Tiểu tử, hiện nay theo lão phu thì chỉ có cách này thôi.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Cách gì thế hở lão tiên bối?

- Cách đó là phải tìm phương thế nào qui tụ những hạt Huyết Châu Hồn, để phát giác kho tàng trước tác võ công tuyệt thế càng sớm càng tốt. Nếu chậm trễ sợ e Bạch phái giang hồ bị hủy diệt không còn người thừa tự vô lâm đây.

Thạch Bảo Kỳ thất vọng :

- Lời lão tiên bối rất đúng, nhưng hiện nay trên mình của vãn bối chỉ bảo tồn có năm hạt Huyết Châu Hồn mà thôi.

Huyết Châu lão nhân sững sốt :

- Ô, sao lạ vậy? Hôm nọ lão phu được biết thì trên mình của tiểu tử có cả thảy chín hạt Huyết Châu Hồn kia mà? Sao nay lại còn có năm hạt?

Thạch Bảo Kỳ thở dài :

- Chẳng giấu gì lão tiên bối, hôm nọ vãn bối bị người nhà của Hận Thế môn cướp đoạt đi chín hạt Huyết Châu Hồn, sau đó vãn bối chiếm lại bốn hạt của Gia Cát Trường Phong.

Huyết Châu lão nhân sững sốt :

- À ra thế?

Ngưng đi một lúc Huyết Châu lão nhân trầm giọng xuống :

- Vậy thì theo ý lão phu thì người hãy nên dẹp qua câu chuyện Phấn Diện Đào Hoa cùng Gia Cát Trường Phong qua một bên, cấp tốc đi tìm Hận Thế môn lấy lại chín hạt Huyết Châu Hồn đó.

Xong xuôi sẽ đi tìm kho tàng võ học vô địch kia, dĩ nhiên không lo sợ bọn ma đạo kia.

Thạch Bảo Kỳ nhướn cặp lông mày kiếm :

- Đúng vậy. Giờ mọi việc đã xảy ra như thế thì chỉ phải làm như thế, vãn bối lập tức cáo từ?

Huyết Châu lão nhân khoác tay :

- Khoan đã, hiện giờ vết thương của Lý cô nương thấy cũng không nhẹ gì, nếu tiểu tử mang theo bên mình chỉ sợ khó mà xoay trở, vậy người hãy nên lưu nàng lại đây, sau đó có Dư Phiến điều dưỡng hộ cho Lý cô nương.

Thạch Bảo Kỳ lắc đầu :

- Thưa lão tiên bối, theo vãn bối thì không cần lắm vì trong miệng nàng đang ngậm hạt Trị Thương Châu chắc có thể không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại như thường.

Huyết Châu lão nhân buông trầm giọng :

- Tiểu tử chưa được rõ. Hạt Trị Thương Châu chỉ có thể trị những vết tử thương mà thôi, còn phục hồi sinh lực nếu không tịnh dưỡng sẽ không bao giờ thành tựu được.

Hơn nữa, vết thương của nàng rất ư trầm trọng, không thể sơ xuất được đâu.

Thạch Bảo Kỳ chợt hiểu ra liền hỏi :

- Đúng như vậy. Nhưng nếu để Lý cô nương ở lại chỉ sợ e làm phiền toái cho lão tiền bối đây thôi, điều này vẫn bối không sao yên lòng mà lên đường được.

Huyết Châu lão nhân phát chương :

- Tiểu tử, tình hình đã quá cấp bách, chúng ta chớ nên kéo dài câu chuyện nữa, hãy bồng Lý cô nương vào trong gian liều rồi ngươi nên một thân một ngựa lên đường cho kịp, trễ đi một phút là mọi việc có thể sẽ bị hỏng mất đấy.

Thạch Bảo Kỳ hô “vâng” một tiếng rồi bồng Lý Tiểu Bình đem vào trong gian liều tranh.

Huyết Châu lão nhân bảo :

- Tiểu tử, giờ ngươi có thể lên đường được rồi.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Lão tiền bối, hạt Trị Thương Châu hãy còn trong miệng Lý cô nương, không biết sự công dụng thế nào đây?

- Vậy à, tiểu tử, ngươi hãy cất lấy nó mà lên đường phòng khi gặp cơn hiểm nghèo cứu chữa lấy mình.

Hạt Trị Thương Châu chỉ có giá trị làm tỉnh người dậy thôi chứ không thể phục hồi công lực được, nay lão phu xem qua thì Lý cô nương cũng gần sống lại rồi.

Nhìn Dư Phiến nằm trên giường gần đó, Thạch Bảo Kỳ băng khoảng :

- Thừa lão tiền bối, nhưng còn Dư Phiến cô nương đây có cần tới hạt Trị Thương Châu nữa chăng?

- Con Dư Phiến hiện nay thấy cũng khá mạnh rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng trong một thời gian ngắn ngủi nữa là lành hẳn, vậy tiểu tử an tâm thượng lộ chớ nên trì hoãn nữa.

Thạch Bảo Kỳ thò tay lấy hạt Trị Thương Châu từ nơi miệng của Lý Tiểu Bình cất vào lòng rồi cung tay lên :

- Vậy thì vẫn bối xin cáo biệt lão tiền bối, hẹn sẽ gặp lại một ngày gần đây.

Huyết Châu lão nhân khẽ gật đầu :

- Tốt lắm, tiểu tử cứ tự tiện lên đường.

Thạch Bảo Kỳ thi lễ với Huyết Châu lão nhân rồi phóng mình lên ngựa xuống chân núi giữa đêm trường.

Chàng đi thẳng về phía Hồ Nam với hy vọng tìm cho được sào huyệt của Hận Thế môn.

Trước nhất chàng phải biết rõ Giáo chủ Hận Thế môn là ai, thuộc tà đạo nào, rồi sau đó sẽ chiếm lại chín hạt Huyết Châu Hồn mà bọn đệ tử của đạo phái này đã tước đoạt của chàng hôm nọ.

Qua ngày hôm sau.

Vào lúc buổi chiều, Thạch Bảo Kỳ đã tới Lôi Khê thuộc tỉnh Hồ Nam.

Trước hết chàng chẳng hề phát giác một người nào của Hận Thế môn cả, lại cũng chẳng hề gặp Tiêu Diêu Khách nơi đâu hết.

Nhưng đang khi Thạch Bảo Kỳ vừa vào quận Lôi Khê đột nhiên lại thấy phía kia có nhiều người võ lâm mang kiếm cầm đao đi đi lại lại ra vẻ rất là hấp tấp.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ đã phải dừng sừng lên!

- Ô! Không lẽ nơi đây đã xảy ra chuyện gì nên tình hình có vẻ khẩn trương như thế?

Nghĩ vậy rồi Thạch Bảo Kỳ ngấm ngầm quyết định lưu lại.

Chàng đi vào trong nội thành.

Thạch Bảo Kỳ tìm một tửu điểm bước vào ngồi một chỗ khá kín đáo gọi rượu thịt ăn uống.

Quét mắt nhìn trong tửu quán, Thạch Bảo Kỳ thấy rất nhiều người võ lâm cao thủ ngồi uống rượu.

Người nào người nấy có những luồng hung nhờn có vẻ tà đạo hơn là Bạch phái giang hồ.

Thạch Bảo Kỳ hơi cau mày ngẫm nghĩ nhưng chưa hiểu đó là những cao thủ thuộc môn phái nào.

Bọn này không mang phù hiệu chi hết nên rất khó mà dò xét ra tông tích bọn chúng.

Thình lình trong lúc ấy có một người bước lại chiếc bàn Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ ngược lên nhìn.

Bất giác lòng chàng rung động toan kêu lên. Nhưng người ấy đã lấy mắt ra hiệu cho chàng đừng nói chi hết.

Người ấy từ từ ngồi xuống đối diện với Thạch Bảo Kỳ.

Đó là Gia Cát Yến.

Thạch Bảo Kỳ hết sức hải hùng vì sự xuất hiện quá bất ngờ của Gia Cát Yến trong tửu quán này.

Nhưng chàng không dám nhìn nàng cũng không dám trò chuyện, lại vờ như hai kẻ xa lạ cùng vào ngồi trong tửu điểm.

Gia Cát Yến cũng vậy.

Nàng làm như chưa trông thấy Thạch Bảo Kỳ đương ở trước mặt mình.

Nàng gọi rượu thịt ra ăn uống như chàng.

Được một lúc lâu, Gia Cát Yến vờ như đương ăn lại thì thầm nói đủ cho Thạch Bảo Kỳ nghe :

- Ở đây nhiều tai mắt, Thạch công tử hãy nên thận trọng cho lắm mới được.

Thạch Bảo Kỳ cúi gầm mặt xuống nói nhỏ :

- Gia Cát cô nương tới đây từ bao giờ?

- Em mới tới kể gặp công tử đây.

- Cô nương có chuyện gì lạ chăng?

- Ở đây không phải là nơi đàm đạo của chúng ta, xin công tử hãy đến ngoài cửa Tây môn chờ em.

Có một chuyện vô cùng hết trọng muốn nói với công tử.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Gia Cát cô nương không thể nói ở trong tửu điểm này à?

- Không thể được, công tử hãy rời khỏi chốn này và tới đó cho mau, chậm trễ sẽ mang họa vào thân đấy.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Cô nương vì sao?

Gia Cát Yến chận ngay :

- Công tử đừng nói thêm nữa, ở đây nhiều tai mắt, có thể họ đang theo dõi công tử cũng không chừng.

Hãy trả tiền rồi đến nơi ấy trước là hay hơn hết.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm :

- Vâng! Tại hạ xin y theo.

Rồi chàng gọi gã tiểu nhị đến trả tiền rượu thịt cho mình như không hề quen biết tới Gia Cát Yến.

Tính tiền xong, Gia Cát Yến dục :

- Công tử đi nhanh đi, dường như có người đang theo dõi. Hãy cố mà thận trọng cho lắm mới được.

Thạch Bảo Kỳ trầm lặng :

- Cô nương hãy y hện.

Rồi chàng đứng dậy đi ra khỏi tử điểm.

Cặp mắt của Thạch Bảo Kỳ quét qua đám thực khách coi có tên ma đạo nào quen mặt hay không.

Đám thực khách đêm ấy rất đông đảo.

Nhưng Thạch Bảo Kỳ không hề bắt gặp một người nào khả nghi là bọn ma đạo cả.

Họ vẫn ngồi ăn uống bình tĩnh như thường.

Thạch Bảo Kỳ hết sức ngạc nhiên thầm nhủ :

- Ô, sao lạ vậy? Gia Cát Yến bảo rằng có kẻ theo dõi sao ta không thấy gì cả vậy?

Hay là bọn chúng giả là thực khách ngồi lẫn lộn đâu đó?

Nghĩ tới chợt Thạch Bảo Kỳ nhận ra giữa đám thực khách có hai luồng dị nhồn đang chiếu xạ vào mặt chàng.

Luồng mắt rất đáng khả nghi.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Hay là tên ma đạo này đây?

Âm thầm nghĩ xong, Thạch Bảo Kỳ bước nhanh ra khỏi cửa tử điểm, quét cặp kỳ quang một vòng coi có ai theo dõi mình không.

Rồi chàng chuyển mình một cái phóng đi.

Qua khỏi mấy gian liêu cao, Thạch Bảo Kỳ thi triển khinh công thần tốc chạy tới chỗ đã hẹn.

Chàng không dám đi chậm vì sợ bọn ma đạo đủ thời giờ đuổi theo chàng.

Đồng thời Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn ra phía sau coi có bóng nào núp lén hay không.

Chàng đi mau như mũi tên bay.

Chẳng bao lâu Thạch Bảo Kỳ đã tới Tây môn ngoại thành.

Chàng liền dừng lại bên gốc cây cổ thụ chờ đợi Gia Cát Yến.

Không bao lâu chợt thấy một chiếc bóng phóng tới.

Chiếc bóng chính là Gia Cát Yến.

Tới trước mặt Thạch Bảo Kỳ cô gái liền đáp mau xuống đất đối diện cùng chàng.

Thạch Bảo Kỳ hỏi ngay :

- Gia Cát cô nương có chuyện gì chỉ giáo đây? Tuy là biết Gia Cát Yến vốn thật em ruột của mình nhưng nhớ lời dặn của Bồ Đề phu nhân chàng vẫn gọi nàng theo lối khách sáo vì không muốn để hành tung bị bại lộ.

Gia Cát Yến lo lắng :

- Công tử quả thật là bạo gan vô cùng, đơn thân độc mã mà dám tới đây, không sợ chết à?

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Cô nương nói gì tại hạ không rõ?

- Công tử nên biết trong vòng một trăm dặm Hằng Sơn này nay đã toàn bộ ở trong tay Thất Hổ giáo rồi.

Công tử lãng vãng ở chốn này nếu bị bọn Thất Hổ giáo bắt được thì làm sao còn mạng sống?

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên :

- Cô nương, Thất Hổ giáo hiện đang tìm bắt tại hạ à?
- Đúng vậy, lão ma đầu này hiện nay đã cho chúng môn đồ và đồng bọn vây chặt chốn này.
- Cô nương, chuyện này có đúng chẳng?
- Chính tiểu muội đã nghe lệnh này và cũng là một trong những người đi tìm công tử đây.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Ngoài chuyện vây bắt tại hạ còn điều gì nữa chẳng?
- Tiểu muội chỉ biết như thế, ngoài ra chưa hay điều gì khác nữa. Nếu công tử chậm chân một chút không rời khỏi quán ngoài trăm dặm chỉ sợ e không còn kịp nữa.

Thạch Bảo Kỳ khấn trương :

- Cô nương, bọn Thất Hổ giáo gồm có những nhân vật nào vây bắt tại hạ đây?
- Gia Cát Trường Phong, Phong Lâm Cư Sĩ, Tiểu Diện Diêm La, Tà Trung Vương, Vạn Bác tiên sinh cùng chúng giáo đồ Thất Hổ giáo và các con của lão ma đầu, tất cả có trên ba trăm người kết thành một màn lưới vô cùng nghiêm mật bủa vây khắp nơi rồi.

Thạch Bảo Kỳ nghe nói tới tên Phong Lâm Cư Sĩ trong lòng phát động một mối thù hận cao vút từng mây.

Chàng hét lên :

- À, cũng vì cái bọn Phong Lâm lão tặc, Vạn Bác tiên sinh liên kết với bọn Gia Cát Trường Phong. Nhưng Phong Lâm Cư Sĩ lẽ nào...

Gia Cát Yển ngắt ngang :

- Đúng vậy, bề ngoài Phong Lâm Cư Sĩ, Tà Trung Vương coi như rất trung thành với Thất Hổ giáo nhưng bề trong chắc có dị tâm chứ chẳng không.

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ gật :

- Phải đấy, nhứt định bọn Phong Lâm Cư Sĩ mang mối dị tâm, chờ cơ hội là ra tay liền tức khắc.

Ngưng lại nhìn thẳng vào mặt Gia Cát Yển, Thạch Bảo Kỳ ngập ngừng :

- Gia Cát cô nương, còn lão Cổ Bà?

Gia Cát Yển tươi cười :

- Cổ Bà à? Người cũng có theo đây nữa công tử ạ.

Thạch Bảo Kỳ nhìn chăm chăm trên gương mặt kiêu diễm của Gia Cát Yển thì biết em gái mình chưa hề phát giác ra cái thân thể của mình. Chợt nhớ lời dặn của Bồ Đề phu nhân, chàng chuyển sang chuyện khác :

- Cô nương, những người uống rượu trong lầu quán lúc này phải chăng có một số là thuộc hạ của Thất Hổ giáo phải không?

- Đúng vậy, nhưng cũng có một số cao thủ của Thần Ưng bảo và Sương Long bảo nữa.

Thạch Bảo Kỳ hết sức ngạc nhiên :

- Thật là một chuyện quái dị rồi đây.

Hai bảo Thần Ưng và Sương Long tự nhiên không hẹn mà tới hiệp tác cùng với Thất Hổ giáo chắc là phải có nguyên nhân.

Gia Cát Yển gật đầu :

- Đương nhiên là phải có nguyên nhân rồi.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp :

- Nguyên nhân gì đây hử cô nương?

Gia Cát Yến buông thềm :

- Gần đây có một môn phái tên gọi là Hận Thế môn, công tử có nghe tới tên này không?

Thạch Bảo Kỳ hết sức chú tâm :

Tại hạ từng biết qua một vài lần rồi và cũng một lần thất bại trong tay bọn chúng.

- Phải chăng tám hạt Huyết Châu Hồn của công tử đã lọt vào tay bọn Hận Thế môn kia?

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ rung động lên vì không ngờ bọn Thất Hổ giáo lại hiểu rõ chuyện này như vậy.

Vì câu chuyện chàng bị bọn Thiết Tâm Tú Sĩ chiếm lấy tám hạt Huyết Châu Hồn, ngoài Tiêu Diêu Khách thì chẳng còn một nhân vật nào hiểu rõ nữa.

Nhưng nay tại sao bọn Thất Hổ giáo hiểu rõ chuyện này quả thật một đại họa rồi đây.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đúng vậy, tám hạt Huyết Châu Hồn trong mình tại hạ đã mất trong tay bọn Hận Thế môn.

Gia Cát Yến khẩn trương :

- Vậy thì đây chính là cái mục tiêu của bọn Thất Hổ giáo đến đây để bắt sống công tử.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- Cô nương cho rằng bọn Hận Thế môn hiện đang trú ngụ ở trong vùng rừng núi này chăng?

- Đúng chẳng hề sai. Căn cứ theo lời báo cáo của Thất Hổ giáo thì Hận Thế môn hiện ở quanh quẩn trong khu rừng gần đây.

- Nhưng sào huyệt của Hận Thế môn ở vị trí nào cô nương có rõ chăng?

- Mãi tới nay tiểu muội hãy còn chưa được rõ, chỉ biết bọn Thất Hổ giáo đang tung người đi dò la khắp nơi không còn sót một chỗ nào, sớm muộn gì cũng phát giác được.

Đưa đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn quanh một lượt, rồi Gia Cát Yến buông thềm giọng :

- Công tử, phải chăng công tử cũng đang tìm sào huyệt của Hận Thế môn để thu hồi những hạt Huyết Châu Hồn đã mất?

- Đúng chẳng sai, nhưng thật tình từ trước tới nay tại hạ chưa biết Hận Thế môn lại ở trong vùng rừng núi Hằng Sơn này, đây chính là cái dịp may nhờ cô nương chỉ dẫn cho.

Gia Cát Yến nghe vậy gấp lên :

- Việc này quả như lửa cháy, công tử chớ nên trì hoãn đợi cho Thất Hổ giáo tìm gặp trước là nguy mất. Vậy công tử hãy lên đường cho mau đừng dúi trì nữa.

Thạch Bảo Kỳ cũng khẩn cấp nói :

- Quả vậy, tại hạ xin lên đường thừa hành cái sứ mạng quá khẩn cấp này. Hẹn tái kiến một ngày gần đây.

Gia Cát Yến khích động :

- Công tử hãy khá thận trọng, chuyến đi này dữ nhiều lành ít, phải hết sức chú tâm cho lắm.

Thạch Bảo Kỳ bâng khuâng lên :

- Tại hạ xin vâng.

- Chúc công tử thượng lộ bình yên.

- Mong cô nương hãy bảo toàn lấy thể.

Thốt xong lời khích động này Thạch Bảo Kỳ toan quay mình phóng đi về dãy núi Hằng Sơn.

Chàng quyết tìm sào huyết Hận Thế môn trước khi bọn Thất Hổ giáo phát giác.

Chợt nghe Gia Cát Yển gọi giạt :

- Thạch công tử..

Thạch Bảo Kỳ ngưng bước lại :

- Cô nương còn điều gì chỉ giáo nữa chăng?

Gia Cát Yển ái ngại nhìn Thạch Bảo Kỳ :

- Còn một điều cần nói là trong khi thi hành bốn phận tìm kiếm hang động của Hận Thế môn, công tử không nên chường mặt chống lại bất cứ một tên cao thủ Thất Hổ giáo nào cả, phải nên ẩn nhẫn mới mong thành công được trong chuyến đi này.

Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Tại hạ xin lãnh ý!

- Vậy công tử cứ tự tiện ra đi. Hãy nhắm con đường tắt là hay.

- Lời này rất chí lý.

Nói xong, Thạch Bảo Kỳ xê mình một cái đã phóng ra ngoài hai mươi trượng rồi nhắm phía trước mặt mà chạy.

Không bao lâu Thạch Bảo Kỳ đã đến gần vùng núi Hằng Sơn.

Thạch Bảo Kỳ nghe theo lời Gia Cát Yển không đi ngoài quan lộ mà cứ tìm nẻo tắt trở khinh công.

Cặp mắt chàng luôn luôn quét nhìn bốn phía đề phòng biến cố đột ngột xảy ra để dễ bề đối phó.

Quả nhiên chàng nhìn đâu đâu cũng có bóng dáng của quần hùng Thất Hổ giáo xẹt qua xẹt lại trên đỉnh đồi hay trên ngọn cây khu rừng không hề ngắt.

Tình hình khẩn trương cực độ.

Thạch Bảo Kỳ càng hết sức lưu tâm, cứ len lỏi vào trong rừng mà đi lẩn núp qua các đám cây rậm rạp.

Thạch Bảo Kỳ cương quyết tìm cho được hang cốc của bọn Hận Thế môn thu hồi tám hạt Huyết Châu Hồn trước, rồi sau đó đối phó cùng bọn Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ tiến sâu vào cánh rừng rậm rạp mãi tới nửa đêm.

Trước mắt chàng chợt thấy một bức vách đá cao vút nửa lưng trời, bên trái cũng có ngọn đồi chơm chөрm vượt lên cao.

Còn phía mặt là một dãy trường giang uốn éo quanh co theo ngọn Hằng Sơn hun hút.

Ở nơi một khoảng đất trống nhỏ có mọc một cây thanh tùng, dưới gốc lại có một tảng đá to lớn.

Thạch Bảo Kỳ liền dừng lại trước cảnh này vì không còn lối nào vượt qua nữa ngoài những ngọn đồi cao vút.

Muốn đi phải leo lên chót đồi đó chứ chẳng còn cách nào nữa cả.

Khiến cho Thạch Bảo Kỳ băng khuâng lên.

Chàng ngơ ngác chưa biết phải tính ra làm sao cả.

Thình lình trong giờ phút đó có tiếng động nhẹ nổi lên.

Rúng động trong lòng vì hoài nghi đó là bọn Thất Hổ giáo cũng đi sục sạo như chàng, Thạch Bảo Kỳ định lẩn mình ra phía sau gộp đá.

Nhưng chàng đã nghe tiếng nói rất quen thuộc :

- Ô, là hiền điệt đó sao?

Lời dứt, người liền xuất hiện. Người ấy đã từ trong tảng đá khá to xê mình tới chỗ Thạch Bảo Kỳ đang đứng.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn người ấy. Chợt chàng mừng rỡ lên :

- Tiêu Diêu tam thúc đây rồi!

Quả vậy, người vừa xuất hiện không ai khác hơn là Tiêu Diêu Khách.

Lão nhân tới sát bên Thạch Bảo Kỳ với gương mặt vô cùng hớn hở.

Thạch Bảo Kỳ cung tay lên :

- Tam thúc, chú tới khu vực Hằng Sơn này vào lúc nào?

Nhìn bốn phía như để coi có ai theo dõi hay không, Tiêu Diêu Khách mới trầm giọng :

- Lão phu tới đây không bao lâu, trông thấy hiền điệt liền lên tiếng gọi cháu đấy.

Thạch Bảo Kỳ hỏi nhỏ, giọng rấyt khẩn trương :

- Tam thúc, phải chăng chú cũng đã biết môn phái Hận Thế môn hiện lẫn quần trong vùng này?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Đúng vậy, chú vì sự phát giác đó mà tới đây.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Tam thúc, từ này chú có trông thấy gì không?

Tiêu Diêu Khách đáp :

- Lúc này cách đây ngoài ba dặm, chú có trông thấy chiếc bóng của tiểu tử Kim Kiếm thư sinh phóng mình chạy đi.

Chú rượt theo nhưng tới đây thì đột nhiên gã kia mất dạng đi không biết tự đằng nào.

Thạch Bảo Kỳ nghe Tiêu Diêu Khách nói thế, tinh thần bỗng thấy phấn chấn cả lên.

Chàng lại hỏi Tiêu Diêu Khách :

- Tam thúc, thật tình chú không thấy gã Kim Kiếm thư sinh chạy đi biệt dạng hướng nào à?

Tiêu Diêu Khách than thở :

- Thật vậy, chú đã thi triển toàn công ra rượt theo gã Kim Kiếm thư sinh nhưng vì thủ pháp của gã cũng khá cao cường nên chú không đuổi kịp vì vậy căn bản không thể phát giác gã đã chui đi từ chỗ nào hiền điệt à.

- Tam thúc, từ chỗ chú rượt theo gã Kim Kiếm thư sinh cách nhau độ khoảng chừng bao nhiêu xa?

- Độ chừng năm mươi trượng mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ cau cặp lông mày lười kiếm.

- Nghĩa là khi chú đuổi theo gã gần tới đây thì thành linh gã mất dạng phải chăng?

- Quả đúng như vậy!

Cặp dị quang của Thạch Bảo Kỳ quét qua quét lại chung quanh bốn phía một hồi rồi day lại Tiêu Diêu Khách.

Chàng nói với lão nhân :

- Tam thúc, cháu xem qua địa thế này thì bất cứ Kim Kiếm thư sinh có thân pháp phi thường chăng nữa cũng không thể vượt núi lội sông trong một thời gian quá ngắn ngủi như vậy, nếu tiểu điệt nghĩ không lầm

thì gần đây dường như có một lối bí mật nào đó, hoặc con đường hầm chi đây ăn thông qua chỗ khác, gã kia đã chui vào.

Vì vậy chú rượt tới đây thì gã đã biệt dạng luôn.

41. Bức Bản Đồ Kho Tàng Võ Công

Nghe Thạch Bảo Kỳ nói thế, Tiêu Diêu Khách sáng bừng cặp dị quang rồi khe khẽ gật đầu :

- Sự xét đoán của hiền đệ có lẽ không sai, lúc nãy chú đứng trên ngọn cây trông ra thấy xa ít nhứt cũng ngoài ba trăm trượng chu vi, một vật gì dù nhỏ đến đâu cũng không thể qua mắt chú, vậy mà Kim Kiêm thư sinh biệt dạng chẳng hề lưu dấu tích, vậy nếu gã không do con đường hầm nào đó ăn thông qua nơi khác thì không còn cách nào thoát khỏi con mắt của chú được.

Thạch Bảo Kỳ nhìn qua một lượt rồi nói với Tiêu Diêu Khách :

- Nhưng ở nơi đây núi cao chót vót, vách đá cao ngất chùng trời lại trơn trượt vô cùng, ngoài kia thì nước Trường Giang cuộn cuộn chảy, chung quanh không hề có vết tích gì cả thì làm sao tìm được con đường hay lối ăn thông kia?

Tiêu Diêu Khách băng khuâng :

- Vậy thì chú cháu chúng ta hãy đi tìm chung quanh đây một hồi coi có gì lạ không rồi sẽ định liệu.

Hai người cùng song song phóng đi vòng quanh theo khu rừng nhỏ bao bọc trọn khoảnh đất này.

Họ quan sát thật kỹ khiến một con kiến cũng không thể nào lọt qua mắt hai người.

Tuyệt nhiên chẳng thấy động tĩnh chi hết.

Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ đồng phóng trở lại đứng chỗ cũ.

Hai người có vẻ thất vọng. Chợt trong khi ấy Tiêu Diêu Khách đưa mắt nhìn vào phiến đá to đặt dưới gốc cây Tòng.

Thạch Bảo Kỳ cũng chiếu cặp dị quang ngay đó.

Một lúc Tiêu Diêu Khách lẩm bẩm nói :

- Lạ thật, tại sao ở chốn hoang dã này, ngay dưới gốc cây tòng xanh kia lại đặt một phiến đá?

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Tam thúc, điều này lạ thật, không thể có chuyện tự nhiên mà có phiến đá này được, vì dãy núi ở nơi kia đâu có thể ăn liền với gốc tòng mà nảy sanh một hòn đá.

Tiêu Diêu Khách hăm hở :

- Hay là... hay là..

Thạch Bảo Kỳ nói mau :

- Có lẽ phiến đá này phải có cái lai lịch của nó, vậy chúng ta nên tìm sự thật xem sao. Tam thúc có nhận như thế chẳng?

Tiêu Diêu Khách gật mạnh đầu :

- Quả đúng như vậy.

- Vậy thì chú cháu chúng ta tới đó thử xem.

Hai chiếc bóng cùng song song tới chỗ tảng đá to dưới gốc cây tòng.

Hai người quan sát một chập.

Thạch Bảo Kỳ nói trước :

- Tam thúc, cháu thử xoay phiến đá này xem sao?

Vừa nói Thạch Bảo Kỳ vừa bước tới nắm phiến đá xoay mạnh về phía phải một cái.

Bốn bề vắng lặng không có động tịnh gì.

Soạt!

Thạch Bảo Kỳ tiếp tục xoay chuyển phiến đá thêm hai vòng nữa nhưng phiến đá vẫn trơ trơ.

Tiêu Diêu Khách chợt bảo :

- Hiền đệ hãy xoay ngược trở lại hai vòng coi có gì lạ chăng?

Thạch Bảo Kỳ nghe theo lời Tiêu Diêu Khách xoay ngược phiến đá trở lại hai vòng.

Chợt có chuyện lạ xảy ra.

Một loạt tiếng kỳ dị nổi lên rồi thì phiến đá to lớn bỗng xê dịch qua một bên.

Dưới phiến đá để lộ một cái hang động khá to.

Thạch Bảo Kỳ lẫn Tiêu Diêu Khách đồng thanh kêu khẽ :

- À đây rồi!

Chẳng ai bảo ai, Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách kẻ trước người sau đồng chung vào hang động.

Vừa lọt qua cửa hang thành linh phiến đá ấy chẳng hiểu do động cơ nào chợt đóng trở lại như bình thường.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn Tiêu Diêu Khách.

Tiêu Diêu Khách âm thầm :

- Hãy tiến vào.

Cả hai kẻ trước người sau tiến vào hang động.

Đi độ chừng mười trượng chợt thấy phía trước có ba chữ đỏ tọ máu in trên tấm đá to :

- “Hận Thế môn”.

Chú cháu Thạch Bảo Kỳ đều khấn trương lên. Hai người lại nhìn nhau rồi thẳng bước.

Phía trong con đường hầm chật hẹp vừa hai người đi nên chú cháu Thạch Bảo Kỳ tiến vào rất chậm.

Vừa đi Tiêu Diêu Khách vừa nói thầm với Thạch Bảo Kỳ :

- Hiền đệ, nơi đây hình thế rất là hiểm trở lại quá chật hẹp nữa, bấu bị kẻ thù mai phục chắc chắn khó mà đối địch cho lại, vậy người chớ nên khinh xuất mà ân hận suốt đời.

Thạch Bảo Kỳ ngấm ngấm :

- Xin tuân lệnh tam thúc.

Rồi hai người dè dặt bước đi vừa vận công lên đề phòng mọi việc biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Đi độ năm mươi trượng nữa trước mặt chú cháu Thạch Bảo Kỳ là một khúc hang động rộng lớn hơn lại có ánh sáng nữa.

Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách phóng nhanh hơn trước. Vừa tới chỗ hang động, Tiêu Diêu Khách chợt nói :

- Hiền đệ hãy coi chừng.

Lời chưa kịp dứt thì bỗng nghe có một loạt tiếng thét :

- Tặc tử nào đây?

Bất giác Thạch Bảo Kỳ và Tiêu Diêu Khách thâm hồi thân thủ lại. Hai người quét mắt nhìn qua coi đó là ai.

Đã thấy hai chiếc bóng từ kia phóng tới.

Khi ngưng lại nhận ra thì không ai khác hơn là Kim Kiếm thư sinh và Thiết Tâm Tú Sĩ.

Chính hai người này đã từng chiếm đoạt lấy tám hạt Huyết Châu Hồn của Thạch Bảo Kỳ.

Kẻ thù gặp mặt, hận oán ngút trời cao, Thạch Bảo Kỳ chợt gầm lên một tiếng bắn tới đối diện hai người.

Tiêu Diêu Khách chẳng chậm trễ cũng phóng theo phía sau Thạch Bảo Kỳ chờ ứng phó.

Song phương đối diện với nhau cách khoảng chừng hai trượng, rất vừa tầm chưởng phong trao đổi.

Thiết Tâm Tú Sĩ nói :

- Tiểu tử, ngờ đâu ngươi cũng biết mà tìm tới chỗ Hận Thế môn này. Quả thật là chuyện hiếm có rồi đây.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Chớ có khoắc lác, trong chốn giang hồ này không có nơi nào mà tiểu gia không tìm được cả.

Bọn ngươi tưởng đâu trốn chui trốn nhủi dưới hang động dơ bẩn này mà thoát khỏi tay ta à?

Thiết Tâm Tú Sĩ trợn mắt :

- Thạch Bảo Kỳ, trước khi vào trong hang động này, ngươi có hiểu rõ cái qui luật của Hận Thế môn chẳng?

Thạch Bảo Kỳ hừ lạnh leo :

- Qui củ gì đây?

Thiết Tâm Tú Sĩ buông trầm :

- Vào chốn này thì chỉ có tới mà không có đường lui, đó là qui lệ của Hận Thế môn.

Thạch Bảo Kỳ cười ha hả :

- Biết ta có chịu nghe theo cái qui củ gì đó của bọn ngươi không?

Thiết Tâm Tú Sĩ lạnh lùng :

- Tuy vậy đối với ngươi hãy còn cái ngoại lệ khác.

- Ngoại lệ gì đây?

- Đó là theo chỗ đại gia biết thì tiểu tử ngươi không phải là phường ma đạo nên ta cho ngươi một dịp cầu sinh nếu ngươi chịu tháo lui lập tức thì khỏi tội hành hình.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hào khí :

- Chớ có cuồng mộng giữa ban ngày. Trái lại, tiểu gia quyết không thể rời khỏi chốn này với hai bàn tay trắng được.

Thiết Tâm Tú Sĩ dừng mảy :

- Như thế ngươi còn muốn gì đây?

- Ta muốn ngươi trao trả tám hạt Huyết Châu Hồn vốn là vật sở hữu của gia sư nay đã thu hồi lại được thì đâu có thể nào trao cho ngươi.

Tới đây Tiêu Diêu Khách chợt thấy rung động lên nhìn Thiết Tâm Tú Sĩ chẳng hề thấy chớp. Hình như lão nhân mới vừa phát giác ra một điều gì hệ trọng.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ đã thét :

- Thiết Tâm Tú Sĩ, ngươi đừng hòng bịa đặt những lời giả dối để cướp đoạt lấy món vật của người khác, nếu hôm nay ngươi không chịu giao trả tám hạt Huyết Châu Hồn cho ta thì?

- Thì người làm thế nào đây?

- Ta sẽ phá tan nát cả Hận Thế môn này.

Lời cuồng ngạo này khiến cho Kim Kiếm thư sinh đứng yên này giờ đã phải nổi cơn thịnh nộ thét to :

- Tiểu tử chó có điên cuồng. Mỗi thù khi trước ta đang muốn tìm người thì không ngờ hôm nay người lại chui vào đây nộp mạng, nay nếu người còn chưa chịu tháo lui sẽ chẳng còn dịp nào nữa.

Soạt!

Thanh trường kiếm đã ở trên tay Kim Kiếm thư sinh.

Lập tức Kim Kiếm thư sinh tung mình lên tấn công Thạch Bảo Kỳ một đường kiếm tuyệt nhanh như làn chớp.

Đồng thời tả chưởng quật ra một đạo kinh lực nặng như núi đổ.

Hai thế công cùng một lúc áp tới Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Hãy quay trở lại!

Song chưởng của Thạch Bảo Kỳ cũng theo tiếng thét huy động lên hai đạo lực sanh bình ào tới đón lấy thế công của Kim Kiếm thư sinh.

Liền đó Kim Kiếm thư sinh bị đạo lực hùng mạnh đưa trở về vị trí cũ.

Thiết Tâm Tú Sĩ thấy sự đệ mình không thể thắng nổi Thạch Bảo Kỳ liền lắc mình tới thét to :

- Tiểu tử hãy đón nhận chiêu thức Hắc Sát Âm Phong chưởng của đại gia thử xem sao.

Trong loạt tiếng rống này, Thiết Tâm Tú Sĩ giở ngọn đơn chưởng quật lên một luồng kinh khí màu đen cuộn cuộn tới tấn công Thạch Bảo Kỳ bề thế vô phương tránh né.

Kinh phong chưa tới đã nghe buốt lạnh tới tận xương tủy rồi.

Tiêu Diêu Khách từ nãy đứng ngoài trông vào nay chợt thấy Thiết Tâm Tú Sĩ xử dụng chiêu thức Hắc Sát Âm Phong chưởng tức thì rung động lên, vội xê mình tới trước.

Lão nhân giở ngọn chưởng ngăn lại :

- Thiết Tâm Tú Sĩ hãy ngưng tay lại. Lão phu có chuyện cần hỏi lại thật rõ ràng đây.

Tiếng thét này quả nhiên kiến hiệu, Thiết Tâm Tú Sĩ liền ngưng ngay ngọn Hắc Sát Âm Phong chưởng lại.

Trước hết Thiết Tâm Tú Sĩ quét mắt qua Tiêu Diêu Khách rồi lạnh lùng hỏi :

- Khoa đã. Trước nhứt tại hạ xin lĩnh giáo quý danh của các hạ rồi sau đó sẽ thù tạc với nhau.

Tiêu Diêu Khách đáp :

- Tộc danh lão phu là Tiêu Diêu Khách.

Nghe ba tiếng này cả Thiết Tâm Tú Sĩ cùng Kim Kiếm thư sinh đồng sửng sốt lên.

Dường như bọn chúng không ngờ lão nhân lại là người giang hồ từng ngưỡng mộ.

Thiết Tâm Tú Sĩ chợt tươi cười :

- Thật bọn tại hạ không ngờ đây lại là Tiêu Diêu Khách, lão anh hùng đại danh lừng lẫy lâu nay giờ mới có duyên gặp mặt, thật là may mắn biết là đường nào.

Nhưng chẳng hay cái lai ý của lão anh hùng?

Tiêu Diêu Khách chận lại :

- Khoan đã, cho lão phu hỏi vài điều.

- Lão anh hùng cứ hỏi.

- Lão phu muốn biết cái hành động cướp đoạt Huyết Châu Hồn của Thạch hiền đệ, chứ vị với dụng tâm thế nào?

Thiết Tâm Tú Sĩ lắc đầu :

- Thật tình bọn tại hạ cũng chỉ thừa hành theo mạng lệnh của sư phụ chứ không hề biết rõ nguyên nhân của nó.

Tiêu Diêu Khách phăng tới :

- Chư vị theo mạng lệnh của ai đây?

- Chính là gia sư Hận Thế Lão Nhân đã từng bảo anh em tại hạ đi thu hồi tất cả những hạt Huyết Châu Hồn trên chốn giang hồ.

Nhưng món Huyết Châu Hồn là món vật sở hữu của Thạch Phá Thiên lão huynh, tại sao lại có?

- Thật tình bọn tại hạ không hiểu chi hết vì gia sư không hề giải thích rõ rệt, chỉ truyền lệnh là thi hành.

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Vậy còn một điều nữa là chương pháp Hắc Sát Âm Phong chương do đâu mà có đây?

- Chương pháp này do gia phụ truyền dạy cho bọn anh em tại hạ.

Tiêu Diêu Khách khẩn trương lên :

- Gia sư của người chính là ai đây?

- Hận Thế lão nhân!

- Ta muốn biết tên thật của Hận Thế lão nhân.

- Chẳng giấu gì lão anh hùng, bọn anh em tại hạ mãi tới nay vẫn còn chưa rõ cái tung tích của sư phụ nên không thể đáp ứng với lão anh hùng được.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận chen vào :

- Tam thúc chớ có nghe những lời xảo trá của bọn chúng, trên cõi đời này đâu có tên tiểu tử nào mà không hiểu rõ tên họ sư phụ, vậy hãy chế ngự hấn trước rồi dùng hình phạt cung khai.

Dứt lời Thạch Bảo Kỳ toan phát động thế công sang Thiết Tâm Tú Sĩ.

Nhưng Tiêu Diêu Khách đã khoát tay ngăn lại :

- Hiền đệ chớ nóng, hãy để đấy mặc lão phu.

Chỉ vì này giờ Tiêu Diêu Khách phát giác Thiết Tâm Tú Sĩ và Kim Kiếm thư sinh không phải là bọn ma đạo giang hồ, đồng thời lại muốn phăng tìm cái tung tích của đối phương nên không cho Thạch Bảo Kỳ sớm ra tay với anh em bọn này.

Tiêu Diêu Khách trầm giọng :

- Thiết Tâm hiệp sĩ, người có biết lối võ thuật Hắc Sát Âm Phong chương là tuyệt học sở truyền của môn phái nào chăng?

Thiết Tâm Tú Sĩ lúng túng :

- Bọn huynh đệ của tại hạ theo sư phụ gần mười mấy năm trời, tuy luyện thành ngón võ công này nhưng không từng ra chốn giang hồ nên không được rõ cái nguồn cội của nó.

Chỉ có gần đây tại hạ được biết ngón Hắc Sát Âm Phong chương này chính là sở học của Thạch Phá Thiên đại hiệp.

Tâm tình của Tiêu Diêu Khách càng khẩn trương hơn.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ sửng sốt một hồi.

Tiêu Diêu Khách lại phăng tới :

- Trong những ngày gần đây người có từng hỏi qua Hận Thế lão nhân về lối võ thuật này đâu mà có chẳng?
- Tại hạ cũng có hỏi qua mấy lần nhưng sư phụ tuyệt nhiên không chịu trả lời và hình như lúc ấy đang mang một bầu tâm sự gì u uẩn lắm.

Tiêu Diêu Khách sáng ngời hai mắt :

- Bầu tâm sự của Hận Thế lão nhân thế nào?
- Sư phụ thường hay một mình than thở, nhiều phen dặn dò anh em tại hạ hãy thu hồi cho được mười bốn hạt Huyết Châu Hồn và nói đó là vật sở hữu.

Tiêu Diêu Khách sửng sốt lên :

- Lão nhân gọi là vật sở hữu à?
- Đúng vậy, ngoài ra sư phụ còn dặn phải giết cho sạch những nhân vật nào bảo tồn Huyết Châu Hồn trong mình nữa vì sư phụ cho rằng đó là những kẻ gia thù không thể tha thứ.

Tiêu Diêu Khách vùng “à” lên một tiếng rồi hỏi thêm :

- Hiệp sĩ, lão phu muốn biết rõ dung mạo của Hận Thế lão nhân như thế nào, chẳng hiểu người có thể nói ra chẳng?

Thiết Tâm Tú Sĩ sửng sốt :

- Nãy giờ Tiêu Diêu lão anh hùng hỏi nhiều rồi, tại hạ không biết trong ấy có ẩn tình gì hay không?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Một mối tình niệm khó giải.
- Là mối tình niệm gì đây?
- Hiệp sĩ hãy trả lời cho lão phu biết câu hỏi vừa rồi rồi sau đó sẽ hiểu rõ tất cả.

Nhìn Tiêu Diêu Khách một lúc, Thiết Tâm Tú Sĩ như tin vào khí phách anh hùng và cái danh hiệu của lão nhân nên đáp :

- Sư phụ tại hạ hình dáng như vị trưởng lão ốm gầy già cỗi hay buồn bã một mình.

Tiêu Diêu Khách nghe qua trong lòng vô cùng nghi hoặc. Giả thuyết trong lòng lão nhân vừa bị đập tan một nửa.

Bởi vì lúc này Tiêu Diêu Khách có ý nghĩ Hận Thế lão nhân chính là Thạch Phá Thiên hóa thân.

Mà Thạch Phá Thiên thì năm nay chỉ ngoài bốn mươi tuổi đâu có già nua trưởng lão vậy.

Tuy Tiêu Diêu Khách gọi Thạch Phá Thiên bằng đại huynh nhưng kỳ thật đại hiệp hãy còn nhỏ hơn lão nhân đến mười lăm tuổi.

Chính Phong Lâm Cư Sĩ cũng lớn hơn, Thạch Phá Thiên ngoài mười tuổi như lão nhân vậy.

Trước kia khi chọn làm bằng hữu, ba người có giao ước với nhau hễ ai võ công cao thâm hơn thì làm đại huynh, kẻ đó là thứ huynh sau cùng là tiểu đệ chứ không phân tuổi tác.

Nhưng nay lại nghe Hận Thế lão nhân như người trạc sáu, bảy mươi tuổi, quá cần cỗi thì đâu có thể là Thạch Phá Thiên được.

Vì vậy, Tiêu Diêu Khách cảm thấy thất vọng nửa phần. Tuy thế, Tiêu Diêu Khách vẫn nói :

- Thiết Tâm hiệp sĩ, chẳng hiểu hiệp sĩ có cách nào cho lão phu được hội kiến cùng lệnh sư không?

Thiết Tâm Tú Sĩ nghe qua vô cùng kinh dị vì biết Tiêu Diêu Khách có mối ẩn tình chi đó. Nên lão nhân muốn đổi diện cùng sư phụ mình.

Thiết Tâm Tú Sĩ đưa mắt nhìn Kim Kiếm thư sinh. Trong khi Kim Kiếm thư sinh cũng vừa nhìn Thiết Tâm Tú Sĩ.

Hai người ngăm hỏi nhau.

Chợt trong khi ấy có tiếng nói lạnh lùng từ trong đưa ra :

- Nhị vị đồ đệ, các người đang nói chuyện với ai vậy?

Tiêu Diêu Khách không đợi Thiết Tâm Tú Sĩ thốt lời, lão nhân lên tiếng trước :

- Lão phu là Tiêu Diêu Khách vào đây với ý định muốn diện kiến cùng Hận Thế lão nhân. Vậy xin người hiện thân ra.

Giọng nói thần bí như sấm sột :

- Sao đó? Các hạ là Tiêu Diêu Khách à?

- Đúng vậy, chính là lão đây.

Một tiếng à đầy kinh dị nổi lên.

Dư âm hây còn chưa dứt thì chợt thấy một chiếc bóng trong phòng bước ra.

Chiếc bóng dừng lại trước mặt Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ.

Cho thấy đó là một vị lão nhân tóc râu bạc phều, cặp tinh quang bắn ra tia sáng khiếp người.

Bọn Thiết Tâm Tú Sĩ cung tay hô lên :

- Sư phụ giáng lâm!

Thì ra lão nhân này chẳng ai khác hơn là Hận Thế lão nhân. Một quái thủ truyền tụng trong chốn giang hồ từ mấy tháng qua.

Tiêu Diêu Khách nhìn qua lộ niềm thất vọng vì Thạch Phá Thiên đâu phải với dung mạo này.

Hận Thế lão nhân trông qua có tới bảy mươi ngoài tuổi còn Thạch Phá Thiên thì chưa đầy năm mươi.

Nên Tiêu Diêu Khách đứng nhìn Hận Thế lão nhân sững sột.

Hận Thế lão nhân nhìn đáp lại Tiêu Diêu Khách một chập rồi lặng lẽ đưa tay lên vuốt mặt một cái.

Tức thì một bộ mặt quen thuộc trong chốn giang hồ xuất hiện sau lớp mặt già nua.

Tiêu Diêu Khách kêu lên :

- Trời, Thạch đại huynh!

Thì ra Hận Thế lão nhân không ai khác hơn là Thạch Phá Thiên hóa trang mà thành. Vì lối hóa trang hết sức khéo léo đến nỗi Tiêu Diêu Khách cũng không nhận ra nữa.

Bọn anh em Thiết Tâm Tú Sĩ cũng vì sự tình này mà sững sột cả người lên.

Chúng nhìn sư phụ không hề nháy mắt.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới trở cặp mắt thần lên vừa kinh hãi vừa quá đỗi vui mừng. Mấy phen chàng toan phóng tới ôm lấy Thạch Phá Thiên nhưng hây còn do dự chờ phút sau cùng.

Trong khi Thạch Phá Thiên xê mình kêu lên :

- Tiêu Diêu tam đệ!

Tiêu Diêu Khách xông tới :

- Thạch Phá Thiên sư huynh!

Hai người đồng ôm lấy nhau nước mắt tuôn tràn.

Thạch Bảo Kỳ nay đã hiểu rõ sự thật, phóng mình tới gọi to :

- Thân phụ!

Tiếng kêu này làm cho Thạch Phá Thiên buông rời Tiêu Diêu Khách ra sững sờ nhìn Thạch Bảo Kỳ.

Rồi đại hiệp quay sang Tiêu Diêu Khách :

- Tam đệ, đây là?

- Là Thạch Bảo Kỳ, đứa con trai lạc loài trôi nổi khắp cả giang hồ bấy lâu nay của đại huynh đó.

Thạch Phá Thiên sững sờ :

- Sao đó? Con trai của ta có thể thoát khỏi bàn tay ác độc của bọn đại ác ma Long Môn Đảo Chúa và bọn ma đầu kia sao?

Tiêu Diêu Khách gật đầu :

- Đúng như vậy. Theo lời thuật lại thì Thạch hiền đệ từng được một vị cao tăng Thiếu Lâm tự tên là Phục Hư Tôn Giả vớt từ giòng suối lên.

Thạch Phá Thiên à lên một tiếng :

- Quả nhiên là kỳ ngộ mà trời đã ban bố cho ta.

Rồi Thạch Phá Thiên lắc mình tới ôm lấy Thạch Bảo Kỳ :

- Hiền tử!

Thạch Bảo Kỳ cũng ôm lấy Thạch Phá Thiên :

- Gia phụ?

Hai cha con ôm nhau rơi lệ một hồi.

Trước tình cảnh này ai chẳng rơi lệ cho cảnh hợp ta, tan hợp chốn giang hồ.

Tiêu Diêu Khách đứng lặng nhìn hai cha con Thạch Phá Thiên ôm nhau mà bàng hoàng tất cả.

Hai anh em Thiết Tâm Tú Sĩ cũng băng khuâng lên trước cảnh tao phùng hiềm cố trong chốn thế gian.

Một chập rất lâu.

Thạch Phá Thiên run giọng :

- Bảo Kỳ, cha tưởng đâu không còn gặp được con một lần nào nữa, không ngờ trời đã giúp cho cha con chúng ta rốt cuộc cũng được trùng phùng tại nơi đây.

Thạch Bảo Kỳ lau nước mắt :

- Thân phụ, con cũng tưởng trọn đời không còn mong gì gặp được đấng sanh thành, nào ngờ lại được hội ngộ với phụ thân đây.

Thạch Phá Thiên bùi ngùi một lúc rồi day qua Tiêu Diêu Khách trầm giọng :

- Ta đệ, chúng ta nên vào trong đàm đạo là hay.

Tiêu Diêu Khách hớn hở :

- Vâng, đại huynh hướng dẫn bọn tiểu đệ.

Một loạt năm người bắn mình xuyên qua hang cốc một lúc chợt thấy một cảnh sắc kỳ dị xuất hiện trước mắt.

Đây quả là một chốn thâm sơn tuyệt cốc, ngàn năm chẳng có dấu chân người, khó mà phát giác.

Trừ hang động, toàn thể bốn bề gập núi bao vây dù có cánh cũng không làm sao bay đi được.

Trên khoảng đất rộng chừng ba bốn mẫu nhiều cây cối xum xue, kỳ hoa dị thảo đầy đầy có một tòa nhà xây cất hai gian gác toàn bằng đá xanh thành.

Hiển nhiên tòa nhà đã có từ sơ cổ rồi.

Ở bên góc Đông Nam có một cái đầm nước rộng xanh tận đáy, thấy rõ luôn cái hang huyệt.

Từ nơi hang huyệt ấy làn nước bắn mạnh như mũi tên trắng xóa khổng lồ rồi dâng trào lên tạo thành một cái tiểu Khê nhắm ngay thân núi mà rót xuống.

Tiêu Diêu Khách lẫn Thạch Bảo Kỳ nhìn qua cảnh sắc mà sanh ra ngẩn ngơ trong tâm hồn.

Chú cháu chàng không ngờ trong chốn tuyệt cốc này lại có ngôi nhà lầu nguy nga như thế.

Chập sau đã tới tòa lầu đó.

Tiêu Diêu Khách hỏi ngay :

- Thạch đại huynh, phải chăng anh đã cất lên tòa lầu đài cổ quái này?

Thạch Phá Thiên lắc đầu :

- Không phải thế đâu, tam đệ không thấy vết tích lầu đài có từ thời xưa cổ hay sao? Ta tới đây chỉ là thừa hưởng mà thôi.

Tiêu Diêu Khách bâng khuâng :

- Đại huynh có tìm được sự tích tòa lầu đài sơ cổ này không?

- Mãi tới nay là mười mấy năm trời rồi mà vẫn chưa hiểu rõ nguyên chủ của nó là ai cả.

- Đại huynh vào đây bao lâu rồi?

- Mười mấy năm trời nay.

Chợt nhớ chuyện xưa, Tiêu Diêu Khách tiếp :

- Đại huynh, sự thật câu chuyện đoạt báu Đô Thiên Phong ngày trước như thế nào đây?

Ngoài nhị vị Long Mộc Đảo Chúa, Gia Cát Trường Phong, rồi còn ai là hung thủ nữa chẳng?

Nghe nói tới đây, bất giác Thạch Phá Thiên buông tiếng thở dài :

- Ghởi ơi! Nhắc tới chuyện này ta tưởng chừng như vừa trải qua một cơn ác mộng hãi hùng. Tuy rằng cách đây đã mười lăm, mười sáu năm rồi, như vừa xảy ra trước mắt của ngu huynh.

Chuyện xảy ra thế này :

Sau khi ngu huynh lìa khỏi Phong Lâm Cư trên con đường trở về, lúc vừa tới ngọn Đô Thiên Phong thì đột nhiên gặp ngay bọn Võ Lâm Tam Bảo, Càn Khôn lục tuyệt đón đường triển ra một trận ác chiến.

Thạch Bảo Kỳ chen vào :

- Phụ thân, phải chăng có luôn cả nhị vị Long Mộc Đảo Chúa tham dự trong trận đó?

- Đúng chẳng sai, ngoài hai lão đại ma Long Mộc Đảo Chúa còn thêm Phong Lâm Cư Sĩ và Gia Cát Trường Phong cùng bảy mươi hai lão ma đầu khác nữa, nếu không phụ thân đâu có đến nỗi phải suýt vong mạng vì tay chúng.

Thạch Bảo Kỳ trợn cặp dị quang, nổi bật lên làn sát khí, buông trầm :

- Tất cả đều đáng chết!

Rồi chàng lại hỏi tiếp :

- Gia phụ, còn lão Vạn Bác tiên sinh có dự vào trận đoạt Huyết Châu Hồn ấy hay không?

Thạch Phá Thiên lắc đầu :

- Vạn Bác tiên sinh tuy mang tiếng là một nhân vật ham lợi trong chốn giang hồ nhưng chẳng hề có tham dự vào trận đoạt Huyết Châu Hồn.

Tiêu Diêu Khách và Thạch Bảo Kỳ đồng à một lượt. Tới nay hai người mới hiểu rõ về Vạn Bác tiên sinh.

Thạch Bảo Kỳ lại nói :

- Xin thân phụ nói tiếp con nghe.

Thạch Phá Thiên trầm trầm nói :

- Sau một trận đại huyết chiến một ngày một đêm, ta và thân mẫu con hạ sát có tới hàng ngàn cao thủ thì Long Mộc Đảo Chúa cùng Gia Cát Trường Phong, Phong Lâm Cư Sĩ cùng lượt xông vào vây chặt, cha và mẹ con đã kiệt lực nên buộc lòng chúng ta phải trầm mình xuống dòng suối sau khi thả con theo nước lũ.

May sao ta trôi tạc vào một hang đá dần dần tỉnh lại rồi cải trang thành một lão nhân để che mắt bọn ác đạo kia, thâm nhập vào hang động này, sau đó thu nhận hai gã đồ đệ Thiết Tâm Tú Sĩ và Kim Kiếm thư sinh, một mặt trị thương dưỡng bệnh, mặt khác truyền dạy võ công cho chúng để quyết tâm lấy lại toàn bộ Huyết Châu Hồn.

Lắng nghe Thạch Phá Thiên nói, Thạch Bảo Kỳ bàng hoàng từng chập, cuối cùng chàng nói :

- Thân phụ, hiện nay thương tích trong người của cha đã bình phục lại dường nào chưa?

Thạch Phá Thiên cảm hận :

- Hai lão Long Mộc Đảo Chúa quả thật là hiểm độc, chúng dùng ma chỉ bắn vào hai nơi yếu huyệt của thân phụ, chữa trị mười mấy năm nay mới thấy bình phục hoàn toàn.

Tuy vậy ta cũng mất đi ba mươi năm công phu vì vết thương ấy.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Con nhứt định sẽ trả thù cho thân phụ.

Thạch Phá Thiên nói :

- Chuyện đó hãy gác lại sau này?

Nhìn qua anh em Thiết Tâm Tú Sĩ, Thạch Phá Thiên nói :

- Mấy tháng trước đây, sau khi ta đã khôi phục lại chân lực hoàn toàn thì cũng là đúng lúc nhị vị sư huynh đệ của con đây võ công tựu thành, ta liền sai khiến ra mặt giang hồ, một là thu hồi lại toàn bộ Huyết Châu Hồn, hai nữa giết sạch những kẻ nào có bảo vật ấy ở trong mình, nào có ngờ đâu lại ở trên mình con, suýt nữa đã làm một chuyện lầm lỗi to tác trong đời rồi.

Quả thật là trời còn độ mạng cho cha con chúng ta đây.

Nói xong Thạch Phá Thiên bùi ngùi cảm xúc. Khiến cho ai nấy thấy đều băng khuâng lên, đồng tình hiểu rõ cái tâm trạng đau thương của Thạch Phá Thiên.

Thạch Bảo Kỳ xúc động đến ứa nước mắt. Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Thưa thân phụ, tại sao trước kia cha không nói rõ cái thân thế của mình cho nhị vị sư huynh đệ kia được hiểu để có thể tránh khỏi những điều phiền lụy sau này?

Thạch Phá Thiên cười khắc khổ :

- Hỡi con. Tuổi tác của con hãy còn trẻ làm sao hiểu hết những ma quỷ độc địa của bọn võ lâm ngày nay.

Cứ theo hoàn cảnh của thân phụ trong lúc ấy làm sao dám tiết lộ một điều gì cho kẻ thứ hai biết được cho nên đã có nhiều lần Thiết Tâm Tú Sĩ và Kim Kiếm thư sinh hỏi ta nhưng trước sau gì ta cũng không thể đáp ứng được cho hai đồ đệ này biết.

Ta chỉ vu vơ bảo rằng cái danh hiệu Hận Thế lão nhân có ý nghĩa là ta rất thù hận một người anh em kết nghĩa đã phản bội nên đặt ra để mà nhớ tới mỗi huyết thù.

Thạch Bảo Kỳ à lên một tiếng.

Tiêu Diêu Khách cũng sững sốt bàng hoàng, đồng thời trong tia mắt của lão nổi bật một làn sát khí.

Hiển nhiên Tiêu Diêu Khách rất cảm hận Phong Lâm Cư Sĩ đã phản bội anh em vì tham vọng chiếm đoạt Huyết Châu Hồn.

Lúc ấy Thạch Phá Thiên dạy qua anh em Thiết Tâm Tú Sĩ và Kim Kiếm thư sinh kích động :

- Hai con, mười mấy năm qua, sư phụ để cho hai con uất ức về chuyện này đã nhiều rồi, ngày nay hai con đã hiểu rồi chứ?

Thiết Tâm Tú Sĩ lẫn Kim Kiếm thư sinh vội cúi mình cung tay trước mặt sư phụ, đồng nói :

- Chúng con đã hiểu rồi.

Thiết Tâm Tú Sĩ tiếp :

- Thật chúng con không ngờ nỗi khổ tâm của sư phụ đến như thế. Con thề giết kẻ thù rửa sạch mối nhục năm xưa.

Thạch Phá Thiên thấy thế cười lên :

- Quả trời xanh có mắt, không bao giờ phụ lòng người lành, dù nguy hiểm gian lao đến đâu rồi cũng có ngày thông dong tự tại, sư phụ rất lấy làm hạnh diện thu nhận hai đồ đệ như các con.

Rồi Thạch Phá Thiên nhìn Tiêu Diêu Khách :

- Tam đệ, ngu huynh vô cùng cảm kích với mối tình thủy chung của hiền đệ, thật chẳng còn mối tình nào sánh cho bằng.

Tiêu Diêu Khách cũng xúc cảm :

- Đại huynh đừng nói như thế, đã cùng thề nguyện với nhau rồi ừ cho búa rìu sấm sét cũng không thay đổi trong lòng?

Đến đây Tiêu Diêu Khách mới đem chuyện Phong Lâm Cư Sĩ từ chối cuộc hôn nhân của Thạch Bảo Kỳ lúc trước cho Thạch Phá Thiên nghe không sót một chút nào.

Xong lão nhân nghiêng răng :

- Vì vậy, tiểu đệ có lần muốn giết chết hắn đi để trả hận cho hiền đệ nhưng đã thất bại trong tay hắn lại còn cụt hết một ngón tay.

Vừa nói Tiêu Diêu Khách vừa đưa ngón tay cụt cho Thạch Phá Thiên coi qua.

Thạch Phá Thiên rít cằm hờn :

- Quả thật là một con người lòng lang dạ thú đây.

Hai người thở than với nhau một hồi.

Chợt nhớ ra một chuyện, Thạch Phá Thiên lại thở dài nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Con ạ, mười mấy năm trời nay cha con chúng ta mới được đoàn tụ kể cũng vui mừng, nhưng còn mẫu thân của con từ đó tuyệt tích cho tới nay chẳng biết sống chết lẽ nào.

Thạch Bảo Kỳ nói mau :

- Thân phụ chớ có ưu phiền, thân mẫu của con hiện nay vẫn còn sống trên đời này.

Thạch Phá Thiên hoan hỉ :

- Thạch Bảo Kỳ con bảo mẹ con hãy còn sống à?

- Thừa phụ thân, đúng vậy.

- Mẹ con hiện ở chốn nào đây?

- Mẹ hãy còn ẩn trú trong Tổng đàn của bọn Thất Hổ giáo thân phụ ạ.

Thạch Phá Thiên sững sốt :

- Con bảo sao? Mẹ con đang ở tại Tổng đàn Thất Hổ giáo à?

- Thưa phụ thân, quả đúng như vậy.

Rồi chàng đem chuyện gặp Bồ Đề phu nhân thuật lại cho Thạch Phá Thiên nghe. Chàng nói luôn câu chuyện Gia Cát Yển nhưng giấu đi mối tình trái ngang dạo nọ.

Thạch Phá Thiên mừng hớn hở :

- Thật là trời không nỡ phụ lòng người đây.

Mọi người thấy đều vui vẻ chuyện trò với nhau.

Chập lâu chợt nhớ một điều, Thạch Bảo Kỳ bỗng hỏi Thạch Phá Thiên :

- Phụ thân, phải chăng trong mình cha hiện nay có tám hạt Huyết Châu Hồn?

Thạch Phá Thiên gật đầu :

- Đúng như vậy!

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Xin thân phụ lấy cho con.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên :

- Con tính làm gì đây?

- Nay Gia Cát Trường Phong và Phấn Diện Hồ Ly công lực đã lên cao tột đỉnh, không có dễ gì thắng nổi bọn chúng.

Cứ theo lời lão nhân nói với con thì muốn trở thành vô địch vô lâm quét tan ma đạo giang hồ phải lấy cho được kho tàng trước tác võ công trong Huyết Châu Hồn.

Thạch Phá Thiên sững sốt :

- Thạch Bảo Kỳ, phải chăng con đã gặp Huyết Châu lão nhân?

Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh :

- Thưa gia phụ, con đã từng gặp vị lão nhân này nhiều lần và người nói qua chuyện ngày xưa cũng vì việc lão tiền bối ấy trao tặng cha mười bốn hạt Huyết Châu Hồn mà mang họa.

Tiền bối tỏ ra hết sức ân hận và hứa giúp con trả mối phụ thù.

Thạch Phá Thiên kích động im lặng trầm tư dường như đang hồi nhớ lại những dĩ vãng xa xôi cũ.

Thật lâu Thạch Phá Thiên mới hỏi :

- Thạch Bảo Kỳ, hiện con đã học lối Vô Cực huyền công chưa?

- Thưa phụ thân, con đã học xong tám phần bí pháp Vô Cực huyền công rồi.

Thạch Phá Thiên mừng rỡ à lên một tiếng rồi thò tay vào lòng lấy tám hạt Huyết Châu Hồn ra đưa cho Thạch Bảo Kỳ.

Đại hiệp bảo :

- Con hãy qui tụ Huyết Châu Hồn lại rồi vận chân khí Vô Cực huyền công thử xem sao.

Thạch Bảo Kỳ tiếp đón tám hạt Huyết Châu Hồn, lấy thêm sáu hạt khác bỏ vào hộp mà ngày xưa Đẳng Ma Tôn Giả đã tặng cho chàng.

Chàng bỏ vào bẫy lỗ theo thứ tự của nó. Xong hết, chàng bắt đầu vận lên một bầu chân khí Vô Cực huyền công trong khi bàn tay cầm chắc cái hộp Huyết Châu Hồn.

Nội lực của Thạch Bảo Kỳ như nguồn thủy triều cuộn cuộn trào ra thấu sang cái hộp Huyết Châu Hồn.

Từ Thạch Phá Thiên đến Tiêu Diêu Khách và anh em Thiết Tâm Tú Sĩ cùng bao quang Thạch Bảo Kỳ nín thở vừa chăm chú nhìn vào hộp Huyết Châu chờ đợi chuyện lạ xảy ra.

Chẳng bao lâu?

Chợt trông thấy một làn sương mù lơ lơ xuất hiện trong chiếc hộp Huyết Châu Hồn.

Làn sương mù ban đầu dày đặc sau đó dần dần phai đi, sau cùng lưu lại một tấm thảm đồ kỳ dị.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ vì dùng quá nhiều chân khí cho Vô Cực huyền công nên mồ hôi ướt đầm dề. Tuy vậy chàng vẫn giữ nguyên chân ngươn cho tấm đồ hình ngày càng hiện rõ hơn.

Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách định thần nhìn vào tấm thảm đồ vừa phát hiện trên hộp Huyết Châu Hồn.

Đột nhiên Thạch Phá Thiên kêu lên :

- Tam hiền đệ, có thấy những gì trong tấm bản đồ này không?

Tiêu Diêu Khách nhìn không hề chớp, lát sau bàng hoàng thốt :

- Đại huynh, sao lại lạ lùng thế này?

Thạch Phá Thiên chưa ngớt kinh hoàng :

- Hiền đệ có nhận ra phương hướng của nơi chôn giấu kho tàng trước tác võ công vô địch hay không?

Tiêu Diêu Khách trợn hai mắt sáng như ngọn đèn sừng sờ giây lâu mới đáp lời :

- Đại huynh, theo tiểu đệ nhận thấy thì hình như nơi chôn giấu trước tác võ công ở tại chốn này.

Thạch Phá Thiên nghiêm nghị :

- Có thể đúng như vậy rồi. Nếu chúng ta không lầm thì kho tàng võ công đang nằm ở dưới đáy cái đầm ao này đây.

Bọn anh em Thiết Tâm Tú Sĩ, Kim Kiếm thư sinh thấy đều ngơ ngác hãi hùng vì không ngờ sự tình như thế.

Ba thầy trò ở trong hang động này đã mười mấy năm mà chưa hề phát giác dưới đáy ao đầm này có trước tác võ công vô địch. Giờ trải tấm đồ hình mới thấy rõ.

Thạch Phá Thiên và Tiêu Diêu Khách nhìn kỹ thêm một chập nữa coi có sai lầm không :

- Đủ rồi, con hãy mau thu hồi chân khí.

Thạch Bảo Kỳ liền thu hồi chân lực buông tiếng thở phào một tiếng vô cùng khoan khoái.

Tuy đương bận vận công nhưng chàng cũng đã nghe rõ tất cả mọi việc xảy ra rồi.

Chàng hỏi Thạch Phá Thiên :

- Thân phụ, bây giờ chúng ta làm thế nào?

Thạch Phá Thiên chỉ lại cái đầm nước trong tận đáy nói :

- Hãy tới ao đầm kia, con vận thử Vô Cực huyền công một lần nữa coi thực hư thế nào.

Thạch Bảo Kỳ vâng dạ bưng hộp Huyết Châu Hồn tiến bước đến cái đầm ao thiên nhiên kia.

Bốn người cùng vây xung quanh Thạch Bảo Kỳ gắng tám luồng dị quang coi cho thật rõ ràng.

Thạch Bảo Kỳ lại vận chân khí Vô Cực huyền công một lần nữa ép mạnh lên hộp Huyết Châu Hồn.

Bốn người đều định thần nhìn cho thật kỹ bức đồ hình hiện ra trên nắp hộp Huyết Châu.

Dưới mắt mọi người một làn nước biếc xanh tận đáy cho thấy cái hang động ăn thông vào phía trái giống tạc cái hang đang chìm ẩn dưới đáy hồ khiến cho ai cũng quả quyết đó là kho tàng trước tác võ công chứ chẳng còn là gì nữa.

Bất giác Tiêu Diêu Khách kêu to :

- Đại huynh đây quả thật là trời giúp cho chúng ta bức đồ hình giống tạc không sai chạy một chút nào.

Thạch Phá Thiên hoan hỉ :

- Đúng vậy, quả thật trời không phụ lòng người lành đây.

Tiêu Diêu Khách hỏi :

- Đại huynh, từ khi vào trong hang động này chưa có lần nào đại huynh khám phá dưới đáy hồ này à?

Thạch Phá Thiên lắc đầu :

- Chưa có lần nào cả vì trong khi ta vào hang động này cũng đã thấy dưới ao đầm có cái hang kỳ dị, lòng đầm hoài nghi nhưng vì vết thương trầm trọng nên bỏ qua đi. Mãi cho tới ngày hôm nay mới phát giác.

Lúc bấy giờ Thạch Bảo Kỳ cũng vừa thu hồi chân khí Vô Cực huyền công, vội hỏi Thạch Phá Thiên :

- Gia phụ đã xuống đáy hồ rồi à?

- Phụ thân chỉ phát giác ở phía ngoài chớ chưa lọt vào nổi phía trong sâu hang động.

- Dưới ấy có những gì hử thân phụ?

- Muôn phần hiểm trở, có một luồng nước lạnh, khí độc và tử quang nữa.

Ta chỉ chui vào độ khoảng chừng vài trượng thì buộc phải tháo trở ra chứ không sao tiến sâu vô được.

- Gia phụ có thấy gì nữa không?

- Ngoài ra chưa phát giác được những gì hết.

Thạch Bảo Kỳ ngấm nghĩ chợt reo lên :

- Gia phụ, đã có rồi?

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên :

- Cách gì vậy hử con?

Thạch Bảo Kỳ chỉ trong hộp Huyết Châu Hồn mười bốn hạt chói tỏa rạng ngời đáp :

- Hiện giờ ở đây chúng ta đã có mười bốn hạt Huyết Châu Hồn trong đó có đầy đủ bảo vật trực thủy, phân hỏa, giải độc, vậy thì đối với mọi chương ngại dưới đáy hồ kia đâu còn là khó khăn nữa.

Chợt nhớ ra điều này, Thạch Phá Thiên “ồ” lên một tiếng, tươi cười bảo Thạch Bảo Kỳ :

- Hỡi con, nếu không nói ra phụ thân đã quên khuấy mất điều này rồi, vậy thì ở đây chỉ có con là học được Vô Cực huyền công, có thể xuống dưới dễ dàng hơn. Con cũng nên mạo hiểm một lần xem sao.

Thạch Bảo Kỳ hăm hở :

- Phụ thân nói rất đúng, con xin xuống dưới đáy hồ dò thám sự tình ra sao.

Phụ thân và tam thúc cùng với sư huynh ở trên canh chừng là hay.

Tiêu Diêu Khách chen vào :

- Hiền đệ nói chí lý. Hiền giờ bọn Thất Hồ giáo đã cho nhiều môn đồ rải rác dò thám trong vòng dãy núi Hằng Sơn này quyết tâm tiêu diệt Hận Thể môn, vậy chúng ta cứ để một mình cháu Bảo Kỳ xuống dưới đáy hồ tùy cơ ứng biến, còn lại chúng ta phải ở trên đất bằng để mới có thể ứng phó mọi tình thế xảy ra. Nếu tính sai một chút nguy hiểm lắm.

Thạch Phá Thiên khẽ gật đầu :

- Quả đúng như thế, chúng ta phải ở trên này ứng phó với bọn Thất Hổ giáo nếu chúng đã phát giác ra cái động Hận Thế môn.

Rồi đại hiệp quay sang Thạch Bảo Kỳ :

- Con ạ, trước khi xuống đáy hồ tìm trước tác võ công vô địch, con hãy ghi nhớ điều này : Cho dù có khám phá ra hang động được bảo vật hay không, nội trong nửa ngày con cũng phải trồi lên mặt nước cho bọn ta biết rõ mọi việc, đừng để quá thời hạn ấy. Con đã nghe rõ rồi chứ?

Thạch Bảo Kỳ trình trọng đáp :

- Con xin tuân theo lời chỉ dạy của phụ thân, nhất quyết tìm cho được bảo tàng trước tác võ công này.

Quét nhìn mọi người một cái như giả biệt, Thạch Bảo Kỳ lặn mình lại mé ao đầm.

Trên tay chàng vẫn cầm chặt chiếc hộp đựng mười bốn hạt Huyết Châu Hồn, liền vận công lên. Làn sáng Huyết Châu bắn ra muôn đạo đẹp màu nhiệm vô cùng.

Tôm?

Thạch Bảo Kỳ liền phóng xuống ao đầm. Nước văng lên tung tóe.

Chiếc bóng to lớn của chàng thiếu hiệp rẽ nước thành hai bên rồi từ từ chìm xuống đáy sâu. Vì trên tay Thạch Bảo Kỳ có hạt Trục Thủy Châu nên nước vệt qua hai phía nhường lối cho chàng.

Thạch Bảo Kỳ xuống đáy hồ hết sức dễ dàng nhu trên đất bằng vậy.

Đường nước chàng đi như dòng thủy tinh từ dưới đáy hồ đưa lên cao.

Lúc ban sơ Thạch Bảo Kỳ xuống tới hang động thấy nước ào ào rất mạnh bạo. Chàng vận khí giữ vững thân mình rồi tiến vào phía trong động.

Lạ thay vượt qua khỏi nước, đường hang ăn xéo vào lên thì thấy khoảng hang trống.

Chỗ này đã thấy đám lửa cháy phừng phừng hình như từ cội địa ngục phún lên.

Đám lửa vô cùng oai liệt quạt mạnh tới trước mặt của Thạch Bảo Kỳ nóng hơn cả lửa thường.

Thạch Bảo Kỳ vội vàng đưa chiếc hộp Huyết Châu Hồn về phía trước cốt để cho hạt Phân Hỏa Châu chế ngự bớt sức lửa.

Quả nhiên kiến hiệu.

Ánh sáng hạt Phân Hỏa Châu chớp ngời lên vạch một lần dài xuyên qua đám lửa kia chia ra làm hai.

Tức thì một khoảng trống hiện ra trước mắt Thạch Bảo Kỳ. Chàng mừng rỡ phóng mình qua khỏi đám lửa nóng như hỏa ngục đỏ.

Thạch Bảo Kỳ khẽ nhếch một nụ cười khoan khoái. Chàng lại xông vào sâu trong hang huyết.

Bấy giờ không còn nước với lửa nữa. Sức nóng cũng không hề nghe thấy chi hết.

Con đường cứ dốc lên, Thạch Bảo Kỳ lại tiến thêm chừng năm mươi trượng nữa.

Đột nhiên chàng trông thấy trước mặt một vầng khói mờ màu đen không rõ từ đâu cứ quì tụ vào một chỗ.

Vầng khí đen này chu vi có hơn ba trượng nhưng chẳng hiểu chiều dài của nó bao nhiêu cho cùng.

Thạch Bảo Kỳ biết ngay đó là vùng khí độc, nếu để trúng nhằm chắc chắn sẽ phơi thây liền tại trận. Lúc này Thạch Phá Thiên cũng từng nói tới khí độc này rồi.

Thạch Bảo Kỳ đưa hạt Giải Độc Châu về phía trước rồi vận công lên cho ánh sáng phát ra.

Tức thì đã thấy vùng khí độc chia làm hai phía chừa một con đường vừa một người đi qua.

Trong lòng mừng vô tả, Thạch Bảo Kỳ nhanh lẹ tiến qua khỏi vùng khí độc kinh hồn đó.

Nháy mắt chàng đã qua khỏi vùng khí độc như đám sương mù đen mịt mờ kia.

Chàng tiến đi mau như trước.

Vào khoảng hai mươi trượng nữa, trước mặt Thạch Bảo Kỳ chỉ là một cái hang cốc đen thẳm không thể trông thấy lối đi.

Dù cho nhỡ lực có cao thâm đến đâu cũng khó mà chọc phủng màu đen tối đó.

Thạch Bảo Kỳ xông lên day hạt Dạ Minh Châu về phía trước đồng thời vận công lên.

Hạt Dạ Minh Châu là một vật sáng ngời nay lại thêm chân khí tiếp vào càng phát lên ánh sáng kỳ diệu vô cùng.

Ánh sáng đẹp lạnh lùng chưa từng thấy. Nhờ đó mà Thạch Bảo Kỳ xông vào được nơi hiểm địa của hang cốc đen như vùng địa ngục này.

42. Thủy Động Thần Bí

Lát sau Thạch Bảo Kỳ vượt qua khỏi vùng đen tối.

Bấy giờ trước mặt chàng bỗng sáng lên, Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn lên thì thấy đó là một vùng giang sơn riêng biệt, chu vi rộng chừng mấy mẫu.

Chẳng hiểu nơi đây ăn thông vào chốn nào?

Chỉ thấy cây cỏ tốt tươi, kỳ hoa dị thảo mọc đầy đường bay mùi thơm ngào ngạt.

Ngửi nhấm mùi hương đó cảm thấy sảng khoái cả tinh thần.

Thạch Bảo Kỳ chợt la lên một tiếng hoan hỉ.

Theo chàng nghĩ thì chắc chốn này đã tới chỗ chôn cất kho tàng trước tác võ công rồi.

Tinh thần Thạch Bảo Kỳ càng thêm phấn chấn hơn trước.

Cất hộp Huyết Châu Hồn vào lòng, Thạch Bảo Kỳ nhanh lẹ tiến tới chỗ những đám cây xanh kia.

Nháy mắt chàng đã tới những lùm cây như tùng bá nhưng khác hơn là màu xanh của nó và đẹp như bức tranh thần tiên.

Qua khỏi đám cây này, Thạch Bảo Kỳ chợt thấy trước mắt chàng một gian bí thất kỳ cổ.

Gian bí thất rất giản dị nhưng vô cùng quái lạ chưa từng thấy trong chốn giang hồ.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng, lắc mình tới chỗ gian bí thất coi có gì lạ không rồi nhẹ tiến vào.

Vừa lọt vào cánh cửa bí thất chợt Thạch Bảo Kỳ sững người lại, đồng thời ngơ ngác cả lên. Vì chàng vừa phát giác ngay trong cửa có một chiếc thạch sàng không lớn lắm chắn ngang.

Trên thạch sàng có một người cốt cách như vị tiên ông đời thượng cổ đang ngồi xếp bằng nơi đó.

Hai mắt của vị thần tiên này nhắm lại nhưng bảo tướng và phong cốt có một cái gì oai nghi bất khả xâm phạm.

Thạch Bảo Kỳ toan mở miệng ra hỏi thì cũng vừa phát giác vị thần tiên không còn sống nữa.

Nguyên là nhân vật thần kỳ này ngồi tĩnh tọa đã chết từ lâu rồi, chẳng rõ là bao nhiêu thời gian nữa.

Bất giác Thạch Bảo Kỳ sanh lòng kính nể dù chưa biết lão nhân ngồi tịch kia là ai.

Chàng quì thụp xuống van vái :

- Tại hạ tiểu danh Thạch Bảo Kỳ xin bái kiến di dung của bậc đại tiên bối.

Dư âm câu nói này chưa dứt thì Thạch Bảo Kỳ chợt phát giác trên mặt đá trước linh thể lão nhân tợ thần tiên có dòng chữ như sau :

Người vào được chốn này quả là căn duyên của trời sắp đặt, vậy thì hãy tiến thẳng vào phía trong chừng bảy bước kéo cái vòng sắt ra, người sẽ thấy toại nguyện.

Thạch Bảo Kỳ đọc xong băng khuâng lên.

Mấy dòng này nếu không bảo vào kia gặp kho tàng võ công thì còn là gì nữa.

Thạch Bảo Kỳ cúi lạy thêm mấy lạy tỏ lòng sùng kính người đã khuất rồi tiến thẳng vào trong.

Chàng bước đi đúng bảy bước, cặp mắt nhìn thấy đã sát với tam giác tòa bí thất.

Trên tường có một cái khoen bằng sắt nhưng không hề rỉ sét, không hiểu nguyên nhân vì sao.

Do dự một lúc, Thạch Bảo Kỳ đưa tay lên kéo cái vòng sắt ấy một cái thật nhẹ.

Tức thì chuyện lạ xảy ra.

Một loạt tiếng ầm ỉ nổi lên.

Loạt tiếng lạ vừa chấm dứt đã trông thấy trong vách tường tách ra để lộ một cánh cửa.

Cánh cửa này ăn thông xuống con đường hầm dưới đất.

Tâm tình của Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên cực độ.

Chàng lẹ làng chui ngay xuống con đường hầm ấy.

Vào khoảng vài mươi trượng, Thạch Bảo Kỳ phát hiện một vùng ánh sáng do những hạt Dạ Minh Châu to lớn dị thường chiếu tỏa.

Chàng nhận ra phía trước có một cái kệ khá to.

Thạch Bảo Kỳ rúng tận đáy lòng tiến nhanh tới kệ đá ấy.

Chàng kéo cánh cửa kệ đá thì thấy phía trong có nhiều bộ sách kỳ cổ bọc da thú rừng rất ngăn nắp.

Thạch Bảo Kỳ run tay cầm lấy một quyển lên coi thì thấy phía ngoài đề hàng chữ như sau :

“Không Không đạo nhân lưu ngôn.”

Thì ra lão tiên bối ngồi tịch ngoài kia chính là Không Không đạo nhân.

Đây là một đức dị nhân truyền thuyết trong chốn giang hồ cách đây khoảng năm trăm năm về trước.

Danh tánh của dị nhân này lẫy lừng đến nỗi không còn ai không biết tới mãi tới ngày nay.

Thời đó không có ai dám nhận nổi một chiêu của Không Không đạo nhân nên ít người dám đương đầu với lão.

Suốt năm mươi năm trường hành đạo giang hồ ít khi Không Không đạo nhân dùng tới sức sanh bình của mình.

Chiêu pháp của đạo nhân đạt cõi thông huyền giống như phép thuật của những bậc địa tiên ngày xưa. Nhưng sau đó Không Không đạo nhân bất tin đi không còn nghe tới tung tích của lão nữa.

Rồi trải qua năm trăm năm nay cũng không ai phát giác võ công của nhân vật thần bí này lưu lại cho ai cả.

Không ngờ giờ đây Thạch Bảo Kỳ lại tìm được Không Không đạo nhân viên tịch dưới hang cốc này.

Đến đây chàng mới biết những hạt Huyết Châu Hồn kia chính là vật sở hữu của Không Không đạo nhân.

Cảnh thần tiên ngoài kia chính là nơi tàng ẩn giang hồ của lão nhân tạo thành.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới hiểu rõ Không Không đạo nhân vì sợ cái tụt thành võ công của mình làm phát sanh mối đại họa cho giang hồ nên đem mười bốn hạt Huyết Châu Hồn và kho tàng trước tác võ công chia làm hai nơi.

Mười bốn hạt Huyết Châu Hồn thì đưa ra chốn giang hồ thử thách vận mạng chốn võ lâm. Còn trước tác võ công thì đưa vào chốn huyệt động bí mật này chờ người có cơ duyên vào thu nhận.

Vì vậy mà tạo nên một kiếp vận sát trong chốn giang hồ vì mười bốn hạt Huyết Châu Hồn trong vòng mười tám năm qua.

Giờ thì Thạch Bảo Kỳ chính là nhân vật có mối căn duyên lọt được vào chốn động phủ này.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ lật từng trang đọc qua.

Ngay trang đầu chàng đã thấy di chúc của Không Không đạo nhân có những điều khoản như sau :

Trước nhất, lão đại kỳ nhân có để lại một hoàn linh đơn chế luyện bằng một trăm thứ linh chi thảo, người may mắn uống vào sẽ được tăng ít nhất sáu mươi năm thành công lực, thật là một thứ linh đơn có một trong hai trong cõi đời.

Thứ nhì, thuở còn sanh tiền Không Không đạo nhân tinh thông nội ngoại thần công của các đại môn phái, thấy đều có trước tác ghi chép cất trong kho tàng.

Điều thứ ba, học môn võ công mang danh là Vô Cực huyền công ghi chép trên các hạt Huyết Châu Hồn vốn là đồng một mối với nhau. Nhưng kinh văn trên hạt Huyết Châu Hồn không được hoàn toàn, chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi.

Nó chỉ có thể dùng để vận công cho phát hiện lên tám bản đồ và chế ngự đối phương được một phần chứ lâm trận thì không sao sánh bằng được Vô Cực huyền công tại chỗ.

Kể nào học thành kinh văn này rồi là có thể đánh bại được Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ.

Thạch Bảo Kỳ coi xong tâm tình chàng cảm thấy khích động mãnh liệt vì không ngờ mình lại gặp kỳ duyên to tát đến thế này.

Trước nhất chàng cầm lấy hoàn tiên đơn bỏ vào miệng nuốt ngay vào bụng.

Kế đến Thạch Bảo Kỳ ngồi xếp bằng dưới đất vận công theo lối chân khí Cửu Cửu huyền công.

Vốn sẵn có một bản chất thông minh tốt độ, tâm tánh lãnh ngộ rất cao thâm, lại dốc hết tinh thần vào cuộc vận khí nên chỉ trong vòng nửa buổi thì Thạch Bảo Kỳ đã tựu thành lối Vô Cực huyền công chánh tông ở dưới tòa động cốc.

Bây giờ Thạch Bảo Kỳ mới phát giác Vô Cực huyền công này quả thật là uyên bác tinh thâm, huyền ảo khôn bì, càng thi triển càng thấy sự kỳ diệu như phép thuật thần tiên.

Còn lại phần sau, Thạch Bảo Kỳ đọc thuộc lòng kinh văn mỗi chân ngôn Vô Cực huyền công.

Tiếp đó Thạch Bảo Kỳ lại lấy pho trước tác võ công giở ra mà đọc vừa nghiên cứu thật lâu.

Chàng luyện đi luyện lại ngón võ công huyền bí này bước sang giai đoạn thứ nhì.

Giai đoạn này càng khó khăn hơn trước.

Trải hơn mấy chục phen như thế, Thạch Bảo Kỳ đã tựu thành mỗi chân ngôn này. Chẳng những thế chàng lại phát huy thêm sáu mươi năm thành công lực do hoàn linh đơn mà ra nữa.

Bây giờ nội lực Thạch Bảo Kỳ đã tràn trề như biển cả, võ công lại tốt bậc huyền thông.

Bất giác chàng nhảy dựng lên :

- Ta đã thành công rồi!

Thạch Bảo Kỳ hoan hỉ đứng lên. Chàng thẩm tính theo thời gian, chợt giựt mình kêu lên :

- Thôi nguy rồi, thân phụ ta dặn sau mười hai giờ dù trong hoàn cảnh nào cũng phải trời lên mặt nước cho biết tin tức dưới hang huyết này, nhưng giờ đã có hơn hai mươi giờ rồi, chắc chắn gia phụ và mọi người đều sốt dạ đợi chờ.

Vậy ta phải trở lên ngay mới được.

Thầm nhủ như thế rồi, Thạch Bảo Kỳ đem những quyển trước tác võ công cất trở lại chỗ cũ.

Xong xuôi chàng trở ra ngoài phủ phục trước linh thể của Không Không đạo nhân nói :

- Tiểu đồ diệt nay phải trở lên đất bằng, xin bái biệt di thể của lão tiền bối.

Sau đấy Thạch Bảo Kỳ đứng dậy, quay mình một cái là đã bắn đi ra ngoài như mũi tên vừa buông khỏi gài.

Thạch Bảo Kỳ quay trở lại con đường hầm cũ, chun lên hang động vượt quá núi lửa và độc khí bằng những hạt Huyết Châu Hồn cầm trên tay.

Chẳng bao lâu Thạch Bảo Kỳ đã xuống tới đáy ao đầm nơi mà chàng chui vào hang động bí mật.

Thạch Bảo Kỳ không chút do dự lao mình xuống chỗ vòi nước phun mạnh ra rồi trôi lần lên. Lát sau chàng đã lên tới mặt nước ao đầm.

Vừa ngoi đầu lên khỏi mặt nước, chợt Thạch Bảo Kỳ đã nghe có tiếng thét to lên :

- Gã kia rồi!

Liền theo có tiếng quát tiếp đó :

- Đúng vậy, chắc chắn là gã đây!

Tiếng quát này nghe lạ tai, không phải Thạch Phá Thiên và cũng không phải Tiêu Diêu Khách.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng cố ngoi lên chút nữa để mở mắt coi đó là ai.

Nhưng cùng lúc ấy lại có tiếng rống :

- Hãy giết gã cho mau!

Nghe câu này Thạch Bảo Kỳ hiểu ngay đây là kẻ thù chứ không phải là người của thân phụ chàng. Nhưng chàng chưa kịp gì hết thì chợt thấy chưởng chỉ đao kiếm tứ phía trên miệng ao đầm áp xuống đỉnh đầu chàng.

Trong lòng kinh hãi, Thạch Bảo Kỳ liền lanh lẹ ngay trở xuống nước tránh những loạt tấn công đó.

Bùng... Bùng...

Nước dưới ao đầm văng lên tung tóe, hàng loạt kiếm phong chưởng chỉ vừa phốt trước mặt Thạch Bảo Kỳ trúng vào mặt nước.

Phía dưới này Thạch Bảo Kỳ lắc ngang hai trượng khỏi vị trí cũ rồi lại trôi lên.

Cùng theo một động tác mau lẹ tợ chớp kỳ diệu vô phương, chàng đã bắn mình lên cao bốn trượng như vị tà thần.

Rồi Thạch Bảo Kỳ theo một thân pháp khiến người hạ ngay xuống mé ao đầm vô công tuyệt diệu.

Chàng quét mắt nhìn qua mé ao hồ thì thấy có người đã đứng chực sẵn đó.

Đầu tiên Thạch Bảo Kỳ nhận ra có hai lão ma đầu Sương Long bảo chủ và Thần Ứng bảo chủ.

Kế đó chàng lại thấy rõ rất nhiều cao thủ của hai bảo này dàn thành thế trận tự bao giờ.

Bọn chúng đang chiếu hàng loạt luồng hung quang nhìn Thạch Bảo Kỳ vô cùng sững sốt. Có lẽ chúng hãi hùng trước cái thân pháp kỳ diệu hiện thời của Thạch Bảo Kỳ.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ lại đưa mắt nhìn qua phía mặt ao đầm. Bất giác chàng rung động cả tâm tình lên vì vừa nhận ra một cái xác chết nằm nơi đó.

Xác chết chính là Kim Kiếm thư sinh, mình mẩy đầy cả máu me, áo quần rách nát chứng tỏ vừa trải qua một trận giao đấu cực kỳ khốc liệt.

Ngoài ra không còn trông thấy bóng dáng của thân phụ chàng và Tiêu Diêu Khách nơi đâu cả.

Thạch Bảo Kỳ kinh hãi một chập bỗng trên gương mặt lầy lừng sát khí thét hỏi Sương Long bảo chủ :

- Bọn người đến đây từ bao giờ?

Sương Long bảo chủ lạnh lùng :

- Bọn lão phu chỉ vừa mới tới đây.

Thạch Bảo Kỳ trở cái xác chết của Kim Kiếm thư sinh thét hỏi Sương Long bảo chủ :

- Đây có phải là tác phẩm của người chăng?

Sương Long bảo chủ lắc đầu :

- Lão phu không được rõ.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Sao đó, người không biết à? Thế ai đã hạ sát sư huynh ta?

Sương Long bảo chủ đáp ngay :

- Khi bọn lão phu đến đây thì thấy gã tiểu tử kia đã phơi xác từ bao giờ rồi, cũng chẳng thấy thủ phạm đâu cả.

Ngơ ngẩn một chập, Thạch Bảo Kỳ lại tiếp :

- Sao bọn người lại biết Hận Thế môn ở chốn này mà tìm?

Trở lên cười ha hả, Sương Long bảo chủ nói :

- Tiểu tử, người đã tìm được sào huyệt của Hận Thế môn thì có lẽ nào bọn lão phu không tìm ra. Điều này có gì lạ đâu mà người phải hỏi.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Lão tặc chó có ngạo nghễ điên cuồng, tiểu gia hỏi người hiện nay thân phụ ta Thạch Phá Thiên đang ở chốn nào?

Trở tay qua một hòn đá ở đằng xa, Sương Long bảo chủ đáp :

- Ở đằng hòn đá kia có mấy lời dặn dò của Thạch Phá Thiên, vậy người cứ tới đó nhìn thì rõ.

Thạch Bảo Kỳ theo ngón tay của Sương Long bảo chủ đưa mắt nhìn qua viên đá ấy. Quả nhiên chàng trông thấy một tấm vải vuông màu trắng có những vết tợ máu. Chàng liền lắc mình tới coi đó là vật gì.

Ghé mắt qua Thạch Bảo Kỳ nhận rõ đó là bút tích của Thạch Phá Thiên, bất giác trong lòng rung động lên. Chàng liền thò tay chộp lấy tấm vải vuông có bút tích để xem coi thân phụ viết những gì.

Chính trong lúc ấy?

Sương Long bảo chủ đã lấy mắt ra hiệu ngầm cho Thần Ưng bảo chủ và bọn môn đồ hai môn phái.

Bọn người này cùng một động tác với hai lão ma đầu phóng mình ra xa có hơn mười mấy trượng.

Thạch Bảo Kỳ vì khẩn cấp muốn biết rõ thân phụ chàng viết những dòng chữ gì trên tấm vải nên không còn lưu ý đến bọn Sương Long bảo chủ nữa. Nên chàng chẳng hề thấy động tác của bọn này.

Nhưng trong khi chàng chộp lấy tấm vải lên thì thành linh nhận ra ở dưới đất gần đó nổi bật lên một vùng lửa.

Vùng lửa chớp xẹt liên hồi.

Biết có biến, Thạch Bảo Kỳ hô thầm lên một tiếng rồi lẹ như luồng chớp bắn mình sang phía trái mặt ao đầm hơn năm trượng.

Một tiếng nổ long trời lở đất nổi lên.

Vùng lửa tung lên cao phủ trùm cả một chu vi mười trượng. Muôn ngàn tảng đá vì tiếng nổ bay tung vùn vụt vào không gian đánh huych vào vách đá nghe đến rợn người.

Đồng thời cát bụi bay lên mù mịt không còn trông thấy ai là ai nữa cả.

Thạch Bảo Kỳ bị chấn động loạng choạng tháo lui ra sau, nhưng mặt đất rung chuyển làm chàng không còn đứng vững.

Đùng... Đùng...

Tiếp theo đó lại có nhiều tiếng nổ rung trời lở đất khác.

Thạch Bảo Kỳ cảm nghe khí huyết xông trào, lồng ngực nặng nề lên cơ hồ vỡ toang ra.

Chàng hốt hoảng lắc mình vào một góc đá vận công lên mà chịu đựng vì chung quanh chàng lúc bấy giờ không thấy rõ những loạt tiếng nổ đang ở đâu cả.

Hiển nhiên đây là một trận địa pháo mà bọn ma đầu nào đó đã đặt sẵn từ nãy giờ rồi.

Chúng đã đặt cạm bẫy để hủy diệt chàng tại chỗ.

Quả thật là một âm mưu độc hiểm khôn lường.

Lúc bấy giờ?

Cả một vùng chu vi mười trượng thấy đều bị sụp đổ tan tành. Luôn cả gian nhà của Hận Thế môn cũng bị hỏa pháo phát nổ thành những đồng gạch vụn.

Một chớp khá lâu.

Tiếng nổ mới chịu im đi.

Bụi cát hãy còn tung bay mù mịt chưa chịu tan biến.

Bây giờ thì đã có thể nhận ra những người chung quanh rồi.

Thạch Bảo Kỳ nhờ công lực quá thâm hậu lại tránh trước khi hỏa pháo phát nổ nên không bị thiệt tới sanh mạng. Mặc dù vậy chàng cũng bị thương tích nhiều nơi trong mình và áo quần tơi tả.

Tình hình thật là bi đát. Nhưng dù sao chàng cũng vừa thoát qua một cơn nguy hiểm có thể tiêu diệt đến tánh mạng chàng.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm hô lên :

- Thật là hiểm ác!

Rồi chàng quét mắt nhìn qua bọn Sương Long bảo chủ và Thần Ưng bảo chủ xem tình trạng của bọn chúng.

Khi ấy cát bụi cũng tan dần có thể cho thấy rõ đối phương.

Dưới mắt Thạch Bảo Kỳ có tới năm cái xác của bọn ma đầu nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Hại người không được trở lại hại mình, bọn này vì không kịp nhảy tránh nên phơi thây tại trận.

Riêng hai lão Sương Long bảo chủ và Thần Ưng bảo chủ thì tóc tai tử rụng, áo quần bê bết máu, giống như vừa từ trong một hang động mà chui ra.

Hai lão ma đầu hãy còn kinh hoàng thất sắc lo xem xét vết thương trên mình.

Còn lại một số đông ma đầu nhờ đứng xa nên không việc gì nhưng tất cả đều kinh hồn hoảng phách.

Lợi dụng cơ hội còn mịt mờ cát bụi này, Thạch Bảo Kỳ đưa tấm vải lên đọc coi thân phụ chàng viết những gì.

Chàng nhận ra những dòng nguệch ngoạc như sau :

"Thạch Bảo Kỳ con.

Vài hàng để lại cho con được rõ : Hiện nay bọn Thất Hổ giáo đã xâm nhập vào hang động, số người quá đông đảo, lại nữa trong chốn chật hẹp khó bề xoay trở nên buộc lòng thân phụ cùng tam thúc triệt thoái ra khỏi nơi này.

Vậy khi con đọc lá huyết thư, con hãy lo mai táng Kim Kiếm thư sinh rồi hãy tìm ta".

Viết tới đây thì chợt thấy đứt đoạn như vì quá khẩn cấp không thể viết thêm được nữa.

Chỉ nhận ra phía dưới có hàng chữ “Phụ thân lưu bút” rồi ngưng luôn.

Hiển nhiên Thạch Phá Thiên đã viết lá huyết thư này trong một tình thế cực kỳ nguy ngập, chưa dứt là đã cùng Tiêu Diêu Khách chạy ra khỏi hang động.

Đọc lá huyết thư, tâm tình của Thạch Bảo Kỳ không khỏi khấn trương lên tột độ.

Chàng nghĩ thật nhanh :

- Thật ta không ngờ nổi bọn Gia Cát Trường Phong này lại theo dõi thân phụ ta bén gót như thế. Thế lực của chúng hiện nay quá mạnh, bao trùm cả võ lâm cho nên phụ thân mới ra đi một cách như thế.

Vậy ta nên gấp rút rời khỏi hang động đi tìm xem cha ta ở nơi nào, có điều gì phương hại hay không.

Say nghĩ đầu đó đã cạn kể, Thạch Bảo Kỳ cất mắt nhìn qua phía bọn Sương Long bảo chủ và Thần Ưng bảo chủ và toan bắn mình đi.

Lúc bấy giờ cát bụi đã tan đi nên trông thấy rất rõ ràng.

Chàng nghe Sương Long bảo chủ cười lên kha kha :

- Ha ha... Kế hoạch của Thần Ưng đại huynh thật là kỳ diệu, hiện giờ chắc chắn gã tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ đã vùi chôn trong đồng đá kia chứ không còn trông mong gì sống sót được. Ha ha... Đáng kiếp cho tên tiểu quỷ đã làm mưa làm gió bấy lâu trong chốn giang hồ.

Thạch Bảo Kỳ ẩn sau tảng đá to nghe những lời này máu hận bỗng sôi bùng lên. Chàng định phóng mình ra quật một chưởng kết liễu tánh mạng của Sương Long bảo chủ nhưng vì muốn chờ xem bọn chúng giở thủ đoạn gì nữa nên im lặng lóng tai nghe.

Lúc ấy Thần Ưng bảo chủ cười khà :

- Không đúng vậy đâu, Sương Long đại huynh khéo mà ngợi khen tiểu đệ, sự thật nếu lão huynh không phát giác tấm vải có hàng chữ của tên mã đầu Thạch Phá Thiên kia thì làm sao chúng ta biết được gã Thạch Bảo Kỳ lặn dưới đáy ao đầm mà lập trận hỏa pháo hủy diệt gã như thế được.

Ngưng lại một lúc, lão ma đầu tiếp :

- Sương Long lão huynh, phục thù là một chuyện nhỏ, nay giết được gã tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ kể cũng hả lòng hả dạ chúng ta rồi, nhưng còn một điều rất quan trọng là chúng ta thu hồi lại những hạt Huyết Châu Hồn kia để cùng nhau luyện thành võ công vô địch hầu làm bá chủ võ lâm.

Tiểu đệ e ngại cho trận hỏa pháo vừa rồi đã nổ tung tan nát những bảo vật vô giá rồi chứ chẳng không.

Sương Long bảo chủ cười khà :

- Thần Ưng lão huynh sai rồi. Lão huynh quên rằng những hạt Huyết Châu Hồn toàn là vật cứng rắn như kim cương không bao giờ mòn, làm gì có chuyện tiêu tan được.

Thần Ưng bảo chủ giục :

- Vậy thì chúng ta hãy tiến tới chỗ gã tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ tan thân nát thịt coi ra sao?

Sương Long bảo chủ tán đồng :

- Lão huynh chí lý.

Cả hai lão ma đầu sau khi thốt ra lời này cùng phóng tới chỗ Thạch Bảo Kỳ đứng lúc nãy để tìm những hạt Huyết Châu Hồn.

Hai lão ma đầu đến nơi quét luồng ma nhãn nhìn qua mấy lượt như sừng sờ. Sương Long bảo chủ kinh dị :

- lạ thay, tên tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ đã chết nhưng sao không thấy hài cốt của gã?

Thần Ưng bảo chủ cũng ngạc nhiên :

- Thật là một điều kỳ dị đây, nhưng hay là vì trận hỏa pháo quá dữ dội chôn lấp thi thể của tên tiểu quỷ dưới đồng đá vụn kia.

Sương Long bảo chủ bàng hoàng :

- Cũng có thể như vậy lắm, thôi chúng ta hãy lo đi tìm những hạt Huyết Châu Hồn cho mau.

Hai lão ma đầu tiến tới chỗ tảng đá mà Thạch Bảo Kỳ đang ẩn núp ở phía sau. Không để phí mất thời giờ thêm nữa, Thạch Bảo Kỳ vụt bắn mình ra cản ngay trước mặt hai lão ma đầu.

Chàng thét lên lồng lộn :

- Hai lão ma già chết sót này chớ có tìm tiểu gia nơi đâu vô ích. Ta đã ở trước mặt bọn ngươi đây!

Sự xuất hiện bất ngờ của Thạch Bảo Kỳ khiến cho bọn Sương Long bảo chủ phải dừng chân lại.

Hai lão ma đầu mắt nhìn lên thấy Thạch Bảo Kỳ kinh hoàng tháo lui ba bốn bước.

Sương Long bảo chủ sững sờ :

- Tiểu tử, ngươi hãy còn sống đây sao?

Bằng giọng lạnh lùng vừa ngọt ngào, Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Đúng vậy, cái quỷ kế tiểu mọn của bọn ngươi đâu có thể nào làm hại nổi người quân tử.

Nay bọn ngươi đã không diệt nổi tiểu gia trái lại tánh mạng các ngươi coi như đã gần đất xa trời rồi.

Mấy lời của Thạch Bảo Kỳ vừa thốt sắc mùi khùng bố máu tanh khiến cho Sương Long bảo chủ và Thần Ung bảo chủ thấy đều tái mặt.

Nhưng Sương Long bảo chủ đã rống :

- Tiểu quỷ chớ nên tự thị, hôm nay dù ngươi có chấp cánh mà bay cũng không còn mong ra khỏi chốn này.

Thạch Bảo Kỳ lắc mình lên :

- Lời khoát lác không bằng thực hành, vậy ngươi cũng nên ném qua cho biết một chút màu sắc võ công hiện thời của tiểu gia.

Ngọn đơn chưởng của chàng liền giơ lên.

Vụt!...

Một làn kinh khí Vô Cực huyền công từ chưởng trung của Thạch Bảo Kỳ ào tới Sương Long bảo chủ. Chiêu thức vừa đưa ra là đã nhắm ngay nơi hiểm yếu của lão ma đầu mà tấn công vào.

Chuyện này đã ngoài sức tưởng tượng.

Một chưởng của Thạch Bảo Kỳ quật ra bề thế mạnh như lôi điện, kinh lực tựa sóng trào, dù cho Sương Long bảo chủ có muốn chống đỡ hay tránh né cũng chẳng còn kịp nữa. Hướng chỉ từ này lão ma đầu cứ ngỡ là Thạch Bảo Kỳ chỉ dùng những quái chiêu Vô Địch chưởng như mấy lần trước là cùng, nào ngờ đối phương lại xử dụng ngọn võ công thần diệu này.

Nên Sương Long bảo chủ đã kinh hãi rống :

- Quả thật lợi hại?

Song chưởng của lão ma đầu cũng trong tiếng rống giở lên để ngang ngực yểm trợ.

Một tiếng nổ chấn động tòa hang động.

Chỉ nghe có tiếng ré thảm thiết từ nơi cửa miệng của Sương Long bảo chủ rồi thì thân hình của lão cất khỏi mặt đất tung bay ra ngoài năm trượng quật vào vách đá.

Bộp!

Sương Long bảo chủ rớt trở xuống đất nằm im lìm.

Toàn thân lão ma đầu nhuộm ướt máu hồng, chiếc đầu vỡ nát xương thịt chia lìa chết liền tại trận.

Cái chết vô cùng thảm khốc, thật là đúng với luật trả vay trong chốn giang hồ.

Thần Ưng bảo chủ ngó thấy cái chết của đồng bọn, sắc mặt nghiêm lại tháo lui về phía sau.

Lão ma đầu hết nhìn cái thầy ma bày trên mặt đất đến nhìn chăm chập vào mặt Thạch Bảo Kỳ.

Thần Ưng bảo chủ quá đổi hãi hùng trước ngọn thần công tối thượng của gã thiếu niên tuần tú này.

Đồng thời lão ma đầu hết sức hãi hùng bởi không ngờ đối phương nay lại luyện được Vô Cực huyền công như vậy.

Bọn ma đầu hai môn phái cũng vì cái chết của Sương Long bảo chủ mà hồn bay lên mây.

Có tên đã phải thảng thốt kêu lên :

- Trời, đây là huyền công gì?

Dưới tầm mắt của Thạch Bảo Kỳ lúc ấy cũng hoan hỉ lẫn kinh dị cho chính mình. Vì chàng cũng không ngờ Vô Cực huyền công nay lại thành tựu quá khủng khiếp như thế. Chỉ một chiêu đã quét vỡ đầu của Sương Long bảo chủ.

Chuyện này quả khó có người đã làm nổi rồi đây.

Thạch Bảo Kỳ cũng tự hiểu thâm nhờ viên linh đơn kia đã giúp cho chàng sáu mươi năm thành công lực nên mới có một nội lực hùng mạnh khiếp người như thế.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ vì quá hân hoan mà chưa thấy hành động chi hết.

Nhưng tới khi chàng định lắc mình lên kết liễu luôn tánh mạng của Thần Ưng bảo chủ để còn lìa khỏi hang động, thì lão ma đầu tiến tới trước mặt chàng quát :

- Tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ! Cứ theo lời đồn đãi của giang hồ thì phải chăng kho tàng trước tác võ công vô địch Huyết Châu Hồn chính là ở dưới thủy động này?

Thạch Bảo Kỳ cười ngạo nhiên :

- Trước khi ngươi sắp về bên kia cõi chết an giấc ngàn thu, tưởng ra tiểu gia cũng chẳng còn giấu diếm ngươi mà làm gì. Quả thật ngươi nói rất đúng.

Thần Ưng bảo chủ khe khẽ rung động :

- Tiểu tử, chắc ngươi đã vào được trong thủy động và đã thấu hoạch được cái kết quả mong muốn?

Thấy không cần giấu diếm làm gì, Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Đương nhiên là như thế.

Thần Ưng bảo chủ biếc cả sắc mặt. Tuy vậy lão ma đầu vẫn hống hách :

- Tiểu quỷ, nay lão phu bắt buộc ngươi hãy giao nộp mười bốn hạt Huyết Châu Hồn và tất cả các món bảo vật võ công đã lấy được ở dưới tòa thủy động kia.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo :

- Thần Ưng lão tặc, ngươi hãy tự hiểu lấy mình, lời nói vừa rồi của ngươi có quá đáng hay không?

Thần Ưng bảo chủ buông trầm giọng :

- Nếu ngươi từ chối không chịu trao những món bảo vật ấy thì bốn Bảo chủ lấy cái tiểu mạng của ngươi.

Thạch Bảo Kỳ ngạo mạn :

- Cũng chưa hẳn như thế, trái lại tiểu gia chỉ sợ e tánh mạng của ngươi không còn bảo tồn được nữa.

Thần Ưng bảo chủ bí ác cười khà lên :

- Chưa hẳn hay không hãy xem đây!

Lão ma đầu thò tay vào trong lòng lấy ra món vật màu đen thấy đến khiếp người, cười khà khà :

- Thạch Bảo Kỳ, ngươi hiểu món vật gì đây không?

Trố mắt nhìn qua món vật màu đen, Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Là món vật gì đây?

- Oanh Thiên Pháo!

- Oanh Thiên Pháo à?

- Đúng vậy, đây là một thứ trái nỏ rất nhạy mà lão phu ít khi dùng tới, nhưng hôm nay phải xử dụng tới nó mới có thể chế ngự được ngươi.

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt :

- Thần Ưng lão quỷ, ngươi đừng hòng dùng trái Oanh Thiên Pháo mà đe dọa tiểu gia vô ích.

Thần Ưng bảo chủ cười to hơn :

- Vậy thì người phải chết rồi đây.

Thạch Bảo Kỳ hét :

- Hãy khoan đã!

Thần Ưng bảo chủ vừa giở cánh tay cầm trái Oanh Thiên Pháo lên chợt ngưng lại ngạo nghễ :

- Sao đó? Tiểu tử ngươi đã bằng lòng trao những món bảo vật cho lão phu đây à?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Trái lại, tiểu gia bắt buộc ngươi phải vứt bỏ trái Oanh Thiên Pháo kia cho mau.

Thần Ưng bảo chủ tổng :

- Chẳng đời nào, trừ phi ngươi?

- Trừ phi thế nào đây?

- Hãy tự chặt đi một cánh tay phải và một bàn chân trái thì may ra lão phu còn cho mạng sống mà ra khỏi chốn này, trái lại ngươi sẽ nhận lấy một cái chết chẳng toàn thi thể.

Máu hận sôi trào trong huyết quản, Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng kèn kẹt :

- Lão quỷ chó có cuồng mộng giữa ban ngày vô ích, tiểu gia nhứt định sẽ xé thây ngươi mới hả cơn giận.

Thần Ưng bảo chủ cười kha kha :

- Tiểu quỷ, nay số ngươi đã tận rồi, đừng mong còn cơ hội nữa vô ích, hãy coi thủ đoạn của?

Lão ma đầu vừa nói tới đây chợt tình hình biến đổi.

Trong một tiếng thét lộng tràng, Thạch Bảo Kỳ đã tung ra một chiêu Vô Cực huyền công ngay trước ngực Thần Ưng bảo chủ.

Kỳ diệu thay!

Thạch Bảo Kỳ đứng cách Thần Ưng bảo chủ có hơn bốn trượng nhưng luồng Vô Cực huyền công vẫn áp tới như thường.

Những ngón võ công khác dù là Vô Địch chương cũng không có tầm tấn công xa như thế.

Chính vì vậy mà Thần Ưng bảo chủ không kịp đề phòng, đến khi phát giác thì đạo lực đã tới bên mình.

Một tiếng rú thê thảm nổi lên.

Bộ ngực của Thần Ưng bảo chủ bị chưởng lực Vô Cực huyền công quật nằm vỡ nát ra từng mảnh nhỏ.

Lão ma đầu chết liền tại trận.

Lúc ấy Thạch Bảo Kỳ cũng vừa thu hồi ngọn đơn chưởng lại quét cặp mắt nhìn qua xác chết của đối phương.

Chàng hừ lạnh lẽo nói :

- Lão quỷ, đây cũng là một cách tiện nghi cho người theo gót lão Sương Long bảo chủ cho có bạn, giá gặp lúc tiểu gia vô sự, bọn người sẽ thấy cái chết còn khổ sở hơn nhiều.

Dứt tiếng, Thạch Bảo Kỳ lắc mình qua toan lướt đi ra khỏi hang động để còn đi tìm phụ thân. Nhưng trong lúc ấy mười ba tên cao thủ Sương Long bảo và Thần Ưng bảo đã đồng loạt rống :

- Hãy đứng yên!

Chúng thi nhau phóng tới cản ngang trước mặt Thạch Bảo Kỳ và dàn thành thế trận. Bọn này để lộ trên những bộ mặt hung tàn đầy sát khí lẫn căm hờn.

Thấy thế Thạch Bảo Kỳ ngưng bước lại. Chàng nhìn qua mười ba tên cao thủ nhị Bảo rồi bạo thét lên :

- Bọn người toan tính gì đây?

Một tên trong bọn ma đầu quát lên :

- Bọn đại gia bắt buộc người phải giao nộp mười bốn hạt Huyết Châu Hồn rồi tự sát tại chỗ này.

Lời này làm Thạch Bảo Kỳ nổi giận đến bật cười khà lên. Giọng cười vừa cuồng ngạo và khinh thị vô cùng.

Rồi chàng trầm lặng xuống :

- Bọn người hãy nghe lời khuyên dụ của tiểu gia đây :

Lâu nay Sương Long bảo chủ và Thần Ưng bảo chủ tội ác mờ trời, hận thù chồng cao hơn núi, đáng phân thân làm trăm ngàn mảnh, nay có chết như vậy cũng là phúc đức lắm rồi.

Tại sao các người lại còn ngu xuẩn không chịu cải ác tùng thiện xa lánh nơi này, lại còn ngăn cản tiểu gia để rồi cùng chung số phận như hai lão ma đầu đó.

Hãy dang ra cho mau.

Một tên ma đầu trợn mắt :

- Tiểu quỷ, đừng giả mồm mép. Bề ngoài người làm ra mặt đạo đức chánh nghĩa nhưng trong lòng cũng độc ác như ai, đừng hòng dùng lời lay chuyển anh em bọn ta được.

Sát khí tỏa mờ trên gương mặt tuấn tú của Thạch Bảo Kỳ :

- Vậy thì bây giờ các người định thế nào đây?

Tên ma đầu ấy đáp :

- Trước hết giao mười bốn hạt Huyết Châu Hồn cho bọn đại gia xử dụng.

- Rồi thế nào nữa?

- Sau đó hãy cầm kiếm tự đâm vào cổ họng của mình cho bọn ta lấy máu của người mà uống tẩy hận cho nhị vị cố chủ.

Thạch Bảo Kỳ phát động sát cơ :

- Còn bằng tiểu gia làm trái lại thì sao?

Cả bọn ma đầu đồng thanh :

- Thì anh em ta giết người.

Quát dứt mười ba tên ma đầu cùng xông lên một lượt, mỗi người một chưởng, thế tựa nước trào sóng dậy.

Thạch Bảo Kỳ giận quá không còn nhân nhượng được nữa, vùng hét lên vang lừng :

- Tiểu gia vốn có lòng hỉ xả đối với bọn người, mở cho con đường sinh đạo, nhưng nay bọn người mê muội đến điên cuồng, không biết tiến thoái lại tự dẫn mình vào chỗ chết thì bảo ta tha làm sao cho được.

Vậy ta cũng cần ra tay tế độ cho bọn người theo hai lão quỷ kia cho có thầy có tổ.

Cùng trong khi thét, Thạch Bảo Kỳ bắn mình tới giữa chúng ma đầu Sương Long bảo và Thần Ứng bảo tung ra năm chưởng và năm ngọn chỉ phong mau như làn chớp.

Công lực của chàng từ khi học được Vô Cực huyền công đến nay tiến bộ vượt bậc nên tuy dùng Hồi Long Chưởng và Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ vẫn thấy lợi hại vô cùng.

Mười ba tên ma đầu không một ai chống đỡ lực đạo quá khủng khiếp của Thạch Bảo Kỳ vừa đánh ra.

Chỉ nghe một loạt tiếng ré thảm khóc nổi lên. Nhiều cái tử thi bay ra ngoài mấy trượng rồi trở xuống đất im lìm.

Thạch Bảo Kỳ vạch một vòng quanh sân trảng như sét giập thì triển đủ năm chiêu năm chỉ.

Sa thế công này tất cả mười ba tên cao thủ tại sân trảng đều bị hủy diệt không còn sống sót một người nào cả.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới ngưng tay lại, quét mắt nhìn qua đồng thi thể chất ngổn ngang.

Chàng lại nhìn cái xác chết của Kim Kiếm thư sinh thì không còn trông thấy nữa.

Hiển nhiên hài cốt của Kim Kiếm thư sinh bị chôn vùi dưới đồng đá vụn vừa đổ ụp xuống rồi.

Đây quả nhiên chẳng khác gì một nắm mộ thiên nhiên cho sư huynh chàng yên giấc ngàn thu chẳng còn gì lo lắng nữa.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm thở dài một tiếng như tiếc thương cho một đóa tài hoa của võ lâm rồi nhắm phía ngoài cửa động Hận Thế môn mà phóng đi mau tợ làn khói.

Vừa đi Thạch Bảo Kỳ vừa quét mắt tìm coi phụ thân chàng và tam thúc coi còn thấy thoáng nơi nào chẳng.

Chẳng thấy chiếc bóng nào hết.

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên vì hiểu phụ thân chàng cùng Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ đã đi xa rồi.

Không hiểu thân phụ chàng đã gặp bọn Gia Cát Trường Phong chưa.

Nhớ tới võ công kỳ diệu của Gia Cát Trường Phong trong lòng Thạch Bảo Kỳ đâm lo ngại lên.

Chàng phóng mình ra khỏi hang động Hận Thế môn.

Thạch Bảo Kỳ đảo mắt nhìn quanh một lượt không thấy bóng ai cả liền tiến nhanh về phía Bắc.

Chàng cứ nhắm liều mà đi. Đến một cụm rừng kia đột nhiên Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng leng keng từ trước mặt chàng đưa lại.

Chàng hơi ngạc nhiên trở mắt coi đó là ai.

Nháy mắt đã thấy một vị lão nhân tay cầm cái chuông màu đỏ từ kia thoáng tới.

Thạch Bảo Kỳ định thần nhìn kỹ lão nhân thì thấy không ai khác hơn là Vạn Bác tiên sinh.

Thấy Thạch Bảo Kỳ, Vạn Bác tiên sinh liền thu hồi thân thủ lại. Trong khi Thạch Bảo Kỳ cũng vừa dừng bước.

Vừa trông thấy mặt kẻ thù, Thạch Bảo Kỳ đã nghe máu hận sôi trào, chột thét to lên :

- Lão ma già, người tới đây quả thật đúng lúc.

Vạn Bác tiên sinh dừng cặp lông mày bạc :

- Sao đó, tiểu tử đang tìm kiếm lão phu chăng?

Thạch Bảo Kỳ khẽ gật đầu :

- Cũng có thể gọi như thế.

Vạn Bác tiên sinh lấy cặp tinh quang nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái rồi cười hì hì :

- Tiểu tử, ngươi tìm lão phu có chuyện gì?

Thạch Bảo Kỳ ngạo mạn :

- Lão thất phu, ta muốn hỏi ngươi hiện nay bọn Thất Hổ giáo đang ở chốn nào? Nói cho mau.

Vạn Bác tiên sinh cười kha kha :

- Ha ha... Tưởng gì nếu chuyện như thế thì họ Vạn ta không muốn nói ra ngay bây giờ.

Nổi cơn thịnh nộ, Thạch Bảo Kỳ thét :

- Lão tặc chó già mồm, bọn ngươi đã đi cùng với lão ma đầu Gia Cát Trường Phong mà nay lại nói không biết bọn Thất Hổ giáo ở nơi đâu à?

Vạn Bác tiên sinh vẫn cười khinh khỉnh :

- Chớ có hồ đồ, lão phu không phải nói như ngươi đã tưởng, sự thật thì ta hiểu bọn nó một cách hết sức rõ ràng, nhưng xưa nay dù sao ta cũng chưa hề bán đứng linh hồn cho Gia Cát Trường Phong như ngươi đã tưởng, ta trở lại đây không từng có ý giúp cho hắn đâu.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Vậy ngươi đến đây để làm gì?

- Mục đích của lão phu từ xưa nay là buôn bán tin tức, bảo vật trong chốn giang hồ, hề thấy có lợi cho ta là được.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng :

- Thật là vô liêm sỉ.

Vạn Bác tiên sinh không giận mà lại làm mặt nghiêm chỉnh lên :

- Tiểu tử chó có nhiều lời thái quá, trái lại hiện giờ ngươi phải cần dùng đến lão phu đây.

Lời này làm Thạch Bảo Kỳ ngạc nhiên vô tả. Chàng trầm nghị hỏi :

- Lão tặc, lời này có nghĩa gì?

Vạn Bác tiên sinh cười đắc chí :

- Hiện nay lão phu đã rõ tung tích bọn Gia Cát Trường Phong, Phong Lâm Cư Sĩ, Phấn Diện Đào Hoa ở nơi đâu rồi, không lẽ tiểu tử không cần biết tới điều này.

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt :

- Thế à?

- Đúng vậy. Ngoài ra lão phu còn biết luôn Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách đang trú ẩn chốn nào nữa. Ngươi thấy thế nào, có còn mắng chửi lão phu nữa chăng?

Mấy lời tiết lộ của Vạn Bác tiên sinh khiến cho trong lòng Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên.

Chàng hỏi thật gấp :

- Thân phụ ta cùng tam thúc và bọn Gia Cát Trường Phong hiện đang ở chốn nào, hãy nói ra mau.

Vạn Bác tiên sinh cười ha hả :

- Nói ra mau à? Thạch thiếu hiệp, như người đã rõ từ xưa đến nay cái qui củ của lão phu như thế rồi, tại sao lại giả vờ không cần biết chuyện như thế?

Thạch Bảo Kỳ cau đôi mày kiếm lại :

- Có phải lão cần tiền đó chẳng?

Vạn Bác tiên sinh cung mình lên cười hi hi :

- Đúng như thế, có tiền đi khắp cả trong thiên hạ ai cũng kính trọng tôn thờ, bằng không thì nửa bước cũng có người khinh, xin Thạch thiếu hiệp hiểu rõ cho điều này.

Thạch Bảo Kỳ trầm mặt xuống :

- Tiểu gia vốn cũng đã biết cái tôn chỉ của lão rồi, nhưng chỉ tiếc vì hôm nay ta không có mang tiền theo trong túi.

Vạn Bác tiên sinh thất vọng :

- Vậy thì cuộc mua bán đã không thành đây.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Ai bảo với lão là không thành, tuy hiện giờ tiểu gia không có mang tiền theo trong mình để mua bán cái tin đó nhưng ta đã nghĩ ra cách rồi.

- Cách gì đây?

Thạch Bảo Kỳ giở ngón chưởng lên nghiêng rằng :

- Chúng ta thử thách với nhau một lần được chẳng?

Vạn Bác tiên sinh dừng mày lên :

- Thử thách thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ giải thích :

- Nay để tại hạ quật lão ba chiêu, nếu lão té quỵ xuống đất và phún máu mồm thì phải nói rõ sự thật về phụ thân ta và Gia Cát Trường Phong cho ta biết được chẳng?

Vạn Bác tiên sinh cười kha kha :

- Ha ha... Thạch thiếu hiệp, giọng nói của người lão phu xem ra ngày càng thêm lớn lối, chẳng còn coi trời cao đất dày là gì nữa cả.

Bảo thật, nội trong thiên hạ này kể luôn cả Gia Cát Trường Phong và Phấn Diện Đào Hoa sợ e rằng chưa có một ai giao đấu cùng ta trong vòng ba mươi chiêu mà quật ta đến hộc máu, té quỵ xuống đất như điều người hảo vọng đó đâu. Ta khuyên người bớt miệng mồm một chút.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Lão họ Vạn kia, đây chỉ là điều kiện tiểu gia đưa ra như thế, còn bằng lòng hay không còn tùy ở nơi lão chứ ta nào ép uống bao giờ.

Vậy ưng hay không xin trả lời mau cho ta được rõ, đừng nhiều lời mất thời giờ vô ích.

Cặp lông mày trắng của Vạn Bác tiên sinh theo đó dựng ngược lên vì nổi trận lôi đình.

Bởi trong đời của lão nhân chưa từng bị ai khinh thị quá độ như Thạch Bảo Kỳ hiện nay.

Đến cả Gia Cát Trường Phong, một nhân vật khủng khiếp như thế mà hãy còn coi trọng lão ta thay.

Cho nên Vạn Bác tiên sinh đã xách chiếc áo Bát Quái giữ một cái rồi trầm giọng thốt :

- Được lắm, lão phu trông thấy cái hào khí của Thạch thiếu hiệp thật chẳng khác gì Thạch Phá Thiên đại hiệp một chút nào khiến ta phá lệ một phen để mà đáp ứng người đây.

Thạch Bảo Kỳ lãnh đạm :

- Hay đó. Vậy trước khi thù tạc ba chiêu với nhau, lão tiên bối có điều kiện gì cần nói ra hay không?

Vạn Bác tiên sinh mặt trắng hóa hồng, giận quá nên phát lên cười ha hả :

- Lão phu ấy à? Ha ha... Thiếu hiệp, nếu người nội trong ba đường chiêu có thể thắng nổi lão phu thì chẳng những ta nói rõ tung tích của Thạch Phá Thiên và Gia Cát Trường Phong hiện đang ở đâu mà lại còn?

- Còn thế nào đây?

- Họ Vạn này thề tự nguyện tháo lui ra khỏi chốn thị phi giang hồ, tìm nơi mai danh ẩn tích không còn xuất hiện một lần nào nữa cả.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm lạnh :

- Vạn tiền bối, câu nói này có thật hay không? Lão không thấy hối hận ở sau này à?

Đã thịnh nộ, Vạn Bác tiên sinh càng nổi giận hơn, nhưng vẫn cười ha hả :

- Thạch thiếu hiệp chớ quá lời. Lâu nay lão phu trọng lời nói như sanh mạng của mình, trải suốt đời người chưa từng thất hứa với một ai, sao ta lại hối hận.

Thạch Bảo Kỳ trầm mặt xuống :

- Vậy thì lão tiền bối lưu ý đây.

Lắc mình lên ba bước, Thạch Bảo Kỳ trụ thân mình lại như tòa cổ sơn khe khẽ vận công.

Vạn Bác tiên sinh đứng thủ thế chờ đợi đón nghinh.

Đột nhiên Thạch Bảo Kỳ thét :

- Nhận chưởng đây!

Vụt!... Vụt!... Vụt!...

Thạch Bảo Kỳ vận lên song chưởng mười hai phần công lực Vô Cực huyền công đẩy tới Vạn Bác tiên sinh.

Chiêu vừa đẩy ra đã nghe ám lực như sóng triều đại dương nổi dậy ào ào áp tới đối phương.

Chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng.

Vạn Bác tiên sinh quát lớn :

- Quả nhiên lợi hại!

Song chưởng lão nhân vận toàn bộ chân nguyên quạt trả ba chiêu đón lấy chiêu thức của Thạch Bảo Kỳ.

Bình!... Bình!... Bình!...

Một loạt tiếng nổ vang lên.

Mặt đất chuyển rung như đang hồi địa chấn.

Kinh khí phóng cao hai mươi trượng làm thành bạo phong ào ào. Thân hình của Vạn Bác tiên sinh bây giờ chẳng khác gì cảnh liễu trước trận cuồng phong, lắc lư nghiêng ngả không ngừng.

Chỉ đến chiêu thứ nhì đã thấy tình hình biến đổi.

Thân hình to lớn của Vạn Bác tiên sinh tung bay lên như con diều giấy rơi trở xuống đất.

Nơi cửa miệng của lão nhân máu hộc phún ra không ngớt, cổ hết sức mới nuốt trở vào.

Rồi thì Vạn Bác tiên sinh lắc động như người lên cơn song hàn, chân tháo lui lão đảo cuối cùng ngã xuống.

Huych!

Vạn Bác tiên sinh nằm lẩn dưới mặt đất.

Sự tình này khiến cho Thạch Bảo Kỳ cũng tự kinh hoàng lấy mình vì không ngờ Vô Cực huyền công lại quá khủng khiếp dường đó.

Chàng vội thu hồi chiêu thứ ba lại.

Nhờ đó mà Vạn Bác tiên sinh thoát khỏi cái chết tan xương nát thịt do đường chiêu tối thượng gây ra.

Thạch Bảo Kỳ ngưng chưởng rồi lắc mình lên gần chỗ Vạn Bác tiên sinh, chàng lạnh lùng hỏi :

- Tiền bối còn muốn nhận thêm đường chiêu cuối cùng nữa hay không?

43. Phần Diện Đào Hoa

Lúc ấy Vạn Bác tiên sinh từ dưới đất gượng gạo mấy lần chỗi dậy đưa tay vuốt máu đào nơi miệng.

Lão nhân vận công cầm lại rồi cất giọng kinh dị :

- Thạch thiếu hiệp, với ngón võ công này nhứt định ngươi vừa gặp được kỳ ngộ đây.

Thạch Bảo Kỳ không cần giấu diếm :

- Đương nhiên là như thế rồi, nếu không lúc này tại hạ đâu có dám đại ngôn thách thức lão tiền bối.

Vạn Bác tiên sinh hầy còn kinh hoàng :

- Thiếu hiệp đã luyện thành bí kíp Vô Cực huyền công dưới tòa thủy động kia rồi?

- Tại hạ không hề giấu diếm.

Vạn Bác tiên sinh ngơ ngác lên rồi than thở :

- Cho hay mọi việc do trời, sức người cũng chỉ có hạn mà thôi.

Chợt nhớ tới chuyện còn phải đi tìm phụ thân và tam thúc, Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Vạn tiền bối, giờ tiền bối nghĩ thế nào đây?

Trì chậm thêm một chút, bấy giờ Vạn Bác tiên sinh mới đáp :

- Lão phu đã hứa thì phải hành động.

- Vậy xin tiền bối nói ra tung tích của phụ thân tại hạ và bọn Gia Cát Trường Phong cho mau.

Ngưng một lúc, Vạn Bác tiên sinh nói :

- Trước khi nói rõ những điều mà thiếu hiệp đang cần biết, lão phu muốn hỏi một vài lời.

- Xin tiền bối cứ hỏi.

- Phải chăng thiếu hiệp đã từng hội diện với linh thân là Thạch Phá Thiên đại hiệp trong hang động kia?

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt thầm khen sự thông hiểu tột bậc của Vạn Bác tiên sinh. Trách sao lão nhân không là một nhân vật tiếng tăm buồn bán tin tức trong chốn giang hồ.

Chuyện chàng gặp lại phụ thân ngoài bọn người Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ, Kim Kiếm thư sinh thì đâu còn ai hiểu nữa.

Chỉ có bọn Sương Long bảo chủ và Thần Ưng bảo chủ ngay sau đó đã bị chàng tiêu diệt cả rồi.

Tại sao Vạn Bác tiên sinh từ xa đến là đã biết ngay như thế?

Thạch Bảo Kỳ không khỏi bàng hoàng trong dạ. Nhưng chàng vẫn gật đầu :

- Quả không sai chút nào.

- Thiếu hiệp đã tìm ra thủy động nơi chôn giấu trước tác võ công vô địch Vô Cực huyền công?

- Quả không sai chút nào.

Cặp kỳ nhỡn của Vạn Bác tiên sinh sáng rực :

- Hèn nào thiếu hiệp chẳng hạ lão phu chỉ mới hai chiêu mà thôi. Thật là định số của tạo hình, sức người dù muốn cũng không thể nào nên được.

Tới đây chợt nhớ một điều, Thạch Bảo Kỳ chợt hỏi :

- Lão tiền bối, tại sao tiền bối lại biết rõ thân phụ tại hạ hãy còn sống trên thế gian này?

Vạn Bác tiên sinh đáp :

- Thạch thiếu hiệp có còn nhớ cách đây chừng ba tháng trước, lần gặp nhau tại quan lộ mà thiếu hiệp đã cùng ta trao đổi mấy chiêu chăng?

- Tại hạ nhớ rất rõ ràng.

- Lần gặp ấy lão phu định cho thiếu hiệp hay cái tin song thân ngươi hãy còn sống sót trong chốn giang hồ này, nhưng vì ngươi quá nóng nảy mà thúc ngựa chạy đi.

Thạch Bảo Kỳ bâng khuâng lên :

- Thật tại hạ không ngờ.

- Kỳ thật lão phu đã biết rõ lão nhân là thân phụ của thiếu hiệp nhưng chưa hiểu sào huyệt ở chốn nào đó thôi.

Thạch Bảo Kỳ chưa hết bàng hoàng :

- Lão tiền bối quả không thẹn với cái danh hiệu Vạn Bác tiên sinh một chút nào cả.

Vạn Bác tiên sinh cao hứng :

- Chẳng những thế, lão phu còn biết rõ thân mẫu của thiếu hiệp hiện nay đang ở nơi nào nữa là đằng khác.

Đến đây Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Xin lão tiền bối nói ra.

- Thân mẫu của thiếu hiệp hiện là Cổ Bà đang sống tại Thất Hổ giáo ngươi đã hay chưa?

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ kinh hoàng khôn tả, chàng không ngờ Vạn Bác tiên sinh lại thông hiểu như thần dường đó.

Quả thật chuyện này quá sức tưởng tượng của Thạch Bảo Kỳ rồi đây.

Giọng chàng run run :

- Tại hạ nay đã rõ rồi.

Chàng nói tiếp :

- Lão tiền bối đã đem cái tin này bán cho lão ma đầu Gia Cát Trường Phong chưa?

Vạn Bác tiên sinh lắc đầu :

- Thạch thiếu hiệp chớ có nghi quấy. Từ xưa nay tuy lão phu mang danh mua bán tin tức trong chốn giang hồ, đồng thời bị bọn võ lâm cho là một kẻ ham chuộng tiền bạc châu báu, nhưng chưa từng làm những điều gì ác độc với bất cứ một người nào cả. Với cái tin ấy, nói thật lão phu có thể nhận được hàng trăm hạt Minh Châu và hàng vạn thỏi vàng của lão Gia Cát Trường Phong nhưng vì sự tồn vong của linh thân ngươi nên ta chưa có lần nào tiết lộ với ai cả. Ta chỉ muốn đem nó mua bán cùng thiếu hiệp nhưng ngươi cứ chối từ rồi ta cũng bỏ qua luôn.

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ thở nhẹ như trút đi một khối đá nặng ngàn cân, nhưng vẫn hỏi :

- Nếu đúng như lời lão tiền bối vừa bảo thì tại sao Gia Cát Trường Phong lại biết rõ sào huyệt Hận Thế môn mà tìm tới?

- Tiểu hiệp nên nhớ bọn người của Gia Cát Trường Phong đã từng bao vây cánh rừng phụ cận dãy núi Hằng Sơn nay đúng ba ngày đêm rồi, làm gì chúng không sục sạo tìm kiếm. Cứ như chỗ lão phu hiểu thì sau khi thiếu hiệp lọt vào hang động Hận Thế môn thì cũng vừa bị bọn môn đồ Thất Hổ giáo phát giác và chúng chạy đi báo tin cùng với Gia Cát Trường Phong đấy.

Thạch Bảo Kỳ à lên một tiếng.

Vạn Bác tiên sinh trầm giọng :

- Thú thật với thiếu hiệp, sau đó lão phu đây cũng từng theo bọn Gia Cát Trường Phong lọt vào trong Hận Thế môn và đã trông thấy tận mắt Thạch Phá Thiên và Tiêu Diêu Khách...

Tâm trường Thạch Bảo Kỳ khẩn trương tột độ.

Vạn Bác tiên sinh nói :

- Sau khi bọn Gia Cát Trường Phong xông vào Hận Thế môn rồi thì một trận ác chiến diễn ra, kết cuộc Kim Kiếm thư sinh đã phải vong mạng vì chưởng lực hùng mạnh của lão ma đầu.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Rồi sự tình...

Vạn Bác tiên sinh ngắt ngang :

- Phụ thân thiếu hiệp cùng Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ đã do một con đường ngầm khác chạy thoát đi ra khỏi Hận Thế môn, nếu không có thể tất cả đã chết trong tay lão Gia Cát Trường Phong rồi.

Vừa kinh hoàng Thạch Bảo Kỳ cũng vừa hoan hỉ vì nghe thân phụ mình đã thoát nạn.

Chàng nhìn Vạn Bác tiên sinh bằng cặp dị quang sáng tỏa :

- Phải chăng lão tiền bối cũng từng tham dự trong trận ác chiến này?

Vạn Bác tiên sinh khẽ lắc đầu :

- Thiếu hiệp chớ nghĩ lầm. Thật tình nếu lão phu tham dự trận đấu chắc chắn tình hình đã khác hẳn rồi. Vì chính mắt ta trông thấy anh em Thạch Phá Thiên đại hiệp thoát đi nhưng ta không cho lão ma đầu Gia Cát Trường Phong hay biết chi hết nên đến khi lão xông tới thì bọn người đã chạy xa rồi.

Thạch Bảo Kỳ nhìn Vạn Bác tiên sinh bằng cặp mắt vô cùng cảm kích vì hiểu lão nhân nói thật chứ chẳng hề giả dối.

Cho tới bây giờ chàng mới hiểu rõ dù Vạn Bác tiên sinh mang tiếng là một người tham tiền nhưng chưa phải là một lão ma đầu mất cả lương tri.

Chàng vui tươi nói :

- Tại hạ xin cảm tạ cái thanh tình của lão tiền bối.

Đưa tay khoác khoác, Vạn Bác tiên sinh nói :

- Khỏi cần, thiếu hiệp hãy nghe đây: Sau khi lệnh thân thoát khỏi hang động rồi, định trở về Hận Thế Cư đợi khi tái hợp cùng người sẽ mưu đồ chống lại Gia Cát Trường Phong, không ngờ...

Hai tiếng sau cùng “không ngờ” của Vạn Bác tiên sinh làm cho Thạch Bảo Kỳ đang vui bỗng trầm lặng xuống.

Chàng hỏi thật mau :

- Tiền bối, không ngờ thế nào đây?

- Không ngờ vừa chạy được mười mấy dặm đường thì gặp ả yêu hồ Phấn Diện Đào Hoa chặn lại nên không thể tiến được nữa.

Sát khí chợt nổi bật trên gương mặt tuấn tú của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng hét lên :

- À, thì ra ả hồ ly họ Lý dâm độc cũng tới dãy núi Hằng Sơn này nữa, lão tiền bối, ngoài ả ra còn ai nữa chẳng?

- Ngoài Phấn Diện Đào Hoa còn có Mỵ Hình Tôn Giả cùng vô số môn đồ Thiếu Lâm tự nữa.

Thạch Bảo Kỳ rung tận đáy lòng, lẩm bầm :

- Nguy mất, ả ác phụ Phấn Diện Đào Hoa nay đã tỵ thành Cửu Cửu huyền công, phụ thân ta khó mà đối địch nổi với ả, hơn nữa còn vô có vô số ác tăng, chỉ sợ e khó đây rồi.

Vạn Bác tiên sinh nghiêm chỉnh :

- Quả đúng như lời thiếu hiệp đã bảo, Thạch đại hiệp nay không thể đối địch với ả hồ ly mặt ngọc này nên người đã cùng Tiêu Diêu Khách tạm thời tháo lui...

- Phụ thân tại hạ tháo lui à?

- Nếu không sanh mạng làm sao có thể bảo tồn cho được, nhưng trong khi Thạch đại hiệp tháo lui khỏi ngọn Hằng Sơn thì chẳng may lúc ấy bị quần ma Thất Hổ giáo áp tới vây chặt, bủa thành một màn lưới thiên la địa võng, dù cho một con kiến cũng không thể lọt qua nên đại hiệp đã nguy khốn vô cùng.

Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên :

- Lão tiền bối, sự thật có đúng như thế chẳng?

Vạn Bác tiên sinh quả quyết :

- Chính con mắt của lão phu đã trông thấy một cách hết sức rõ ràng và vì vậy mà phải trở lại đây.

Thạch Bảo Kỳ khích động :

- Lão tiền bối trở lại đây để làm gì?

- Để tìm thiếu hiệp bán cái tin không lành đó nhưng bây giờ thì coi như đã tặng không.

Chợt à lên một tiếng rồi Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Vạn Bác lão tiền bối, phải chăng hiện giờ trận chiến khốc liệt đang diễn ra tại ngọn núi Hằng Sơn?

Khẽ lắc đầu, Vạn Bác tiên sinh đáp :

- Cũng không đúng như thế vì đang khi lão phu lên đường trở về lại đây thì trận giao tranh chưa hề diễn ra.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối, do đâu trận đấu chưa diễn ra?

- Chẳng có gì lạ cả. Điều thứ nhất là Thạch Phá Thiên đại hiệp tự biết thực lực của mình kém cỏi mà kẻ thù thì đông gấp trăm lần nên tạm thời nhường bọn chúng, rút đi ẩn náu trong rừng chờ cơ hội thoát thân. Điều thứ nhì do địa thế cánh rừng Hằng Sơn vô cùng phức tạp không thể nhứt thời khám phá ra chỗ trú ngụ của đại hiệp nên bọn Thất Hổ giáo và Phấn Diện Đào Hoa chỉ đang khép chặt vòng vây tìm kiếm đối phương mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ thở nhẹ :

- Cứ theo như ý của lão tiền bối thì sự tình hiện giờ như thế nào?

Vạn Bác tiên sinh lộ nét lo âu :

- Cứ theo lão phu nghĩ thì trước sau gì trận đấu khốc liệt cũng diễn ra giữa linh thân và bọn Gia Cát Trường Phong vì tuy địa thế phức tạp nhưng quần ma quá đông đảo, sớm muộn gì rồi cũng bắt gặp linh thân. Thiếu hiệp hãy nên lưu tâm mới được.

Tâm tình của Thạch Bảo Kỳ khẩn trương đến tột độ, gan ruột chùng như có trận lửa cháy trong đó.

Chàng khẩn cấp :

- Lão tiền bối! Hiện thân phụ tại hạ đang ở chốn nào trong dãy núi Hằng Sơn?

Ngẫm nghĩ một lúc, Vạn Bác tiên sinh nói :

- Rất có thể linh thân ẩn náu trong một thung lũng của dãy núi Hằng Sơn cách đây chừng năm dặm về phía Bắc.

Miệng thốt, Vạn Bác tiên sinh vừa giơ ngón tay chỉ qua phía Bắc, chỗ vùng núi đen thẳm cho Thạch Bảo Kỳ thấy.

Thạch Bảo Kỳ đưa mắt nhìn qua. Chàng khẽ ồ lên một tiếng vì phát giác hình như đã có từng đi qua một lần rồi.

Vạn Bác tiên sinh hấp tấp :

- Thạch thiếu hiệp, theo lão phu nghĩ thì tình hình nay quá bức bách mà thể lực của Thạch đại hiệp chắc chắn không thể nào đương cự nổi bọn Gia Cát Trường Phong và Phần Diện Đào Hoa. Nếu chậm chân sơ e nguy mất, vậy thiếu hiệp cũng nên lợi dụng ngón võ công tối thượng Vô Cực huyền công vừa luyện được tới đó cho kịp lúc đấu với lão ma đầu thay cho linh thân, chớ có trì hoãn nữa.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Vạn Bác lão tiên bối nói rất đúng. Trước khi chia tay, tại hạ thành thật cảm tạ tiền bối đã cho cái tin quan trọng này và ngợi khen cử chỉ cao quý của tiền bối đối với phụ thân tại hạ, đồng thời cũng xin hứa rằng kể từ nay chẳng quản tiền bối có một quá vãng gì tàn ác nhất trong chốn vô lâm, tại hạ cũng xin xóa bỏ. Nhưng có một điều chót hết là...

Nói tới đây, Thạch Bảo Kỳ ngưng lại lấy mắt nhìn Vạn Bác tiên sinh như muốn nhắc lại lời hứa khi nãy.

Vạn Bác tiên sinh cười khắc khở :

- Có phải thiếu hiệp muốn nhắc đến lời hứa của lão phu chăng? Thật tình lão phu cũng có khấn nguyện từ trước kia rồi, nay gặp cơ hội này, ta thấy đã đúng lúc tháo lui ra khỏi chốn thị phi giang hồ là vừa đây.

Thạch Bảo Kỳ cung tay :

- Vậy thì xin tiền bối tự tiện lên đường.

Vạn Bác tiên sinh gật đầu :

- Thiếu hiệp, xin cáo biệt từ đây.

Lời vừa chấm dứt, thân hình của Vạn Bác tiên sinh đã lắt mấy cái rồi bắn vọt ra ngoài xa.

Nháy mắt lão nhân đã tiêu tan chiếc bóng trong khoảng rừng mờ mịt.

Thạch Bảo Kỳ lấy mắt nhìn theo Vạn Bác tiên sinh đến khi mất dạng mà cảm thấy trong lòng thoáng gợn bồi hồi.

Chàng như luyện lưu người lão quá nửa tà nửa chánh trước khi vĩnh viễn rời bỏ chốn giang hồ tìm vào một hang cốc vắng tuyệt nào đó mà sống với quãng đời còn lại.

Chàng chép miệng :

- Buông đi con dao đồ tể mà lập địa thành Phật là đây. Ta cũng hy vọng cho lão sớm trở thành một đấng kỳ nhân.

Nói đến đây chợt nhớ tới tình hình khẩn cấp bên mình, Thạch Bảo Kỳ liền hướng mắt nhìn qua phía rừng xanh thẳm. Chàng gấp rút lên :

- Ta phải tìm thân phụ cho mau.

Lời chưa kịp dứt, thân hình của Thạch Bảo Kỳ đã như mũi tên vừa buông khỏi giàn, bắn đi mau.

Chàng trở thuật khinh công thân ảo tiến về hướng Bắc.

Chẳng mấy chốc, Thạch Bảo Kỳ đã tới cánh rừng đen thẳm kia. Chàng ngưng lại trước một miệng cốc ăn thông vào phía trong, đưa mắt nhìn vào coi có gì lạ chẳng.

Vì trong hang cốc khá tối tăm nên những con mắt phàm không làm sao trông thấy được nên Thạch Bảo Kỳ đã phải định thần nhìn kỹ.

Chợt chàng nhận ra phía trong hang không xa có nhiều chiếc bóng lơ lơ, thấp thoáng qua lại trong đó.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng, nghĩ thầm đó là bọn người của Thất Hổ giáo hay chúng ác tăng Thiếu Lâm tự chi đó.

Chàng lại nhìn một hồi bất giác trong lòng khẩn trương lên.

Vì Thạch Bảo Kỳ vừa phát giác có tới mười mấy người đạo sĩ thuộc môn phái Thiếu Lâm đang canh chừng trong cốc.

Hiển nhiên chúng tăng này đã theo mệnh lệnh của Mụi Hình Tôn Giả chứ không còn ai nữa.

Như thế chứng tỏ Phần Diện Đào Hoa đang có mặt tại chốn này nhưng chưa rõ vị trí nào.

Tình hình như thế quả thật nguy hiểm cho phụ thân chàng.

Bấy giờ Thạch Bảo Kỳ mới tin những lời của Vạn Bác tiên sinh là đúng sự thật chẳng hề sai chạy chút nào.

Do dự một phút, Thạch Bảo Kỳ liền phóng mình vào trong sơn cốc.

Chàng vào đấy rồi sẽ tùy theo hoàn cảnh xảy ra mà hành động chứ không thể nào toan tính trước được.

Bởi chúng đạo sĩ Thiếu Lâm tự hiện nay nửa tà nửa chánh khó mà phân biệt khi chưa hiểu rõ.

Thâm tâm của Thạch Bảo Kỳ, nếu bọn đạo sĩ này thuộc hàng chánh phái mà bị cưỡng bách, chàng sẽ giúp cho họ thoát thân.

Trái lại, nếu là bọn ác tăng tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả, chàng sẽ không ngần ngại hóa kiếp dùm bọn chúng cho rồi.

Thạch Bảo Kỳ bắn mình vào cốc như một mũi tên.

Thình lình trong giờ phút ấy, Thạch Bảo Kỳ nghe có tiếng niệm Phật bên tai.

Lập tức đã thấy bóng một lão hòa thượng tung mình ra cản đường chàng.

Thạch Bảo Kỳ liền ngừng bước lại.

Vị lão hòa thượng nói :

- Xin tiểu thí chủ lui bước.

Thạch Bảo Kỳ cau mày nhìn vị hòa thượng này thì thấy chưa hề quen biết một lần nào cả.

Nên chàng lạnh lùng :

- Đại sư phụ pháp danh là gì đây?

Lão hòa thượng khàn khàn đáp :

- Bần tăng pháp danh là Minh Tinh đạo trưởng trong Thiếu Lâm tự, còn thiếu hiệp đây phải chăng tên gọi Thạch Bảo Kỳ?

Khẽ gật đầu, Thạch Bảo Kỳ nói :

- Quả đúng như vậy, tại hạ vốn thật Thạch Bảo Kỳ đây.

Vừa nghe dứt tiếng, Minh Tinh đạo trưởng chợt chấp hai tay trước ngực nghiêm chỉnh lên :

- Tiểu anh hùng lâu nay vốn một đấng can trường khí phách, tất cả thiên hạ đồng khuất phục uy danh, chính bần tăng đây ngưỡng mộ đã lâu rồi, chỉ hiềm vì...

Nói tới đây lão hòa thượng ngừng lại, hình như có một chuyện gì u uất không tiện nói ra bằng lời. Cho nên lão tăng mới ngừng lại nửa chừng như vậy.

Thạch Bảo Kỳ cau cặp lông mày lưỡi kiếm.

- Đại sư phụ có những điều gì chỉ bảo tại hạ xin cứ nói ra đừng nên kiêng kỵ một sự gì cả.

Đưa cặp tinh quang nhìn Thạch Bảo Kỳ một chập như do dự rồi Minh Tinh đạo trưởng mới thốt :

- Tiểu anh hùng, thật chẳng giấu diếm gì, hiện nay trong sơn cốc này đã bị phong tỏa hết rồi, bất cứ ai cũng ngăn cấm không được ra vào, xin tiểu anh hùng biết cho.

Thạch Bảo Kỳ cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, nghiêm nghị hỏi Minh Tinh đạo trưởng :

- Chuyện này có phải là ý định của đại sư phụ hay không?

Minh Tinh đạo trưởng chợt buông tiếng thở dài như đang ẩn khuất một sự gì rồi nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Xin tiểu anh hùng chớ nghĩ lầm. Sự thật tuy bần tăng không có gì tạo lập nhưng hai chữ trung nghĩa của Đạt Ma Tổ sư truyền lại vẫn còn ghi khắc mãi trong tâm, chẳng bao giờ dám quên lãng vì vậy đâu có thể hành động gì riêng tư được.

Thạch Bảo Kỳ thoáng hiểu nhưng vẫn vờ không biết :

- Vậy đây là ý của ai?

Minh Tinh đạo trưởng đáp :

- Đây là phật dụ của đại lão Chương môn nhân Mụi Hình Tôn Giả cùng Phấn Diện Đào Hoa từng truyền cho bọn chúng môn đồ và bần tăng phong tỏa con đường ra vào sơn cốc này. Nên bần tăng phải tuân theo.

Thạch Bảo Kỳ rung động trong lòng vì chàng nhớ lại lời nói của Vạn Bác tiên sinh lúc nãy rằng hiện nay bọn Thất Hổ giáo cùng Thiếu Lâm tự đã bủa thành một chiếc lưới thiên la địa võng không tài nào lọt ra khỏi nữa.

Giờ đã quá rõ ràng.

Như vậy mỗi nơi sơn lâm cùng cốc, mỗi hốc đá, bọn Gia Cát Trường Phong và Phấn Diện Đào Hoa đều cho người canh giữ cẩn mật như thế.

Rồi thì hai lão đại ma đầu cùng bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Mụi Hình Tôn Giả đi sâu vào trong sơn cốc lùng tìm phụ thân chàng và đồng bọn.

Tình hình này thật là nguy hiểm vô cùng.

Đúng như Vạn Bác tiên sinh từng bảo trước sau gì bọn Gia Cát Trường Phong cũng tìm được phụ thân chàng, một cuộc ác chiến nhứt định sẽ diễn ra bất cứ giờ phút nào.

Mà phần thảm bại chắc chắn sẽ về phụ thân chàng.

Vì công lực của Gia Cát Trường Phong cao thâm tột bậc, lại thêm Phấn Diện Đào Hoa vừa tự thành ma pháp Cửu Cửu huyền công tối thượng giang hồ.

Bọn Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ chưa phải là đối thủ của ả hồ ly mặt ngọc tàn bạo vô song này.

Nghĩ tới đây tâm trường của Thạch Bảo Kỳ cảm thấy dường có trận lửa đốt trong đó.

Chàng phải đi tìm thân phụ tức khắc nếu không sẽ chẳng còn kịp nữa.

Lần này chắc chắn bọn Gia Cát Trường Phong sẽ hạ độc thủ giết chết thân phụ chàng chứ không tha như lần trước.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ hỏi thật mau :

- Đại sư phụ, nhưng tại sao bọn Mụi Hình Tôn Giả và Phấn Diện Đào Hoa lại cho phong tỏa sơn cốc này?

Minh Tinh đạo trưởng do dự :

- Xin tiểu anh hùng hãy tha thứ cho bần đạo điều này, vì bần đạo chỉ được lệnh canh giữ chặt chẽ nơi hang cốc này nhưng không được tiết lộ những điều bí mật của Chương môn nhân.

Thạch Bảo Kỳ buông trầm :

- Phải chăng bọn Mụi Hình Tôn Giả, Phấn Diện Đào Hoa quyết tâm vây chặt thân phụ ta giết cho bằng được đây chứ còn gì nữa?

Minh Tinh đạo trưởng đưa mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ rất yếu rồi chỉ cúi đầu xuống mà không đáp.

Đây hiển nhiên lão hòa thượng ngầm ngầm đồng ý lời nói của Thạch Bảo Kỳ vừa rồi rất đúng chẳng sai. Nhưng lão tăng không thể thốt ra những lời vì cái qui củ của môn phái Thiếu Lâm xưa nay.

Thạch Bảo Kỳ đã hiểu một cách quá rõ ràng.

Chàng chiếu cặp kỳ quang sáng rực vào mặt Minh Tinh đạo trưởng cất giọng sắc tanh mùi máu :

- Đại sư phụ, như sư phụ đã biết từ trước tới nay những kẻ thù nghịch của tại hạ đều lưỡng lập, không thể có sự dung hòa được, ta xin sư phụ nghĩ lại.

Minh Tinh đạo trưởng ngược mặt lên :

- Tiểu anh hùng nói thế có hơi quá đáng rồi. Sự thật qui củ của Thiếu Lâm tự xưa nay rất nghiêm khắc thưởng phạt rất công minh, quyền hạn Chương môn nhân là tối thượng, khi truyền ra dù chết cũng phải răm rắp tuân theo, nếu không sẽ mắc tội cùng Đạt Ma sư tổ. Vì vậy mà bản tăng không thể làm khác hơn được, xin tiểu anh hùng niệm tình tha thứ cho.

Thạch Bảo Kỳ lớn tiếng :

- Thực tình tại hạ cũng hiểu phần nào qui củ nghiêm khắc của quý giáo nhưng trong thực tế Minh Tinh đạo trưởng chỉ là một tên ác tăng phản đạo soán ngôi, đảo hành ngược thị lại tà dâm cùng ả Phấn Diện Đào Hoa, làm điều dâm tiện tại Túy Nguyệt Hiên mà chính tại hạ đã từng chứng kiến rõ ràng, hơn nữa lại còn bắt tám mươi một vị tăng nhân đồng trình cho ả hồ ly luyện thành ma công Cửu Cửu huyền công như giang hồ đã biết. Vậy thì tại sao đại sư phụ lại còn tuân theo mệnh lệnh của lão ác tăng ấy đi làm chuyện trái với đạo con người. Có phải sư phụ muốn tự mình tiêu diệt cái tiền đồ của Tổ sư ngày xưa hay chăng?

Bất giác Minh Tinh đạo trưởng buông tiếng thở dài chán nản. Giấy lâu lão tăng khẽ gật đầu :

- Những lời của tiểu anh hùng vừa thốt đều đúng cả, nhưng bất cứ thế nào bản tăng cũng phải giữ lấy kỷ cương mà thôi.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Nói như thế phải chăng đại sư phụ nhứt định ngăn cản tại hạ không cho xông qua chốn này?

Minh Tinh đạo trưởng xê ngang :

- Sự tình đã xảy ra như thế, bản tăng xin tiểu anh hùng tha thứ cho, thật sự bởi ta không thể trái lệnh Chương môn được.

Thạch Bảo Kỳ bốc cao hùng khí :

- Như vậy đại sư bắt buộc tại hạ phải tự động lấy mình mà xông vào trong sơn cốc rồi.

Minh Tinh đạo trưởng trầm giọng :

- Tiểu anh hùng đã cố chấp đến thế thì bản tăng cũng phải bắt buộc làm theo lệnh Chương môn nhân.

Thạch Bảo Kỳ giận giữ hét to :

- Hãy coi đây!

Thân hình chàng toan chuyển động lên trong khi song chưởng chia làm tả hữu để vượt qua khỏi Minh Tinh đạo trưởng.

Dĩ nhiên Thạch Bảo Kỳ sẽ bắn ra hàng loạt chỉ phong cực mạnh bảo vệ cho mình khi xông vào.

Sự tình chưa biết sẽ ra sao!

Bởi vì Thạch Bảo Kỳ nóng lòng tìm phụ thân mình nên phải ra tay hạ độc thủ tiến vào.

Thình lình giữa giây phút trầm nặng ấy. Có tiếng quát vang lừng :

- Hãy ngưng tay lại!

Tiếng quát này khiến cho Thạch Bảo Kỳ tự khắc thu hồi thân thủ.

Đồng thời Minh Tinh đạo trưởng cũng đưa mắt nhìn qua.

Vụt... Vụt... Vụt...

Tự trên nửa lưng núi đã thấy phóng xuống ba chiếc bóng người. Đó là ba lão tăng nhân quen thuộc trong Thiếu Lâm tự.

Người đứng giữa chính là Minh Trí đại sư. Chưởng môn nhân xưa kia của Thiếu Lâm tự mà Mụi Hình Tôn Giả đã tiếm quyền nên phải bỏ trốn đi.

Vị tăng nhân phía trái là Minh Tâm đại sư, thuộc hàng sư đệ của lão Chưởng môn nhân kỳ cựu này.

Còn người đứng phía bên mặt tên gọi Minh Lý đại sư cùng đồng đạo với Minh Tâm đại sư.

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ vô cùng. Chàng bật kêu lên :

- Đại sư phụ đây à?

Nhưng Minh Trí đại sư chưa nghe lọt tai thì Minh Tinh đạo trưởng đã nói to lên :

- Bần tăng kính chào đại sư huynh đó.

Minh Trí đại sư quay lại :

- Lão tăng xin chào sư đệ.

Minh Tinh đạo trưởng nói :

- Đại sư huynh, bần tăng xin có lời này cùng sư huynh được rõ.

- Sư đệ cứ nói ra.

- Bần tăng mong sư huynh không nên xuất hiện giữa lúc này tại ngọn núi Hằng Sơn là hay.

Minh Trí đại sư sững sờ :

- Sư đệ, thực tình ngu huynh cũng đã hiểu rõ trong núi Hằng Sơn hiện nay rất nên hiểm ác, bọn ma đầu Thất Hổ giáo và chư tăng vây chặt khắp nơi, nếu Mụi Hình Tôn Giả hay được ngu huynh lọt vào đây nhưt định hẳn sẽ ra tay hành động trước chứ chẳng không.

Minh Tinh đạo trưởng đưa mắt nhìn tả hữu xem chừng coi có chiếc bóng nào rình rập hay không rồi âm thầm giọng :

- Giờ đại sư huynh đã hiểu rõ như thế rồi, vậy cũng nên mau mau thoát khỏi chốn này, tránh xa những sự hiểm nghèo sắp tới, nếu không bần tăng chỉ sợ e chẳng còn kịp nữa.

Đứng đằng xa nghe những lời này, Thạch Bảo Kỳ không nín nổi liền hừ lên lạnh lẽo :

- Thật là dễ tiện!

Minh Tinh đạo trưởng trợn mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ một cái chừng muốn phát động thế công.

Nhưng Minh Trí đại sư khoác tay :

- Hãy để ngu huynh nói đã.

Rồi lão hòa thượng buông trầm :

- Sư đệ hãy nghe đây! Bảo thật, hôm nay ngu huynh tới đây đã có một mục tiêu rõ ràng, nhưt quyết ra tay hành động tẩy sạch bọn ác đạo ma đầu cứu vãn giang hồ đang hồi nghiêng ngửa, không có chuyện tháo lui hay lẩn tránh đâu cả.

Minh Trí đại sư kinh hãi tháo lui lại :

- Đại sư huynh nói thế là quyết tâm chống lại Mụi Hình Tôn Giả cùng ả hồ ly Phấn Diện Đào Hoa đấy chẳng?

Minh Trí đại sư gật đầu :

- Đúng như thế, Mụi Hình Tôn Giả chỉ là một tên ma đạo nghịch thượng phản môn, hắn đã từng liên kết với ả hồ ly Phấn Diện Đào Hoa cuồng dân vô độ tại tòa Túy Nguyệt Hiên mà khắp mặt giang hồ hiện nay đều hay biết, làm như uế thanh danh của Đức Tổ sư ngàn năm lưu lại. Hơn nữa lại còn bắt tám mươi một vị tăng nhân đồng trình cho ả hồ ly mặt ngọc kia luyện thành ngón ma pháp Cửu Cửu huyền công làm hại giang hồ, thật khiến cho ai cũng phải đau lòng xót dạ mà mong trừ diệt cho xong. Nay ngu huynh thay trời hành đạo, nhứt định phải giết cho bằng được ả hồ ly kia và bắt buộc Mụi Hình Tôn Giả phải đền những món nợ đối với chúng tăng nhân đã thăm tử bấy nhiêu lâu nay.

Minh Tinh đạo trưởng cau mày :

- Những lời đại sư huynh tuy hữu lý nhưng hiện giờ Mụi Hình Tôn Giả vốn là đương kim Chưởng môn nhân Thiếu Lâm tự, trong tay lão có cây Thúy Ngọc thiền trượng của Tổ sư, uy quyền tuyệt đối, theo qui củ thì người nào cầm bảo vật ấy, chúng tăng bất cứ ai cũng phải tuân theo mạng lệnh, dù chết thảm khốc cũng phải cam đành. Vậy thì sư huynh làm thế nào phá đi cái qui luật của Tổ sư lưu lại cho được mà hành động?

Minh Trí đại sư cười lên ha hả :

- Sư đệ chớ quá lo ngại chuyện này, chính ngu huynh đã từng tính trước khi tới đây rồi.

- Đại sư huynh định liệu thế nào?

- Trước hết bọn chúng ta giết ả hồ ly Phấn Diện Đào Hoa cùng bọn ma đầu Túy Nguyệt Hiên rồi sau đó sẽ có cách giải quyết cho số phận của lão ma tăng Mụi Hình Tôn Giả.

Minh Tinh đạo trưởng lắc đầu :

- Nhưng tình hình giờ đây biến chuyển quá nhanh chóng, ả hồ ly Phấn Diện Đào Hoa đã tự thành ma pháp Cửu Cửu huyền công, bản tăng chỉ sợ e đại sư huynh không thể nào ứng phó nổi, chừng ấy tánh mạng khó thể bảo tồn đừng nói tới tiêu trừ Mụi Hình Tôn Giả. Mong đại sư huynh nghĩ lại là hơn.

Bằng một giọng vô cùng trầm thống, Minh Trí đại sư nói :

- Minh Tinh sư đệ hãy nghe đây : Bọn ngu huynh từng lưu vong đất khách, tính tới nay đã gần hai mươi năm rồi, mỗi ngày đều ngâm đắng nuốt cay trên đất khách, hằng vọng về Thiếu Lâm tự tưởng nhớ xót thương, đến nay tự thấy không còn có thể nhẫn nhịn được nữa cho nên mới quyết định đến chốn này tìm lão tăng Mụi Hình Tôn Giả hỏi tội năm xưa. Vậy dù cho chiếc đầu của ta có bị rơi xuống đất cũng quyết liều một phen sống chết với chúng mà thôi. Sư đệ đừng can nữa vô ích.

Minh Tinh đạo trưởng thở than :

- Không phải bản tăng muốn ngăn cản đại sư huynh trở về hỏi tội Mụi Hình Tôn Giả hay cái ẩn ý gì khác lạ, nhưng hiện nay thế lực của Phấn Diện Đào Hoa bao trùm chốn võ lâm, lại nữa lão Chưởng môn nhân nắm cây Thúy Ngọc thiền trượng trong tay, tất cả chúng tăng đều phải phục mạng, đại sư huynh chỉ vốn vẹn có ba người, làm sao có thể chống cự cho lại, thế chẳng hóa ra làm một việc lấy trứng chọi đá, mò trâu đáy biển chẳng?

Không đợi Minh Tinh đạo trưởng dứt lời, Minh Trí đại sư nghiêm chỉnh sắc diện lên rồi trầm lặng xuống :

- Đây cũng không đúng như thế, làm con người sống trên cõi đời sống chết có số mạng, thế lực bọn Phấn Diện Đào Hoa và Mụi Hình Tôn Giả tuy là bao trùm võ lâm nhưng không phải là tuyệt đối bất trị, còn ngu huynh đây cũng vì chánh đạo mà hành động, số mạng tại ở nơi trời. Ngu huynh chỉ biết vì thế mà làm vì thấy ma đạo lộng hành nên ra tay trừ khử, thắng bại là sự thường của võ lâm.

Ngưng lại quay sang Thạch Bảo Kỳ, Minh Trí đại sư trở tay sang chàng rồi tiếp :

- Cũng như Thạch thiếu hiệp đây chỉ vì phần nợ trước chuyện bạo tàn của Mụi Hình Tôn Giả, đã nhiều phen chống lại, nào đâu ngại đến việc tử sanh.

Nghe Minh Trí đại sư nói thế, Thạch Bảo Kỳ liền cung tay lên cất giọng lạnh lùng :

- Môn phái Thiếu Lâm tự đối với tại hạ trước kia ân nghĩa vô cùng trọng hậu, tình cảm đậm đà tợ đỉnh non cao, tại hạ nhứt quyết cùng với đại sư phụ tiền bối chẳng quản ngại sống chết, chỉ mong sao đạo phái sớm phục hồi và bọn gian tà bị tiêu diệt là đủ rồi. Xin đại sư phụ chớ quan tâm.

Những lời nhiệt thành từ tận trong huyết quản của chàng thốt ra khiến cho Minh Trí đại sư vô cùng cảm khái.

Lão hòa thượng cung tay thi lễ :

- Cái chí khí của tiểu anh hùng thật khiến cho bản tăng hết sức khâm phục, quả nhiên xứng đáng là đứa con yêu của Thạch Phá Thiên đại hiệp khôn cùng, vậy hôm nay chúng ta gặp nhau nơi đây rồi, tưởng cũng nên đồng tâm hiệp sức trừ gian tặc là hay.

Thạch Bảo Kỳ hớn hử :

- Lời của lão sư phụ rất đúng, tại hạ xin vì mối thâm tình mà nguyện theo cùng ứng phó với nhau.

Minh Trí cười tươi :

- Quả thật may mắn cho tệ môn đây.

Chẳng hiểu sao Minh Tinh đạo trưởng cảm khái với Thạch Bảo Kỳ :

- Trước sau bản tăng vẫn cảm phục cái chí khí bất khuất của tiểu anh hùng, vậy nay chẳng lẽ ta an tâm chịu cái cảnh làm vật hy sinh này?

Minh Trí đại sư khoát tay :

- Sư đệ đừng làm như thế, thật tình năm xưa bọn ngu huynh vì uất ức lòng gian tà độc ác của Mụi Hình Tôn Giả mà trái lại cái qui củ của Tổ sư, hai mươi năm rồi chống lại bản môn đạo phái, giờ lấy làm ân hận vô cùng, vậy thì sư đệ chớ nên tiếp tục con đường lầm lỗi ấy mà phải dứt tội với vong linh của Tổ sư.

Minh Tinh đạo trưởng sững sốt lên :

- Đại sư huynh xưa nay chánh tà bất nhứt, mười mấy năm theo Mụi Hình Tôn Giả thấy cũng nhục nhã lắm rồi, bản tăng muốn một phen giải thoát cho mình khỏi vòng u ám của lão ác tăng và ả hồ ly dâm dật kia, lẽ nào đại sư huynh lại ngăn cản?

Minh Trí đại sư than thở :

- Ngu huynh rất hiểu tấm lòng chánh trực của sư đệ, nhưng hiện nay qui củ của Tổ sư đã bị phá bỏ nhiều rồi, ngu huynh không muốn sư đệ tiếp nối nữa.

Minh Tinh đạo trưởng thất vọng :

- Nếu như lời đại sư huynh vừa nói thì ngoài phương cách chống đối với Mụi Hình Tôn Giả thì không còn cách nào hơn nữa. Sư huynh muốn bản tăng cứ giữ mãi chức vụ này?

Bằng giọng buồn buồn, Minh Trí đại sư nói :

- Xin sư đệ hiểu nỗi khổ tâm của ngu huynh, chúng ta không thể nào làm khác hơn được.

- Vậy thì hiện nay bản tăng tất phải ngăn cản tất cả mọi người vào trong thâm cốc rồi đây.

Minh Trí đại sư chợt nhớ tới điều quan trọng này vùng la lên một tiếng kinh dị.

Lão hòa thượng ngập ngừng :

- Như vậy thì...

Minh Tinh đạo trưởng nghiêm chỉnh lên :

- Chỉ có cách duy nhất là đại sư huynh hãy tìm con đường khác mà đi.

Thạch Bảo Kỳ cau mày lại :

- Sao đây? Đại sư phụ bảo chúng ta tìm con đường khác mà đi à?

Minh Tinh đạo trưởng lạnh lùng :

- Giờ thì chỉ có thể chứ không còn cách nào được nữa.

Thạch Bảo Kỳ chuẩn bị xông lên :

- Nhưng tại hạ thì nhứt định phải đi ngã này.

- Vậy thì bần tăng buộc phải theo cái qui lệ của bốn môn mà ngăn cản thiếu hiệp tại chốn này.

- Cũng chưa chắc như thế.

Chưa dứt lời thì Thạch Bảo Kỳ đã tiến lên.

Minh Tinh đạo trưởng hét :

- Xin tiểu anh hùng ngưng bước, bằng không ta khó dừng tay.

Theo tiếng hét đó, Minh Tinh đạo trưởng đã lắc mình cản ngay trước mặt Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ hét to :

- Hãy ra cho mau.

Cùng lúc chàng toan lắc mình vượt qua khỏi Minh Tinh đạo trưởng kèm theo một đạo kinh khí khiếp người.

Nhưng Minh Trí đại sư đã gọi giạt :

- Tiểu anh hùng dừng chân lại!

Tiếng gọi của Minh Trí đại sư khiến cho Thạch Bảo Kỳ thu hồi thân thủ liền tức khắc.

Chàng nhìn lão hòa thượng :

- Đại sư phụ có điều gì chỉ giáo đây?

Sắc diện Minh Trí nghiêm chỉnh vô cùng :

- Tiểu anh hùng, nay sự tình quá khó xử, vậy chúng ta hãy quay đi tìm con đường khác lên núi mà hay.

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Thạch Bảo Kỳ khê cau lại, chàng thấy khó chịu trong lòng.

Một phần vì sanh bình chàng đâu có chịu khuất phục trước bất cứ một nhân vật nào.

Hơn nữa trong tâm trường của Thạch Bảo Kỳ hiện giờ như có trận lửa đốt, chàng muốn vượt ngay lên núi tìm coi phụ thân chàng nay đã thế nào.

Biết đâu phụ thân chàng đang ác chiến cùng lão Gia Cát Trường Phong và tình thế đang cơn nguy ngập.

Trễ đi một thoáng là cuộc diện sẽ đổi thay tất cả, chàng cũng sẽ ân hận đến trọn đời.

Thế nhưng bây giờ Minh Trí đại sư lại bảo chàng tìm ngã khác mà đi.

Thời gian quá cấp bách lắm rồi.

Chàng phải tính lẽ nào đây?

Có nên nghe theo lời Minh Trí đại sư chăng?

Dù sao chàng cũng đã từng nói với Minh Trí đại sư là tiến thoái có nhau, chẳng lẽ nay lại tự hành động một mình.

Thêm một điều quan trọng nữa là hễ tiến vào thâm cốc này tự nhiên phải nổ ra một trận giao đấu khốc liệt, nhứt định phải có nhiều người vong mạng vì tuyệt chiêu Vô Cực huyền công.

Trong thực tế tuy Minh Tinh đạo trưởng là tay chân thuộc hạ của Mị Hình Tôn Giả nhưng đâu phải tâm phúc gì lão ác tăng kia mà phải đáng tội tiêu diệt.

Nên Thạch Bảo Kỳ đã gắng gượng gật đầu :

- Cũng được, tại hạ xin vâng theo.

Minh Trí đại sư mừng rỡ :

- Vậy thì chúng ta lui ra ngoài cho mau.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Đại sư phụ?

Minh Trí đại sư gấp lên :

- Tiểu anh hùng, chúng ta phải đi cho nhanh kẻo không còn kịp nữa và hiện giờ không còn cách nào khác hơn được.

Mấy lời này làm cho Thạch Bảo Kỳ cau mày nghĩ ngợi.

Chàng tự biết nếu hiện nay chàng và bọn Minh Trí đại sư không tìm một ngã nào khác để lên núi mà nhứt định phải do con đường hang cốc này thì chắc chắn sẽ xảy ra một trận giao tranh khốc liệt.

Bọn Minh Tinh đạo trưởng cũng vì mạng lệnh của Mụi Hình Tôn Giả mà chống lại chàng tới người cuối cùng.

Trận chiến chắc phải dai dẳng phí mất cả thời giờ chứ chẳng không.

Bởi vì đối với Minh Tinh đạo trưởng chàng sẽ khó lòng thi triển toàn bộ võ công để quật hạ mau chóng.

Qua những lời đối đáp vừa rồi, Minh Tinh đạo trưởng vốn không phải là kẻ tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả thì làm sao hạ độc thủ cho đành.

Hay là chàng cứ vâng theo lời của Minh Trí đại sư tìm một nơi khác vượt lên ngọn núi lại khỏi mang lấy tiếng thị phi ở sau này.

Nghĩ vậy rồi Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Tại hạ xin tuân theo lời của đại sư phụ, vậy chúng ta mau trở ra ngoài mà tìm đường khác tiến lên.

Bốn người cùng chuyển mình một lượt toan phóng ra khỏi hang cốc qua một con đường khác.

Thình lình trong giờ phút đó có tiếng quát vang tợ sấm từ nửa lừng :

- Hãy trở lại!

Minh Trí đại sư, Minh Trí đại sư, Minh Lý đại sư và Thạch Bảo Kỳ thấy cùng ngưng bước lại.

Bốn người đưa mắt coi đó là ai.

Một loạt bóng người to lớn từ trong lừng chùng cốc phóng tới rào rào đáp trước mặt bọn Thạch Bảo Kỳ.

Nhân vật đứng đầu chẳng ai khác hơn là Mụi Hình Tôn Giả.

Chính lão ác tăng vừa quát lên lồng lộng.

Đứng sát bên lưng Mụi Hình Tôn Giả lại có hai vị lão tăng, đó là Minh Ngộ trưởng lão và Minh Nhân trưởng lão.

Sau nữa lại còn có mười ba vị cao tăng lần lượt phóng xuống dàn thành bệ thế hùng liệt vô cùng.

Trông thấy mặt Mụi Hình Tôn Giả, bất giác Thạch Bảo Kỳ cháy phừng lửa giận, lắc mình trở lại.

Chàng toan mở miệng hỏi lão ác tăng thì Minh Trí đại sư đã khoát tay ra dấu cho chàng hãy để lão đối phó.

Vì vậy nên Thạch Bảo Kỳ im đi nhưng vẫn ngấm ngấm chờ cơ hội phát chiêu tấn công hủy diệt Mụi Hình Tôn Giả.

Lúc ấy Mụi Hình Tôn Giả đã quét cặp mắt dâm tà qua bọn Minh Trí đại sư khê hừ một tiếng.

Lão ác tăng có sắc thịnh nộ khi trông thấy có mặt Thạch Bảo Kỳ trong bọn người này.

Nhưng Mụi Hình Tôn Giả vẫn âm hiểm :

- Minh Trí đại sư huynh, chúng ta cách mặt nhau đã lâu rồi, kể cũng ngoài hai mươi năm đấy.

Minh Trí đại sư cười lạnh lẽo :

- Đúng vậy, người nói chẳng hề sai.

Phát lên một trận cười ha hả chấn động khắp cả sơn cốc rồi Mụi Hình Tôn Giả mới buông trầm :

- Đại sư huynh, qui củ của bốn môn từ ngàn năm nay tất cả lớn nhỏ gì cũng đều lấy Chưởng môn nhân làm căn bản nhưng nay sư huynh lại dám tỏ ý ngạo mạn phạm qui luật đấy à?

Minh Trí đại sư nghe qua lời này, dừng cặp lông mày bạc phếu lên tỏ vẻ giận dữ.

Lão hòa thượng quát :

- Từ trước đến giờ căn bản bản tăng không hề nhìn nhận người là vị Chưởng môn nhân của môn phái Thiếu Lâm. Người đừng hòng dùng chức vị tước đoạt ấy mà đem dọa người khác vô ích lắm.

Mụi Hình Tôn Giả cười ha hả :

- Cũng hay nhưng nếu bọn người đã dám cứng đầu thì bốn Chưởng môn nhân cũng đã có cách trị tội rồi.

Minh Trí đại sư ngạc nhiên :

- Người dùng thứ tà thuật gì đây?

Mụi Hình Tôn Giả kiêu hãnh :

- Chớ có khoác lác, hãy trông đây thì sẽ rõ.

Miệng thốt, tay của lão ác tăng vừa thò vào lòng lấy ra một món vật chớp ngời ánh sáng.

Bọn Minh Trí đại sư đồng thanh :

- Thúy Ngọc thiên tượng!

Mụi Hình Tôn Giả cười khà :

- Đúng vậy, Thúy Ngọc thiên tượng đang ở trên tay Chưởng môn nhân, chẳng lẽ cái qui củ Tổ sư lại bị phá bỏ hay sao?

Minh Trí đại sư tái xanh cả sắc mặt. Bọn Minh Tâm cũng run rẩy cả người đứng trơ trơ nhìn cây Thúy Ngọc thiên tượng trên tay lão ác tăng chờ đợi.

Một điều không lành sắp xảy tới cho Minh Trí đại sư.

Đứng gần đấy, Thạch Bảo Kỳ lắng lắng theo dõi tình hình biến đổi đến phút chót. Chàng không vội động tịnh.

Trong khi ấy, Mụi Hình Tôn Giả đã rống to :

- Minh Trí đại sư sao còn đứng đó không chịu quì bái lễ trước bảo vật di truyền của Tổ sư?

Minh Trí đại sư sững sốt lên một lúc.

Bởi vì cây Thúy Ngọc thiên tượng có một uy quyền tối thượng, phàm kẻ nào nắm được nó trong tay là nghiêm nhiên coi như vị Chưởng môn nhân của môn phái Thiếu Lâm rồi.

Năm xưa vì lơ đãng Minh Trí đại sư bị Mụi Hình Tôn Giả chiếm lấy cây Thúy Ngọc thiên tượng nên phải lưu vong chốn ngoài đã có hơn hai mươi năm nay mới lộ diện giang hồ.

Cứ theo qui củ thì dù Mụi Hình Tôn Giả có tội tệ đến đâu Minh Trí đại sư cũng không thể chống lại mạng lệnh được.

Cho nên Minh Trí đại sư đã quì mọp xuống :

- Đệ tử xin bái kiến Chưởng môn nhân.

Mụi Hình Tôn Giả thấy thế vô cùng kiêu hãnh trối lên một trận cười chấn động cả sơn cốc.

Lão ác tăng trầm giọng :

- Minh Ngộ, Minh Nhân, nhị vị sư đệ hãy xông lên bắt trối ba tên phản nghịch lại cho bản tòa xét xử tội trạng của chúng.

Minh Ngộ đại sư và Minh Nhân đại sư đồng thanh :

- Xin tuân lệnh Chương môn nhân.

Dứt lời hai lão tăng nhân song song tiến tới chỗ bọn ba người Minh Trí đại sư.

Nhưng hai vị đạo sĩ vừa sấn tới chỗ ba người thì thành linh có tiếng bạo thét nổi lên :

- Hãy dừng lại!

Một chiếc bóng bắn tới như làn chớp. Coi lại thì không ai khác hơn là Thạch Bảo Kỳ.

Chàng đứng chắn ngang trước mặt bọn Minh Ngộ đại sư không cho chúng xông lên.

Minh Ngộ đại sư nổi giận :

- Tiểu tử, ngươi muốn gì đây?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Tại hạ xin hỏi nhị vị: Phải chăng hai người là kẻ tâm phúc của lão Mụi Hình Tôn Giả?

Minh Ngộ đại sư lúng túng chưa biết phải đáp với Thạch Bảo Kỳ như thế nào, đồng thời lão đạo sĩ cũng đã sợ thâm cập kỳ quang khiếp người của đối phương đang xạ chiếu ngay mặt mình.

Trong lúc đó Thạch Bảo Kỳ chợt nghe giọng truyền âm nhập mật của Minh Trí đại sư vào tai :

- Thạch thiếu hiệp, hai tên ma đạo này thấy đều là những kẻ tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả, xin cứ tùy ý mà đối phó với bọn chúng theo luật công bằng của giang hồ.

Thạch Bảo Kỳ cũng dùng cách truyền âm nhập mật đáp :

- Tại hạ xin lĩnh ý đại sư phụ.

Hai đảng vừa chấm dứt cuộc chuyện trò bí mật thì đã nghe Minh Ngộ đại sư quát to lên :

- Nếu phải thì sao, còn không phải thì thế nào?

Thạch Bảo Kỳ vốn đã nghe qua và biết hai lão đạo sĩ này thuộc hạng người gì rồi, nhưng vẫn niệm đức từ bi nói :

- Nếu không phải là bọn tâm phúc của lão ác tăng Mụi Hình Tôn Giả thì hãy lui ra ngoài lập tức.

Minh Ngộ đại sư trợn mắt :

- Còn nếu phải thì ngươi tính lẽ nào đây?

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ sắc tanh mùi máu :

- Ha ha... thì tại hạ sẵn sàng ra tay siêu độ cho linh hồn ngươi về cõi khác chớ sao.

Minh Ngộ đại sư giận dữ quát :

- Tiểu tử quá ngạo cuồng.

Mồm quát, song chưởng của lão đạo sĩ giở lên nhắm ngay hai nơi hiểm huyệt của Thạch Bảo Kỳ quật ra hai đạo lực sanh bình.

Thạch Bảo Kỳ cháy phừng lửa giận :

- Đó cũng chỉ là tại ở nơi ngươi.

Ngon đơn chưởng của chàng chợt bật lên.

Bình!...

Tức thì chuyện lạ xảy ra.

Thân hình to lớn của Minh Ngộ đại sư chấn động bay vút ra ngoài hơn bốn trượng mới rớt xuống.

Từ nơi cửa miệng của lão đạo sĩ ối ra một vòi máu đen, tâm mạch đoạn lìa chết liền tại chỗ.

Thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của quần hùng có mặt tại sân tràng này.

Minh Nhân đại sư trông thấy hốt hoảng tháo lui nửa trượng, đứng nhìn Thạch Bảo Kỳ rồi nhìn cái xác chết của đồng bọn.

Mụi Hình Tôn Giả cũng vì chứng pháp thần kỳ của Thạch Bảo Kỳ mà kinh hoàng thảng thốt cả người một chập khá lâu.

Bây giờ Thạch Bảo Kỳ đã thu hồi chứng thể đứng chờ bọn Mụi Hình Tôn Giả tiến lên sẽ ra tay tàn sát.

Bọn Minh Trí đại sư, Minh Tâm đại sư và Minh Lý đại sư thấy đều mừng rỡ lẫn kinh ngạc vô cùng.

Vì ba người không ngờ võ công của Thạch Bảo Kỳ lại cao thâm đến dường đó.

Minh Ngộ đại sư vốn là cao thủ hạng nhứt trong Thiếu Lâm tự, đâu có dễ gì chế ngự nổi. Vậy mà chỉ nửa chiêu đầu là Thạch Bảo Kỳ đã quật chết đối phương đi rồi.

Kinh hoàng một chập, Mụi Hình Tôn Giả cất giọng có hơi run :

- Tiểu tử, võ công của người...

Tới đây Mụi Hình Tôn Giả vụt im đi.

Thạch Bảo Kỳ ngạo mạn :

- Ha ha... có phải người muốn hỏi công lực của tiểu gia ngày nay đã có tiến bộ hơn trước nhiều chăng?

Mụi Hình Tôn Giả chưa ngớt kinh hoàng :

- Lão tăng muốn người nói rõ cái nguyên nhân của nó.

Thạch Bảo Kỳ khinh khỉnh :

- Người không đủ tư cách hỏi đến chuyện này.

Mụi Hình Tôn Giả cháy phừng cơn lửa giận :

- Tiểu tử, nay người đến đây với ý định gì?

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ sắc mùi khùng bố :

- Trước nhứt buộc người phải tự tận tại hang cốc này, nếu không thì đừng trách thủ đoạn của ta sao hiểm độc.

Không còn nhịn nhục nổi nữa, Mụi Hình Tôn Giả rống lên :

- Thạch Bảo Kỳ, người quả thật là một tên tiểu tử quá điên cuồng ngu ngốc nên mới dám hỗn xược với lão tăng, nói thật hôm nay dù mọc cánh người cũng không còn mong cho thoát khỏi chốn này.

Dứt tiếng, Mụi Hình Tôn Giả quay sang chúng tăng điều động cánh tay áo rộng quất to :

- Bốn môn chư đệ tử Thiếu Lâm tự hãy nghe mạng lệnh của lão tăng đây: Nay gã tiểu tử này đã đương nhiên xúc phạm đến qui củ của Tổ sư để lại, dám hống hách với vị Chứng môn nhân cầm quyền tối thượng trong bốn đạo, vậy tất cả hãy xông lên hủy diệt gã.

Quần hùng đồng thanh quát chấn động :

- Xin tuân theo mạng lệnh Chứng môn nhân.

Cùng theo tiếng quát một lượt đó, bọn môn đồ Thiếu Lâm tự phóng vào tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Minh Trí đại sư cùng hai vị sư đệ lúng túng chưa biết phải tính làm sao. Vì cứ theo qui củ của Đạt Ma Tổ sư thì dù hoàn cảnh nào chúng đồ đệ cũng phải tuân theo mệnh lệnh của Chương môn nhân mình.

Nhứt là cây Thúy Ngọc thiền tượng là món tượng trưng uy quyền tối thượng của Thiếu Lâm tự.

Trông thấy nó môn đồ Thiếu Lâm tự như thấy mặt Tổ sư của mình. Nên bọn Minh Trí đại sư vô cùng bối rối.

Mụi Hình Tôn Giả thấy thế cười gằn một tiếng gơ cây Thúy Ngọc thiền tượng lên cao hét :

- Minh Trí, Minh Tâm, Minh Lý sao còn đứng đó?

Ba vị hòa thượng đồng hô to lên :

- Xin tuân lệnh Tổ sư!

Rồi thì bọn Minh Trí đại sư phóng mình vào vây chặt lấy Thạch Bảo Kỳ tiếp chiến cùng đồng bọn.

Sức mạnh của chúng tăng như nước thủy triều cuốn tới, Thạch Bảo Kỳ không còn một lối thoát thân.

Bọn Minh Trí đại sư tuy trong lòng không muốn đả thương Thạch Bảo Kỳ nhưng vẫn không thể cải lệnh Mụi Hình Tôn Giả.

Cho nên ba người xuất chương ào ào, dốc hết toàn lực tấn công Thạch Bảo Kỳ như đồng đạo.

Thấy thế, Thạch Bảo Kỳ nổi trận lôi đình hét :

- Lão ác tăng, tiểu gia giết ngươi trước.

Theo tiếng hét đó, Thạch Bảo Kỳ huy động ngọn đơn chương lên, một đạo kinh phong nổi dậy ù ù hết sức quái gở nhắm ngay một nửa bên thân hình của Mụi Hình Tôn Giả quật tới.

Trong cơn thịnh nộ, Thạch Bảo Kỳ vận dụng tới tám phần bí pháp Vô Cực huyền công nên sức mạnh quả thật không có một thứ võ công nào ngăn cản lại nổi.

Nhận ra chiêu thức vô địch khiếp người này, Mụi Hình Tôn Giả kinh hãi khôn cùng không dám đương nhiên tiếp chương với chàng phải lách mình qua bên tránh xa nửa tượng.

Bình!... Bình!... Bình!... Bình!...

Vô Cực huyền công đánh trượt Mụi Hình Tôn Giả nhưng đã để lại một cái kết quả vô cùng thảm khốc.

Bốn vị tăng nhân trong Thiếu Lâm tự bị quật trúng bay ra ngoài chết liền tại trận.

Lại có thêm năm vị tăng nhân nữa bị thương khá nặng, học máu mồm ra thành vòi tháo lui liền liền về phía sau.

Cũng may là Thạch Bảo Kỳ phát giác ra Mụi Hình Tôn Giả tránh khỏi Vô Cực huyền công, chàng đã khẩn cấp thu hồi nửa phần công lực nếu không hậu quả hãy còn khốc liệt hơn nhiều.

Mụi Hình Tôn Giả hãi hùng quát to :

- Hãy tử đấu!

Chúng môn đồ Thiếu Lâm tự được lệnh phóng mình trở vào xuất chương ào ào như bão tố. Thạch Bảo Kỳ toan thi triển Vô Cực huyền công chống lại nhưng chợt nghĩ nếu ra tay hiểm độc chắc chắn quần hùng chẳng còn một mạng nào được sống sót.

Nhứt là trong số đó có Minh Trí đại sư, Minh Tâm đại sư và Minh Lý đại sư nữa.

Ba vị lão tăng này vì qui củ của Tổ sư bắt buộc phải tham chiến mà thôi.

Cho nên chàng không thể hành động quyết liệt như lúc ban đầu được.

Thạch Bảo Kỳ liền triển ngay Đạt Ma bộ pháp tránh né những luồng kinh phong từ trên quật xuống hết sức hiểm nghèo.

Bọn Minh Trí đại sư đều là những cao thủ thượng thặng trong chốn giang hồ lạo không gặp sự phản ứng như trước nên phát chiêu vô cùng lợi hại luôn dồn ép Thạch Bảo Kỳ.

Thật ra ba vị lão tăng này không hề có ý muốn giết chết Thạch Bảo Kỳ chỉ vì qui củ của Đạt Ma sư tổ lưu lại.

Ba người không thể chênh lệch trong cuộc giao tranh được. Nên tuy tâm tình cực kỳ bi đát nhưng bọn Minh Trí đại sư vẫn tận lực giao đấu cùng Thạch Bảo Kỳ.

Với võ công đã thâm kỳ huyền diệu này sự thật Thạch Bảo Kỳ có thừa sức giết sạch bọn người tại sân tràng.

Nhưng vì sự tồn vong của bọn Minh Trí đại sư khiến cho chàng không có thể vận dụng sở trường được.

Chàng chỉ còn cách giữ thế thủ cho mình thôi.

Nhưng giữ thế thủ quả là một điều hết sức nguy hiểm vì trước sau gì cũng bị đối phương quật nhằm.

Chẳng mấy chốc, Thạch Bảo Kỳ lâm vào tình cảnh vô cùng nguy khốn.

Thạch Bảo Kỳ bối rối không biết phải tìm phương cách nào đánh bại quần hùng mà khỏi tổn thương tới bọn Minh Trí đại sư.

Dần dần chàng bị đẩy lui vào một góc sơn cốc.

Tình hình của Thạch Bảo Kỳ nay đã rơi vào cảnh khốn khổ khó mà toan liệu thế nào cho xong.

Nếu cứ giữ nguyên như vậy chắc chắn trong chốc lát nữa đây chàng sẽ bị chúng môn đồ Thiếu Lâm tự quật trọng thương chứ chẳng không.

Nhưng nếu chàng phát động thế công thì bọn này tránh sao khỏi cảnh tử vong tận diệt.

Chàng phải làm thế nào đây?

Thạch Bảo Kỳ bối rối trong lòng khôn tả.

Chính trong giờ phút nguy ngập đó, chợt Thạch Bảo Kỳ nghe một giọng nói con gái bên tai :

- Thạch công tử, tiểu muội là Minh Nữ đây.

Nghe tới hai tiếng “Minh Nữ”, trong lòng Thạch Bảo Kỳ phấn chấn trở lại.

Từ trước tới nay, cứ mỗi lần chàng lâm nạn là y như mỗi lần có Minh Nữ theo bên cạnh chàng phò hộ vậy.

Giờ nàng lại xuất hiện cũng vì chàng đang lâm nạn mà ra.

Thạch Bảo Kỳ dùng cách truyền âm nhập mật hỏi :

- Châu cô nương đang ở nơi đâu đó?

- Tiểu muội đang ở rất gần đây.

- Cô nương có điều gì chỉ giáo chăng?

Giọng Minh Nữ như ruồi muỗi :

- Thạch công tử, tình hình như thế này công tử không nên thu mình như vậy sẽ nguy hiểm vô cùng.

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Cứ theo ý cô nương thì tại hạ phải làm cách nào đây?

- Công tử hãy mau mang cả dũng khí ra, đột khởi trùng vây, cướp ngay cây Thụy Ngọc thiền trượng trên tay lão ác tăng Mụi Hình Tôn Giả cho lão mất cái tư thế Chưởng môn nhân trọn quyền sanh sát chúng môn đồ Thiếu Lâm tự, chớ đừng chần chờ nữa.

Ngẫm nghĩ một chút, Thạch Bảo Kỳ đáp :

- Kế ấy quả nhiên tuyệt diệu nhưng thật tình tại hạ không nỡ giết thêm sanh mạng của chúng môn đồ Thiếu Lâm tự.

Xin cô nương biết cho.

Minh Nữ nói :

- Thạch công tử, phàm là trang thiếu niên dũng sĩ thì trong chuyện làm phải hết sức đắn đo mới được, nhưng lắm lúc cũng phải lấy sự cương nghị mà hành động cho mình. Hơn nữa, bất cứ trên bãi chiến trường nào khi tàn trận rồi đâu có tránh khỏi cái cảnh xác chết chất chồng. Nay công tử vì muốn cứu vãn cái tiền đồ của Thiếu Lâm tự mà sợ tổn thương đến một vài tánh mạng con người thì làm thế nào thành công được. Huống chi nếu công tử duy trì tình trạng này chắc chắn trong chốc lát nữa đây chính bản thân công tử cũng khó thể bảo tồn, đừng nói là tánh mạng bọn người Minh Trí đại sư. Đồng thời bên mình của công tử còn phải khẩn cấp đi tìm thân phụ hiện giờ số phận còn chưa biết ra sao, công tử chớ nên vì chuyện tiểu mọn mà hỏng cả việc lớn kia.

Những lời của Minh Nữ làm cho Thạch Bảo Kỳ sáng bừng tri giác lên.

Nhưng chàng tự biết nếu hành động là sát kiếp diễn ra tức thì tại sân tràng này. Một điều mà chàng không hề muốn xảy ra bao giờ cả.

Cho nên chàng hơi do dự :

- Cô nương, nếu thế chắc chắn cuộc huyết tẩy sẽ diễn ra ở nơi này, quả thật tại hạ ngần ngại vô cùng.

Minh Nữ quả cảm :

- Trên bãi chiến trường không thể vì kẻ thù mà làm thiệt cho mình được. Công tử hãy ra tay cho mau.

Thạch Bảo Kỳ cắn răng :

- Vâng, thì ra tay.

Dứt khoát ý niệm xong xuôi, Thạch Bảo Kỳ hét to lên :

- Hãy dang ra, không thì chết cả bây giờ.

Quần hùng đồng quát :

- Tiểu tử đừng hòng thoát chạy.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Vậy thì cũng tại các người.

Song chưởng của chàng theo tiếng hét chấm dứt liền dựng lên quạt ra ba chiêu sanh bình.

Đó là tuyệt chiêu Huyết Tẩy Giang Hồ, Long Phi Phụng Vũ và Lãng Dã Triều Thạch.

Thi triển ba đạo chưởng phong này, Thạch Bảo Kỳ đã dùng toàn lực nhắm phía Mụi Hình Tôn Giả tháo ra một con đường huyết lộ.

Trong khi ngọn hữu chưởng tấn công vào giữa ngực Mụi Hình Tôn Giả thì chưởng trái của chàng đã lẹ như điện chớp vỗ ngay cây Thúy Ngọc thiên trượng trên tay của lão.

Chàng làm y theo lời Minh Nữ vì nghĩ hành động như vậy rất là khôn khéo. Vì nếu sau khi chàng đoạt được cây ngọc trượng rồi thì Mụi Hình Tôn Giả sẽ chẳng còn uy quyền gì đối với chúng môn đồ Thiếu Lâm tự nữa cả.

Minh Trí đại sư sẽ dễ dàng lấy chánh nghĩa mà ứng phó với bọn tâm phúc và đồng bọn của lão ác tăng.

Tất cả sự tình biến chuyển thật mau lẹ.

Mụi Hình Tôn Giả bị tấn công quá bất ngờ không kịp ứng phó nên chỉ gượng gạo đỡ chưởng tiếp đón.

Một tiếng bình lồng lộng vang lên.

Tức thì thân hình của lão ác tăng chấn động bay vút ra ngoài bốn trượng rớt xuống đất như con diều giấy.

44. Ác Tăng Đền Tội

Lẹ như làn chớp Thạch Bảo Kỳ bắn vọt thân mình theo Mụi Hình Tôn Giả vào một cái.

Khi chàng đáp trở xuống đất thì thấy cây Thúy Ngọc thiền tượng sáng ngời đã nắm chặt nơi tay rồi.

Động tác quá mau lại thân thủ bất phạm, dù cho bọn quần ma có muốn cứu vãn cho Mụi Hình Tôn Giả cũng không còn kịp nữa.

Khắp cả sân tràng rúng động lên.

Mụi Hình Tôn Giả loạng choạng tháo lui hàng tượng vẫn chưa dám đứng lại, trong khi cặp hung nhơn pha màu kinh hãi chiếu vào mặt Thạch Bảo Kỳ.

Chợt trong khi ấy một số đông đảo môn đồ Thiếu Lâm tự từ đâu xa trong cốc đuối tới ùn ùn.

Bọn chúng cùng phát chuông tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Trông thấy thế, Thạch Bảo Kỳ huy động cây Thúy Ngọc thiền tượng rồi hét to lên :

- Các người chớ có động đây, nếu kẻ nào dám cả gan xông lên một bước là phải vong mạng đấy.

Đám môn đồ đệ tử Thiếu Lâm tự ngó thấy cây Thúy Ngọc thiền tượng trong tay Thạch Bảo Kỳ, tất cả đều sững sốt lên không còn hùng hổ, ồn ào như trước nữa.

Ai nấy đều lặng lẽ cúi đầu trước mặt Thạch Bảo Kỳ khép nép như đợi chờ mạng lệnh.

Theo qui củ, giá nếu Thạch Bảo Kỳ là người trong Thiếu Lâm tự mà có cây Thúy Ngọc thiền tượng trong tay thì nghiễm nhiên coi là vị Chứng môn nhân rồi. Chàng có thể sai khiến tất cả quần hùng và sanh mạng của họ nay đã do chàng nắm.

Lúc ấy hào khí trên gương mặt đẹp tuyệt của Thạch Bảo Kỳ bốc cao vạn tượng, khe khẽ day qua Minh Trí đại sư :

- Đại sư phụ, xin hãy bước lại gần đây tại hạ có chuyện quan trọng cần nói với sư phụ.

Từ khi trông thấy Thạch Bảo Kỳ chiếm lấy cây Thúy Ngọc thiền tượng thì Minh Trí đại sư đã vô cùng hoan hỉ rồi. Giờ nghe Thạch Bảo Kỳ gọi mình, lão hòa thượng liền lắc mình tiến tới gần chàng.

Mụi Hình Tôn Giả quát :

- Tiểu tử, người định làm gì?

Cặp mắt thần của Thạch Bảo Kỳ quét qua Mụi Hình Tôn Giả không đáp mà chỉ giữ cây Thúy Ngọc thiền tượng lên :

- Ác tăng, người chưa thấy món vật này à?

Mụi Hình Tôn Giả lấy cặp mắt căm hờn nhìn qua phía Thạch Bảo Kỳ rồi hậm hực im đi.

Thạch Bảo Kỳ nhìn lại Minh Trí đại sư nghiễm chỉnh nói :

- Đại sư phụ, nay xin trao trả cây Thúy Ngọc thiền tượng này lại cho đại sư phụ để khôi phục lại chức quyền đã bị lão ác tăng chiếm đoạt trên hai mươi năm trời, về bọn tăng nhân bắt lương của bọn Mụi Hình Tôn Giả hể có tội thì giết, có thể tha thì miễn, tất cả do đại sư phụ quyết định.

Giờ tại hạ còn phải đi tìm phụ thân đang bị bọn Gia Cát Trường Phong vây hãm trong núi này, vậy xin cáo biệt sư phụ, hẹn gặp lại trong một dịp khác.

Nói xong chàng trao cây Thúy Ngọc thiền tượng cho Minh Trí đại sư.

Khe khẽ cầm lấy món chí bảo lưu truyền của Đạt Ma Tổ sư trong tay, Minh Trí đại sư cảm kích :

- Bọn bản tăng hết sức cảm tạ cái nghĩa cử anh hùng của thiếu hiệp, chưa biết đến bao giờ mới đền đáp được mối ơn sâu, thật là tới chết cũng không yên tâm được.

Thạch Bảo Kỳ khoác tay :

- Đại sư phụ đừng bảo thế, cái công đức của Phục Hư Tôn Giả sư phụ năm xưa cứu tử cho tại hạ thật là to lớn bằng đỉnh núi Thái Sơn, tại hạ từng có lời khấn nguyện và hôm nay sứ mạng đã hoàn thành, đó cũng chỉ là đền đáp lại ơn đức cao dày sư phụ trước đây thôi, xin người yên lòng.

Rồi chàng cung tay lên :

- Thời giờ đã quá gấp rút không còn cho phép tại hạ lưu lại đây thù tạc cùng đại sư phụ, vậy xin bái biệt.

Minh Trí đại sư lưu luyến :

- Nếu thiếu hiệp có công chuyện gấp rút như vậy thì xin cứ tự tiện lên đường, sau này tái ngộ sẽ hay.

Thạch Bảo Kỳ cười một cái rồi quay mình cất bước.

Trong khi ấy Minh Trí đại sư hướng cây Thúy Ngọc thiền tượng qua phía Mụi Hình Tôn Giả.

Lão hòa thượng quát :

- Mụi Hình Tôn Giả, hơn hai mươi năm qua, tội ác của người chồng chất mờ trời, oán thù cao bằng đỉnh núi, hôm nay chính là giờ phút đền tội của người đây.

Dứt tiếng, Minh Trí đại sư huy động cây Thúy Ngọc thiền tượng nửa vòng rồi phóng tới Mụi Hình Tôn Giả.

Sự thật tội ác của Mụi Hình Tôn Giả bấy lâu nay chúng môn đồ Thiếu Lâm tự chất chứa trong lòng nhưng vì nơi tay của lão ác tăng này cầm lấy cây Thúy Ngọc thiền tượng nên đành phải can đảm mà chịu, nhẫn nhịn cực cùng, nay bảo vật tuyệt đối của Tổ sư không còn trong tay lão nữa, chúng được lệnh Minh Trí đại sư liền hét vang lòng rồi tiến lên như nước vỡ bờ.

Quần hùng đồng huy động song chưởng áp tới tấn công Mụi Hình Tôn Giả, quyết tâm giết lão để trả thù cho đồng bọn bấy lâu nay đã chết oan thảm thiết.

Trong đám tăng nhân ấy có Minh Nhân đại sư cùng với sáu lão tăng nhân khác vốn là những kẻ tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả, giờ thấy sự tình biến đổi, chúng hè nhau bỏ chạy.

Bởi chúng sợ lát nữa đây Minh Trí đại sư sẽ chẳng đời nào dung tha cho những tội ác chồng chất của chúng đã làm ra.

Nhưng chẳng may cho bọn bảy người này lại phóng mình về phía Thạch Bảo Kỳ vừa cất bước.

Đang đi, phát giác ra chuyện lạ đằng sau lưng, Thạch Bảo Kỳ liền ngừng bước quay mình lại.

Trông thấy bảy tên tăng đồ tháo chạy, Thạch Bảo Kỳ nổi giận thét vang lên :

- Bọn người trốn chạy đi đâu?

Cùng theo tiếng thét lộng tràng này, Thạch Bảo Kỳ đã chuyển mình tới quật sang bảy tên tăng đồ một đạo lực khủng khiếp.

Cũng trong thời gian đó.

Minh Trí đại sư cũng đưa mũi Thúy Ngọc thiền tượng ngay giữa ngực Mụi Hình Tôn Giả chỉ cách chừng gang tấc.

Giữa phút giây sống chết gần kề này, Mụi Hình Tôn Giả đăm kinh hoàng, bối rối chưa biết phải đối phó ra sao.

Sự thật lão ác tăng này không sợ gì bọn Minh Trí đại sư mà chỉ ngao ngán trước cái thần công của Thạch Bảo Kỳ.

Bởi Mụi Hình Tôn Giả đã từng đấu qua với chàng thiếu hiệp này một chiêu và suýt phải chết vì Vô Cực huyền công của chàng.

Nên khi thấy Thạch Bảo Kỳ quay lại là hồn phách của lão ác tăng tiêu tan đi cả rồi.

Trong tình thế khẩn trương tột độ đó, chợt có tiếng thét :

- Hãy ngưng tay!

Đồng thời tiếng thét lạnh lãnh này, một đạo ám lực cực kỳ quái gở từ trên đỉnh đầu bọn Minh Trí đại sư áp xuống đè nặng như ngọn núi từ tầng cao đổ tới.

Minh Trí đại sư phát giác ra chuyện chẳng lành, liền quát to :

- Hãy coi chừng!

Lão hòa thượng thu hồi cây Thúy Ngọc thiên trượng, thuận tay đẩy lên một chưởng đón nghinh.

Bọn Minh Tâm đại sư, Minh Lý đại sư cùng tám tên cao tăng khác cũng huy động song chưởng đón đỡ.

Những ám lực từ trên lạnh buốt như băng ào ào đổ xuống khiến cho bọn Minh Trí đại sư không còn chịu nổi bất buộc phải tháo lui ra phía sau cả trượng.

Bình...Bình... Bình...

Chẳng may có bảy tên môn đồ phía sau áp tới bị trúng nhằm lực đạo này té lăn dưới đất chết liền tại trận.

Mắt mũi tai họng của chúng đều nhuộm máu đen chứng tỏ chiêu thức của kẻ mới đến vô cùng lợi hại.

Làn chưởng phong ngưng đi, lập tức một chiếc bóng người từ trên lưng chừng đồi bắn xuống.

Chiếc bóng đáp xuống nhẹ nhàng như bóng quỷ nơi cõi âm hiện hồn cho biết võ công cao thâm xuất thần nhập hóa rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn qua, đồng thanh hô to :

- Phấn Diện Đào Hoa!

Quả vậy, bóng người vừa xuất hiện chẳng ai khác hơn là Phấn Diện Đào Hoa, ả hồ ly mặt ngọc đậm độc song toàn.

Minh Trí đại sư trông thấy Phấn Diện Đào Hoa mặt liền đổi sắc, tháo lui mấy bước.

Mụi Hình Tôn Giả thì hoan hỉ vô biên, lắc mình lại gần Phấn Diện Đào Hoa, cười hí hửng :

- Muội nương, hãy trị tội bọn ma đầu kia cho lão huynh.

Phấn Diện Đào Hoa dựa lưng vào Mụi Hình Tôn Giả ỏng ẹo :

- Tình lang chó có ưu phiền, để tiểu muội bắt chúng phải đền tội đã dám khinh mạng tình lang.

Nói xong Phấn Diện Đào Hoa lướt tới trước mặt Minh Trí đại sư.

Ả hồ ly giở ngọc chưởng lên :

- Ác tăng, ngươi hãy đền tội cho mau!

Trong khi thét, Phấn Diện Đào Hoa đã vận lên mười phần ma công Cửu Cửu huyền công.

Hiển nhiên chiêu thức này bọn Minh Trí đại sư sẽ không thể nào đương cự lại nổi, có thể phơi thây tại tràng nữa.

Ở đằng xa, Thạch Bảo Kỳ ngó thấy Phấn Diện Đào Hoa xuất hiện quá bất ngờ thì kinh hãi trong lòng.

Chàng biết nếu chàng ra đi bỏ mặc cho bọn Minh Trí đại sư là chắc chắn môn phái Thiếu Lâm tự sẽ bị Phấn Diện Đào Hoa hủy diệt không sót một người nào.

Vì vậy nên Thạch Bảo Kỳ hét to sấm rền :

- Ác phụ chó có ra oai!

Cùng trong tiếng thét, Thạch Bảo Kỳ đã bắn mình tới cản ngang trước mặt Minh Trí đại sư.

Hiển nhiên chàng đã đối diện với Phấn Diện Đào Hoa.

Cặp mắt hồ ly của Phấn Diện Đào Hoa khi ấy quét nhìn ngay mặt Thạch Bảo Kỳ một cái.

À này sừng sốt lên :

- Thạch Bảo Kỳ, thế ra là người đó sao?

Thạch Bảo Kỳ ngạo nghễ :

- Đúng vậy, chính là Thạch tiểu gia đây! Nay người toan hành thủ gì chúng tăng đồ Thiếu Lâm tự đây?

Phấn Diện Đào Hoa chưa vội đáp lời Thạch Bảo Kỳ mà trước nhứt đảo cặp mắt dâm tà nhìn qua cây Thúy Ngọc thiền tượng đang ở trên tay Minh Trí đại sư.

Sau đó ả trầm giọng :

- Câu chuyện của Thiếu Lâm tự chỉ có bốn môn mới có quyền hỏi đến mà thôi, người là kẻ ngoại cuộc đương nhiên không thể nào dự tới được. Hãy lui ra.

Thạch Bảo Kỳ hậm hực :

- Ác phụ, nay tiểu gia bảo thật cùng người một điều mà chính người cũng không thể ngờ trước được.

- Điều gì đây?

- Tiểu gia cũng là đệ tử trong tòa Thiếu Lâm tự.

Cặp mắt dâm tà của Phấn Diện Đào Hoa trợn lên :

- Người nói láo!

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Tiếng tăm của tiểu gia trong chốn giang hồ hiện nay ai ai cũng rõ lời nói cao tựa đỉnh non, ta không thềm mang cái môn phái ra mà dọa nạt người làm gì.

Phấn Diện Đào Hoa nổi giận :

- Ai là sư phụ người mà người dám mạo danh hiệu bốn môn phái như thế?

- Phục Hư Tôn Giả chính là sư phụ của tại hạ, còn Đẳng Ma Tôn Giả vẫn có công khổ luyện cho ta trở thành một cao thủ võ lâm, đương nhiên ta là đệ tử của Thiếu Lâm tự rồi.

Phấn Diện Đào Hoa dừng cặp lông mày thu liễm :

- Nếu quả tình người đã là đệ tử của Thiếu Lâm tự thì tại sao người dám ngang nhiên hỗn xược với Mụi Hình Tôn Giả vốn là một đấng Chương môn nhân của bốn tự, đồng thời lại còn chiếm đoạt cây Thúy Ngọc thiền tượng trên tay lão tăng này?

Mấy lời này Phấn Diện Đào Hoa định buộc Thạch Bảo Kỳ phải tuân theo qui củ của Thiếu Lâm tự, làm chàng yếu lý để khuất phục quần hùng hiện có mặt tại nơi đây.

Mà thật vậy, nếu lời lẽ của Thạch Bảo Kỳ không thông suốt sẽ có thể đổi ngược lại tình hình.

Thế nhưng Thạch Bảo Kỳ đã khôn khéo :

- Ác phụ dâm phu, những điều xảo quyết của người toan buộc ta vào vòng qui củ cho dễ bề sai khiến chúng tăng tuy thâm độc thật nhưng chỉ tiếc vì...

- Người tiếc gì đây?

- Ta chỉ tiếc gì trước khi lâm chung sư phụ Phục Hư Tôn Giả đã có bảo ta sớm ra khỏi chốn thiền môn rồi nên không còn bị bó buộc bởi một qui củ nào nữa hết.

Ta chỉ làm theo chánh đạo giang hồ và căn cứ theo lời trời trần của vong sư, giết sạch bọn người rửa mối hận cho người đã khuất.

Âm giọng của Thạch Bảo Kỳ hùng hồn khiến cho quần hùng thấy đều khâm phục cả lên.

Khi ấy Phấn Diện Đào Hoa đã thét :

- Cầm miệng lại, cái lão quái tăng Phục Hư Tôn Giả đã khéo âm mưu sắp đặt cho bọn người hành phách bốn môn Thiếu Lâm tự nhưng bốn nường cho người biết tất cả toan tính của bọn người dù có tài giỏi đến đâu nay cũng tiêu tan thành mây khói rồi.

Thạch Bảo Kỳ trầm mặt xuống :

- Nếu thế thì bây giờ người định lẽ nào đây?

Luồng sát khí tỏa mờ trên gương mặt hoa nhưng đầy dâm dăng của Phấn Diện Đào Hoa.

Ả hồ ly thét lạnh lãnh :

- Bốn nường sẽ hóa kiếp người tại chốn này.

Thạch Bảo Kỳ kiêu hãnh :

- Yêu bà đừng nói khoác đến chừng hồi hận sẽ không còn kịp nữa đấy.

Phấn Diện Đào Hoa trợn mắt :

- Vậy thì người hãy coi đây.

Ả hồ ly chưa kịp xuất chiêu thì chợt thấy Mụi Hình Tôn Giả vận công xông lắc mình tới.

Phía sau lão tăng này lại có Minh Nhân đại sư cùng xông lên, khí sắc oai phong trở lại.

Mụi Hình Tôn Giả vẩy tay :

- Muội nường khoan đã.

Phấn Diện Đào Hoa day lại :

- Tình lang còn chuyện gì đây?

Trở tay vào mặt Thạch Bảo Kỳ, Mụi Hình Tôn Giả âm thầm :

- Muội nường phải coi chừng gã tiểu tử kia hiện nay võ công đã tiến bộ vượt bậc, chúng ta không nên xem thường gã mà nguy hiểm.

Trên gương mặt phơn phớt màu hồng như ánh hoa hiện lên nét kinh dị, Phấn Diện Đào Hoa nói đủ cho Mụi Hình Tôn Giả nghe :

- Sao đó? Chẳng lẽ nào tuyệt chiêu Cửu Cửu huyền công của tiểu nường mà không thu thập nổi gã tiểu tử này à?

Mụi Hình Tôn Giả bắn khoắn :

- Thật tình chiêu thức Cửu Cửu huyền công của muội nường huyền diệu vô cùng nhưng theo ý ngu huynh thì cũng chưa hẳn đã chiến thắng gã Thạch Bảo Kỳ này.

Khê sững sờ lên một cái nhưng sau đó Phấn Diện Đào Hoa tự tin nơi tài nghệ của mình hừ lên lạnh lẽo :

- Tình lang khéo đề cao uy vũ của người mà làm mất đi cái hào khí của bốn thân, tiểu muội không tin gã tiểu tử họ Thạch này có thể thoát khỏi tử thần hôm nay.

Nói xong Phấn Diện Đào Hoa lướt tới cười lạnh trầm :

- Tiểu quỷ mau nộp mạng cho ta.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Loài yêu mị, hôm nay chính là ngày mạt nhật của người đây, tiểu gia thề tiêu diệt một lần này.

Ngọc chuông của chàng liền đó giở lên vận công.

Phấn Diện Đào Hoa ý mình có ngón ma công Cửu Cửu huyền công tối thượng, ngạo nghệ để ngọc chuông lên nhủ trung dừng lại.

Thạch Bảo Kỳ thét :

- Phần Diện yêu hồ hãy nhận chiêu đây.

Tức thì chàng vận lên mười phần tiềm lực Vô Cực huyền công quật liên tiếp ba chiêu Vô Dịch chương.

Vụt!... Vụt!... Vụt!...

Vô Dịch chương đã là một môn võ công cái thể thiên hạ trong đời này, nay Thạch Bảo Kỳ lại sử dụng tới huyền chiêu Vô Cực huyền công bề thế như núi non long lở, không có một sức mạnh phi thường nào có thể ngăn chặn lại nổi nữa.

Huống cho Thạch Bảo Kỳ lại dùng toàn lực đẩy ra dù cho Phần Diện Đào Hoa có hống hách bao nhiêu cũng không khỏi rùng mình khiếp sợ trước cái oai thể của kinh phong.

Mặc dù đã biết đối phương của mình ngày nay đã quá lợi hại ngoài sức tưởng tượng, nhưng xưa nay Phần Diện Đào Hoa tánh tình kiêu ngạo vô phương, lại cậy mình có ma thức Cửu Cửu huyền công đệ nhất thiên hạ nên chẳng thèm tránh né đi đâu cả.

Trong một tiếng hét lạnh lạnh, ả hồ ly huy động ngọn ngọc chương đẩy ra ba đạo kinh khí lạnh cắt da đón đỡ.

Đó là Cửu Cửu huyền công mà Phần Diện Đào Hoa thi triển toàn bộ chân lực quyết đánh lui Thạch Bảo Kỳ.

Đùng!... Đùng!... Đùng!...

Ba tiếng nổ chấn động cả vùng núi non rộng lớn.

Bụi cát tung bay, kinh khí tung lên cao vùn vụt cuộn tròn trên không đỉnh cốc thật lâu không dứt.

Đã thấy hai chiêu đầu Phần Diện Đào Hoa hãy còn đứng vững chống lại Vô Cực huyền công của đối phương.

Nhưng đến chiêu thứ ba thì ả hồ ly này không chịu nổi nữa cũng kêu lên “chao ôi”.

Rồi thì Phần Diện Đào Hoa lão đảo tháo lui năm sáu bước vẫn còn chưa lấy lại thăng bằng.

Ả hồ ly mặt ngọc kinh hãi vô cùng, xạ hai luồng dị nhơn vừa đẹp vừa âm hiểm vào mặt Thạch Bảo Kỳ chẳng hề chớp.

Phần Diện Đào Hoa như không thể nào ngờ được võ công của Thạch Bảo Kỳ giờ đây lại cao thâm đến thế.

Thạch Bảo Kỳ trông thấy ba chiêu đánh lui Phần Diện Đào Hoa thì trong lòng mừng rỡ khôn tả.

Chàng lại toan phát động thể công quyết quật chết ả hồ ly mặt ngọc này tại tràng để diệt trừ mối họa cho võ lâm.

Cũng trong thời gian ấy, bên kia tràng, Minh Trí đại sư đã gỡ cây Thụ Ngọc thiên trượng trước mặt bọn Mụi Hình Tôn Giả nghiêm nghị bảo :

- Mụi Hình Tôn Giả! Nếu bọn ngươi hãy còn biết tôn trọng cái qui củ của Tổ sư thì hãy ngoan ngoãn quì xuống chịu theo mạng lệnh của bản Chương môn nhân, bằng nghịch lại thì...

Mụi Hình Tôn Giả đã chẳng hề khiếp phục trước cái oai quyền tối thượng của cây Thụ Ngọc thiên trượng, trái lại lão còn cười khà :

- Ha ha... Minh Trí ác đạo, cho mãi tới bây giờ mà ngươi hãy còn mê muội đến thế à? Nói thật với ngươi, cái qui củ của Tổ sư lưu lại chỉ để cho những bọn người ngu ngốc, điên khùng như ngươi tuân theo mà thôi, chứ đường đường như ta không bao giờ khuất phục đâu.

Minh Trí đại sư nghe lọt những lời khinh khi tột bực của Mụi Hình Tôn Giả biến cả thần sắc.

Cánh tay cầm Thụ Ngọc thiên trượng của lão tăng run lên biểu lộ cơn thịnh nộ vô tả.

Minh Trí đại sư quát :

- Ác tăng, bản Chương môn phải giết ngươi trước rửa nhục cho Tổ sư, sau nữa để trả thù cho thuộc hạ.

Lão hòa thượng xông lên toan quật ngọn thiên trượng xuống đỉnh đầu của Mụi Hình Tôn Giả.

Nhưng Mụi Hình Tôn Giả đã hô to :

- Các người hãy thối lui cho mau!

Đang khi đó lão ác tăng đã bắn lui trở qua bên phía Phấn Diện Đào Hoa như nhờ sự che chở của ả hồ ly mặt ngọc này.

Bọn ác đồ tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả hoảng hốt cùng trở qua theo chủ nhân như hình với bóng.

Trông thấy Mụi Hình Tôn Giả từ đằng kia bắn mình sang vừa làn chưởng phong, Thạch Bảo Kỳ vùng thét to :

- Mụi Hình dâm tăng, số mạng người đã hỏng rồi!

Cùng theo tiếng thét, Thạch Bảo Kỳ lắc mình tới quật ra một chiêu Vô Cực huyền công mười phần nội lực.

Vô Cực huyền công cái thế vô song, lại đang cơn thịnh nộ, Thạch Bảo Kỳ vận dụng toàn lực đánh ra nên bề thế cực kỳ thảm khốc, không thể có một thứ võ công nào chống nổi.

Đến khi Mụi Hình Tôn Giả ngó thấy thì đã muộn rồi, không còn có thể tránh né đi đâu được nữa cả.

Lão ác tăng thu người lại rống kinh hoàng :

- Tiểu quỷ, lão tăng liều chết với người.

Song chưởng của Mụi Hình Tôn Giả huy động hai đạo kinh phong chống lại Vô Cực huyền công của kinh địch.

Đứng bên trái Phấn Diện Đào Hoa ngó thấy Thạch Bảo Kỳ ra tay hiểm độc hốt hoảng thét lên lạnh lạnh :

- Chớ có thương hại đến người!

Bằng một động tác hết sức khẩn cấp, ả hồ ly mặt ngọc xê mình qua như làn chớp, ngọc chưởng quật một chiêu giải nguy cho Mụi Hình Tôn Giả.

Nhưng đã chậm đi nửa bước rồi.

Một tiếng bình chưởng động cả hang cốc.

Đã thấy Mụi Hình Tôn Giả bị Vô Cực huyền công quật nát tan, máu thịt tung bay tứ phía.

Thân hình đồ sộ của Mụi Hình Tôn Giả té xuống.

Coi kỹ lại thì mắt mũi tai miệng của lão ác tăng đều trào máu đen, tắt thở liền tại trận.

Cái chết của Mụi Hình Tôn Giả quả thật là thảm khốc.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ vừa tránh qua nửa bước nhường cho đạo lực của Phấn Diện Đào Hoa ào ngang mình chàng.

Nguy hiểm chỉ cách một đường tơ kẻ tóc mà thôi.

Phấn Diện Đào Hoa sững sốt nhìn cái chết của tình lang ả, cặp mắt lộ hung quang trông phát khiếp.

Giây lâu, ả hồ ly mặt ngọc thét căm hờn :

- Tiểu quỷ, giết người thì phải đền mạng cho ta.

Song chưởng của Phấn Diện Đào Hoa đồng dựng lên quyết sống chết với Thạch Bảo Kỳ một phen cuối cùng.

Thạch Bảo Kỳ cười ha hả nói :

- Ắ dâm phụ hôm nay số mạng của người đã tận rồi, vậy tiểu gia cũng chẳng tiếc công gì đưa hồn người theo gót lão ác tăng kia cho rồi.

Đơn chưởng của chàng tức thì giở lên toan phát động Vô Cực huyền công hủy diệt đối phương để còn đi tìm thân phụ.

Giữa lúc đó chợt chàng nghe phía sau lưng có một loạt tiếng bạo thét :

- Tiểu ma tinh, anh em chúng ta thề sống chết với người đây.

Cùng theo tiếng thét, có nhiều luồng kinh phong quạt ngay lưng Thạch Bảo Kỳ bề thế khá mạnh bạo.

Hiển nhiên Thạch Bảo Kỳ không thể xem thường lực đạo của bọn này được, dù biết chúng chỉ là bọn tâm phúc của Mụi Hình Tôn Giả.

Nếu chàng khinh địch không đón đỡ hay tránh né chắc chắn phải mang trọng thương.

Vì vậy Thạch Bảo Kỳ bắt buộc phải thu hồi ngọn đòn chưởng quay lại thét chấn động :

- Tiểu gia thấy bọn người chưa ném qua võ công thì chưa chịu yên, vậy người cũng nên thử qua một lần cho rõ.

Đồng thời Thạch Bảo Kỳ đẩy ra chiêu Song Long Xuất Hải và Cửu Thăng Thiên.

Với bọn ác đạo này chàng thấy không cần phải xử dụng tới tuyệt chiêu Vô Địch chưởng làm gì cho nhọc.

Đồng thời trong chiêu thế, Thạch Bảo Kỳ lại bắn thêm mấy đạo chỉ phong Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ nữa.

Công lực của Thạch Bảo Kỳ ngày nay đã là vô địch thiên hạ, bọn ác tăng làm sao nhận chiêu thức của chàng đưa ra, nên chưa kịp xuất chưởng đón nghênh thì một loạt tiếng bình bình nổi lên.

Sáu chiêu thức kỳ diệu đổi lấy sáu mạng người chỉ nội trong ánh chớp thời gian.

Bọn Minh Nhân đại sư chưa kịp gì cả thì đã thấy liên kết với nhau đồng lượt về châu âm phủ.

Tới đây bọn ác tăng hung đồ từng phản đạo đã toàn bộ bị Thạch Bảo Kỳ tru lục chẳng còn một mạng nữa.

Đứng đằng kia nhìn qua, Minh Trí đại sư lắc mình đến gần Thạch Bảo Kỳ cung tay thi lễ :

- Tiểu anh hùng nay đối với môn phái Thiếu Lâm tự của bọn bản tăng quả thực là ân cao nghĩa trọng, giờ xin nhận một lạ của bản tăng bái tạ.

Nói dứt Minh Trí đại sư vái dài xuống trước mặt Thạch Bảo Kỳ theo cách đạo lễ nhà chùa.

Thạch Bảo Kỳ vội tránh qua một bên rồi chấp hai tay thi lễ cùng Minh Trí đại sư và nói :

- Xin đại sư phụ đừng làm như thế, tại hạ đối với Thiếu Lâm tự quả tình có mối thâm tình rất hậu, lễ thì tại hạ phải phục vụ cho quý môn, hơn nữa cũng chưa có thể đáp đền.

Minh Trí đại sư cảm kích :

- Tiểu anh hùng thật là một trang nghĩa hiệp đầy đủ cả đức độ, rất xứng đáng là dòng giống của Thạch Phá Thiên đại hiệp.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm chỉnh lên :

- Đại sư phụ khen lời, tại hạ thấy không được cái vinh hạnh như thế.

Ngưng lại rồi chàng gấp rút :

- Đại sư phụ, hôm nay chúng ác đạo đã đền tội cả rồi, Mụi Hình Tôn Giả cũng về cõi địa ngục, quý môn phái trở lại với bình thường, vậy xin sư phụ lo sắp xếp để còn chọn ngày trở lên chấp chưởng chức vị Chưởng môn nhân.

Minh Trí đại sư trầm sắc mặt xuống :

- Về phần sắp đặt lại qui củ Thiếu Lâm tự thì chắc chắn bản tăng phải làm rồi, nhưng bản tăng đã có lời nguyện trước, sau khi phục hồi đạo lý thì ta sẽ rời khỏi chức vị Chưởng môn nhân.

Thạch Bảo Kỳ kinh dị :

- Đạo sư phụ sao lại bảo thế? Tại sao sư phụ từ chức vị Chưởng môn nhân trong khi đã phục hồi đạo phái?

- Đây hiển nhiên đã có một cái nguyên nhân của nó khiến cho bản tăng không thể tham quyền cố vị được.

- Nguyên nhân như thế nào, đại sư phụ có thể nói cho tại hạ được biết hay không?

- Rất có thể lắm. Vì bản tăng đã tự ý vượt ngục trốn đi, lẫn tránh gần hai mươi năm trường, đã xúc phạm vào qui củ nghiêm khắc của Tổ sư, không thể tha thứ được nên sau khi chấn chỉnh hoàn toàn trong ngoài Thiếu Lâm tự rồi thì ta sẽ trao quyền chấp chưởng chức vị Chứng môn nhân lại cho Minh Trí đại sư trông coi tất cả.

Phần ta và Minh Tâm, Minh Lý đại sư thì nguyện tìm một nơi ẩn dật đọc kinh sám hối cho đến ngày tàn cuộc đời.

Những lời này của lão tăng làm Thạch Bảo Kỳ không khỏi ngẩn ngơ cả người lên, trở mắt nhìn Minh Trí đại sư chẳng hề nháy.

Chàng không ngờ lão tăng lại hành động như thế.

Cũng trong lúc đó, Phần Diện Đào Hoa đứng gần đấy thấy địa thế của mình đã tiêu tan, không thể chống cự lại đối phương được nữa.

Hơn nữa, ả hồ ly mặt ngọc ngán sợ ngón võ công Vô Cực huyền công của Thạch Bảo Kỳ khôn cùng. Nên Phần Diện Đào Hoa lợi dụng lúc Thạch Bảo Kỳ còn đang ngơ ngác liền rút chân ra ngoài.

Dùng ngay một thân pháp kỳ ảo, Phần Diện Đào Hoa lách mình lui ra khỏi hang cốc rồi trở thuật khinh công thần ảo.

Hành động của ả hồ ly mặt ngọc chẳng một ai hay biết.

Thế nhưng thính lực của Thạch Bảo Kỳ ngày nay cao thâm tột độ, chợt phát giác ra Phần Diện Đào Hoa phóng đi.

Chàng hét to lên :

- Dâm phụ chạy đi đâu? Ngươi hãy lưu cái thủ cấp lại đây rồi có ra đi cũng chẳng muộn gì.

Thét dứt, không kịp chào Minh Trí đại sư, Thạch Bảo Kỳ khấn cấp bắn vọt theo Phần Diện Đào Hoa.

Chàng nhứt định phải giết cho bằng được ả hồ ly mặt ngọc để trừ hậu hoạn mai sau.

Đuổi tới một khúc quanh sơn cốc kia, Thạch Bảo Kỳ đã gần theo kịp Phần Diện Đào Hoa.

Chàng chỉ còn cách ả hồ ly mặt ngọc khoảng chừng tám trượng mà thôi.

Thình lình trong giờ phút ấy chàng nghe có tiếng thét lạnh lãnh phát ra trong hốc đá :

- Yêu bà hãy ngưng lại!

Cùng theo tiếng thét đó đã xuất hiện một chiếc bóng trắng bắn xẹt tới cản ngay trước mặt Phần Diện Đào Hoa.

Chưa kịp đứng vững thì chiếc bóng trắng này đã phát chưởng tấn công ả hồ ly mặt ngọc như làn chớp.

Thế công bất ngờ lại vô cùng hiểm độc.

Ngỡ đâu Phần Diện Đào Hoa sẽ bị quật ngã vì kinh lực của chiếc bóng trắng kia. Nào ngờ Phần Diện Đào Hoa thật xứng danh là một nữ ma đầu thượng đẳng, ả hét to lên :

- Ngươi muốn chết à?

Chẳng quản gì hết, Phần Diện Đào Hoa gỡ ngón ngọc chưởng nghênh đón thế công của chiếc bóng trắng.

Đồng thời ả lại còn quật thêm hai chiêu khác trợ lực chiêu đầu quyết lòng đánh ngã kẻ thù kia.

Ba chiêu của Phần Diện Đào Hoa đã vận tới mức độ sanh bình nên uy vũ thật là đáng khiếp.

Loạt tiếng sấm chưởng nổ vang trời.

Theo đó có tiếng ré lạnh lãnh của chiếc bóng trắng. Tức thì thân hình người này bay bổng lên cao bốn trượng rồi lao đảo rớt xuống đất.

Thạch Bảo Kỳ rượt tới thấy thế hét to :

- Dâm phụ phải chết!

Chàng gỡ ngọn chướng lên toan quật vào lưng Phấn Diện Đào Hoa kết liễu sanh mạng của ả.

Lúc ấy Phấn Diện Đào Hoa cũng vừa ngó ngoái lại bất chợt Thạch Bảo Kỳ liền vô cùng kinh hãi.

Ả hồ ly mặt ngọc lệ làng phóng mình đi như bay không còn thời giờ kết liễu tánh mạng chiếc bóng trắng.

Thạch Bảo Kỳ định đuổi theo hủy diệt Phấn Diện Đào Hoa nhưng chợt nhớ chiếc bóng trắng, chàng liền ngừng bước lại.

Chàng quét mắt nhìn qua chột rúng động lên. Chiếc bóng trắng đang nằm dưới đất hình dạng giống hệt như Minh Nữ Châu Uyển Linh.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng hỏi :

- Cô nương có đúng là Minh Nữ Châu Uyển Linh đó chẳng?

Thiếu nữ áo trắng nằm dưới đất khẽ gật đầu :

- Vâng, chính là tiểu muội đây.

Khẽ sững sốt lên một cái, Thạch Bảo Kỳ xê mình lại đỡ Minh Nữ đứng dậy nói giọng khích động :

- Châu cô nương cảm thấy trong mình thế nào?

Minh Nữ phui sạch cát bụi dính đầy áo quần rồi nhìn Thạch Bảo Kỳ tươi cười đáp :

- Cũng may tiểu muội chỉ bị làn chướng phong của ả hồ ly Phấn Diện Đào Hoa quét nhẹ vào mình nên chưa thấy tổn thương nơi nào đáng nói.

Nghe Minh Nữ nói thế, Thạch Bảo Kỳ yên tâm dùng cặp kỳ quang sáng rực nhìn gương mặt đẹp như tiên nga của nàng rồi hỏi :

- Châu cô nương, do đâu cô nương lại biết nơi đây có cuộc náo nhiệt mà tới dãy núi Hằng Sơn này?

Minh Nữ nhoẽn nụ cười mê hồn :

- Thì cũng vì công tử mà tiểu muội phải tới đây. Công tử có biết đâu từ khi công tử rời khỏi sào huyệt Thất Hổ giáo, tiểu muội hằng theo mãi cho đến chốn này.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt cả người lên vì không ngờ Minh Nữ lại theo sát mình bao giờ mà chẳng hề hay biết chi hết.

Chợt chàng cung tay lên :

- Tại hạ xin đa tạ tấm thanh tình của cô nương. Như vậy cô nương chứng tỏ mọi việc trong Hận Thế môn cô nương đã biết rõ cả rồi à?

Minh Nữ gật đầu :

- Quả đúng như vậy, tiểu muội cùng với gia sư đều trông thấy tận mắt công tử vào Hận Thế môn ra sao, không sót một điều, tiểu nữ mừng cho công tử cha con đoàn tụ cùng nhau.

Thạch Bảo Kỳ rúng động trong lòng :

- Sao đó? Cô nương bảo lệnh sư phụ cũng có mặt tại dãy núi Hằng Sơn này nữa à?

Minh Nữ khẽ gật đầu :

- Đúng vậy, sư phụ tiểu muội đã cùng song song với tiểu muội tới dãy núi Hằng Sơn này từ lâu.

Cặp lông mày của Thạch Bảo Kỳ cau lại :

- Châu cô nương, chẳng hiểu sư phụ của cô nương tới dãy núi Hằng Sơn này với ý gì?

Không cần nghĩ ngợi, Minh Nữ đáp :

- Chỉ vì lão ma đầu Gia Cát Trường Phong hung tàn, mạnh bạo lại thêm Phấn Diện Đào Hoa công lực cao thâm cực độ, cùng bọn Thất Hổ giáo đông như mây nên sư phụ tiểu muội phải thân hành tới đây ngầm giúp sức cha con công tử trừ diệt bọn ác đạo giang hồ trả mối thù xưa, đồng thời kết liễu mối tai họa cho võ lâm sau này.

Thạch Bảo Kỳ vô cùng cảm kích :

- Công đức của linh sư đối với tại hạ thật là cao tựa núi, dù có chết cũng không đền đáp cho xong.

Minh Nữ khoác tay :

- Công tử lầm rồi, công tử đã quên gia sư từng bảo người cũng còn một chuyện ân tình chưa dứt hay sao?

Như vừa bừng tỉnh cơn mộng, Thạch Bảo Kỳ gật đầu :

- Tại hạ làm sao quên được nhưng dù sao tại hạ vẫn phải nợ cái ơn sâu của linh sư không thể nói khác hơn được.

Ngưng lại rồi Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Cô nương vì sao lại hiện thân ra đấu nhau với ả Phấn Diện Đào Hoa kia?

Cặp lông mày thu liễu của Minh Nữ đứng lên, hậm hực nói :

- Chỉ tiếc vì tiểu nữ không chịu nghe theo lời gia phụ, ngấm ngầm hạ thủ ả hồ ly kia nên mới xuất hiện ra đấu với ả, suýt nữa tạo thành cái họa kiếp đau thương rồi.

Nếu biết thế thà rằng lúc này tiểu muội ẩn mình trong bóng tối âm thầm quật ngã ả hồ ly chắc chắn đã tiêu diệt ả rồi.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ và Minh Nữ Châu Uyển Linh còn đang trò chuyện thì Phấn Diện Đào Hoa đã phóng mình đi thẳng.

Nháy mắt chẳng còn trông thấy bóng hình ả hồ ly mặt ngọc nơi đâu nữa.

Thoáng nhận ra điều này, Thạch Bảo Kỳ kinh hãi la lên :

- Châu cô nương, không khéo ả hồ ly mặt ngọc chạy mất sẽ chẳng còn cơ hội nào hủy diệt ả nữa.

Minh Nữ chợt nhớ ra điều này cũng gấp lên :

- Đúng vậy, chúng ta hãy rút theo cho mau.

Hai chiếc bóng cùng song song bắn mình theo hướng Phấn Diện Đào Hoa vừa hút dạng sau gộp đá quanh co.

Vừa đi Thạch Bảo Kỳ vừa hỏi Minh Nữ :

- Châu cô nương, hiện giờ linh sư đang ở chốn nào?

Minh Nữ âm thầm đáp :

- Gia sư hiện đang ở tại một nơi vùng rừng núi, lập thế trận cho mọi người trốn thoát khỏi vòng vây Thất Hổ giáo.

Tâm thần Thạch Bảo Kỳ rung động :

- Linh sư đã từng gặp mặt thân phụ tại hạ chưa?

- Linh đại nhân động tác quá mau, thân thủ cực kỳ thần bí nên mãi đến bây giờ vẫn chưa rõ tung tích tiền bối ở nơi đâu cả.

Thạch Bảo Kỳ băn khoăn :

- Vậy à? Còn Châu cô nương lìa khỏi linh sư tới đây với mục đích gì, xin cho biết rõ?

- Gia sư của tiểu muội đoán biết Thạch công tử hãy còn mắc kẹt trong hang cốc Hận Thế môn, sợ e công tử không rõ phương hướng nơi bốn đào của lệnh đại nhân nên truyền cho tiểu muội hãy mau đi tìm công tử mà tiếp ứng rồi chỉ qua phương hướng cho công tử được biết.

Thạch Bảo Kỳ khích động :

- À ra nguyên nhân là như thế đấy, lệnh sư phụ và cô nương xưa nay đối với tại hạ quả thật có một mối ơn sâu chưa biết bao giờ đền đáp cho xong được.

Đến đây chợt Thạch Bảo Kỳ ngẩn mặt nhìn lên thấy ánh dương chói lọi xuyên ánh nắng vào sơn cốc.

Sực nhớ tới việc ngày xưa bỗng chàng hỏi Minh Nữ :

- Châu cô nương, lúc trước không phải cô nương từng nói qua với tại hạ rằng giữa lúc ban ngày người thuộc cõi âm như cô nương không thể xuất hiện hay sao? Vậy giờ đây ngay lúc ánh mặt trời đang mọc mà sao cô nương lại có thể đối diện với ta thế này?

Nghe Thạch Bảo Kỳ hỏi lời này, bất giác Minh Nữ chồm nỏ một nụ cười thần bí nói :

- Thạch công tử thật quá thật thà thì thôi.

Cặp lông mày của Thạch Bảo Kỳ dựng lên :

- Tại hạ thật thà à?

- Đúng như vậy!

- Nghĩa là cô nương muốn nói căn bản trên cõi trần này không hề có ma quỷ phải không?

Minh Nữ gật đầu :

- Đúng vậy, căn bản trong cõi đời này không hề có chuyện huyền dị khó tin đó, công tử kiến thức cũng cao thâm mà chưa biết đến chuyện này à?

Thạch Bảo Kỳ khó chịu :

- Cô nương bảo quá lời. Sự thật lúc trước tại hạ đã từng nói qua với cô nương điều lạ lùng này rồi, bởi tại hạ không thể nào tin được trong cõi nhân gian này lại có loài ma quái nhưng ta cũng lấy làm ngạc nhiên là cái hành tung kỳ quái của cô nương mỗi lần xuất hiện gặp ta, đồng thời càng quái gở hơn lúc đó y như là ta đang nằm trong một giấc mộng mà sự hiểu biết ảo mờ không định hướng.

Minh Nữ cười nói :

- Chuyện này tuy lý quái lạ lùng nhưng thật ra rất là đơn giản vì trong khi ta sắp cho công tử gặp mặt thì công tử bị tiểu muội điểm huyết đạo đi rồi.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt :

- Tại hạ bị cô nương điểm huyết à?

- Quả chẳng hề sai.

Bâng khuâng một lúc, Thạch Bảo Kỳ chép miệng :

- Quả tình tại hạ khó mà nghĩ nổi điều này vì theo công lực thì tại hạ nào có thua sút cho cô nương mà cô nương có thể xê mình tới gần bên ta mà ta chẳng hề hay biết.

Minh Nữ thần bí :

- Công tử chưa rõ. Sự thật không phải Minh cung là chốn đệ nhất võ lâm nhưng vì bốn cung sáng chế ra được một thứ võ công đặc biệt khác lạ hơn tất cả các thứ võ công trong chốn giang hồ, nhất là về mặt khinh công thì lại càng cao thâm hơn người, không ai có thể sánh qua, nếu bọn người bốn cung không muốn gặp mặt thì kẻ khác tuyệt đối khó mà phát giác ra được hành tung.

Thạch Bảo Kỳ khe khẽ gật đầu như lãnh ngộ được mấy lời của Minh Nữ nhưng chàng vẫn còn bâng khuâng :

- Đành rằng như thế nhưng tại sao khi tại hạ bị cô nương điểm huyết mà lại còn tri giác và trò chuyện được như người thường.

- Đây chính là một tuyệt kỹ võ công do lệnh sư của tiểu muội vừa truyền cho chẳng bao lâu.

- Lệnh sư phụ của cô nương sáng chế đấy à?

- Cũng không đúng như thế, thứ tuyệt công này chỉ do Tổ sư lưu truyền lại cho sư phụ tiểu muội đấy thôi.

Thạch Bảo Kỳ rúng động :

- Lệnh Sư Tổ là ai?

- Là một vị lão quái đáng thương trải qua một cuộc tang thương biến đổi, cuộc đời nhiều khổ lụy.

- Lệnh Tổ sư nay hãy còn chẳng?

- Người đã châu côi phạt từ lâu rồi.

Hai người lại im lặng một lúc.

Một ý khác lại chớp qua đầu óc Thạch Bảo Kỳ.

Chàng lại tiếp :

- Châu cô nương, nay tại hạ lại nhớ tới một chuyện. Lệnh sư phụ từng bảo với tại hạ có một đoạn tình duyên chưa liễu kết, vậy cô nương có thể nói rõ cho tại hạ biết chẳng?

Trầm lặng một lúc thật lâu, Minh Nữ đáp :

- Trước nhất tiểu muội xin thanh minh cùng công tử một điều.

- Cô nương cứ nói.

- Lệnh sư phụ tiểu muội cũng chỉ là một người còn sống trong cõi đời chứ không phải là nữ quỷ như lúc xưa từng nói với công tử.

- Chuyện này thì tại hạ sớm đã nghĩ đến rồi, không có gì đáng ngại cả.

- Nhưng lệnh sư phụ chính là ai đây?

- Sư phụ tiểu muội chính là Du Bích Liên.

Thạch Bảo Kỳ nghiêm nghị :

- Du Bích Liên, tại hạ nghe mang máng cái danh hiệu ấy nhưng không được rõ ở nơi nào.

Minh Nữ buồn buồn :

- Đúng như vậy. Gia sư ẩn cư tính tới nay đã ngoài hai mươi năm rồi, tự nhiên công tử đâu có thể nào hiểu rõ được, nhưng có điều gia sư cùng lệnh đại nhân và Phong Lâm Cư Sĩ trước kia có một mối tình niệm rất là mật thiết với nhau.

Thạch Bảo Kỳ mở to hai mắt :

- À, lại có chuyện này nữa sao? Cô nương, sự tình xảy ra như thế nào có thể nói cho tại hạ nghe chẳng?

Minh Nữ gật đầu :

- Rất có thể lắm. Câu chuyện trải qua như thế này.

Cách đây hơn hai mươi năm về trước, lệnh đại nhân và Phong Lâm Cư Sĩ vốn là hai bạn chí thân với nhau, có thể nói đồng sanh tử nữa. Trong một trường hợp hết sức đặc biệt, hai người cùng quen thân với gia sư, đồng thời vì tầm nhan sắc kiều diễm của gia sư mà mê mết.

Thạch Bảo Kỳ sửng sốt lên :

- Lại có chuyện này nữa sao?

Minh Nữ gật đầu quả quyết :

- Tiểu muội nói theo lời kể lại của gia sư, chẳng có chút nào thêm bớt.

Thạch Bảo Kỳ băng khuâng :

- Du tiền bối với gia phụ và Phong Lâm Cư Sĩ đã có mối cảm tình thế nào đây?

- Hai chàng cảm thấy thương yêu nhau vô cùng.

-Ồ sao lạ vậy? Chẳng lẽ Du tiền bối lại không phân biệt chuyện yêu đương của mình sao?

- Đúng vậy, gia sư đều có mối cảm tình với cả hai nên không thể nào chọn lựa phải yêu ai được.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Nói thế chẳng hóa ra đây là một mối tình tam giác hay sao?

- Quả đúng chẳng sai. Lúc ấy tình hình rất là nghiêm trọng, chẳng những gia sư không thể nào chọn lựa được mối tình đơn phương cho mình mà lại tình bạn hữu lâu năm giữa lệnh đại nhân và Phong Lâm Cư Sĩ cũng bị thử thách quyết liệt trong thời gian này nữa.

Buông tiếng thở nhẹ, Thạch Bảo Kỳ hỏi :

- Cô nương, rồi kết quả mối tình tam giác này như thế nào?

- Lệnh đại nhân quả thật là một trang hiệp khách hào hoa rộng lượng khác đời, tự biết lo liệu cho mình để tránh trước một sự tan vỡ thê thảm, nên không ngần ngại kết hôn cùng Bồ Đề phu nhân.

- À ra như thế. Còn Du tiền bối sau này phải chăng kết hôn cùng Phong Lâm Cư Sĩ?

Khẽ lắc đầu, Minh Nữ nói :

- Không đúng vậy. Trái lại, Phong Lâm Cư Sĩ cũng là một đấng phi thường, sau khi biết rõ ý định của lệnh đại nhân, người không đi cưới gia sư mà lại thành hôn cùng với một người đàn bà khác, bởi vì hắn cũng sợ tiếng đời thị phi và làm tổn thương đến mối tình bạn hữu lâu dài.

- Như vậy Du tiền bối chẳng cảm thấy uất hận trong lòng lắm sao?

- Lúc ban sơ, gia sư cũng cảm thấy đau đớn vô cùng, vì đã làm một hữu nghị cho Phong Lâm Cư Sĩ và lệnh đại nhân, nhưng một cơ hội ngẫu nhiên được gặp Tổ sư của tiểu muội, bá sư học đạo, trải qua thời gian dài đắng đắng, sự khổ sở trong lòng biến đi mất.

Bấy giờ gia sư ở luôn dưới Minh cung, sau đó hay tin lệnh đại nhân bị nạn, đồng thời Phong Lâm Cư Sĩ lại dính líu vào chuyện Huyết Châu Hồn nơi ngọn Đô Thiên Phong, gia sư mới buộc phải ra mặt ám trợ cho công tử, mặt khác lo tìm ra cái chân tướng của câu chuyện đáng tiếc kia, rồi cho rằng Phong Lâm Cư Sĩ không phải là kẻ gian tà vô lương như công tử từng bảo.

Thạch Bảo Kỳ khó chịu, Minh Nữ tiếp :

- Nhưng mà gia sư lực cần thanh tịnh, chuyện thương yêu ghét hờn đã chấm dứt trong lòng từ lâu nên tránh mặt lẫn vào bóng tối để khỏi gây xúc động cho câu chuyện ngày xưa, âm thầm hành động mà thôi vì vậy mới dùng thủ pháp như tiểu muội đã dùng.

Nghe Minh Nữ nói dứt, trong lòng Thạch Bảo Kỳ nổi lên một niệm tình kỳ lạ.

Đến đây chàng mới hiểu rõ đoạn tình sử của Minh Hậu và không còn mập mờ như trước nữa. Nhưng nhớ tới những hành động của Phong Lâm Cư Sĩ, mối thù hận lại cuộn cuộn chảy trong lòng chàng.

Thạch Bảo Kỳ cắn răng nói :

- Châu cô nương, lâu nay lệnh sư phụ đã từng cứu giúp cho tại hạ quá nhiều, cái công đức ấy suốt đời không thể nào quên được, nhưng còn một điểm tại hạ không thể đồng tình là...

- Là gì đây?

- Là cái tội ác tày trời của Phong Lâm Cư Sĩ, không thể nào tại hạ dung tha cho hắn được.

Trước sau gì tại hạ cũng lấy máu hấn trả sạch mỗi oán hờn từ bấy lâu nay.

Minh Nữ khẽ thở than :

- Thạch công tử, có thể sự hiểu biết của công tử chỉ có một lần vô cùng to lớn, vì có thể Phong Lâm Cư Sĩ vì một mối khổ tâm nào đó khó mà làm khác hơn được.

Công tử chớ nên nóng nảy mà gây thành nhiều điều ân hận mai sau.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Có gì mà phải gọi là khổ tâm, đó chẳng qua là những lời tà mị của hấn cốt để che đậy cái tội phản bạn của mình mà thôi.

Nhưng dù cho gì đi nữa, tại hạ nhứt định không bao giờ nghe lọt những điều nguy biến của hấn.

- Tiểu muội xin công tử chớ quá xúc động bởi vì mấy lúc gần đây gia sư của tiểu muội đã từng theo dõi từng hành động nhỏ nhặt của Phong Lâm Cư Sĩ và cũng đã từng chất vấn hấn...

Thần tình của Thạch Bảo Kỳ chợt khẩn trương lên :

- Sao đó? Cô nương bảo lệnh sư từng chất vấn Phong Lâm Cư Sĩ à?

- Đúng như vậy!

- Chuyện này xảy ra lúc nào?

- Sau ngày Phong Lâm lão tiên bối qui thuận gia nhập vào Thất Hổ giáo của Gia Cát Trường Phong.

- Lệnh sư của cô nương tìm Phong Lâm lão tặc hay là chính hấn đi kiếm lệnh sư?

- Chính gia sư đi tìm hấn.

- Hỏi chuyện gì đây?

- Hỏi chuyện trước kia và sự gia nhập Thất Hổ giáo của lão tiên bối.

- Hấn trả lời như thế nào?

- Gia sư không nói lại với tiểu muội nhưng tiểu muội trông thấy sắc mặt người rất nên hoan hỉ, tươi cười, dường như nơi hành động của Phong Lâm Cư Sĩ gia sư rất bằng lòng.

Thạch Bảo Kỳ cau mày nghĩ ngợi trong khi Minh Nữ tiếp :

- Cũng chính vì mối liên hệ đó mà gia sư đích thân tới dãy núi Hằng Sơn này để hòa giải giữa hai người kẻ có sự hiểu lầm lẫn nhau.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Hiểu lầm à? Hừ, Châu cô nương, một lần nữa xin cô nương tha lỗi cho tại hạ vì trước sau gì tại hạ cũng không thể tin theo những lời nói của cô nương được.

Bởi vì đây là một sự thật trăm phần, Phong Lâm lão tặc từng hành động trước mắt tại hạ, từng muốn giết ta để trừ hậu hoạn thì dù cho cô nương có biện hộ cho lão cũng bằng thừa.

Họa chẳng lão kia đem một bằng cớ nào khác hết sức rõ ràng thì chừng đó hấn hay.

Minh Nữ cũng vì những lời quả cảm pha mùi thù hận của Thạch Bảo Kỳ mà sững sốt cả người lên.

Nàng toan mở lời thì chợt nghe Thạch Bảo Kỳ nói :

- Cô nương, nay chúng ta hãy gác bỏ chuyện này sang một bên, đừng nói tới nữa chỉ sợ e tổn thương tình cảm mà thôi. Bây giờ chúng ta mau mau rượt bắt Phần Diện Đào Hoa, nếu để cho ả hồ ly này trốn thoát sợ có hậu hoạn về sau đấy.

Từ lâu Minh Nữ vốn đã biết tánh tình của Thạch Bảo Kỳ, rất nên quật cường bất khuất, chỉ một lời thôi nên nghĩ thâm dù có nói những lời gì đi nữa cũng vô ích.

Nàng khẽ gật đầu :

- Đúng vậy, nếu chúng ta để Phấn Diện Đào Hoa trốn thoát thì ngày sau sẽ có họa lớn cho võ lâm. Vậy hãy đuổi theo ả cho mau.

Hai người cất bước phóng thật nhanh trông như hai vệt khói ảo mờ qua hết ngọn đồi này đến ngọn đồi khác.

Chạy khoảng bốn dặm đường cũng không trông thấy bóng dáng Phấn Diện Đào Hoa nơi nào, trước mặt hai người là lối đường rẽ hai ngã.

Bất giác cả hai cùng dừng sững lên, không biết phải tiến ngã nào tìm Phấn Diện Đào Hoa.

Thạch Bảo Kỳ gấp rút :

- Châu cô nương, nay tại hạ và cô nương hãy chia tay tại nơi này, mỗi người đi một ngã tìm ả dâm phụ được chăng?

Minh Nữ gật đầu :

- Công tử nói rất đúng, giờ công tử chạy sang phía trái, còn tiểu muội bên phải, mau đi.

Tức thì hai người chia hai lối mà đi.

Thạch Bảo Kỳ noi theo con sơn đạo dẫn vào núi trổ thuật khinh công thần tốc quyết vượt khoảng thời gian.

Bây giờ mặt trời đã lặn từ lâu, bóng tối um tùm, rừng núi chập chùng, ở phía trước có nhiều loạt tiếng ào xào.

Sinh nghi trong lòng, Thạch Bảo Kỳ thi triển thân pháp ma mị xê mình tới chỗ di động đó.

Tới nơi, chàng đưa mắt nhìn qua thì mừng rỡ lên vì bắt gặp Phấn Diện Đào Hoa đứng đó.

Ả dâm phụ đang quét dọn một chỗ sạch sẽ để ngồi vận công chữa trị vết thương vừa rồi.

Thạch Bảo Kỳ lách mình tới.

Bây giờ Phấn Diện Đào Hoa đã nghe loạt tiếng động phía sau liền quay lại thét lạnh lãnh :

- Tặc tử nào đây?

Mồm thét, Phấn Diện Đào Hoa vừa vệt đám cát đằng phóng vụt tới chỗ Thạch Bảo Kỳ đang đứng.

Ả hồ ly mặt ngọc quét mắt nhìn qua thấy kẻ thù liền nổi giận :

- Thạch Bảo Kỳ, ngươi rượt theo ta tới đây để làm gì?

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Phấn Diện Đào Hoa, ngươi là một ả dâm ma từng trải giang hồ, tại sao lại còn hỏi nguyên nhân?

Phấn Diện Đào Hoa hậm hực :

- Lão nương muốn người nói thẳng ra.

Thạch Bảo Kỳ trừng mắt :

- Tiểu gia muốn lấy cái mạng sống của người trả lại bao nhiêu nỗi oán hận mà người đã vay từ trước.

Phấn Diện Đào Hoa trầm lạnh :

- Thạch Bảo Kỳ, ngươi quả thật muốn cùng ta một trận sanh tử quyết lăm hay sao?

- Đúng vậy. Họ Thạch ta bảo người phải chết tại chốn này. Nhưng nếu người còn mang thương tích trầm trọng chưa thể song phương giao đấu cùng ta được thì ta cũng niệm chút đức hiếu sanh mà để cho người ngồi vận hành công lực. Tại hạ sẽ không thêm lợi dụng cơ hội thừa lúc người nguy ngập mà làm tổn thương đâu. Như vậy, sau đó dù người có chết cũng cam đành nhắm mắt không còn hối tiếc một điều gì nữa.

Phấn Diện Đào Hoa nghe nói nổi trận lôi đình :

- Thạch Bảo Kỳ chớ có khoác lác, lão nương nhất định phải sống chết cùng ngươi phen này.

Dứt lời ả hồ ly mặt ngọc giở ngọn chưởng lên. Tức thì kinh phong ào ào nổi dậy, toàn lực đưa ra chiêu Cửu Cửu huyền công lạnh tởm cắt da.

Thấy vậy Thạch Bảo Kỳ cười lạnh lẽo :

- Đây quả thật mạng người đã hỏng rồi, chớ trách tiểu gia sao ra tay ác độc đấy.

Mồm thét, Thạch Bảo Kỳ vừa khe khẽ vận lên mười phần công lực Vô Cực huyền công lên ngọn hữu chưởng.

Liền đó chàng đẩy ra như cái thoi đưa.

Công lực Vô Cực huyền công cao thâm tốt bậc, huyền diệu vô phương, không thể có chiêu thức nào có thể chống đỡ cho nổi.

Chỉ nội trong cái nháy mắt, Thạch Bảo Kỳ đã tấn công năm sáu chiêu mạnh như núi lở, bạo vũ tợ nước tràn bờ áp tới Phần Diện Đào Hoa.

Về công lực bấy giờ Phần Diện Đào Hoa không còn là đối thủ của Thạch Bảo Kỳ nữa.

Hơn nữa ả hồ ly mặt ngọc lại còn mang vết thương khá trầm trọng nơi mình, không thể vận dụng võ công như ý được nên sức kém đi thấy rõ.

Hai luồng ám lực va chạm nhau mãnh liệt.

Ầm!... Ầm!...

Hai tiếng nổ chấn động cả sơn cốc, rung chuyển một vùng núi non.

Phần Diện Đào Hoa thảm khốc rú lên một tiếng thân hình bay vút ra ngoài về phía vách núi.

Huych!...

Toàn thân ả hồ ly mặt ngọc trúng nhằm một tảng đá nhọn tan xương nát cốt mà chết một cách vô cùng rùng rợn.

Máu thịt vung vãi cả một vùng lên tới đám cát đằng trông hết sức ghê sợ.

Đến đây đã hết một đời ngang dọc của một dâm phụ từng làm mưa làm gió một thời khiến chúng tăng Thiếu Lâm tự biết bao người chết oan.

Thình lình trong một thời khắc ấy. Có một loạt tiếng rào rào của vạt áo nổi lên. Rồi đó mười mấy chiếc bóng lẹ làng phóng vào sân tràng cỏ Thạch Bảo Kỳ đang đứng.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua một cái. Bất giác chàng khe khẽ rung động lên.

Chàng nhận ra ba người đứng đầu là ba anh em Gia Cát Kiên, Gia Cát Cẩn và Gia Cát Ngạc.

Sau lưng ba người này còn có thêm mười hai cao thủ của Thất Hồ giáo, ai nấy đều cầm thanh trường kiếm, mặt hầm hầm sát khí.

Bấy giờ Gia Cát Kiên tiến lên chỉ vào cái thân nát tan của Phần Diện Đào Hoa một cái. Hắn trầm lạnh hỏi Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch Bảo Kỳ, là ai đây?

Thạch Bảo Kỳ kiêu ngạo :

- Phần Diện Đào Hoa!

Gia Cát Kiên rung động :

- Tại sao ả này phải chết?

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ trầm xuống :

- Ả bị tiểu gia giết chết!

Gia Cát Kiên, Gia Cát Cẩn và Gia Cát ngọc nghe xong thấy đều sững sốt cả người lên.

Gia Cát Cẩn lạnh lùng :

- Tiểu tử, ngươi nói thật chẳng?

Thạch Bảo Kỳ nhếch mép khinh khỉnh :

- Tiểu gia đầu cần nói dối làm gì.

Tháo lui một bước, Gia Cát Cẩn lại nói tiếp :

- Tiểu tử, Phấn Diện Đào Hoa nay đã tụt thành ngón võ công tuyệt thế Cửu Cửu huyền công, ngươi làm sao có thể giết chết ả cho được?

Thạch Bảo Kỳ dừng cặp lông mày lưỡi kiếm buông trầm :

- Tin hay không là tùy ở các ngươi, bình sinh tiểu gia không thích nói dối với ai cả.

Bọn Gia Cát Cẩn thấy đồng sững sốt lên, hết nhìn Thạch Bảo Kỳ đến nhìn xương thịt chia lìa của Phấn Diện Đào Hoa, nửa tin nửa ngờ, thật là ngoài sức tưởng tượng đó.

Thật vậy, bọn anh em Gia Cát Cẩn làm sao có thể tin rằng Thạch Bảo Kỳ quật chết nổi Phấn Diện Đào Hoa sau khi ả này tụt thành ma công Cửu Cửu huyền công cho được.

Phải, trên đời này còn ai hơn ả nữa mà lại bị thảm tử dưới tay một thiếu niên như Thạch Bảo Kỳ.

Thế nhưng ba người vẫn hoài nghi hiện giờ võ công của Thạch Bảo Kỳ cũng có thể vượt hơn trước nhiều hay là nhờ một cơ hội nào đó đối phương đã hạ sát Phấn Diện Đào Hoa.

Trong khi ba anh em họ Gia Cát gầy còn ngờ ngác thì Thạch Bảo Kỳ đã hỏi bằng một giọng hết sức lạnh lùng :

- Thân phụ tiểu gia hiện giờ đang ở nơi đâu? Lão ma đầu Gia Cát Trường Phong đang làm gì, hãy nói cho mau.

Gia Cát Cẩn hậm hực :

- Bọn ta không thể cho ngươi biết được.

Sắc mặt hiện lên luồng sát khí, Thạch Bảo Kỳ cắn răng :

- Sao đó? Ngươi không khai thật à?

Gia Cát Cẩn trừng mắt :

- Đúng vậy. Bọn ta không nói, ngươi tính thế nào đây?

Trở cái thì thể tan nát của Phấn Diện Đào Hoa, Thạch Bảo Kỳ buông trầm giọng xuống :

- Chẳng có gì lạ cả, cái gương ả hồ ly kia là tiêu biểu cho sự còn mất của bọn ngươi.

Gia Cát Cẩn thịnh nộ quát :

- Tên tiểu tử này quá điên cuồng, hãy trông ngọn chướng của ta đoạt mạng ngươi đây.

Quát xong, Gia Cát Cẩn lắc mình lên tổng vào ngực Thạch Bảo Kỳ một chiêu cực kỳ mạnh bạo.

Thạch Bảo Kỳ nổi nóng thét :

- Ngươi hãy chết ngay tức khắc để làm gương cho hai tên kia.

Một chưởng liền đó đón nghinh đạo lực của Gia Cát Cẩn.

Bộp!...

Gia Cát Cẩn chưa kịp ré lên nửa tiếng, thân hình bay vút ra ngoài rớt trở xuống chết liền tại trận.

Sự tình này làm cho tất cả quần hùng có mặt tại sân tràng đều kinh hồn hoảng phách.

Ai nấy đều không thể nào ngờ được chỉ trong một chiêu mà Thạch Bảo Kỳ đã giết chết Gia Cát Cẩn.

Chứng tỏ võ công của chàng đã cao thâm đến độ quỷ thần không lường nổi rồi đây.

Mọi người đều tháo lui về phía sau mấy bước.

Một chập sau, Gia Cát Kiên và Gia Cát Ngọc mới lách tới đồng thanh thét :

- Tiểu tử, nộp mạng cho mau!

Bằng bốn ngọn chưởng vận lên toàn bộ nội lực, Gia Cát Kiên cùng Gia Cát Ngọc xông tới.

Bốn luồng chưởng phong nặng như núi lở ào ào áp tới vị trí của Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ cười khà :

- Bọn ngươi tới thật là đúng lúc!

Song chưởng chia ra, tả liền đẩy lui Gia Cát Ngọc trong khi ngọn chưởng mặt quạt ngay ngực Gia Cát Kiên.

Gia Cát Kiên nay cũng chẳng hơn gì Gia Cát Cẩn, sau một tiếng nổ long trời, hân rú lên một tiếng thảm khóc.

Toàn thân Gia Cát Kiên bị tống ra ngoài năm trượng chết liền tức khắc, máu me đen thẫm một vùng.

Chỉ một chiêu thứ hai chàng lại giết thêm một cao thủ thượng thặng của Thất Hổ giáo.

Cái oai lực Vô Cực huyền công của Thạch Bảo Kỳ quả nhiên vô địch trên chốn giang hồ ngày nay.

Tình hình diễn ra khiến cho Gia Cát Ngọc kinh hoàng đến không còn biết phải làm thế nào nữa.

Mười mấy tên ma đầu Thất Hổ giáo đồng khiếp đảm đứng trơ trơ như những pho tượng bằng đồng, chẳng một ai dám bước tới cứu nguy cho tiểu chủ của mình cả.

Bởi chúng tự biết không phải là tay đối thủ của Thạch Bảo Kỳ, có xông lên cũng chỉ rước lấy cái chết vô ích.

Công lực như Gia Cát Cẩn và Gia Cát Kiên cao thâm tột bậc thế kia mà còn không chịu nổi một chiêu của đối phương thay.

Huống chi là bọn chúng xông vào có khác nào lấy trứng chọi đá, thỏ đút vào miệng hùm thiêng.

Cho nên bọn chúng đứng lạng người không hề nhúc nhích.

Cũng trong thời khắc đó, Thạch Bảo Kỳ nhìn qua Gia Cát Ngọc. Bằng một động tác nhanh lẹ đến khiếp người, Thạch Bảo Kỳ bắn xẹt tới chộp lấy huyết đạo của Gia Cát Ngọc.

Tới khi hân giật mình thì không làm sao tránh né đi đâu được nữa. Huyết đạo của Gia Cát Ngọc đã bị Thạch Bảo Kỳ kèm chặt đi rồi.

Thạch Bảo Kỳ buông trầm giọng :

- Gia Cát Ngọc, giờ ngươi có chịu đáp lời tiểu gia chăng?

Cặp lông mày của Gia Cát Ngọc dựng ngược lên, hậm hực nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch Bảo Kỳ, có muốn giết ta thì ngươi cứ ra tay, đừng hy vọng ta đáp lời ngươi vô ích.

Thạch Bảo Kỳ quả quyết :

- Bình sinh tiểu gia rất kiên kỳ không nói, sự thật Gia Cát Trường Phong không phải là cha ruột của ngươi.

Gia Cát Ngọc bàng hoàng một lúc rồi lạnh lùng :

- Cho dù Gia Cát Trường Phong có phải hay không đúng là thân phụ ta thì ta cũng nhất định chống lại với ngươi cho tới cùng.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng răng :

- Vậy thì người cam tâm muốn chết phải chăng?

Gia Cát Ngọc thản nhiên :

- Nếu muốn giết ta thì người cứ xuống tay, gia phụ ta sẽ biết mà tìm thù rửa hận trên mình người.

Thạch Bảo Kỳ cảm hận :

- Người đã tự buộc mình vào chỗ chết chẳng lẽ tiểu gia lại không vì chút niệm tình mà ra tay ban bố cho người. Vậy hãy nhắm mắt lại ta đưa hồn người về âm phủ cho rồi.

Gia Cát Ngọc trợn mắt :

- Người cứ xuất chiêu, đối với ta chết sống là thường sự, chẳng có gì quan trọng cả.

Thạch Bảo Kỳ không còn nhẫn nại được nữa, hét lên một tiếng nhắm ngay đỉnh đầu Gia Cát Ngọc quật xuống một chưởng.

Bộp!...

Chiếc đầu của Gia Cát Ngọc tức thì bị chưởng lực ngàn cân của chàng thiếu niên đập nát ra làm trăm mảnh, máu óc văng tứ tung, chết liền tại trận không kịp kêu lên nửa tiếng.

Mười hai tên cao thủ Thất Hổ giáo trông thấy cái chết thê thảm của ba anh em Gia Cát, kinh hồn hoảng phách rống to lên rồi thì nhau phóng mình chạy đi.

Thạch Bảo Kỳ ngó thấy liền rống lên :

- Bọn người chạy đi đâu cho khỏi!

Lập tức chàng bắn mình rượt theo, song chưởng tổng tới liền liền quét vòng bọn ma đầu Thất Hổ giáo.

Nháy mắt Thạch Bảo Kỳ đã giết tất cả mười một mạng phôi thầy tại sân tràng.

Lúc bấy giờ chỉ còn vồn vện có một lão ma đầu lớn tuổi nhứt trong bọn thuộc hạ Thất Hổ giáo.

Thạch Bảo Kỳ không giết mà chỉ nắm chặt nơi tử huyệt của lão ma đầu này, buông trầm giọng xuống :

- Hỡi lão già kia, nay đồng bọn của lão đã chết sạch cả rồi, lão còn tính điều chi nữa đây?

Lão ma đầu này quét mắt nhìn quanh sân tràng rồi nhẹ giọng nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Lão phu đâu có tính gì đâu.

Thạch Bảo Kỳ mừng trong lòng :

- Như vậy lão còn muốn được sống chăng?

- Dĩ nhiên là lão muốn sống rồi.

- Vậy thì được, lão cho biết hiện giờ phụ thân ta là Thạch Phá Thiên đang ở chốn nào?

Lão ma đầu cúi mặt :

- Lệnh đại nhân ở cách đây không xa lắm.

- Còn lão ma đầu Gia Cát Trường Phong?

- Cũng cùng một vị trí.

Tâm tình Thạch Bảo Kỳ chợt khẩn trương lên. Chàng vội hỏi tiếp :

- Như thế có nghĩa là thân phụ ta và Gia Cát Trường Phong đương triển ra một cuộc giao tranh phải chăng?

Lão ma đầu khẽ gật :

- Đúng như vậy.

Thạch Bảo Kỳ gấp lên :

- Ai thắng, ai bại thế nào?

Lão ma đầu trầm nhẹ :

- Hiển nhiên nhờ đông người, Thất Hổ giáo đang chiếm ưu thế, còn bọn người của lĩnh đại nhân thì trong tình trạng nguy khốn nhưng nhất thời chưa bị triệt hạ.

Thạch Bảo Kỳ lo lắng :

- Nguyên nhân nào khiến bọn Gia Cát Trường Phong chưa thể triệt hạ thân phụ ta?

- Rất dễ hiểu, một là bọn Tiêu Diêu Khách ba người, mỗi người tử thủ một góc hiểm địa, thật khó mà tấn công cho được, còn hai là tại vì còn có kẻ bí mật nào đó ở ngoài ám trợ cho nên Gia Cát Trường Phong chưa thể vượt lên đời được.

Thạch Bảo Kỳ chợt lóe lên một ý niệm lạ thường. Người bí mật nào dám ám trợ thân phụ chàng đây?

Phải chăng người đó chính là...

Thạch Bảo Kỳ lại hỏi :

- Nhân vật bí mật nào người có biết chăng?

Lão ma đầu khẽ lắc đầu :

- Ban sơ bọn người Thất Hổ giáo chiếm được ưu thế tính xông vào thanh toán nơi cuối cùng tử thủ của bọn lĩnh đại nhân, chẳng ngờ từ phía sau lưng, người bí mật đánh lên tới gây tổn thất khá nặng cho bốn giáo nên bắt buộc Giáo chủ phải quay lại tìm nhân vật đó, tuy vậy mãi tới giờ này cũng chưa biết rõ người ấy là ai.

Thạch Bảo Kỳ cau mày ngẫm nghĩ một chập.

Chợt chàng hoan hỉ trong lòng, thâm nhủ :

- Ô, nếu không là thầy trò Minh Hậu đã giúp sức cho thân phụ ta thì còn ai vào đó nữa.

Chàng nghi chắc như thế.

Thạch Bảo Kỳ lại hỏi thêm :

- Tình hình tại nơi giao tranh khẩn cấp như thế nhưng tại sao bọn anh em Gia Cát Kiên không ở đấy bao vây đối phương mà lại chạy tới đây để làm gì?

Lão ma đầu đáp liền :

- Chỉ vì Gia Cát Trường Phong lo ngại thiếu hiệp hoặc đồng bọn của lĩnh đại nhân tới giải vây nên mới sai ba anh em Gia Cát Kiên tới đây chặn đường lại không cho tiến tới, không ngờ lại bị giết trong tay thiếu hiệp như vừa rồi.

Thạch Bảo Kỳ nghe qua lời đối đáp của lão ma đầu xong thì gật đầu rồi lạnh lùng :

- Lão kia, lời nói vừa rồi của người có thật không?

Lão ma đầu quả quyết :

- Tất cả những lời mà lão phu vừa nói với thiếu hiệp hoàn toàn là sự thật cả, xin chớ nghi kỵ.

Thạch Bảo Kỳ nhìn thẳng vào mắt lão ma đầu :

- Tốt lắm, vậy thì bây giờ lão dẫn đường cho ta đến nơi đương giao tranh cho mau.

Lão ma đầu sợ hãi :

- Không thể được thiếu hiệp à.

Thạch Bảo Kỳ cau mày :

- Vì sao vậy?

- Vì nếu lão Gia Cát Trường Phong ngó thấy, tánh mạng chắc khó có thể bảo tồn được nữa.

Giọng nói của Thạch Bảo Kỳ trầm lạnh xuống :

- Lão sợ Gia Cát Trường Phong mà không sợ tiểu gia à?

Lão ma đầu hốt hoảng :

- Không phải thế đâu thiếu hiệp, nhưng?

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời :

- Chớ có dài dòng, lão hãy dẫn đường cho ta mau tới đó, đợi khi trông thấy bọn người xa xa thì ta sẽ trả tự do cho lão, như vậy làm sao Gia Cát Trường Phong ngó thấy được.

Trì hoãn một lúc, lão nhân áo xám gật đầu :

- Lão phu xin vâng theo lời thiếu hiệp, chỉ mong sao thiếu hiệp cũng giữ đúng lời hứa là đủ rồi.

Thạch Bảo Kỳ khẳng khái :

- Lão hãy yên tâm, bình sinh tiểu gia giữ lời nói nặng như trái núi, không làm hại tới mạng lão đâu.

Lão ma đầu áo xám nói lên hai tiếng “Xin theo” rồi phóng mình đi như gió lốc.

Bằng một thân pháp kỳ diệu, Thạch Bảo Kỳ theo sát bên lưng lão ma đầu áo xám như hình với bóng. Chàng ngại lão này phản trắc bất ngờ nên kèm chặt không cho lão còn thời giờ hay cơ hội trở mặt.

Ngon chướng của chàng vận ngầm chân khí, hễ thấy khác lạ là quật chết đối phương ngay.

Vượt qua hai ngọn đồi, tiến qua một dòng tiểu Khê xanh tận đáy, hai người song song chạy tới.

Chẳng mấy chốc tới ngọn đồi cao, lão ma đầu áo xám giục Thạch Bảo Kỳ :

- Chúng ta tiến nhanh lên.

Hai người phóng thẳng lên ngọn đồi.

Lão ma đầu áo xám giơ tay ra hiệu cho Thạch Bảo Kỳ cùng thâm hồi thân pháp lại.

Cả hai đồng núp vào một gộp đá đưa mắt nhìn qua. Thạch Bảo Kỳ nhìn theo hướng lão ma đầu áo xám đang nhìn.

Chợt lão ma đầu áo xám nói :

- Thiếu hiệp hãy nhìn qua bên kia xem thì rõ.

Thạch Bảo Kỳ hướng mắt nhìn theo ngón tay của lão ma đầu áo xám.

Cách đó không bao xa có một hòn núi có nhiều gộp đá lô nhô như cánh rừng vô cùng kỳ quặc, địa thế quả thật là hiểm yếu chưa từng trông thấy bao giờ. Phía trên có ba người đang theo thể chân vạc, mỗi người một vị trí tử thủ.

Vận nhãn lực nhìn kỹ, Thạch Bảo Kỳ rúng động lên. Ba nhân vật kia chẳng ai khác hơn là Thạch Phá Thiên đại hiệp, Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ.

Mỗi người giữ một nơi hiểm yếu, mắt hướng ra ngoài.

Chung quanh ba người Thạch Phá Thiên, vô số bóng cao thủ Thất Hồ giáo vây chặt ngọn đồi này.

Gia Cát Trường Phong đang dùng chiến thuật xa luân chiến đấu thay nhau tấn công bọn người Thạch Phá Thiên.

Trong số đó có cả Phong Lâm Cư Sĩ, Bành Thiếu Huy và Gia Cát Điền đốc xuất quần ma nữa.

Sau một chập nhìn rõ địa thế ngọn đồi, lòng Thạch Bảo Kỳ cảm thấy mừng rỡ lên.

Chàng thâm nhủ :

- Ô, nếu nơi đây không phải mà địa thế quá hiểm trở và thân phụ chiếm lấy ưu thế mà tử thủ thì chắc chắn cha ta đến đây đã bị lão đại ma đầu Gia Cát Trường Phong sát hại rồi.

Khi ấy lão ma đầu áo xám cung tay :

- Xin thiếu hiệp giữ lấy lời hứa lúc nãy, nay lão phu đã xong xuôi rồi, vậy mong thiếu hiệp tha thứ cho.

Thạch Bảo Kỳ vẫy tay :

- Hãy đi đi nhưng từ đây trở về sau, tiểu gia khuyên người hãy quay trở lại con đường chánh đạo, hết lòng lo cứu giúp đời, bằng không để ta gặp người một lần nữa là không còn tánh mạng đấy.

- Lão phu xin tuân lời thiếu hiệp.

Khẽ lắc mình một cái, lão ma đầu áo xám ra xa rồi tung mình chạy xuống chân đồi, phút chốc biến mất vào vách núi.

Cũng trong thời gian ấy.

Thạch Bảo Kỳ trông thấy Gia Cát Trường Phong vẫy tay làm hiệu cho bọn thuộc hạ chạy đi kiểm củi khô đem chất đống chung quanh ngọn núi.

Hiểu ngay Gia Cát Trường Phong định dùng hỏa công tiêu diệt bọn người của thân phụ, Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên.

Chàng rời khỏi gộp đá phóng mình lên lối qua phía bên kia bọn Gia Cát Trường Phong đang đốc xuất thuộc hạ.

Chợt trong khi ấy Thạch Bảo Kỳ lại thấy Gia Cát Trường Phong ra tay làm hiệu cho bọn Gia Cát Điền và Gia Cát Kiện và Bành Thiếu Huy lại gần kề tai thì thầm những gì không rõ.

Nhưng sau đó bọn ba người gạt đầu lia lịa rồi cùng nhau kẻ trước người sau chạy vòng qua phía sau núi.

Thạch Bảo Kỳ hết sức quái dị, không hiểu bọn Gia Cát Điền, Gia Cát Kiện và Bành Thiếu Huy chạy đi đâu phía sau núi.

Ngẫm nghĩ một lúc, Thạch Bảo Kỳ rúng động lên vì hiểu rõ bọn này toan chặn bọn thân phụ chàng cho Gia Cát Trường Phong ở mặt trước dùng hỏa công đốt cháy.

Như vậy bốn bề thọ địch, lại trong biển lửa, nếu bọn thân phụ chàng không chết thiêu cũng phải chạy ra ngoài, tự khắc sẽ lọt vào vòng vây của bọn Gia Cát Trường Phong, dễ bị hủy diệt.

Quả thật là một độc kế vô song. Bất giác Thạch Bảo Kỳ đã phải lạnh mình lên.

Chàng hô thầm :

- Ta phải giết sạch bọn này, nếu không họa không phải nhỏ.

Tính như vậy xong rồi, Thạch Bảo Kỳ bằng một thân pháp mau như ánh sao xa.

Chỉ trong nháy mắt, Thạch Bảo Kỳ đã vượt qua mấy ngọn đồi nhỏ rượt theo kịp bọn Gia Cát Điền.

Tình hình đã quá khẩn trương không cho Thạch Bảo Kỳ còn thời giờ đường hoàng giao đấu với chúng nữa.

Nên chàng từ phía sau lưng thét :

- Hãy nạp mạng lại đây!

Trong khi thét, Thạch Bảo Kỳ đã giở ngọn chưởng lên nhắm ngay lưng Gia Cát Điền mà quật tới.

Chưởng phong ào ào như biển động, lại huyền diệu vô phương.

Vì Thạch Bảo Kỳ đã quyết tâm giết chết đối phương ngay chiêu đầu nên đã dùng đến chín phần công lực.

Đang chạy đi chợt nghe có tiếng thét ở sau lưng, Gia Cát Điền liền ngừng bước quay mình lại. Hắn quét mắt coi đó là ai.

Chợt thấy Thạch Bảo Kỳ phóng tới vừa phát động luồng kinh đạo nặng như núi đổ, Gia Cát Điền ủa ớ :

- Thạch Bảo Kỳ, người dám...

Chữ “dám” của hắn vừa ra khỏi cửa miệng thì đã thấy kinh lực ào tới trước mặt, bề thế không thể tránh né.

Gia Cát Điền kinh hãi trong lòng khôn tả, giữ cả hai ngọn chưởng lên yểm trợ tâm huyết.

Một tiếng “bình” nổi lên lồng lộng.

Thân hình của Gia Cát Điền chẳng khác con diều giấy bị gió tung lên cao năm trượng rồi rớt trở xuống.

Hắn chết liền tại trận không kịp kêu lên nửa tiếng rên than.

Thạch Bảo Kỳ bắn mình tới tợ làn chớp dừng ngay trước mặt bọn Gia Cát Kiện và Bành Thiệu Huy.

Gia Cát Kiện thấy cái chết quá thê thảm và bất ngờ của Gia Cát Điền bất giác ngơ ngác cả người lên.

Hắn nhìn Thạch Bảo Kỳ bằng cặp mắt vừa hãi hùng vừa hết sức quái dị bởi không ngờ võ công chàng cao thâm dường đó.

Giây phút Gia Cát Kiện băng khuôn hỏi :

- Tiểu tử, ngươi đến đây tự bao giờ?

Thạch Bảo Kỳ sợ e lời qua tiếng lại cùng Gia Cát Kiện sẽ phí mất thời giờ giữa tình hình khẩn trương tột độ, tánh mạng thân phụ chàng và tam thúc chưa biết sẽ ra sao, nên chàng thét :

- Chớ có dài dòng, nay tiểu gia nhứt định phải đưa hồn ngươi về nơi chín suối là hay.

Vụt!...

Liền theo tiếng thét, Thạch Bảo Kỳ tung mình tới quật ra một đạo lực sanh bình đến Gia Cát Kiện.

Gia Cát Kiện kinh hoàng rống :

- Tiểu tử ta liệu chết...

Chữ chết vừa ra khỏi cửa mồm thì luồng kinh đạo nặng như biển động ào tới trước mặt Gia Cát Kiện.

Hắn hốt hoảng toan dùng chưởng đón nghinh thì lại nghe bình một tiếng chấn động cả núi đồi.

Tức thì linh hồn Gia Cát Kiện đã bay khỏi xác trở về bên kia thế giới hư vô.

Cứ mỗi chiều thi triển là Thạch Bảo Kỳ đã giết chết một mạng người, quả chưa từng trông thấy trên chốn võ lâm ngày nay.

Hơn nữa bọn Gia Cát Điền, Gia Cát Kiên vốn thuộc hàng quái thủ giang hồ, võ công cực kỳ thâm hậu, vậy mà không chịu nổi một chiêu của Thạch Bảo Kỳ, thật là ngoài sức tưởng tượng rồi.

Bành Thiệu Huy đứng ngoài trông thấy cảnh tượng diễn ra mà bất giác phải rùng mình lên.

Lão trợn mắt nhìn Thạch Bảo Kỳ một chập rồi kinh dị hỏi :

- Tiểu quỷ, trong ngọn chưởng của ngươi vừa rồi đã có thứ tà thuật gì trong đó? Tại sao chỉ cách có mấy hôm lão phu không gặp mặt mà hôm nay võ công ngươi cao kỳ đến thế? Ngươi đã gặp duyên kỳ ngộ rồi chăng?

Thạch Bảo Kỳ nổi giận thét :

- Chớ có mở miệng ra nói toàn những điều xằng bậy. Nay tiểu gia buộc ngươi phải chết tại chốn này.

Bành Thiệu Huy thình nộ :

- Tiểu quỷ chớ có điên cuồng, bây giờ lão phu muốn biết ngươi tính làm gì nữa đây?

- Ngươi phải chết, nhưng tiểu gia sẵn sàng cho ngươi một cách toàn thây.

- Cách gì đây?

- Nếu người chịu tự quyết lấy mình thì ta cũng niệm chút ít từ tâm mà để cho người tự toan liệu, bằng không thì?

Cặp lông mày đậm của Bành Thiệu Huy đứng lên :

- Thì người làm thế nào?

Hai hàm răng của Thạch Bảo Kỳ nghiêng kèn kẹt :

- Thì bắt buộc tiểu gia phải ban cho người một cái chết vô cùng thảm khốc để đền lại bấy nhiêu tội ác mà người đã làm từ trước đến nay.

Bành Thiệu Huy giận xung thiên :

- Tiểu quý chủ nên điên cuồng, lão phu không tin người có đủ cái tư cách đó, hôm nay ta quyết cùng người một trận tử sanh đây.

Thạch Bảo Kỳ ngạo nghễ :

- Tốt đó, vậy người cứ xuất chiêu.

Trong một tiếng rống long trảng, Bành Thiệu Huy lẹ như ánh chớp quật ra một đạo kinh khí mạnh bạo vô cùng.

Thấy thế Thạch Bảo Kỳ cười khà :

- Vậy là người tự tìm lấy sự phiền não cho mình rồi đây.

Vụt!... Vụt!...

Hai tiếng gió mạnh bạo nổi lên, Thạch Bảo Kỳ đã đồng thời tổng ra chiêu lực Vô Cực huyền công tám phần bí pháp!

Song phương vừa chạm nhau, Bành Thiệu Huy đã bị một sức nặng như trái núi Thái Sơn đè xuống.

Kình lực này quả thật khủng khiếp chưa từng gặp lần nào trong ma đạo của lão nhân.

Bành Thiệu Huy ngấm ngấm kêu lên :

- Mạng ta đã hỏng rồi!

Miệng vừa kêu khê, Bành Thiệu Huy vừa bằng một thân pháp nhanh lẹ tuyệt vời tháo lui.

Lão ma đầu toan phóng ra khỏi vùng tiềm lực thâm khổ của chưởng phong Vô Cực huyền công.

May đâu nhờ thủ pháp mau lẹ tài tình và hiểu trước sự lợi hại của đối phương nên Bành Thiệu Huy đã bắn vọt ra ngoài hai trượng.

Đang lúc chưởng phong Vô Cực huyền công ào ào vượt khoảng trống quật tới vách đá nổ lên rung chuyển.

Hàng ngàn tảng đá lớn nhỏ bắn tung lên không gian.

Bụi cát bốc lên mù mịt.

Vậy mà Bành Thiệu Huy vẫn còn bị dư lực chưởng phong quét loạn choạng cả người, khí huyết sôi trào lên.

Lão ma đầu đứng chưa muốn vững, hết sức hãi hùng.

Đánh trượt chiêu này, sát khí nổi bật trên gương mặt khô ngò của Thạch Bảo Kỳ.

Chàng lắc mình sang bên Bành Thiệu Huy gỡ chưởng :

- Cho người nằm xuống đây.

Ngọn chưởng của chàng thiếu niên toan quật kết liễu tánh mạng lão ma đầu thì?

Thình lình có tiếng rống từ trên trời đưa xuống :

- Tiểu tử hãy đứng yên!

Cũng theo tiếng rống lộng tràng đó, một đạo chuông phong ào ào như thác đổ xuống đầu Thạch Bảo Kỳ. Thế công này tuy bất ngờ nhưng cũng đã có tiếng khê báo động cho Thạch Bảo Kỳ trước đó. Thạch Bảo Kỳ liền thu hồi thế công, tháo lui ra ngoài một trượng tránh luồng kinh đạo.

Bùng!...

Đất cát tung bay mịt mù.

Nhìn kỹ lại thì chỗ Thạch Bảo Kỳ vừa đứng đã đào thành một cái hố khá sâu.

Đồng thời, một loạt bóng người tuấn tú phóng xuống sân tràng đứng bao quanh Thạch Bảo Kỳ.

Thạch Bảo Kỳ quét cặp dị quang sáng rực nhìn qua.

Trước nhứt chàng thấy Phong Lâm Cư Sĩ phóng xuống trước, bộ mặt hầm hừ như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Dĩ nhiên đường chiêu vừa rồi chính lão nhân này đã tấn công chàng thiếu hiệp chứ chẳng còn ai nữa. Kế bên Phong Lâm Cư Sĩ có bốn người. Đó là Tà Trung Vương, Bồ Đề phu nhân trong bộ mặt Cổ Bà và em gái chàng là Gia Cát Yến nữa.

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ há mồm định kêu lên nhưng chợt thấy Bồ Đề phu nhân lấy mắt ra dấu, chàng liền im đi.

Cùng trong lúc ấy, lại có nhiều chiếc bóng phóng tới sân tràng, lần lượt đáp xuống.

Người dẫn đầu chính là Gia Cát Trường Phong, cạnh bên là Gia Cát Sách và hai cao thủ thượng thặng. Còn phía sau lưng lão đại ma đầu này còn vô số cao thủ trong Thất Hổ giáo, tất cả hơn trăm người.

Hàng trăm cặp mắt lúc đó đều dồn cả về phía Thạch Bảo Kỳ.

Lúc bấy giờ sân tràng khấn trương đến tột độ.

Một trận đấu sanh tử giữa Thạch Bảo Kỳ và bọn Gia Cát Trường Phong nhứt định không thể tránh khỏi.

Đột nhiên Gia Cát Trường Phong hậm hực quát :

- Tiểu quỷ, ngươi chạy đi đâu?

Câu hỏi này làm Thạch Bảo Kỳ có hơi ngạc nhiên nên buông trầm giọng hỏi vặn lại :

- Lão quỷ, lời ngươi vừa rồi có nghĩa gì đây?

Cặp ma quang của Gia Cát Trường Phong trợn trừng lên :

- Hãy nghe cho rõ, trong khi bốn Giáo chủ tới Hận Thế môn tìm ngươi thì ngươi chạy trốn nơi nào?

Tới đây Thạch Bảo Kỳ mới hiểu rõ sự tình đã xảy ra, chợt sát khí nổi bật trên gương mặt tuyệt thế của chàng. Chàng toan mở miệng đáp thì bỗng nghe Bành Thiếu Huy nói với Gia Cát Trường Phong :

- Giáo chủ, xin hãy coi chừng gã tiểu tử này.

Gia Cát Trường Phong buông trầm :

- Vì sao ta phải coi chừng gã?

- Hiện giờ công lực của gã gia tăng cực độ, chỉ nội trong vòng hai chiêu gã đã giết chết nhị vị công tử.

Gia Cát Trường Phong sửng sốt :

- Lão huynh, quả thật như thế à?

Bành Thiếu Huy trở hai khối thịt nằm đằng xa đáp :

- Không tin Giáo chủ cứ trông qua thì sẽ rõ.

Hai luồng ma nhồn sáng rực khiếp người của Gia Cát Trường Phong quét qua hai cái thân ma kia.

Thân hình lão đại ma đầu chợt khe khẽ rung động, lại dời cặp mắt chiếu thẳng vào Thạch Bảo Kỳ, dường như muốn khám phá một điều mới lạ trên mình chàng thiếu hiệp.

Bành Thiếu Huy tiếp :

- Giáo chủ, theo chỗ lão phu biết thì hình như gã tiểu tử này vừa gặp độ kỳ duyên chi đây.

Thần tình trên bộ mặt hung tợn quý vương của Gia Cát Trường Phong biến đổi nhanh chóng.

Lão lạnh lùng hỏi :

- Tiểu quý họ Thạch kia, người hãy khai thật cho bản Giáo chủ được rõ, vừa rồi người đã gặp độ kỳ duyên chi đây?

Thạch Bảo Kỳ cười khinh khỉnh :

- Lão quý Gia Cát Trường Phong, nói thật nay người chưa đủ tư cách để bắt tiểu gia phải nói rõ với người.

Gia Cát Trường Phong thịnh nộ :

- Tiểu quý, quả thật người không chịu khai à?

- Đã bảo người không đủ tư cách để hỏi.

Gia Cát Trường Phong mặt đầy sát khí :

- Vậy thì số người đã hỏng rồi!

Thạch Bảo Kỳ khiêu khích :

- Cũng chưa chắc như thế, nhưng nếu người đã thành khẩn muốn biết cái kỳ ngộ của tiểu gia thì...

- Thì thế nào đây?

- Người hãy trông qua sẽ rõ.

Liên theo tiếng hét, ngọn đơn chưởng của Thạch Bảo Kỳ giơ lên, mang đi tám thành công lực.

Luồng kinh đạo Vô Cực huyền công nhắm ngay chính giữa ngực của Gia Cát Sách mà quật tới, bề thế không thể chống đỡ.

Gia Cát Sách ngó thấy hốt hoảng không dám đón chiêu, lẹ như điện chớp lác mình qua cả trường.

Kinh đạo trượt Gia Cát Sách vọt ra phía sau trúng nhằm Bành Thiếu Huy kêu “bình” một tiếng.

Lập tức thân hình của Bành Thiếu Huy tung cao năm trượng, rớt xuống như con diều giấy. Mắt, tai, mũi, miệng của lão ma đầu rướm máu đen chết liền tại trận không kịp kêu lên nửa tiếng.

Quả thật là khủng bố máu tanh.

Gia Cát Trường Phong kinh hoàng kêu lớn :

- Vô Cực huyền công!

Quần ma cũng đồng thanh hô to :

- Vô Cực huyền công đây!

Trong khi Bồ Đề phu nhân và Gia Cát Yến thoáng hiện trên nét mặt nổi vui mừng khôn tả. Hai người ngấm ngầm theo dõi từng cử động của Thạch Bảo Kỳ. Còn Phong Lâm Cư Sĩ thì trầm mặt xuống, không nghe thốt ra một lời nào cả.

Lão lấy mắt nhìn Gia Cát Trường Phong rồi nhìn Thạch Bảo Kỳ quan sát từng cử động nhỏ.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Đúng vậy, chính thật là Vô Cực huyền công đây!

Gia Cát Trường Phong chưa ngớt hãi hùng :

- Tiểu tử, thế ra ngươi đã xuống dưới thủy động học võ công Huyết Châu Hồn rồi à?

Thạch Bảo Kỳ trầm nghị :

- Chuyện này ngươi không cần phải quản đến mà làm gì, nay có bao nhiêu chưởng hãy thi thử cho tiểu gia xem thử.

Lửa giận phát phừng, Gia Cát Trường Phong nghiêng răng kèn kẹt :

- Tiểu quỷ chó có tự thị, hãy nhận chưởng đây.

Quát dứt, Gia Cát Trường Phong trụ hình như trái núi vận đủ mười hai thành công lực quật ra một chiêu.

Không dám chậm trễ, Thạch Bảo Kỳ gỡ ngọn chưởng lên phát chiêu Vô Cực huyền công.

Nháy mắt, bóng Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Trường Phong đã quần lại một nơi.

Chiêu thức khẩn cấp, mạnh bạo khác thường, chẳng những mọi người trong sân tràng không thể ra tay trợ giúp đồng bọn của mình mà đến cả thủ pháp hai bên cũng không nhận ra được.

Lúc bấy giờ...

Chỉ thấy tại giữa sân tràng, hai chiếc bóng người khi lên khi xuống, lúc đông lúc tây, chợt ẩn chợt hiện, kinh phong cuốn dậy ào ào, đất bay cát chạy, tung lên mịt mù cả không gian.

Toàn thể quần hùng đều phải tháo lui ra ngoài hơn mười trượng mới đứng vững được.

Chứng tỏ trận giao đấu giữa Gia Cát Trường Phong và Thạch Bảo Kỳ đã tới hồi thâm khốc, nhứt định phải có kẻ phơi thây tại sân tràng.

Bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Gia Cát Sách đứng ngoài khoa tay múa chân không biết phải làm sao cả.

Bồ Đề phu nhân và Gia Cát Yến cũng lo ngại bởi hồi vì khó mà phân biệt thắng lợi sẽ về ai.

Cũng trong giờ phút ấy...

Đang kia nơi Thạch Phá Thiên bị bao vây, chợt thấy có bốn người độ vài mươi người phóng tới xông vào đám cao thủ Thất Hổ giáo.

Dẫn đầu là Minh Trí đại sư đột phá vòng vây, quật ngã liên tiếp bọn ma đầu, tiến lên ngọn núi.

Đứng ở phía trên, ba người trợn bọn Thạch Phá Thiên trông thấy có kẻ tiếp ứng, đồng hô lên :

- Hãy xuống đây cho mau!

Cùng lượt, Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ phóng xuống xung kích ra ngoài.

Thế công của ba người gặp dịp như thần long giỡn sóng ào ạt tấn công vào bọn ma đầu Thất Hổ giáo làm tán loạn cả lên.

Tình hình đột nhiên thay đổi nhanh chóng.

Cái thế nội công ngoại ứng đã làm cho bọn quần ma trở tay không kịp, xáo trộn hàng ngũ, chiêu pháp rối loạn.

Trong chốc lát đã thấy bốn Thất Hổ giáo tử thương có hơn phân nửa rồi.

Còn lại số kia rồi cả hàng ngũ chưa biết phải tấn thối ra làm sao cả.

Thừa thế bọn Thạch Phá Thiên xung thẳng vào bọn quần ma vạch con đường máu qua phía Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Trường Phong.

Bên này tràng, Gia Cát Sách đang theo dõi trận đánh giữa hai đại kinh thủ cao cường chợt phát giác tình hình phía bên kia lâm nguy liền quay lại nhìn xem coi chuyện gì vừa xảy ra.

Nhận rõ quần ma đang lâm nguy, trong lòng Gia Cát Sách khẩn trương tột độ, chợt nói với Tà Trung Vương :

- Lão tiền bối, bên kia tình thế quá khẩn cấp, chúng ta hãy sang cứu viện cho mau.

Lời của hắn chưa kịp dứt thì biến cố diễn ra.

Một tiếng “Ầm” chấn động, bụi cát tung bay lên mù mịt.

Tức thì Thạch Bảo Kỳ và Gia Cát Trường Phong vừa trao đổi với nhau một chiêu khốc liệt.

Vô Cực huyền công quả nhiên tối thượng giang hồ, không có nhân vật nào chống cự lại nổi.

Toàn thân của lão ma đầu chấn động lên, nơi cửa miệng phun ra vòi máu đỏ lôm.

Gia Cát Trường Phong đảo lộn mấy trượng ra ngoài rồi mới gấn gượng đứng vững trở lại.

Phần Thạch Bảo Kỳ chỉ chấn động tháo lui ba bước rồi đứng vững thân hình lại như xưa.

Hiển nhiên chàng đã nắm phần thắng thế.

Chợt Thạch Bảo Kỳ hậm hực thét :

- Gia Cát Trường Phong, hôm nay quả nhiên số mạng ngươi đã hỏng rồi.

Sau tiếng thét đó, Thạch Bảo Kỳ lắc mình tới giờ ngọn chưởng một chiêu tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Tình thế thật là cấp bách.

Thình lình nghe tiếng quát vang lừng :

- Tiểu tử hãy dang ra.

Phong Lâm Cư Sĩ phóng mình tung qua phát ra ngọn chưởng ngăn chặn kinh phong đối phương lại.

Thạch Bảo Kỳ thấy thế công bất ngờ này lạnh sắc mặt lên, trầm tĩnh thét to :

- Lão tặc, tiểu gia cũng đang tìm người thanh toán món nợ máu năm xưa đây.

Theo tiếng thét, chàng thu hồi thế công chuyển mình một cái hướng qua phía Phong Lâm Cư Sĩ.

Một đạo kinh phong nặng như núi lở, thế tựa ba đào ào ào áp tới Phong Lâm Cư Sĩ.

Cứ như vô công đương thời của Thạch Bảo Kỳ, nếu Phong Lâm Cư Sĩ nhận chiêu này không chết cũng phải bị thương trầm trọng.

Phong Lâm Cư Sĩ hốt hoảng không dám đương cự vì biết hiện giờ công lực của Thạch Bảo Kỳ đã đến cõi quỷ thần vô lượng nên lắc mình phóng đi nơi khác tránh khỏi.

Thạch Bảo Kỳ đương đà thắng thế lại thét :

- Lão tặc nằm xuống!

Ngọn chưởng chàng toan phát ra tấn công tiêu diệt Phong Lâm Cư Sĩ trước rồi sẽ tính tới Gia Cát Trường Phong.

Cũng trong thời gian đó.

Gia Cát Sách quát vang lừng :

- Tiểu quỷ đừng cậy mình, hôm nay ngươi phải chết đây.

Miệng thét hắn vừa thò tay vào túi lấy ra mười mấy mũi độc châm cầm sẵn và vận công lên.

Loại độc châm này khi bắn ra vì quá nhỏ nên khó mà nhận thấy tránh né hoặc đón đỡ chi cả nên dễ dàng lấy mạng đối phương.

Thạch Bảo Kỳ cũng từng nghe qua một loại độc khí vô cùng lợi hại này nên khi bắt chợt thấy Gia Cát Sách lấy ra, chàng liền thét :

- Gia Cát Sách, ngươi muốn chết đây.

Đồng thời trong tiếng thét đó, Thạch Bảo Kỳ co ngón tay lên nhắm ngay Gia Cát Sách búng tới mấy ngón chỉ hong Xuyên Tâm Đoạn Mạch chỉ lẹ hơn luồng chớp trên mây.

Vút!... Vút!... Vút!...

Đang khi Gia Cát Sách vừa vận công giở lên toan bắn vọt tới Thạch Bảo Kỳ thì chỉ phong vút đến.

Chỉ phong bay rất nhanh hơn cả làn sét trên mây nên khi Gia Cát Sách chưa kịp gì thì chỉ đã bắn tới trước ngực.

Bịch!... Bịch!...

Chỉ nghe Gia Cát Sách kêu lên hai tiếng “chao ôi”, tức thì máu đào phun vào không gian.

Nắm độc châm cầm trên tay hắn đã buông xui rải lả tả trên mặt đất bốc hơi độc lên nghi ngút.

Quả thật là lợi hại.

Trong khi Gia Cát Sách nhờ trúng xéo bên ngực chỉ bị thương chứ chưa tuyệt mạng.

Hắn hét to lên. Thân hình Gia Cát Sách liền đổ hạ thấp xuống, chưởng giở lên yểm trợ tâm huyết.

Thừa lúc đó Thạch Bảo Kỳ cũng hạ mình theo Gia Cát Sách thò chưởng vỗ vào mình hắn.

Soạt!

Một tiếng xé lụa khô khan nổi lên. Trong tay Thạch Bảo Kỳ đã xé bứt một vạt áo của Gia Cát Sách. Tuy vậy, hắn vẫn chưa tổn thương thêm chi cả.

Lúc ấy chân ngươn của Thạch Bảo Kỳ cũng vừa tận đi, không thể phóng mình theo Gia Cát Sách được.

Chàng đành hạ thân mình trở xuống đất.

Ngờ đâu hai chân Thạch Bảo Kỳ chưa đạp đất thì chợt nghe có hăng loạt tiếng quát :

- Hãy nằm xuống.

Mười mấy tên ma đồ Thất Hồ giáo như nước vỡ bờ xông vào từ bốn phía xuất chưởng tấn công Thạch Bảo Kỳ.

Làn chiêu lệ như điện chớp, kiếm chưởng từng loạt tung ra khí thế cực kỳ bạo vũ.

Thạch Bảo Kỳ lâm vào tình cảnh hết sức nguy nan. Nhưng chàng thiếu niên đã bốc mờ sát khí trên gương mặt tuần tú, chợt hét to lên :

- Bọn ma quỷ muốn chết hết đây rồi. Kể nào to gan lớn mật xông lên là đừng trách thủ đoạn ta sao hiểm độc.

Hai ngọn chưởng của Thạch Bảo Kỳ cùng trong tiếng thét nhanh lẹ thâm vào rồi thoi ra, liên tiếp đưa luôn năm sáu đường chiêu chung quanh thân mình vừa bảo vệ lại vừa tấn công.

Đường chiêu kỳ dị của chàng thiếu hiệp vừa tống ra thì đã nghe nhiều tiếng thảm khóc ré lên inh ỏi.

Nháy mắt đã thấy thi thể phơi đầy ngổn ngang tại sân tràng, máu ma lênh láng.

Mười mấy tên ma đạo Thất Hồ giáo cùng liên kết với nhau về chốn suối vàng một lượt.

Không còn một tên nào trong bọn vừa gang tấc còn sống sót.

Từ khi Thạch Bảo Kỳ hiện thân đến giờ hề chiêu ra là có kẻ chết, không sót một người khiến cho quân hùng trông thấy khiếp mật kinh hồn, không còn ai dám xông lên nữa.

Cùng trong lúc ấy, đằng kia Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách, Thiết Tâm Tú Sĩ đã liên hiệp với Minh Trí đại sư và cao đồ Thiếu Lâm tự.

Bọn họ xông vào đám ma đầu Thất Hồ giáo tấn công chớp nhoáng không kịp trở tay.

Nháy mắt chỉ còn vài tên sống sót nhưng vẫn bị thương trầm trọng, tình thế hết sức khẩn trương.

Thất Hổ giáo chủ Gia Cát Trường Phong quét mắt nhìn qua trông thấy thăm cảnh diễn ra cho chúng đồ, tái xanh cả mặt, rụng rời cả tay chân.

Trong đời lão đại ma đầu chưa bao giờ gặp thăm trạng cùng cực đến đường này.

Gia Cát Trường Phong quay qua Phong Lâm Cư Sĩ run run nói :

- Phong Lâm lão huynh, nay đại cuộc đã tiêu tan thành mây khói rồi, tình thế lại hết sức hiểm nghèo, gã tiểu quỷ họ Thạch đã luyện thành Vô Cực huyền công, chúng ta không thể nào đương cự lại nổi, vậy hãy tạm thời rút lui rồi ngày sau sẽ hay.

Phong Lâm Cư Sĩ gật đầu :

- Đúng vậy, chúng ta chạy cho mau.

Gia Cát Trường Phong hô to :

- Chư vị hãy chạy nhanh.

Lời vừa kịp dứt, Gia Cát Trường Phong đã rút chân bắn mình ra ngoài năm mươi trượng, thi triển khinh công thần tốc.

Phong Lâm Cư Sĩ chạy kế đó. Rồi đến Tà Trung Vương Tiêu Bằng.

Bồ Đề phu nhân nói thật mau với Gia Cát Yển :

- Chạy cho mau.

Bằng thân pháp lệ làng, Bồ Đề phu nhân phóng đi như gió.

Trông thấy thân mẫu mình rượt theo Gia Cát Trường Phong, bất giác trong lòng Thạch Bảo Kỳ lo ngại vô cùng.

Chàng không hiểu nguyên nhân gì mẹ chàng lại chẳng nói một lời lại rượt theo lão đại ma đầu khẩn cấp như thế.

Thạch Bảo Kỳ toan gọi Bồ Đề phu nhân quay lại nhưng chợt nhớ một điều vụt im đi. Vì chàng ngại chuyện vỡ ra Gia Cát Trường Phong sẽ tìm cách giết chết Bồ Đề phu nhân.

Chàng nghĩ thật nhanh :

- Hay là thân mẫu ta có sự tính toán chi đây.

Chàng chưa kịp nghĩ dứt thì thấy Gia Cát Yển lác mình lại gần chàng giở ngọn chưởng tổng ra một chiêu nhẹ nhàng vừa nói khẽ :

- Chạy theo em.

Rồi thì cô gái bắn mình đi tợ luồng chớp trên mây.

Thạch Bảo Kỳ hốt hoảng :

- Em Bạch Yển...

Chàng định gọi nàng trở lại hỏi qua một vài lời nhưng bất chợt Gia Cát Sách hãy còn đứng đó nên vụt im đi.

Thạch Bảo Kỳ sợ bọn ma đầu nghe được bại lộ mọi việc rất có hại cho em gái chàng.

Nhưng Gia Cát Sách đã nghe lọt vào tai chợt bắn mình theo chặn Gia Cát Yển lại.

Hắn gần giọng :

- Lục muội, hắn gọi em bằng gì đấy?

Gia Cát Yển tái mặt chưa biết phải trả lời như thế nào cả.

Gia Cát Sách xông lên chụp lấy vai Gia Cát Yển :

- Hãy nói mau, hắn gọi em là gì?

Gia Cát Yến lắc mình tránh khỏi cái chớp mắt kinh hoàng nhìn Gia Cát Sách áp úng :

- Tiểu muội...

- Người thế nào?

Đang này Thạch Bảo Kỳ hiểu rõ Gia Cát Sách đã hiểu rõ phần nào sự thật bất giác chàng lạnh mình lên.

Chàng sợ chuyện bại lộ ra chẳng những Gia Cát Yến không còn mạng mà luôn cả mẫu thân chàng cũng bị giết nữa.

Nên chàng khẩn cấp hô thầm :

- Hãy giết hắn diệt khẩu cho rồi.

Nghĩ vậy, Thạch Bảo Kỳ bằng thân pháp quái dị bắn mình tới bên lưng Gia Cát Sách.

Ngọn đèn chường của chàng tức thì rơi lên.

Luồng kinh đạo như núi lở ào ào tới Gia Cát Sách nhanh như điện chớp, bề thế không thể đo lường.

Thạch Bảo Kỳ dùng tới tám phần bí pháp Vô Cực huyền công.

Bị tấn công bất ngờ, Gia Cát Sách kinh hãi vô cùng hét lên :

- Tiểu quý, ta thề liều sống chết với người.

Song chường của hắn cùng trong tiếng quát dựng lên hai đạo lực sanh bình chống đỡ.

Một tiếng bộp khô rợn nổi lên.

Song chường của Gia Cát Sách gãy lìa, máu me chảy lai láng.

Cùng lúc lại có tiếng bình lộng lộng.

Gia Cát Sách rú lên hãi hùng nghe rợn cả không gian. Thân hình hắn bị tống lên cao tám trượng như con diều giấy gặp gió rồi rớt trở xuống.

Một tiếng “bộp” nổi lên, Gia Cát Sách rụng rời hồn lìa khỏi xác.

Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ phóng tới :

- Bạch Yến hãy theo anh.

Gia Cát Yến gấp lên :

- Vâng, chúng ta hãy rượt theo chúng cho mau.

Hai chiếc bóng cùng song song phóng mình đi.

Được một khoảng, Thạch Bảo Kỳ vừa thi triển khinh công vừa dạy qua hỏi Gia Cát Yến :

- Bạch Yến, em đã được thân mẫu kể rõ cái thân thế của anh và em nghe rồi chứ?

Gia Cát Yến bàng hoàng :

- Em đã được thân mẫu nói rõ rồi, quả thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của em anh ạ!

Em nghĩ mà lấy làm hổ thẹn vô cùng.

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Chúng ta lầm lẫn với nhau chứ nào phải cố tình mà em phải hổ thẹn, thôi hãy bỏ qua chuyện cũ đi em.

Gia Cát Yến bồi hồi :

- Vâng, chúng mình hãy bỏ đi chuyện cũ.

Ngưng một chút, Thạch Bảo Kỳ lo ngại :

- Em Bạch Yến, em có hiểu rõ vì sao thân mẫu chúng ta lại theo sát bên mình Gia Cát Trường Phong chẳng?

Gia Cát Yến đáp :

- Hôm nọ thân mẫu từng có tiết lộ với em rằng : Trước khi lão đại ác ma Gia Cát Trường Phong chưa tắt thở thì mẹ nhứt định không rời hấn một bước nào cả.

Nghe vật Thạch Bảo Kỳ bần khoản :

- Tiểu muội, tại sao có chuyện lạ lùng vậy?

Gia Cát Yến lắc đầu :

- Em không hiểu rõ nữa anh ạ! Có điều là chắc chắn phải có nguyên nhân hệ trọng gì nên thân mẫu chúng ta quyết định như thế, chứ nếu không người theo sát bên mình Gia Cát Trường Phong làm gì.

Chưa ngớt băng khuâng, Thạch Bảo Kỳ lo sợ :

- Tiểu muội nói rất đúng nhưng chúng ta chưa biết rõ cái nguyên nhân của nó nên lấy làm lo ngại quá em à. Lúc ấy cặp thiếu niên nam nữ đã tới một ngã quanh eo núi, phía trong rừng bụi mịt mờ.

Chẳng hiểu vừa chợt nghĩ thế nào, Thạch Bảo Kỳ vụt bảo :

- Tiểu muội hãy dừng lại.

Vừa nói chàng vừa nắm lấy tay Gia Cát Yến cùng lướt đáp xuống mặt đất dựa bên núi.

Gia Cát Yến kinh dị :

- Hiền huynh, anh em chúng ta dừng lại để làm gì?

Thạch Bảo Kỳ nói :

- Tiểu muội, tốt hơn anh em chúng ta đừng đi chung với nhau nữa em ạ.

Về lạ lùng hiện trên gương mặt Gia Cát Yến, nàng nhìn chàng trân trối :

- Hiền huynh, vì sao chúng ta không nên đi chung với nhau hử hiền huynh?

Thạch Bảo Kỳ nghiêm trọng :

- Nãy giờ anh quên khuấy một việc nguy hiểm : Đó là chuyện chúng ta gọi tên nhau khi nãy đã bại lộ tung tích ra rồi.

Rất may là lão ma đầu Gia Cát Trường Phong vì quá gấp rút tháo chạy nên chưa nghe lọt vào tai, nay nếu chúng ta cùng đi như thế này lão kia thấy được, đối với anh và em thì không hại gì, nhưng hấn có thể hạ sát mẫu thân ngay lập tức.

Em có thấy thế không?

Những lời của Thạch Bảo Kỳ làm cho Gia Cát Yến bừng cơn ác mộng, chợt rùng mình lên.

Nàng lẩm bẩm :

- Quả thật vậy, nếu anh em chúng ta không tính tới chuyện này chắc chắn sẽ có điều hối tiếc mai sau.

Vậy thì giờ đây anh định lẽ nào?

- Một mình anh tiến lên đi tìm lão ma đầu Gia Cát Trường Phong và đồng bọn, còn em thì hãy ở lại tùy cảnh ngộ mà hành động.

Miễn sao trong trận giao đấu cuối cùng gặp mặt nhau thanh toán lão ma đầu và đồng bọn là đủ rồi.

Gia Cát Yến gật đầu :

- Kế anh rất hay, vậy anh đi mau đi.

Thạch Bảo Kỳ khẩn cấp :

- Bạch Yến hãy nên thận trọng, anh đi đây.

Rồi chàng lách mình lên cao ba trượng, chuyển theo bề thế thi triển khinh công chạy theo con độc đạo mà chàng hoài nghi Gia Cát Trường Phong đang trên đường tẩu thoát.

Quanh qua lộn lại theo con sơn đạo một hồi lâu, Thạch Bảo Kỳ vẫn chưa trông thấy bọn Gia Cát Trường Phong nơi đâu cả.

Trong lòng chàng nóng nảy như có trận lửa đốt.

Chàng muốn chấp cánh mà bay vút lên không trung nhìn qua bốn phía coi bọn ma đầu ở hướng nào.

Thạch Bảo Kỳ nóng lòng gặp lại Bồ Đề phu nhân vì chàng sợ Gia Cát Trường Phong có thể hãm hại mẹ chàng vào phút cuối cùng.

Biết đâu giữa giờ phút này, lão ma đầu đã phát giác được cái tung tích của mẹ chàng rồi.

Nếu hấn ra tay chắc chắn mẹ chàng khó mà sống nổi.

Cho nên Thạch Bảo Kỳ đã thi triển khinh công đến mức độ tinh vi chạy mau như làn khói mỏng.

Đuổi theo độ khoảng vài dặm đường sơn đạo nữa.

Thạch Bảo Kỳ chợt phát giác bốn chiếc bóng đang thi triển khinh công tột bậc ở phía trước.

Định thần nhìn kỹ chàng nhận ra đó là bọn Gia Cát Trường Phong, Phong Lâm Cư Sĩ, Tà Trung Vương và Bồ Đề phu nhân nữa.

Trong lòng Thạch Bảo Kỳ hoan hỉ hô lên :

- Bọn chúng đây rồi.

Vận lên toàn bộ chân lực Vô Cực huyền công khiến thân mình như bóng, Thạch Bảo Kỳ bắn tới như mây khói.

Được chừng một lúc sau đó.

Thạch Bảo Kỳ còn cách bọn Gia Cát Trường Phong chỉ vài trăm trượng mà thôi.

Chàng hét to lên :

- Gia Cát Trường Phong, ngày tận số ngươi đã đến nơi rồi, hãy mau dừng chân lại, ta còn niệm chút đức mà cho ngươi chết toàn thân, bằng nghịch lại đừng trách ta sao ra tay hiểm độc.

Đang chạy ở phía trước chợt nghe tiếng hét của Thạch Bảo Kỳ ở phía sau lưng, bất giác Gia Cát Trường Phong rúng động lên.

Lão ma đầu nói với Phong Lâm Cư Sĩ :

- Phong Lâm lão huynh, thằng tiểu quỷ này ngày nay thân thủ quả nhiên đáng khiếp, chúng ta phải toàn lực mà chạy cho mau.

Phong Lâm Cư Sĩ khẩn cấp :

- Đúng vậy, chúng ta chớ nên chậm trễ mà phải khốn với gã.

Hai người cùng phóng đi mau như điện chớp.

Tà Trung Vương và Bồ Đề phu nhân cũng tận đuổi theo ở phía sau lưng.

Mấy phen Bồ Đề phu nhân toan phát chưởng quật chết Tà Trung Vương nhưng rồi lại thôi.

Đồng thời người trung phụ này chẳng hề nhìn lại Thạch Bảo Kỳ ở phía sau lưng.

Hình như Bồ Đề phu nhân sợ bị bại lộ.

Chạy tới một khúc quanh eo núi kia.

Đột nhiên nghe tiếng quát tợ sấm rền :

- Gia Cát lão quỷ, mạng trời đã đứt, ngươi còn hòng chạy thoát đi đâu nữa.

Cùng trong lúc đó, ba chiếc bóng người từ trong eo núi hang hốc bắn ra chắn cả lối đi.

Gia Cát Trường Phong buộc phải thu hồi thân thủ đáp xuống đất đưa mắt nhìn coi đó là ai.

Bọn Phong Lâm Cư Sĩ cũng ngưng ngay thân mình lại.

Nhân vật đứng giữa ba người kia chẳng ai khác hơn là Huyết Châu lão nhân. Bên trái Huyết Châu lão nhân là Lý Tiểu Bình, con gái của Phong Lâm Cư Sĩ. Còn ở thiếu nữ bên mặt chính thật là Dư Phiến, đứa cháu nội của Huyết Châu lão nhân.

Không hiểu bọn người mai phục từ bao giờ lại kịp thời chặn con đường bôn tẩu của Gia Cát Trường Phong.

Vừa đáp xuống mặt đất, bọn người Huyết Châu lão nhân đã giở song chưởng lên sửa soạn nghinh đón thế công kẻ thù.

Kể về công lực hiện thời thì Gia Cát Trường Phong hơn Huyết Châu lão nhân nửa bậc nhưng trong mình lão ma đầu đang bị thương tích khá nặng, quả là điều bất lợi cho lão.

Hơn nữa phía sau lưng Thạch Bảo Kỳ đang rượt tới, trước sau thọ địch, làm sao chống đỡ cho nổi Sau trận giao tranh vừa rồi, Gia Cát Trường Phong đã ngán thảm võ công vô thượng của Thạch Bảo Kỳ rồi.

Nếu giờ tái đấu với Thạch Bảo Kỳ có thể lão ma đầu sẽ nắm lấy phần thảm bại hoàn toàn.

Trong hoàn cảnh hiện tại thà rằng lão ta bỏ chạy tìm nơi trú ẩn luyện lại võ công chờ ngày báo hận hãy còn hơn.

Nghĩ vậy nên Gia Cát Trường Phong âm thầm hét :

- Tìm đường chạy trốn cho mau.

Mồm quát, Gia Cát Trường Phong vừa quay mình sang phía trái phóng chạy theo những gập đá núi lồi lõm, chập chùng.

Bọn Phong Lâm Cư Sĩ, Tà Trung Vương và Bồ Đề phu nhân cũng tung mình phóng theo sau.

Bốn người vừa lên lưng chừng tới chỗ tảng đá bằng phẳng khá rộng thì chợt nghe có tiếng quát :

- Gia Cát lão quỷ, ngươi còn trốn chạy đi đâu?

Gia Cát Trường Phong ngưng bước lại đưa mắt nhìn. Đã thấy hàng loạt người nhô lên ở phía trên ngọn đồi.

Dẫn đầu chính là Thạch Phá Thiên, kế đó là Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ.

Phía sau ba người còn có đám quần hùng Thiếu Lâm tự gồm có Minh Trí đại sư, Minh Lý đại sư và còn năm mươi ngoài môn đồ Thiếu Lâm tự phong tỏa con đường tiến lên.

Họ dàn thành hàng ngang, mấy làn song chưởng giở sẵn chực chờ xuất chiêu tấn công bọn Gia Cát Trường Phong.

Gia Cát Trường Phong chưa ngớt kinh hoàng thì lại thấy từ phía tả ngọn núi nổi lên một đám người khác nữa.

Người cầm đầu đám người kia là Côn Luân Lão Nhân đích thân đốc xuất trên một trăm cao thủ ào ào tiến sang.

Lúc bấy giờ, phía dưới chân núi thì có Thạch Bảo Kỳ và bọn người Huyết Châu lão nhân đuổi lên thật gấp.

Bên mặt trên ngọn đồi Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách và quần hùng Thiếu Lâm tự.

Phía trái lại có thêm Côn Luân đốc xuất hàng trăm cao thủ bủa thành vòng vây mật nhiệm.

Tình thế quả thật hiểm nghèo dù có cánh cũng khó nổi thoát thân.

Gia Cát Trường Phong quét mắt nhìn qua bốn phía bắt giác lạnh mình.

Nơi đây quả là cùng đường tuyệt lộ cho lão ma đầu rồi.

Sự thật nếu chỉ có bọn người Thạch Phá Thiên thôi thì Gia Cát Trường Phong cũng có thể mở đường máu mà chạy thoát.

Nhưng bây giờ lại có Huyết Châu lão nhân, một đối thủ đáng sợ và Thạch Bảo Kỳ nữa.

Nhứt là Thạch Bảo Kỳ vô công hiện giờ đã là vô địch trong chốn vô lâm, Gia Cát Trường Phong đã thâm khiếp từ lúc nãy.

Quét cặp ma quang qua hòn đá cao đến hai mươi trượng cheo leo giữa lưng, chột trong đầu óc Gia Cát Trường Phong nảy lên tử niệm.

Lão ma đầu chột rống lên tợ trời gầm bắn mình bay bổng lên đứng trên tảng đá khổng lồ chơi với đó.

Phong Lâm Cư Sĩ thấy vậy liền rút mình theo Gia Cát Trường Phong.

Kế đó là Tà Trung Vương rồi mới tới Bồ Đề phu nhân.

Bốn người cùng đứng trên chót tảng đá đó.

Phong Lâm Cư Sĩ đưa mắt nhìn qua bốn bề một lượt rồi day lại nói với Gia Cát Trường Phong :

- Giáo chủ, nếu bốn tọa đoán không lầm thì hiện nay bọn người mà chúng ta sai khiến đi các nơi phần đông đã bị bọn Thạch Bảo Kỳ hủy diệt cả rồi nên không còn thấy tăm dạng nữa.

Cặp ma nhơn sáng rực của Gia Cát Trường Phong đảo nhìn tứ phía quan sát một hồi.

Lão ma đầu chỉ thấy bóng địch đầy nơi ngoài ra không còn thấy mặt một ma đồ Thất Hổ giáo nào nữa cả.

Bất giác Gia Cát Trường Phong ngửa mặt than dài :

- Hỡi ơi! Ngờ đâu Gia Cát Trường Phong, một đấng Chí Tôn trong chốn ma đạo lưng lầy một thời, người nghe tên đều khiếp sợ mà lại lâm vào một cảnh ngộ khốn đốn như thế này.

Phong Lâm Cư Sĩ tiến lên một bước :

- Giáo chủ, chớ nên phiền não, giờ chúng ta hãy tìm cách nào thoát khỏi trùng vây rồi ngày sao sẽ toan liệu báo thù.

Gia Cát Trường Phong như chột tỉnh bừng cơn ác mộng, sát khí nổi bật trên bộ mặt hung tàn.

Hai hàm răng lão ma đầu nghiêng lại nghe kèn kẹt :

- Đúng vậy, Gia Cát Trường Phong này xưa nay đội trời đạp đất, chưa từng thất bại trước bất cứ một kỳ nhân nào, hôm nay đâu có lẽ chịu thua tên tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ cho được.

Ta nhứt định phải thoát khỏi vòng vây, tìm một sơn cốc tập luyện lối kỳ công rồi sẽ phục hận cũng chẳng muộn màng gì.

Hai tinh mắt của Phong Lâm Cư Sĩ sáng rực lên :

- Giáo chủ, nếu nói thể hiện nay người đã có cách đối phó cùng bọn Thạch Phá Thiên lão tặc rồi chăng?

Gia Cát Trường Phong gật đầu :

- Đúng như vậy.

Phong Lâm Cư Sĩ gấp lên :

- Nhưng Giáo chủ tính cách nào đây?

Gia Cát Trường Phong trở vào mình :

- Một cách tối độc, hễ tung ra bất cứ lúc nào, dù là Địa Tiên Thần Thánh cũng không sao thoát khỏi một cái chết thê thảm, đừng nói chi đến bọn Thạch Phá Thiên.

Bồ Đề phu nhân rúng động lên, sắc diện thay đổi mấy lần nhưng nhờ lớp da hóa trang bên ngoài nên khó mà nhận rõ.

Chỉ có ai đã biết Bồ Đề phu nhân như Thạch Bảo Kỳ mới nhận được tình trạng đó mà thôi.

Mặc dù vậy, Bồ Đề phu nhân vẫn lặng lẽ đứng nghe hai người đối đáp chớ không xen vào.

Trong kinh hãi Phong Lâm Cư Sĩ đã gấp lên :

- Nhưng cách tối độc gì thưa Giáo chủ?

Từ trong lòng lấy ra hai quả màu đen to bằng trái hạnh đào lạ lùng chưa từng trông thấy bao giờ.

Gia Cát Trường Phong trầm giọng :

- Các người có biết vật gì đây không?

Mọi người chưa kịp trả lời thì thấy bốn người Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ từ hướng Bắc kéo sang đứng cách tảng đá khổng lồ chừng hai mươi trượng.

Đồng thời Côn Luân Lão Nhân cầm đầu ngoài một trăm cao thủ cũng từ hướng Tây kéo xuống vây chặt chân đồi.

Kế đó, Thạch Phá Thiên, Huyết Châu lão nhân, Tiểu Bình và Dư Phiến cũng vừa lên tới.

Quần hùng vây chặt tảng đá dù con kiến cũng không thể nào lọt qua cho khỏi.

Thật là một tấm lưới thiên la địa võng mà hóa công đã sắp sẵn cho bọn Gia Cát Trường Phong.

Gia Cát Trường Phong ngó thấy phần nộ trong lòng, quét mắt nhìn bốn bề một lượt rồi khẩn cấp nói với Phong Lâm Cư Sĩ :

- Đây là hai quả Độc Nổ Thần mà bốn Giáo chủ đã tốn hàng hai mươi năm trời mới tạo thành nó.

Trong trái nổ này có đủ một trăm chất cực độc, khi phóng ra trúng nhằm đối phương sẽ không còn linh đơn nào cứu nổi.

Phong Lâm Cư Sĩ làm như hoan hỉ :

- Giáo chủ, cách xử dụng nó như thế nào đây?

- Chỉ cần ném ra một cái chạm vào mặt đất là tự khắc trái Độc Nổ Thần này sẽ vỡ tung ra, đồng thời chất cực độc sẽ lan tràn trong nháy mắt, những kẻ nào đứng cách nó trong vòng phạm vi hai mươi trượng đều trúng nhằm chết liền tại chỗ tức khắc.

Quả là chất độc tối thượng mà chưa bao giờ ta nghĩ tới việc phải dùng nó nhưng hôm nay thì trước cảnh cùng đồ tuyệt lộ này nếu không ra tay cũng bị chúng diệt.

Thân hình Bồ Đề phu nhân khe khẽ rung động lên, hình như trong lòng kinh hoảng đến cực độ.

Hai mắt ả đàn bà hóa trang xấu xí nhìn hai quả Độc Nổ Thần trên tay Gia Cát Trường Phong chẳng hề chớp mắt.

Thỉnh thoảng lại thấy Bồ Đề phu nhân cắn mạnh vành môi dưới dường như đang quyết định một điều gì táo bạo.

Chốc chốc ả lại đảo mắt nhìn xuống chỗ Thạch Phá Thiên và Thạch Bảo Kỳ đang đứng ngoài xa.

Khi ấy chợt Phong Lâm Cư Sĩ nói :

- Giáo chủ, hiện giờ bọn chúng đã vây chặt chúng ta trên ngọn đồi này rồi, vậy phải tính lẽ nào phá trùng vây đây?

Gia Cát Trường Phong vẫn nắm chặt hai trái Độc Nổ Thần buông trầm giọng hơn trước.

- Phải dùng tới quả Độc Nổ Thần này chứ sao.

- Nhưng Giáo chủ định xử dụng cách nào vừa tung ra giết chết bọn Thạch Phá Thiên vừa đột khởi trùng vây?

Cứ như bốn tọa trông thấy thì hiện giờ bọn chúng bao vây có tới bốn mặt và tản rộng ra hơn trăm trượng, như vậy không thể dùng hai quả độc khí này mà tiêu diệt hoàn toàn chúng được.

Vậy Giáo chủ hãy sắp đặt thế nào cho đừng sơ hở mới thành công được, bằng không chúng ta cũng khó mà thoát thân đây.

Đạo cặp ma nhớn một vòng Gia Cát Trường Phong ngẫm nghĩ một chút sau đó mới nói âm thầm :

- Bốn Giáo chủ đã nghĩ ra cách tuyệt diệu vừa giết chết những tên lợi hại của bọn Thạch Phá Thiên vừa đột khỏi trùng vây rồi.

Phong Lâm Cư Sĩ hỏi :

- Thưa Giáo chủ, chúng ta dùng cách nào đây?

- Bây giờ trong bốn người chúng ta phải có hai người cầm hai trái Độc Nổ Thần này đứng thủ phía sau chờ bọn họ xông tới chân đồi sẽ tung ra mà hạ sát, còn lại hai người thì đột phá trùng vây phía nào yếu khuyết của họ mà ra được chăng?

Say nghĩ một phút, Phong Lâm Cư Sĩ gật đầu lia lịa :

- Hay lắm, Giáo chủ quả thần cơ diệu đoán nhưng chúng ta có thể tung hai quả về phía nào đây?

- Như Phong Lâm lão huynh đã rõ, trong số bọn địch thủ hiện nay chỉ có ba người lợi hại nhất: đó là thằng tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ, Huyết Châu lão nhân và Thạch Phá Thiên, đứng chăng?

- Quả đúng vậy!

- Hiện giờ Huyết Châu lão nhân và thằng tiểu quỷ kia đứng một hướng, còn Thạch Phá Thiên một hướng đứng chăng?

- Đúng như vậy!

- Vậy thì chúng ta cứ nhắm ngay hai nơi này mà tung Độc Nổ Thần hủy diệt lũ ác ma ấy đi, còn lại bọn kia dù cho có sống sót cũng không có gì cho chúng ta lo sợ.

Bồ Đề phu nhân nghe Gia Cát Trường Phong nói bất giác rung động tận đáy lòng, xê mình lên hai bước.

Nhưng cặp mắt sáng rực của Gia Cát Trường Phong cũng vừa dời sang làm cho ả ngưng đi không dám tiến tới.

Trong hai tay của lão ma đầu vẫn cầm chặt hai trái Độc Nổ Thần trông khủng khiếp như loài ác quỷ.

Tà Trung Vương hoan hỉ tán đồng :

- Giáo chủ tính như vậy quả thật tuyệt diệu rồi, phen này cho bọn Thạch Phá Thiên có giỏi đến đâu cũng không khỏi thảm bại.

Phong Lâm Cư Sĩ cũng tươi sắc mặt :

- Như vậy chúng ta khỏi lo sợ nữa, nay đã có thể thoát khỏi vòng vây của bọn chúng rồi.

Chúng ta nên xông ra từ lão già Côn Luân Lão Nhân, hai cha con Thạch Phá Thiên và lão hãy cho bọn chúng nếm mùi vị Độc Nổ Thần là chúng sẽ bị tận diệt ngay tức khắc.

Bọn ta sẽ không còn lo cái họa chung thân nữa.

Tà Trung Vương hếch hạc :

- Đúng vậy, ý kiến của Phong Lâm lão huynh thật là hay, chúng ta phải dùng mưu kế mà diệt chúng, thoát khỏi vòng vây rồi ngày sau sẽ tìm cách phục thù.

Bồ Đề phu nhân nghe vậy kinh hãi trong lòng khôn tả nhưng chưa dám hành động chi hết.

Ả chỉ đứng nhìn ba người, thỉnh thoảng quét mắt xuống chỗ Thạch Bảo Kỳ rồi nhìn mau qua Thạch Phá Thiên một cái mà thôi.

Khi ấy Gia Cát Trường Phong đã âm thầm :

- Đây là trận cuối cùng quyết định vận mạng còn mất của chúng ta, vậy hãy nên thận trọng cho lắm, nếu sơ xuất sẽ ôm hận ngàn đời.

Phong Lâm Cư Sĩ nói :

- Lời Giáo chủ rất chí lý, nhưng còn một điều lo ngại chót hết là?

- Là thế nào đây?

Phong Lâm Cư Sĩ nhìn Gia Cát Trường Phong :

- Lão phu muốn biết ai đột phá trùng vây, còn ai ở lại đoạn hậu tung hai trái Độc Nổ Thần hạ sát cha con Thạch Phá Thiên kia?

Chẳng hiểu Giáo chủ đã tính toán hay chưa?

Gia Cát Trường Phong lặng thầm một lúc, rồi tiếp :

- Cứ như bốn Giáo chủ suy nghĩ thì lão Thạch Phá Thiên kia từng có nhiều oán hận đối với Phong Lâm lão huynh, đồng thời lúc này từng xử dụng Hắc Sát Âm Phong chưởng quật thương lão huynh, mỗi hận ấy nhứt định phải trả đúng chăng?

Phong Lâm Cư Sĩ gật đầu :

- Quả đúng vậy.

- Hay lắm. Vậy sân cơ hội này lão huynh đã có thể trả hận được rồi. Nay ta tính thế này đây.

- Giáo chủ định lẽ nào?

- Lúc này lão huynh bị một chiêu độc hiểm, trong mình hiện mang thương tích không nhẹ lắm, sợ khó mà đối đầu với kẻ thù đông đảo, vậy thì lão huynh lãnh sứ mạng ném một trái Độc Nổ Thần được chăng?

Khẽ cau mày một cái, Phong Lâm Cư Sĩ hăm hở :

- Lão phu xin tuân lệnh.

Sự thật thì trong lòng Gia Cát Trường Phong vẫn nghi kỵ Phong Lâm Cư Sĩ vì dù sao lão nhân chỉ mới gia nhập Thất Hổ giáo trong thời gian ngắn ngủi mà thôi, lão ma đầu làm vậy để nhờ tay kẻ địch giết chết lão này trong khi lão phóng mình bỏ chạy.

Đồng thời lão cũng cậy tay Phong Lâm Cư Sĩ giết chết hai cha con Thạch Bảo Kỳ trừ hậu hoạn.

Không hiểu Phong Lâm Cư Sĩ hiểu rõ điều này hay không chỉ thấy bộ mặt của lão bình tĩnh như thường.

Bộ mặt Gia Cát Trường Phong lúc bấy giờ càng hiện lên luồng sát khí hơn trước.

Lão ma đầu lại hướng qua Bồ Đề phu nhân :

- Đồng thời Cổ Bà nay võ công hãy còn kém cỏi cũng khó mà chống nổi đối phương đông đảo như thế, vậy cũng nên cầm lấy trái Độc Nổ Thần tung vào bọn người ở phía trái. Đợi sau khi chúng ngã nằm la liệt thì mau mau chạy theo bọn ta.

Cổ Bà đã nghe rồi chứ?

Bồ Đề phu nhân gật đầu :

- Bẩm Giáo chủ, đã nghe rồi.

Gia Cát Trường Phong lại bảo Tà Trung Vương :

- Còn Tà huynh hãy cùng xung trận với ta, chúng ta cứ nhắm phía Côn Luân lão tặc mà phóng đi chắc chắn sẽ thoát khỏi vòng vây một cách không mấy khó khăn.

Tà Trung Vương buông thõng :

- Giáo chủ thần cơ diệu kế vô cùng, tính như vậy thật là tuyệt. Vậy chúng ta hãy hành động cho mau.

Gia Cát Trường Phong nhìn Phong Lâm Cư Sĩ :

- Lão huynh hãy cầm lấy một trái này ném về phía bọn Thạch Phá Thiên trong khi bọn Giáo chủ vừa xông ra. Phải hành động cho thật nhịp nhàng mới được.

Phong Lâm Cư Sĩ bước tới cầm lấy một trái Độc Nổ Thần :

- Xin vâng theo lời Giáo chủ.

Rồi lão lắc mình đứng trấn bên hướng bọn người Thạch Phá Thiên.

Gia Cát Trường Phong lại dạy qua Bồ Đề phu nhân :

- Cổ Bà hãy cầm lấy một quả, cứ theo hướng tên tiểu quỷ Thạch Bảo Kỳ mà ném xuống rồi chạy theo ta.

Bồ Đề phu nhân cầm trái Độc Nổ Thần cung kính :

- Xin tuân lệnh Giáo chủ.

Liền đó ả xê mình qua phía Tây nhìn xuống chân đồi.

Bấy giờ Gia Cát Trường Phong gấp lên :

- Tà huynh, chúng ta mau xung trận là vừa.

Tà Trung Vương hăm hở :

- Đúng như vậy.

Hai người vừa quay sang hướng bọn Côn Luân Lão Nhân thì chợt thấy Thạch Bảo Kỳ từ dưới thét :

- Gia Cát Trường Phong, hôm nay số mạng người quả đã hết rồi, vậy hãy mau bỏ tay chịu trói cho rồi, đừng chờ tiểu gia ra tay mà thì thể không bảo toàn đây.

Gia Cát Trường Phong thịnh nộ quát :

- Tiểu quỷ, trái lại số mạng của bọn ngươi đang nằm trong tay của bọn Giáo chủ đây rồi.

Thạch Bảo Kỳ nổi giận :

- Lão quỷ, hôm nay ngươi đã cùng đường tuyệt lộ mà vẫn còn khoe khoang mồm miệng đến thế hay sao.

Nếu tiểu gia không giết được ngươi thì nhất định chưa rời khỏi ngọn núi này.

Thét xong chàng bắn mình lên.

Gia Cát Trường Phong quát :

- Tiểu tử, mạng ngươi đã hỏng rồi.

Song chưởng của Gia Cát Trường Phong tức thì quát xuống hai đạo kinh phong nặng như núi lở.

Bề thế lại từ trên cao quát xuống, sức mạnh tựa biển dậy sóng trào, không thể chống đỡ nổi.

Nhứt thời, Thạch Bảo Kỳ bắn lui lại nửa trượng.

Ầm!... Ầm!...

Tảng đá nơi chỗ Thạch Bảo Kỳ vừa phóng lên tức thì bị chưởng lực của Gia Cát Trường Phong đánh vỡ tan tành.

Bụi cát tung lên mù mịt.

Dù trong mình đang thọ thương nhưng oai lực của Gia Cát Trường Phong quả thật khủng khiếp.

Nếu không là Thạch Bảo Kỳ có cái thân pháp vô thượng như hiện nay chắc hẳn đã vong mạng vì cái chiêu thức đó rồi.

Cùng trong lúc ấy.

Từ bên cạnh Thạch Bảo Kỳ, Huyết Châu lão nhân đã quát :

- Hãy xông lên.

Tức thì lão nhân này bằng một thân pháp bất phàm phóng lên tảng đá cheo leo đứng vững như một vị thiên thần giáng hạ.

Chẳng chút chậm trễ, Dư Phiến vút mình đáp trên phiến đá chơm chớm gần Huyết Châu lão nhân.

Đồng thời Tiểu Bình cũng triển ngay thủ pháp kỳ diệu tung mình đứng phía mặt của Huyết Châu lão nhân.

Ba người dàn thành thế hướng lên ngọn đồi nhìn Gia Cát Trường Phong đang trấn thủ.

Họ chỉ còn cách đỉnh đồi mười lăm trượng mà thôi.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ hãy còn cách khoảng có trên hai trượng, đối mặt với Gia Cát Trường Phong.

Cũng trong khắc đó.

Thạch Phá Thiên từ hướng khác thét to :

- Hãy tiến tới cho mau!

Lập tức đại hiệp nương theo bề thế như cánh chim đại bàng vỗ cánh vút tới ngọn đồi cao.

Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ chẳng chút trễ nãi song song theo sát bên mình Thạch Phá Thiên.

Ba người cùng đáp trên đỉnh đá núi gồ ghề vô cùng nguy hiểm nhưng vẫn yên như bàn thạch.

Kể đó, Côn Luân Lão Nhân cùng trong tiếng thét hướng dẫn hàng trăm cao thủ ào ào xốc tới.

Bốn mặt đều bủa vây Gia Cát Trường Phong và bọn Phong Lâm Cư Sĩ như chiếc lưới thiên la không còn một chỗ hở nào có thể thoát thân được cả.

Bấy giờ bầu không khí khẩn trương tột độ.

Phía dưới bốn bề bọn người Thạch Phá Thiên đã siết chặt vòng vây thu hẹp như cái rọ bắt con mồi.

Thạch Bảo Kỳ cũng vừa phóng lên kịp chân với Huyết Châu lão nhân để đối diện với Gia Cát Trường Phong.

Song chương cửa chàng đề cao bằng ngực sẵn sàng thi triển Vô Cực huyền công một chiêu quật chết kẻ tử thù.

Phía trên Gia Cát Trường Phong bốc mờ sát khí, cặp ma nhãn của lão chiếu xạ hai luồng tử quang đáng khiếp.

Hai ngọn chương to bằng chiếc quạt của lão ma đầu vận đủ mười hai thành công lực chờ lúc phát chiêu.

Trong khi Phong Lâm Cư Sĩ đã đối mặt với bọn người Thạch Phá Thiên, lão cầm trái Độc Nổ Thần trong tay chực ném đi bất cứ lúc nào.

Tình hình khẩn trương đến nghẹt cả thở.

Bất cứ lúc nào trận tử sanh cũng có thể nổ ra.

Phần Bồ Đề phu nhân tâm trường chấn động đến cực độ.

Vì trung phụ ở bên mặt khác nên vô cùng lo sợ cho số mạng của Thạch Phá Thiên.

Nếu Phong Lâm Cư Sĩ tung trái Độc Nổ Thần xuống là dù cho công lực của Thạch Phá Thiên có cao thâm tới đâu cũng không sao toàn tánh mạng được.

Nhưng trong tình thế này Bồ Đề phu nhân vẫn không sao báo động cho đại hiệp biết rõ sự tình.

Im lặng một chập lâu.

Chợt Thạch Bảo Kỳ thét lớn :

- Gia Cát Trường Phong, như người đã biết, hôm nay thế của người đã cùng tận rồi, dù có vầy vùng cách mấy cũng không sao chạy thoát khỏi định mạng đã an bài, vậy tốt hơn người hãy qui xuống đầu hàng may ra ta còn ban cho người một cái chết toàn thân, nghịch lại ăn năn sẽ là một điều quá muộn màng đây.

Gia Cát Trường Phong thịnh nộ :

- Tiểu quỷ chó có nhiều lời, giờ lão phu liệu một phen chết sống với bọn người đây, đừng cuồng mộng giữa ban ngày vô ích lắm.

Huyết Châu lão nhân cười kha kha :

- Gia Cát lão nhị, suốt mười mấy năm trời người tung hoành ngang dọc trong chốn giang hồ, nào ngờ đầu lại có một ngày cùng mặt như thế này phải chăng?

Lão phu khuyên người hãy tuân theo lời Thạch hiền diệt bó tay qui thuận cho rồi, đừng chờ bọn ta ra tay chỉ nhọc công vô ích mà thôi.

Gia Cát Trường Phong dờn cặp ma nhôn qua lão nhân nghiêng răng kèn kẹt :

- Lão tặc, lão phu thề ăn thịt người mới hả cơn tức giận trong lòng, cũng chỉ người bày ra quỷ kế cho gã quỷ họ Thạch nên mới hiểu rõ cơ quan của ta. Thù này ngàn đời không quên được.

Huyết Châu lão nhân cười kha :

- Ha ha... Cổ nhân có câu “Chưởng hoa đắc hoa, chưởng đậu đắc đậu”, xưa nay người dùng tà đạo hung tàn mà hại người, sát kiếp chồng cao như núi, oán cừu ngàn ngút mây xanh, hôm nay chính là ngày quả báo nhân tiền của người, vậy đừng than trách trời đất làm gì cả.

Tốt hơn người nên bó tay đầu hàng thì lão phu sẽ nài nỉ mọi người ban cho người một cái chết toàn thân, bằng trái lại cực hình thảm khốc sẽ chờ người đấy.

Gia Cát Trường Phong thịnh nộ :

- Câm mồm lại tên ma già chết sát, bọn người chỉ cậy tên tiểu quỷ họ Thạch kia chó tài năng gì mà hòng phách lối với bốn Giáo chủ.

Rồi lão đại ma đầu quay sang phía Thạch Phá Thiên oang oang giọng nói :

- Thạch Phá Thiên, bọn người đừng tưởng có số đông người mà uy hiếp được lão phu, nói thật cùng người, nơi đây chính là nắm mồ vùi chôn tất cả bọn người đó.

Khôn ngoan hãy tháo mở vòng vây và dang xa năm dặm, bằng nghịch lại chỉ trong nháy mắt tất cả đều không còn một mạng nào.

Thạch Phá Thiên trợn cặp mắt thần :

- Lão ma đầu chó có dọa dẫm ta vô ích. Mối đại thù năm xưa người hiệp cùng hai lão Long Mộc Đảo Chúa bức ép vợ chồng ta nhảy xuống ngọn suối để cướp lấy Huyết Châu Hồn thì ngày nay mới có chuyện này.

Người đã vay nợ máu nhứt định phải trả bằng máu, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn được.

Tiêu Diêu Khách nghiêng răng :

- Gia Cát Trường Phong, cũng vì người mà anh bọn ta gần hai mươi năm xa cách, biết bao nhiêu nguy khốn gian lao, tội ác của người chất chồng cao như trái núi, hôm nay phải đền tội ở chốn này.

Thiết Tâm Tú Sĩ tiếp :

- Lão ma đầu, lúc này người đã hạ sát sư đệ của ta thì bây giờ phải đền mạng theo luật công bình của võ lâm, đừng kêu ca chi hết.

Gia Cát Trường Phong tuy đã lâm vào cảnh thế cùng lực tận, nhưng vẫn còn bình tĩnh như thường, thật xứng đáng là một đấng ma đầu trong giới giang hồ hiện nay.

Lão ma đầu cười ghê sợ :

- Cầm mồm lại, bọn người muốn biết rõ sự lợi hại của bốn Giáo chủ như thế nào thì cứ xông lên.

Thiết Tâm Tú Sĩ nóng như lửa thiêu :

- Hay lắm, người hãy coi đây!

Hắn toan phóng mình lên mồm đá tấn công bọn Gia Cát Trường Phong thì chợt thấy bàn tay của ai đó nắm lại.

Thiết Tâm Tú Sĩ day qua thấy Thạch Phá Thiên đang giữ lấy tay chàng.

Thạch Phá Thiên âm thầm :

- Đồ đệ khoan đã, ta trông hình như trên kia có chuyện gì lạ lắm, biết đâu lão ma đầu Gia Cát Trường Phong chẳng toan dùng quỷ kế gì triệt hạ bọn người chúng ta.

Thiết Tâm Tú Sĩ cau mày :

- Nhưng hiện giờ tư thế của lão Gia Cát Trường Phong đã tận rồi, đâu còn gì nữa mà dùng quỷ thuật hại người hử sư phụ?

Hãy để con xông lên trước rồi sư phụ và sư thúc theo sau, nhất định phải giết cho kỳ được lão để trả thù cho sư đệ.

Thạch Phá Thiên trầm lặng :

- Thiết Tâm Tú Sĩ, con chớ nóng nảy mà làm hư việc lớn, hãy đứng yên cho sư phụ xử liệu.

Không dám cãi lời sư phụ, Thiết Tâm Tú Sĩ đành đứng yên trong khi cặp mắt thù hận nhìn lên chùng muốn ăn tươi nuốt sống Gia Cát Trường Phong mới vừa lòng.

Cùng trong thời khắc đó.

Thạch Bảo Kỳ đã hét :

- Gia Cát lão quỷ, người đừng tưởng bọn tiểu gia không dám xông lên đó mà bắt sống người xả thịt, vậy hãy coi đây.

Thân hình của chàng toan nhấc bổng lên bắn tới tảng đá khổng lồ mà bọn Gia Cát Trường Phong đang đứng, nhưng chàng cũng vừa bắt chợt cái nhìn lạ lùng của Bồ Đề phu nhân ở phía trên nên tức thì ngưng bước lại.

Thạch Bảo Kỳ thầm nhủ :

- Lạ này, tại sao thân mẫu ta lại trừng mắt lên, dường như ra dấu một điều gì quái lạ.

Hay là lão Gia Cát Trường Phong đã sắp đặt một mưu toan gì sát hại kẻ nào tung mình lên đó chẳng?

Đương khi Thạch Bảo Kỳ hãy còn nghĩ ngợi thì Gia Cát Trường Phong đã cười kha kha :

- Ha ha... Bọn người tuy thế nhưng vẫn chỉ là một lũ chuột sợ chết mà thôi, vậy mà cũng vỗ ngực tự xưng là anh hùng cái thế.

Những lời khinh miệt của Gia Cát Trường Phong khiến cho Thạch Bảo Kỳ cháy phừng cơn lửa giận.

Chàng toan phát động bễ thế thì Huyết Châu lão nhân đã dùng cách Truyền Âm Nhập Mật lọt vào tai chàng :

- Thạch thiếu hiệp hãy nên thận trọng, lão phu nhận thấy hình như trên đó có một âm mưu quỷ quyết gì chứ chẳng không.

Thạch Bảo Kỳ định thần nhìn kỹ một chút, đáp bằng cách Truyền Âm Nhập Mật nói với Huyết Châu lão nhân :

- Đúng vậy lão tiên bối, vừa rồi tại hạ cũng đã khám phá một điều khả nghi nhưng chẳng hiểu chúng âm mưu gì đây?

- Theo lão phu thì Gia Cát Trường Phong vốn là một đại ma đầu mưu thần chước quỷ, trước khi đền xong nợ máu nhứt định lão ta không bó tay mà chịu chết đâu, chắc chắn phải có một chuyện bất ngờ xảy ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Thạch Bảo Kỳ âm thầm :

- Có thể lắm nhưng không thể vì vậy mà chúng ta không dám tung lên tiêu diệt lão ma đầu Gia Cát Trường Phong và đồng bọn cho rồi, kéo dài thời giờ làm gì vô ích.

- Tiểu hiệp chớ có nóng nảy, sự thành bại chỉ ở trong phút giây cuối cùng này, sai một ly sẽ xa ngàn dặm. Phải nhẫn nại thêm một chút coi sự tình ra sao mới được.

Thạch Bảo Kỳ chưa kịp nói thêm chợt nghe Gia Cát Trường Phong cười kha kha :

- Ha ha... Lời lão phu chẳng hề sai chạy chút nào, bọn ngươi tuy đông nhưng cũng chỉ là một lũ nhát gan như nhau mà thôi. Cứ thập thò ở dưới chứ làm sao dám lên đây cùng ta giao đấu một ngàn chiêu cho rõ tài cao hạ.

Thạch Bảo Kỳ giận dữ thét :

- Gia Cát lão quỷ, nay ngươi đã cùng đồ tuyệt lộ mà vẫn còn khoác lác cái mồm như thế à? Tiểu gia thề sẽ moi lấy trái tim ngươi nếu không thề chẳng đứng làm người trong cõi đất trời.

Gia Cát Trường Phong cười khà :

- Láo... Láo... Ha ha... Ngươi chỉ nói cái mồm chứ có đời nào dám lên đây cùng ta giao đấu bao giờ.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Chớ có tự thị mình đầy mưu thâm xảo quyệt, nói thật tiểu gia không hề biết kiêng sợ mi đâu.

- Vậy cứ lên đây thù tạc.

- Ngươi hãy chờ đó.

Thét dứt, Thạch Bảo Kỳ tung mình lên bắn đi như mũi tên từ dưới vút lên mồm đá cách đó mười trượng.

Từ nơi mồm đá này chỉ cách chỗ Gia Cát Trường Phong dường có ngoài mười trượng nữa mà thôi.

Nếu người đứng phía trên ném xuống một trái Độc Nổ Thần thì dù cho thân thủ của Thạch Bảo Kỳ có cao thâm quỷ thần vô lượng cũng khó lòng tránh khỏi cái chết chẳng toàn thây.

Thật là muôn phần nguy hiểm.

Cùng một lúc.

Thạch Phá Thiên từ hướng Đông đã thét :

- Thạch Bảo Kỳ dừng lại!

Đồng thời Tiêu Diêu Khách đã kinh hoàng :

- Tiêu diệt đừng liều lĩnh.

Một loạt tiếng quát chấn động cả ngọn đồi.

Sân tràng khẩn trương tột độ.

Phía trên Gia Cát Trường Phong cười lớn :

- Ngươi tới số rồi.

Hai cánh tay áo rộng của lão đại ma đầu tức thì phát ra hai phía làm hiệu lệnh.

Phía trước cho Bồ Đề phu nhân.

Phía sau cho Phong Lâm Cư Sĩ.

Hiển nhiên Bồ Đề phu nhân sẽ ném trái Độc Nổ Thần xuống chỗ Thạch Bảo Kỳ đang phóng lên.

Bọn chàng và Huyết Châu lão nhân sẽ cùng bị hủy diệt.

Phần Phong Lâm Cư Sĩ thì sẽ tung độc khí vào bọn Thạch Phá Thiên.

Nếu thành tựu không còn một mạng nào sống sót.

Sau đó bọn Gia Cát Trường Phong sẽ cùng nhau tấn công khốc liệt qua phía Côn Luân Lão Nhân để giải vây.

Giữa giờ phút trầm nặng tử khí lan tràn đó.

Chợt nghe có tiếng thét của Bồ Đề phu nhân :

- Hãy coi chừng!

Lại có tiếng thét của Phong Lâm Cư Sĩ :

- Mau rời khỏi chốn này!

Tức thì phát lên mấy tiếng nổ long trời lở đất.

Hai vầng khói đen ghê hồn tỏa ra mù mịt che khắp cả mõm đá bao phủ xuống chân đồi.

Liền đó trước hết đã thấy thân hình của Gia Cát Trường Phong bay vút ra ngoài rớt xuống.

Tiếp đó là Bồ Đề phu nhân tung mình xuống chỗ vực đá thăm thẳm phía dưới.

Đồng thời Phong Lâm Cư Sĩ và Tà Trung Vương cũng lia khỏi ngọn đá cheo leo nhào lộn xuống.

Sự tình xảy ra thật là khó hiểu.

Mọi việc hỗn độn ngoài ý muốn của mọi người.

Thấy thế, Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên lệ như điện chớp bắn mình qua phía Bồ Đề phu nhân.

Nhưng Thạch Phá Thiên đã thét :

- Hãy để cho thân phụ.

Theo tiếng thét đó, Thạch Phá Thiên bằng một thân thủ bất phàm phóng mình theo Bồ Đề phu nhân.

Đại hiệp thò tay chớp lấy người vợ hiền đức của mình để khỏi phải rơi vào vực sâu ngàn trượng.

Cùng trong lúc ấy.

Thạch Bảo Kỳ đã thu hồi thân thủ.

Ngó thấy Tà Trung Vương đang cất mình bỏ chạy đi như làn khói, Thạch Bảo Kỳ quát vang lên :

- Lão ác ma, giờ đền tội của ngươi đã đến rồi.

Với khinh công cao thâm quý thần vô lượng, Thạch Bảo Kỳ tung mình qua phía Tà Trung Vương như làn chớp.

Còn cách độ ba trượng, chàng thét :

- Ngươi phải chết!

Ngọn chưởng của Thạch Bảo Kỳ giở lên.

Vụt!... Vụt!...

Đang ở giữa lừng trời, chàng đã quật ra hai đạo lực Vô Cực huyền công mạnh như sóng trào nước cuốn.

Hai tiếng Bình!... Bình!... ghê rợn nổi lên. Tiếp theo đó là tiếng rú thâm khốc từ nơi Tà Trung Vương phát ra, đồng thời thân hình của hắn bị chia thành nhiều mảnh rớt trở xuống đất.

Tà Trung Vương bị đánh nát thân chết liền tại trận. Quả thật đây là hậu quả của bọn ma đạo giang hồ.

Thạch Bảo Kỳ đáp xuống tảng đá. Cặp mắt thần của chàng quét nhìn chung quanh.

Chàng trông thấy Gia Cát Yến đang đứng gần bên thân hình khổng lồ của Gia Cát Trường Phong.

Kinh hãi trong lòng vì sợ Gia Cát Trường Phong quật chết em gái mình, Thạch Bảo Kỳ rống to :

- Ác ma chó động tới em gái ta!

Đương khi hét Thạch Bảo Kỳ đã bắn mình qua phía đó nhanh hơn làn sét trên mây.

Song chưởng của chàng giở lên chực chờ phóng ra cứu nguy cho Gia Cát Yến.

Nhưng trong khi chàng vừa tới thì Gia Cát Trường Phong từ từ ngã trên mặt đất.

Hắn không còn cựa quậy gì được nữa.

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác lên, đưa mắt nhìn Gia Cát Trường Phong nằm bất động trên mặt đất rồi nhìn Gia Cát Yến như dò hỏi.

Gia Cát Yến thở phào :

- Lão ác ma đã chết rồi anh ạ!

Thạch Bảo Kỳ nhìn kỹ lại thì quả thật Gia Cát Trường Phong đã tắt thở từ lâu rồi.

Chàng đá vào hắn tung ra ngoài rồi gấp lên :

- Bạch Yến, còn thân mẫu của chúng ta?

Gia Cát Yến chỉ sang mộ đá kia :

- Thân mẫu đã được gia phụ anh em ta cứu rồi kìa.

Hướng mắt qua, Thạch Bảo Kỳ mừng rỡ :

- Hiền muội, chúng ta hãy sang cho mau.

Không đợi Gia Cát Yến trả lời, Thạch Bảo Kỳ chộp nắm tay em gái mình cùng phóng qua chỗ Thạch Phá Thiên đang dìu Bồ Đề phu nhân.

Thạch Bảo Kỳ hỏi mau :

- Thân phụ, mẹ con có sao không?

Thạch Phá Thiên thở nhẹ :

- Mẫu thân con chỉ bị thương chứ không hại đến tánh mạng.

Thạch Bảo Kỳ hoan hỉ :

- May quá, vậy để con lấy Trị Thương Châu cho mẹ con ngâm giấy lát sẽ bình phục lại như thường.

Miệng nói, tay chàng vừa thò vào lòng lấy hạt Trị Thương Châu ra trao cho Thạch Phá Thiên.

Một tay đỡ lấy Bồ Đề phu nhân trong khi tay kia Thạch Phá Thiên cầm hạt Trị Thương Châu bỏ vào miệng.

Được một giây lát đã thấy Bồ Đề phu nhân phấn chấn tinh thần lại, đứng thẳng người dậy đưa mắt nhìn mọi người.

Lúc ấy trung phụ cũng lột chiếc mặt nạ đen từ lâu để hiện thần tình tươi thắm lạ lùng.

Thạch Bảo Kỳ tươi cười :

- Thân mẫu, sự tình xảy ra như thế nào, sao con thấy Gia Cát Trường Phong chột bay đi rồi mang vết trọng thương mà chết như vậy?

Bồ Đề phu nhân khoác tay :

- Khoan vội đã, chúng ta hãy xuống dưới kia bằng phẳng rồi sẽ trò chuyện không muộn gì.

Bốn người cùng phóng xuống chân đồi bằng phẳng.

Bấy giờ Bồ Đề phu nhân mới nói :

- Sự tình trải qua như thế này.

Cả Thạch Bảo Kỳ, Bạch Yến, Thạch Phá Thiên đồng lắng tai nghe.

Trong khi Bồ Đề phu nhân tiếp :

- Sau khi ta nhận được Độc Nổ Thần kia rồi?

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời :

- Mẹ, Độc Nổ Thần của ai?

- Gia Cát lão quỷ trao cho mẹ dùng để hủy diệt con và thân phụ, nên sau khi được lệnh của lão tấn công thì ta đã có ý định làm cho Độc Nổ Thần nổ tung chết tất cả, nhưng không ngờ Phong Lâm Cư Sĩ thành linh tấn công lão ma đầu.

Thạch Bảo Kỳ trợn mắt :

- Thân mẫu, Phong Lâm Cư Sĩ tấn công bắt ngờ lão ma đầu Gia Cát Trường Phong à?

Bồ Đề phu nhân khẽ gật đầu :

- Đúng vậy, liền khi ấy ta thu hồi ý định cho nổ độc khí hủy diệt tất cả, tiếp tay cùng Phong Lâm Cư Sĩ.

- Kết quả là?

- Kết quả là Phong Lâm Cư Sĩ chém nhằm Gia Cát Trường Phong một kiếm rất nặng, đồng thời lại bị ta quật trúng một chuông, tiếp theo đó lão lại lãnh luôn mấy chiêu nữa vong mạng như con đã thấy.

Nhưng ta và Phong Lâm Cư Sĩ cũng không còn chịu nổi sức phản công của lão kia buộc phải bay ra ngoài.

Còn Tà Trung Vương ngó thấy tình thế không xong hốt hoảng trốn chạy chẳng hiểu đã thế nào.

Thạch Bảo Kỳ hết sức bàng khuâng vì sự tình xảy ra, nói với Bồ Đề phu nhân :

- Thân mẫu, Tà Trung Vương đã bị con quật chết đi rồi, nhưng còn Phong Lâm Cư Sĩ tại sao lại tấn công lão Gia Cát Trường Phong?

Lúc ấy chợt Phong Lâm Cư Sĩ và Tiểu Bình đã tiến lại cách mọi người ba trượng liền dừng chân.

Thạch Bảo Kỳ quét mắt nhìn qua rồi dạy lại Bồ Đề phu nhân buông trầm :

- Thân mẫu, chuyện này quả có đúng như vậy không? Quả Phong Lâm Cư Sĩ tấn công lão ma đầu trước hay không?

Bồ Đề phu nhân âm thầm :

- Chính mắt ta trông thấy rõ ràng, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

- Đây thật là quái gỡ?

Trong khi hai mẹ con Thạch Bảo Kỳ âm thầm trò chuyện thì phía bên kia Lý Tiểu Bình đã rơi lệ nói với Phong Lâm Cư Sĩ :

- Gia phụ, lúc nọ con hằng mong sẽ có một ngày cha hồi tâm chuyển ý, nay quả trời không phụ lòng người, thật con vui mừng không phải biết phải nói lời nào cho xứng.

Phong Lâm Cư Sĩ vuốt tóc Lý Tiểu Bình nói :

- Con gái yêu quý của ta. Sự thật là lâu nay ta không có điều gì nghịch ý niệm của con hết, chuyện đã trải qua như thế và bây giờ cũng là thế mà tương lai của con rực rỡ vô cùng.

Nghe những lời này, Thạch Bảo Kỳ rung động lên liền xê mình qua phía Phong Lâm Cư Sĩ buông trầm :

- Phong Lâm Cư Sĩ, cái hành động cuối cùng của các hạ thật là đáng khen và đã làm vừa lòng với con gái các hạ, đúng với sự tỉnh ngộ của một kẻ biết lầm đường.

Thế nhưng các hạ cho rằng chuyện quá khứ không có gì trái với lương tâm mình, thật là các hạ tự dối lấy mình mà lại còn khinh thị người khác mất mặt tai diếc nữa.

Trước hết xin hỏi các hạ một điều.

Phong Lâm Cư Sĩ nhìn Thạch Bảo Kỳ :

- Thiếu hiệp cứ hỏi.
- Vụ Chiếm đoạt bảo vật Huyết Châu Hồn tại ngọn Đô Thiên Phong, các hạ có từng dự hay không?

Khẽ buông giọng thở than, Phong Lâm Cư Sĩ đáp :

- Đây là một sự thật, quả tình ta có dự vào cuộc tranh đoạt Huyết Châu Hồn, nhưng?
- Nhưng thế nào đây, các hạ cứ tự biện minh cho nghe thử.

Phong Lâm Cư Sĩ trầm trẫm :

- Chuyện phải có nguyên nhân của nó.

Đó là sau khi Thạch đại huynh lấy hạt Huyết Châu Hồn trao cho ta làm lễ đính hôn cùng hai họ, thì ta nghĩ rằng bảo vật này vốn là vô giá mà ta lại là tình huynh đệ với đại huynh, nếu nhận lãnh còn gì niềm thân hữu, mặt khác, giang hồ từng mang tham vọng quyết chiếm lấy Huyết Châu Hồn, sợ đường trở về của đại huynh gặp điều tai biến nên rượt theo, mãi tới ngọn Đô Thiên Phong sắp bắt kịp thì hai vợ chồng đại huynh đã ngộ nạn.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng :

- Hừ, nếu những lời của các hạ hoàn toàn đúng với sự thật thì sao khi đuổi theo kịp phụ thân ta lại không ra tay cứu giúp người anh em kết nghĩa với mình, trái lại còn thừa cơ hội đó chiếm đoạt lấy Huyết Châu Hồn làm của riêng cho sau này?

Phong Lâm Cư Sĩ buồn buồn :

- Thiếu hiệp chưa rõ.

Thật tình ngay trong lúc đầu thấy chúng ma đạo vây chặt đại huynh ta cũng có ý định đột phá trùng vây, liệu một phen sống chết với những kẻ tử thù, nhưng khi nhìn lại thấy quần ma vô cùng đông đảo, có đủ mặt bọn Càn Khôn lục tuyệt, Vô Lâm Tam Bảo, lại thêm Gia Cát Trường Phong thống lĩnh trên năm trăm môn đồ, rồi còn có mặt hai lão Long Mộc Đảo Chúa, thế mạnh vô song, nhứt định không thể nào đánh phá mang vợ chồng đại huynh đi được.

Thạch Bảo Kỳ ngắt lời :

- Vì vậy các hạ mới chuyển ý ngã về phe địch thủ thừa nước đục thả câu, có đúng thế chăng?

Phong Lâm Cư Sĩ lắc đầu :

- Thiếu hiệp chưa rõ. Lúc ấy tình thế quả thật là hiểm ác, tấn thối đều lưỡng nan, ta nghĩ nếu xông vào giữa trận cũng chỉ rước lấy thảm họa cho mình mà thôi, nên ta phải tháo lui nửa bước, sau đó tìm cách trợ giúp Thạch đại huynh báo phục mối hận thù.

Cho nên ta thường lân la lui tới với chúng ma đạo trong chốn vô lâm, chờ cơ hội chiếm đoạt cho kỳ được tất cả Huyết Châu Hồn mưu đồ đại sự.

Cặp lông mày Thạch Bảo Kỳ dựng ngược :

- Các hạ cứ tiếp tục câu chuyện. Chính tại hạ cũng đã nghe như thế rồi.

Nhưng nếu các hạ cho rằng năm xưa có chủ ý giúp sức phụ thân ta báo thù thì tại sao trong khi ta không nơi nương tựa tới trông nhờ nơi người, lại không được thu nạp, rồi còn dùng lời thậm tệ đối với ta, hơn nữa đả thương Tiêu Diêu tam thúc? Các hạ trả lời thế nào đây?

Phong Lâm Cư Sĩ vẫn trầm :

- Thật tình mà nói, hành động của lão phu trong lúc ấy bề ngoài có hơi quá đáng đối với thiếu hiệp, nhưng nếu không làm thế, tất cả mưu đồ của ta dự tính đều hỏng cả, bởi vì dù sao bọn ma đạo hiện vẫn còn nghi kỵ ta hãy còn hoài vọng Thạch đại huynh.

Thường cho người rình rập từng cử động nhỏ của ta, chấp thuận cho người là con rể trong nhà chẳng những đi vào con đường tự sát mà lại còn liên lụy đến người nữa, nên buộc lòng ta cần rằng nói lên những lời bệch bạc kia để đánh tan mối hoài nghi và dễ dàng toan liệu sau này.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lẽo :

- Các hạ nói nghe đầu đó đều xuôi cả, nhưng theo tại hạ nghĩ thì dù cho các hạ có ý đồ giấu diếm tại hạ bởi sợ tánh nóng nảy của tuổi trẻ hư cả đại sự thì cũng phải gọi Tiêu Diêu tam thúc dặn nhỏ vài lời, nhưng tại sao tất cả đều không đúng?

Phong Lâm Cư Sĩ trở Tiểu Bình rồi tiếp :

- Thiếu hiệp nghe kỹ đây : Phàm muốn hành động đại sự trong chốn giang hồ, lắm người thân yêu bực nhứt trong đời cũng không thể tiết lộ nữa là.

Bằng chứng con Tiểu Bình này, lão phu cũng chẳng hề rỉ một lời cho nó hiểu rõ ý đồ đã định, chính con gái của ta cũng trách móc ta nhiều lần như thế.

Lúc bấy giờ, Thạch Phá Thiên, Bồ Đề phu nhân, Dư Phiến, Tiêu Diêu Khách và Thiết Tâm Tú Sĩ đã vây chung quang Phong Lâm Cư Sĩ, mọi người nghe những lời đối đáp, để hiện trên gương mặt nửa ngờ nhưng chưa ai nói chi cả.

Thạch Bảo Kỳ tiếp tục :

- Trong loạt hoạt động ngày trước, các hạ có kế hoạch gì đây?

Vừa ngấm ngấm vận hành chân khí điều hòa các vết thương, Phong Lâm Cư Sĩ vừa đáp :

- Từ chuyện thiết lập lôi đài Huyết Châu chiêu thân đến việc đến Nam Xương phó hội cùng bọn Lục tuyết, cho tới cả gia nhập vào Thất Hổ giáo, đều là nằm trong kế hoạch của lão phu.

Máu hận bốc sôi trào lên nhưng Thạch Bảo Kỳ cố dằn nén xuống :

- Tại hạ xin hỏi: Ngày trước các hạ thiết lập lôi đài Huyết Châu chiêu thân chẳng qua là muốn tóm thâu toàn bộ bảo vật về tay mình, đồng thời kén chọn một vị tân lang cho Tiểu Bình cô nương, có liên hệ gì đến sự trợ giúp gia đình của ta mà nói nằm trong kế hoạch?

Phong Lâm Cư Sĩ mặt không đổi sắc :

- Sự thật, chuyện thiết lập lôi đài Huyết Châu chiêu thân kén chồng cho Tiểu Bình chỉ là ngụy tạo, chỉ có việc gôm thâu toàn bộ Huyết Châu Hồn là đúng thôi.

Thạch Bảo Kỳ nghiêng rằng :

- Tại hạ sớm đã dự liệu rồi, các hạ muốn gom toàn bộ Huyết Châu Hồn để trở thành bá chủ võ lâm chứ gì?

Giọng của Phong Lâm Cư Sĩ chợt trở nên nghiêm lạnh :

- Thiếu hiệp, điều này quả tình người đã lầm lẫn quá nhiều rồi, hành động đó của lão phu chẳng qua cũng vì họ Thạch thôi.

Cặp lông mày kiếm của Thạch Bảo Kỳ cau lại :

- Các hạ nói thế có nghĩa là?

- Nghĩa là sau khi gom thâu toàn bộ mười bốn hạt Huyết Châu Hồn, lão phu sẽ bí mật trao trả cho người, tìm bản đồ trước tác võ công mà tập luyện lo việc báo thù cho linh thân.

Thạch Bảo Kỳ giận dữ :

- Nói dối. Những lời của các hạ nghe êm xuôi làm sao, nhưng thú thật luôn cả đứa con nít cũng không gạt gẫm được nữa là ta.

Phong Lâm Cư Sĩ cảm khái thở than :

- Đó là những lời nói tự đáy lòng của lão phu, nếu thiếu hiệp không nghe thì chẳng biết phải làm sao nữa.

Thạch Bảo Kỳ lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nghiêm nghị :

- Hãy tạm gác chuyện đó lại. Nay tại hạ xin hỏi về việc các hạ đi phó hội cùng bọn Càn Khôn lục tuyệt, lấy những lời nào giải thích cho êm xuôi đây?

- Đây cũng vì sự ân oán của gia đình họ Thạch của thiếu hiệp mà ra.

Hai luồng dị nhồn của Thạch Bảo Kỳ sáng rực lên :

- Hừ, cái âm mưu gian tà của các hạ trong sự liên kết của bọn ma đầu Càn Khôn lục tuyệt mà cũng vì nhà họ Thạch à?

Với giọng trầm tĩnh, Phong Lâm Cư Sĩ nói :

- Đúng, không hề sai. Bọn Càn Khôn lục tuyệt đều là những nhân vật vô công cái thế, chỉ sức lực một mình lão phu không thể nào chống nổi, chi bằng giả vờ liên kết cùng bọn chúng, sau đó tùy theo cảnh ngộ mà hành động còn thấy hay hơn.

- Nhưng bằng cớ nào các hạ có thể tỏ ra đã giúp đỡ gia đình tại hạ?

- Bằng cớ lão phu đã mặc nhiên để cho thiếu hiệp chiếm lại được mấy hạt Huyết Châu Hồn.

Khe khẽ rung động lên, Thạch Bảo Kỳ gay gắt :

- Các hạ nói rằng để cho tại hạ chiếm lấy mấy hạt Huyết Châu Hồn à?

- Đúng như thế!

- Hừ, thú thật cái thanh tình giả dối của các hạ hôm ấy tại hạ không thể chấp nhận được.

- Thiếu hiệp đừng quên rằng hôm nọ trước khi người ẩn nấp vào trang viện của lão Tà Trung Vương thì lão phu đã hay rồi, nếu ta cho hẳn hay chưa chắc người đã còn mạng sống trở ra đừng nói tới chiếm đoạt mấy hạt Huyết Châu Hồn.

Mọi người đều hoang mang vì lời nói của Phong Lâm Cư Sĩ.

Họ bán tín bán nghi chưa biết đâu là đâu cả, nên lặng lẽ theo dõi câu chuyện giữa Thạch Bảo Kỳ và Phong Lâm Cư Sĩ.

Trong khi Thạch Bảo Kỳ đỏ bừng mặt lên vì giận :

- Các hạ mồm mép rất tài tình nhưng tại hạ xin nói rõ đây chỉ là một sự bịa đặt mà thôi.

Làm như chưa nghe lọt câu nói của đối phương, Phong Lâm Cư Sĩ tiếp :

- Hơn nữa, chính lão phu đã tìm cách bảo bọn Lục tuyệt cùng nhau giao tranh cho có một số bị tổn hại chân người, rồi lại xúi giục chúng sang bên kia phòng vận hành công lực cho thiếu hiệp có đủ thời gian chiếm đoạt mấy hạt Huyết Châu Hồn và cao bay xa chạy, chẳng lẽ người không còn nhớ tới chuyện này?

Hơi sững sốt lên, Thạch Bảo Kỳ vẫn không dung :

- Đây cũng chỉ bắt quá vì các hạ và bọn Càn Khôn lục tuyệt trong khi sơ xuất mà thôi.

- Thiếu hiệp chớ lầm, quả tình lão phu không hề có bày ra những trò khéo léo mà che giấu sự phản trắc của mình đâu, mà đây là sự thật không thể nào phủ nhận được.

Hơn nữa một điều cần hiểu rõ là lúc trước công lực của người còn kém cỏi, nếu ta quyết tâm âm mưu độc hiểm cùng với bọn ma đạo hại tiểu tử người thì chắc chắn trong vòng năm chiêu thì tuyệt đối không thể nào còn sống được. Người có nhận ra điều này chăng?

Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên!

Mấy lời sau cùng của Phong Lâm Cư Sĩ rất là hữu lý, ngày trước nếu quả thật lão muốn giết chàng nhứt định đã táng mạng từ lâu rồi, đâu có dung dưỡng cho tới bây giờ.

Cho nên chàng im lặng nhìn lão nhân mà chưa thốt lời nào cả.

Đứng một bên Phong Lâm Cư Sĩ từ nãy thấy thân phụ mình và Thạch Bảo Kỳ đối thoại với nhau cực kỳ gay gắt, Tiểu Bình đau đớn tuân lệ rờn rờn, không biết bênh vực đảng nào cho vẹn toàn cả.

Ngó thấy con gái mình quá bi thảm, Phong Lâm Cư Sĩ quay qua chùi lệ cho Tiểu Bình an ủi :

- Tiểu Bình, con chớ có bi thương, để đó mặc phụ thân lo liệu.

Lão nhân lại nhìn Thạch Bảo Kỳ bằng đôi mắt dịu ngấm ánh sáng :

- Thạch thiếu hiệp, ngày trước lão phu tuyệt giao với người, tàn nhẫn với Tiêu Diêu tam đệ, luôn cả con gái ta là Tiểu Bình đây nữa, hoàn toàn là một tấn kịch, một tấn kịch vô cùng bi đát nhưng là một chuyện cực kỳ không sao có thể tránh khỏi. Người thử nghĩ xem, lúc ấy thế lực quần ma hùng mạnh bao trùm khắp cả võ lâm, vây cánh của chúng đông như mây hội mà ta là một kẻ bị nghi ngờ bức nhứt, nếu không dùng chút xảo thuật đó, vờ như một kẻ tham lam vật báu, chạy theo bả lợi danh mà lại chánh thức xung đột với chúng chắc chắn đã tự nhiên nhận lấy cái tử vong vô ích rồi, đâu còn cho tới ngày nay.

Một điều gần đây nhất là người có nhớ lúc người bị bắt giải tới Thất Hổ giáo, Gia Cát Trường Phong vốn có ra lệnh giết người nhưng đã bị lão phu ngăn lại chăng?

Thạch Bảo Kỳ ngơ ngác :

- Quả đúng như vậy.

- À, nếu không là dụng ý của lão phu cứu sống người thì gọi là gì nữa?

Thạch Bảo Kỳ càng lạ lùng hơn :

- Có phải các hạ cho rằng chuyện đầu hàng của Thất Hổ giáo cũng vẫn là một tấn kịch nữa à?

Phong Lâm Cư Sĩ quả quyết :

- Đó là một sự thật. Nếu lão phu không giả vờ qui thuận và gia nhập Thất Hổ giáo thì làm sao biết được nơi cất giấu Huyết Châu Hồn của lão ma đầu Gia Cát Trường Phong và làm sao tháo gỡ nổi những cơ quan giết người để cho người lọt vào trong tòa lầu bí mật mà chiếm nốt mấy hạt còn lại để qui tụ toàn bộ mà tụ thành võ công như ngày nay?

Đến đây Thạch Bảo Kỳ sững sờ lên. Lòng chàng bắt đầu hoài nghi ở nơi sự xét đoán ngày trước của mình.

Nhưng chàng vẫn dè dặt :

- Hừ, các hạ nói gì đây? Các hạ cho rằng hôm nọ tìm vào lầu Huyết Châu Hồn chỉ vì muốn chiếm những hạt Huyết Châu Hồn còn lại cho tại hạ tự thành võ công à?

- Đúng, chẳng hề sai.

- Lão khéo dùng tới lời giả dối chứ không phải chính lão nhân muốn chiếm lấy Huyết Châu Hồn nhưng bị ta vào kịp bỏ chạy à?

- Thiếu hiệp chớ nên quá nóng nảy mà không nhìn thấy sự thật hiển nhiên. Thật tình nếu lão phu muốn chiếm lấy mấy hạt Huyết Châu Hồn thì đã cao bay xa chạy từ lâu rồi.

- Nghĩa là các hạ bảo rằng sau khi đã chiếm lấy mấy hạt Huyết Châu Hồn của Gia Cát Trường Phong rồi ở đó mà chờ tại hạ à?

- Nguyên ý của lão phu quả thật như vậy, nếu không sự tình đã xảy ra chiều hướng khác rồi.

Thạch Bảo Kỳ vẫn không chịu buông tha :

- Đã như thế tại sao các hạ không nói rõ cái lai lịch của mình lại còn đấu với mẹ con ta?

- Công lực của Gia Cát Trường Phong rất cao thâm, đã có lần lão phu thử sức và bị thảm bại rồi, ta đâu có thể để cho lão nghi ngờ được, hơn nữa trong sào huyệt Thất Hổ giáo, bọn thám tử đông như mây hội, trể đi một chút, chúng phát giác, họa không phải nhỏ và mưu toan bị đổ vỡ hoàn toàn nên ta đã vờ đánh nhau với người một chiêu rồi bỏ chạy chuẩn bị một chuyện khác quan trọng không kém gì.

- Nhưng theo ý ta thì lúc ấy các hạ không nói rõ ra có phải là phương tiện cho các hạ không?

- Thiếu hiệp hãy còn trẻ tuổi, chưa rõ những chuyện gian hùng nơi chốn giang hồ, nếu ngày trước lão phu nói rõ ra với người thì người đâu có cái bộ diện sát khí hầm hầm khi đứng trước Gia Cát Trường Phong và ta, như thế đâu có qua nổi con mắt tin tưởng của lão ma đầu này để giây phút cuối cùng lão giao trái Độc Nổ Thần cho ta, lấy đó mà tiêu diệt lão trừ đi một vận kiếp kinh hồn cho võ lâm sau này.

Chính cái tâm nguyện của ta là ngày nào Gia Cát Trường Phong chết đi mới lộ bộ mặt thật của mình.

Những lời nói của Phong Lâm Cư Sĩ làm cho Thạch Bảo Kỳ rung động thêm hơn.

Đứng trầm mặc giây lâu, chàng dịu giọng hơn trước :

- Những lời của các hạ vừa phân biệt tuy rất hữu lý nhưng rất tiếc một điều là không có cái gì làm bằng chứng cả, quả tình tại hạ chưa dám tin theo trọn vẹn được.

Lúc ấy bọn người Côn Luân Lão Nhân cũng đã qui tụ chung quang Thạch Bảo Kỳ và Phong Lâm Cư Sĩ.

Phong Lâm Cư Sĩ đưa mắt nhìn qua phía Côn Luân Lão Nhân một cái rồi nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Một bằng cứ rất hiển nhiên đó là sự có mặt của Côn Luân đạo huynh đây.

- Bằng chứng thế nào xin các hạ cứ nói.

- Trước khi thiết lập lôi đài Huyết Châu chiêu thân, lão phu từng có nói qua ý đồ của mình với Côn Luân đạo huynh tất cả hành động chỉ vì muốn báo thù cho nhà họ Thạch, nếu ta có chút lòng tà thì đạo huynh có thể sát bất cứ lúc nào, hoặc đem tội ác của ta truyền ra trong chốn võ lâm.

Toàn thể mọi người trong sân tràng đều rung động, hết nhìn Phong Lâm Cư Sĩ đến nhìn Côn Luân Lão Nhân nhưng chưa ai nói gì cả vì chờ sự tình sắp xảy ra.

Thạch Bảo Kỳ cũng kinh dị :

- Các hạ hãy nói tiếp.

Phong Lâm Cư Sĩ nghiêm nghị :

- Đúng như vậy. Chính lão phu đã từng dẫn Côn Luân đạo huynh mà luôn cả Thiên Ngươn Đạo Trưởng và Tịnh Huyền đạo trưởng nữa, do đó ba người mới chịu ra tay giúp cho ta chủ trương Huyết Châu lôi đài.

Đến đây Thạch Phá Thiên không còn nín nổi nữa, day sang phía Côn Luân Lão Nhân hỏi :

- Côn Luân lão huynh, sự tình có đúng như lời Phong Lâm Cư Sĩ vừa nói đó không?

Côn Luân Lão Nhân xê mình tới trịnh trọng :

- Đây là một câu chuyện sự thật trăm phần, lão phu không hề gian dối, nếu không bọn bản đạo ngàn đời cũng chẳng dám nhúng tay vào việc làm bất chánh để tiếng xấu cho hận thế đó.

Thần sắc của Thạch Bảo Kỳ khẩn trương lên khích động :

- Côn Luân lão tiên bối có những gì làm bằng cứ chẳng?

Không vội đáp, Côn Luân Lão Nhân thò tay vào lòng lấy ra một cái gói bằng da, mở lấy một tờ giấy trắng nhưng có vẽ lâu ngày trao ra cho Thạch Bảo Kỳ :

- Tiểu anh hùng hãy đọc qua sẽ hiểu rõ mọi sự tình.

Lệ tay nhận lấy mảnh giấy của Côn Luân Lão Nhân đưa qua coi những dòng chữ trong đó.

Cả Thạch Phá Thiên, Tiêu Diêu Khách, Bồ Đề phu nhân đều tiến lại gần cùng xem tờ giấy ấy.

Đọc xong rồi, bất giác Thạch Bảo Kỳ rung động cả tâm thần, trong khi bọn Thạch Phá Thiên đồng “ồ” lên một loạt.

Thạch Bảo Kỳ cảm kích :

- Gia phụ, chẳng lẽ chúng ta đã nghi oan cho Phong Lâm lão tiên bối rồi đây?

Thạch Phá Thiên ra chiều suy nghĩ, chưa đáp lời thì thành linh thấy chiếc bóng người từ kia phóng vào tròng.

Mọi người nhìn qua thì thấy chẳng ai khác hơn là Minh Nữ.

Tất cả chưa dứt ngạc nhiên thì lại thấy một chiếc bóng khác cũng vừa xuất hiện như ma mị.

Cả Thạch Phá Thiên lẫn Phong Lâm Cư Sĩ đồng thanh kêu lên :

- Võ Lâm Chi Hoa!

Thật vậy? Người trung phụ đẹp như tiên nga chính là Minh Hậu Võ Lâm Chi Hoa.

Ả giai nhân từng làm điên đảo anh hùng hiệp khách giang hồ cách đây gần hai mươi năm về trước.

Võ Lâm Chi Hoa đưa cặp mắt đẹp mê hồn nhìn qua sân tròng một lượt rồi nói với Thạch Bảo Kỳ :

- Thạch thiếu hiệp, còn một bằng chứng nữa đây.

- Xin tiên bối chỉ giáo cho.

- Trước khi Phong Lâm đại hiệp gia nhập vào Thất Hổ giáo có nói qua cái ý đồ với bản nương, tất cả câu chuyện từ này ở nơi đây hoàn toàn sự thật, ta khuyên thiếu hiệp chớ có hoài nghi cái lòng tốt của người mà oan uổng.

Lời này thốt ra khiến cho mọi người tại sân tròng thấy đều xôn xao lên không ngớt.

Võ Lâm Chi Hoa vốn là một nhân vật truyền thuyết giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, chánh khí vô phương, lời thốt ra ai mà không tin được.

Khiến cho đám mây mù đang che phủ tại sân tròng bỗng chốc biến ta đi đâu cả.

Trước nhứt Thạch Phá Thiên tiến tới nắm lấy tay Phong Lâm Cư Sĩ cảm kích thốt :

- Nhị hiền đệ, quả tình ngu huynh nghi oan cho hiền đệ đây rồi.

Phong Lâm Cư Sĩ không ngăn được giọt lệ :

- Không có gì. Xin Thạch đại huynh chớ để tâm, thành ý của tiểu đệ chính là một sự đoàn tụ ngày nay, như vậy tiểu đệ đã mãn nguyện rồi, tất cả chuyện nhỏ nhặt hãy bỏ qua đi.

Tiêu Diêu Khách, Bồ Đề phu nhân cũng bước tới gần Phong Lâm Cư Sĩ nói lời cảm tạ.

Trong khi Tiểu Bình đã rơi vài hạt lệ châu vì quá xúc động nhưng trên đôi môi luôn nở nụ cười hớn hở.

Tất cả những sự nhục nhã và uất hận chất chứa trong lòng nàng từ bấy lâu nay đã trở thành quá khứ.

Tiểu Bình cảm thấy mình có người cha như Phong Lâm Cư Sĩ đây quả là một điều vinh hạnh lắm rồi.

Từ nay không còn ai có thể chê bai, khinh bỉ nàng là con gái của một kẻ gian tà ma đạo nữa.

Khi ấy Thạch Bảo Kỳ hối hận trong lòng khôn tả.

Lâu nay chàng từng bao lần sĩ nhục vị ân nhân của mình hết sức thậm tệ mà chẳng hề hay biết.

Giờ rõ lại là một giấc chiêm bao.

Tổ niệm ân hận, Thạch Bảo Kỳ thò tay vào lòng lấy hạt Trĩ Thương Châu ra, xé lại gần Phong Lâm Cư Sĩ :

- Xin nhị thúc ngậm hạt Châu này giây phút sẽ lành bệnh ngay.

Phong Lâm Cư Sĩ chẳng chút chối từ, cầm lấy hạt Trĩ Thương Châu bỏ vào miệng vận hành chân khí điều hòa huyết đạo.

Được một chốc.

Thạch Bảo Kỳ cung tay run giọng :

- Nhị sư thúc, tại hạ từ lâu mạo phạm quá nhiều, tội thật đáng chết, xin bái lễ này đây.

Vừa nói Thạch Bảo Kỳ vừa cung mình toan hành đại lễ.

Lúc ấy Phong Lâm Cư Sĩ đã giảm đi chín phần vết nội thương vội lấy hạt Trĩ Thương Châu ra, giở tay ngăn Thạch Bảo Kỳ lại không cho làm đại lễ.

Lão nhân cười ha hả :

- Thiếu hiệp đừng nên làm thế, người chẳng hề có tội tình chi hết. Đây cũng chỉ tại bọn ma đầu mới tạo nên cảnh ngộ nhận này nhưng với bất cứ ai vì thù cũng phải vậy thôi. Trái lại người là một trang thiếu hiệp hào khí phi thường rất đáng ngợi khen.

Rồi Phong Lâm Cư Sĩ tiếp :

- Giờ người đừng gọi ta bằng nhị sư thúc nữa mà phải gọi bằng nhạc phụ đó thôi.

Thạch Bảo Kỳ sững sốt lên chưa biết tính sao thì Thạch Phá Thiên cao giọng :

- Thạch Bảo Kỳ, con hãy bái tạ nhạc phụ của con đi.

Thạch Bảo Kỳ vâng dạ rồi bái ba lễ.

Bây giờ Phong Lâm Cư Sĩ không cần chàng nữa, đứng yên cho chàng bái lễ gọi mình bằng nhạc phụ.

Thấy thế Tiểu Bình lòng mừng khắp khối, gương mặt đẹp như hoa luôn tẩm tẩm một nụ cười.

Chỉ có Dư Phiến là trong lòng nghe chừng vô cùng đau xót, hai hàng lệ sắp trào ra.

Lúc ấy Phong Lâm Cư Sĩ đã quay sang phía Thạch Phá Thiên tươi cười :

- Thạch đại huynh, quả thật trời cao có mắt không phụ lòng lành, tiểu đệ có cảm tưởng cuộc tái hợp này như một giấc chiêm bao.

Giờ chúng ta nên mời tất cả trở về Phong Lâm Độ tác thành hôn lễ cho hai trẻ cho rồi, chẳng hiểu đại huynh và hiền tỷ nghĩ thế nào?

Thạch Phá Thiên tươi cười đáp :

- Thật ta hết lòng cảm tạ nhị đệ, lẽ nào lại chẳng nghe theo hay sao?

Đại hiệp vòng tay nhìn một lượt qua mọi người :

- Chư vị có lòng trợ giúp nhà họ Thạch này, ơn ấy nặng bằng núi cao đất rộng. Vậy nay xin thỉnh dờ cùng nhau đến Phong Lâm Độ thù tạc với nhau một phen, chẳng hay chư vị nhận lời chẳng?

Quần hùng đồng thanh :

- Xin vâng lời đại hiệp!

Thạch Phá Thiên tươi vui :

- Vậy thì chúng ta lên đường cho sớm.

Rồi thì từng cặp thi triển khinh công nhắm hướng Phong Lâm Độ chạy nhanh như gió.

Bọn người chẳng khác một đàn chim quần tụ trong buổi tà dương vừa khuất dưới dãy đồi xa? HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-hiep-hanh>